

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC **vh** Liemmet

Leda

**Theodore
Dreiser**

SISTER CARRIE

Tác giả: Theodore Dreiser

Người dịch: Thanh Vân

Phát hành: Liên Việt

Nhà xuất bản Văn Học 2012

---

ebook@vctvegroup

16-11-2018

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

I

Sức hút mạnh mẽ

Khi Caroline Meeber đáp chuyến tàu chiều đến Chicago, “toàn bộ hành trang của cô chỉ gồm một vali nhỏ, một cái cặp rẻ tiền giả da cá sấu, một bữa trưa đạm bạc đựng trong hộp giấy và cái ví bấm bằng da màu vàng đựng vé, mảnh giấy ghi địa chỉ của chị cô ở phố Van Buren và vền vện bốn đôla. Đang là tháng Tám năm 1889. Cô mười tám tuổi, rạng rỡ, bẽn lẽn và đầy ảo tưởng vì dốt nát và tuổi trẻ. Mọi nỗi ân hận lúc chia tay chắc chắn lúc này chẳng có lợi gì cho một người đã từ bỏ. Những giọt nước mắt tuôn trào trong cái hôn từ biệt của mẹ, cổ họng cô nghẹn ngào khi xe chạy lóc cóc qua xưởng xay bột, nơi bố cô làm việc ban ngày, một tiếng thở dài cảm động lúc phong cảnh xanh tươi quen thuộc của miền quê lướt qua trong hồi tưởng, những sợi dây ràng buộc nhẹ nhàng thời thiếu nữ và gia đình cô đã đứt tan, không sao cứu vãn nổi.

Chắc chắn rằng lúc nào cũng có một ga sau, người ta có thể xuống tàu và trở lại. Có một thành phố lớn, kết nối chặt chẽ hơn bằng chính những đoàn tàu đi, đến hàng ngày. Thành phố Columbia cách không xa lắm, ngay cả khi cô đã ở Chicago. Lạy Trời, còn vài giờ hay vài trăm dặm nữa? Cô nhìn vào mảnh giấy nhỏ ghi địa chỉ của người chị và lo lắng. Cô chăm chú nhìn quang cảnh xanh tươi lúc này đang lướt nhanh, cho đến khi những ý nghĩ mau lẹ hơn thay thế ấn tượng bằng những phỏng đoán mơ hồ, liệu Chicago sẽ như thế nào.

Khi một cô gái mới mười tám tuổi xa nhà, cô ta sẽ làm một

trong hai việc. Hoặc rơi vào những bàn tay cứu giúp và trở nên tốt hơn, hoặc nhanh chóng công nhận tiêu chuẩn đạo đức của kẻ giang hồ và trở thành xấu hơn. Dù ở hoàn cảnh nào cũng không thể ở lưng chừng. Thành phố có những mưu chước xảo trá của nó, không kém phần ti tiện và đầy mưu chước cám dỗ con người. Những người có học nhất đã thể hiện sức lôi cuốn to lớn với đủ thứ tầm thường. Ánh lấp lánh của hàng ngàn ngọn đèn gây ấn tượng sâu sắc chẳng kém gì ánh mắt thuyết phục trong cái nhìn ve vãn và quyến rũ. Một nửa sự đồi trụy của trí tuệ mộc mạc và tự nhiên là do những sức mạnh hoàn toàn siêu phàm gây nên. Một âm thanh âm ỉ, một tiếng thét của con người, một đám nhân quân đông đúc khiến các giác quan ngạc nhiên bằng nhiều cách nói lập lờ. Không có một cố vấn gần ngay đó thì thậm chí những lời giải thích thận trọng, rằng sự lừa dối có thể là những lời thì thào vào một cái tai thiếu cảnh giác! Không nhận ra chúng, vẻ đẹp của chúng giống như âm nhạc, thường làm ta thanh thản, trở nên yếu đuối, rồi làm nhận thức của những người hồn nhiên hơn dễ lầm đường lạc lối.

Caroline, hay *xơ Carrie* như cả nhà gọi cô khá trù mển, có khả năng quan sát và phân tích của một trí tuệ còn thô sơ. Tính vị kỷ của cô cao nhưng không mạnh. Dẫu sao, nó cũng là đặc điểm chủ yếu của cô. Sôi nổi với những tưởng tượng của tuổi trẻ, đẹp theo kiểu xinh xắn trong giai đoạn đang trưởng thành, sở hữu một thân hình có những đường cong đầy hứa hẹn và cặp mắt ngời sáng với vẻ thông minh bẩm sinh, cô là mẫu người đẹp của tầng lớp trung lưu nước Mỹ, khác biệt với người di cư hai thế hệ. Sách vở ở ngoài tầm chú ý của cô, kiến thức là một cuốn sách niêm kín. Trong vẻ duyên dáng bẩm sinh của cô vẫn còn chút gì đó thô thiển. Chắc chắn là cô không biết cách hát đầu cho duyên dáng. Đôi bàn tay cô gần như vô dụng. Bàn chân cô tuy nhỏ nhắn

nhưng bết. Tuy nhiên, cô được chú ý vì vẻ quyến rũ, nhanh hiểu những khoái lạc mãnh liệt của cuộc đời, thèm muốn giành được những thứ vật chất, cô là một hiệp sĩ trang bị nửa vời, liều thăm dò thành phố bí ẩn và mơ những giấc mộng nông cuồng của một uy quyền tối cao xa vời, mơ hồ, biến nó thành con mồi và thần dân - người ăn năn hợp thức, bò sát bên giày đàn bà.

- Kia, - một tiếng nói vào tai cô, - là một trong những khu nghỉ dưỡng xinh xắn, đẹp nhất ở Winsconsin.

- Thế ư? - Cô trả lời, bồn chồn.

Đoàn tàu vừa ra khỏi Waukesha^[1]. Một lúc sau, cô nhận biết có một người đàn ông ở phía sau. Cô cảm thấy người đó đang quan sát mái tóc dày dặn của cô. Anh ta luôn cựa quậy, và với trực giác tự nhiên, cô cảm thấy trong vòng mười lăm phút, sự chú ý cứ lớn dần. Sự e ngại của con gái và cảm giác về phép tắc trong mọi hoàn cảnh nhắc cô chặn trước và cự tuyệt sự làm quen này, nhưng sự táo bạo và quyến rũ của người đó, nảy sinh từ những kinh nghiệm và thắng lợi đã chiếm ưu thế. Cô đáp lại.

Anh ta nhoài về phía trước, chống khuỷu tay lên đằng sau ghế cô ngồi và tiếp tục liến thoắng lấy lòng cô:

- Phải, còn kia là khu nghỉ dưỡng tuyệt đẹp cho dân Chicago. Các khách sạn sang trọng. Cô chưa quen với phần này của đất nước, phải không?

- Vâng, đúng vậy, - Carrie trả lời. - Tôi ở thành phố Columbia. Song tôi chưa đến đây lần nào.

- Ra đây là lần đầu tiên cô tới thăm Chicago, - anh ta nhận xét.

Suốt khoảng thời gian đó, cô ngấm nét mặt anh ta qua kheo mắt. Đôi má hồng hào, ria mép mảnh, đội mũ *fedora* màu xám. Lúc cô quay lại và nhìn anh ta đầy đủ, bản năng tự vệ và làm

dáng ngại ngần hòa lẫn trong đầu cô.

- Tôi không nói thế, - cô nói.

- Ô, - anh ta đáp, rất thoải mái và giả vờ nhâm lẫn, - tôi cứ ngỡ cô nói thế.

Anh ta thuộc loại chào hàng lưu động cho một hãng sản xuất, loại người thời đó bị gán cho cái tên lóng là “kẻ gõ trống”. Anh ta mang ý nghĩa của một thuật ngữ mới hơn, là “tay sát gái” được dân Mỹ sử dụng phổ biến trong những năm 1880, thể hiện súc tích khi nghĩ đến một gã toan tính từ quần áo đến cung cách để gợi sự ngưỡng mộ của các cô gái. Bộ comple kẻ sọc nhỏ của anh ta bằng hàng len nâu, dẹt chéo, là thứ hàng mới thời đó, nhưng đã trở thành trang phục công sở quen thuộc. Vạt gilê cắt thấp lộ ra ngực áo sơmi trắng sọc hồng hồ cứng. Cánh tay áo khoác lộ ra cổ tay áo bằng lanh cùng kiểu, cài khuy bẹt, to bằng vàng, gắn đá mã não màu vàng gọi là “mắt mèo”. Ngón tay anh ta đeo vài cái nhẫn - một cái gắn con dấu nặng - và từ áo gilê đựng đưa sợi dây đeo chiếc đồng hồ vàng tinh xảo, lơ lửng phù hiệu bí ẩn của Order of Elk^[2]. Toàn bộ trang phục khá vừa vặn, hoàn chỉnh bằng đôi giày màu nâu đế nặng, bóng lộn và cái mũ fedora màu xám. Anh ta là tượng trưng cho sự tài trí, cuốn hút và mọi thứ cần phô trương bản thân, bạn có thể tin chắc rằng khiến Carrie choáng váng ngay từ cái liếc nhìn đầu tiên.

E rằng loại người này có thể biến mất mãi mãi, hãy để tôi ghi lại vài đặc điểm nổi bật nhất về cung cách và phương pháp thành công nhất của anh ta. Dĩ nhiên, quần áo đẹp là yếu tố cần đầu tiên, rồi nếu không có các phụ kiện, anh ta sẽ chẳng là gì. Thể chất khỏe khoắn, kèm thêm sự thèm muốn đàn bà thúc đẩy. Đầu óc tự do, không cần suy xét các vấn đề hoặc sức mạnh của thế giới và bị kích thích không chỉ bằng sự tham lam, mà là sự ham

muốn vô độ các khoái lạc trần tục. Phương pháp của anh ta thật đơn giản. Yếu tố chủ yếu là liều lĩnh, và lẽ đương nhiên được sự khao khát tình dục mãnh liệt cổ vũ. Hãy để anh ta gặp một thiếu nữ chỉ một lần thôi, anh ta sẽ tiếp cận cô gái bằng thái độ suông sã ân cần, không hề nài xin, bối rối, và kết quả là hầu hết các trường hợp đều được chấp nhận. Nếu cô gái có vẻ đồng ý, anh ta sẽ uốn nắn mọi quan hệ của cô ta, hoặc nếu cô ta bắt đầu “đong đưa”, anh ta sẽ gọi ngay cô ta bằng tên. Nếu đến thăm một cửa hàng, anh ta sẽ lang thang thân mật khắp các quầy và hỏi một số câu khôn ngoan. Trong phạm vi riêng tư hơn, trên tàu hỏa hoặc ở các trạm đợi, anh ta đi chậm hơn. Nếu một đối tượng có vẻ dễ tán công xuất hiện, anh ta dồn mọi sự chú ý - tán tụng rất phải phép, dẫn đường đến toa hạng sang, xách giúp túi du lịch, hoặc nếu chưa đủ, chiếm chỗ ngồi bên cạnh, hy vọng có thể kéo dài cuộc ve vãn tới tận điểm đến của cô ta. Nào gối dựa, nào sách, một cái ghế để chân, hạ rèm, tất cả mọi thứ mà anh ta có thể mang tới. Khi cô ta đến nơi mà anh ta chưa xuống và sẵn sàng hành lý cho cô, chỉ vì anh ta đã thất bại lớn trong sự phỏng đoán của mình.

Một ngày nào đó, phụ nữ nên thảo ra triết lý trọn vẹn về quần áo. Chưa có kinh nghiệm cũng không hề gì, đây là một trong những việc mà phụ nữ hiểu thấu đáo. Có một dòng mờ nhạt không tả xiết về y phục đàn ông không hiểu sao lại chia ra người này đáng liếc nhìn, còn người kia thì không. Khi một người qua cái dòng mờ nhạt này đang trên đường xuống dốc, anh ta sẽ không được một cái liếc mắt của cô ta. Còn một dòng khác về trang phục đàn ông sẽ là lý do để cô ta xem xét kỹ lưỡng. Dòng này về người đang ở sát bên, chú ý đến Carrie. Cô ý thức được sự khác biệt. Bộ váy áo giản dị của cô màu xanh lơ, trang điểm một dải vải bông màu đen, lúc này cô thấy thật xoàng xĩnh. Cô cảm

nhận được tình trạng mòn vẹt trên đôi giày của mình.

- Xem nào, - anh ta nói tiếp, - tôi biết một số người trong thành phố của cô. Ông Morgenroth bán đồ may sẵn và ông Gibson bán đồ khô.

- Ô, anh quen ư? - Cô ngắt lời, hồi ức về các tủ bày hàng của họ khuấy động niềm khao khát mua sắm trong cô.

Rốt cuộc, anh ta đã có manh mối về sự chú ý của cô và khéo léo theo ngay. Chỉ trong vài phút, anh ta đã chiếm chỗ cạnh cô. Anh ta nói chuyện về việc bán quần áo, về những chuyến đi, về Chicago và những trò tiêu khiển của thành phố đó.

- Nếu cô đến đó, cô sẽ thích thành phố vô cùng. Cô có họ hàng ở đấy không?

- Tôi đến thăm chị tôi, - cô giải thích.

- Cô sẽ muốn xem Công viên Lincoln, - anh ta nói, - và đại lộ Michigan. Người ta đã xây nhiều tòa nhà lớn ở đó. Nó là New York thứ hai, đẹp huy hoàng. Có nhiều thứ để xem lắm: các nhà hát đám đông, những tòa nhà mỹ lệ, ôi chao, nhất định cô sẽ thích thành phố ấy.

Một nỗi khao khát nho nhỏ dậy lên trong trí tưởng tượng của Carrie vì mọi thứ anh ta miêu tả. Sự tầm thường của cô trước bao thứ nguy nga tráng lệ như thế đã tác động mờ nhạt đến cô. Cô nhận ra rằng sự kém cỏi của cô không chỉ trong lĩnh vực thích thú, mà vẫn còn một thứ đầy hứa hẹn trong mọi viễn cảnh vật chất mà anh ta đã nêu ra. Trong sự quan tâm của con người ăn mặc đẹp đẽ này có một cái gì đó đáng hài lòng. Cô không thể không mỉm cười lúc anh ta nói cô khiến anh ta nhớ đến một nữ nghệ sĩ nổi tiếng nào đó. Cô không ngờ nghệch, song sự chú ý kiểu này vẫn có trọng lượng nhất định.

- Cô sẽ ở Chicago một thời gian chứ? - Anh ta hỏi thăm khi câu chuyện đã trở nên dễ dàng.

- Tôi chưa biết, - Carrie trả lời lơ đãng, khả năng không có công việc bảo đảm thoả mãn hiện tại trong tâm trí cô.

- Dù thế nào cũng khoảng vài tuần, - anh ta nói và nhìn xoáy vào mắt cô.

Lúc này, những lời ngắn gọn trao qua đổi lại nhiều hơn. Anh ta nhận ra một thứ mơ hồ tạo nên sức quyến rũ và vẻ đẹp của cô. Còn cô hiểu rằng cô được anh ta chú ý, một điều khiến phụ nữ vừa thích thú vừa e sợ. Thái độ của cô hồn nhiên, mà chính vì cô vẫn chưa học được những kiểu cách nhỏ nhặt phụ nữ vẫn thường dùng để che giấu cảm xúc thật của họ. Một số việc cô làm có vẻ liêu lĩnh. Một người bạn tốt bụng - cô từng có một người như thế - vẫn dặn cô không bao giờ được nhìn đắm đắm vào mắt đàn ông như thế.

- Sao anh hỏi thế? - Cô nói.

- Vì tôi sắp đến đó vài tuần. Tôi đi nghiên cứu vật liệu ở chỗ chúng tôi và lấy một số mẫu mới. Tôi có thể đưa cô đi chơi một vòng.

- Tôi không biết liệu có được hay không. Ý tôi là tôi không biết liệu tôi có thể hay không. Tôi sẽ ở với chị tôi, và...

- Thôi được, nếu cô không ngại, chúng ta cứ ấn định thế nhé. - Anh ta rút cái bút chì và cuốn sổ ghi chép nhỏ ra, như thể mọi việc đã xong xuôi. - Địa chỉ của cô ở đây là gì?

Carrie lục tìm mảnh giấy ghi địa chỉ trong ví.

Anh ta với tay xuống túi quần sau và rút ra cái ví dày cộm. Ví đầy những mảnh giấy, ghi chép lời lẽ và một tệp tiền. Nó gây ấn

tượng sâu sắc cho cô. Chưa có ai ân cần với cô lại mang một cái ví như thế. Thực ra, trước kia chưa bao giờ có một người chào hàng từng trải, người đàn ông lịch duyệt, phát đạt ở gần cô như thế. Cái ví, đôi giày màu nâu vàng bóng loáng, bộ comple mới, sang trọng, và dáng điệu anh ta tạo nên một thế giới tương lai mờ ảo, trong đó anh ta là trung tâm. Nó khiến cô thích thú với mọi việc anh ta có thể làm được.

Anh ta rút ra một tấm danh thiếp thanh nhã, khắc chữ Bartlett, Caryoe & Company và ở góc dưới bên trái là Chas. H. Drouet.

- Đây là tên tôi, - anh ta nói, vừa đặt tấm thiếp vào tay cô vừa chạm vào cái tên. - Đọc là *Druê*. Gia đình tôi dòng dõi Pháp, về phía bố tôi.

Cô nhìn tấm các trong lúc anh ta gập ví lại. Rồi anh ta rút ra một bức thư trong bọc ở túi áo khoác:

- Đây là ngôi nhà tôi đến, - anh ta nói tiếp và chỉ vào bức ảnh trên đó, - ở góc State và Lake. - Giọng nói anh ta đầy vẻ tự hào. Anh ta cảm thấy gắn bó với một nơi như thế và muốn cô cũng cảm nhận được điều đó.

- Địa chỉ của cô như thế nào? - Anh ta lại bắt đầu và đặt bút để viết.

Cô nhìn bàn tay anh ta.

- Carrie Meeber, - cô nói chậm rãi. - Số 354, phố West Van Buren, nhà S. C. Hanson.

Anh ta ghi cẩn thận và lại rút ví.

- Cô sẽ ở nhà nếu tôi ghé đến vào tối thứ Hai chứ? - Anh ta nói.

- Tôi nghĩ thế, - cô trả lời.

Thực thà biết bao là những lời đó, nhưng chúng tôi muốn nói là âm lượng khá mơ hồ. Chúng là những mối liên lạc nhỏ nghe thấy được, nhưng ràng buộc những cảm xúc và mục đích lớn lao không nghe thấy với nhau. Hai người này trao qua đổi lại những câu ngắn gọn, rút ví ra, nhìn những tấm các, và cả hai đều không ý thức được tình cảm thật của họ rất mập mờ. Người này chưa đủ khôn ngoan để biết chắc người kia nghĩ gì. Chàng thì chưa thể nói việc nhử mồi của mình đã thành công. Còn nàng chưa nhận thức được mình đang bị cuốn đi, cho đến khi chàng biết rõ địa chỉ của nàng. Lúc này nàng cảm thấy mình thua, còn chàng đã giành được một thắng lợi. Họ cảm thấy đã kết giao bằng cách nào đó. Chàng đã nắm quyền điều khiển cuộc nói chuyện. Lời lẽ của chàng thoải mái. Thái độ của chàng buông thả.

Họ đang đến gần Chicago. Vô số biển hiệu ở khắp mọi nơi. Những đoàn tàu lóe sáng lúc chạy qua. Ở phía bên kia, thảo nguyên rộng lớn, bằng phẳng, thoáng đãng chạy dài, họ có thể nhìn thấy những hàng cột điện hiên ngang chạy qua những cánh đồng, thẳng tới thành phố huy hoàng. Xa hơn là dấu hiệu của các thị trấn ngoại ô, một số ống khói to, cao chót vót trong không khí.

Những ngôi nhà gỗ hai tầng thường nổi bật trên các cánh đồng trống, không hàng rào hoặc cây cối, nhiều ngôi nhà giống như những tiền đồn bơ vơ.

Với đứa trẻ có tài tưởng tượng hoặc chưa đi đâu bao giờ, lần đầu tiên đến gần một thành phố lớn là việc diệu kỳ. Nhất là vào lúc buổi chiều, thời gian huyền ảo giữa ánh sáng và tối tăm của vạn vật, khi sinh hoạt đang thay đổi từ phạm vi và hoàn cảnh này sang thứ khác, chào ôi, sự hứa hẹn của bóng đêm. Nó chẳng có giá trị gì cho người đang mệt lử! Ảo tưởng cũ kỹ của hy vọng

không ở đây để nhắc lại mãi mãi! Người lao động vất vả tự nhủ: “Mình sắp được tự do. Mình sẽ làm nhiều cách và các ông chủ sẽ vui vẻ. Những đường phố, các ngọn đèn, căn phòng sáng sửa để ăn tối đang đợi mình. Nhà hát, đại sảnh, các bữa tiệc, những phương kế của những người khác và các giai điệu bài hát - đều là của mình trong bóng đêm”. Dầu cả nhân loại vẫn bị nhốt kín ở nơi làm việc, sự xúc động đang lan rộng. Nó ở trong không khí. Những kẻ dấn độn nhất cảm thấy được thứ họ thường không biết cách thể hiện hoặc miêu tả. Nó xua tan gánh nặng của công việc cực nhọc.

Xơ *Carrie* dăm dăm nhìn qua cửa sổ. Người đồng hành bị ảnh hưởng sự ngạc nhiên của nàng, vì mọi thứ thật dễ lây, anh ta để ý đến thành phố và chỉ ra nhiều thú kỳ diệu của nó:

- Đây là vùng tây bắc Chicago, - Drouet nói. - Đây là sông Chicago, - anh chỉ một nhánh sông nhỏ ngẫu bùn, đáy những con thuyền có cột buồm to từ làn nước xa xa đang chậm chậm tiến vào bờ sông có vĩa cát kết đen ngòm. Một luồng hơi phụt ra, một tiếng vang rền và tiếng lách cách của đường ray tắt hẳn.

- Chicago sắp thành một thành phố lớn, - Drouet nói tiếp. - Nó sẽ là một nơi kỳ diệu. Cô sẽ thấy ở đây có rất nhiều thứ để xem.

Cô không nghe rõ câu này lắm. Trái tim cô đang xao xuyến vì khiếp sợ. Thực tế cho thấy cô chỉ có một mình, xa nhà, đang lao vào biển đời rộng lớn đầy những nỗ lực. Cô không khỏi cảm thấy hơi nghẹn thở, hơi nôn nao lúc tim đập dồn. Cô nhắm hờ mắt và cố nghĩ sẽ không sao đâu, thành phố Columbia chỉ cách đó không xa là mấy.

- Chicago! Chicago! - Người gác phanh kêu to và mở cửa sầm sầm. Họ đang vào một sân ga đông đúc hơn, sinh động với tiếng lách cách, lạnh lạnh của đời sống. Cô nhặt cái túi du lịch nhỏ

nghèo nàn và nắm chặt bàn tay vào cái xách. Drouet đứng dậy, đá chân để duỗi thẳng nếp quần và cầm cái túi du lịch màu vàng sạch sẽ.

- Tôi chắc người nhà sẽ đón cô ở đây chứ? - Anh ta nói. Để tôi xách giùm cô cái túi.

- Ồ không, - cô nói. - Tôi thấy anh không nên làm thế thì hơn. Tôi nghĩ anh đừng ở cạnh lúc tôi gặp chị tôi thì hơn.

- Được thôi, - anh ta nói, - rất mực ân cần. - Tuy vậy, tôi sẽ ở gần gần, phòng khi cô ấy không có ở đây, tôi sẽ đưa cô đến đó an toàn.

- Anh tốt bụng quá, - Carrie nói, cảm nhận sự hào hiệp của cử chỉ ân cần trong tình cảnh lạ lẫm của cô.

- Chicago! - Người gác phanh nói to, kéo dài từng âm. Họ đứng dưới cái bóng to lớn của đoàn tàu, những ngọn đèn bắt đầu bật sáng, các xe chở khách ở khắp mọi phía và con tàu đang chuyển động rất chậm. Dân chúng trong xe ùa tới và chen chúc ở cửa.

- Này, chúng ta đến đây thôi, - Drouet nói và dẫn đường ra cửa.
- Tạm biệt nhé, hẹn gặp cô vào thứ Hai.

- Tạm biệt, - cô trả lời và bắt bàn tay anh đưa ra.

- Nhớ là tôi sẽ đợi cho đến lúc cô tìm thấy chị cô.

Cô mỉm cười nhìn vào mắt anh ta.

Họ nối đuôi nhau đi ra, và Drouet giả vờ không chú ý đến cô.

Một thiếu phụ mặt gầy guộc, khá tầm thường nhận ra Carrie trên sân ga và lao vội tới.

- Xơ Carrie! - Chị ta nói và một cái ôm đón mừng chiếu lệ.

Ngay lập tức, Carrie nhận thấy sự thay đổi của tình cảm. Cô

cảm thấy giữa sự hỗn độn, om sòm và mới mẻ, thực tại hờ hững tóm lấy cô. Không phải là thế giới của ánh sáng và vui tươi. Không hề có sự thích thú. Chị cô là hiển hiện rõ nhất của những thăng trầm và cực nhọc.

- Mọi người trong nhà ra sao? - Chị ta nói. - Bố mẹ có khỏe không?

Carrie trả lời, nhưng quay đi. Cô xuống lối đi, tới cổng dẫn vào phòng đợi và ra phố, Drouet đã đứng đó. Anh ta đang nhìn lại. Lúc thấy cô đã nhìn thấy anh và gặp chị mình an toàn, Drouet quay đi, gửi lại một thoáng cười. Chỉ mình Carrie nhìn thấy. Cô cảm thấy mát mát khi anh ta đi xa dần. Lúc Drouet đã khuất dạng, cô càng thấy rõ sự vắng mặt của anh. Cô thấy chị cô trông rất cô độc, một hình dáng bơ vơ giữa biển người tròn trành, vô tư lự.

II

Sự bần cùng đe dọa

Dãy phòng của Minnie, như người ta gọi các căn hộ ở cùng một tầng, nằm trên phố Van Buren Tây, nơi có nhiều gia đình công nhân, người giúp việc cư trú. Trong tình trạng dân chúng đổ xô đến với tỷ lệ năm vạn người một năm, nhiều người đến và vẫn đang đến. Căn hộ ở tầng ba, các cửa sổ đằng trước nhìn thẳng xuống phố, là nơi đêm đêm những ngọn đèn trong các cửa hàng tạp hóa chiếu sáng và trẻ con chơi đùa. Với Carrie, tiếng lục lạc leng keng trên các xe ngựa lúc to lúc nhỏ thật vui vì là thứ mới mẻ. Lúc Minnie dẫn cô vào phòng đằng trước, cô chăm chú nhìn đường phố sáng trưng và ngạc nhiên vì những âm thanh, sự hoạt động và tiếng rì rầm của thành phố rộng mênh mông, trải dài nhiều dặm về mọi hướng.

Chị Hanson, sau khi đã chào hỏi xong, đưa đứa bé cho Carrie rồi tiếp tục làm bữa tối. Chồng chị hỏi han vài câu và ngồi xuống đọc báo buổi chiều. Anh là người ít nói, sinh trưởng ở Mỹ, bố là người Thụy Điển, hiện làm người quét dọn các toa ướp lạnh tại các trại nuôi gia súc. Anh ta đứng dưng với việc cô em vợ có mặt hay vắng mặt. Sự có mặt của cô chẳng ảnh hưởng tí ti gì đến Hanson. Nhận xét duy nhất của anh liên quan đến các cơ hội làm việc ở Chicago.

- Đây là một thành phố lớn, - anh nói. - Cô có thể được nhận ở bất cứ nơi nào trong vài ngày. Mọi người đều làm việc hết.

Câu đó ngụ ý rằng cô phải kiếm việc làm và trả tiền cơm

tháng. Hanson là người sạch sẽ, tính tần tiện, và hàng tháng đã trả góp được nhiều lần cho hai lô đất ở mãi Bờ Tây. Tham vọng của Hanson là một ngày nào đó xây được căn nhà ở đấy.

Trong lúc tạm ngừng làm bữa, Carrie tranh thủ quan sát căn hộ. Cô rất có khiếu nhận xét và khả năng trực giác đó trong mỗi người phụ nữ thật phong phú.

Cô cảm nhận được sự hạn chế của một cuộc sống căn cơ và eo hẹp. Tường của các căn phòng dán giấy không hợp nhau. Sàn nhà trải chiếu, tiền sảnh trải tấm thảm mỏng, tả tơi. Người ta có thể thấy đồ đạc nghèo khổ đó chấp nối vội vã với nhau, là nét đặc trưng của các ngôi nhà trả góp.

Cô ngồi với Minnie trong bếp, bé đứa trẻ cho đến lúc nó bắt đầu khóc. Sau đó cô đi đi lại lại và hát ru, cho đến khi Hanson bực mình không đọc nổi, bèn đến và bế nó đi. Nó để lộ một khía cạnh dễ chịu trong bản tính của anh. Hanson là người kiên nhẫn. Có thể thấy anh ta rất yêu con.

- Nào, nào, - anh vừa nói vừa đi. - Thế, thế, bố xin nào, - dễ nhận thấy âm sắc Thụy Điển trong giọng nói của anh.

- Cô muốn đi xem thành phố trước chứ? - Minnie hỏi lúc họ đang ăn. - Chủ nhật, chúng ta sẽ ra ngoài và xem Công viên Lincoln.

Carrie nhận thấy Hanson không nói gì. Dường như anh đang nghĩ đầu đầu.

- Vâng, - Carrie nói, - em nghĩ ngày mai em sẽ thăm thú. Em sẽ có ngày thứ Sáu và thứ Bảy, chắc không có gì phiền. Khu thương mại đi đường nào ạ?

Minnie bắt đầu giảng giải, nhưng chồng chị giành lấy phần này của cuộc nói chuyện.

- Đường kia kia, - Hanson nói và chỉ về hướng Đông. - Về phía Đông. - Rồi anh nói một thôi một hồi về những thứ liên quan đến vị trí của Chicago. - Tốt hơn hết là cô tạt vào các xưởng sản xuất lớn dọc phố Franklin và bên kia sông, - Hanson kết luận. - Nhiều cô gái làm việc ở đấy. Cô cũng có thể kiếm được nhà ở dễ dàng. Không xa lắm đâu.

Carrie gật đầu và hỏi chị gái về vùng lân cận. Chị cô nói bằng giọng khẽ khàng, bảo rằng chị biết ít lắm, trong lúc Hanson bận bịu với đứa trẻ. Cuối cùng, anh đứng dậy và đưa con cho vợ.

- Buổi sáng tôi phải dậy rất sớm, nên tôi đi nằm đây, - rồi anh đi ra, biến vào trong phòng ngủ nhỏ, tối tăm ở bên kia tiền sảnh suốt đêm.

- Anh ấy làm việc ở các sân trại gia súc, vì thế phải dậy từ năm rưỡi sáng, - Minnie giải thích.

- Mấy giờ chị phải dậy làm bữa sáng? - Carrie hỏi.

- Khoảng năm giờ hai mươi.

Họ cùng làm cho xong công việc ban ngày, Carrie rửa bát đĩa trong lúc Minnie cởi quần áo cho đứa nhỏ và đặt nó vào giường. Động tác của Minnie cần cù, thành thạo, và Carrie thấy đó là vòng tròn đều đều các công việc vất vả của chị.

Cô bắt đầu hiểu phải từ bỏ quan hệ với Drouet. Anh ta không thể đến đây. Thực ra, từ thái độ của Hanson, giọng nói khe khẽ của Minnie và toàn bộ không khí trong căn hộ, cô đã hiểu được sự chống đối chắc chắn với bất kỳ thứ gì quấy nhiễu vòng tròn thủ cựu của công việc cực nhọc. Nếu tối nào Hanson cũng đọc báo ở căn phòng đằng trước, nếu anh đi ngủ lúc chín giờ, còn Minnie ngủ sau đó một chút, thì họ mong gì ở cô? Cô thấy việc cần thiết đầu tiên là phải kiếm được việc làm và tự trang trải mọi

thứ rồi mới nghĩ đến có bạn bè ở bất cứ hình thức nào. Cuộc tán tỉnh nho nhỏ của Drouet lúc này dường như là một việc khác thường.

- Không, - cô tự nhủ, - anh ấy không thể đến đây được.

Cô hỏi xin Minnie giấy bút để trên nóc lò sưởi trong phòng ăn, và đến mười giờ, khi Minnie đã đi nằm, cô lấy tấm các của Drouet ra và viết cho anh ta.

“Tôi không thể mời anh đến đây được. Anh sẽ phải đợi cho đến khi tôi báo tin lại. Nhà chị tôi nhỏ lắm”.

Cô phiền lòng vì câu đã viết trong thư. Cô muốn nhắc tới quan hệ của họ trên tàu, nhưng quá bẽn lẽn. Cô kết thúc bằng lời cảm ơn sự ân cần của anh ta trên quãng đường chưa quen biết, rồi lúng túng vì nghi thức ký tên, cuối cùng cô quyết định viết “Rất thân mến”, rồi lại đổi thành “Chân thành”. Cô niêm phong và để địa chỉ, rồi vào căn phòng đằng trước, chỗ góc thụt vào đặt giường, kéo một cái ghế bập bênh nhỏ tới cửa sổ mở, ngồi nhìn ra bóng tối và các con phố chìm trong sự im lặng diệu kỳ. Cuối cùng, mệt mỏi vì những suy nghĩ riêng tư, dần dần cô thấy uể oải trong ghế và cần ngủ, cố soạn quần áo ban đêm và đi nằm.

Tám giờ sáng hôm sau, lúc Carrie thức giấc, Hanson đã đi rồi. Chị cô bận bịu khâu vá trong phòng ăn, cũng là phòng khách. Ăn vận xong, cô sửa soạn bữa sáng đơn giản cho mình, và hỏi Minnie nên đi đường nào. Minnie đã thay đổi nhiều từ lúc Carrie gặp chị. Lúc này, chị là một phụ nữ hai mươi bảy tuổi, gầy gò, khổ hạnh, những suy nghĩ về cuộc sống bị ảnh hưởng của chồng, đã nhanh chóng xơ cứng thành những quan niệm về niềm vui và bốn phận hẹp hòi hơn chị từng có trong tuổi trẻ bị hạn chế khát khe. Chị mời Carrie không phải vì mong muốn sự có mặt của cô, mà vì cô bất mãn với gia đình, hơn nữa chắc chắn cô sẽ kiếm

được việc làm ở đây và trả được tiền cơm tháng. Về mặt nào đó, chị hài lòng gặp em gái nhưng ủng hộ ý kiến của chồng về công việc. Làm bất cứ việc gì cũng tốt, miễn là được trả công, mới đầu là năm, sáu đôla một tuần lễ. Làm cô bán hàng là số phận được hình dung trước cho người mới đến. Carrie sẽ được nhận vào một trong những cửa hàng lớn và làm ăn yên ổn cho đến khi, ờ, cho đến khi có việc gì đó xảy ra. Chẳng ai biết chính xác là cái gì. Họ chưa hình dung đến việc thăng tiến. Họ cũng chưa tính đến việc hôn nhân. Tuy vậy, sự việc sẽ tuần tự như tiến theo kiểu còn lơ mờ cho đến khi dẫn đến việc tốt đẹp hơn, Carrie sẽ được thưởng vì đã đến và làm việc cần mẫn trong thành phố. Sáng hôm nay, cô bắt đầu tìm việc trong hoàn cảnh hứa hẹn như thế.

Trước khi theo chân cô trong vòng tìm kiếm, xin hãy nhìn tầm ảnh hưởng mà cô đặt cả tương lai của mình vào đó. Năm 1889, Chicago có nhiều khả năng tăng trưởng đặc biệt, khiến có nhiều người hành hương liêu lĩnh, kể cả các cô gái trẻ. Những cơ hội kinh doanh đang phát triển mang lại cho thành phố tiếng tăm rộng rãi, biến nó thành một thanh nam châm khổng lồ hút từ khắp nơi những người đầy hy vọng và tuyệt vọng, những người có của vẫn muốn phát tài và những người mà của cải và công việc đã tới đỉnh điểm bi thảm.

Đây là một thành phố có hơn năm trăm ngàn dân^[3], mang hoài bão, sự táo bạo và tích cực của thủ phủ một triệu người. Các đường phố và nhà cửa rải rác khắp khu vực bảy mươi năm dặm vuông. Dân số của nó không phát triển quá nhiều nhờ quan hệ đã ổn định, cũng như nhiều ngành công nghiệp chuẩn bị cho những người khác kéo đến. Tiếng búa trên các công trình xây dựng mới mọc vang lên khắp nơi. Nhiều ngành nghề đang chuyển đến. Trước đó rất lâu, nhiều công ty đường sắt lớn đã nhận ra triển vọng của nơi này và chiếm những vùng đất rộng

mênh mông, với mục đích vận chuyển bằng đường bộ và đường thủy. Nhiều tuyến xe điện đã nhanh chóng kéo dài vào tận vùng quê thoáng đãng. Thành phố đã đặt nhiều dặm phố và cống rãnh xuyên qua các khu vực chỉ có một ngôi nhà đứng lẻ loi như người đi tiên phong của những con đường đông đúc. Nhiều khu còn bỏ trống cho gió quét mưa rơi, vẫn được chiếu sáng suốt đêm bằng những tuyến dài thấp đèn khí đốt, nhấp nháy, rung rinh trong gió. Những con đường đi bộ hẹp đã mở rộng, chỗ này qua một ngôi nhà, chỗ kia qua một cửa hàng, ở những khoảng không gian xen giữa xa xôi, cuối cùng chấm dứt ở thảo nguyên quang đãng.

Ở phần trung tâm là quận buôn bán rộng mênh mông, những người đi tìm việc thiếu thông tin thường bị cuốn tới đó. Đây là nét đặc trưng của Chicago hồi ấy và một điểm không giống các thành phố khác là các hãng tư nhân đều kỳ vọng chiếm các tòa nhà riêng biệt. Đất đai rộng rãi khiến điều này hoàn toàn có thể. Nó đem lại diện mạo uy nghi cho hàng loạt tòa nhà có văn phòng ở tầng trệt và trong quang cảnh đường phố hãy còn đơn giản. Những tấm kính cửa sổ to, rộng hiện rất phổ biến, nhanh chóng đưa vào sử dụng, tạo cho tầng trệt một diện mạo nổi bật và phần vinh. Người lang thang có thể ngẫu nhiên nhìn thấy khi đi ngang qua một dãy văn phòng trang nhã, phần lớn lắp kính mờ, thư ký chăm chỉ làm việc, các doanh nhân trau chuốt mặc sơmi lạnh sạch sẽ và complê “lịch sự” đi thơ thẩn hoặc ngồi thành từng nhóm. Những tấm biển đồng thau hoặc kền bóng loáng gắn ở cổng vào bằng đá vuông vắn, giới thiệu công ty và chức năng kinh doanh bằng các thuật ngữ ngắn gọn và chuyên biệt. Toàn bộ trung tâm thành phố có diện mạo vô cùng kiêu ngạo, tính toán sao cho người đi xin việc bình thường choáng ngợp và bối rối, làm cho nó ngăn cách giữa nghèo khổ và thành công dường như vừa rộng vừa sâu.

Carrie bẽn lễn đi vào khu vực thương mại quan trọng này. Cô đã đi dọc phố Van Buren về hướng Đông, xuyên qua một khu vực không mấy quan trọng, cho đến khi nó xấu hơn, thành hàng loạt những túp nhà lụp xụp tồi tàn và các xưởng than, rồi cuối cùng đến sát dòng sông. Cô dừng cảm tiến tới, với mong muốn lành mạnh tìm kiếm việc làm, chốc chốc dừng lại, thích thú ngắm phong cảnh trải rộng, một cảm giác bơ vơ giữa quá nhiều bằng chứng của quyền lực và sức mạnh mà cô không hiểu. Những tòa nhà nguy nga kia là gì vậy? Chúng có những năng lực kỳ lạ và tầm quan trọng to lớn này để làm gì? Cô có thể hiểu ý nghĩa của một xưởng cắt đá nhỏ trong thành phố Columbia, chạm khắc các tác phẩm xinh xắn bằng cẩm thạch cho mục đích cá nhân, nhưng khi các xưởng của một công ty đá khổng lồ nào đó lọt vào tầm mắt, đầy những nhánh đường sắt và các toa phẳng, chạy qua các ga cuối từ sông và đi ngang qua các cầu cầu hùng dũng cầu gỗ và thép dựng đưa trên đầu, nó không còn mọi ý nghĩa trong thế giới bé nhỏ của cô.

Còn có nhiều kho rộng mênh mông của đường sắt, xếp đầy những con thuyền lớn mà cô đã thấy trên sông và nhiều xí nghiệp đổ sộ bên đường, xếp thành hàng đến tận mép nước. Qua những cửa sổ mở rộng, cô nhìn thấy những người đàn ông và đàn bà khoác tạp dề làm việc, đi đi lại lại bận rộn. Các phố lớn với cô là bao điều bí ẩn, những văn phòng rộng rãi, những mê cung kỳ lạ dính dáng tới những nhân vật quan trọng xa vời. Cô chỉ có thể nghĩ đến những người liên quan với họ lúc đếm tiền, ăn mặc lộng lẫy và đi xe ngựa. Cô chỉ có ý niệm hết sức mơ hồ về việc họ buôn bán gì, nỗ lực ra sao, mọi sự rồi đi đến đâu. Mọi thứ đều tuyệt vời, mọi thứ đều rộng lớn, mọi thứ đều xa vời, cô trầm suy nghĩ và trái tim hơi xốn xang lúc nghĩ đến việc bước vào một trong những nơi kỳ diệu kia và xin làm việc gì đó, bất cứ việc gì

mà cô có thể làm được.

III

Nghi ngờ số phận

Khi qua sông rồi vào khu thương mại, cô đã liếc quanh tìm cánh cửa nào khả dĩ thích hợp. Lúc ngắm các cửa sổ rộng và các biển hiệu trang trọng, cô nhận ra mình đang bị nhìn chăm chú và hiểu cô là người đang tìm kiếm công ăn việc làm. Trước kia cô chưa bao giờ làm việc này và thiếu hẳn can đảm. Tránh nỗi ngượng ngùng có phần mơ hồ khi cảm thấy bị bắt gặp đang nhòm ngó tìm chỗ, cô rảo bước và ra bộ dừng đứng thông thường của một người đang bận việc vặt. Cô đã đi qua nhiều xưởng sản xuất và hãng buôn mà không hề liếc nhìn. Cuối cùng, sau khi đi qua vài khu nhà, cô cảm thấy như thế chẳng ăn thua gì, và lại bắt đầu nhìn quanh, tuy không chậm bước. Được một quãng ngắn, cô nhìn thấy một cánh cửa đồ sộ mà không hiểu vì sao khiến cô rất chú ý. Nó trang trí một huy hiệu nhỏ bằng đồng thau, hình như là lối vào một nơi náo nhiệt rộng lớn, gồm sáu hoặc bảy tầng. “Có lẽ họ cần một người nào đó”, cô nghĩ và tiến đến lối vào. Lúc đến cách mục tiêu khoảng vài mét, cô nhìn qua cửa sổ thấy một thanh niên mặc comple kẻ caro xám. Có thể nói anh ta có mọi việc để chăm chú, nhưng vì ngẫu nhiên nhìn về phía cô khiến trái tim nhút nhát của cô nghi ngại và vội đi qua, cô quá mất tự chủ vì ngượng nên không dám bước vào. Bên kia đường có một tòa nhà đồ sộ sáu tầng, đề biển Storm và King, cô ngắm nghía, hy vọng tăng lên. Đây là một hãng buôn bán đồ khô và thuê nhân công phụ nữ. Thỉnh thoảng cô lại nhìn thấy họ lên các tầng trên. Cô quyết định vào chỗ này. Cô băng qua đường và tiến

thẳng đến cửa vào. Lúc cô đến, có hai người đàn ông bước ra và dừng lại ở cửa. Một nhân viên bưu điện mặc áo xanh lơ lao qua cô, leo mấy bậc dẫn đến lối vào và biến mất. Vài khách bộ hành tách khỏi đám đông vội vã trên vỉa hè, đi qua cô lúc cô dừng lại, ngập ngừng. Cô nhìn quanh, bơ vơ và thấy mình đang bị theo dõi, bèn rút lui. Đây là một việc quá khó khăn. Cô không thể đi qua họ.

Thất bại hiển nhiên ấy đã ảnh hưởng đáng buồn lên thần kinh của cô. Bàn chân cô đưa về phía trước một cách máy móc, mỗi bước tiến lên là một phần thỏa đáng của chuyến đi. Đi qua từng khối, từng khối nhà. Cô đọc các tên Madison, Monroe, La Salle, Clark, Dearborn, State trên những cột đèn ở các góc phố khác nhau, rồi cô vẫn đi, bàn chân cô bắt đầu mỏi trên mặt đường lát những phiến đá rộng. Cô phần nào vừa ý vì các phố đều sáng sủa và sạch sẽ. Mặt trời buổi sáng chiếu xuống làm sức nóng tăng dần, khiến bên phố có bóng râm mát mẻ rất dễ chịu. Cô ngược nhìn bầu trời xanh biếc, nhận thấy nó quyến rũ hơn bao giờ.

Một mặt, tính nhút nhát bắt đầu làm phiền cô. Cô quay lại, quyết tìm Công ty Storm và King để vào. Dọc đường, cô gặp một hãng lớn bán buôn giày, qua những ô kính bày hàng rộng, cô nhìn thấy khu hành chính chắn bằng kính mờ. Ở ngoài khu rào chắn này, sát ngay lối ra phố, một ông tóc hoa râm ngồi bên cái bàn nhỏ, cuốn sổ mở rộng trước mặt. Cô đi qua nơi này vài lần, do dự, nhưng thấy mình không bị để ý, cô lúng túng bước qua lớp cửa có màn che và khiêm nhường đứng đợi.

- Này, cô gái, - ông già nhận thấy và nhìn cô có phần ân cần, - cô muốn gì vậy?

- Tôi muốn, đó là, thưa ông... ý tôi là ông có cần người giúp việc không ạ? - Cô đáp ứng.

- Hiện nay thì không, - ông ta mỉm cười trả lời. - Nhưng chỉ là hiện tại thôi. Tuần sau cô đến nhé. Thỉnh thoảng chúng tôi cần người đấy.

Cô lẳng lặng nhận câu trả lời và ngượng nghịu quay ra. Cách tiếp đón thân mật khiến cô khá sửng sốt. Cô đã ngỡ sẽ khó khăn hơn thế, lời nói sẽ lạnh lùng và khó nghe, song cô thấy không phải thế. Cô không bị xấu hổ và cảm thấy thân phận rủi ro của mình, dường như là một sự khác thường.

Dù sao cũng được cổ vũ, cô đánh liều bước vào một tòa nhà rộng lớn khác. Đây là một hãng may mặc, dễ nhận ra có nhiều người hơn, những người đàn ông ăn vận lịch sự trạc bốn mươi và ngoài bốn mươi, có chân song bằng đồng thau bao quanh.

Một cậu chạy giấy đến gần cô.

- Cô muốn gặp ai? - Cậu ta hỏi.

- Tôi muốn gặp ông quản đốc, - cô nói.

Cậu ta chạy đi và nói với một người trong nhóm ba người đang bàn bạc. Người đó tiến đến chỗ cô.

- Gì vậy? - Ông ta nói lạnh lùng. Lời chào hỏi xua tan mọi dũng khí của cô ngay lập tức.

- Ông có cần người giúp việc không ạ? - Cô lắp bắp.

- Không, - ông ta đáp sảng và quay gót.

Cô đi vội ra ngoài, cậu chạy giấy kính cẩn xoay cánh cửa cho cô, và cô sung sướng chìm ngấm vào đám đông vô danh. Đây là một bước lùi nghiêm trọng cho tình trạng tinh thần vui vẻ vừa qua của cô.

Cô đi một lúc nữa, hoàn toàn vu vơ, rẽ đây rẽ đó, nhìn hết công ty lớn này đến hãng khác, nhưng không đủ can đảm hỏi thêm

câu nào nữa. Đã giữa trưa, cô thấy đói. Cô tìm một nhà hàng khiêm tốn và bước vào, nhưng bối rối thấy giá cả ở đây cao chót vót so với túi tiền của cô. Cô chỉ có thể mua một bát súp và ăn vội vàng rồi lại ra ngoài. Dù sao nó cũng làm cô hồi lại và đủ gan theo đuổi cuộc tìm kiếm.

Đi vài khối nhà nữa để chọn một chỗ nhất định, cô lại gặp hãng Storm và King, và cô quyết định bước vào. Có vài ông đang hội ý gần đó, nhưng không hề chú ý đến cô. Cô cứ đứng đó, lo lắng nhìn chăm chăm xuống sàn. Mấp mé đến lúc kiệt sức, cô được một người đàn ông ngồi bên cái bàn phía trong rào chắn gần đó vẫy tay ra hiệu.

- Cô muốn gặp ai? - Anh ta hỏi.

- Xin anh cho gặp ai cũng được, - cô trả lời. - Tôi đang tìm việc làm.

- Ồ, vậy cô cần gặp ông McManus, - anh ta đáp. - Cô ngồi xuống kia, - anh ta chỉ một cái ghế dựa vào bức tường gần đó. Anh ta tiếp tục viết, thông thả và lát sau, một người đàn ông mập mạp từ ngoài phố vào.

- Ông McManus, - người bên bàn gọi, - cô này muốn gặp ông.

- Tôi có thể giúp gì cô? - Ông ta hỏi và tò mò quan sát cô.

- Tôi muốn biết liệu tôi có thể tìm được một việc gì không ạ? - Cô hỏi.

- Việc như thế nào? - Ông ta hỏi.

- Bất cứ việc gì ạ, - cô ấp úng.

- Cô đã có kinh nghiệm gì trong việc kinh doanh đồ khô chưa? - Ông ta chất vấn.

- Chưa ạ, thưa ông, - cô đáp.

- Cô có biết viết tốc ký hoặc đánh máy chữ không?

- Không, thưa ông.

- Vậy thì ở đây chúng tôi không cần gì hết, - ông ta đáp. - Chúng tôi chỉ thuê người đã có kinh nghiệm.

Cô bắt đầu lùi bước ra cửa, thì vẻ mặt ai oán của cô khiến ông ta chú ý.

- Trước đây cô đã đi làm bao giờ chưa? - Ông ta hỏi.

- Chưa ạ, thưa ông, - cô nói.

- Ra vậy, hiện giờ cô hầu như không thể tìm được việc làm trong một hãng buôn bán loại này. Cô đã thử đến các cửa hàng bách hóa chưa?

Cô thú nhận rằng chưa.

- Nếu tôi là cô, - ông ta nói và nhìn cô khá ân cần, - tôi sẽ thử đến các cửa hàng bách hóa. Họ hay cần các cô gái trẻ làm nhân viên bán hàng.

- Cảm ơn ông, - cô nói, nhẹ cả người vì một chút xú quan tâm thân ái.

- Vậy cô thử đến những nơi đó nhé, - ông ta nói lúc tiễn cô ra cửa, rồi ông ta đi mất.

Vào thời đó, cửa hàng bách hóa là loại hình hoạt động thành công mới mẻ nhất và chưa có nhiều. Đến năm 1884, ở Chicago đã khai trương ba cửa hàng đầu tiên của Mỹ^[4]. Carrie đã quen vài cái tên qua các quảng cáo của tờ *Daily News*, và lúc này cô bắt đầu tìm. Lời nói của ông McManus dù sao cũng phục hồi chí khí đã giảm sút của cô, và cô dám hy vọng rằng tình thế mới mẻ này sẽ cho cô một cái gì đó. Cô lang thang ngược xuôi mất một lúc, tưởng rằng sẽ tình cờ bắt gặp các tòa nhà, cô thầm nghĩ phải sẵn

sàng theo đuổi một việc vất vả khó nhọc nhưng cần thiết, dễ dàng tự dối mình vì bề ngoài cuộc tìm kiếm không hiện thực. Cuối cùng, cô hỏi thăm một cảnh sát và được hướng dẫn đi tiếp “qua hai khối nhà nữa, cô sẽ thấy The Fair”.

Về bản chất, cửa hàng bách hóa kết hợp bán lẻ rất nhiều mặt hàng, làm sao có thể mất hẳn, và sẽ tạo thành một chương thú vị trong lịch sử thương mại của đất nước ta. Nó ra hoa kết trái từ một nguyên tắc buôn bán giản dị nhất đời mà hồi đó chưa bao giờ được đối chứng. Chúng là tổ chức bán lẻ hiệu quả nhất, kết hợp hàng trăm cửa hàng thành một và đặt ở vị trí gây ấn tượng mạnh nhất, đường bộ nhất và kinh tế nhất, chúng là những cơ sở buôn bán đẹp đẽ, tấp nập và thành công, có nhiều nhân viên và rất nhiều khách quen. Carrie đi dọc những gian hàng đông đúc, rất thích thú vì vô số hàng trưng bày: các đồ rẻ tiền, quần áo, đồ văn phòng và nữ trang. Riêng mỗi quầy là một nơi trưng bày thú vị và hấp dẫn đến hoa mắt. Cô không khỏi cảm thấy thèm thuồng từng món nữ trang và châu báu, và vẫn không dừng lại. Cô chưa từng được dùng thứ gì, và thứ gì cô cũng ao ước. Những đôi dép và bít tất xinh xắn, những chiếc váy, váy lót có diềm đăng ten tinh tế, hàng ren, ruybăng, lược chải tóc, ví, mọi thứ đều khuấy động sự thèm muốn của cô và thấm thía rằng mọi món hàng đều không nằm trong phạm vi túi tiền của cô. Cô là người đang đi xin việc, bơ vơ không công ăn việc làm, một người làm công bình thường chỉ liếc qua cũng có thể nói cô là người nghèo khổ và đang rất cần một chỗ làm.

Chẳng cần phải nói rằng bất cứ ai cũng không thể nhầm bản tính của cô là hay lo lắng, nhạy cảm, dễ xúc động, bị ném không đúng lúc vào một thế giới lạnh lùng, tính toán và không nên thơ. Chắc chắn cô không phải là người như vậy. Nhưng phụ nữ thường đặc biệt nhạy cảm với những món đồ trang điểm.

Carrie không những cảm thấy bị lôi kéo vì thèm khát mọi thứ mới mẻ và thích thú các loại y phục phụ nữ, mà trong thâm tâm còn chú ý đến các quý bà kiều diễm huých và phớt lờ cô, lướt qua mà hoàn toàn không đếm xỉa gì đến sự có mặt của cô, hăm hở giành lấy bằng được các thứ bày trong cửa hàng. Carrie còn chưa hiểu rõ phong thái của những người phụ nữ may mắn hơn cô ở thành phố. Trước kia cô chưa hiểu cả bản chất lẫn diện mạo của các cô gái bán hàng, để lúc này cô bị so sánh một cách tội nghiệp. Họ phần lớn là xinh xắn, thậm chí một số còn rất xinh đẹp, thái độ độc lập, dũng dưng và nếu được chú ý hơn, lại thêm một chút kêu gọi ngầm. Quần áo của họ giản dị và trang nhã, nhiều người ân vận rất tinh tế, và bắt gặp cái nhìn của ai đó ở bất cứ đâu, cô cũng nhận ra sự phân tích sắc sảo thân phận của cô, sự khiếm khuyết của cô về quần áo và bóng dáng của tập quán mà cô nghĩ ắt phải quanh quất bên cô, khiến tất cả đều biết cô là ai và cần gì. Ngọn lửa đổ kị nhen nhóm trong tim cô. Cô mơ hồ nhận ra rằng thành phố nắm giữ biết bao thứ - sự giàu có, thời trang, sự thoải mái - tất cả đều trang điểm cho người phụ nữ, làm cô nóng lòng thèm muốn quần áo và nhan sắc.

Tầng hai là văn phòng của ban quản lý, sau vài lần hỏi thăm, lúc này cô đến thẳng đó. Cô thấy nhiều cô gái khác đến trước cô, họ cũng đi xin việc như cô nhưng thái độ tự mãn và độc lập hơn vì đã nếm mùi thành phố phần nào; các cô khác sấm soi Carrie kỹ lưỡng với thái độ coi thường. Sau khi đợi khoảng bốn mươi năm phút, đến lượt cô được gọi.

- Nào, - một người Do Thái thái độ sắc sảo, lạnh lợi, ngồi bên cái bàn có nắp cuộn gần cửa sổ nói, - cô đã từng làm việc ở cửa hàng nào chưa?

- Chưa ạ, thưa ông, - Carrie nói.

-Ồ, chưa ư, - ông ta nói và nhìn cô chăm chú.

- Chưa ạ, thưa ông, - cô đáp lại.

-Ồ, hiện nay chúng tôi thích các cô gái có chút ít kinh nghiệm hơn. Tôi cho rằng chúng tôi không thể sử dụng cô.

Carrie đứng đợi một lát, không biết cuộc phỏng vấn đã kết thúc hay chưa.

-Đừng đợi! - Ông ta kêu to. - Hãy nhớ rằng ở đây chúng tôi rất bận.

Carrie bắt đầu tiến nhanh ra cửa.

- Gượng đã, - ông ta gọi giật cô lại. - Hãy cho tôi biết tên và địa chỉ của cô. Thỉnh thoảng chúng tôi cần các cô.

Lúc đã ra phố yên ổn, cô hầu như không tìm nổi những giọt nước mắt. Cô vừa trải qua không nhiều những lời cự tuyệt, nhưng cả ngày hôm nay khiến cô bối rối. Cô mệt mỏi và căng thẳng. Cô từ bỏ ý nghĩ đi van lơn các cửa hàng bách hóa khác và lúc này cô đi vợ vắn, cảm thấy an toàn và nhẹ nhõm được lẫn vào đám đông.

Trong lúc đang lang thang, cô trở lại phố Jackson, cách dòng sông không xa, và đi về hướng Nam, dọc theo con phố lớn đường bệ, thì một tờ giấy gói viết bằng mực dấu, gắn lên cánh cửa khiến cô chú ý. Tờ giấy viết: “Cần tuyển các cô gái đóng gói và thợ may”. Do dự một lát, rồi cô bước vào.

Hãng Spiegelheim & Company sản xuất mũ nam giới, chiếm một tầng của tòa nhà, chiều rộng mười lăm mét và chiều sâu hai mươi lăm mét. Đó là một nơi khá ảm đạm, nhiều ngọn đèn nóng chiếu sáng những chỗ tối tăm nhất, đầy máy móc và bàn làm việc. Tại đó, một nhóm các cô gái và vài người đàn ông đang làm

việc bên bàn. Chỗ kia là những người nom nhếch nhác, mặt nhem nhuốc dầu và bụi bặm, mặc quần áo bằng vải bông mỏng, không ra hình thù gì và đi những đôi giày mòn vẹt ít nhiều. Nhiều người xắn cao tay áo để lộ cánh tay trần, có người còn mở phanh áo đến tận cổ vì nóng. Họ gần như là loại thấp kém nhất so với các cô gái bán hàng, họ cầu thả, vai thõng xuống và ít nhiều xanh xao vì tù túng. Tuy vậy, họ không hề nhút nhát, rất tò mò, nói năng bặm trợn và đầy tiếng lóng.

Carrie nhìn quanh, rất lúng túng và tin chắc mình không muốn làm việc ở nơi này. Cô rất khó chịu vì ngoài những cái liếc xéo, chẳng ai chú ý đến cô mấy may. Cô đợi đến lúc toàn xưởng nhận ra sự có mặt của cô. Lúc đó, tiếng xì xào lan nhanh và người đốc công mặc tạp dề, đeo ống tay, còn tay áo xắn đến tận vai, đi tới.

- Cô muốn gặp tôi à? - Ông ta hỏi.

- Ông có cần người giúp không ạ? - Carrie nói, cô đã học được cách nói thẳng.

- Cô có biết may mũ không? - Ông ta hỏi lại.

- Không, thưa ông, - cô đáp.

- Cô đã có kinh nghiệm gì về công việc này chưa? - Ông ta chất vấn.

Cô trả lời rằng chưa.

- Vậy à, - viên đốc công gãi tai, ngẫm nghĩ, - chúng tôi đang cần một thợ may. Song, chúng tôi muốn người có kinh nghiệm. Chúng tôi không có thời gian để dạy dỗ. - Ông ta ngừng lại và ngoảnh nhìn ra cửa sổ. - Tuy vậy, chúng tôi có thể xếp cho cô việc sửa sang lần cuối, - ông ta trầm ngâm kết luận.

- Ông trả bao nhiêu một tuần? - Được thái độ khá mềm mỏng và cách nói giản dị của ông ta khuyến khích, Carrie đánh liều hỏi.

- Ba đôla rưỡi, - ông ta trả lời.

- Ô, - cô suýt kêu lên, nhưng kìm lại và bắt ý nghĩ của mình tắt ngấm, không lộ ra.

- Chúng tôi không hẳn cần người, - ông ta lơ đãng nói tiếp và nhìn cô như một gói hàng. - Tuy vậy, sáng thứ Hai cô có thể đến và tôi sẽ xếp việc cho cô.

- Cảm ơn ông, - Carrie nói yếu ớt.

- Nếu cô đến, nhớ mang theo tạp dề, - ông ta nói thêm.

Ông ta bỏ đi và để cô đứng cạnh cái máy nâng, không buồn hỏi tên cô.

Trong khi bề ngoài của cửa hàng và lời tuyên bố tiền công mỗi tuần như một cú choáng váng đánh vào trí tưởng tượng của Carrie, thực tế bất cứ công việc loại nào sau một vòng những trải nghiệm thô bạo đều đáng phấn khởi. Cô không thể tin sẽ nhận được chỗ làm, khiêm tốn như mong muốn của cô vậy. Cô phải làm quen tốt hơn với điều đó. Kinh nghiệm nhỏ nhoi của cô và cuộc sống phóng khoáng ngoài trời ở thôn quê khiến cô chán ghét một nơi giam cầm như thế này. Cô chẳng bao giờ muốn chia sẻ với thứ dơ bẩn. Căn hộ của chị gái cô sạch sẽ. Nơi này đầy bụi bẩn và tầm thường, các cô gái cầu thả và dày dạn. Cô hình dung chắc họ là những người trí tuệ kém cỏi và bạo dạn. Vẫn còn một chỗ cho cô. Chắc rằng Chicago không đến nỗi tệ nếu chỉ trong một ngày cô đã tìm được chỗ làm. Cô có thể tìm ra chỗ khác tốt hơn.

Tuy vậy, những việc tiếp theo chẳng làm cô yên lòng. Ở những chỗ vừa ý hơn hoặc oai nghiêm, cô đột nhiên bị xua đi theo kiểu

sởn da gà nhất. Ở các nơi khác cô xin việc, người ta chỉ cần người đã có kinh nghiệm. Cô vấp phải những lời từ chối gay gắt, khó chịu nhất là ở một hãng sản xuất áo khoác, nơi cô đã lên tận tầng tư để hỏi thăm.

- Không, không, - viên đốc công nói, ông ta vóc vác nặng nề, thô lỗ, cai quản một phân xưởng sáng chói, - chúng tôi không cần ai hết. Đừng đến đây nữa.

Hy vọng, can đảm và sức khỏe của cô giảm dần theo buổi chiều. Cô đã kiên trì đáng ngạc nhiên. Sự cố gắng hết sức như thế xứng đáng một phần thưởng hậu hĩ hơn. Mặt khác, với cảm giác mệt mỏi của cô, các công việc tử tế càng lớn hơn, gay gắt hơn, chậm chạp hơn và dửng dưng hơn. Dường như tất cả đã khép chặt lại với cô, cuộc đấu tranh này quá dữ dội, cô khó hy vọng làm được chút gì. Đàn ông và đàn bà vợi vã trong các hàng dài, luân phiên. Cô cảm nhận được dòng thủy triều của sự nỗ lực và quan tâm, cảm nhận được tình trạng bơ vơ của mình mà chưa nhận thức được cô là nắm bọt trên lớp thủy triều. Cô đã xoay xở một cách vô ích, tìm vài nơi khả dĩ để xin việc, nhưng không tìm ra cánh cửa nào để có can đảm bước vào. Hình như mọi sự tương tự đã chấm dứt. Cô nhịn nhục cầu xin, và bị đáp lại bằng lời từ chối cộc lốc. Lòng dạ đau khổ và thân xác mệt mỏi, cô rẽ về hướng Tây, hướng nhà Minnie mà lúc này cô đã định sẵn trong tâm trí, bắt đầu cuộc rút lui chán ngắt, đổi hướng mà người tìm việc thường làm lúc sẩm tối. Đang qua đại lộ Năm, phía Nam thẳng tới phố Van Buren, cô định bắt xe và qua cửa một hãng lớn bán buôn giày, nhìn qua cửa sổ gắn kính dày cô thấy một ông đứng tuổi ngồi bên cái bàn nhỏ. Một trong những cơn bốc đồng tuyệt vọng choán lấy cô, nảy sinh từ cuộc thất bại gần nhất và sự hình thành các ý tưởng lung lay. Cô thông thả bước qua cửa và tiến đến bên bàn, ông ta nhìn bộ mặt mệt mỏi của cô, có phần

động lòng.

- Có việc gì thế? - Ông ta nói.

- Ông có việc gì cho tôi làm được không? - Carrie nói.

- Không, tôi thực sự không biết, - ông ta nói chân thành. - Cô muốn làm việc gì vậy, cô không phải là người đánh máy chữ đấy chứ?

- Ồ, không ạ, - Carrie trả lời.

- Ở đây chúng tôi chỉ thuê kế toán và nhân viên đánh máy. Cô có thể đi vòng phía này và hỏi thăm lên tầng trên. Mấy hôm trước, họ cần người giúp đấy. Hỏi ông Brown nhé.

Cô hấp tấp vòng sang lối vào bên và đi thang máy lên tầng tư.

- Gọi ông Brown, Willie, - người gác thang máy nói với cậu bé gần đó.

Willie đi và ngay sau đó trở lại, mang tin ông Brown nhắn cô ngồi đợi, tí nữa ông ấy sẽ đến.

Đây là một phần của phòng kho, chẳng cho ý tưởng gì về danh tiếng chung của nơi này, và Carrie không thể nghĩ ra tính chất của công việc.

- Cô muốn có việc gì đó để làm, - ông Brown nói sau khi hỏi mục đích của cô. - Trước kia cô đã làm cho xưởng giày nào chưa?

- Chưa ạ, thưa ông, - Carrie nói.

- Cô tên gì? - Ông ta hỏi. - Tốt, tôi không biết liệu có việc gì cho cô không. Cô có đồng ý làm việc với bốn đôla rưỡi một tuần không?

Carrie đã quá mòn mỏi vì thất bại nên không cảm thấy đó là một sự đáng kể. Cô không ngờ ông trả cô ít hơn sáu đô. Song cô

bằng lòng và ông ta ghi tên cùng địa chỉ của cô.

- Tám giờ sáng thứ Hai, cô đến đây trình diện, - cuối cùng, ông ta nói. - Tôi nghĩ có thể tìm ra việc gì đó cho cô.

Ông ta khiến cô như sống lại vì nhiều triển vọng, tin chắc rằng rốt cuộc, cô đã tìm thấy cái gì đó. Ngay lập tức, máu ấm lan khắp người cô. Sự căng thẳng, lo âu của cô dịu lại. Bước ra đường phố tấp nập, cô phát hiện ra một không khí mới mẻ. Cô thấy đám đông đang di chuyển bằng bước chân nhẹ nhõm. Cô nhận ra nhiều người đàn ông và đàn bà đang cười. Những mẩu chuyện và tiếng cười thoảng đến tai cô. Bầu không khí thật thư thái. Dân chúng ào ra từ các tòa nhà, ngày làm việc của họ đã kết thúc. Cô nhận thấy họ hài lòng, rồi nghĩ đến căn nhà của người chị và bữa ăn đang đợi khiến cô rảo bước. Cô vội vã, có lẽ mệt mỏi, nhưng chân cô không còn rã rời nữa. Minnie sẽ không nói gì! Chà, mùa đông dài dặc ở Chicago - những ngọn đèn, đám đông, những trò giải trí! Rốt cuộc thì đây là một thử thách lớn và dễ chịu. Công ty mới của cô là một cơ sở đáng kể. Các cửa sổ của nó đều gắn những tấm kính mờ đồ sộ. Cô có thể làm việc yên ổn ở đây. Cô chợt nghĩ đến Drouet, đến những điều anh ta đã kể với cô. Lúc này cô cảm thấy đời tươi hơn, sinh động hơn, sôi nổi hơn. Cô lên xe với trạng thái tinh thần phấn chấn nhất, cảm thấy máu lưu thông thoải mái trong người. Cô sẽ sống ở Chicago, tâm trí cô vẫn thường nói thế. Cô sẽ có một thời gian thoải mái hơn trước đây, và cô sẽ hạnh phúc.

IV

Tưởng tượng tiêu tan

Hai ngày tiếp đó Carrie đắm mình trong những suy đoán khoa trương nhất.

Trí tưởng tượng của cô hấp tấp lao vào những đặc ân và những thích thú ngày càng nhiều hơn, đến mức cô tự ru ngủ là con cưng của số phận. Với tinh thần sẵn sàng và lựa chọn nhanh chóng, cô tung bốn đôla rưỡi một tuần bằng bàn tay nhanh nhẹn và duyên dáng. Thực ra, lúc ngồi trên ghế bập bênh trong mấy buổi chiều đó, trước khi đi nằm và nhìn ra đường phố sáng ngời thú vị, số tiền trong tương lai này đã được tiêu sạch cho từng niềm vui và từng đồ trang sức lòe loẹt mà trái tim đàn bà có thể thèm muốn. “Mình sẽ có một thời gian thoải mái”, cô nghĩ.

Chị Minnie của cô không hề biết đến những ý nghĩ khá nông cuồng này, dẫu chúng dốc hết cho những thú vui mua sắm. Chị quá bận cạo rửa các đồ mộc trong bếp và tính toán mua bữa ăn ngày Chủ nhật với tám mươi xu^[5]. Lúc Carrie về nhà, mặt ửng hồng vì thành công đầu tiên và dễ dàng, chị đã quá mệt, không buồn bàn bạc đến những sự kiện thú vị dẫn đến thành công của cô, chỉ mỉm cười tán thưởng và hỏi cô có phải chi tiền vé ô tô trong số đó không. Sự cân nhắc này trước đây cô chưa từng nghĩ đến, và lúc này chẳng ảnh hưởng lâu đến sự sôi nổi của Carrie. Lúc đó cô cho rằng một nền tảng mơ hồ sẽ cho phép trừ đi một số tiền mà không hề nhận thấy bị giảm bớt, cô đang vui.

Bảy giờ tối, khi Hanson về nhà, anh thường hơi cúi kính, một

thái độ thường lệ trước bữa tối. Tật này không thể hiện bằng lời nói mà bằng vẻ mặt nghiêm trang và thái độ im lặng lúc anh đi dạo. Hanson thích đi một đôi dép rơm màu vàng và ngay lập tức thay cho đôi giày vững chắc. Rồi, rửa mặt bằng xà phòng thường cho đến lúc mặt đỏ ửng và sáng bóng, là việc sửa soạn duy nhất cho bữa tối. Hanson vớ tờ báo buổi tối và lặng lẽ đọc.

Với một thanh niên, đây là một đặc điểm có chiều hướng khá không lành mạnh và ảnh hưởng đến Carrie. Thực ra, nó ảnh hưởng đến toàn bộ không khí gia đình, khiến người vợ thành ra khuấy phục và đối phó, lo tránh những hành động đáp lại lằm lì. Song dù sao, Hanson cũng tươi tỉnh lên vì lời thông báo của Carrie.

- Cô không mất nhiều thời gian, nhỉ? - Hanson nhận xét và hơi cười.

- Không ạ, - Carrie đáp, hơi hãnh diện.

Hanson hỏi thêm một, hai câu nữa rồi quay sang chơi với con, bỏ đề tài này cho đến lúc Minnie khơi lại bên bàn ăn.

Tuy nhiên, Carrie không giảm bớt được mức độ nhận xét thông thường vốn chiếm ưu thế trong nhà.

- Hình như đây là một công ty lớn, - cô nói về địa điểm. - Các cửa sổ rất lớn, đều gắn kính mờ và nhiều nhân viên. Người đàn ông em gặp nói họ từng thuê nhiều người làm.

- Hiện giờ kiếm việc không quá khó, - Hanson xen vào, - nếu cô tính đúng.

Minnie vui lên vì ảnh hưởng sự phấn chấn của Carrie và tâm trạng thích trò chuyện bất thường của chồng, bèn kể cho Carrie về một số thứ nổi tiếng nên xem, những thứ thưởng thức miễn phí.

- Cô sẽ thích đại lộ Michigan. Ở đó có nhiều tòa nhà đẹp. Đây là một đường phố huy hoàng.

- “H.R. Jacob” ở đâu ạ? - Carrie ngắt lời, nêu tên một trong những nhà hát kịch mà cô đã có lúc đi ngang qua.

- Ô, nó không xa đây lắm, - Minnie trả lời. - Ở phố Halstead, phía trên kia kia.

- Em muốn đến đấy. Hôm nay em đã đi qua phố Halstead phải không?

Đáp lại câu này một cách tự nhiên là một lát tạm dừng. Những suy nghĩ là một nhân tố lan tỏa lạ lùng. Thấp thoáng sự phản đối không nói ra với lời gợi ý đi xem hát của Carrie, kéo theo một khoản phí tổn, ý nghĩ đó xuất hiện trong đầu Hanson rồi đến Minnie và ảnh hưởng nho nhỏ đến không khí ở bàn ăn. Minnie đáp: “Phải”, nhưng Carrie cảm thấy ở nhà này, đi xem hát là một chủ trương không được ủng hộ. Chủ đề này hoãn lại một lát, cho đến lúc Hanson ăn xong bữa, vợ lấy tờ báo và đi vào phòng đằng trước.

Lúc còn lại hai chị em, họ trò chuyện có phần thoải mái hơn, Carrie khe khẽ ngân nga lúc họ rửa bát đĩa.

- Em thích đi lên phố Halstead nếu không xa quá, - lát sau, Carrie nói. - Sao chị em mình không đi xem hát tối nay?

- Ô, chị nghĩ tối nay Sven không muốn đi đâu, - Minnie đáp. - Anh ấy phải dậy sớm lắm.

- Không sao đâu, anh ấy sẽ thích mà, - Carrie nói.

- Không, anh ấy rất ít khi đi đâu, - Minnie đáp lại.

- Còn em thích đi, - Carrie nói. - Vậy chị em mình đi nhé.

Minnie ngẫm nghĩ một chút, không phải nghĩ xem liệu chị có

nên đi hay không, mà tìm cách hướng cô em gái sang chủ đề khác.

- Lần khác chúng ta sẽ đi, - cuối cùng chị nói, không tìm ra cách thoát dễ dàng.

Ngay lập tức, Carrie cảm nhận được căn nguyên của sự chống đối.

- Em có tiền mà, - cô nói. - Chị đi với em.

Minnie lắc đầu.

- Anh ấy cũng có thể đi cùng, - Carrie nói.

- Không, - Minnie nhẹ nhàng đáp, tiếng bát đĩa lách cách át cuộc trò chuyện. - Anh ấy sẽ không đi.

Vài năm nay Minnie không gặp Carrie, trong thời gian đó tính cách của cô em gái đã phát triển khác đi ít nhiều. Sự rụt rè tự nhiên trong mọi việc liên quan tới sự tiến bộ của cô, nhất là khi thiếu khả năng hoặc sự tháo vát, sự ham muốn khoái lạc của cô mạnh đến mức trở thành trở ngại duy nhất cho bản tính của cô. Chị sẽ nói điều đó khi mọi sự đã lắng lại.

- Hỏi anh ấy xem, - cô dịu dàng năn nỉ.

Minnie nghĩ đến cuộc giải trí mà Carrie sẽ thêm vào tiền ăn. Khoản đó sẽ trả tiền nhà và sẽ làm cho chủ đề chi tiêu đỡ khó khăn khi nói chuyện với chồng chị. Nhưng nếu Carrie tưởng suôn sẻ ngay từ đầu rồi sẽ vướng ở đâu đó. Trừ khi Carrie phục tùng vòng quay trang nghiêm của công việc và thấy cần phải làm ăn chăm chỉ, đừng có thêm khát vui chơi, việc cô đến thành phố này có lợi gì cho họ kia chứ? Những suy nghĩ này không hẳn thuộc bản tính lạnh lùng và khắc nghiệt, chúng là những suy nghĩ thực tế của người lúc nào cũng phải tự thu xếp mà không

được than phiền nhiều với xung quanh, vì chị vốn là người siêng năng.

Cuối cùng chị đủ nhân nhượng để hỏi ý Hanson. Với chị, đây là một việc miễn cưỡng, chẳng hề có chút thêm khát.

- Carrie muốn mời chúng ta đi xem hát, - chị vừa nói vừa nhìn chồng. Hanson ngược mắt khỏi tờ báo, và họ trao đổi một thoáng nhìn, nói lên thật rõ ràng: “Đây không phải là điều chúng ta mong”.

- Tôi không muốn đi, - anh đáp. - Mà cô ấy muốn xem gì vậy?

- H.R. Jacob, - Minnie nói.

Hanson lại nhìn xuống tờ báo và lắc đầu từ chối.

Khi Carrie thấy họ nhìn nhận lời đề nghị của cô ra sao, cô có một cảm giác rõ ràng về cách sống của họ. Nó đè nặng lên cô, nhưng không có một hình thái phản đối rõ rệt.

- Em nghĩ là em sẽ đi và đứng đợi ở chân cầu thang, - một lát sau, cô nói.

Minnie không phản đối và Carrie đội mũ rồi xuống dưới nhà.

- Carrie đi đâu đấy? - Hanson hỏi, anh ta trở về phòng ăn lúc nghe thấy tiếng đóng cửa.

- Cô ấy bảo xuống chân cầu thang, - Minnie trả lời. - Em đoán cô ấy chỉ muốn nhìn ngó bên ngoài một lúc.

- Em có nghĩ là cô ấy không nên phí tiền vào nhà hát không? - Hanson nói.

- Em cho là cô ấy chỉ tò mò tí chút thôi, - Minnie đánh bạo. - Mọi thứ đều mới mẻ quá mà.

- Anh không hiểu, - Hanson nói rồi trở lại với con, trán anh hơi

cau lại.

Anh ta coi việc cô gái mãi mê là hoàn toàn phù phiếm và hoang phí, và tự hỏi liệu Carrie dự tính một việc như thế vì hầy còn quá ít việc để làm.

Hôm thứ Bảy, Carrie đi chơi một mình, trước hết là đến dòng sông mà cô rất thích, rồi quay trở lại, đi theo phố Jackson, hồi đó có nhiều ngôi nhà đẹp đẽ ven đường và những bãi cỏ xanh mướt, sau này trở thành một đại lộ. Cô sửng sốt vì những bằng chứng giàu sang, mặc dù có lẽ không có người nào trên phố có hơn một trăm ngàn đôla. Cô thích ra khỏi nhà, vì thấy nó chật chội, buồn tẻ, sự thích thú và niềm vui ở mãi tận đâu đâu. Lúc này ý nghĩ của cô tự do hơn và cô nhấn mạnh chúng với bao suy đoán xem Drouet ở đâu. Cô không dám chắc nhưng anh ta có thể ghé đến bất cứ lúc nào vào tối thứ Hai, và trong khi bối rối vì khả năng ấy có thể xảy ra, cô vẫn thoáng mong anh ta sẽ đến.

Hôm thứ Hai, cô dậy sớm và chuẩn bị đi làm. Cô mặc sơmi bằng vải mịn đã cũ, có những chấm xanh lơ, váy bằng hàng séc màu nâu nhạt bạc màu, đội cái mũ rơm nhỏ đã dùng suốt mùa hè ở thành phố Columbia. Giày cô cũ kỹ, khăn quàng bằng vải nhẵn đã phẳng bệt vì thời gian và dùng nhiều lần. Bề ngoài nom cô giống hệt một cô gái bán hàng thông thường, ngoại trừ nét mặt. Có một cái gì đó hơn hẳn bình thường, tạo cho cô một vẻ ngoài duyên dáng, riêng biệt và ưa nhìn.

Một người đã quen ngủ đến bảy hoặc tám giờ như Carrie khi ở nhà, dậy sớm thật không dễ gì. Cô đã mơ hồ có ý niệm về đặc điểm cuộc sống của Hanson, nên lúc sáu giờ, hầy còn ngái ngủ, cô ngó vào phòng ăn và thấy anh đang lặng lẽ ăn nốt bữa sáng. Lúc cô ăn vận xong xuôi, Hanson đã đi rồi, còn cô, Minnie và đứa trẻ ở lại, nó đã đủ lớn để ngồi trên ghế cao và lấy thìa nghịch đĩa.

Lúc này, tinh thần cô rất sa sút vì sắp bước vào công việc lạ lẫm và chưa có kinh nghiệm trước mắt. Mọi thứ tưởng tượng chỉ còn lại tro tàn, dầu vấy, tro tàn vẫn che giấu vài đốm than hồng của hy vọng. Cô cử động khẽ khàng vì thần kinh suy nhược, cô vừa lặng lẽ ăn vừa ôn lại những ý niệm trong tưởng tượng về đặc điểm của công ty, tính chất công việc, thái độ của ông chủ. Cô lơ mơ nhận thấy cô sẽ tiếp xúc với các ông chủ lớn, công việc của cô sẽ ở nơi quan trọng, nơi những người đàn ông ăn mặc hợp thời trang thỉnh thoảng ngó tới.

- May mắn nhé, - Minnie nói lúc cô sắp đi. Họ nhất trí đi bộ là tốt nhất, ít nhất là sáng hôm ấy, để xem cô có thể đi bộ hàng ngày không, dù sao thì tiền vé ô tô sáu mươi xu một tuần cũng là một khoản chi tiêu đáng kể.

- Tối nay em sẽ kể lại với chị, - Carrie nói.

Lúc đã ở trên phố ngập nắng với các công nhân cuốc bộ cùng chiều, những chiếc xe ngựa chạy qua, chạt lèn những thư ký và những người giúp việc từng tầng trong các hãng buôn lớn, những người đàn ông, đàn bà đến các vùng lân cận, Carrie cảm thấy hơi vững dạ. Trong ánh nắng buổi sáng, dưới bầu trời xanh rộng rãi, làn gió tươi mát xôn xao, những nỗi sợ - trừ đặc biệt dữ dội - có thể tìm được chỗ trú ẩn chẳng? Ban đêm, hoặc trong các phòng ngủ tối tăm của ban ngày, những nỗi sợ hãi và nghi ngờ trở nên mạnh mẽ, nhưng dưới ánh nắng chỉ một lúc thôi, kể cả nỗi sợ chết cũng tan hẳn.

Carrie thẳng tiến đến lúc sang bên kia sông rồi rẽ vào đại lộ Năm. Ở nơi này, đường phố lớn giống như một hẻm núi có tường bằng đá nâu và gạch đỏ bao quanh. Những cửa sổ lớn trông sáng bóng và sạch sẽ. Các xe tải chạy âm âm ngày càng nhiều, đàn ông, đàn bà, nam thanh nữ tú từ mọi phía tiến vào. Carrie gặp

nhiều cô gái trạc tuổi, họ nhìn cô dường như khinh miệt vẻ thiếu tự tin của cô. Cô băn khoăn vì sự rộng lớn của cuộc sống này và vì cần phải biết thật nhiều để làm được mọi việc trên đời. Sự khiếp hãi vì thiếu khả năng lan khắp người cô. Cô sẽ không biết cách làm, không đủ nhanh nhẹn. Mọi chỗ khác chẳng đã từ chối vì cô không biết làm việc này, việc kia đó sao? Cô sẽ bị quở trách, mắng mỏ, sa thải một cách nhục nhã.

Đầu gối cô yếu hẳn và cô hơi nín thở lúc đến hăng giày đồ sộ ở Adams và đại lộ Năm, rồi vào thang máy. Lúc bước ra tầng tư, không có ai trước mặt, chỉ có khe hở giữa các chồng hộp xếp cao tận trần. Cô đứng đó, khiếp đảm, đợi có người.

Chẳng máy chốc, ông Brown tới. Hình như ông không nhận ra cô.

- Cô muốn gì? - Ông ta hỏi.

Tim Carrie như rụng xuống.

- Ông đã bảo tôi sáng nay đến nhận việc...

-Ồ, - ông ta ngắt lời. - Hừm, phải rồi. Cô tên gì?

- Carrie Meeber.

- Phải, - ông ta nói. - Cô đi với tôi.

Ông ta dẫn cô qua những khe hẹp tối tăm, chông chát các hộp sặc mùi giày mới, đến một cánh cửa thép mở vào xí nghiệp đích thực. Đó là một căn phòng rộng mênh mông, trần thấp, máy móc chạy rầm rầm, lách cách, nhiều người đàn ông đeo ống tay áo trắng và tạp dề vải màu xanh đang làm việc. Cô rụt rè theo ông ta đi qua những máy tự động lách cách, cố nhìn thẳng và hơi đỏ mặt. Họ băng qua một góc phía xa và bắt thang máy lên tầng sáu. Ra khỏi khu máy móc và những ghế dài, ông Brown ra hiệu

cho một đốc công:

- Cô ấy đây, - ông ta nói và quay sang Carrie, - cô đi với ông ấy.

Ông Brown quay lại, còn Carrie đi theo cấp trên mới đến một cái bàn nhỏ trong góc, ông ta dùng như một loại văn phòng trung tâm.

- Trước kia cô chưa bao giờ làm bất cứ việc gì như thế này phải không? - Ông ta hỏi, khá nghiêm khắc.

- Vâng, thưa ông, - cô trả lời.

Hình như ông khá bực mình vì phải lo cho một người giúp việc như thế, nhưng ông ghi tên cô rồi dẫn cô đến một dãy các cô gái ngồi trên ghế trước những cái máy lách cách. Ông ta đặt bàn tay lên vai một cô gái đang khoan lỗ lên một mũi giày.

- Này cô, - ông ta bảo, - cô hãy chỉ cho cô gái này cách làm việc của cô nhé. Khi nào xong, hãy đến chỗ tôi.

Cô gái được bảo nhanh nhẹn đứng lên và nhường chỗ cho Carrie.

- Không khó đâu, - cô ta nói và cúi người xuống. - Cô chỉ cần cầm lấy cái này, cài chặt bằng cái bàn kẹp này và mở máy.

Cô ta hành động khớp với lời nói, cài chặt miếng da bằng cái bàn kẹp nhỏ, điều chỉnh được, cuối cùng tạo thành nửa bên phải của mũi giày nam giới rồi đẩy một cái cần nhỏ bằng thép ở bên máy. Cái máy nhảy vào khoan, tiếng lách cách gọn sắc, cắt những mẫu da tròn xoe khỏi cạnh mũi giày, để lại những cái lỗ giữ dây giày. Sau khi quan sát vài lần, cô gái để Carrie làm việc một mình. Khi thấy Carrie đã làm đúng, cô ta đi ra.

Những mảnh da đến từ cô gái ở máy bên phải Carrie, rồi chạy sang cô gái bên trái. Carrie nhìn thấy ngay tốc độ trung bình cần

thiết hoặc công việc sẽ ùn đống ở chỗ cô và tất cả công đoạn sau sẽ bị chậm trễ. Cô không có thời gian nhìn quanh và lo cúi xuống công việc. Các cô gái ở bên trái và bên phải nhận thức được sự lúng túng của cô và cố giúp cô hết mức dám làm, bằng cách làm chậm lại.

Cô cặm cụi làm việc này không ngừng được một lúc, thấy đỡ hẳn nỗi sợ hãi và tưởng tượng căng thẳng trong chuyển động nhàm tẻ, cơ học của cỗ máy. Sau nhiều phút qua đi, cô cảm thấy căn phòng không quá sáng nữa. Nó có mùi nồng nặc của da mới thuộc, nhưng không làm cô khó chịu. Cô cảm thấy cái nhìn của người giúp kia đè nặng lên cô, sợ cô làm không đủ nhanh.

Có lần, cô lóng ngóng với cái bàn kẹp nhỏ, gây một lỗi nhẹ vào mảnh da, một bàn tay to lớn xuất hiện ngay trước mắt cô và buộc chặt cái bàn kẹp hộ cô. Đó là viên đốc công. Tim cô đập thành thịch đến mức hầu như cô không nhìn thấy gì nữa.

- Bật máy đi, - ông ta bảo, - bật máy của cô đi. Đừng bắt dây chuyền đợi.

Câu này khiến cô đủ tỉnh trí và xúc động mãi, cô hầu như không thở nổi cho đến lúc cái bóng sau cô đi xa. Lúc đó cô thở một hơi dài sườn sượt.

Gần hết buổi sáng, trong phòng nóng hơn. Cô cảm thấy thêm hít thở không khí tươi mát và muốn uống ngụm nước, nhưng không dám liêu di chuyển. Cái ghế cô ngồi không có tựa hoặc chỗ để chân, và cô thấy khó chịu. Một lúc sau, cô bắt đầu thấy đau lưng. Cô vắn người và xoay khỏi tư thế cho hơi khác đi, nhưng không thoải mái được lâu. Cô bắt đầu mệt mỏi.

- Đứng dậy, sao cô không đứng, hở? - Cô gái bên phải nói, không hề rào đón. - Họ không để ý đâu.

Carrie nhìn cô ta, hàm ơn:

- Tôi chắc là sẽ đúng, - cô nói.

Cô đứng khỏi ghế và làm việc theo kiểu đó một lúc, nhưng tư thế ấy càng khó khăn hơn. Cổ và vai cô đau như vì cúi xuống.

Khí thế của nơi này gây cho cô một ấn tượng nặng nề. Cô không dám nhìn quanh, nhưng qua tiếng máy lách cách cô có thể nghe thấy một nhận xét tình cờ. Cô cũng nhận thấy một hoặc hai điều qua khoé mắt.

- Đêm qua cậu có gặp Henry không? - Cô gái ở bên trái hỏi người ngồi cạnh.

- Không.

- Lẽ ra cậu nên nhìn thấy cái cà-vạt anh ấy thắt. Mà này, anh ta là một mục tiêu đấy.

- Suyt, - cô kia nói và cúi xuống công việc. Cô gái đầu tiên im bật, và ngay lập tức giữ bộ mặt nghiêm trang. Viên đốc công chậm rãi đi qua, quan sát từng công nhân một. Lúc ông ta đi xa rồi, câu chuyện lại tiếp tục.

- Kể đi, - cô gái bên trái bắt đầu, - anh ấy đã nói những gì hả?

- Mình không biết.

- Anh ấy bảo đã nhìn thấy chúng tôi với Eddie Harris ở Martin tối qua.

- Không! - Cả hai cười rúc rích.

Một thanh niên tóc nâu vàng nhạt đã đến lúc rất cần cắt, đi len giữa các máy, cặp giở đồ nghề bằng da dưới cánh tay trái, và ép vào bụng. Lúc đến gần Carrie, anh ta duỗi bàn tay phải ra và kẹp một cô gái vào dưới cánh tay.

- Ái, thả tôi ra, - cô ta giận dữ kêu lên. - Đồ ngốc.

Đáp lại, anh ta chỉ cười toe toét.

- Xoa bóp đây! - Anh ta gọi to lúc cô ta nhìn theo. Trong con người anh ta, chẳng có chút gì nịnh đầm.

Rốt cuộc, Carrie hầu như không thể ngồi yên. Chân cô bắt đầu mỏi nhừ, cô muốn đứng dậy và co duỗi. Buổi trưa chẳng bao giờ đến sao? Như thế cô đã làm việc suốt cả ngày. Cô không thấy đói, nhưng mệt, mắt mỏi vì căng ra với từng lỗ khoan. Cô gái bên phải nhận ra những cái quần quai của cô và đâm thương. Cô đang quá tập trung, thực ra việc này ít đòi hỏi tinh thần mà chỉ căng thẳng về thể chất. Tuy vậy, những chuyện vặt ròi cũng qua. Một nửa số mũi giày chồng chất rơi xuống đều đều. Bàn tay cô bắt đầu đau ở cổ tay rồi đến các ngón tay, và đến cuối cùng, hình như cô là một đồng hồ dẫn, các bắp thịt nhúc nhối, cố định ở một tư thế thường xuyên và thực hiện một động tác máy móc duy nhất, mỗi lúc một khó chịu hơn, cho đến lúc cuối cùng, cô buồn nôn ghê gớm. Đến lúc cô tự hỏi sự căng thẳng này liệu có chấm dứt hay không, thì một tiếng chuông ở đâu đó dưới thang máy vang lên mờ đục và vọng tới. Các cô gái bỏ dụng cụ ngay lập tức và vội vã vào phòng kế bên, nam giới từ gian nào đó mở ở bên phải, đi qua. Các bánh xe quay tít bắt đầu ca hát trong một giai điệu thay đổi đều đều, cho đến khi nhỏ dần thành một tiếng vo vo khe khẽ. Một sự tĩnh mịch có thể nghe thấy, trong đó tiếng nói thông thường vang lên thật lạ.

Carrie đứng dậy tìm hộp đựng bữa trưa. Người cô cứng nhắc, hơi chóng mặt và khát cháy cổ. Trên đường tới khoảng trống nhỏ ngăn bằng gỗ, cất khăn áo và các bữa trưa, cô chạm trán viên đốc công, ông ta nhìn cô chăm chú, khắc nghiệt:

- Ờ, - ông ta nói, - cô xoay xử được chứ?

- Tôi nghĩ thế ạ, - cô đáp lại rất lễ phép.

- Hừm, - ông ta đáp vì không có lời nào hay hơn, và đi thẳng.

Trong các điều kiện vật chất tốt hơn, loại công việc này không đến nỗi tệ, nhưng chủ nghĩa xã hội mới đòi hỏi điều kiện làm việc dễ chịu cho những người làm công lại không nắm giữ các công ty sản xuất.

Nơi này sặc mùi dầu máy và mùi da mới thuộc, kết hợp với mùi cũ rích của tòa nhà, chẳng dễ chịu gì ngay cả trong tiết trời giá lạnh. Sàn nhà tuy tối nào cũng quét, song bề mặt vẫn bừa bãi rác rưởi. Không hề có điều khoản nào dù nhỏ nhất tạo sự thoải mái cho công nhân, ý tưởng hiện tại chỉ là lợi nhuận và cho công nhân ít, làm việc vất vả mà tiền lương lại thấp hết mức có thể. Chúng ta biết rằng ghế để chân, ghế tựa có lưng xoay, phòng ăn cho các cô gái, tạp dề sạch và kẹp uốn tóc miễn phí, phòng giữ mũ áo thơm tất chưa hề được nghĩ đến. Các phòng rửa mặt thật khó chịu, thô thiển, nếu không nói là hôi thối, và toàn bộ không khí là nhớp nhúa.

Sau khi uống hết một lon đầy nước trong giỏ để ở góc phòng, Carrie nhìn quanh tìm chỗ để ngồi ăn. Các cô gái khác đã ngồi gần cửa sổ hoặc trên các ghế dài của các nam công nhân đã ra ngoài. Cô thấy chỗ nào cũng có một cặp hoặc một nhóm các cô gái, và vì quá bẽn lễn nên không dám nghĩ đến nhập bọn với họ, cô đến máy của mình và ngồi lên ghế đầu, để bữa trưa trên lòng. Từ chỗ ngồi, cô lắng nghe câu chuyện huyền thuyên và những lời bình phẩm về cô. Phần lớn là lối lảng và chiếu cố, bằng kiểu nói lóng thông dụng. Cuối dãy, vài người đàn ông trao đổi những lời thăm hỏi với các cô gái.

- Này Kitty, - một người gọi cô gái đang xoay vài bước vancơ trong khoảng không chật hẹp gần cửa sổ, - em đi khiêu vũ với

anh nhé.

- Coi chừng đây Kitty, - người khác gọi, - em sẽ dựng tóc gáy lên mất.

- Nói tiếp đi, Rubber, - là lời bình luận duy nhất của cô ta.

Lúc nghe thấy câu này và những lời đùa bỡn tương tự, quen thuộc của đám đàn ông và các cô gái, theo bản năng Carrie thu mình lại. Cô không quen với kiểu này, cô cảm thấy có một cái gì đó thô cứng và thấp hèn. Cô sợ các cậu thanh niên quanh đó sẽ nhằm những lời bình phẩm như thế vào cô, cô thấy đám thanh niên hình như đều thô lỗ và lối bịch, trừ Drouet. Cô có sự phân biệt bình thường của phụ nữ giữa quần áo, giá trị sử dụng, sự tinh túy và độc đáo trong một bộ y phục dạ hội và loại bỏ mọi thứ không duyên dáng và không đáng chú ý trong các bộ áo khoác và áo chui.

Cô mừng vì nửa giờ ngắn ngủi đã hết và các bánh xe lại bắt đầu quay. Dù mệt mỏi, cô sẽ không để lộ. Sự giả vờ này chấm dứt lúc một thanh niên đi qua và thúc ngón tay cái vào sườn cô trêu ghẹo. Cô vắn người, quắc mắt phẫn nộ nhưng anh ta đã đi rồi và chỉ quay lại cười nhả nhỏ. Cô thấy khó mà kìm nổi bật khóc.

Cô gái ngồi bên nhận ra tình trạng của cô.

- Cô đừng để tâm, - cô ta nói. - Hẳn quá sỗ sàng.

Carrie không nói gì, chỉ cặm cụi làm. Cô cảm thấy dường như khó mà chịu đựng nổi cuộc sống này. Ý niệm của cô về công việc khác hẳn. Suốt buổi chiều, cô nghĩ đến thành phố với bề ngoài đầy ấn tượng, đám đông và những tòa nhà đẹp đẽ. Thành phố Columbia và khía cạnh tốt đẹp hơn trong cuộc sống quê nhà trở lại với cô. Đến ba giờ, cô ngỡ là sáu giờ, và đến bốn giờ tưởng như người ta quên bằng giờ giấc và để mặc mọi công việc làm ngoài

giờ. Viên đốc công trở thành con yêu tinh đích thực, không ngừng lảng vảng rình mò, cột chặt cô vào công việc khốn khổ. Câu chuyện nghe lỏm được về cô chỉ làm cô tin chắc rằng cô không muốn kết bạn với bất cứ ai trong bọn. Lúc sáu giờ, cô vội vàng, háo hức ra về, cánh tay nhúc nhối, tứ chi cứng đờ vì ngồi mãi một tư thế.

Lúc cô đi dọc hành lang sau khi lấy mũ, một tay thợ máy trẻ bị vẻ đẹp của cô thu hút, táo bạo đùa với cô:

- Này Maggie, - anh ta gọi, - nếu em đợi, anh sẽ đi cùng em.

Câu đó ném thẳng về phía cô nên cô hiểu là nói với ai, song cô không bao giờ ngoảnh lại.

Trong thang máy chen chúc, một thanh niên khác nhem nhuốc vì công việc, vô vị, có gây ấn tượng với cô bằng cái liếc vào mặt cô một cách dâm dăng.

Một thanh niên đợi trên đường đi bộ bên ngoài lại xuất hiện kiểu khác, cậu ta cười toe toét lúc cô đi ngang qua.

- Em cùng đường với anh phải không? - Cậu ta gọi, vui nhộn.

Carrie quay mặt về hướng Tây, trong lòng thờ ơ. Lúc rẽ ở góc nhà, cô nhìn thấy qua cửa sổ lớn sáng bóng, cái bàn nhỏ cô đã đến xin việc. Những đám đông tấp tểnh, ồn ào và hăng hái đầy sức sống như nhau. Cô thấy hơi khuây khỏa, nhưng chỉ vì đã thoát nạn. Cô ngượng ra mặt vì những cô gái ăn vận thanh lịch đi ngang qua. Cô cảm thấy lẽ ra cô phải được đối xử khá hơn, và trái tim cô nổi loạn.

V

Bông hoa đêm rực rỡ

Tối hôm đó, Drouet không đến. Sau khi nhận thư, Drouet tạm gác mọi ý nghĩ về Carrie sang một bên và lao vào thú mà anh ta coi là thời gian vui vẻ. Trong buổi tối đặc biệt này, Drouet ăn tối tại Rector, một nhà hàng danh tiếng của địa phương, chiếm trọn tầng hầm ở phố Clark và Monroe. Sau đó anh đến thăm khu khách sạn Fitzferald & Moy trên phố Adams, đối diện với Federal Building. Ở đó, anh ngả người trên quầy rượu trắng lẹ, uống một cốc whiskey không pha và mua hai điếu xì gà, rồi châm ngay một điếu. Với Drouet, đây là biểu tượng cho nếp sống xa hoa, một hình mẫu mà tất cả phải theo.

Drouet không phải là tay bợm rượu. Anh không phải là người giàu có. Drouet chỉ thèm những thứ hạng nhất theo tưởng tượng của mình, và làm những hành động mà anh cho là một phần của sự thượng hạng. Với Drouet, Rector chính là điểm đến cho một người thành đạt, với những bức tường và sàn cẩm thạch bóng lộn tràn ngập ánh sáng, trưng những bộ đồ sứ và bạc, và hơn hết thảy, có tiếng là khách sạn dành cho các nghệ sĩ và những người giỏi giang. Lúc ăn tối, anh ta thăm thía mãi nguyện khi biết rằng Joseph Jefferson^[6] có thói quen đến nơi này, hoặc Henry E. Dixie^[7], một diễn viên nổi tiếng thời đó đã vài lần đặt bàn ở đây. Ở Rector, anh ta dễ thỏa mãn vì có thể bắt gặp các chính khách, những người môi giới chứng khoán, các nghệ sĩ, đám thanh niên giàu có “lượn lờ” khắp thành phố, tất cả ăn và uống giữa tiếng huyền não trong cuộc đàm luận cũ rích của những người danh

giá.

- Đằng kia có ông này ông nọ, - là nhận xét phổ biến của các quý ông với nhau, nhất là trong số đó có người còn chưa với tới, nhưng hy vọng sẽ vươn tới tầm cao chói lọi mà khoản tiền ăn ở đây là hiện thân một cách phung phí.

- Anh đừng nói thế, - sẽ là câu trả lời.

- Ô vâng, anh không biết điều đó sao? Kia, ông ta là quản lý Nhà hát Lớn đấy.

Khi những câu này lọt vào tai Drouet, anh ta thẳng người lên, kiêu cách hơn một chút và ăn với vẻ nhàn nhã. Nếu Drouet có phù phiếm, chỉ tăng thêm và nếu anh có tham vọng, nó chỉ khuấy động lên mà thôi. Một ngày nào đó, anh sẽ có khả năng khoe một tập tiền. Và khi đó, anh có thể ngồi ăn ở nơi họ ăn.

Drouet ưa thích Fitzferald & Moy trên phố Adams hơn vì nó cùng một loại trên. Thực ra, nơi này là một quán rượu lộng lẫy theo quan niệm của Chicago. Giống Rector, nó cũng trang trí bằng ánh sáng chói chang của những ngọn đèn sáng rực, gắn trên các ngọn chùy đài mỹ lệ. Sàn lát đá màu sắc rực rỡ, các bức tường là một tác phẩm bằng gỗ phong phú, sẫm màu và tinh tế, tương ứng với ánh sáng và những hình đắp nổi tươi sáng bằng vữa tuxcô, tạo cho nơi này một diện mạo lộng lẫy. Quầy rượu dài là một dải ánh sáng chói, một tác phẩm bằng gỗ tao nhã, màu sắc và kính khắc hoa văn, có nhiều loại chai khác thường. Đây thực sự là một quán rượu đặc sắc, nhiều bình phong quý giá, các loại đồ uống ngon tuyệt và các đồ dùng của quầy rượu không thể vượt trội hơn.

Ở Rector, Drouet đã gặp ông G.W. Hurstwood, quản lý của Fitzferald & Moy. Ông ta được coi là người rất thành đạt và nổi

tiếng trong thành phố. Tuy đã xấp xỉ bốn mươi, thể chất Hurstwood cường tráng, chắc khỏe, cử chỉ nhanh nhẹn, dáng vẻ phong lưu, đáng tin cậy, tạo nên một tổng thể gồm phục trang tinh tế, đồ trang sức bằng đá quý, và hơn hết thảy là ý thức về sự quan trọng của chính mình. Ngay lập tức, Drouet hình thành trong đầu ý nghĩ Hurstwood là người đáng để làm quen, và không chỉ mừng vì được gặp ông, mà từ đó trở đi, mỗi khi muốn uống một cốc hoặc hút điếu xì gà là anh lại đến thăm quán rượu trên phố Adams.

Hurstwood là người có tính cách thú vị nhờ bản chất. Ông khôn ngoan và khéo léo trong nhiều việc nhỏ, và có khả năng gây ấn tượng tốt. Cương vị quản lý của ông rõ là quan trọng, hầu như ông được đặt vào vị trí đó, nhưng thiếu sự kiểm soát về tài chính. Nhờ sự bền gan và chăm chỉ, qua nhiều năm dài phục vụ, ông thăng tiến từ vị trí chủ quầy trong một quán rượu thường thường đến địa vị ngày nay. Ông có một phòng làm việc xinh xắn, nổi bật vì màu anh đào tinh tế và khung lưới, tại đó, ông giữ trong một cái bàn có nắp cuộn những sổ sách kế toán khá đơn giản - các đơn đặt hàng và phiếu cung cấp. Ông là người điều hành chủ chốt và chịu trách nhiệm tài chính với các chủ nhân - các ông Fitzferald & Moy - và với một thủ quỹ theo dõi tiền thu vào.

Phần lớn thời gian ông đi thơ thẩn, mặc những bộ comple bằng hàng nhập khẩu, cắt may tuyệt khéo, đeo chiếc nhẫn độc nhất vô nhị, một viên kim cương xanh tao nhã cài cà-vạt, gi-lê kiểu mới nổi bật, dây đeo đồng hồ bằng vàng ròng, hấp dẫn vì chế tác hoàn mỹ, chiếc đồng hồ sản xuất mới nhất và khắc chạm khéo léo. Ông được nhiều người biết tên, và có thể đích thân chào hỏi: “Kìa, chào ông bạn” với hàng trăm nghệ sĩ, thương nhân, chính khách và nói chung là tầng lớp thành đạt trong thành phố,

làm nên một phần thành công của ông. Ông có một hệ thống tinh tế chia mức độ thân mật và tình bạn bè, thay đổi từ “Khỏe không?” với các thư ký và nhân viên văn phòng thu nhập mười lăm đôla một tuần, quen thuộc nơi này từ lâu, đến: “Chào ông bạn, ông khỏe chứ?” với những nhân vật danh tiếng hoặc những người giàu có biết ông và có xu hướng thân thiện. Tuy nhiên, với tầng lớp quá giàu, quá nổi tiếng hoặc quá thành đạt, ông không thể suông sã, với những người này ông giữ thái độ khéo léo rất nhà nghề, từ tốn và đàng hoàng, thể hiện sự tôn kính, giành được cảm tình tốt đẹp nhất của họ mà không cần thỏa hiệp những suy nghĩ và quan điểm của riêng mình dù ở mức độ nhỏ nhất. Cuối cùng, là vài bông hoa đẹp cho những người không giàu cũng không nghèo, không nổi tiếng, không thành công nổi bật mà ông thân thiện trên cơ sở là tình bạn tốt. Đây là những người ông chuyện trò lâu nhất và nghiêm túc nhất. Thỉnh thoảng ông thích ra ngoài, vui chơi thoải mái, đến các cuộc đua ngựa, nhà hát, các cuộc giải trí thể thao tại một số câu lạc bộ. Ông nuôi một con ngựa và chó săn thỏ, có vợ và hai con, một ngôi nhà đẹp, trang nhã tại North Side gần Công viên Lincoln, nói chung ông là người rất đáng hoan nghênh trong tầng lớp thượng lưu của nước Mỹ, ở mức đầu tiên dưới những người giàu có xa hoa.

Hurstwood mến Drouet. Tính tình vui vẻ và bề ngoài chung diện của anh ta khiến ông ưng ý. Ông biết Drouet chỉ là một người chào hàng lưu động, nhưng hãng Bardett, Caryoe & Company là một hãng lớn và phát đạt, và Drouet đứng vững ở đó không chỉ một mà nhiều năm. Hurstwood biết rõ Caryoe, thỉnh thoảng lại uống một cốc với ông ta cùng vài người khác khi cuộc trò chuyện trở thành chung chung. Drouet có ích cho công việc của ông, hóm hỉnh vừa phải, có thể kể một câu chuyện vui khi

tình huống đòi hỏi. Drouet có thể nói chuyện đua ngựa với Hurstwood, kể những tình tiết thú vị liên quan đến bản thân và kinh nghiệm với phụ nữ, tường thuật tình hình buôn bán ở các thành phố anh ta đến, và luôn cố gắng để hầu như lúc nào cũng tỏ ra dễ thương. Tối nay, anh ta đặc biệt được việc vì báo cáo của anh lên công ty được khen ngợi, những mẫu hàng mới anh chọn rất vừa ý, và chuyến đi của anh đã định sẵn trong sáu tuần liền.

- Kìa, Charlie, chào anh bạn, - Hurstwood nói lúc Drouet bước vào khoảng tám giờ tối hôm đó. - Công việc ra sao rồi? - Căn phòng đã chật ních.

Drouet bắt tay, tươi tỉnh và tiến thẳng đến quầy rượu.

-Ồ, ổn cả.

- Tôi không nhìn thấy cậu suốt sáu tuần. Cậu về khi nào?

- Hôm thứ Sáu, - Drouet nói. - Tôi có một chuyến đi tốt đẹp.

- Mừng cho cậu, - Hurstwood nói, cặp mắt đen của ông sáng lên ấm áp, phần nào thay thế cho sự lạnh lùng giả vờ thường trú ngụ trong đó. - Cậu uống gì? - Ông nói thêm lúc người phụ trách quầy, áo và cà vạt trắng như tuyết, từ sau quầy nhô về phía họ.

- Old Pepper, - Drouet nói.

- Tôi cũng thế, - Hurstwood thêm vào.

- Lần này cậu định ở đây bao lâu? - Hurstwood hỏi.

- Chỉ đến thứ Tư thôi. Tôi sắp đi St. Paul.

- Hôm thứ Bảy, George Evans ở đây và kể đã gặp cậu ở Milwaukee tuần trước.

- Vâng, tôi có gặp George, - Drouet đáp lại. - Một anh chàng thật tuyệt, nhỉ? Chúng tôi đã ở đây cùng nhau một thời gian.

Người chủ quầy đặt cốc và một chai trước mặt họ, và họ rót rượu trong lúc nói chuyện, Drouet rót cho mình một phần ba cốc, được coi là đúng cách nhất, còn Hurstwood nhận một lượng whiskey ít nhất và pha thêm nước khoáng xuxe.

- Caryoe ra sao rồi? - Hurstwood quan tâm. - Hai tuần nay tôi không nhìn thấy ông ấy đâu.

- Người ta bảo là nằm liệt giường, - Drouet kêu lên, - họ nói ông già bị gút.

- Song trong thời của mình, ông ấy đã kiếm được nhiều tiền, nhỉ?

- Vâng, cả đống, - Drouet đáp lại. - Ông ấy không sống được quá lâu nữa. Hiện giờ chỉ đi được đến văn phòng.

- Ông ấy chỉ có một cậu con trai phải không? - Hurstwood hỏi.

- Và là một tay chơi có hạng, - Drouet cười to.

- Tôi đoán cậu ta không thể làm hại quá nhiều đến công việc kinh doanh, và với mọi người ở đây.

- Không, cậu ấy không thể làm hại bất cứ ai, tôi nghĩ thế.

Hurstwood đứng, áo khoác mở phanh, thọc hai ngón tay cái vào trong túi, ánh lấp lánh của đồ trang sức và nhẫn khiến họ nhẹ nhõm vì sự riêng biệt dễ chịu. Ông ta là hình ảnh của sự phong lưu, kén chọn.

Với một người không thích uống rượu, và bẩm sinh có chiều hướng suy nghĩ nghiêm túc hơn, thì một căn phòng sôi sùng sục, chuyện phiếm, chói sáng như thế ắt phải là một bài bình luận dị thường, kỳ lạ về bản chất cuộc sống. Từng đoàn bướm đêm không ngừng đến đây, tắm mình trong ánh sáng rực rỡ. Những câu chuyện người ta có thể nghe thấy chẳng có gì bảo đảm là một

lời khen cho cảnh tượng có nền tảng trí tuệ. Dường như những kẻ âm mưu chọn nơi khuất nẻo hơn để bàn bạc kế hoạch, còn các chính khách sẽ không tụ tập ở đây để thảo luận bất cứ thứ gì dành cho các nghi thức, là nơi người thính tai có thể nghe lỏm, và hầu như không có lý do chính đáng để thắng cơn khát, vì phần lớn bọn họ thường đến những nơi tráng lệ hơn không phải vì thèm rượu. Ấy thế mà, trên thực tế đàn ông tụ tập ở đây, tán gẫu ở đây, thích hươ tay và xoa nắn khuỷu tay ở đây, ắt phải có một số lý do chứ. Hẳn đây là những say mê kỳ lạ và khao khát mơ hồ đem lại sự thăng tiến cho một thể chế xã hội lạ lùng như thế hoặc sẽ không là như thế.

Một người như Drouet, bị cám dỗ vì thèm khát khoái lạc cũng như ao ước được tỏa sáng giữa những thứ thượng hạng. Nhiều người bạn mà anh ta gặp ở đây ghé đến vì họ thèm bầu bạn, ánh sáng, không khí mà họ thấy, song có lẽ họ thiếu hẳn sự phân tích có ý thức điều đó. Rốt cuộc, người ta có thể hiểu nó như điềm báo trước cho một trật tự xã hội tốt đẹp hơn, vì những thứ họ thỏa mãn ở đây tuy nhạy cảm song không phải là xấu xa. Không tai họa nào xuất phát từ ý định của một căn phòng trang hoàng đắt tiền. Tác dụng xấu nhất của nó có lẽ là khuấy động trong con người thèm vật chất tham vọng thu xếp cuộc sống của họ được huy hoàng tương tự. Trong những phân tích mới nhất, hầu như những thứ trang hoàng không thể gọi là có lỗi, mà đúng hơn là xu hướng bẩm sinh của trí tuệ. Vì một quang cảnh như thế có thể kích động người ăn mặc xuềnh xoàng hơn cạnh tranh với những người ăn vận đắt tiền hơn, hầu như không thể quy cho bất cứ thứ gì bảo lưu tham vọng giả dối của những người bị ảnh hưởng. Gạt bỏ triệt để yếu tố đó và lời than phiền duy nhất là rượu, người ta không thể phủ nhận cái đẹp và nhiệt tình còn lại. Với cách nhìn hài lòng, những khách sạn hiện đại, hợp thời của

chúng ta được coi là bằng chứng của sự khẳng định này.

Trên thực tế nơi đây là một không gian sáng sủa, khách khứa thích chưng diện và đầy ham muốn, những lời phỉnh phờ ti tiện, tư lợi, đại diện cho ảnh hưởng tinh thần lan man, vu vơ, chệch hướng, sự mê thích ánh sáng, phô trương và quần áo lộng lẫy, với người bên ngoài, dưới ánh sáng thanh thản của những ngôi sao bất diệt, hình như là một thứ lạ lùng và sáng chói. Dưới các ngôi sao và ngọn gió đêm, hoa đêm ắt phải bùng nổ, một bông hoa đêm kỳ lạ, lấp lánh, hương thơm phảng phất, lôi kéo côn trùng, sâu bọ tàn phá bông hồng của niềm vui.

- Cậu có thấy người đàn ông ở đằng kia không? - Hurstwood nói, liếc nhìn một quý ông vừa vào, diện mũ cao và áo choàng của hoàng thân Albert, cặp má béo tốt của ông ta phùng lên và đỏ hây như đang ăn ngon miệng.

- Không, ở đâu ạ? - Drouet hỏi.

- Kia kìa, - Hurstwood nói, đưa mắt chỉ về một hướng, - người đội mũ lụa kia kìa.

- Ồ có, - Drouet nói, giả vờ không nhận ra. - Ông ta là ai vậy?

- Đây là Jules Wallace^[8], nhà duy linh.

Drouet nhìn theo mắt ông ta, rất thích thú.

- Trông ông ta chẳng giống một người nhìn thấy các linh hồn, nhỉ? - Drouet nói.

- Ồ, tôi cũng không biết nữa, - Hurstwood đáp lại. - Ông ta kiếm tiền bẫm lắm, - một tia lấp lánh thoáng qua mắt ông.

- Tôi không biết những thứ này nhiều, phải không ạ? - Drouet hỏi.

- Cậu không bao giờ có thể nói được, - Hurstwood đáp. - Có lẽ

có một cái gì đó thật. Tuy vậy chính tôi không để ý lắm. Mà này, - ông nói thêm, - tối nay cậu định đi đâu?

- Xem *Lỗ thủng trên mặt đất*^[9]. - Drouet nói, nhắc tới vở hài kịch được nhiều người mến mộ thời đó.

- Ờ, tốt hơn hết là cậu nên đi đi. Bây giờ là tám rưỡi rồi, - ông ta rút đồng hồ ra.

Đám đông đã thưa đi nhiều, một số đến nhà hát, một số đến các câu lạc bộ, một số đến những nơi hấp dẫn nhất của mọi khoái lạc trên đời, vì loại người tiêu biểu ở đó, chỉ ít là các cô nàng.

- Vâng, tôi sẽ đi, - Drouet nói.

- Sau buổi diễn, quay về đây nhé. Tôi có một thứ muốn cho cậu xem, - Hurstwood nói.

- Nhất định rồi, - Drouet nói, hoan hỉ.

- Tối nay cậu không có gì trong tay, hả? - Hurstwood nói thêm.

- Chẳng có gì hết.

- Vậy, nhớ quay lại nhé.

- Trên tàu hôm thứ Sáu, tôi đã vớ được một quả đào tơ mơn mớn, - Drouet bình phẩm lúc chia tay. - Trời ạ, tôi phải ghé đến cô ta trước khi đi xa.

- Ồ, đừng bận tâm về cô ta, - Hurstwood bình luận.

- Tôi phải nói với ông rằng, cô ấy xinh nhất hạng đấy, - Drouet tiếp tục bộc bạch, và cố gây ấn tượng cho ông bạn.

- Mười hai giờ nhé, - Hurstwood dặn.

- Nhất định, - Drouet nói và đi ra.

Cái tên Carrie đã thành đầu đề bàn tán ở những nơi phù phiếm

và phóng đấng như thế đó, và cũng như thế khi cô gái làm công bé nhỏ đang tiếc khoản tiền còm, song gần như không thể rời khỏi những cuộc biểu diễn sớm của nơi này, và số phận cô đang nảy nở.

VI

Máy móc và trinh nữ

Sáng hôm đó tại căn hộ, Carrie cảm thấy một không khí mới mẻ. Thực ra nó không thay đổi, mà chỉ là ý nghĩ của cô khác đi, tăng thêm sự hiểu biết của cô về nó mà thôi. Minnie, sau sự phấn chấn ban đầu của Carrie, trông đợi một lời thuật lại thẳng thắn. Hanson thì cho rằng Carrie toại nguyện.

- Ờ, - anh ta nói lúc từ tiền sảnh vào, trong bộ quần áo lao động, và nhìn Carrie qua cửa phòng ăn, - công việc của cô thế nào?

- Ồ, khá vất vả. - Carrie nói. - Em không thích.

Khí sắc của cô thể hiện sự mệt mỏi và thất vọng rõ rệt hơn bất cứ lời nào.

- Công việc của cô là gì vậy? - Hanson hỏi, nấn ná một lát trước khi quay gót vào buồng tắm.

- Chạy máy, - Carrie trả lời.

Rõ ràng là Hanson chẳng quan tâm gì lắm. Anh ta hơi bực bội vì không thể quẳng cho Carrie một vận may để cô hài lòng.

Minnie làm việc kém phấn khởi hơn, so với trước khi Carrie về. Lúc này tiếng xèo xèo của miếng thịt đang rán dường như cũng không hài lòng vì Carrie đã nói rõ sự bất mãn của cô. Carrie nhẹ cả người vì suốt ngày mới được ở nhà, cô mong được tiếp đón vui vẻ, một bàn ăn sáng sữa, và ai đó nói: “Ồ không sao, cứ chịu đựng thêm ít nữa. Rồi em sẽ ổn hơn thôi mà”, nhưng bây giờ mong ước

đã tan thành tro bụi. Cô bắt đầu thấy họ coi sự than phiền của cô là tùy tiện, cô có bốn phận tiếp tục làm việc và không được than vãn gì. Cô biết mình phải trả bốn đôla cho tiền ăn ở, và lúc này cô cảm thấy sống với những người này rõ ràng là một việc quá ư ảm đạm.

Minnie không phải là bạn đồng hành của em gái, chị quá cổ lỗ. Ý nghĩ của chị ù lì và thích nghi với hoàn cảnh rất trịnh trọng. Nếu Hanson có bất cứ ý nghĩ nào khôi hài hoặc vui vẻ, anh phải giấu giếm. Hình như anh làm mọi hoạt động tinh thần mà không cần sự biểu lộ thể chất trợ giúp. Anh lặng lẽ như một căn phòng trống trải. Ngoài ra, Carrie có nhiệt huyết của tuổi trẻ và trí tưởng tượng. Những ngày yêu đương và bao điều bí ẩn của sự tán tỉnh vẫn còn ở phía trước. Cô nghĩ đến các việc cô muốn làm, đến quần áo cô thích mặc, đến những nơi cô muốn thăm. Những thứ này ám ảnh tâm trí cô, giống như muốn gặp đối phương ở mỗi chỗ rẽ và thấy chẳng có ai ở đấy để phát huy và đáp lại tình cảm của cô.

Mãi suy nghĩ và giải thích kết quả của ngày hôm nay, cô quên bằng Drouet có thể đến. Bây giờ, thấy anh chị mình không niềm nở, cô mong anh ta đừng tới. Cô không biết chính xác phải làm gì hoặc giải thích ra sao về Drouet nếu anh ta đến. Ăn tối xong, cô thay quần áo. Lúc đã ăn vận chỉnh tề, nom cô khá duyên dáng, với cặp mắt to và khuôn miệng buồn. Mặt cô lộ vẻ trông ngóng, bất mãn, cô cảm thấy chán nản. Sau khi dọn rửa bát đĩa, nói chuyện một lát với Minnie, cô quyết định đi xuống và đứng bên cửa ở chân cầu thang. Nếu Drouet tới, cô sẽ gặp anh ta ở đấy. gương mặt cô vui tươi lúc cô đội mũ và đi xuống dưới nhà.

- Hình như Carrie không thích chỗ làm của nó lắm, - lúc Carrie đã ra ngoài, Minnie nói với chồng đã ngồi trong phòng ăn được ít

phút, tờ báo trong tay.

- Dù sao thì cô ấy cũng nên giữ chỗ đó một thời gian, - Hanson nói. - Cô ấy xuống dưới nhà rồi ư?

- Vâng, - Minnie nói.

- Nếu tôi là mình, tôi đã bảo cô ấy giữ lấy chỗ làm. Có khi cô ấy ở đây nhiều tuần lễ mà vẫn chưa tìm được chỗ khác.

Minnie nói đã bảo em gái rồi, và Hanson lại đọc báo.

- Nếu tôi là mình, - lát sau, anh ta nói, - tôi sẽ không để cô ấy đứng ở cửa dưới nhà. Trông không thuận mắt.

- Em sẽ bảo nó, - Minnie nói.

Sinh hoạt đường phố vẫn làm Carrie thích thú trong một thời gian dài. Cô không bao giờ chán tự hỏi những người trong xe kia đi đâu hoặc họ thích gì. Trí tưởng tượng của cô chỉ loanh quanh vào những điểm liên quan tới tiền bạc, dáng vẻ, quần áo hoặc hưởng thụ. Thỉnh thoảng, cô nghĩ đến thành phố Columbia xa xôi hoặc bực bội vì luồng suy nghĩ liên quan đến những trải nghiệm về ngày hôm nay, nhưng tựu chung, cõi nhân gian nhỏ xung quanh vẫn thu hút toàn bộ sự chú ý của cô.

Tầng trệt của tòa nhà - căn hộ của Hanson ở tầng ba - là hiệu bánh mì, và trong lúc cô đứng đấy, Hanson xuống mua một ổ bánh. Cô không nhìn thấy anh rõ, cho đến khi Hanson đã đến rất gần cô.

- Tôi đi mua bánh mì, - anh chỉ nói thế lúc đi qua.

Bản thân ý định đã có ảnh hưởng xấu. Trong lúc Hanson đi mua bánh mì thật, anh ta còn muốn xem Carrie đang làm gì. Chẳng mấy chốc, anh ta cuốn cả cô vào suy nghĩ ấy. Lẽ tất nhiên, cô không hiểu trong đầu cô nghĩ gì, song nó khuấy động một

thoáng ác cảm với Hanson. Giờ thì cô biết rằng cô không ưa anh. Anh tỏ ra nghi ngờ.

Với chúng ta, một ý nghĩ sẽ bóp méo cả thế giới. Dòng suy nghĩ của Carrie bị xáo trộn, còn Hanson không chịu lên gác nếu cô không đi theo. Trong mười lăm phút Drouet chưa đến, cô đã nhận ra mình lầm lẫn và không hiểu vì sao thấy hơi phẫn uất, như thể cô bị bỏ rơi, và thế là đủ tệ rồi. Cô lên gác, mọi vật đều im lìm. Minnie đang khâu vá bên ngọn đèn trên bàn. Hanson đã đi ngủ. Mệt mỏi và thất vọng, Carrie không còn biết làm gì hơn là thông báo mình sắp đi nằm.

- Ừ, thế hay hơn, - Minnie đáp lại. - Em biết là phải dậy sớm mà.

Buổi sáng không có gì vui vẻ hơn. Hanson chỉ ra ngoài khi Carrie ra khỏi phòng. Minnie cố nói chuyện với cô trong lúc ăn sáng, nhưng họ không trao đổi với nhau nhiều. Giống hôm qua, Carrie đi bộ vào khu thương mại, vì lúc này cô đã hiểu rằng mức lương bốn đôla rưỡi một tuần không cho phép cô trả tiền vé ô tô sau khi đã nộp tiền cơm. Dường như đây là sự dàn xếp khốn khổ. Nhưng nắng sớm đã xua tan những lo âu đầu tiên trong ngày, vì nắng sớm vốn quen làm vậy.

Cô ở nhà máy giấy suốt một ngày dài, chỉ cố không tỏ ra mệt mỏi như hôm trước, nhưng sự mới mẻ đã giảm đáng kể. Ông quản đốc trong lúc đi dạo một vòng, dừng lại bên máy của cô.

- Cô từ đâu đến? - Ông ta hỏi.

- Ông Brown thuê tôi, - cô đáp.

- Ồ, ra thế! - Rồi, - để xem cô làm ăn ra sao.

Các cô gái đứng máy gây cho cô ấn tượng còn ít tốt đẹp hơn. Hình như họ bằng lòng với số phận, và cùng có cảm giác “dung

tục". Carrie có trí tưởng tượng hơn họ. Cô không quen nói lóng. Khuynh hướng bẩm sinh của cô về trang phục tốt hơn một cách tự nhiên. Cô không thích lắng nghe cô gái bên cạnh cô, cô ta khá dày dặn do trải nghiệm.

- Mình sắp bỏ việc, - cô nghe thấy cô ta nhận xét với cô bên cạnh, - lương thì thấp, ở lại muộn, công việc thì quá nhiều so với sức khỏe của mình.

Họ suông sã với đàn ông, trẻ và già, ở nơi này nơi khác, trao đổi những câu bông đùa khiếm nhã, lúc đầu khiến Carrie sửng sốt. Cô thấy rồi mình sẽ trở thành loại tương tự mất thôi.

- Chào em, - buổi trưa, một trong các công nhân độc thân cổ tay mập mạp nhận xét về cô. - Em xinh nhất đấy.

Chắc là cậu ta nghĩ sẽ có một câu đáp lại thông thường:

- Chà! Xéo ngay đi cho rảnh!

Khi Carrie lảng lạng tránh xa, cậu ta bối rối rút lui và cười toe toét, ngượng nghịu.

Đêm hôm đó, cô càng lẻ loi hơn trong nhà, tình trạng buồn tẻ càng khó chịu đựng hơn. Cô thấy Hanson rất ít hoặc chẳng bao giờ có bạn bè. Đứng bên cửa nhìn ra phố, cô đánh liều đi ra ngoài chút ít. Dáng đi ung dung và cung cách nhàn tản của cô thu hút sự chú ý của loại tấn công thông tục. Cô hơi lùi lại vì những lời đề nghị của một người đàn ông trạc ba mươi, ăn mặc bảnh bao đi ngang cô và chậm bước rồi quay lại nói:

- Tối nay em ra ngoài đi dạo một chút chẳng?

Cô nhìn người đó kinh ngạc, rồi cô trấn tĩnh đáp lại:

- Kìa, tôi không quen ông, - rồi cô quay lưng lúc nói xong.

-Ồ, có sao đâu, - người kia nói, sẵn đón.

Carrie không trao đổi thêm lời nào nữa mà vội vã bỏ đi, về đến cửa phòng riêng cô hết cả hơi. Trong diện mạo của người đàn ông có một vẻ gì đó khiến cô sợ hãi.

Phần còn lại trong tuần nhiều thứ vẫn y nguyên. Một hoặc hai đêm, cô thấy quá mệt không cất nổi bước về nhà và đành phải bỏ tiền mua vé ô tô. Cô không phải là người thật khỏe, và ngồi suốt ngày khiến cô đau lưng. Một tối kia, cô đi nằm trước cả Hanson.

Không phải lúc nào, sự di thực cũng thành công cho hoa lá hoặc các thiếu nữ. Đôi khi, nó đòi hỏi mảnh đất màu mỡ hơn, không khí trong lành hơn để tiếp tục phát triển tự nhiên. Sẽ tốt hơn nếu cô thích nghi dần dần, đỡ khe khát hơn. Cô sẽ làm mọi việc tốt hơn nhiều nếu không bị buộc chặt vào một chỗ nhanh đến thế, và sẽ được biết nhiều hơn cái thành phố khiến cô háo hức không ngừng.

Ngay trong buổi sáng trời mưa đầu tiên, cô thấy mình không có ô. Minnie cho cô mượn ô của chị, cái ô đã cũ mòn và bạc màu. Trong con người Carrie, có một thứ gần như phù phiếm khiến cô thấy khó chịu. Cô đến một trong những cửa hàng lớn nhất và mua một cái ô, dùng một đôla hai năm xu trong khoản dự trữ ít ỏi để trả.

- Em mua ô làm gì, Carrie? - Minnie hỏi khi nhìn thấy.

- À, em cần một cái, - Carrie nói.

- Em ngốc thật.

Carrie bực song không đáp lại. Cô không muốn mình trông như một cô bán hàng thông thường, vậy đừng để có ai nghĩ thế.

Carrie trả bốn đôla tiền ăn vào tối thứ Bảy đầu tiên. Minnie thoáng áy náy khi cầm số tiền, nhưng chị không biết giải thích cho Hanson ra sao nếu nhận ít hơn. Đỡ chi tiêu cho nhà bốn đôla

cũng đáng một nụ cười thỏa mãn. Hanson dự tính tăng khoản tiết kiệm ở nhà băng. Còn Carrie cân nhắc cẩn thận cách dùng năm mươi xu một tuần cho quần áo và tiêu khiển. Cô nghiên ngẫm việc này cho đến lúc đầu óc rối loạn.

- Em muốn dạo phố một lát, - ăn tối xong, cô nói.

- Cô không đi một mình chứ? - Hanson hỏi.

- Vâng, - Carrie đáp.

- Chị không đi đâu, - Minnie nói.

- Em muốn xem cái gì đó, - Carrie nói, nhấn mạnh những từ cuối khiến lần đầu tiên họ nhận ra cô không bằng lòng họ.

- Cô ấy sao thế nhỉ? - Hanson hỏi lúc cô đã vào phòng trước lấy mũ.

- Em không biết, - Minnie nói.

- Thôi được, cô ấy nên hiểu rõ hơn là muốn đi ra ngoài một thân một mình.

Rốt cuộc, Carrie không đi quá xa. Cô trở về và đứng trong cửa. Ngày hôm sau, họ đến Công viên Garheld, nhưng cô không thỏa mãn hơn. Trông cô không đủ vui. Hôm sau đến xưởng, cô nghe những lời kể lể méo mó của các cô gái về các trò giải trí tầm thường của họ. Họ có vẻ vui. Trong vài ngày mưa, cô tiêu sạch số tiền vì mua vé ô tô. Một tối, cô ướt đẫm và phải lên xe ở phố Van Buren. Suốt đêm hôm đó, cô ngồi một mình ở phòng đằng trước, nhìn ra phố, ngắm ánh đèn đường phản chiếu trên vỉa hè ướt át, nghĩ ngợi. Cô đủ trí tưởng tượng để buồn bã.

Ngày thứ Bảy, cô trả bốn đôla nữa và thất vọng bỏ túi năm mươi xu. Quen biết và trò chuyện với vài cô gái trong xưởng khiến cô hiểu rằng họ tiêu nhiều hơn số tiền họ kiếm ra. Họ có

những anh chàng thuộc loại như Drouet bao. Cô rất không ưa mấy cậu thanh niên bộp chộp trong xưởng. Không cậu nào có bề ngoài tao nhã. Cô chỉ nhìn thấy khía cạnh tầm thường của họ.

Rồi đến một ngày, luồng gió đầu tiên báo hiệu mùa đông quét qua thành phố. Nó lao qua những đám mây xối lướt nhanh trên trời, kéo theo những dải khói dài và mỏng từ các ống khói cao và ào qua các phố, góc đường thành những luồng gió lạnh buốt và đột ngột. Lúc này Carrie cảm thấy quần áo mùa đông là cả một vấn đề. Cô làm gì đây? Cô không có áo khoác mùa đông, không mũ ấm, không giày. Thật khó mà mở miệng với Minnie về việc này, nhưng cuối cùng, cô thu hết can đảm.

- Em không biết sẽ phải làm gì với chuyện quần áo, - một buổi tối, cô nói lúc chỉ có hai chị em với nhau. - Em cần một cái mũ

Nom Minnie rất nghiêm nghị:

- Sao em không giữ một phần tiền và mua lấy một cái? - Chị gợi ý, lo lắng việc từ chối khoản tiền của Carrie sẽ gây chuyện om sòm.

- Em muốn làm thế độ một tuần, nếu chị không phiền, - Carrie đánh bạo nói.

- Em có thể trả hai đôla được không? - Minnie hỏi.

Carrie sẵn sàng ưng thuận, cô mừng vì thoát khỏi tình thế khó khăn và đã thoải mái nhìn thấy lối ra. Cô phấn khởi và bắt đầu hình dung. Trước hết, cô cần một cái mũ. Cô chẳng bao giờ biết Minnie sẽ giải thích ra sao với Hanson. Anh ta không nói gì, nhưng mặt mũi khó dăm dăm để lại ấn tượng khó chịu.

Sự thu xếp mới có thể được việc nếu không xảy ra trận ốm. Một buổi chiều, Carrie bị nhiễm lạnh sau trận mưa vì vẫn chưa có áo khoác. Cô ra khỏi xưởng ấm áp lúc sáu giờ và rùng mình vì

cái rét thấm vào người. Đến sáng cô hắt hơi, và đi bộ vào khu thương mại càng thấy tệ hơn. Ngày hôm đó, xương cốt nhức nhối và cô cảm thấy đau đầu. Đến chiều, cô thấy rất yếu và về đến nhà, cô không thấy đói. Minnie nhận thấy dáng điệu ủ rũ của cô và hỏi có chuyện gì.

- Em không biết, - Carrie nói. - Em thấy rất mệt.

Cô quanh quẩn gần bếp lò, chịu một cơn ớn lạnh, răng đánh lập cập và đi nằm, nôn nao. Sáng hôm sau, cô lên cơn sốt.

Minnie thực sự kiệt sức, nhưng vẫn giữ thái độ ân cần. Hanson nói có lẽ tốt hơn hết là cô nên trở về nhà một thời gian. Sau ba ngày, khi dậy được, Carrie biết mình đã mất chỗ làm. Mùa đông đến ngay trước mắt, mà cô thì quần áo ấm không có, nay lại thất nghiệp.

- Em không biết nữa, - Carrie nói. - Thứ Hai, em sẽ đi xem có kiếm được việc gì không.

Nếu chẳng được gì, những cố gắng cho lần thử nghiệm này của cô càng bị đền đáp tệ hơn lần trước. Quần áo của cô chẳng có gì phù hợp để mặc cho mùa thu. Số tiền cuối cùng của cô đã dùng để mua mũ. Cô lang thang suốt ba ngày, hoàn toàn chán nản. Thái độ của cả nhà nhanh chóng trở nên không chịu nổi. Mỗi buổi tối, cô ghét nghĩ đến việc trở về. Hanson rất lạnh nhạt. Cô hiểu tình hình này không thể kéo dài lâu hơn nữa. Chẳng mấy chốc cô sẽ phải từ bỏ và về quê.

Hôm thứ tư, cô ở khu thương mại cả ngày, dùng mười xu vay của Minnie ăn bữa trưa. Cô đã xin làm ở những nơi tiền công rẻ mạt nhất mà vẫn không ăn thua. Thậm chí cô xin làm hầu gái cho một nhà hàng nhỏ, khi nhìn thấy một tấm các trên cửa kính, nhưng họ muốn tìm một cô gái có kinh nghiệm. Cô đi qua đám

đông dày đặc những người xa lạ, tinh thần suy sụp hẳn. Bỗng một bàn tay nắm lấy cánh tay cô và xoay cô ngược lại.

- Ôi chào! - Có tiếng nói. Ngay từ cái nhìn đầu tiên, cô nhận ngay ra Drouet. Anh ta không chỉ có đôi má đỏ hồng, mà còn hơn hở. Drouet là tinh chất của nắng trời và vui vẻ. - Cô thế nào rồi, Carrie? - Anh ta nói. - Cô xinh thật đấy. Cô đi đâu vậy?

Carrie mỉm cười vì sự thân mật khó cưỡng lại của anh ta.

- Tôi ra khỏi nhà, - cô nói.

-Ồ, - anh ta nói. - Tôi nhìn thấy cô băng qua phố đằng kia. Tôi nghĩ chính là cô. Tôi vừa định đến nhà cô. Cô thế nào rồi?

- Tôi ổn, - Carrie nói và mỉm cười.

Drouet nhìn cô và thấy một cái gì đó khang khác.

- Tôi muốn nói chuyện với cô, - anh ta nói. - Cô không định đến chỗ nào đặc biệt đấy chứ?

- Không, bây giờ thì không, - Carrie đáp.

- Chúng ta đi lên đây kiếm cái gì ăn. Trời ạ! Tôi rất mừng gặp lại cô.

Cô cảm thấy nhẹ người vì bộ dạng tươi tỉnh của Drouet, anh ta sẵn đón và ân cần đến mức cô vui vẻ bằng lòng tuy hơi ngần ngại.

- Kìa, - anh ta nói lúc nắm cánh tay cô, và vẻ chan chứa ân cần, cởi mở làm ấm từng nếp của trái tim cô.

Họ xuyên qua phố Monroe đến một phòng ăn kiểu Windsor cổ kính, một nơi rộng rãi, ấm cúng, nấu nướng tuyệt ngon và phục vụ rất chu đáo. Drouet chọn bàn cạnh cửa sổ, có thể nhìn ra đường phố huyền ảo. Anh thích toàn cảnh phố xá thay đổi,

nhìn và được nhìn thấy trong lúc dùng bữa.

- Bây giờ, cô muốn ăn gì nào? - Drouet nói lúc họ đã yên vị, thoải mái.

Carrie nhìn cuốn thực đơn lớn mà người phục vụ đưa cho cô, thực sự không biết chọn món gì. Cô đói ngấu, và mọi thứ cô nhìn thấy ở đây đều đánh thức cơn đói của cô, nhưng giá cao ngất ngưỡng khiến cô chú ý:

- Nửa con gà giò nướng, bảy mươi năm đôla. Thăn bò hầm nấm, hai mươi năm đôla. - Cô đã nghe loáng thoáng những món này, nhưng gọi món từ thực đơn nghe chừng là việc lạ lẫm.

- Tôi sẽ chọn món này, - Drouet gọi. - Này, bồi!

Một người da đen mặt tròn, bộ ngực rộng và đầy đặn đến gần, nghiêng đầu.

- Thăn bò hầm nấm, - Drouet nói. - Cà chua nhồi.

- Vâng, thưa ông, - người da đen đáp và gật đầu.

- Thịt băm khoai tây nâu.

- Vâng.

- Măng tây.

- Vâng.

- Và một bình cà phê.

Drouet quay sang Carrie:

- Từ bữa điếm tâm, tôi chưa ăn tí gì. Tôi vừa từ Rock Island^[10] về. Tôi định đi ăn thì nhìn thấy cô.

Carrie chỉ biết mỉm cười.

- Cô đang làm gì vậy? - Anh nói tiếp. - Kể cho tôi nghe mọi

chuyện về cô đi. Chị cô thế nào?

- Chị ấy khỏe, - Carrie đáp, trả lời câu hỏi cuối.

Drouet chăm chú nhìn cô.

- Nói đi, cô bị ốm phải không? - Anh hỏi.

Carrie gật đầu.

- Thế thì tệ quá, nhỉ? Trông cô không được khỏe lắm. Tôi nghĩ cô hơi xanh. Cô đang làm gì vậy?

- Làm việc, - Carrie nói.

- Cô đừng nói thế! Làm gì kia?

Cô thuật lại cho anh nghe.

- Rhodes, Morgenthau và Scott, tôi biết tòa nhà đó. Trên đại lộ Năm phải không? Họ là một doanh nghiệp keo kiệt. Cô làm gì ở đây?

- Tôi không thể kiếm được việc nào khác, - Carrie nói thành thật.

- Đây là sự xúc phạm trắng trợn, - Drouet nói. - Cô không nên làm việc cho những kẻ đó. Nhà máy ở ngay sau cửa hàng phải không?

- Vâng, - Carrie nói.

- Đây không phải là một hãng tốt, - Drouet nói. - Dầu sao, cô đừng làm bất cứ việc gì như thế nữa, nhé.

Anh nói luôn miệng, hỏi nhiều câu, giải thích nhiều thứ về mình, kể cho cô nghe một nhà hàng ngon là như thế nào, cho đến lúc người hầu trở lại với một khay đầy ụ, xếp nhiều món ăn thơm ngon nóng hổi. Drouet thật sành ăn. Sau chiếc khăn ăn trắng muốt và những đĩa ăn bằng bạc trên bàn, Drouet có lợi thế

lớn và phô cánh tay cầm dao đĩa. Lúc Drouet cắt thịt, những chiếc nhẵn của anh gần như biết nói. Bộ comple mới tinh sột soạt lúc anh duỗi tay với các đĩa, bẻ bánh mì và rót cà phê. Anh giúp Carrie lấy một đĩa đầy thức ăn và góp phần cho người cô ấm lên, cho đến lúc cô khỏe lại. Drouet hiểu biết tuyệt vời các thuật ngữ đại chúng, và thu phục Carrie trọn vẹn.

Số phận đã xoay cô theo chiều hướng tốt lành một cách dễ dàng. Cô cảm thấy hơi lạc lõng, nhưng căn phòng rộng lớn đã an ủi cô và quang cảnh đám đông ăn mặc sang trọng bên ngoài dường như là một thứ tuyệt diệu, chao ôi, không tiền sao mà cực thế! Có thể vào đây và ăn cơm mới tuyệt làm sao! Drouet ắt hẳn là người tốt số. Anh ta đi tàu hỏa, mặc những bộ quần áo thanh lịch như thế, nồng nhiệt như thế và ăn uống ở những nơi sang trọng như thế này. Hình như anh là người đàn ông mẫu mực, cô ngạc nhiên vì tình bạn và sự chăm sóc của anh dành cho cô.

- Vậy là cô mất việc vì bị ốm ư? - Anh nói. - Bây giờ cô định làm gì?

- Nhìn quanh đây đó, - cô nói, ý nghĩ về sự túng quẫn lơ lửng bên ngoài khách sạn sang trọng này như một con chó đói theo sát gót, lọt vào tầm mắt cô.

- Ô không, - Drouet nói, - không thể thế được. Cô đã tìm việc mấy ngày rồi?

- Bốn ngày, - cô trả lời.

- Xem nào! - Anh ta nói, ám chỉ mơ hồ đến một người. - Cô không nên làm bất cứ việc gì như thế. Những cô gái này, - anh ta ám chỉ các cô bán hàng và làm ở nhà máy, - chẳng thu được gì mấy. Vả lại, cô không thể sống bằng đồng lương ấy, đúng không?

Thái độ của Drouet gần như một người anh. Lúc bác bỏ loại

công việc vất vả, anh chọn một hướng khác. Carrie thực sự rất xinh. Ngay lúc này, ăn vận xuềnh xoàng, thân hình cô rõ ràng không xấu, cặp mắt cô to và dịu dàng. Drouet ngắm cô, ý nghĩ của anh vươn tới một tổ ấm. Cô cảm nhận được sự ngưỡng mộ của anh. Nó được ủng hộ mạnh mẽ nhờ sự thoải mái và dí dỏm của anh. Cô cảm thấy thích Drouet, và có thể tiếp tục thích anh ngày càng nhiều. Một cái gì đó ấm áp hơn thế, lan tỏa như một giai điệu được che giấu trong tâm trí cô. Thỉnh thoảng mắt cô thoáng gặp mắt anh, và sự trao đổi dòng tình cảm được kết nối hoàn toàn.

- Sao cô không lưu lại khu thương mại và đi xem hát với tôi nhỉ? - Drouet nói và kéo ghế lại gần hơn. Cái bàn không quá rộng.

- Ô, không được ạ, - cô nói.

- Cô định làm gì tối nay?

- Không gì hết, - cô trả lời, hơi ủ rũ.

- Cô không thích đến nơi cô muốn ư?

- Ô, tôi không biết nữa.

- Cô sẽ làm gì nếu không kiếm được việc làm?

- Tôi nghĩ là sẽ về quê.

Khi nói câu này, tiếng Carrie hơi run. Không biết vì sao, ảnh hưởng của Drouet thật mạnh mẽ. Họ hiểu nhau không cần lời, anh hiểu hoàn cảnh của cô, còn cô biết là anh đã hiểu.

- Đừng, - anh nói, - cô không thể làm thế! - Lần này sự cảm thông thực sự tràn đầy tâm trí anh. - Hãy để tôi giúp cô. Cô cầm lấy ít tiền của tôi nhé.

- Ôi, không! - Cô nói và ngả người ra sau.

- Vậy cô sẽ làm gì? - Anh ta nói.

Cô ngồi trầm ngâm, chỉ lắc đầu.

Drouet nhìn cô rất dịu dàng. Trong túi áo gi-lê của anh, thò ra vài tờ giấy bạc. Chúng nhả nhụi và không một tiếng động, anh đưa những ngón tay lên rút và nắm trong lòng bàn tay.

- Thế này này, - anh ta nói, - tôi sẽ giúp cô ổn thỏa. Hãy mua ít quần áo.

Đây là lần đầu tiên, Drouet nói đến việc đó, và cô hiểu trông cô tiều tụy biết chừng nào. Anh đã điểm trúng huyết bằng cách thô bạo. Môi cô run run.

Bàn tay cô đặt trên bàn, trước mặt cô. Chúng hoàn toàn lẻ loi tại chỗ, và Drouet đặt bàn tay to hơn, ấm hơn phủ lên trên.

- Cầm lấy, Carrie, - anh nói, - mình cô thì làm gì được? Hãy để tôi giúp cô.

Anh dịu dàng ép chặt bàn tay cô và cô cố rút ra. Thấy thế, Drouet nắm lấy thật nhanh, và cô không cưỡng lại nữa. Rồi luồn mấy tờ giấy bạc vào lòng bàn tay cô, và lúc cô phản đối, anh thì thắm:

- Tôi cho cô vay thôi mà, thế là được chứ gì? Tôi sẽ cho cô mượn thôi.

Anh ép cô phải nhận. Lúc này cô cảm thấy quyền luyến anh vì sự ràng buộc trù mến lạ lùng. Họ ra ngoài, và Drouet đi cùng cô xuống mãi phía nam đến phố Polk, trò chuyện.

- Cô không muốn sống cùng với những người đó sao? - Đến một chỗ, anh ta nói, lơ đãng.

Carrie nghe thấy, nhưng nó chỉ gây một ấn tượng thoáng qua.

- Ngày mai đến gặp tôi nhé, - Drouet nói, - chúng ta sẽ đi xem buổi biểu diễn ban chiều. Cô đến nhé?

Carrie phản đối một lát, rồi ưng thuận.

- Cô không phải làm gì hết. Mua một đôi giày và cái áo khoác đẹp vào.

Cô hầu như không hề nghĩ đến sự phức tạp sẽ làm phiền cô lúc anh đi. Có mặt Drouet, cô lấy tâm trạng đầy hy vọng và cung cách thoải mái của anh.

- Cô đừng lo vì những người ở đằng ấy, - anh nói lúc chia tay. - Tôi sẽ giúp cô.

Carrie chia tay với anh, cô cảm thấy như có một cánh tay kỳ dị giơ ra trước cô, gạt phăng sự phiền muộn. Khoản tiền cô nhận là hai tờ mười đôla màu xanh, nhẵn nhụi và đẹp đẽ.

VII

Sự cám dỗ vật chất

Ý nghĩa đích thực của tiền bạc vẫn được giải thích và lĩnh hội hết sức sùng bái. Khi mỗi cá nhân tự nhận thức được rằng trước hết, đây là một thứ đại diện và chỉ nên nhận như một quyền được hưởng về mặt đạo đức - nó nên được trả vì sức lực bỏ ra, chứ không phải là một thứ đặc quyền bị chiếm đoạt nhiều phần toái của chúng ta về mặt xã hội, tôn giáo và chính trị sẽ chấm dứt vĩnh viễn. Với Carrie, hiểu biết của cô về ý nghĩa đạo đức của tiền bạc chỉ là hiểu biết thông thường, không hơn. Định nghĩa cũ kỹ: “tiền là thứ bất kỳ ai cũng có và tôi phải có” thể hiện sự am hiểu của cô một cách trọn vẹn. Lúc này cô đã có một khoản trong tay - hai tờ mười đôla xanh, nhẵn nhụi - và cảm thấy có chúng, cô khỏe hẳn ra. Đây là thứ có quyền lực tự thân. Một trong những lệnh trong đầu cô là sẵn sàng bị ném lên đảo hoang với một bó tiền, và chỉ căng thẳng vì đói khát lâu dài mới dạy cho cô biết rằng trong một số trường hợp, tiền chẳng có giá trị gì. Còn lúc này, cô chưa hề có khái niệm về giá trị tương đối của tiền bạc, chắc chắn cô chỉ băn khoăn là nó có quyền năng quá nhiều và không biết tiêu pha ra sao.

Cô gái nghèo xúc động lúc rời xa Drouet. Cô cảm thấy xấu hổ vì đã yếu đuối để nhận tiền, nhưng nhu cầu của cô cấp thiết quá chừng, và tuy vậy, cô vẫn mừng. Giờ thì cô sẽ có một cái áo khoác mới thật đẹp! Giờ cô sẽ mua một đôi giày cài khuy rõ xinh. Cô sẽ mua bút tất, váy, và, và, cho đến khi nhớ ra sắp tới, cô không còn tiền lương, mà lại thêm mua gấp đôi khả năng của mấy tờ giấy

bạc.

Cô hình thành một đánh giá thực sự về Drouet. Với cô, và thực ra với cả cõi đời, anh là một người đàn ông dễ thương, tốt bụng. Con người anh chẳng có gì xấu xa. Anh cho cô tiền vì từ tâm, vì hiểu rõ sự thiếu thốn của cô. Anh sẽ không đem số tiền đó cho một thanh niên nghèo, nhưng chúng ta không nên quên rằng, về bản chất sự việc, một thanh niên nghèo không hấp dẫn anh như một thiếu nữ nghèo. Nữ giới tác động đến tình cảm của anh. Drouet là người thèm khát bẩm sinh. Không người hành khát nào có thể lọt vào tầm mắt anh và nói: “Lạy Chúa, tôi đang đói, ông ơi”, nhưng anh sẽ vui vẻ cho người ăn mày một khẩu phần đích đáng sau khi đã cân nhắc kỹ càng và không nghĩ gì hơn nữa. Đây chẳng phải hành động đầu cơ, cũng không phải lên mặt triết gia. Trong con người Drouet, chẳng có hành động tinh thần nào xứng với chân giá trị của một trong những chữ này. Trong những bộ quần áo bảnh bao và thể chất khoẻ mạnh, Drouet là một con thiêu thân ham vui, nhẹ dạ. Bị tước khỏi vị trí, bị một vài tác động phức tạp và trở ngại tấn công như đôi khi chúng trêu đùa con người, anh ta sẽ bơ vơ, không hiểu biết và đáng thương chẳng khác gì Carrie.

Lúc đang theo đuổi phụ nữ, Drouet không có ý hại họ, vì anh không coi quan hệ mà anh hy vọng có với họ là tai hại. Drouet thích tán tỉnh phụ nữ, muốn họ không thể cưỡng lại sức quyến rũ của anh, không phải vì anh là một kẻ bất lương máu lạnh, nham hiểm và mưu mô, mà vì sự thèm khát bẩm sinh thôi thúc anh thỏa mãn là chính. Anh ta rộng tuếch, thích khoe khoang, lừa dối bất cứ cô gái ngốc nghếch nào bằng những bộ cánh diện. Một thằng đểu thâm căn cố đế, đích thực có thể lừa Drouet dễ dàng, giống hệt như anh phỉnh phờ một cô gái bán hàng xinh xắn. Anh là người rao hàng thành công nhờ tính ân cần, thân

mật và hãng buôn đã sẵn có danh tiếng. Anh nhún gối cúi chào giữa đám đàn ông, sốt sắng vô cùng, không sức mạnh nào xứng với cái tên trí tuệ, không ý nghĩ nào xứng với sự cao quý, không cảm nghĩ nào tiếp tục dài lâu trong khuynh hướng. Một bà Sappho^[11] sẽ gọi anh ta là kẻ bản thủ, một Shakespeare sẽ nói là “đứa trẻ nghịch ngợm của ta”, còn một ông già say rượu coi Drouet là một doanh nhân khôn ngoan và thành đạt. Tóm lại, anh cứ khôi theo quan niệm về trí tuệ của chính mình.

Thực tế Carrie đã nhận tiền là bằng chứng tốt nhất cho sự thật tình và đáng khen của một người đàn ông. Không một người thâm trầm, độc ác với những động cơ ngấm ngầm có thể cho cô mười lăm xu, dù đội lốt bạn bè. Không tài trí sẽ không có khả năng giúp như thế. Tạo hóa đã dạy cho chim chóc trên cánh đồng bay vụt đi khi bị nguy hiểm đe dọa. Cô ta đã thò cái đầu bé nhỏ, dai khờ của con sóc chuột ngậy thơ vốn sợ bả độc. “*Nó giữ chặt mọi sinh vật là của nó*” không chỉ viết riêng về loài vật. Carrie dai dột, mãnh liệt trong tình cảm giống như một con cừu ngốc nghếch. Bản năng tự vệ mạnh mẽ trong mọi nhu cầu tự nhiên như thế, đã thức tỉnh vì những lời đề nghị của Drouet, nhưng yếu ớt.

Lúc Carrie đi rồi, anh ta tự chúc mừng vì đã khiến cô đánh giá tốt. Trời đất ơi, thật nhục là các thiếu nữ bị gục ngã theo kiểu đó. Sắp đến lúc rét mướt và không có quần áo ấm. Gay thật. Anh ta sẽ lượn đến Fitzferald & Moy kiểm điếu xì gà. Anh cảm thấy nhẹ bước khi nghĩ đến Carrie.

Carrie về nhà trong tâm trạng rất phấn chấn và không giấu nổi. Sở hữu một khoản tiền kéo theo một số thứ khiến cô rất lúng túng. Cô mua quần áo sao được, khi Minnie biết cô không có tiền? Cô phải thu xếp việc này ngay sau khi bước chân vào nhà. Nó là

việc không thể không làm. Cô chưa nghĩ ra cách giải thích.

- Em ra ngoài thế nào? - Minnie hỏi, nhắc đến cả ngày.

Carrie không hề biết mảnh khốe lửa gạt nho nhỏ, để có thể nghĩ một đàng và nói một nẻo. Cô nói lập lờ, nhưng ít ra cũng nằm trong dòng cảm xúc. Thay vì trình bày lúc cảm thấy vui như thế, cô nói:

- Em được hẹn có việc.

- Ở đâu vậy?

- Ở cửa hàng Boston.

- Có chắc không? - Minnie hỏi.

- Ngày mai em sẽ biết ạ, - Carrie đáp lại, cô không muốn kéo dài sự dối trá quá mức cần thiết.

Minnie cảm thấy bầu không khí phẫn chấn Carrie mang theo. Chị thấy bây giờ là lúc nói cho Carrie biết cảm nghĩ của Hanson về việc cô đến Chicago thử tìm vận may.

- Nếu em không kiếm được việc làm... - chị ngừng lại, tìm cách diễn đạt cho thoải mái.

- Nếu em không sớm tìm được việc gì, em nghĩ là sẽ về quê thôi.

Minnie nhìn thấy cơ hội của cô:

- Sven cho rằng dù sao thì mùa đông có khi lại khá hơn.

Ngay lập tức, tình hình chợt sáng rõ với Carrie. Họ không sẵn lòng giữ cô thêm nữa nếu không có việc. Cô không trách Minnie, cô không trách Hanson quá nhiều. Lúc này, khi ngồi đó chịu đựng lời nhận xét, cô mừng vì có số tiền của Drouet.

- Vâng, - lát sau, cô nói, - em đã nghĩ đến việc đó.

Tuy nhiên, cô không giải thích rằng ý nghĩ đã khuấy động mọi sự tương phản trong bản chất của cô. Thành phố Columbia có phải là nơi dành cho cô không? Cô biết rõ như lòng bàn tay sự trì trệ, phạm vi nhỏ hẹp của nó. Còn đây là một thành phố rộng lớn, đầy bí ẩn và vẫn còn lôi cuốn cô mạnh mẽ. Cô đã nhìn thấy nhiều khả năng gọi ra của nó. Bây giờ quay lưng lại nó và sống cuộc đời tầm thường, cũ kỹ ở đằng kia ư, cô gần như muốn hét lên chống trả.

Cô đã về nhà sớm và vào căn phòng đằng trước để suy nghĩ. Cô làm gì đây? Cô không thể mua giày mới và đi ở đây. Cô cần dành một phần trong hai mươi đôla để trả anh chị tiền ăn. Cô không muốn vay Minnie khoản đó. Mà, làm thế nào để giải thích cô lấy số tiền ấy ở đâu? Nếu như cô có thể tìm ra một lối thoát đủ dễ dàng.

Không biết bao nhiêu lần, cô rơi vào cảnh rối trí. Sáng mai, Drouet mong nhìn thấy cô mặc áo khoác mới, và điều đó là không thể. Vợ chồng Hanson mong cô về quê, và tuy muốn đi khỏi, song cô vẫn không muốn về quê. Nếu thấy cô có tiền mà chưa có việc làm, cầm tiền lúc này dường như là việc rất xấu xa. Cô bắt đầu thấy xấu hổ. Toàn bộ tình trạng khiến cô nản chí. Mọi sự thật rõ ràng khi cô ở bên Drouet. Giờ đây tất cả trở nên rối rắm, vô vọng, tồi tệ hơn lúc trước rất nhiều, vì cô đã có khoản trợ giúp trong tay nhưng không thể sử dụng.

Tinh thần cô sa sút đến mức lúc ăn tối, Minnie cảm thấy ắt hẳn cô em gái lại trải qua một ngày vất vả nữa. Cuối cùng, Carrie quyết định sẽ trả lại số tiền. Nhận là sai lầm. Buổi sáng, cô sẽ xuống phố săn lùng công việc. Đến trưa, cô sẽ gặp Drouet như đã thỏa thuận và sẽ nói với anh ta. Trái tim cô trĩu xuống vì quyết định này, cho đến lúc cô lại là Carrie khốn khổ trước đây.

Thật lạ, cô không thể cầm tiền trong tay mà không cảm thấy khuây khỏa. Ngay cả sau mọi kết luận chán nản, cô có thể quét sạch mọi ý nghĩ về việc này, lúc đó hai chục đôla dường như là một thứ tuyệt vời và thú vị. Chao ôi, tiền, tiền, tiền! Nó là thứ phải có. Càng nhiều càng dễ dẹp tan những phiền toái này.

Buổi sáng cô dậy và ra ngoài từ sớm. Quyết định tìm việc của cô chỉ hăng hái vừa phải, nhưng số tiền trong túi cô, sau tất cả những rắc rối vì nó, khiến vấn đề công việc trở nên đỡ khùng khiếp đi nhiều. Cô đi vào khu buôn bán, nhưng mỗi lần đi qua một hãng và định xin việc, cô lại chùn bước. Mình thật nhát gan, cô tự nhủ. Cô đã xin việc nhiều lần. Nó đã thành chuyện cũ. Cô cứ đi và đi, rồi cuối cùng cô vào một nơi, lại kết quả như cũ. Cô nghĩ vận may chống lại cô. Nó thật vô ích.

Không nghĩ ngợi nhiều, cô đến phố Dearborn. Nơi đây có cửa hàng Fair rất lớn, vô số xe chở hàng, tủ bày hàng dài dằng dặc, người mua hàng tấp nập. Nó thay đổi suy nghĩ của cô, mà cô đã chán nghĩ ngợi. Chính ở đây, cô dự định vào và mua đồ mới. Lúc này, chẳng còn buồn nản, cô nghĩ sẽ vào và xem. Cô sẽ ngắm áo khoác.

Trên đời chẳng gì thú vị hơn đang trong tâm trạng do dự nhiều lần, có sẵn phương tiện, bị cơn thèm cám dỗ, mà vẫn bị lương tâm và thiếu kiên quyết ngăn cản. Lúc Carrie lang thang trong cửa hàng, giữa những tủ kính bày hàng đẹp đẽ, cô đang trong tâm trạng này.

Trải nghiệm ban đầu của cô ở nơi này đã cho cô biết đánh giá chính xác những thứ đáng được hưởng. Cô dừng lại ở từng tủ bày các bộ quần áo lộng lẫy, nơi trước kia cô vội vàng lướt qua. Trái tim phụ nữ của cô bùng bùng thêm khát. Nếu cô mặc bộ này trông sẽ ra sao nhỉ, nó sẽ làm cô quyến rũ biết chừng nào! Cô đến

quây bán áo nịt ngực và mê mẩn say sưa lúc ngắm những chiếc áo pho màu sắc và ren tinh tế. Nếu được quyết định, cô sẽ chọn một trong những chiếc áo đó. Cô nấn ná ở gian trưng bày nữ trang. Cô ngắm hoa tai, vòng tay, kim cài, dây chuyền. Cô sẽ lộng lẫy biết chừng nào nếu có vài thứ kia.

Áo khoác mới là thứ thu hút nhất. Lúc bước vào gian hàng, cô đã chọn một chiếc màu nâu vàng đặc biệt, có khuy xà cừ to hợp mốt trong mùa thu năm đó. Cô thầm hài lòng, cho rằng cô sẽ không thích cái gì hơn. Cô đã len giữa các tủ và giá bày hàng, và mãi nguyện thấy cái cô chọn là hợp lý nhất. Mọi khi cô hay dao động, nhưng lúc này cô tin rằng nếu chọn là mua ngay và giặt mình nhớ ra hoàn cảnh thực tại. Rốt cuộc, buổi trưa đã đến gần một cách nguy hiểm, mà cô vẫn chưa làm được gì. Bây giờ cô phải đi và trả lại số tiền đó.

Drouet đã ở góc phố lúc cô tới.

- Chào cô, - anh nói, - áo khoác đâu, và - anh nhìn xuống, - giày đâu?

Carrie tưởng đã chuẩn bị cho quyết định của mình theo cách thông minh, nhưng những sắp xếp trước đó sụp đổ tan tành.

- Tôi đến để nói với anh rằng tôi không thể nhận số tiền này.

- Ô, thế ư? - Anh đáp. - Thôi được, cô đi cùng tôi. Chúng ta hãy đến Partridge ở đây vậy.

Carrie đi cùng anh. Cô thấy toàn bộ sự nghi ngại và không thể đã trượt khỏi đầu cô. Cô không thể giữ nguyên ý kiến của mình, những việc cô sắp làm với Drouet dường như thật giản dị.

- Cô chưa ăn trưa phải không? Lẽ tất nhiên là chưa rồi. Chúng ta vào đây đã, - Drouet rẽ vào một nhà hàng rất thanh lịch ở Monroe, cách xa phố State.

- Tôi không thể nhận tiền, - Carrie nói sau khi họ yên vị trong một góc ấm cúng, và Drouet đã gọi bữa trưa. - Tôi không thể mặc những thứ ấy được. Họ... Họ không biết làm thế nào tôi có được.

- Vậy cô định xoay xử thế nào với họ? - Anh mỉm cười.

- Tôi nghĩ là tôi sẽ về quê, - cô nói, yếu ớt.

- Ồ, thôi đi, - Drouet nói, - cô ngẫm nghĩ việc ấy quá lâu. Tôi sẽ nói cô nên làm gì. Cô nói không thể mặc các thứ ấy lúc ở nhà. Tại sao cô không thuê một ngăn để đồ và cất ở đó một tuần?

Carrie lắc đầu. Giống mọi phụ nữ, cô không thích và không tin việc đó. Còn Drouet, anh quét sạch mọi nghi ngại và làm sáng tỏ chiều hướng hành động ngay khi có thể.

- Vì sao cô muốn về quê? - Anh hỏi.

- Ở đây tôi chẳng kiếm được việc gì.

- Anh chị cô không muốn giữ cô ư? - Bằng trực giác, anh nhận xét.

- Họ không thể, - Carrie nói.

- Tôi sẽ bảo cô phải làm gì nhé, - Drouet nói. - Cô hãy đi với tôi. Tôi sẽ chăm sóc cô.

Carrie nghe câu này một cách thụ động. Tình cảnh đặc biệt của cô khiến nó giống như làn gió nhẹ đang mong chờ lúc mở cửa. Drouet dường như là tinh thần và niềm vui của cô. Anh khéo léo, điển trai, ăn mặc bảnh bao và dễ cảm thông. Tiếng nói của anh là tiếng bạn bè.

- Trở lại thành phố Columbia, cô có thể làm gì? - Anh hỏi tiếp, khuấy động trong đầu Carrie hình ảnh cuộc sống trí tuệ mà cô đã rời bỏ. - Ở đó sẽ chẳng có gì hết. Chicago là chỗ thích hợp. Ở đây, cô có thể kiếm một căn phòng xinh xắn và quần áo đẹp, rồi có thể

làm một việc gì đó.

Carrie nhìn qua cửa sổ ra đường phố tấp nập. Đây là một thành phố rộng lớn, đáng ngưỡng mộ, thú vị nếu bạn không nghèo. Một cỗ xe thanh lịch, đóng đôi ngựa hồng nghênh ngang chạy qua, chở một tiểu thư ngồi sâu trong thùng xe phủ kín.

- Cô sẽ làm gì nếu cô trở về? - Drouet hỏi. Câu hỏi không ngấm ý xảo quyệt. Anh hình dung cô chẳng hay biết gì đến những thứ mà anh thấy rất bổ công.

Carrie ngồi im lặng, nhìn ra ngoài. Cô đang băn khoăn mình có thể làm gì. Anh chị cô sẽ mong cô về quê ngay trong tuần này.

Drouet quay lại chủ đề quần áo cô sắp mua.

- Sao cô không mua một chiếc áo khoác dễ thương? Cô phải mua đi. Tôi sẽ cho cô vay tiền mà. Cô cứ nhận đi, đừng ngại. Cô có thể kiếm cho mình một căn phòng xinh xắn. Tôi sẽ không làm hại gì cô đâu.

Carrie nhìn thấy mục đích, nhưng không để lộ suy nghĩ của mình. Hơn bao giờ hết, cô thấm thía tình cảnh bơ vơ của mình.

- Giá như tôi có thể kiếm một việc gì đó, - cô nói.

- Có lẽ được đấy, - Drouet nói tiếp, - nếu cô ở lại đây. Nếu ra đi, cô sẽ không thể. Họ không muốn để cô ở lại đằng đó. Vậy sao lúc này tôi không tìm cho cô một căn phòng xinh xắn? Tôi sẽ không làm phiền cô đâu, cô đừng sợ. Rồi sau khi đã ổn định, có lẽ cô sẽ kiếm được việc làm.

Drouet ngắm gương mặt xinh đẹp của cô, nó truyền sức sống cho niềm vui tinh thần của anh. Anh thấy cô bé bỏng, dịu dàng đến chết người, chắc chắn là như thế. Hình như cô có sức mạnh tiềm ẩn sau những hành động của mình. Cô không giống các cô

bán hàng bình thường. Cô không hề ngốc nghếch.

Thực ra, Carrie có trí tưởng tượng và khiếu thẩm mỹ hơn Drouet. Có lẽ khuynh hướng tinh thần tinh tế hơn trong cô đã tạo nên vẻ suy sụp và lẻ loi của cô. Quần áo nghèo nàn của cô gọn gàng, và tuy vô thức, song đầu tóc cô chải chuốt cẩn thận.

- Anh nghĩ là tôi có thể kiếm được việc gì sao? - Cô hỏi.

- Nhất định rồi, - anh ta nói và với tay rót đầy tách trà cho cô. - Tôi sẽ giúp cô.

Cô nhìn Drouet, và anh cười, đoan chắc.

- Giờ tôi sẽ nói những việc chúng ta cần làm nhé. Chúng ta sẽ đến hiệu Partridge và cô cứ chọn những gì cô muốn. Sau đó, chúng ta sẽ tìm một căn phòng cho cô. Cô có thể để các thứ ở đây. Rồi chúng ta sẽ đi xem biểu diễn tối nay.

Carrie lắc đầu.

- Sau đó cô có thể về nhà, không sao đâu. Cô không cần ở lại. Chỉ nhận phòng và để đồ lại đó.

Cô do dự, ngại ngần cho đến lúc xong bữa.

- Chúng ta đi xem áo khoác nào, - anh nói.

Họ cùng đi. Trong cửa hàng, họ tìm ra nhiều thứ mới, bóng loáng, sột soạt, và ngay lập tức chiếm trọn trái tim Carrie. Nhờ bữa ăn ngon và sự có mặt tươi tắn của Drouet, kế hoạch đề ra hình như khả thi. Cô nhìn quanh và chọn ngay chiếc áo khoác giống như chiếc cô mê mẩn ở The Fair. Lúc cầm nó trong tay, dường như nó còn đẹp hơn nhiều. Cô bán hàng giúp cô thử áo, và ngẫu nhiên, nó vừa vặn lạ lùng. Mặt Drouet sáng lên thấy cô đẹp hơn hẳn. Trông cô rất sang trọng.

- Thế mới đáng chú, - anh nói.

Carrie xoay người trước gương. Cô không khỏi hài lòng lúc ngắm mình. Một ánh hồng ấm áp lan trên đôi má cô.

- Thế mới đáng chú, - Drouet nói. - Giờ trả tiền đi.

- Chín đôla, - Carrie nói.

- Đáng lắm, mua đi, - Drouet nói.

Cô lục ví và rút ra một tờ. Người bán hàng hỏi cô có mặc luôn không và đi. Trong vài phút, cuộc mua bán đã kết thúc.

Từ Partridge, họ đến cửa hàng giày, để Carrie chọn. Drouet đứng cạnh và lúc thấy đôi giày đẹp, anh ta nói: “Đi vào”. Nhưng Carrie lắc đầu. Cô nghĩ đến việc về nhà. Anh ta mua cho cô túi đựng giày và thêm đôi găng, còn để cô mua bút tất.

- Ngày mai, - Drouet nói, - em đến đây và mua váy nhé.

Trong dáng điệu Carrie có một thoáng lo lắng. Hình dung thêm một vài việc còn chưa làm xong, cô càng dấn sâu vào sự lúng túng. Vì chưa làm xong hết các việc này, còn có một lối thoát.

Drouet biết một ngôi nhà ở đại lộ Wabash có nhiều phòng. Anh dẫn Carrie đến bên ngoài các phòng đó và bảo:

- Bây giờ, em là em gái anh. - Drouet tiến hành bàn soạn rất khéo léo lúc chọn, xem xét và bình phẩm. “Một hoặc hai ngày nữa, vali của cô ấy sẽ mang đến đây”, anh nói với bà chủ nhà, bà ta rất vừa ý.

Khi còn lại hai người, Drouet không thay đổi chút nào. Anh trò chuyện theo kiểu chung chung như lúc họ ở ngoài phố. Carrie để đồ lại.

- Đây, - Drouet nói, - sao em không dọn đến tối nay?

- Ô, không được đâu, - Carrie nói.

- Sao không?

- Em không muốn bỏ họ như thế.

Lúc đi trên đại lộ, Drouet lại nhắc đến việc này. Chiều hôm đó ấm áp. Mặt trời lộ ra và gió đã tắt. Trò chuyện với Carrie, anh biết chắc một chi tiết xác đáng về không khí trong nhà.

- Ra khỏi đây đi, - anh nói. - Họ chẳng quan tâm đâu. Anh sẽ giúp em.

Cô lắng nghe, cho đến lúc sự ngại ngùng của cô tan biến. Drouet sẽ chỉ bảo cho cô chút ít và giúp cô kiếm việc gì đó. Anh thực lòng hình dung như thế. Anh sẽ tiếp tục đi chào hàng và cô có thể làm việc.

- Giờ anh sẽ bảo em phải làm gì nhé, - Drouet nói, - em đến đó rồi lấy thứ gì em muốn và bỏ đi luôn.

Cô suy nghĩ một lúc lâu về việc này. Cuối cùng, cô đồng ý. Drouet sẽ đến phố Peoria và đợi cô. Cô sẽ ra gặp anh lúc tám giờ rưỡi. Khoảng năm rưỡi cô về đến nhà và sáu giờ, cô càng quyết tâm.

- Em không tìm được gì à? - Minnie hỏi, nhắc tới câu chuyện của Carrie ở cửa hàng Boston.

Carrie nhìn cô qua khóe mắt:

- Không ạ, - cô trả lời.

- Chị nghĩ mùa thu này tốt hơn hết là em chẳng nên cố làm gì,
- Minnie nói.

Carrie lặng thinh.

Khi Hanson về nhà, anh vẫn giữ thái độ bí hiểm như mọi khi.

Anh lẳng lặng rửa ráy rồi đọc báo. Bữa tối, Carrie cảm thấy hơi căng thẳng. Kế hoạch của cô đã khá căng rồi, và cảm giác cô không được hoan nghênh thật rõ ràng.

- Không tìm được gì, hả? - Hanson nói.

- Không ạ.

Anh ta lại cảm cúi ăn, ý nghĩ mình là gánh nặng cứ lớn vồn trong trí Carrie. Cô sẽ không về quê, rõ là thế rồi. Một khi ra đi, cô sẽ không trở lại cho đến mùa xuân.

Carrie e sợ việc đang làm, nhưng cô nhẹ người biết rằng tình trạng này sắp chấm dứt. Họ chẳng quan tâm gì. Hanson sẽ rất mừng thấy cô ra đi. Anh chẳng cần biết cô sẽ ra sao.

Sau bữa tối, cô vào phòng tắm, nơi sẽ chẳng có ai làm phiền và viết một bức thư ngắn.

“Tạm biệt Minnie, - cô viết. - Em sẽ không về quê đâu. Em sẽ ở lại Chicago một thời gian và tìm việc làm. Đừng lo cho em. Em sẽ ổn.”

Hanson đang đọc báo trong phòng đằng trước. Cô giúp Minnie dọn rửa bát đĩa và sắp xếp cho ngăn nắp như thường lệ. Sau đó cô nói:

- Em định xuống dưới cửa một lát. - Cô không thể ngăn giọng nói khỏi run run.

Minnie nhớ đến lời trách mắng của Hanson:

- Sven cho rằng đứng dưới đó trông không hay tí nào, - chị nói.

- Thế ạ? - Carrie nói. - Em sẽ không làm gì hơn đâu.

Cô đội mũ và hồi hải quanh bàn trong phòng ngủ nhỏ bé, tìm chỗ nhét bức thư. Cuối cùng, cô để xuống dưới bàn chải răng của Minnie.

Lúc đóng cửa tiền sảnh, cô dừng lại giây lát và phân vân họ sẽ nghĩ gì. Ý nghĩ về hành động kỳ quặc của mình khiến cô xao xuyến. Cô từ từ xuống cầu thang. Ngoảnh nhìn các bậc thang sáng đèn, rồi cô xúc động rảo bước ra phố. Đến góc đường, cô càng nhanh chân hơn.

Thấy cô vội vã ra đi, Hanson quay sang vợ:

- Carrie lại xuống cửa à? - Anh ta hỏi.

- Vâng. - Minnie nói, - cô ấy nói sẽ không làm thế nữa.

Hanson đến chỗ con đang chơi trên sàn và giơ ngón tay cù nó.

Drouet bộ dạng phấn khởi đang chờ ở góc phố.

- Chào Carrie, - anh ta nói lúc thân hình tràn đầy sức sống của cô gái đến gần. - An toàn chứ, em? Tốt lắm, chúng ta sẽ kiếm chiếc xe.

VIII

Điềm báo mùa đông

Giữa bao sức mạnh quét qua và đùa giỡn khắp vạn vật, một người dốt nát chỉ là nằm rơm trong gió. Nền văn minh của chúng ta vẫn đang ở giai đoạn nửa vời, không còn là thú vật, mọi việc không còn bị bản năng dẫn dắt, nhưng con người vẫn chưa hoàn toàn tuân theo lý trí. Trách nhiệm không đặt vào người hung ác. Chúng ta thấy người đó sắp hàng với các sức mạnh của cuộc đời vì trạng thái tự nhiên, anh ta sinh ra trong sự che chở của họ mà không hề nghĩ mình được bảo vệ. Chúng tôi thấy con người chuyển từ hang ổ trong rừng sâu, những bản năng bẩm sinh mờ đi vì tiếp cận quá gần với ý chí tự do, song ý chí tự do không đủ phát triển để thay thế bản năng và ban cho anh ta sự hướng dẫn hoàn hảo. Anh ta trở nên quá khôn ngoan, luôn luôn lắng nghe bản năng và khao khát; song vẫn còn quá yếu không chống lại được chúng. Là con thú, sức mạnh của cuộc sống sắp anh ta ngang hàng với chúng. Là con người, anh ta vẫn hoàn toàn không biết cách đặt mình ngang hàng với các sức mạnh đó. Trong giai đoạn trung gian, anh ta luôn dao động, không hòa hợp với tự nhiên vì bản năng, cũng không tự hòa hợp một cách thông minh vì vốn sẵn ý chí tự do. Thậm chí, anh ta như một búi rơm trong gió, di chuyển nhờ mọi nổi đam mê, hành động lúc nhờ ý chí, lúc nhờ bản năng, phạm một tội và chỉ được chính tội khác cứu thoát, thất bại việc này và chỉ đứng dậy được nhờ việc kia, là sinh vật thay đổi hết sức bất thường. Chúng ta được an ủi vì hiểu rằng sự tiến hóa nằm trong từng hành động, rằng tiêu

chuẩn hoàn thiện là ngọn đuốc không bao giờ tắt. Vì thế, anh ta vĩnh viễn không thăng bằng giữa cái thiện và cái ác. Cuộc tranh đấu giữa ý chí tự do và bản năng nhất định sẽ được điều chỉnh, khi sự hiểu biết hoàn hảo ban cho ý chí tự do sức mạnh để thay thế hoàn toàn bản năng, và con người sẽ không thay đổi nữa. Đỉnh cao hiểu biết sẽ là một điểm kiên định, không dao động với cực xa vời của chân lý.

Trong con người Carrie - như trong bao nhiêu người ham vật chất của chúng ta, chẳng thế sao? - bản năng và lý trí, thèm muốn và hiểu biết đang trong cuộc chiến giành quyền làm chủ. Cô đi đến nơi lòng thèm muốn dẫn dắt. Cô bị lôi cuốn nhiều hơn là cô có sức thu hút.

Sáng hôm sau, sau một đêm đầy băn khoăn và lo lắng, khi Minnie tìm thấy bức thư, chị không biết nên thương hại, buồn rầu hay yêu thương, chị kêu lên:

- Anh nghĩ gì về việc đó?
- Gì thế? - Hanson nói.
- Xơ Carrie đã bỏ đi sống ở nơi khác.

Hanson nhảy phắt khỏi giường, nhanh hơn hẵn mọi khi và nhìn bức thư. Biểu thị duy nhất các suy nghĩ của anh là tặc lưỡi khe khẽ, thứ âm thanh một số người làm mỗi khi muốn giục ngựa.

- Anh cho là cô ấy đi đâu? - Minnie hỏi, rất xúc động.
- Anh không biết, - trong mắt Hanson lóe lên chút chua cay. - Bây giờ cô ấy đã đi và thế là xong rồi.

Minnie ngọ nguậy đầu, hoang mang.

- Ô, - chị nói, - cô ấy không biết đã làm gì đâu.

- Ờ, - lát sau, Hanson giơ cả hai bàn tay ra đằng trước và nói, - em thì có thể làm được gì?

Bản năng đàn bà của Minnie mãnh liệt hơn. Chị hình dung ra bao khả năng trong những trường hợp như thế này.

- Chao ôi, - cuối cùng, chị nói, - tội nghiệp xơ Carrie!

Cuộc trò chuyện đặc biệt này diễn ra lúc năm giờ sáng, Carrie bé nhỏ đang ngủ một giấc khá chập chờn, một mình trong căn phòng mới.

Tình trạng mới mẻ của Carrie thật đáng để ý vì cô đã nhìn thấy nhiều khả năng. Cô không phải là người sống trác táng, thèm ngủ lơ mơ trên lòng sự xa hoa. Cô trăn trở, bồn chồn vì sự liều lĩnh của mình, vui vì được giải thoát, lo lắng không biết có kiếm được việc làm không, băn khoăn vì việc Drouet sẽ làm. Tương lai của anh ổn định, không còn hồ nghi gì nữa. Anh không thể không làm việc sắp tới. Anh không thể nhìn nhận đủ rõ ràng để muốn làm khác đi. Drouet bị sự thèm khát bẩm sinh lôi cuốn, hành động theo kiểu đeo đuổi cũ kỹ. Anh ta cần vui vẻ với Carrie cũng chắc chắn như cần ăn một bữa sáng khoái khẩu. Anh ta có thể bị cắn rút lương tâm sơ sơ trong mọi việc đã làm, ngay cả khi sai trái hoặc phạm tội. Nhưng bạn có thể tin chắc rằng dù lương tâm Drouet có bị cắn rút, cũng chỉ một lúc ban đầu mà thôi.

Ngày hôm sau, Drouet ghé vào phòng Carrie, vì cô nhìn thấy anh trong phòng mình. Trông anh vui vẻ và phấn chấn.

- Chà, - Drouet nói, - sao trông em xanh xao thế? Đi ăn sáng đi. Hôm nay anh muốn em mua ít quần áo nữa.

Carrie nhìn anh, trong đôi mắt to của cô thoáng dao động.

- Ước gì em kiếm được việc để làm, - cô nói.

- Rồi sẽ tìm được thôi, - Drouet nói. - Lúc này lo lắng thì có ích gì? Vui lên nào. Hãy đi xem thành phố. Anh không làm hại gì em đâu.

- Em biết anh không hại gì, - cô nhận xét, nói dối nửa vời.

- Đi đôi giày mới vào nhé? Thử xem nào. Trời ạ, trông đẹp quá. Mặc cả áo khoác vào.

Carrie nghe lời.

- Chà chà, hợp quá nhỉ? - Anh ta kêu lên, chạm vào eo lưng cô rồi lùi lại vài bước ngấm nghĩa, thực sự hài lòng. - Em cần một cái váy mới. Giờ đi ăn sáng đã.

Carrie đội mũ.

- Găng tay đâu? - Anh ta hỏi.

- Đây ạ, - Carrie nói, lấy từ ngăn kéo tủ.

- Đi nào, - anh ta nói.

Thế là thời khắc nghi ngại đầu tiên đã bị quét sạch.

Rồi lần nào cũng theo kiểu ấy. Drouet không để cô lẻ loi nhiều. Cô không còn thời gian đi lang thang một mình, phần lớn là anh lấp đầy thời gian của cô mà không hề báo trước. Drouet mua cho cô váy và áo sơ-mi đẹp ở Carson, Pieies. Carrie mua vài thứ đồ trang điểm nho nhỏ cần thiết bằng số tiền của anh, cho đến lúc cuối cùng, trông cô như một thiếu nữ khác hẳn. Tắm gương cho cô thấy một số điều cô đã tin tưởng từ lâu. Cô xinh đẹp, đúng thế, thực sự xinh đẹp! Cái mũ của cô mới duyên dáng làm sao, còn mắt cô không thể đẹp hơn. Hàm răng trắng muốt của cô cắn đôi môi đỏ xinh tươi, và cảm nhận xúc động đầu tiên về sức mạnh. Drouet sao tốt thế.

Một buổi tối, họ đi xem *The Mikado*^[12], một vở nhạc kịch vui

nhận và được hâm mộ thời ấy. Trước khi xem, họ đến phòng ăn Windsor trên phố Dearborn, cách nơi ở của Carrie khá xa. Gió lạnh đang nổi, và từ cửa sổ phòng mình, Carrie nhìn thấy bầu trời phía Tây vẫn hồng hồng vì ánh sáng đang tàn, nhưng đã ngả tối, trên đỉnh là màu xanh xám. Một đám mây dài, mỏng, màu hồng lơ lửng trên không trung, hình dáng giống như hòn đảo nào đó trên biển cả xa xôi. Không hiểu sao, vài cành cây khô bên kia đường đang đu đưa gợi lại một hình ảnh quen thuộc, như khi cô nhìn từ cửa sổ đằng trước nhà mình vào những ngày tháng chạp.

Cô ngáp ngừng và vận đôi tay nhỏ nhắn.

- Có việc gì thế? - Drouet nói.

- Em không biết, - cô nói, môi run run.

Anh ta cảm thấy điều gì đó và vòng cánh tay qua vai cô, vỗ nhẹ lên cánh tay cô.

- Thôi nào, - Drouet dịu dàng nói, - em sẽ ổn thôi mà.

Cô quay đi, mặc vội áo khoác.

- Tối nay, tốt hơn hết là em quàng quanh cổ cái khăn lông kia kia.

Họ đi lên phía bắc, đến Wabash tới phố Adams rồi rẽ về hướng Tây. Đèn trong các cửa hàng đã sáng rực, phun ra những luồng ánh sáng màu vàng. Những ngọn đèn hồ quang nổ lách tách trên đầu, và cao hơn là các cửa sổ sáng đèn của các tòa công thự cao vút. Gió lạnh vi vút thành những cơn mạnh. Sáu giờ, đám đông ứa ra và chen nhau về nhà. Những chiếc áo khoác nhẹ lật cổ đến tận tai, mũ kéo sụp xuống. Các cô gái bán hàng bé nhỏ đi từng nhóm hai hoặc bốn người, chuyện phiếm và cười vang. Đây là cảnh tượng của đám nhân quân sôi nổi.

Bất ngờ, một cặp mắt nhận ra Carrie. Chúng nhìn ra từ một nhóm các cô gái ăn vận xoàng xĩnh. Quần áo của họ bạc màu và lũng thùng, áo khoác cũ kỹ, trang điểm tồi tàn.

Carrie nhận ra ngay cái liếc nhìn và cô gái. Cô ta là một trong các công nhân làm việc ở nhà máy giày. Cô này nhìn, song không ăn chắc, nên ngoảnh đầu lại và nhìn. Carrie cảm thấy một ngọn triều lớn cuộn cuộn giữa bọn họ. Bộ áo cũ và chiếc máy cũ trở lại. Cô thực sự giật mình. Drouet không để ý, cho đến khi Carrie đụng phải một khách bộ hành.

- Chắc em đang mãi nghĩ, - anh nói.

Họ ăn tối rồi đến nhà hát. Cảnh tượng đó khiến Carrie vô cùng vui thích. Màu sắc và vẻ thanh nhã của nó thu hút cái nhìn của cô. Cô có nhiều tưởng tượng hảo huyền về nơi chốn và quyền năng, về những miền đất xa vời và những con người cao thượng. Khi vở kịch kết thúc, tiếng xe ngựa lách cách và đám đông các quý bà quý cô sang trọng khiến cô nhìn chăm chăm.

- Gượng đã, - Drouet nói và giữ cô ở lại một phòng nghỉ phô trương, nơi các quý ông, quý bà di chuyển thành từng nhóm thân mật, váy áo sột soạt, đăng ten phủ kín các mái đầu gật gù, hàm răng trắng muốt thấp thoáng sau làn môi hé mở. - Chúng ta xem đã.

- Sáu mươi bảy, - người gọi xe ngựa nói, giọng anh ta cao lên, rất êm tai. - Sáu mươi bảy.

- Tuyệt, - Drouet nói. Anh bị những bộ quần áo lộng lẫy và vẻ hoan hỉ tác động mạnh chẳng kém gì cô. Drouet nồng nhiệt ép chặt cánh tay cô. Khi cô ngược nhìn, hàm răng cô sáng lấp lánh sau đôi môi đang cười, mắt cô rạng ngời. Lúc họ đi ra ngoài, anh thì thầm, - Trông em đáng yêu quá!

Họ ở đúng chỗ người gọi xe đang nhún nhảy mở cửa xe ngựa và đưa hai phu nhân vào.

- Em bám lấy anh nhé, chúng ta sẽ gọi một xe, - Drouet cười.

Carrie hầu như không nghe thấy, đầu cô đầy ắp những cảnh tượng sinh hoạt quay cuồng.

Họ dừng lại một nhà hàng, ăn bữa nhẹ sau khi xem hát. Đầu Carrie chỉ thoáng nghĩ về giờ giấc, nhưng lúc này không một phép tắc nào của gia đình khổng chế cô. Nếu bất cứ thói quen nào có thời cố định với cô, chúng sẽ có hiệu lực ở đây. Thói quen là thứ rất đặc biệt. Chúng sẽ đưa một người hoàn toàn không sùng đạo ra khỏi giường, đọc lời cầu nguyện chỉ vì thói quen, chứ không phải vì thành tâm. Nạn nhân của thói quen khi lơ là với hành động đã thành thói quen, sẽ cảm thấy phải lục tìm trong đầu, hơi bực bội với thứ không theo lối mòn, và tưởng tượng sẽ bị cắn rút lương tâm, thì một tiếng nói êm đềm, nho nhỏ vẫn thúc giục anh ta tiến tới sự chính trực. Nếu sự lạc đường không mạnh, thói quen sẽ đủ sức hút kéo nạn nhân phi lý đó trở lại và thực hiện một việc làm chiếu lệ. “Trời ạ, mình đã làm xong bốn phận rồi”, người ấy sẽ nói vậy, khi thực ra anh ta chỉ thực hiện lại một thói quen cũ, không sao phá vỡ nổi mà thôi.

Carrie không bị những phép tắc nghiêm ngặt của gia đình áp đặt. Nếu có, cô sẽ bị dằn vặt lương tâm nhiều hơn. Lúc này, bữa ăn diễn ra rất vui vẻ. Nhờ ảnh hưởng của nhiều sự cố khác nhau, tình cảm nồng nàn, tế nhị, vô hình nảy sinh từ Drouet, bữa ăn xa hoa khác thường, cô buông thả và sẵn sàng lắng nghe. Một lần nữa, cô lại thành nạn nhân, chịu tác động thôi miên của thành phố.

- Chúng ta đi thì hay hơn, - cuối cùng, Drouet nói.

Họ đã lần lữa, kéo dài bữa ăn quá lâu, cái nhìn của họ thường xuyên gặp nhau. Carrie không khỏi cảm thấy rung động vì ấn tượng sâu sắc, đúng hơn là cái nhìn chăm chú của Drouet. Anh ta có kiểu chạm vào bàn tay cô lúc giảng giải, như thể muốn gây ấn tượng mạnh với cô. Lúc này, anh ta sờ bàn tay cô khi nói phải đi.

Họ đứng dậy và ra phố. Khu thương mại lúc này vắng vẻ, ngoài vài khách bộ hành huýt gió, vài xe ngựa đi đêm, vài khách sạn còn mở cửa, các cửa sổ vẫn sáng đèn. Họ tản bộ đến đại lộ Wabash, Drouet vẫn kể lể nhiều thông tin nho nhỏ. Anh khoác cánh tay Carrie, giữ nó thật chặt lúc giải thích. Thỉnh thoảng, sau một vài nhận xét dí dỏm, Drouet nhìn xuống, mắt anh gặp mắt cô. Cuối cùng, họ đến cầu thang, Carrie đã đứng trên bậc đầu tiên, lúc này đầu cô ngang tầm đầu Drouet. Anh thân ái cầm tay cô. Anh nhìn cô đắm đắm trong lúc cô liếc nhìn quanh, đắm chiêu, hồi hộp.

Khoảng thời gian đó, Minnie đang ngủ say sau một buổi chiều suy nghĩ phiền muộn dài. Chị gập khuỷu tay dưới sườn, trong một tư thế bất tiện. Các cơ co lại, kích thích vài dây thần kinh, và lúc này một cảnh tượng lơ mơ trôi giạt vào tâm trí đờ đẫn. Chị thấy mình và Carrie ở một nơi nào đó bên ngoài mỏ than cũ. Chị nhìn thấy đường goòng cao, từng đồng đất và than thải. Họ đang nhìn vào một hầm than sâu hun hút, tò mò vì những tảng đá ướt át ở phía dưới, nơi bức tường mát hút trong những hình bóng lơ mơ. Một cái thúng cũ để rỗng xuống, đang lơ lửng ở đó, buộc chặt bằng sợi dây đã sờn.

- Chúng mình vào trong đi, - Carrie rủ.

- Ồ, không, - Minnie nói.

- Đi, cứ đi nào, - Carrie giục.

Cô kéo cái thúng lại, và bất chấp lời phản đối, cô nhún mình nhảy vào thúng và xuống.

- Carrie, - chị gọi to, - Carrie, quay lại ngay, - nhưng Carrie đã ở tít phía dưới và bóng tối nuốt chửng cô.

Minnie khua khua cánh tay.

Lúc này, phong cảnh thần bí và địa điểm nổi bật lên một cách kỳ quặc vì làn nước mà chị chưa bao giờ nhìn thấy. Nước lan khắp mặt đất và bất cứ thứ gì nó với tới, và tận cùng cảnh đó là Carrie. Họ nhìn quanh, lúc này mọi vật đang chìm, còn Carrie nghe thấy tiếng nước khe khẽ nhấm nháp.

- Ra đi, Carrie, - chị gọi, nhưng Carrie càng đi xa hơn. Hình như cô lùì dần, và lúc này khó mà gọi cô.

- Carrie, - Minnie gào lên, - Carrie, - nhưng tiếng chị xa vắng vắng, còn nước đang làm mờ mọi thứ. Chị bỏ đi, khổ sở như mất thứ gì đó. Chị buồn không tả xiết, buồn hơn mọi lúc trong đời.

Xuyên qua những tầng trâm của một bộ óc mệt mỏi, những bóng ma kỳ dị của tâm hồn lọt vào, những cảnh tượng lạ lùng, không rõ nét, hết cảnh nọ đến cảnh kia. Cảnh cuối cùng khiến chị òa khóc, vì Carrie trôi xa đến nơi nào đó bên trên một tầng đá, cô buông tay và chị nhìn thấy cô ngã.

- Minnie! Có chuyện gì thế? Dậy đi, dậy, - Hanson nói, lo lắng lắc vai chị.

- Có... chuyện gì à? - Minnie hỏi, thần thờ.

- Tỉnh lại đi, - Hanson nói, - và trở mình đi. Em đang nói mê đấy.

Khoảng một tuần sau, Drouet ghé vào Fitzferald & Moy, quần áo và dáng vẻ chải chuốt.

- Chào Charlie, - Hurstwood nói, từ văn phòng của mình nhìn ra. Drouet rảo bước tới và nhìn viên quản lý bên bàn.

- Bao giờ cậu lại lên đường? - Ông ta hỏi.

- Sắp thôi, - Drouet nói.

- Chuyến đi này cậu không nhìn thấy quá nhiều nhỉ, - Hurstwood nói.

- Vâng, tôi bận quá, - Drouet nói.

Họ chuyện trò vài phút về những việc chung chung. Drouet nói, dường như chợt nghĩ ra:

- Tôi muốn mời ông tối nào đó đi ăn.

- Ở đâu vậy? - Hurstwood hỏi.

- Dĩ nhiên là ở nhà tôi, - Drouet nói và mỉm cười.

Hurstwood ngược nhìn hơi giễu cợt, chỉ ít thì lời mời này cũng làm một nụ cười đọng trên môi ông. Ông khôn ngoan ngấm bộ mặt Drouet, và nói, với thái độ lịch sự của một quý ông:

- Tất nhiên là tôi rất sẵn lòng.

- Chúng ta sẽ chơi một ván uơ^[13] thú vị.

- Tôi có thể mang một chai Sec đến được không? - Hurstwood hỏi.

- Nhất định rồi, - Drouet nói. - Tôi sẽ giới thiệu ông.

IX

Mớ bụi nhùi bùng cháy

Cơ ngơi của Hurstwood ở phía Bắc, gần công viên Lincoln, là một tòa nhà gạch kiểu dáng rất thông dụng hồi đó, một ngôi nhà ba tầng, tầng trệt hơi thấp hơn mặt phố một chút. Tầng hai có một cửa sổ rộng, lối ra ngoài, và duyên dáng nhờ một thảm cỏ nhỏ ở đằng trước, bề rộng chừng sáu mét và sâu ba mét. Đằng sau cũng có một sân nhỏ, hàng rào của các nhà hàng xóm bao quanh, trong sân có một chuồng nhốt ngựa và một cái xe nhẹ hai bánh.

Hurstwood cùng vợ là Julia, con trai George Jr. và con gái Jessica chiếm mười phòng của căn nhà. Ngoài ra còn một hầu gái, đôi lúc được lấy ra làm mẫu mực cho các cô gái nguồn gốc khác nhau, vì bà Hurstwood không phải lúc nào cũng dễ hài lòng.

- George, hôm qua em đã đuổi Mary rồi, - là lời thông báo khá thường xuyên bên bàn ăn.

- Được thôi, - ông chỉ đáp vậy. Ông đã chán bàn bạc về chủ đề đầy ác ý đó từ lâu.

Bầu không khí gia đình vui tươi là một trong những bông hoa của cuộc đời, chẳng gì dịu dàng hơn, tinh tế hơn, có ý định hơn là nâng niu và nuôi dưỡng những bản chất tự nhiên ấy, làm chúng bền vững hơn. Những ai chưa bao giờ trải qua một ảnh hưởng từ tâm như thế, sẽ không hiểu vì sao những giọt nước mắt lại lấp lánh trên mi vì tiếng thì thầm lạ lùng trong một khúc nhạc du

dương. Họ sẽ không bao giờ biết đến những hợp âm huyền bí kết chặt và làm bùng bùng dững khí của đất nước.

Cơ ngơi của Hurstwood không thể nói lên tinh thần của gia đình này. Nó thiếu sự khoan dung và chăm chút, mà như thể ngôi nhà chẳng là gì. Đồ đạc đẹp, sắp xếp khéo léo nhờ khiếu thẩm mỹ của các cư dân. Những tấm thảm mềm mại, các ghế bành, đi văng được bọc lộng lẫy, một cây đại dương cầm, tượng thần Vệ nữ bằng cẩm thạch do một nghệ sĩ vô danh nào đó khắc, một số tượng đồng nhỏ có trời mới biết thu thập từ đâu, nhưng nói chung được bán từ các tòa nhà lớn có sẵn đồ đạc, tạo thành “ngôi nhà trang bị hoàn hảo”.

Trong phòng ăn có một tủ bát đĩa, nặng trĩu các bình thon cổ lấp lánh, nhiều đồ dùng và đồ trang trí khác bằng thủy tinh, cách sắp xếp không cần bàn đến. Ở đây có một thứ Hurstwood biết đến. Ông đã nghiên cứu việc này nhiều năm trong nghề. Ông không hài lòng chút nào khi bảo ban từng cô Mary ngay sau khi cô ta tới, về sự khéo léo mà đồ vật đòi hỏi. Ông không lảm lời với bất cứ ngụ ý gì. Ngược lại, ông có thái độ dè dặt tế nhị với cách quản lý kinh tế trong nhà, và tất cả phải hiểu bằng các từ phổ biến và lịch sự. Ông không tranh cãi, song cũng không nói năng thoải mái. Trong thái độ của ông có một cái gì đó giáo điều. Cái gì không đúng, ông lờ đi. Ông có khuynh hướng tránh né những điều không thể.

Có thời ông rất yêu quý Jessica, đặc biệt là khi ông trẻ hơn và mãi mê thành công hơn. Tuy vậy, hiện giờ, ở tuổi mười bảy, Jessica phát triển sự dè dặt và độc lập nhất định, không cần đến các kiểu tận tụy phong phú của bố mẹ nhiều. Cô đang ở bậc trung học, có nhiều quan niệm sống dứt khoát của con nhà dòng dõi. Đầu cô đầy những ý niệm về tình yêu và sự thanh lịch độc

đáo. Ở trường, cô gặp gỡ các cô gái có bố mẹ giàu và bố họ là người hùn vốn hoặc chủ nhân của các hãng buôn danh tiếng ở địa phương. Các cô gái này ra vẻ ta đây, phù hợp với cơ sở kinh doanh phát đạt mà họ xuất thân. Họ là những người duy nhất trong trường mà Jessica sẵn đón.

Cậu Hurstwood Jr. hai mươi tuổi, đã nhắm sẵn một công ty bất động sản lớn, đầy triển vọng. Cậu chẳng đóng góp gì cho sự chi tiêu trong nhà, nhưng đã nghĩ đến việc dùng tiền riêng đầu tư vào bất động sản. Cậu có một số khả năng, rất kiêu căng và ham khoái lạc song vẫn chưa vi phạm bốn phạm, dù là bất cứ điều gì. Cậu đi và về, theo đuổi các kế hoạch và những mê thích riêng, thỉnh thoảng mách nhỏ với mẹ vài lời liên quan đến bố, nhưng nói chung trong các câu chuyện cậu tự buộc mình nói chung chung. Cậu không để lộ những thèm muốn của mình cho bất cứ ai thấy. Cậu không thấy bất kỳ ai trong nhà đặc biệt muốn biết.

Bà Hurstwood thuộc loại phụ nữ từng cố gắng tỏa sáng và ít nhiều thất vọng vì dấu hiệu của các khả năng ưu việt vẫn còn ở tận đâu đâu. Sự hiểu đời của bà dành cho phạm vi xã hội thượng lưu mà bà không ở trong đó, nhưng rất thèm. Bà nhận thức được việc này là không thể, trong khả năng của bà. Bà hy vọng nhiều điều tốt đẹp hơn cho con gái. Thông qua Jessica, bà mới có thể ngoi lên chút ít. Thông qua khả năng thành đạt của George Jr, bà mới có thể lôi kéo các ân huệ về cho mình một cách hãnh diện. Dù ông Hurstwood đang làm ăn đủ khấm khá, bà vẫn mong ngóng những đầu cơ bất động sản nhỏ của ông sẽ phát đạt. Cổ phần bất động sản của ông vẫn còn khá nhỏ, nhưng thu nhập của ông đáng hài lòng và địa vị của ông ở Fitzferald & Moy ổn định. Cả hai quý ông này đều nói năng vui vẻ và khá thân mật với ông.

Bầu không khí tạt nên những cá tính như thế hẳn thể hiện rõ ràng ràng với tất cả. Nó thể hiện trong hàng ngàn cuộc chuyện trò, tất cả đều cùng kiểu như nhau.

- Ngày mai con sẽ đến Fox Lake, - tối thứ Sáu, George Jr. tuyên bố bên bàn ăn.

- Có việc gì vậy? - Bà Hurstwood hỏi.

- Eddie Fahrway mới mua một con tàu chạy hơi nước, ông ấy muốn con cùng đi xem nó hoạt động ra sao.

- Ông ấy mua tàu đó giá bao nhiêu? - Mẹ cậu hỏi.

- Hơn hai ngàn đôla. Ông ấy bảo nó đẹp lắm.

- Ông già Fahrway hẳn kiếm ra tiền, - Hurstwood xen vào.

- Con đoán thế. Jack kể với con là hiện nay, họ chuyển chỗ biệt được đến Australia, nghe nói tuần trước họ vừa gửi cả một thùng đến Cape Town.

- Thế ư! - Bà Hurstwood nói, - bốn năm trước họ chỉ có một tầng hầm ở phố Madison.

- Jack kể với con mùa xuân sang năm, họ sẽ xây một tòa nhà sáu tầng ở phố Robey.

- Oách quá nhỉ! - Jessica nói.

Nhân dịp đặc biệt này, Hurstwood muốn rời đi sớm.

- Bố nghĩ là sẽ vào khu thương mại đây, - ông nói và đứng dậy.

- Hôm thứ Hai, chúng ta có đến McVickar không? - Bà Hurstwood hỏi, và không đứng lên.

- Có, - ông đáp hờ hững.

Họ tiếp tục ăn, trong lúc ông lên gác lấy mũ và áo khoác. Ngay

sau đó, có tiếng cửa lách cách.

- Chắc bố đi rồi, - Jessica nói.

Những tin tức ở trường của cô thuộc loại đặc biệt.

- Người ta sắp tổ chức một buổi biểu diễn ở trên gác Lycerum, - một hôm cô thông báo, - và con sẽ tham gia.

- Thế ư? - Bà Hurstwood hỏi.

- Vâng, và con cần một bộ áo mới. Một số cô gái đẹp nhất trường cũng tham gia ở đó. Tiểu thư Palmer sẽ đóng vai Portia.

- Thế sao? - Bà Hurstwood nói.

- Người ta nói rằng lại có Martha Griswold diễn. Cô ấy tưởng là có thể diễn được.

- Có nghĩa là gia đình cô ấy chẳng có gì hết, nhỉ? - Bà Hurstwood nói, vẻ thông cảm. - Họ chẳng có gì phải không?

- Không, - Jessica đáp lại, - họ nghèo rớt mồng tơi.

Cô rất chú ý thể hiện giữa đám nam sinh trong trường, nhiều cậu mê mọt nhan sắc của cô.

- Mẹ biết gì không? - Một buổi tối, cô bình luận với mẹ. - Herbert Crane cố làm thân với con.

- Cậu ta là ai vậy, con yêu? - Bà Hurstwood hỏi.

- Ồ, chẳng là ai cả, - Jessica nói và bĩu đôi môi đẹp. - Cậu ta chỉ là một nam sinh ở trường thôi. Cậu ta chẳng có gì hết.

Nửa khác của bức tranh này là lúc cậu Blylord, con trai chủ hãng xà phòng Blylord đi cùng cô về nhà. Bà Hurstwood đang ngồi đọc sách trên ghế bập bênh ở tầng ba, và bất ngờ nhìn ra đúng lúc.

- Ai đi cùng con thế, Jessica? - Bà hỏi, lúc Jessica lên gác.

- Đây là cậu Blylord, mẹ ạ, - cô đáp.

- Có việc gì vậy? - Bà Hurstwood nói.

- À, cậu ấy muốn con cùng đi công viên, - Jessica giải thích, hơi đỏ mặt vì vừa chạy lên cầu thang.

- Được, con ạ, - bà Hurstwood nói. - Đừng đi lâu quá đấy.

Lúc hai người xuống phố, cô liếc nhìn qua cửa sổ một cách vụ lợi. Quả thật, đây là cảnh tượng thỏa mãn nhất, rất vừa ý cô.

Ông Hurstwood đã sống trong bầu không khí này nhiều năm, không nghĩ ngợi sâu xa những gì liên quan đến nó. Bản khoản tìm thú tốt hơn không phải là bản tính tự nhiên của ông, trừ khi thú tốt hơn ấy trái ngược rõ rệt và mạnh mẽ. Và cứ thế, ông nhận và cho, thỉnh thoảng bực mình vì những biểu lộ của tính thờ ơ ích kỷ nhỏ nhen, hài lòng những lúc chứng kiến sự tử tế được coi là tiến tới chân giá trị và biểu hiện danh dự của xã hội. Sinh hoạt của khách sạn nơi ông quản lý là cuộc sống của ông. Hầu hết thời gian ông ở đấy. Tối tối, khi về nhà, ngôi nhà trông dễ chịu. Trừ những trường hợp hiếm hoi, các bữa ăn có thể chấp nhận được, thuộc loại một người hầu bình thường có thể sửa soạn. Một phần, vì ông thích trò chuyện với con trai và con gái, hai cô cậu lúc nào trông cũng tươi tỉnh. Tính phù phiếm của bà Hurstwood khiến bà luôn trang điểm khá lòe loẹt, nhưng ông Hurstwood thấy thà như thế còn hơn vẻ xấu xí rất nhiều. Giữa hai người, không có tình yêu để mất. Cũng chẳng có gì bất mãn lớn. Quan niệm của bà về mọi việc chẳng có gì đáng chú ý. Họ trò chuyện với nhau chưa đủ để tiến tới tranh cãi về bất cứ vấn đề gì. Theo lời nói thông thường, bà có ý kiến của bà và ông có ý kiến của ông. Đôi khi, ông gặp một phụ nữ trẻ trung, dạt dào sức sống và

dí dỏm khiến vợ ông trở nên khá kém cỏi, nhưng sự bất mãn nhất thời bởi cuộc gặp gỡ bất thành linh đó có thể làm lòng ông xao động sẽ là sự phản cân bằng vì địa vị xã hội và cách hành xử của ông. Ông không thể làm cho cuộc sống gia đình của mình rắc rối, vì có thể ảnh hưởng đến quan hệ với các chủ nhân của ông. Họ không muốn xảy ra những chuyện bê bối. Một người đàn ông ở vị trí như ông phải hành xử đàng hoàng, một lý lịch sạch sẽ và một gia đình là điểm tựa đáng kính. Vì thế ông thận trọng trong mọi hành động, và bất cứ khi nào ông xuất hiện công khai vào các buổi chiều hoặc vào Chủ nhật, ông đều đi cùng vợ, thỉnh thoảng có cả các con. Ông đến các khu nghỉ dưỡng trong vùng hoặc ở vùng lân cận Winsconsins ở vài ngày, rất lịch sự và cứng nhắc, tản bộ đến những địa điểm truyền thống và làm những việc theo thông lệ. Ông biết cần phải như thế.

Khi một số trong nhiều người có tiền thuộc tầng lớp trung lưu ông quen biết, lâm vào những chuyện rắc rối, ông lắc đầu. Không đáng để nói đến những việc đó. Nếu thảo luận giữa đám bạn bè được coi là thân thiết, ông không tán thành hành động điên rồ như thế. “Đã đành là đàn ông ai chả làm thế, nhưng sao ông ấy không thận trọng? Một người đàn ông không thể thiếu thận trọng được”. Ông không thông cảm nổi với người đàn ông lầm lỗi và bị phát hiện kia.

Vì lý do đó mà ông vẫn dành một khoảng thời gian nhất định phô phang vợ, khoảng thời gian thực sự chán ngắt. Nếu không vì những người ông cần gặp và chẳng mấy thích thú cũng như chẳng cần đến bà ta có hay vắng mặt. Nhiều lần, ông quan sát bà khá tò mò, vì về mặt nào đó, bà vẫn hấp dẫn và đàn ông vẫn ngắm bà. Bà hòa nhã, rộng tuếch, là đối tượng để tăng bốc, và ông biết rất rõ sự kết hợp này có thể gây ra thảm kịch trong người đàn bà ở vị trí trong gia đình. Thuộc loại trí tuệ như ông,

niềm tin vào sự hấp dẫn giới tính không nhiều. Vợ ông chưa bao giờ có những đức tính để chiếm giữ lòng tin cũng như sự ngưỡng mộ của một người đàn ông có bản chất như ông. Trong chùng mực bà yêu ông mãnh liệt, ông còn tin tưởng, nhưng khi sợi dây ràng buộc ấy không còn, có thể xảy ra chuyện gì đó.

Trong một hoặc hai năm gần đây, chi phí cho gia đình hình như là một vấn đề lớn. Jessica muốn có nhiều quần áo đẹp, còn bà Hurstwood tuy không rạng rỡ hơn con gái, song cũng thường xuyên trang điểm lộng lẫy. Trước kia ông Hurstwood chẳng nói gì, nhưng một hôm ông đã than phiền.

- Tháng này Jessica phải có một bộ mới, - một buổi sáng, bà Hurstwood nói.

- Tôi tưởng nó vừa mua một bộ rồi, - ông nói.

- Bộ ấy chỉ để mặc buổi tối thôi, - vợ ông đáp, vẻ tự mãn.

- Tôi thấy gần đây nó may mặc khá tốn đấy.

Ông không phải là người du lịch nhiều, nhưng mỗi khi đi, ông quen đưa vợ đi cùng. Mới đây có một cuộc tham quan Philadelphia do hội đồng địa phương tổ chức, kéo dài mười ngày. Hurstwood được mời.

- Chẳng ai biết chúng ta xuống đây đâu, - một quý ông nói, ông ta có bộ mặt sứa sang qua loa, quá ư phì nộn, dốt nát và đầy nhục dục. Ông ta hay đội cái mũ lụa có tỷ lệ đường bệ nhất. - Chúng ta sẽ có một thời gian thoải mái. - Mắt trái của ông ta chuyển động giống một cái nháy. - Ông có muốn đi cùng không, George?

Ngày hôm sau, ông Hurstwood thông báo việc đó với vợ.

- Tôi sắp đi xa vài ngày, Julia ạ, - ông nói.

- Đi đâu? - Bà hỏi và ngược nhìn.

- Philadelphia, vì công việc.

Bà nhìn ông có chủ ý, đợi ông nói thêm.

- Lần này tôi phải để mình ở nhà.

- Được thôi, - bà đáp, nhưng ông có thể thấy bà đang nghĩ đây là một việc lạ lùng. Trước khi ông đi, bà hỏi ông vài câu và làm ông bực mình. Ông bắt đầu cảm thấy bà là một thứ phụ tùng khó chịu.

Trong chuyến đi này, ông vô cùng vui thích và khi kết thúc, ông tiếc phải trở về. Ông không sẵn lòng nói quanh co và ghét giải thích những thứ dây dưa đến nó. Toàn bộ sự việc được bưng bít bằng những nhận xét chung chung, nhưng bà Hurstwood khá băn khoăn về chuyện này. Bù lại, bà ra ngoài nhiều hơn, ăn vận lộng lẫy hơn, và đi xem hát tùy thích.

Một không khí như thế hầu như không thể duy trì sinh hoạt gia đình. Nó hoạt động được nhờ sức mạnh của thói quen, nhờ sự bắt buộc của quan niệm truyền thống. Với thời gian, tất yếu nó phải ngày càng khô đi, khô hơn và rớt cuộc, nó trở thành một mớ bụi nhùi, dễ dàng bùng cháy và thiêu rụi.

X

Lời khuyên của mùa đông

Xét về thái độ của thế gian với phụ nữ và bốn phận của phụ nữ, bản chất tình trạng tinh thần của Carrie đáng bị xem xét. Hành động của cô bị đánh giá bằng một thước đo rất độc đoán. Xã hội có tiêu chuẩn quy ước để xét đoán mọi thứ. Tất cả đàn ông phải là người tốt, đàn bà phải tiết hạnh. Vậy thì, hỡi kẻ bất lương, mi đã thất bại chưa?

Với mọi phân tích hào phóng của Spencer và các triết gia theo chủ nghĩa tự nhiên hiện đại, chúng ta nhận thức về đạo đức rất ấu trĩ. Nó chẳng gì hơn là phù hợp với quy luật tiến hóa. Nó còn tuân theo sâu sắc hơn các thứ trên trái đất. Nó tiến hóa hơn chúng ta nhận biết. Trước hết, nó giải đáp vì sao trái tim hồi hộp, vì sao giai điệu buồn lại lang thang khắp thế giới và bất tử, làm rõ sự chuyển hóa tinh tế của màu hồng làm ngọn đèn hoe đỏ trong ánh sáng và mưa.

Bản chất của các sự việc này nằm trong các nguyên tắc đầu tiên của đạo đức.

- Ô, - Drouet nghĩ, - cuộc chinh phục của mình mới ngon lành làm sao.

- Chà, - Carrie nghĩ, lòng đầy nghi ngại ảm đạm, - mình phải mất những gì đây?

Chúng ta đứng trước vấn đề cũ kỹ này, đáng sợ, vụ lợi, lộn xộn, cố gắng rút ra nguyên lý đích thực về đạo đức, tìm lời giải đích thực cho nó.

Với cách nhìn của một tầng lớp nhất định trong xã hội, Carrie thật sung sướng - theo suy nghĩ của người đang đói rách cơ cực, bị gió đập mưa vùi, thì cô đã an toàn tại một nơi trú ẩn bình yên. Drouet thuê một căn hộ ba phòng, có sẵn đồ đạc ở Ogden Place, đối diện với công viên Union ở West Side. Đây là nơi xinh xắn, sinh động, xanh tươi. Hồi đó ở Chicago, chẳng có nơi nào đẹp hơn. Nó tạo nên một khung cảnh dễ chịu để thưởng ngoạn. Căn phòng đẹp nhất nhìn ra bãi cỏ của công viên, hiện giờ khô héo và sạm nâu, có một cái hồ nhỏ nằm hẻo lánh. Tháp chuông của nhà thờ giáo đoàn Công viên Union nổi bật trên các cành cây trơ trụi, đu đưa trong gió đông, và xa xa là các tháp chuông của vài nhà thờ khác.

Các phòng có đồ đạc đủ thoải mái. Sàn trải thảm Brussel đẹp đẽ, vui mắt với các sắc độ đỏ thắm và vàng chanh, miêu tả những khu vườn đầy những bông hoa vô cùng tươi thắm. Giữa hai cửa sổ là một tấm gương đồ sộ. Một đi-văng lớn, mềm mại, phủ nhung tuyệt màu xanh chiếm một góc phòng, vài chiếc ghế bập bênh ở đây đó. Một vài bức tranh, vài tấm thảm, ít đồ cổ.

Trong phòng ngủ, cách xa phòng đằng trước là cái vali của Carrie do Drouet mua, và trong tủ tường là một dãy quần áo, nhiều hơn cô từng có trước kia, kiểu dáng rất xứng hợp. Phòng thứ ba có thể dùng làm bếp, Drouet đã đặt sẵn cho Carrie một bếp gas xách tay nhỏ để nấu bữa trưa, sò, phomat nóng chảy, đại loại thế, vì anh ta vốn thích ăn; thứ cuối cùng là một buồng tắm. Toàn bộ nơi này thật ấm cúng, thấp sáng bằng khí, sưởi ấm bằng lò điều tiết, có cả một lò sưởi nhỏ, lưng lò bằng amiăng, một phương pháp sưởi ấm tùy ý hồi đó mới đưa vào sử dụng. Carrie vốn siêng năng và thích ngăn nắp, nay tính này càng phát triển, nên căn hộ giữ được dáng vẻ vô cùng dễ chịu.

Tại đây, Carrie được ăn mặc hợp mốt, thoát khỏi những khó khăn nhất định đang đe dọa cô một cách đáng ngại, chất đầy nhiều thứ mới mẻ về tinh thần, tất cả xoay tròn trong những quan hệ trần tục, biến cô thành một con người mới và khác hẳn. Soi gương, cô thấy một Carrie xinh đẹp hơn trước; song khi soi xét tâm hồn, tấm gương cho thấy chính cô và những quan niệm về cuộc đời, và thấy xấu hơn. Cô dao động giữa hai hình ảnh này, lưỡng lự không biết nên tin cái nào.

- Chao ôi, em xinh quá, - theo thói quen, Drouet kêu lên với cô.

Cô nhìn anh ta bằng cặp mắt to, hài lòng.

- Em có biết thế không, hử bé? - Anh tiếp tục.

- Ô, em không biết, - cô đáp, miễn nguyện vì lẽ ra cô nên nghĩ như thế song vẫn do dự, dù thực lòng cô biết rằng cô đủ tự kiêu để nghĩ về mình như thế.

Tuy vậy, không chỉ mình Drouet, mà lương tâm cô thích được tán dương. Cô nghe thấy một tiếng nói khác, cô tranh cãi, bào chữa, tha thứ cho nó. Nó không phải là cố vấn khôn ngoan trong những phân tích cuối cùng. Nó chỉ là một lương tâm nhỏ bé, trung bình, một thứ đại diện cho thế giới, môi trường trước kia của cô, thói quen, tục lệ theo kiểu lộn xộn. Với nó, tiếng nói của dân chúng mới thực sự là tiếng nói của Chúa.

- Ô, mi là đồ bỏ đi! - Giọng đó nói.

- Vì sao? - Cô hỏi.

- Mi hãy nhìn quanh xem. - Câu trả lời thì ào. - Nhìn những người tử tế kia kia. Họ sẽ khinh rẻ việc mi đã làm biết chừng nào. Hãy nhìn những cô gái đúc hạnh kia, họ sẽ rời xa một kẻ như mi khi biết mi tệ hại ra sao. Mi đã không chịu cố gắng trước khi gục ngã.

Đấy là khi Carrie chỉ có một mình, nhìn ra ngoài công viên, cô mới lắng nghe thấy tiếng đó. Nó đến không thường xuyên, khi không có gì cản trở, khi khía cạnh vui thú không quá rõ ràng, khi Drouet không ở đấy. Ban đầu, nó nói khá rõ ràng, nhưng chưa bao giờ thuyết phục trọn vẹn. Luôn có một câu trả lời, luôn là những ngày tháng Chạp đầy đe dọa. Cô đơn độc, cô đầy thèm muốn, cô sợ tiếng gió rú rít. Tiếng nói của sự khao khát tạo thành câu trả lời cho cô.

Khi những ngày hè rực rỡ đã qua, thành phố khoác bộ áo xám xịt ảm đạm, mãi miết bắt tay vào những công việc của nó trong mùa đông dài dặc. Những tòa nhà vô tận trong thành phố trông buồn tẻ, bầu trời và phố xá khoác màu u ám, cây cối thưa thớt, rụng hết lá, gió cuốn tung bụi và giấy càng tăng thêm sự trang nghiêm chung của màu sắc. Hình như trong những cơn gió lạnh buốt chạy suốt các đường phố dài và hẹp có một cái gì đó dẫn đến những ý nghĩ buồn bã. Không chỉ riêng các nhà thơ, các nghệ sĩ, hoặc những đầu óc tối thượng thường nhận vơ mọi ý nghĩ tao nhã, mà cả lũ chó và mọi con người đều cảm thấy điều này. Tất cả đều cảm nhận được như nhà thơ, tuy họ không có khả năng thể hiện. Lũ chim sẻ đậu trên dây thép, mèo trên ngưỡng cửa, ngựa gò lưng kéo hàng, tất cả đều cảm thấy hơi thở dài, buốt nhói, thấm thía của mùa đông. Nó đập mạnh vào con tim mọi sinh vật, sôi nổi hay buồn tẻ. Nếu không có sự sôi nổi, vui vẻ giả tạo, việc buôn bán kiếm lời và những trò giải trí mua vui; nếu các thương nhân đủ loại không có các cuộc trưng bày thông thường bên trong hoặc ngoài cơ ngơi của họ; nếu đường phố không trưng các biển hiệu màu sắc rực rỡ và tấp nập người mua hàng, chúng ta sẽ nhanh chóng phát hiện ra bàn tay buốt giá, khắc nghiệt của mùa đông đè nặng lên trái tim, những ngày dài mặt trời không cho chút ánh sáng và hơi ẩm sẽ đáng nản biết chừng

nào. Chúng ta phụ thuộc vào những thứ này nhiều hơn thường nghĩ. Chúng ta là lũ sâu bọ sinh ra nhờ sức nóng và chết nếu thiếu nó.

Trong một ngày u ám, dài lê thê, một giọng nói bí mật lại lên tiếng, yếu ớt và ngày càng yếu ớt.

Sự xung đột tinh thần ấy không phải lúc nào cũng ở hàng đầu. Carrie không phải là người u sầu vì bất cứ sự tầm thường nào. Hơn nữa, cô không có ý định khư khư giữ một sự thật hiển nhiên. Khi không thể tìm ra lối thoát khỏi mê cung những lập luận ồm yếu để suy nghĩ về một vấn đề mới nảy sinh, cô quyết ngoạn mặt làm ngơ.

Drouet luôn cư xử đúng kiểu người như anh. Anh chu cấp cho cô, chi tiền cho cô, và mỗi khi đi xa, anh đưa cô theo. Có nhiều lần, cô ở một mình hai hoặc ngày, trong khi Drouet đi có việc ngắn hơn, nhưng như một quy luật, cô đã nhìn thấy nhiều điều trong con người anh.

- Carrie này, - một buổi sáng, Drouet nói, sau khi họ ổn định cuộc sống ít lâu, - một hôm nào đó anh sẽ mời ông bạn Hurstwood đến chơi và ăn tối với chúng ta.

- Ông ấy là ai vậy? - Carrie nghi ngại hỏi.

- Ông ấy là người tế nhị. Ông ấy là quản lý của Fitzferald & Moy.

- Là gì vậy? - Carrie hỏi.

- Khách sạn sang trọng nhất thành phố. Đây là một nơi rất oách.

Carrie lúng túng giây lát. Cô không biết Drouet đã kể với ông ta những gì, và nên cư xử ra sao.

- Không sao đâu, - Drouet nói, cảm nhận được suy nghĩ của cô.
- Ông ấy không biết gì đâu. Bây giờ, em là bà Drouet.

Câu này khiến Carrie giật mình vì hơi thiếu thận trọng. Cô thấy Drouet không có sự nhạy cảm sắc sảo.

- Tại sao chúng ta không kết hôn? - Cô hỏi, nghĩ đến những lời hứa hẹn trơn tru của anh ta.

- Ờ, chúng ta sẽ kết hôn, - anh ta nói, - ngay sau khi công việc nho nhỏ anh đang làm kết thúc.

Drouet ám chỉ một cơ ngơi anh ta đã có, đòi hỏi nhiều sự quan tâm, sửa sang nhiều thứ và không được quấy rầy các việc cá nhân, sự tự do của anh ta.

- Ngay sau khi anh đi Denver về vào tháng Giêng, chúng ta sẽ cưới.

Carrie tiếp nhận câu này như một nền tảng để hy vọng, nó gần như là điều an ủi lương tâm cô, một lối thoát dễ chịu. Trong bất cứ hoàn cảnh nào, sự việc cũng phải thích hợp. Hành động của cô sẽ được bào chữa.

Thực lòng, cô không say mê Drouet. Cô thông minh hơn anh nhiều. Cô bắt đầu lơ mơ nhìn thấy những thiếu hụt của anh. Nếu cô không có khả năng đánh giá vì xét đoán anh ta theo cách nào đó, cô sẽ còn tệ hơn trước. Cô sẽ tôn sùng Drouet. Cô sẽ rất khốn khổ vì sợ không chiếm được sự thương yêu của anh, hoặc không được anh quan tâm, bị bỏ rơi không nơi nương tựa. Và thế là, lúc đầu cô hơi nao núng, hơi lo giành lấy anh trọn vẹn, nhưng cảm giác gần hơn là chờ đợi thoải mái. Cô chưa biết chắc mình nghĩ về anh ra sao, cô muốn làm gì.

Khi Hurstwood đến, cô gặp một người đàn ông thông minh hơn Drouet gấp trăm lần. Ông tỏ ra đặc biệt tôn trọng phụ nữ,

khiến ai cũng cảm kích. Ông không quá kính nể, không quá táo bạo. Sự hấp dẫn và thái độ ân cần của ông thật thú vị. Được rèn luyện để lôi kéo những nhân vật tiếng tăm cùng giới với ông, các thương nhân và những người giỏi giang trong nghề đến khách sạn, ông còn biết vận dụng tài khéo xử nhiều hơn, cố gắng chứng tỏ sự dễ thương khiến người ta quý mến ông. Với một phụ nữ xinh đẹp có mọi thứ tế nhị trong tình cảm, ông thấy mình được kích lệ nhiều nhất. Ông hòa nhã, bình thản, tự tin, gây cho người đó ấn tượng ông mong muốn chỉ phục vụ một người, làm bất cứ việc gì chỉ để người đó đẹp lòng hơn.

Drouet khéo léo ngang với ông khi làm một việc bổ công, nhưng anh ta quá tự cao tự đại nên không có được sự tinh tế như Hurstwood. Anh quá nổi trên bề mặt, sống quá phô trương, quá tự tin. Drouet thành công với nhiều người, song hoàn toàn không được dạy dỗ về nghệ thuật yêu đương. Anh thất bại thảm hại với người phụ nữ ít từng trải và tao nhã bẩm sinh. Với Carrie, anh tìm thấy một phụ nữ đầy đủ tao nhã nhưng thiếu hẳn từng trải. Anh gặp may vì thời cơ như từ trên trời rơi xuống. Vài năm sau, cô có kinh nghiệm hơn, đã thành công chút ít, anh sẽ không thể với tới Carrie được nữa.

- Cậu nên có một chiếc dương cầm ở đây, Drouet ạ, để vợ cậu chơi chứ. - Tối hôm đó, Hurstwood nói và mỉm cười với Carrie.

Drouet không nghĩ đến việc đó.

- Chúng tôi nhất định sẽ có, - anh sốt sắng nói.

- Nhưng tôi không biết chơi, - Carrie đánh bạo.

- Việc ấy không khó khăn gì, - Hurstwood đáp. - Chỉ vài tuần lễ là cô chơi thạo thôi mà.

Tối hôm đó, Hurstwood rất vui vẻ, thư giãn. Trang phục của

ông mới tinh và vẻ ngoài đẹp đẽ. Ve áo choàng của ông nổi bật, có độ cứng vừa phải của loại vải đắt tiền. Áo gi-lê của ông bằng hàng len carô Scotch, đính hai hàng khuy xà cừ tròn. Cà vạt của ông là sự kết hợp tuyệt vời các sợi tơ óng, không sắc sỡ, không lộ. Ông ăn vận không đập vào mắt người ta như Drouet, nhưng Carrie có thể thấy sự thanh lịch của chất liệu. Giày của Hurstwood bằng da bê mềm màu đen, chỉ đánh đến mức sáng mờ. Drouet đi giày da sơn, nhưng Carrie không thể không cảm thấy loại da mềm thật độc đáo, và mọi thứ khác đều sang trọng, đắt tiền. Cô chú ý đến những thứ này gần như vô tình, chúng là những thứ bắt nguồn từ địa vị một cách tự nhiên. Cô đã quen với vẻ bề ngoài của Drouet.

- Chúng ta chơi một ván uơ được không? - Trò chuyện một lát, Hurstwood gợi ý.

Ông rất khéo tránh tỏ ra ông biết quá khứ của Carrie. Ông tránh xa mọi thứ riêng tư, và đóng khung những việc không dính dáng đến bất cứ ai. Thái độ này của ông làm Carrie thoải mái, sự tôn trọng và những lời nhận xét lịch sự của ông khiến cô vui thích. Ông giả vờ quan tâm đến mọi điều cô nói.

- Tôi không biết chơi bài, - Carrie nói.

- Charlie, anh lơ là một phần bốn phần của anh rồi đấy nhé, - ông niềm nở nhận xét với Drouet. Rồi ông tiếp, - song nói riêng nhé, chúng tôi có thể chỉ cho cô.

Sự khéo xử của ông làm Drouet cảm thấy ông tán phục sự lựa chọn của anh. Thái độ của Hurstwood chứng tỏ ông hài lòng. Drouet thực sự thấy gần gũi với ông hơn trước. Anh được tôn trọng hơn nhờ Carrie. Sự đánh giá của Hurstwood làm cô trở nên mới mẻ. Tình hình phần chấn hơn hẳn.

- Để tôi xem nào, - Hurstwood nói và rất trân trọng, nhìn qua vai Carrie. - Cô có những gì? - Ông ngẫm nghĩ một lát. - Thế là khá tốt, - ông nói. - Cô may đấy. Bây giờ tôi sẽ chỉ cho cô cách thắng chồng cô thật đậm nhé. Hãy nghe theo lời khuyên của tôi.

- Này, nếu hai người về hòa với nhau, tôi sẽ không chịu nổi đâu. Hurstwood là tay khôn ngoan có hạng đấy.

- Không, đây là vợ anh. Cô ấy đem lại vận may cho tôi. Tại sao cô ấy không thắng kia chứ?

Carrie cảm kích nhìn Hurstwood và mỉm cười với Drouet. Ông ta giữ thái độ như một người bạn. Ông ở đây chỉ vì vui. Carrie làm bất cứ việc gì ông cũng hài lòng, chỉ thế mà thôi.

- Đây, - ông giữ lại một trong các quân ngon ăn của mình, tạo cơ hội cho Carrie thắng. - Tôi thấy cô là một người mới chơi rất thông minh.

Cô cười hân hoan khi nhìn thấy phần thắng sắp ngã về cô. Dường như có Hurstwood giúp, cô là người bất khả chiến bại.

Ông không nhìn cô nhiều lần. Mỗi lần ông nhìn, mắt ông sáng lên ám áp. Chẳng gì hơn ngoài sự tử tế và ân cần. Ông giấu kín tia quỷ quyết, khôn ngoan và thay vào đó là vẻ vô tội. Carrie không thể dò đoán nhưng thấy thích ông ngay lập tức. Cô cảm thấy ông coi việc cô đang làm là rất ý nghĩa.

- Chơi mà không kiếm được gì là không công bằng, - lát sau ông nói, thò ngón tay vào túi đựng tiền trong áo khoác. - Chúng ta hãy chơi ăn tiền nhé.

- Đồng ý, - Drouet nói và lấy tiền.

Hurstwood nhanh hơn. Các ngón tay ông đầy những đồng mười xu mới tinh.

- Đây rồi, - ông nói và đưa cho mỗi người một vốc nhỏ.

-Ồ, đây là trò cờ bạc ăn tiền, - Carrie mỉm cười. - Xấu lắm.

- Không, - Drouet nói, - chỉ chơi cho vui thôi. Nếu em không bao giờ chơi trò này, em sẽ lên Thiên đường.

- Cô đừng lên lớp, - Hurstwood dịu dàng nói với Carrie, - cho đến khi cô thấy tiền làm nên những gì.

Drouet mỉm cười.

- Nếu chồng cô kiếm được tiền, anh ấy sẽ bảo cô tiền xấu xa ra sao.

Drouet cười vang.

Giọng Hurstwood có vẻ lấy lòng và bóng gió đến mức ngay Carrie cũng nắm bắt được vẻ hài hước của nó.

- Bao giờ cậu đi? - Hurstwood nói với Drouet.

- Thứ Tư này, - anh đáp.

- Có chồng chạy ngược chạy xuôi như thế khá là vất vả, nhỉ? - Hurstwood nói với Carrie.

- Lần này cô ấy đi cùng tôi, - Drouet nói.

- Trước khi cậu đi, hai cô cậu phải đi xem hát với tôi nhé.

- Nhất định rồi, - Drouet nói. - Phải không, Carrie?

- Em rất thích, - Carrie đáp lại.

Hurstwood làm mọi cách để Carrie ăn tiền. Ông hoan hỉ vì thành công của cô, đếm số tiền cô thắng và cuối cùng, thu gọn lại rồi đặt vào bàn tay mở rộng của cô. Họ dọn bữa ăn nhẹ, ông mời rượu vang và sau đó trở tài ứng biến.

- Bây giờ, - ông nhìn Carrie trước rồi nhìn Drouet, - các vị phải

sẵn sàng vào lúc bảy giờ rưỡi. Tôi sẽ đến đón các vị.

Họ tiến ông đến cửa, xe ngựa của ông đã đợi sẵn, những ngọn đèn màu đỏ trên xe lập lòe vui tươi trong bóng tối.

- Bây giờ, - ông nói với Drouet, giọng thân tình, - khi nào cậu để vợ cậu lại một mình, phải cho tôi chỉ dẫn cho cô ấy một chút. Nó sẽ xua tan sự lẻ loi của cô ấy.

- Chắc chắn rồi, - Drouet nói, rất hài lòng vì sự quan tâm.

- Ông thật tốt bụng, - Carrie nói.

- Không dám, - Hurstwood nói. - Tôi chỉ muốn chồng cô làm được nhiều việc cho tôi mà thôi.

Ông ta mỉm cười và nhẹ nhàng cất bước. Carrie vô cùng cảm kích. Chưa bao giờ cô tiếp xúc với người phong nhã như thế. Drouet cũng hài lòng.

- Một người dễ chịu, - anh ta nhận xét với Carrie lúc họ trở về phòng ngủ ấm cúng. - Và cũng là một người bạn tốt của anh.

- Ông ấy có vẻ như thế, - Carrie nói.

XI

Sự thuyết phục của thời trang

Carrie là một học trò nhanh trí về chiều hướng và những hời hợt của số phận. Nhìn thấy một vật, cô sẽ lập tức quan sát nó chăm chú và thuật lại nó rất chính xác. Người ta biết rằng đây không phải là sự nhạy cảm tinh tế, cũng không phải là khôn ngoan. Những trí tuệ vĩ đại nhất không buồn làm thế, và ngược lại, những kẻ đầu óc tối tăm nhất cũng không hề bận tâm. Với cô, quần áo đẹp là sự thuyết phục vô bờ, chúng nói về bản thân một cách âu yếm và mập mờ nước đôi. Sự thèm khát trong cô nghiêng một tai sẵn sàng khi bước vào trong tầm nghe những lời nài nỉ của chúng. Tiếng nói ấy mới thiếu sinh động làm sao! Ai sẽ dịch cho chúng ta ngôn ngữ của những hòn đá?

- Bạn thân mến ơi, - cái có áo ren ở Partridge nói, - tôi rất hợp với bạn đấy, đừng bỏ tôi.

- Chà, đôi bàn chân bạn xinh quá, - đôi giày da mới, mềm mại nói, - tôi bao bọc chúng mới tuyệt làm sao. Thật đáng thương, chúng đang thiếu sự che chở của tôi đấy.

Chỉ khi nào những thứ này đã ở trong tay cô, trên người cô, cô mới có thể mơ đến việc nhân nhượng chúng; cái cách chúng ép buộc cô mạnh mẽ đến mức cô rất khó không nghĩ đến chúng, nhưng sẽ nhân nhượng. “Hãy mặc bộ quần áo cũ, đi đôi giày cũ kia”, lương tâm cô kêu gọi song vô hiệu, cô có thể chế ngự được nỗi sợ đói và trở về, cứ nghĩ đến công việc vất vả và phạm vi chật hẹp phải chịu đựng, bị lương tâm thúc ép phải nhân nhượng,

nhưng làm hỏng diện mạo của cô ư? Mặc những thứ cũ nát và xuất hiện nghèo khổ ư? Không đời nào!

Drouet thúc đẩy suy nghĩ này của cô và ủng hộ với thái độ làm cho ý muốn cưỡng lại của cô yếu hẳn. Làm việc này thật dễ khi các thứ nằm trong tầm chúng ta thèm muốn. Rất sốt sắng, Drouet khẳng khẳng đòi vẻ ngoài của cô phải thật đẹp. Anh thán phục ngắm nghía cô, và cô tiếp nhận đầy đủ giá trị của nó. Dù sao đi nữa, cô không cần xử sự như những người đàn bà đẹp thường làm. Cô chọn lọc kiến thức cho bản thân đủ nhanh. Drouet có thói quen tiêu biểu của loại người như anh, nhìn theo những phụ nữ ăn mặc hợp thời trang hoặc xinh đẹp trên phố và bình phẩm về họ. Anh đủ ưa thích trang phục phụ nữ để đánh giá chính xác, không phải về trí tuệ của họ, mà về quần áo. Anh quan sát cách họ đặt bàn chân xinh xắn, héch cằm lên, uốn éo thân hình duyên dáng ra sao. Một người phụ nữ có ý thức đúng đưa bộ hông một cách khéo léo cám dỗ Drouet chẳng khác ánh lấp lánh của thứ vang quý hiếm với một kẻ nghiện ngập. Anh sẽ quay nhìn đến hút tầm mắt. Anh sẽ hồi hộp như một đứa trẻ, say mê không cần che giấu. Drouet mê mẩn sự duyên dáng, thứ mà đàn bà yêu quý trong con người họ. Anh quỳ gối trước họ như một kẻ sùng đạo mãnh liệt trong điện thờ.

- Em có thấy người phụ nữ vừa đi qua không? - Ngay hôm đầu tiên đi dạo cùng nhau, Drouet đã nói với Carrie. - Dáng đi của cô ta đẹp quá chừng.

Carrie nhìn và ngắm nghía vẻ duyên dáng được ca ngợi.

- Vâng, đúng thế thật, - cô đáp lại vui vẻ, trong đầu cô chợt nghĩ có lẽ cô hơi kém cạnh điều này. Nếu nó dễ thương đến thế, cô phải ngắm kỹ hơn. Theo bản năng, cô cảm thấy muốn bắt chước. Chắc chắn là cô có thể làm được.

Khi đã chuyên tâm quan sát những thứ nổi bật và được ngưỡng mộ, cô nắm được nguyên lý của nó và áp dụng cho phù hợp. Drouet không đủ sắc sảo để thấy đây không phải là khéo xử. Anh không thấy rằng để cô cảm thấy đang ganh đua với bản thân sẽ tốt hơn, chứ không phải những người khác giỏi giang hơn cô. Anh sẽ không làm thế với một phụ nữ già dặn hơn, thông minh hơn, nhưng anh chỉ nhìn thấy một người non nớt trong Carrie. Không thông minh bằng cô, lẽ đương nhiên Drouet không thể hiểu sự nhạy cảm của cô. Anh tiếp tục dạy dỗ và làm tổn thương cô, một việc khá ngu ngốc trong con người mà sự ngưỡng mộ cô học trò và nạn nhân của anh đang trưởng thành nhanh chóng.

Carrie niềm nở tiếp nhận những lời chỉ dẫn. Cô hiểu thứ Drouet thích, cô lơ mờ nhận ra điểm yếu của anh. Đàn bà sẽ bớt cảm kích với người đàn ông, khi hiểu rằng sự ngưỡng mộ của anh ta được ban phát rộng rãi và sắc sảo đến thế. Cô chỉ thấy một đối tượng đáng khen ngợi nhất trên đời này, đó là chính cô. Nếu một người đàn ông thành công với nhiều phụ nữ, anh ta ắt phải là tất cả với từng người.

Trong các căn hộ cùng nhà, Carrie nhìn ra nhiều thứ là bài học trong cùng ngôi trường.

Trong ngôi nhà cô ở, có một công chức của nhà hát là ông Frank A. Hale, quản lý của Standard^[14], và vợ ông ta, một phụ nữ ba mươi năm tuổi, da ngăm ngăm, mắt đen rất ưa nhìn. Họ thuộc loại người rất phổ biến ở Mỹ thời đó, kiếm đủ ăn một cách đàng hoàng. Hale nhận lương bốn mươi năm đôla một tuần. Vợ ông ta rất hấp dẫn, thích ra vẻ trẻ trung, một phụ nữ của cuộc sống gia đình, với ý nghĩa chăm sóc một ngôi nhà và trông nom một gia đình. Giống Drouet và Carrie, họ cũng ở căn hộ ba phòng

tầng ba.

Sau khi cô đến ít lâu, bà Hale làm quen với cô và họ cùng nhau đi khắp nơi. Suốt một thời gian dài, đây là mối quan hệ duy nhất của cô, cô nhìn cuộc đời qua những chuyện phiếm của vợ ông quản lý. Những câu chuyện tầm phào, những lời ca ngợi sự giàu có, những biểu hiện đạo đức theo thông lệ lọc qua đầu óc của người đàn bà thụ động này, tác động đến Carrie và làm cô xáo trộn một thời gian.

Mặt khác, những tình cảm riêng của cô có tác dụng điều chỉnh. Sự lôi cuốn không ngừng đến thứ tốt đẹp hơn không hề bị phủ nhận. Những thứ đó nhằm vào điểm chủ yếu mà cô luôn nhớ lại. Trong căn hộ ở bên kia tiền sảnh có một cô gái sống với mẹ. Họ từ Evansville, Indiana tới, là vợ và con gái một thủ quỹ đường sắt. Cô con gái đến đây học nhạc, còn người mẹ đi cùng để bầu bạn.

Carrie không làm quen với họ, nhưng cô nhìn thấy cô gái ra, vào. Nhiều lần, cô nhìn thấy cô gái bên cây dương cầm trong phòng khách và thường xuyên nghe cô ta chơi đàn. Nhờ hoàn cảnh, cô gái này ăn mặc đặc biệt sang trọng, đeo một hoặc hai chiếc nhẫn ngọc quý, chúng lóe lên lúc những ngón tay trắng muốt của cô lướt trên phím đàn.

Âm nhạc ảnh hưởng đến Carrie. Dây thần kinh của cô như những sợi dây đàn hạc rung lên, hưởng ứng các giai điệu mỗi khi một phím dương cầm nhấn xuống. Cô tinh tế trong cảm xúc, và nhạy cảm với những trầm ngâm mơ hồ của các hợp âm băng khuâng. Chúng đánh thức sự thèm khát những thứ cô không có. Chúng xui cô bám lấy những thứ cô sở hữu. Cô gái chơi một bản nhạc ngắn trong tâm trạng buồn sâu lắng và dịu dàng nhất. Carrie nghe thấy qua cửa sổ mở rộng của phòng khách bên dưới.

Lúc đó là giữa chiều và đêm, khoảng thời gian dành cho kẻ lang thang, nhàn rỗi, những thứ khoác vể dăm chiêu. Tâm trí lạc đến những cuộc hành trình xa xôi rồi trở lại với những niềm vui khô héo và tàn lụi. Carrie ngồi bên cửa sổ nhìn ra ngoài. Drouet đã ra đi lúc mười giờ sáng. Cô giải khuây bằng cuộc tản bộ, đọc cuốn sách của Bertha M. Clay^[15] mà Drouet để quên, tuy cô không hẳn thích, rồi thay quần áo buổi tối. Cô ngồi nhìn ra công viên, nuối tiếc và buồn bã như thiên nhiên thềm được muôn màu muôn vẻ và sống động trong bất cứ hoàn cảnh nào. Lúc cô ngẫm nghĩ về tình trạng mới của mình, một giai điệu từ phòng khách bên dưới vọng lên. Nó khiến suy nghĩ của cô trở nên đầy màu sắc và vương vীu. Cô nhớ lại những sự việc tốt đẹp nhất và buồn bã nhất đã trải qua trong giới hạn nhỏ hẹp của cô. Trong chốc lát, cô cảm thấy ân hận.

Lúc cô đang trong tâm trạng đó thì Drouet vào, mang theo một không khí khác hẳn. Lúc đó trời đã chạng vạng tối và Carrie quên bằng thấp đèn. Lửa trong lò sưởi cũng lom đom.

- Em ở đâu thế, Cad? - Anh ta nói, dùng tên nựng nịu đã đặt cho cô.

- Ở đây ạ, - cô trả lời.

Giọng cô có vẻ mỏng manh và lẻ loi, nhưng Drouet không nghe ra. Trong con người anh không có chất thơ để sẵn đón phụ nữ trong những tình huống như thế và an ủi cô ta vì bi kịch của đời. Thay vào đó, anh bật diêm và châm ngọn đèn hơi.

- Chào em, - Drouet kêu lên, - em đang khóc kìa.

Mắt cô vẫn còn ướt vì những giọt nước mờ.

- Xì, - Drouet nói, - em không muốn làm thế chứ.

Anh cầm tay cô, và vốn là người duy ngã tốt bụng, anh ngỡ

mình vắng mặt khiến cô cảm thấy lẻ loi.

- Thôi, thôi nào, - anh ta nói tiếp, - rồi sẽ ổn thôi, chúng ta khiêu vũ một chút theo nhạc nhé.

Thật không thể có lời đề nghị nào phi lý hơn. Nó khiến Carrie hiểu rằng anh không hề thông cảm gì với cô. Cô không thể có những ý nghĩ buộc anh phải từ bỏ hoặc xóa sạch sự khác biệt giữa họ, nhưng cô cảm thấy. Đây là sai lầm to lớn đầu tiên của Drouet.

Drouet đã nói những gì về sự duyên dáng của thiếu nữ, khi tối tối cô cởi quần áo cùng với mẹ, làm Carrie hiểu được bản chất và giá trị của các phương pháp đúng đắn mà phụ nữ thực hiện khi họ dám làm việc gì đó. Cô soi gương và bĩu môi, kèm một cái khẽ hất đầu, như cô đã nhìn thấy con gái của viên thủ quỹ đường sắt làm. Cô ta có thói quen hất váy bằng một cái nhún người lảng lơ, và không chỉ Drouet nhận xét về cô và một vài người khác, lẽ đương nhiên là Carrie bắt chước ngay. Cô bắt đầu hiểu rõ những động tác nho nhỏ mà một phụ nữ đẹp, đằm dáng phải thực hiện luôn. Tóm lại, hiểu biết về vẻ duyên dáng của cô tăng gấp đôi, khiến diện mạo của cô thay đổi. Cô trở thành một thiếu nữ có thị hiếu đáng nể.

Drouet nhận ra điều này. Một buổi sáng, anh ta nhìn thấy cái nơ mới trên tóc cô và cách chải tóc mới của cô.

- Thế này trông em xinh lắm, Cad ạ, - anh nói.

- Thế ư, anh? - Cô ngọt ngào đáp. Nó khiến cô cố gây nhiều ấn tượng khác trong ngày hôm đó.

Cô đặt bàn chân nhẹ hơn, nhờ bắt chước dáng đi yếu điệu của con gái ông thủ quỹ. Khó mà nói hết ảnh hưởng của cô gái ở cùng nhà đến Carrie nhiều biết chừng nào. Chính vì mọi thứ này mà

khi Hurstwood đến thăm, ông thấy một phụ nữ trẻ có nhiều thú hơn hẳn cô Carrie mà Drouet nhắc đến. Những nhược điểm ban đầu trong trang phục và cung cách đã chấm dứt. Cô xinh đẹp, duyên dáng, thú vị vì tính bền lễn bẩm sinh trong tình trạng không rõ ràng, cặp mắt to của cô có một vẻ trẻ thơ, thu hút người đàn ông cứng nhắc và đúng nghi thức này. Đây là sức hấp dẫn cổ xưa của sự tươi mới với sự mòn chán. Nếu có một chút cảm động còn lại trong ông vì sự rục rờ và tự nhiên, chính là sức hấp dẫn của tuổi trẻ lúc này nhen nhóm lại. Ông nhìn gương mặt xinh đẹp của cô và cảm thấy những gợn sóng tinh tế của tuổi trẻ tỏa ra từ đó. Trong cặp mắt to trong sáng ấy, ông chẳng thấy gì ngoài sự chán ngán tự nhiên của ông, có thể hiểu là một mưu mẹo. Hơi phù phiếm, nếu ông có thể nắm bắt được, khiến ông xúc động như một điều thú vị.

- Mình lấy làm lạ, - ông nói lúc đã ở trong xe, - làm sao Drouet thu phục được cô ấy.

Ngay từ cái liếc nhìn đầu tiên, ông đã thấy cô trội hơn hẳn Drouet.

Chiếc xe ngựa chạy giữa các làn đường xa hút, hai bên có những ngọn đèn hơi. Ông chấp hai bàn tay đi găng và chỉ nhìn thấy căn phòng sáng đèn cùng gương mặt của Carrie. Ông trầm ngâm, vui thích vì vẻ đẹp trẻ trung của cô.

- Mình sẽ mua một bó hoa tặng cô ấy, - ông nghĩ. - Drouet không phiền gì đâu.

Chưa bao giờ ông có một khoảnh khắc che giấu sự thật là cô rất thu hút ông. Ông không hề lo về ưu thế của Drouet. Anh chỉ loáng thoáng những suy nghĩ mỏng như tơ nhện, hy vọng sẽ được giữ lại ở đâu đó. Anh không biết, cũng không thể đoán ra kết quả sẽ ra sao.

Vài tuần sau, khi trở về từ chuyến đi ngắn tới Omaha, Drouet chạm trán một trong các quý bà ăn diện đom đóm, quen biết ở Chicago. Anh đã định sẽ vội vã tới Ogden Place làm Carrie ngạc nhiên, nhưng lúc này rơi vào cuộc trò chuyện thú vị và chẳng mấy chốc đã thay đổi ý định ban đầu.

- Chúng ta đi ăn đi, - Drouet nói, hơi lo mọi cuộc gặp khác có thể ngáng trở ý định của anh ta.

- Được thôi, - bạn đồng hành của anh nói.

Họ đến một trong những hiệu ăn ngon nhất và chuyện phiếm thân mật. Họ gặp nhau lúc năm giờ chiều, và bây giờ là bảy rưỡi, trước khi gỡ xong cái xương cuối cùng.

Drouet vừa giải quyết xong một chuyện rắc rối liên quan, mặt mũi anh tươi tỉnh thì bắt gặp cái nhìn của Hurstwood. Ông vào với vài người bạn, nhìn thấy Drouet với người đàn bà kia chứ không phải Carrie, bèn rút ngay ra kết luận.

- Chà, thằng ranh con, - ông nghĩ, với một chút thông cảm chính đáng, - như thế là khá ác với cô bé kia.

Drouet nhẩy từ ý nghĩ khờ khạo này sang ý khác khi bắt gặp cái nhìn của Hurstwood. Anh ta hơi ngại, cho đến lúc thấy Hurstwood thận trọng già vờ không nhìn thấy. Sau đó, ấn tượng của Hurstwood cứ đè nặng lên Drouet. Anh nghĩ tới Carrie và cuộc gặp gần đây nhất của họ. Trời đất ơi, anh ta phải giải thích việc này với Hurstwood. Nửa giờ tình cờ với một người bạn cũ ắt không phải là thứ gì gấn bó nhiều lắm.

Lần đầu tiên Drouet thấy phiền hà. Đây là một rắc rối về đạo đức mà anh không có khả năng đi đến tận cùng. Hurstwood cười nhạo anh là người không chung thủy. Anh ta sẽ cười với ông. Carrie sẽ không bao giờ nghe được chuyện này, người ngồi cùng

bàn với anh sẽ không bao giờ biết, còn anh không khỏi cảm thấy mình sắp dính vào chuyện xấu xa nhất, một cuộc gán bó hơi như nhuốc, mà anh chẳng có gì sai trái. Drouet kết thúc bữa ăn khá tế nhị và tiễn cô bạn ra xe. Sau đó, anh về nhà.

“Cậu ta không kể với mình về bất cứ người tình nào mới nhất, - Hurstwood tự nhủ. - Cậu ta tưởng mình cho rằng cậu ta đang chăm sóc cô gái ở đằng kia”.

“Ông ấy không nên nghĩ là mình lạm dụng, vì mình vừa giới thiệu ông ấy ở đằng kia”, - Drouet nghĩ.

- Tôi đã nhìn thấy cậu, - Hurstwood thân ái nói, khi Drouet tạt vào khách sạn sang trọng của ông lần sau, vì ông không thể nén được. Ông dứ dứ ngón tay trở như bố mẹ đe con cái.

- Tôi bất chợt gặp một người quen cũ lúc tôi vừa rời ga, - Drouet giải thích. - Cô ấy đã từng là một người đẹp.

- Giờ vẫn hấp dẫn chút ít chứ? - Hurstwood nói, giả bộ đùa giỡn.

- Ồ không, - Drouet nói, - lần này chỉ vì không thể thoát khỏi cô ấy mà thôi.

- Cậu ở đây bao lâu? - Hurstwood hỏi.

- Chỉ vài ngày thôi.

- Cậu phải đưa cô gái kia đi cùng và ăn tối với cô ấy - ông nói. - Tôi e rằng cậu giữ cô ấy như nhốt ở đằng kia vậy. Tôi sẽ kiếm một lô xem Joe Jefferson^[16].

- Tôi không thể, - anh chàng chào hàng trả lời. - Nhất định tôi sẽ đến.

Câu này khiến Hurstwood rất hài lòng. Ông không tin bất cứ tình cảm nào của Drouet với Carrie. Ông ghen tị với anh ta, và

lúc này, nhìn người chào hàng ăn mặc bảnh bao, tươi hơn hơn mà ông chẳng ưa gì lắm, ánh đối địch lấp lánh trong mắt ông. Ông bắt đầu “ước lượng” Drouet ở góc độ thông minh và quyền rũ. Ông bắt đầu soi mói xem anh ta thiếu sót ở chỗ nào. Chẳng cần lý sự dài dòng, dù ông nghĩ anh ta là người tốt như thế nào đi nữa, ông cảm thấy khinh rẻ anh ta về mặt là một người tình. Ông có thể bịt mắt anh ta hoàn toàn. Nếu ông cho Carrie biết một tình tiết nhỏ như hôm thứ Năm là xong. Ông suy nghĩ mãi, gần như đặc chí, trong lúc ông cười và chuyện phiếm, còn Drouet chẳng hay biết gì. Anh không có khả năng phân tích cái liếc nhìn và tâm trạng của một người như Hurstwood. Drouet đứng, mỉm cười và nhận lời mời trong lúc ông bạn khảo sát anh bằng cặp mắt điều hâu.

Đối tượng của vở hài kịch đặc biệt rắc rối này chẳng nghĩ đến ai. Cô mãi điều chỉnh suy nghĩ và tình cảm cho hợp những hoàn cảnh mái mẽ hơn, và không có cơ nguy phải chịu những day dứt phiền nhiễu của bất cứ người nào.

Một buổi tối, Drouet thấy cô đang trau chuốt trước gương.

- Cad này, - anh ta nói và nắm lấy cô, - anh tin là em sẽ kiêu lắm đấy.

- Không phải đâu, - cô đáp lại và mỉm cười.

- Em rất xinh đẹp, - anh ta nói tiếp và vòng tay quanh người cô. - Mặc bộ màu xanh nước biển vào, anh đưa em đi xem hát.

- Ô, tối nay em đã hứa đi với bà Hale đến Exposition^[17] rồi, - cô đáp, vẻ xin lỗi.

- Em hứa rồi ư? - Drouet nói, lơ đãng cân nhắc tình hình. - Anh không muốn đến đấy một mình.

- Thế ạ, em không biết, - Carrie bối rối trả lời, nhưng không có

ý thất hứa để anh vui lòng.

Đúng lúc đó có tiếng gõ cửa và cô hầu đưa vào một bức thư.

- Ông ấy nói đợi trả lời, - cô ta giải thích.

- Thư của Hurstwood, - Drouet nói, nhận ra địa chỉ lúc xé phong bì.

- “Các vị hãy xuống và đi xem Joe Jefferson với tôi tối nay”, - thư viết. “Đến lượt tôi, như chúng ta đã thỏa thuận hôm trước. Hủy mọi dự định khác đi nhé”.

- Em nói gì về việc này? - Drouet hỏi, ngây thơ, trong lúc tâm trí Carrie ráo riết nghĩ cách đáp lại thiện chí.

- Anh quyết định thì hay hơn, Charlie ạ, - cô nói, giữ gìn.

- Anh cho là chúng ta phải đi thôi, nếu em có thể hủy lời hẹn với người trên kia, - Drouet nói.

- Vâng, được mà, - Carrie đáp lại, không nghĩ ngợi.

Drouet chọn giấy viết thư trong lúc Carrie thay quần áo. Cô không thể giải thích được vì sao lời mời sau lại cảm dỗ đến thế.

- Em sẽ chải tóc như hôm qua nhé? - Cô hỏi, lúc bước ra với vài món đồ trang sức.

- Ừ, - Drouet vui vẻ đáp.

Cô nhẹ người khi thấy Drouet chẳng nhận biết gì. Cô không tin rằng sự sốt sắng của cô dính dáng đến sức quyến rũ của Hurstwood với cô. Hình như sự phối hợp giữa Hurstwood, Drouet và chính cô dễ chịu hơn mọi thứ đã đề xuất. Cô trang điểm hết sức cẩn thận và họ ra đi, gửi lời xin lỗi lên gác.

- Tôi đã nói mà, - Hurstwood nói lúc họ bước lên hành lang nhà hát, - tối nay chúng tôi bị mê hoặc khác thường.

Carrie đổ mắt dưới cái liếc nhìn tán thưởng của ông.

- Ta đi nào, - ông nói và dẫn đường đến phòng giải lao trong rạp hát.

Nếu có nơi nào sang trọng thì chính là đây. Nó là hiện thân của thuật ngữ có “ngăn nắp và sạch sẽ”.

- Cô đã xem Jefferson diễn bao giờ chưa? - Ông hỏi và nghiêng người về phía Carrie trong lô.

- Chưa bao giờ ạ, - cô đáp lại.

- Ông ta diễn hay, rất hay, - ông tiếp tục, tán thưởng chung chung về diễn xuất, theo kiểu những người như ông biết. Ông đưa tờ chương trình cho Drouet, rồi giảng cho Carrie những điều nghe được về Jefferson. Carrie vui quá sức, cô thực sự mê mẩn vì môi trường, vì những thứ trang trí trong lô và sự tao nhã của Hurstwood. Vài lần mắt họ bất ngờ gặp nhau, rót vào cô dòng cảm xúc cô chưa từng ném trái. Cô không có lúc nào để giải thích, vì cái liếc nhìn tiếp theo hoặc cử động tiếp theo của bàn tay dường như thờ ơ, chỉ trộn lẫn với sự chăm sóc ân cần.

Drouet tham gia câu chuyện, nhưng so sánh thì thấy anh gần như chậm hiểu. Hurstwood giải trí cho cả hai, và lúc này hướng cho Carrie nghĩ rằng một người tài giỏi hơn đang ở đây. Theo bản năng, cô cảm nhận ông mạnh mẽ hơn, cao thượng hơn, song thật giản dị. Đến cuối màn ba, cô đã tin chắc rằng Drouet chỉ là một người tốt bụng, còn những mặt khác thì yếu kém. Theo đánh giá của cô, lúc nào anh cũng chìm ngấm khi đem so sánh.

- Tôi đã có một khoảng thời gian rất dễ chịu, - Carrie nói khi buổi diễn kết thúc và họ ra ngoài.

- Vâng, đúng thế, - Drouet nói thêm, không mấy may hiểu rằng cuộc chiến đã nổ ra và thế phòng thủ của anh yếu hẳn. Anh

như vị hoàng đế Trung Hoa, dương dương tự đắc trong thời kỳ vinh hiển mà không nhận thức được rằng các địa phương thịnh vượng nhất đang cố tách khỏi tầm của mình.

- Cô đã cứu tôi thoát khỏi một buổi tối ảm đạm, - Hurstwood đáp. - Chúc ngủ ngon.

Ông cầm bàn tay nhỏ nhắn của Carrie, một luồng xúc cảm lướt từ người này đến người kia.

- Em mệt quá, - Carrie nói, ngả người trong xe lúc Drouet bắt đầu nói chuyện.

- Vậy em nghỉ ngơi một chút trong lúc anh hút thuốc nhé, - anh nói và đứng dậy, rồi ngó ngẩn bước tới phía trước xe, để mục tiêu nguy hiểm lại tại chỗ.

XII

Hy vọng của các lâu đài

Bà Hurstwood không hề nhận ra bất cứ sự giảm sút đạo đức nào của chồng, dù bà có thể dễ dàng ngờ vực những chiều hướng của ông mà bà biết rất rõ. Bà là một phụ nữ mà bạn chẳng bao giờ tính đến chỉ hành động khi nào bị khiêu khích. Với người như bà, Hurstwood chưa lần nào nghĩ bà sẽ làm gì, trong bất cứ hoàn cảnh nào. Ông chưa bao giờ thấy bà kêu gọi. Trong thực tế, bà không phải là người phụ nữ say đắm. Bà cũng quá ít tin tưởng vào nam giới, đến mức không biết họ đang phạm tội. Bà quá tính toán, chỉ la hét vô ích và không dám liều bất cứ lợi thế nào để moi tin tức. Sự phẫn nộ của bà không bao giờ hả khi giáng một ngón đòn. Bà cứ đợi và ủ ê nghiền ngẫm, nghiên cứu các tiểu tiết và thêm thắt cho đến khi sức mạnh của bà xứng với sự khao khát trả thù. Đồng thời, bà không hề trì hoãn gây ra những tổn thương lớn hoặc nhỏ, xúc phạm đến đối tượng trả thù của bà và vẫn để cho ông nghi hoặc ngọn nguồn của tai họa. Bà là một phụ nữ lạnh lùng, coi mình là trung tâm, có nhiều suy nghĩ riêng và không bao giờ lộ ra, dù chỉ một ánh lóe lên trong mắt.

Hurstwood cảm thấy phần nào điều này trong bản chất của bà, dù ông không thực sự hiểu hết. Ông sống với bà yên ổn và khá toại nguyện. Ông không mảy may sợ bà, thế mới nên chuyện. Bà vẫn đánh giá được tính sĩ diện trong ông, và nó càng tăng thêm vì sự khao khát duy trì mọi quan hệ xã hội của bà. Bà ngấm ngấm toại nguyện vì thực tế phần lớn tài sản của chồng đứng tên bà, một sự phòng ngừa được Hurstwood chấp nhận từ

hồi lợi ích của gia đình còn lồi cuồn nhiều hơn bây giờ. Vợ ông không có lý do để cảm thấy bất cứ điều gì không đúng lúc, đúng chỗ trong gia đình họ, song trước đây vẫn có những dấu vết khiến bà thỉnh thoảng nghĩ đến nó. Bà ở vị trí dễ trở nên khó bảo vì lợi thế đáng kể, còn Hurstwood cư xử thận trọng vì cảm thấy không biết chắc điều gì khiến vợ không vừa ý.

Ngẫu nhiên vào cái đêm Hurstwood, Carrie và Drouet ở trong lô rạp hát McVickar, George Jr. ngồi ở hàng thứ sáu với con gái của H.B. Carmichael, đối tác thứ ba của hãng bán buôn vải, len dạ trong thành phố. Hurstwood không nhìn thấy con trai, vì ông quen ngồi lùi sâu hết mức, lúc ông cúi về phía trước, chỉ có thể nhìn thấy một phần những người ở sáu hàng ghé đầu bên dưới. Ông có thói quen ngồi như thế trong các rạp hát, khiến ông rất khó lộ ở nơi có thể gây bất lợi cho ông.

Ông không bao giờ dời chỗ, phòng khi có cơ nguy bị hiểu sai hoặc tường thuật sai về hạnh kiểm của ông, ông hết sức thận trọng và tính đến cái giá phải trả cho mỗi động tác đập vào mắt thiên hạ.

Sáng hôm sau, trong bữa điểm tâm, con trai ông nói:

- Con đã nhìn thấy bố tối qua, bố ạ.

- Con đến McVickar ư? - Hurstwood nói, với vẻ chiếu cố nhất đời.

- Vâng, - cậu George nói.

- Con đi với ai!

- Tiểu thư Carmichael.

Bà Hurstwood liếc một cái nhìn chắt vắn lên chồng, nhưng không thể xét đoán được gì qua nét mặt ông, ngoài việc ngẫu

nhiên ông ở trong rạp hát.

- Vợ kịch có hay không? - Bà hỏi.

- Rất hay, - Hurstwood đáp, - chỉ có điều là vở cũ, *Rip Van Winkle* ấy mà.

- Mình đi với ai vậy? - Vợ ông thắc mắc, làm ra vẻ thản nhiên.

- Charlie Drouet và vợ cậu ấy. Họ là bạn của Moy, đến đây chơi.

Nhờ tính chất đặc biệt của vị thế, bị vạch trần một việc như thế này chẳng gây nên trở ngại gì cho ông. Vợ ông coi đó là điều hiển nhiên vì cương vị của ông cần những hoạt động xã hội mà có thể không cần có mặt bà. Nhưng gần đây, trong vài trường hợp ông đã nại cố bận việc công sở khi vợ ông hỏi bạn bè ông về các cuộc giải trí buổi tối. Ông đã làm thế về buổi tối hôm đó chỉ mới trong buổi sáng hôm trước.

- Em tưởng mình bận việc, - bà nhận xét rất dè dặt.

- Tôi bận thật, - ông kêu lên. - Tôi không thể bỏ dở, nhưng sau đó tôi quyết định đi xem rồi làm việc đến hai giờ.

Lúc này cuộc bàn cãi được xếp lại, nhưng dư âm của nó vẫn chưa thỏa đáng. Không phải lúc để những yêu sách của vợ ông đầy tới mức bất mãn hơn. Suốt nhiều năm, ông đã đều đặn sửa đổi sự tận tâm trong cuộc sống vợ chồng, và thấy bạn đồng hành của ông tẻ ngắt. Lúc này một ánh sáng mới mẻ rực sáng ở đường chân trời, còn mặt trời già hơn này đã nhợt nhạt ở đằng Tây. Ông thỏa mãn ngoảnh mặt đi, và bất cứ lời kêu gọi trở lại nào cũng chỉ gây cảm giác khó chịu.

Ngược lại, bà hoàn toàn không nhận thấy gì hơn là việc đáp ứng lá thư mời của người họ hàng, dù trong lòng có thể không muốn.

- Chiều nay chúng ta sẽ xuống khu thương mại, - vài ngày sau, bà lưu ý ông. - Tôi muốn mình đến Kinsley^[18], gặp ông Phillips và vợ ông ấy. Họ lưu lại tại Tremont, và chúng ta có thể đưa họ đi chơi loanh quanh một chút.

Sau việc xảy ra hôm thứ Tư, ông không thể từ chối, mặc dù việc đưa vợ chồng Phillips đi chơi chẳng thú vị tí nào, vì họ vừa phù phiếm vừa dốt nát. Ông đồng ý, nhưng khá miễn cưỡng. Ông bực bội lúc rời khỏi nhà.

“Mình sẽ đặt dấu chấm hết cho chuyện này, - ông nghĩ. - Mình sẽ khó chịu vì cuộc dạo chơi ngu ngốc với khách khứa, trong khi có khối việc phải làm”.

Ít lâu sau, bà Hurstword lại có một đề nghị tương tự, lần này chỉ là xem buổi diễn ban chiều.

- Mình này, - ông đáp lại. - Tôi không có thời gian. Tôi quá bận.

- Song mình vẫn tìm ra thời gian đi với người khác, - bà trả miếng, rất cáu kỉnh.

- Không phải như thế, - ông trả lời. - Tôi không thể tránh né các quan hệ làm ăn, và việc đó chỉ thế thôi.

- Thôi được, mình đừng bận tâm, - bà kêu lên. Mối bà mím chặt. Cảm giác đối kháng nhau tăng lên.

Mặt khác, sự quan tâm đến cô gái xinh xắn của Drouet tăng lên và gần như ở tỷ lệ tương xứng. Cô gái đó, căng thẳng vì hoàn cảnh và sự giám hộ của người bạn mới, đã biến đổi thực sự. Cô có năng khiếu của một người đấu tranh đang tìm sự giải phóng. Sự sôi nổi của một cuộc sống phô trương hơn không rời bỏ cô. Cô không hiểu biết nhiều thêm bằng thức tỉnh các vấn đề vật chất. Bà Hale đã thuyết giảng dài dòng về những người giàu sang và có địa vị, dạy cô phân biệt các mức độ giàu.

Trong những buổi chiều đẹp trời, nắng ráo, bà Hale thích rong xe, thỏa mãn tâm trí bằng phong cảnh một số lâu đài và bãi cỏ mà bà không thể có. Ở North Side có một số lâu đài thanh lịch dựng đứng, ven nơi ngày nay gọi là North Shore Drive. Cái hồ hiện tại bao quanh bằng đá và granit không ở chỗ hồi đó, nhưng con đường được bố trí hợp lý, các bãi cỏ ở giữa rất ngoạn mục, các tòa nhà đều mới và đường bệ. Khi mùa đông đã qua và những ngày đẹp trời đầu xuân tới, một buổi chiều bà Hale rong xe độc mã và mời Carrie. Lúc đầu họ chạy khắp công viên Lincoln rồi chạy tuốt tới Evanston, quay trở về lúc bốn giờ và tới cực bắc của Shore Drive lúc năm giờ. Vào thời gian này trong năm, ngày vẫn tương đối ngắn và bóng chiều đã bắt đầu trùm lên thành phố rộng lớn. Các ngọn đèn bắt đầu cháy, tỏa ánh sáng dịu dàng, với con mắt hình như ướt đẫm nước và trong mờ. Không khí dịu nhẹ nói lên cảm giác mỏng manh vô bờ với da thịt cũng như tâm hồn. Carrie cảm thấy hôm đó là một ngày thú vị. Về mặt tinh thần, cô đã trở nên chín chắn vì nhiều lời khêu gợi. Lúc họ rong xe trên mặt đường bằng phẳng, thỉnh thoảng một chiếc xe chạy qua. Cô nhìn thấy một chiếc đỗ lại, một người hầu xuống xe và mở cửa cho một quý ông dường như ung dung trở về từ một nơi thú vị buổi chiều. Qua bãi cỏ rộng, lúc này bắt đầu xanh tươi, cô trông thấy những ngọn đèn tỏa sáng mờ mờ lên nội thất đẹp đẽ. Chỗ thì một cái ghế bành, chỗ thì một cái bàn, chỗ là một góc trang trí lộng lẫy đập vào mắt cô, hấp dẫn cô đến mê mẩn. Lúc này, những tưởng tượng trẻ thơ mà cô có về những nơi thần tiên và nơi ở của các bậc vương giả quay trở lại. Cô hình dung bên kia các lối vào chạm trổ công phu, nơi có những ngọn đèn hình cầu trong suốt như pha lê chiếu sáng những cánh cửa đóng ván ô, gắn những tấm kính mờ và trang trí, không cần lo âu cũng không có sự khao khát chưa thỏa mãn. Cô tin chắc nơi đây là

hạnh phúc. Nếu như cô được tản bộ trên lối đi rộng rãi, xa xa kia, qua lối vào tráng lệ đẹp như một viên ngọc kia, cuốn vào sự tao nhã và xa hoa để sở hữu và ra lệnh - thì chao ôi! Nỗi buồn sẽ biến đi nhanh làm sao; sự đau khổ sẽ chấm dứt ngay lập tức. Cô nhìn đăm đăm, nhìn mãi, phân vân, vui sướng, thèm thuồng, và như mọi khi, tiếng nói quyến rũ, hối hả thì thấm trong tai cô.

- Giá chúng ta có một ngôi nhà như thế kia nhỉ, - bà Hale buồn bã nói, - nó thú vị làm sao.

- Người ta thường nói chẳng có ai sung sướng mãi, - Carrie nói.

Cô đã nghe nhiều triết lý ngụ ý quân tử của anh chàng lấu cá kia.

- Tôi nhận ra rằng, - bà Hale nói, - tất cả bọn họ đều cố gắng cực kỳ vất vả để nhận lấy nỗi bất hạnh trong một tòa lâu đài.

Lúc bước vào phòng riêng, Carrie nhìn ra sự tương đối tầm thường của họ. Cô không dần đến mức không nhận thấy họ chỉ có ba phòng nhỏ trong một nhà trọ có đồ đạc sẵn ở mức độ vừa phải. Lúc này, cô không đối chiếu với thứ cô từng có, mà với thứ cô vừa trông thấy. Sự rục rờ của các cánh cửa lộng lẫy vẫn như còn trong mắt cô, tiếng lăn êm ru của những chiếc xe ngựa vẫn còn trong tai cô. Rốt cuộc, Drouet là gì? Cô là gì? Ngồi bên cửa sổ, cô ngẫm nghĩ, đu đưa tới lui, nhìn chăm chặp ra công viên sáng đèn tới những ngôi nhà sáng đèn trên các đại lộ Warren và Ashland. Cô quá buồn phiền nên không xuống dưới nhà để ăn, quá đăm chiêu nên chẳng làm gì ngoài việc đu đưa và hát. Vài giai điệu cũ lướt trên môi, và khi hát, tim cô lắng xuống. Cô thèm muốn, khát khao và mong mỏi. Lúc là ngôi nhà đơn sơ cũ kỹ ở thành phố Columbia, lúc là tòa lâu đài ở Shore Drive, lúc là bộ quần áo lộng lẫy của một phu nhân, lúc là vẻ tao nhã của một quang cảnh nào đó. Cô buồn quá mức, và vẫn hồ nghi, mong

muốn và tưởng tượng. Rốt cuộc, dường như tình trạng của cô là một người lẻ loi và bị từ bỏ, cô chỉ có thể ngân nga đoạn điệp khúc trên đôi môi run rẩy. Cô ngồi trong bóng tối bên cửa sổ, âm ừ, ngân nga trong nhiều khoảnh khắc trôi qua, và thấy hạnh phúc dẫu không nhận thức được nó như cô từng làm.

Lúc Carrie vẫn còn trong tâm trạng đó, cô hầu lên báo rằng ngài Hurstwood đang trong phòng khách, đề nghị gặp ông bà Drouet.

“Mình đoán ông ấy không biết Charlie đã ra khỏi thành phố”, - Carrie nghĩ.

Suốt mùa đông, cô gặp viên quản lý tương đối ít, nhưng vẫn thường xuyên nhớ tới ông, chủ yếu do ông đã gây cho cô ấn tượng mạnh mẽ. Cô lo lắng mất một lát vì diện mạo, nhưng sớm hài lòng nhờ sự trợ giúp của tấm gương, và xuống dưới nhà.

Hurstwood ăn vận chỉnh tề như thường lệ. Ông không nghe nói Drouet đã ra khỏi thành phố. Nhưng ông giả vờ hơi xúc động vì tin đó, và toàn tâm toàn ý nói đến các đề tài chung chung mà Came thích thú. Ông dẫn dắt câu chuyện rất khéo léo và thoải mái. Ông giống mọi người đàn ông có lợi thế được rèn luyện và biết thông cảm. Ông biết Carrie hào hứng lắng nghe ông, và chẳng cần phải cố gắng mảy may, ông kể ra hàng chuỗi những quan sát khiến trí tưởng tượng của cô mê mải. Ông kéo ghế và uốn giọng lên bổng xuống trầm tới mức độ dường như mọi điều ông nói ra hoàn toàn là thổ lộ tâm tình. Ông tự giới hạn gần như dành riêng sự quan sát về con người và thú vui. Ông từng đi đây đi đó, đã nhìn thấy điều này điều khác. Bằng đủ cách, ông khiến Carrie mong ước được thấy những thú tương tự, và ra sức làm cô hiểu ông. Trong giây lát, cô không thể ngăn chặn được cảm nhận về cá tính và sự hiện diện của ông. Ông chậm rãi nhướn lông

mày trong lúc mỉm cười để nhấn mạnh điều gì đó, và cô hoàn toàn bị lôi cuốn vì sức quyến rũ của chúng. Ông thổ lộ với vẻ duyên dáng thoải mái nhất, và cô chấp nhận. Khi ông chạm vào bàn tay cô để nhấn mạnh, cô chỉ mỉm cười. Dường như ông tỏa ra một không khí tràn ngập người cô. Ông chưa bao giờ buồn tẻ lấy một phút, và hình như làm cô thông minh lên. Ít nhất, cô rạng rỡ dưới ảnh hưởng của ông, cho đến lúc khía cạnh tốt đẹp nhất của cô lộ ra. Cô cảm thấy với ông, cô thông minh hơn hẳn với những người khác, chí ít, hình như ông tìm thấy nhiều điều trong con người cô để tán thưởng. Không hề có mảy may chút hạ cố. Drouet thì kể cả đầy mình.

Trong các cuộc gặp gỡ của họ có gì đó rất riêng tư, tế nhị, cả khi Drouet có mặt hay vắng mặt, đến mức Carrie không thể nói đến nó mà không cảm thấy ngại ngại. Cô không phải người hay nói. Cô chẳng bao giờ biết sắp xếp ý nghĩ cho trôi chảy. Nó luôn là một cảm xúc mạnh mẽ và sâu sắc. Lần nào cũng thế, không hề có một câu nào quan trọng để cô có thể thuật lại, chỉ có những cái liếc nhìn và những cảm giác, liệu người phụ nữ có khám phá được gì không? Những thứ đó không bao giờ có giữa cô và Drouet. Trên thực tế, họ có thể chẳng bao giờ là gì. Cô bị khống chế vì cảnh túng quần và sức mạnh giải cứu nồng nhiệt mà Drouet là hiện thân đúng lúc, khi cô đầu hàng anh. Còn giờ đây, cô bị những tình cảm bí ẩn thuyết phục, những thứ mà Drouet không bao giờ hiểu nổi. Cái liếc nhìn của Hurstwood có hiệu lực như những lời thốt ra của người tình, có khi còn hơn thế nữa. Chúng không đòi hỏi một quyết định ngay tức thì, và không thể đáp ứng.

Con người nói chung gán cho lời lẽ quá nhiều ý nghĩa. Người ta ảo tưởng rằng lời nói mang lại những kết quả to lớn. Trên thực tế, như một quy luật, lời nói là phần nông cạn nhất trong các

luận cứ. Chúng chỉ đại diện mơ hồ cho những cảm xúc và khao khát trào dâng, lớn lao nằm bên dưới. Khi trò giải trí của cái lưới mất đi, trái tim lắng nghe.

Trong các cuộc trò chuyện, thay vì nghe những lời nói của ông, cô nghe thấy tiếng nói của các sự vật mà ông là hiện thân. Ý định trong phong thái của ông mới tinh tế làm sao! Cách nói về tình trạng cấp trên của ông mới tình cảm làm sao! Sự thêm muốn của ông với cô ngày càng lớn thêm, đặt lên tâm hồn cô như một bàn tay dịu dàng, cô không cần lo sợ vì nó vô hình, cô không cần sợ người khác sẽ nói gì, bản thân cô nói gì, vì nó không xác thực. Cô là người được biện hộ, bị thuyết phục, dẫn vào những quyền lợi cũ bị phủ nhận và nắm bắt những cái mới, mà vẫn không cần lời lẽ để chứng minh. Những cuộc trò chuyện ấy được cả đôi coi như một chỗ dựa, giống như tiếng nhạc khe khẽ của dàn nhạc thưởng dùng cho tình tiết gây xúc động mạnh.

- Cô đã từng thấy những ngôi nhà ven hồ Shore ở North Side chưa? - Hurstwood hỏi.

- Bà Hale và tôi vừa đến đó chiều nay. Sao thế, chúng không đẹp sao?

- Chúng rất đẹp, - ông trả lời.

- Còn tôi, - Carrie nói, trầm ngâm. - Tôi ước được sống ở một nơi như thế.

- Cô không hạnh phúc, - Hurstwood nói từ tốn, sau một lát ngừng lặng.

Ông ngược mắt lên, trang nghiêm và nhìn sâu vào mắt cô. Ông cho rằng ông đã đánh trúng vào tình cảm của cô. Lúc này là cơ hội mong manh để nói một lời nhân danh ông. Ông nhẹ nhàng ngã tới trước và vẫn nhìn cô đăm đăm. Ông cảm thấy đây

là điểm quyết định của cả giai đoạn. Cô gắng cựa quậy nhưng vô ích. Toàn bộ sức mạnh của bản chất đàn ông đang hoạt động. Ông có lý do chính đáng giục ông tiến tới. Ông đã quan sát và để ý, và tình trạng này càng kéo dài càng khó khăn hơn. Cô gái bé bỏng sắp chìm sâu xuống nước. Cô đang cố gắng vùng vẫy để nổi lên.

-Ồ, - cuối cùng, cô nói được, - xin ông đừng nhìn tôi như thế.

- Tôi không thể làm khác được, - ông trả lời.

Cô nhẹ nhõm chút ít và để mặc tình trạng này kéo dài, đem lại sức mạnh cho ông.

- Cô không toại nguyện với cuộc sống, phải không? - Ông hỏi.

- Không ạ, - cô gượng trả lời.

Ông cảm thấy ông đã làm chủ được hoàn cảnh. Ông giơ tay ra chạm vào bàn tay cô.

- Xin dừng, - cô kêu lên và đứng phắt dậy.

- Tôi không có ý định gì, - ông trả lời, rõ ràng.

Cô không bỏ chạy như cô có thể làm. Cô không kết thúc cuộc nói chuyện, nhưng ông không buông trôi những suy nghĩ thú vị với vẻ duyên dáng sẵn có. Không lâu sau đó, ông đứng dậy để đi, và cô cảm thấy ông đầy hấp dẫn.

- Cô không nên buồn, - ông nói, ân cần, - theo thời gian, sự việc sẽ đâu vào đấy thôi.

Cô không trả lời nổi, vì không nghĩ ra điều gì để nói.

- Chúng ta là bạn tốt, phải không? - Ông nói và giơ tay ra.

- Vâng, - cô trả lời.

- Vậy thì không cần nói gì hết, cho đến khi tôi gặp lại cô.

Ông vẫn nắm tay cô.

- Tôi không thể hứa được, - cô nói, nghi ngại.

- Cô phải rộng lượng hơn mới được, - ông nói rất giản dị khiến cô cảm động.

- Xin ông đừng nói đến việc đó nữa, - cô đáp lại.

- Được thôi, - ông nói, tươi nét mặt.

Ông xuống bậc và vào xe. Carrie khép cửa và lên phòng mình. Cô tháo cổ áo rộng bằng ren trước gương và cởi cái thắt lưng đẹp đẽ bằng da cá sấu cô mới mua.

- Mình tệ quá, - cô nói, thành thật xúc động vì cảm giác lo lắng và ngượng ngùng. - Hình như mình làm việc gì không đúng.

Lát sau, cô buông lơi tóc và để tóc rũ thành những lọn sóng nâu, bông bênh. Cô điểm lại các sự kiện buổi chiều.

- Mình không biết có thể làm gì nữa, - cuối cùng, cô thì thầm.

- Hay thật, - Hurstwood nói lúc đã đi xa. - Mình biết là cô ấy thích mình.

Viên quản lý rạo rục, suốt bốn dặm đường về nơi làm việc, ông vui vẻ huýt sáo một giai điệu cũ mà ông không nhớ đến từ mười lăm năm nay.

XIII

Phẩm chất được chấp nhận

Hai ngày sau cảnh giữa Carrie và Hurstwood trong phòng khách ở Ogden Place, ông lại xuất hiện. Hầu như ông không ngừng nghĩ đến cô. Vẻ hiền hậu của cô kích động sự quan tâm của ông. Ông cảm thấy sẽ thành công với cô, và thành công ngay lập tức.

Lý do quan tâm của ông, không thể nói là sự mê hoặc, nó sâu sắc hơn sự khao khát đơn thuần. Đây là sự bùng nổ cả mớ tình cảm đã khô héo, tàn lụi trên mảnh đất gần như cằn cỗi suốt nhiều năm qua. Chắc chắn Carrie tượng trưng cho một loại phụ nữ tốt đẹp hơn, từng thu hút ông trước kia. Trong cuộc hôn nhân, ông chưa hề yêu đương đắm đuối lên đến cực điểm, vì từ hồi đó, thời gian và cuộc đời đã dạy ông rằng non nớt và sai lầm là sự trừng phạt đầu tiên của ông. Mỗi khi nghĩ đến điều ấy, ông tự nhủ rằng, nếu được làm lại lần nữa, ông sẽ không bao giờ cưới một phụ nữ như thế. Đồng thời, kinh nghiệm nói chung với phụ nữ đã giảm bớt lòng kính trọng của ông với giới tính. Ông giữ thái độ hoài nghi, dựa trên cơ sở vững chắc của vô số kinh nghiệm. Những người phụ nữ ông quen biết hầu như thuộc cùng một loại: ích kỷ, dốt nát và thích chưng diện. Vợ của các bạn ông không hề gây cho ông cảm hứng tìm kiếm. Vợ ông thì tỏ rõ bản tính lạnh lẽo, tầm thường, với ông chẳng là gì kể cả niềm vui. Khi ông biết đến thế giới ngầm, nơi những kẻ đầy thú tính trong xã hội (ông biết một số lớn) khom lưng quỳ gối, bản tính của ông càng cứng rắn thêm. Ông thấy phần lớn phụ nữ đều khả nghi -

chỉ mê mải nhắm vào những thứ có lợi cho nhan sắc và quần áo. Ông theo dõi họ bằng cái liếc nhìn sắc sảo và khêu gợi. Trong khi đó, ông không đến nỗi vô tri vô giác khi có người phụ nữ thú vị chế ngự sự tôn trọng của ông. Về mặt cá nhân, ông không có ý phân tích sự kỳ diệu của một phụ nữ thánh thiện. Ông sẽ ngả mũ, không nói năng thổ lộ và giữ gìn khi có mặt người đó, như một người gác cửa đại sảnh của thái ấp hạ mình trước một bà phước và nộp khoản lệ phí cho hội từ thiện bằng bàn tay sẵn sàng và cung kính. Nhưng ông sẽ không nghĩ nhiều đến việc vì sao lại làm như thế.

Sau một chu kỳ dài vô ích hoặc những trải nghiệm xơ cứng, một người ở địa vị ông bắt gặp một phụ nữ trẻ trung, hồn nhiên và ngây thơ, sẽ có xu hướng hoặc lánh xa vì cảm giác cách biệt của riêng ông, hoặc bị hút lại gần, bị quyến rũ và hân hoan vì sự phát hiện của mình. Đây chỉ là sự quanh co mà những người đàn ông như thế từng làm để lôi cuốn một cô gái như thế. Họ không có phương pháp, không hiểu cách lấy lòng đặc ân trẻ trung kia, cứu vớt khi thấy đức hạnh phải làm các việc nặng nhọc. Không may, khi con ruồi đã vướng vào tấm mạng, con nhện có thể lao tới và nói chuyện mua bán bằng những thuật ngữ riêng của nó. Vì thế khi một trinh nữ bị cuốn vào công việc cực nhọc trong thành phố, khi dẫn đến vòng xoay của “những kẻ lượn lờ” và phóng đăng, dẫu chỉ ở mép ngoài cùng, họ có thể lao tới và sử dụng nghệ thuật cám dỗ của họ.

Theo lời mời của Drouet, Hurstwood ngỡ sẽ gặp một con ranh hiện đại ăn mặc lòe loẹt và mặt mũi xinh xắn. Ông bước vào, tưởng sẽ hưởng thụ một buổi tối vui vẻ, lông bông rồi sau đó sẽ biến hẳn. Thay vào đó, ông gặp một phụ nữ mà tuổi trẻ và nhan sắc cuốn hút ông ngay lập tức. Trong cặp mắt sáng dịu của Carrie không hề có sự tính toán của một cô nhân tình. Thái độ của cô

quá khiêm nhường, không hề có chút nhà nghề của một gái điếm hạng sang. Lập tức, ông nhìn thấy ngay đây là một sai lầm, những hoàn cảnh khó khăn nào đó đã đẩy sinh linh lo lắng này vào đúng lúc ông có mặt, và khiến ông quan tâm. Sự cảm thông bất ngờ thành giải thoát, nhưng không pha trộn sự ích kỷ. Ông muốn giành được Carrie vì cho rằng số phận của cô hòa trộn với của ông sẽ tốt đẹp hơn là hợp nhất với Drouet. Ông ghen tị với cuộc chinh phục của anh chàng chào hàng, trong khi ông chưa bao giờ đổ kỵ với bất cứ người đàn ông nào trong suốt những trải nghiệm của ông.

Chắc chắn Carrie tốt hơn anh chàng này, vì so với Drouet, cô hơn hẳn về mặt tinh thần, cô tươi mát vì không khí làng quê, sinh khí của miền thôn dã vẫn đọng trong mắt cô. Không mưu mẹo, cũng không tham lam. Trong cô có chút dấu vết của cả hai thứ, nhưng mới chỉ là sơ đẳng. Cô quá nhiều băn khoăn và thêm muốn để thành người tham lam. Cô vẫn ngơ ngác nhìn cái mê cung rộng lớn của thành phố mà không hiểu nổi. Hurstwood cảm nhận được sự rục rỡ và tuổi thanh xuân. Ông chọn cô như hái quả trên cây. Ông cảm động vì sự tươi mới khi cô có mặt, như người bị kìm giữ trong mùa hè gay gắt đến với cơn gió mát mẻ đầu tiên của mùa xuân.

Carrie bị để lại một mình, chẳng có ai để hỏi ý kiến, lúc đầu cô lan man, thậm chí đi từ kết luận lạ lùng này đến cái khác, cho đến cuối cùng, cô mệt mỏi và bỏ cuộc. Cô cho là mình hàm ơn Drouet. Anh nâng đỡ cô khi cô lo lắng và buồn nản có vẻ chẳng hơn ngày hôm qua. Cô có nhiều tình cảm chân thành nhất với anh về mọi phương diện. Cô khen ngợi Drouet vì anh điển trai, rộng rãi, và thực ra, cô không muốn nhớ đến tính tự phụ của Drouet khi anh vắng mặt. Nhưng cô không cảm thấy thế lực ràng buộc nào giữ cô cho anh và cưỡng lại mọi người khác. Nói

tóm lại, một suy nghĩ như thế chẳng bao giờ có đủ lý do, ngay cả trong những dự vọng của Drouet.

Thực ra, trong hành xử lộng bông và sự mê thích nhất thời, để thay đổi của anh chàng chào hàng bánh bao này đã chứa sẵn sự bực phận của những mối quan hệ lâu dài. Anh ta cứ hờn hở, quả quyết rằng đang quyến rũ được tất cả, rằng sự yêu mến cứ dụi dàng theo anh ta mỗi khi thức giấc, mọi sự sẽ kéo dài không thay đổi vì những khoái lạc của anh. Mỗi khi bỏ lỡ một gương mặt cũ hoặc thấy cánh cửa nào đó đóng lại với mình, Drouet chẳng lấy gì làm đau lòng lắm. Anh quá trẻ, quá thành công. Anh sẽ giữ mãi sự trẻ trung này trong tâm hồn cho đến lúc chết.

Còn với Hursnwood, ông sống vì những suy nghĩ và tình cảm liên quan đến Carrie. Ông chưa có kế hoạch rõ ràng về cô, nhưng ông quyết làm cho cô phải thú nhận là yêu mến ông. Ông nghĩ đã nhìn thấy nhiều dấu hiệu say đắm đang nảy nở trong sự dễ ý buồn bã, trong cái liếc nhìn bất chợt, thái độ ngập ngừng của cô. Ông muốn đứng gần cô và khiến cô phải đặt bàn tay vào tay ông, ông muốn khám phá bước tiếp theo của cô là gì, tín hiệu gì tiếp theo trong tình cảm của cô dành cho ông. Đã nhiều năm nay, ông không băn khoăn và nhiệt tình như thế. Ông lại là một chàng trai trẻ trong cảm xúc, nịnh đầm trong hành động.

Ở cương vị của ông, cơ hội ra ngoài buổi tối hết sức dễ dàng. Nói chung, ông là người làm việc được tin cậy nhất, một người được các ông chủ sẵn lòng tin tưởng, trong chừng mực liên quan đến việc phân bổ thời gian của ông. Ông có thể ra ngoài tùy ý, vì ai cũng biết ông thực thi nhiệm vụ quản lý rất thành công bất cứ lúc nào. Về duyên dáng, tài ứng biến, diện mạo tao nhã của ông tạo cho địa điểm một không khí tinh tế, đồng thời kinh nghiệm lâu năm khiến ông trở thành người am hiểu sành sỏi quy luật tất

yếu của thị trường cổ phiếu. Những người bồi rượu và bán hàng có thể đến rồi đi, từng người hay thành nhóm, nhưng miễn là ông có mặt, phần lớn các vị khách lâu năm không chú ý đến sự thay đổi. Ông tạo cho khách sạn một không khí mà họ đã quen. Bởi vậy, ông thu xếp thời giờ hợp với mình, lúc là một buổi chiều, lúc là một buổi tối, nhưng lúc nào cũng về vào giữa mười một và mười hai giờ để chúng kiến một hoặc hai giờ cuối cùng trong ngày làm việc và trông nom các chi tiết cuối cùng.

- Anh chăm lo cho mọi thứ an toàn và những người làm ra về hết, anh hãy về nhà nhé, George, - trước kia Moy đã lưu ý ông, và trong suốt thời gian phục vụ dài dằng dặc của mình, ông chưa một lần lơ là việc này. Suốt nhiều năm làm việc, không một ông chủ nào có mặt ở khách sạn sau năm giờ chiều, và viên quản lý của họ tận tụy thực hiện yêu cầu này dường như họ vẫn ở đó quan sát thường xuyên vậy.

Chiều thứ Sáu, hai ngày sau chuyến thăm trước, ông quyết định gặp Carrie. Ông không thể giữ khoảng cách hơn nữa.

- Evans, - ông nói với người phụ trách quầy rượu, - nếu có ai gọi, nói tôi sẽ trở lại vào giữa bốn và năm giờ nhé.

Ông vội vã đến phố Madison và lên xe ngựa, chở ông đến Ogden Place mất nửa giờ.

Carrie định đi dạo, cố mặc bộ váy áo bằng len mỏng màu xám, áo khoác cài chéo đồm dáng. Cô đã bỏ mũ, găng và đang thắt nơ cái dây đăng ten trắng ở cổ thì cô hầu lên báo tin ông Hurstwood muốn gặp.

Nghe thông báo, cô hơi giật mình nhưng vẫn bảo cô hầu nói cô sẽ xuống ngay, rồi vội ăn vận cho xong.

Lúc này, Carrie không biết cô vui hay buồn vì ông quản lý oai

vệ kia đang mong đợi sự có mặt của cô. Cô hơi bối rối và náo nức, má nóng bừng, nhưng bồn chồn hơn là sợ hãi hoặc mừng rỡ. Cô cũng không cố phỏng đoán cuộc trò chuyện sẽ theo chiều hướng nào. Cô chỉ cảm thấy phải thận trọng, vì với cô, Hurstwood có sự mê hoặc không định nghĩa nổi. Sau khi nắn cái nơ lần cuối, cô đi xuống.

Viên quản lý thấy hơi căng thẳng vì nhận thức thấu đáo sứ mệnh của mình. Ông thấy lần này ông phải mạnh tay, nhưng khi thời khắc ấy đến và nghe thấy tiếng chân Carrie trên cầu thang, sự căng thẳng làm ông yếu hẳn. Quyết tâm của ông hơi chùng xuống, vì rốt cuộc, ông không biết chắc ý kiến của cô ra sao.

Tuy nhiên, lúc cô vào phòng, diện mạo của cô đem lại can đảm cho ông. Trông cô giản dị và duyên dáng đủ thúc đẩy sự táo bạo của bất cứ người nào đang yêu. Sự bối rối hiển hiện của cô xua tan sự căng thẳng của ông.

- Cô khỏe không? - Ông hỏi, thoải mái. - Tôi không cưỡng lại được sự cám dỗ ra ngoài chiều nay, trời đẹp quá.

- Vâng, - Carrie nói và dừng lại trước ông, - tôi cũng đang chuẩn bị đi dạo.

-Ồ, thế ư? - Ông nói. - Vậy cô lấy mũ và chúng ta đi nhé?

Họ băng qua công viên và đi về phía Tây, theo đại lộ Washington xinh đẹp, con đường rộng rãi bằng đá dăm nện, những ngôi nhà lớn bằng gỗ lùn sau vỉa hè. Phố này có nhiều cư dân giàu có hơn ở West Side, và Hurstwood không tránh khỏi căng thẳng, sợ thiên hạ biết đến. Họ mới đi qua vài khu nhà thì thấy ở một bên hè có biển đề chuông ngựa đua, tháo gỡ khó khăn cho ông. Ông đưa cô rẽ sang một đường mới.

Con đường đó nhỏ hơn một con đường quê. Phần vì ông muốn cho cô thấy nhiều nơi xa hơn ở West Side này, nơi không có lấy một ngôi nhà. Nó nối công viên Douglas với Washington hoặc công viên South, và chẳng gì hơn sự gợn gàng làm nên con đường, chạy xuống phía Nam năm dặm tới một đồng cỏ thoáng đãng, sau đó chạy về hướng đông tới một đồng cỏ khác với khoảng cách tương tự. Đến chỗ đường rộng hơn, họ không gặp một ngôi nhà nào và có điều thú vị là câu chuyện sẽ không bị ngắt quãng.

Đến chuồng ngựa, ông chọn một con ngựa hiền, và chẳng mấy chốc họ đã ra khỏi tầm nghe hoặc sự quan sát của đám đông.

- Cô cười được chứ? - Lát sau, ông hỏi.

- Tôi chưa thử lần nào, - Carrie nói.

Ông đặt dây cương vào tay cô và khoanh tay lại.

- Cô sẽ thấy chẳng khó lắm đâu, - ông mỉm cười nói.

- Không khó, khi ông có một con ngựa hiền tính, - Carrie nói.

- Cô có thể điều khiển một con ngựa giỏi chẳng kém ai, sau một hồi tập luyện, - ông nói, khích lệ.

Ông mong có khoảng nghỉ để ông có thể xoay câu chuyện theo chiều hướng nghiêm túc. Một hoặc hai lần ông không cất tiếng, hy vọng trong sự yên lặng trầm ngâm, cô sẽ tiếp nhận được sắc thái của ông, nhưng cô lại nhẹ nhàng tiếp tục đề tài. Tuy vậy ngay sau đó, sự im lặng của ông đã chi phối được tình hình. Ông bắt đầu nói về các suy nghĩ của ông. Ông chăm chú nhìn nhưng chẳng tập trung vào cái gì, dường như ông đang nghĩ đến một thứ chẳng liên quan gì đến cô. Song lẽ, ý nghĩ của ông đã tự nói lên tất cả. Cô hiểu rằng phần sự kiện có ý nghĩa nhất sắp xảy ra.

- Cô có biết là, - ông nói, - tôi đã trải qua những buổi chiều hạnh phúc nhất kể từ khi tôi quen biết cô không?

- Thế ạ? - Cô nói, giả vờ ung dung, nhưng vẫn xáo động vì sức thuyết phục trong giọng nói của ông.

- Tôi muốn nói với cô một buổi chiều khác kia, nhưng không hiểu vì sao cơ hội lại tuột mất, - ông nói thêm.

Carrie lắng nghe, không trả lời. Cô không nghĩ ra điều gì để nói. Bất chấp mọi ý nghĩ liên quan đã quấy nhiễu cô một cách mơ hồ từ khi gặp ông lần cuối, lúc này cô lại bị tác động mạnh mẽ vì tình cảm của ông.

- Hôm nay tôi đến đây, - ông nói, trang nghiêm, - chỉ để nói với em cảm nghĩ của tôi và xem liệu em có nghe tôi không.

Hurstwood là người lãng mạn theo kiểu của ông. Ông có thể có những xúc cảm mạnh mẽ - thường là đầy chất thơ - và căng thẳng vì khao khát như lúc này, ông rất hùng biện. Tình cảm và giọng nói của ông dường như nhuộm màu kim nén và thống thiết vốn là tinh túy của sự hùng biện.

- Em có biết, - ông nói và đặt bàn tay lên cánh tay cô, rồi im lặng lạ lùng trong lúc tìm lời, - là tôi yêu em không?

Carrie không thể thốt nên lời. Cô hoàn toàn bị tâm trạng của người đàn ông thu hút. Ông đã giữ im lặng như nhà thờ nhằm thể hiện tình cảm của ông, và cô tuân theo. Cô không rời mắt khỏi quang cảnh bằng phẳng, thoáng rộng đằng trước. Hurstwood đợi, đợi mãi, rồi ông nhắc lại.

- Xin ông đừng nói thế, - cô nói một cách yếu ớt.

Lời lẽ của cô chẳng thuyết phục tí nào. Chúng là kết quả của một ý nghĩ mơ hồ là phải nói câu gì đó. Ông không hề chú ý đến

chúng.

- Carrie, - ông nói, gọi tên cô rất thân mật và đầy xúc cảm, - tôi muốn em yêu tôi. Em không biết tôi cần một người trút cho tôi ít tình yêu đến nhường nào đâu. Tôi là người thực sự lẻ loi. Trong đầu tôi, không có gì là dễ chịu hoặc thú vị. Tất cả chỉ là công việc và bị những người chẳng là gì với tôi quấy rầy.

Lúc nói câu này, Hurstwood thực sự hình dung tình trạng của ông thật đáng thương. Ông có thể bỏ đi và nhìn nhận bản thân một cách khách quan, để nhìn thấy những thứ ông muốn thấy tạo nên sự tồn tại của ông. Lúc ông nói, tiếng ông run run vì một chấn động đặc biệt, hậu quả của sự căng thẳng. Nó rung ngân đến tận trái tim người bạn đồng hành của ông.

- Kìa, tôi tưởng, - cô nói, ngược cặp mắt to đầy cảm thông và xúc động nhìn ông, - rằng ông rất hạnh phúc. Ông hiểu đời rất nhiều.

- Đúng thế, - ông nói, hạ giọng nhỏ hơn, mềm mại, - tôi biết quá nhiều về cuộc đời.

Với cô, nghe một người địa vị cao và đầy quyền lực nói với thái độ như thế là một việc hệ trọng. Cô không khỏi cảm thấy lạ lùng cho hoàn cảnh của ông. Thế đấy, cuộc sống chật hẹp ở vùng quê trong khoảnh khắc rời khỏi cô như một bộ quần áo, thay vào đó là thành phố với bao điều bí ẩn của nó. Đây là điều bí ẩn lớn nhất, con người của tiền bạc và công việc đang ngồi cạnh cô, khẩn khoản cô. Hãy nhìn xem, ông ung dung và thoải mái, cường tráng, địa vị cao, ăn vận sang trọng, vậy mà ông đang khẩn khoản được cô thông cảm. Cô không có khả năng suy nghĩ để biết cái gì là đúng và chính xác. Cô phiền lòng vì không hiểu rõ vấn đề. Cô chỉ đắm mình trong tình cảm nóng ấm của ông, như ngọn lửa dễ chịu với người đang rét. Hurstwood sôi nổi vì xúc

cảm mãnh liệt, và sự bùng bùng say đắm của ông đã làm tan chảy lớp sáp phân vân lưỡng lự của người bạn đồng hành.

- Em tưởng tôi hạnh phúc và không nên phàn nàn chứ gì? - Ông nói. - Nếu suốt ngày em phải gặp những người chẳng hề quan tâm gì đến em, nếu hết ngày này sang ngày khác cứ ở mãi một chỗ không có gì ngoài sự phô trương và lãnh đạm, nếu trong tất cả những người em quen biết, không có lấy một người để em mong được cảm thông hoặc vui vẻ chuyện trò, có lẽ em cũng sẽ là người bất hạnh.

Ông đã đánh trúng tâm lý và tìm được sự cảm thông trong hoàn cảnh của cô. Cô hiểu gặp gỡ những người hờ hững, đi giữa những người tuyệt đối không quan tâm gì đến mình là như thế nào. Cô chẳng bị thế sao? Ngay lúc này đây, cô chẳng cô đơn hoàn toàn sao? Liệu cô có thể mong chờ sự cảm thông của người nào trong số những người cô biết không? Không ai hết. Cô chỉ có một mình một bóng mà suy nghĩ ủ ê và băn khoăn.

- Tôi sẽ rất toại nguyện, - Hurstwood nói tiếp, - nếu được em yêu. Nếu như có em đi cùng, có em là bạn đồng hành của tôi. Vì thế này, tôi chỉ đi đi lại lại từ nơi này đến nơi khác mà không hề thỏa mãn. Thời gian cứ nặng trĩu trên tay tôi. Trước khi em tới, tôi chẳng làm được gì ngoài nhàn rỗi và buông trôi mọi thứ đã có. Từ khi em đến, chà, tôi đã có em để nghĩ.

Ảo tưởng cũ rằng ở đây có một người cần cô trợ giúp bắt đầu lớn lên trong trí Carrie. Cô thực sự thấy thương con người buồn bã, lẻ loi này. Cứ nghĩ rằng mọi tình trạng tốt đẹp của ông sẽ cần cỗi vì thiếu cô, rằng ông phải khẩn khoản như thế trong khi bản thân cô cũng lẻ loi và không nơi nương tựa. Chắc chắn như thế này là quá tệ.

- Tôi không quá xấu, - ông nói, vẻ xin lỗi, dường như ông nợ cô

một lời giải thích cho hành động này. - Chắc em tưởng rằng tôi hay lang thang và mắc đủ thứ xấu xa? Tôi là người khá khinh suất, nhưng tôi có thể khắc phục dễ dàng. Tôi cần em kéo tôi lại, nếu đời tôi đã leo lên mọi thứ.

Carrie nhìn ông với vẻ dịu dàng, có tác dụng cảm nhận được trong đó hy vọng sửa chữa được thói tật. Làm sao một người như ông lại cần sửa chữa? Lỗi lầm của ông, nếu như có, sao cô có thể sửa được? Ở một người mọi thứ đều cao quý như thế, chắc khiếm khuyết cũng nhỏ thôi. Trong trường hợp xấu nhất, chúng là những thứ tô điểm, và những lỗi lầm mạ vàng ấy được xem xét một cách khoan dung.

Ông đặt mình vào cảnh cô đơn đến mức làm cô xúc động sâu sắc.

- Bằng cách nào vậy? - Cô trầm ngâm.

Ông vòng cánh tay quanh eo cô, và cô không thấy lòng mình lãnh đạm. Bàn tay rảnh của ông nắm lấy các ngón tay cô. Làn gió xuân nhè nhẹ thổi trên đường, lăn tròn một nhánh cây khô nâu của mùa thu năm ngoái. Con ngựa không người dẫn lười biếng bước tiếp.

- Em hãy nói yêu tôi đi, - ông dịu dàng bảo.

Mắt cô cố ý nhìn xuống.

- Em nợ tôi đấy nhé, em yêu, - ông nói, xúc động, - em yêu tôi chứ?

Cô không trả lời, nhưng ông cảm thấy thắng lợi của mình.

- Nói đi, em, - ông nói và kéo cô ép vào người ông, đến mức môi họ sát gần nhau. Ông nồng nhiệt ép chặt bàn tay cô, rồi thả nó ra để vuốt má cô. - Em yêu chứ? - Ông nói và ép môi lên môi

cô.

Môi cô hôn đáp lại để trả lời.

- Bây giờ, - ông nói, vui sướng, cặp mắt đẹp của ông rực sáng, - em là của tôi, nhé?

Đầu cô nhẹ nhàng ngả lên vai ông, đi đến phần kết xa hơn.

XIV

Nhìn mà không thấy

Tối hôm ấy, Carrie ở trong phòng, cảm thấy ấm áp dễ chịu cả thể chất lẫn tinh thần. Cô vô cùng hãnh diện vì tình cảm của cô dành cho Hurstwood và tình yêu của ông, cô trông ngóng, tưởng tượng đủ thứ cho cuộc gặp tiếp theo vào tối Chủ nhật. Họ đã thỏa thuận, không cần giấu giếm rằng cô sẽ vào khu thương mại gặp ông, tuy nhiên, rốt cuộc thì sự khó khăn của nó mới chính là căn nguyên.

Bà Hale ở tầng trên nhìn thấy cô vào nhà.

“Hừ, - bà ta thâm nhủ, - cô nàng đi với người đàn ông khác khi chồng ra khỏi thành phố. Cậu ta phải để mắt đến cô nàng kỹ hơn mới phải”.

Thực ra, bà Hale không phải là người duy nhất nghĩ thế về chuyện này. Cô hầu đã đón Hurstwood cũng có ý nghĩ tương tự. Cô ta không tôn trọng Carrie lắm, coi Carrie là người lạnh lùng và khó chịu. Đồng thời, cô ta thích tính tình vui vẻ và thoải mái của Drouet, thỉnh thoảng anh lại tung ra một nhận xét thú vị và bằng nhiều cách, Drouet tỏ ra tôn trọng cô ta như vốn có với mọi người thuộc phái nữ. Thái độ của Hurstwood còn kín đáo và đáng chê trách hơn. Ông ta không hấp dẫn cô hầu trong cách thức dễ chịu tương tự. Cô ta không biết vì sao ông ta hay đến như thế, liệu chiều nay bà Drouet có đi chơi với ông ta trong lúc ông Drouet vắng nhà không. Lúc nấu ăn trong bếp, cô ta nói cho hả. Kết quả là những tai tiếng đồn thổi lan khắp ngôi nhà theo kiểu

bí mật rất phổ biến của các câu chuyện ngòi lê đôi mách.

Giờ đây, Carrie nhân nhượng Hurstwood đủ để thú nhận tình cảm của mình, không còn băn khoăn về thái độ với ông nữa. Tạm thời, cô ít nghĩ đến Drouet, mà chỉ nghĩ đến cung cách đàng hoàng, tinh tế của người tình và tình yêu ám ảnh của ông dành cho cô. Trong buổi tối đầu tiên, cô chỉ ôn lại những chi tiết của buổi chiều. Lần đầu tiên, sự thông cảm của cô bị khuấy động triệt để, chiếu một ánh sáng mới lên tính cách của cô. Trước kia cô đã có chút ít sáng kiến, trước kia là ngấm ngấm và nay bắt đầu được áp dụng. Cô nhìn nhận hoàn cảnh của mình một cách thực tế hơn và bắt đầu thấy ánh sáng le lói của lối thoát. Hurstwood như một cỗ xe tứ mã kéo cô về hướng danh dự. Tình cảm của cô quá ư vẻ vang, từ những tiến triển vừa qua, chúng đã xây nên một thứ, thoát khỏi sự ô danh. Cô chưa biết lời hứa tiếp theo của Hurstwood là gì. Cô chỉ tiếp nhận tình yêu của ông như một thứ cao quý, vì thế sẽ gắn với những kết quả tốt đẹp hơn và phong phú hơn.

Cho đến nay, Hurstwood chỉ nghĩ đến niềm vui mà chưa nghĩ đến trách nhiệm. Ông chưa thấy mình đang làm những việc khiến đời ông rắc rối thêm. Địa vị của ông vững chắc, cuộc sống gia đình của ông nếu không hạnh phúc thì ít nhất cũng ổn định, đặc quyền cá nhân của ông không bị ngăn trở. Tình yêu của Carrie chỉ là niềm vui tăng thêm lên nhiều. Ông sẽ tận hưởng món hời mới mẻ này, đã thế còn là thừa nhận thông thường của ông về sự khoái lạc. Ông sẽ hạnh phúc với cô và cuộc trăng gió của ông sẽ tiếp tục như họ đã có, không bị phiền nhiễu.

Tối Chủ nhật, Carrie ăn tối với ông tại nơi ông chọn, trên phố East Adams, sau đó họ lên xe đến một khách sạn đêm thú vị trên đại lộ Cottage Grove, gần phố Ba mươi chín. Lúc tỏ tình, ông sớm

hiểu rằng Carrie tiếp nhận tình yêu của ông trên nền tảng cao thượng hơn ông lường trước. Cô giữ khoảng cách với ông bằng cung cách khá nghiêm chỉnh, và chỉ quy phục những biểu hiện dịu dàng thương mến, khiến người tình thiếu kinh nghiệm của ông trở nên tốt đẹp hơn. Hurstwood thấy cô không phải là người đòi hỏi, và chiều theo lời nài ép của ông quá nồng nhiệt.

Vì ông giả và tin vào tình trạng hôn nhân của cô, nên ông thấy phải tiến hành một việc. Ông thấy thắng lợi của ông vẫn hơi xa vời. Xa bao nhiêu ông không sao đoán được.

Lúc họ đi xe về Ogden Place, ông hỏi:

- Bao giờ tôi được gặp lại em?

- Em không biết, - cô trả lời, phân vân.

- Sao ta không đến The Fair vào thứ Ba sau nhỉ? - Ông gợi ý.

Cô lắc đầu.

- Không sớm thế được đâu, - cô trả lời.

- Tôi sẽ kể với em tôi làm gì nhé, - ông nói thêm. - Tôi sẽ viết thư cho em, nhờ bưu điện West Side chuyển giúp. Thứ Ba sau em đến nhé?

Carrie bằng lòng.

Xe ngựa dừng bên một cánh cửa ngoài đường, theo lời ông dặn.

- Chúc ngủ ngon, - ông thì thầm lúc xe lăn bánh.

Không may cho tiến triển êm ả của cuộc tình này, Drouet trở về. Trưa hôm sau, Hurstwood đang ngồi trong phòng làm việc nhỏ, oai vệ thì thấy Drouet vào.

- Chào Charlie, - ông niềm nở gọi, - về rồi à?

- Vâng, - Drouet mỉm cười, đến gần và nhìn vào cánh cửa.

Hurstwood đứng dậy.

- Tốt, - ông nói và ngắm nghía anh chàng chào hàng, - vẫn lạc quan như thường, nhỉ?

Họ bắt đầu trò chuyện về những người quen biết và những việc xảy ra.

- Cậu về nhà chưa? - Cuối cùng, Hurstwood hỏi.

- Chưa, tôi sắp về, - Drouet nói.

- Tôi nhớ là cô bé ở đằng ấy, - Hurstwood nói, - và tôi có ghé thăm một lần. Tôi nghĩ cậu không muốn cô ấy ở lại hoàn toàn lẻ loi.

- Hay quá, - Drouet tán thành. - Cô ấy sao rồi?

- Rất ổn, - Hurstwood nói. - Tuy vậy, cô ấy khá lo cho cậu. Tốt hơn hết là cậu về ngay bây giờ và làm cô ấy vui lên.

- Tôi đi đây, - Drouet nói, hớn hở.

- Tôi muốn mời cả hai cô cậu đi xem với tôi vào thứ Tư, - Hurstwood quyết định lúc chia tay.

- Cảm ơn ông bạn, - Drouet nói, - để xem cô ấy nói sao, tôi sẽ báo với ông.

Họ chia tay thân ái nhất đời.

“Một ông bạn tử tế”, Drouet tự nhủ lúc rẽ ở góc phố về Madison.

“Drouet là một gã dễ thương, - Hurstwood tự nhủ lúc quay lại phòng làm việc, - nhưng cậu ta không phải là người dành cho Carrie”.

Nghĩ đến Carrie khiến đầu óc ông vô cùng khoan khoái, và ông băn khoăn làm cách nào để vượt anh chàng chào hàng.

Khi Drouet vào nhà, anh ta ôm Carrie như thường lệ, nhưng cô đáp lại bằng cái rùng mình cứng lại.

- Ồ, - Drouet nói, - anh có một chuyến đi tuyệt vời.

- Thế ạ? Anh giải quyết với ông ở La Crosse mà anh đã kể với em ra sao?

- Ồ, tuyệt; anh đã bán hết hàng cho ông ta. Có một người nữa, đại diện cho hãng Burnstein, một anh chàng Do Thái mũi khoằm, nhưng chẳng làm ăn được gì. Anh đã làm cho cậu ta thành một kẻ vô tích sự.

Lúc cởi cổ áo và tháo các khuy măng sét, chuẩn bị rửa mặt và thay quần áo, Drouet kể lể về chuyến đi. Carrie không thể không thích thú lắng nghe vì cách miêu tả sôi nổi của anh.

- Em biết không, - anh nói, - anh đã làm cho những người trong sở ngạc nhiên. Quý này, anh đã chào bán được nhiều hàng hơn bất cứ người nào trong hãng. Anh đã bán được ba ngàn đôla tiền hàng ở La Crosse.

Anh vùi mặt vào trong bồn nước, thở phì phì và thở dốc lúc dùng hai bàn tay chà xát cổ và tai, trong lúc Carrie đăm đăm nhìn, đầu óc lẫn lộn bao ý nghĩ về những kỷ niệm và đánh giá hiện nay. Drouet vừa nói vừa lau mặt:

- Anh sẽ được tăng lương trong tháng Sáu. Họ có thể trả nhiều vì những việc anh làm. Em đừng quên là nhất định anh sẽ được.

- Em mong là thế, - Carrie nói.

- Lúc đó, khi giải quyết xong vụ bất động sản anh suôn sẻ, chúng ta sẽ kết hôn, - anh nói, phô trương rất sốt sắng trong lúc

chiếm chỗ trước gương và bắt đầu chải tóc.

- Em không tin anh có ý định cưới em, Charlie, - Carrie nói, rầu rĩ. Những lời tuyên bố long trọng vừa qua của Hurstwood đã cho cô can đảm để nói câu này.

- Ồ, có chứ, anh sẽ cưới, em nghĩ gì vậy?

Lúc này, Drouet ngừng việc trước gương và đến chỗ cô. Lần đầu tiên Carrie cảm thấy dường như cô phải đi xa, phải thoát khỏi anh ta.

- Nhưng anh nói đến việc đó lâu quá, - cô nói, bộ mặt xinh đẹp của cô ngửa lên nhìn vào mặt anh ta.

- Ờ, anh cũng có ý định đó mà, nhưng phải có tiền để sống như anh muốn. Bây giờ, khi anh được tăng lương, và sắp xếp công việc gần như suôn sẻ, anh sẽ làm việc đó. Em đừng lo, cô bé ạ.

Drouet vỗ nhẹ vai cô, đoán chắc lần nữa, nhưng Carrie cảm thấy những hy vọng của cô mới phù phiếm làm sao. Cô có thể thấy rõ rằng con người dễ tính này không có ý định hành động vì cô. Anh cứ mặc cho sự việc trôi đi vì thích tình trạng tự do hiện tại hơn những ràng buộc hợp pháp.

Ngược lại, Hurstwood xem ra mạnh mẽ và chân thành. Ông ta không có thái độ dễ dàng lảng tránh cô. Ông thông cảm với cô và tỏ cho cô biết cô có giá trị thực sự. Ông ta cần cô, trong khi Drouet thì không.

- Ôi, không, - cô nói rất ăn năn, giọng cô cho thấy sự thành công của cô và cũng bơ vơ nhiều hơn, - anh sẽ chẳng bao giờ làm đâu.

- Thôi được, em cứ đợi ít nữa rồi sẽ thấy, - Drouet kết luận. - Anh sẽ cưới em, dứt khoát đấy.

Carrie nhìn anh và cảm thấy mình đúng. Cô đang tìm một thứ khiến lương tâm cô dịu lại, và đây là sự thiếu quan tâm hời hợt, nông nổi với những lời cô đòi hỏi anh ta công bằng. Drouet đã hứa chắc chắn cưới cô, và đây là cách anh ta thực hiện lời hứa.

- Này, - sau một lát, ngỡ đã tống khứ được vấn đề cưới xin một cách vui vẻ, Drouet nói, - hôm nay anh vừa gặp Hurstwood, ông ấy muốn chúng mình đi xem hát cùng ông ấy đấy.

Carrie giật mình vì cái tên, nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, đủ để không bị chú ý.

- Bao giờ? - Cô hỏi, giả bộ thờ ơ.

- Thứ Tư. Chúng mình đi nhé?

- Nếu anh muốn, - cô trả lời, thái độ dè dặt một cách ép buộc, suýt gây nghi ngờ. Drouet chẳng nhận thấy gì, anh ngỡ những cảm xúc của cô liên quan đến chuyện cưới xin.

- Ông ấy bảo có lần ông ấy ghé thăm.

- Vâng, - Carrie nói. - ông ấy đến đây tối chủ nhật.

- Thế ư? - Drouet nói. - Theo kiểu ông ấy nói, anh tưởng ông ấy đến khoảng một tuần trước, hoặc đại loại thế.

- Ông ấy có đến, - Carrie trả lời, cô hoàn toàn không biết câu chuyện của hai người tình của cô gồm những gì. Cô vô cùng hoang mang và sợ mắc bẫy, có thể do chính câu trả lời của cô gây ra.

- Ô, thế là ông ấy đến hai lần? - Drouet nói, trên mặt anh ta lộ vẻ ngỡ ngàng đầu tiên.

- Vâng, - Carrie nói một cách ngây thơ, lúc này cảm thấy Hurstwood phải nhắc đến một cuộc nữa.

Drouet hình dung đã hiểu lầm ý của người bạn. Rốt cuộc, anh ta không gán cho tin tức này ý nghĩa gì đặc biệt.

- Ông ấy có nói gì không? - Drouet thắc mắc, vẻ tò mò hơi tăng lên.

- Ông ấy bảo ông ấy đến vì nghĩ là có thể em thấy lẻ loi. Đã lâu anh không đến đây nên ông ấy không biết anh có chuyện gì không.

- George là người tốt bụng, - Drouet nói, khá hài lòng vì sự quan tâm của viên quản lý. - Chúng ta đi ăn nào.

Khi Hurstwood nhìn thấy Drouet đi rồi, ông viết ngay cho Carrie:

Em yêu quý nhất, tôi đã bảo cậu ta là tôi có ghé thăm em. Tôi không nói là thường xuyên, nhưng chắc cậu ta nghĩ là một lần. Hãy cho tôi biết mọi điều em nói. Khi nhận được thư này, hãy trả lời qua người đưa tin riêng, và em yêu ơi, tôi phải gặp em. Hãy cho tôi biết xem em có thể gặp tôi ở phố Jackson và Throop vào hai giờ chiều thứ Tư không. Tôi muốn nói chuyện với em trước khi chúng ta gặp nhau ở rạp hát.

Carrie nhận thư này vào sáng thứ Ba, khi cô đến chi nhánh bưu điện ở West Side, và trả lời ngay lập tức.

Em đã nói anh đến hai lần, - cô viết. - Hình như anh ấy không để tâm. Em sẽ cố gắng đến phố Throop nếu không có gì cản trở. Em cảm thấy sắp gặp chuyện dở. Em biết là mình đã hành động sai lầm.

Lúc họ gặp nhau như thỏa thuận, Hurstwood cam đoan với cô lần nữa về chuyện này.

- Em không phải lo, em yêu, - ông nói. - Ngay khi cậu ta lại lên đường, chúng ta sẽ thu xếp. Chúng ta sẽ sửa chữa chuyện này để

em không phải thất vọng vì bất cứ điều gì.

Canie hình dung ông sẽ cưới cô ngay lập tức, tuy ông không nói thẳng ra như thế, và tinh thần cô phấn chấn lên. Cô dự tính làm điều tốt nhất cho hoàn cảnh, cho đến khi Drouet lại lên đường.

- Đừng tỏ ra chú ý đến tôi hơn trước kia nhé, - Hurstwood dặn dò về buổi tối ở rạp hát.

- Lúc đó anh cũng đừng nhìn em không chớp, - cô trả lời, lưu tâm đến sức mạnh của đôi mắt ông.

- Tôi sẽ không thế đâu, - ông nói và xiết chặt tay cô lúc chia tay, rồi liếc nhìn khi thấy cô thận trọng cưỡng lại.

- Thế nhé, - cô đùa cợt nói, dứ một ngón tay với ông.

- Buổi diễn vẫn chưa bắt đầu mà, - ông trả miếng.

Ông ngắm cô rời đi, với vẻ níu kéo dịu dàng. Vẻ thanh xuân và kiều diễm ấy tác động lên ông tinh tế hơn cả rượu vang.

Họ đến rạp hát theo lời mời của Hurstwood và mọi việc suôn sẻ. Nếu trước kia ông đã làm Carrie thích thú, thì bây giờ ông còn hơn thế nhiều. Vẻ tao nhã của ông lan tỏa hơn nhiều vì đã tìm thấy một phương tiện truyền đạt dễ dàng hơn. Carrie vui thích ngắm mọi cử động của ông. Cô hầu như quên bằng anh chàng Drouet tội nghiệp, anh nói liên tục, cứ như mình là chủ vậy.

Hurstwood quá khôn ngoan, ông không tỏ ra một dấu hiệu thay đổi nào dù là nhỏ nhất. Nếu có, chỉ là ông tỏ ra quan tâm đến bạn cũ nhiều hơn mọi khi, và ông không sao tìm được lời chế giễu nhẹ nhàng, thủ thuật một người tình có thể thực hiện kín đáo trước mặt nữ chúa của lòng mình. Nếu có, là ông cảm thấy nó tồn tại như một trò chơi bất công, và ông không đủ rẻ

tiền để để vào một lời trêu chọc khinh thường nhất về trí tuệ.

Đến lúc vở kịch có một tình huống hài hước, mới đáng để Drouet trơ khác một mình.

Đây là một cảnh trong vở *Hợp đồng giao kèo*, trong đó người vợ lắng nghe giọng nói cảm dỗ của người tình trong lúc chồng đi vắng.

- Đáng đời anh chàng, - lúc đó Drouet nói, ngay trong cảnh cô ta hăng hái chuộc tội. - Tôi chẳng thấy thương một gã ngu như thế.

- Ờ, cậu không bao giờ nên nói thế, - Hurstwood nhẹ nhàng đáp lại. - Chắc chắn anh ta tưởng là mình đúng.

- Đàn ông thì phải chú ý đến vợ hơn nếu muốn giữ cô ta chứ.

Họ ra hành lang và rẽ đường qua đám đông phô trương đến lối ra.

- Thưa ngài, - một giọng nói ngay cạnh Hurstwood, - xin ngài rủ lòng thương cho tôi một chút đủ ngủ đêm nay không ạ?

Hurstwood đang thích thú bình luận với Carrie.

- Thưa ngài, nói thật là tôi chẳng có một nơi để ngủ.

Lời cầu xin đó là của một người đàn ông mặt mũi hốc hác trạc ba mươi tuổi, trông như hiện thân của sự thiếu thốn và khổ sở. Drouet là người đầu tiên nhìn thấy. Anh đưa cho một hào^[19], với cảm giác thương xót dâng trào trong lòng. Hurstwood hầu như không chú ý đến sự việc. Carrie thì nhanh chóng quên lãng.

XV

Sự khó chịu của những ràng buộc

Càng ngày càng mê đắm Carrie, Hurstwood hoàn toàn bỏ mặc gia đình riêng. Mọi hành động của ông liên quan đến gia đình thuộc loại hình thức nhất hạng. Ông ăn sáng với vợ con, đắm mình trong những tưởng tượng, vượt xa tầm quan tâm của họ. Ông đọc báo, chú ý hơn đến những đề tài nông cạn mà con trai và con gái ông thảo luận. Giữa vợ chồng ông, một dòng chảy lãnh đạm lơ lửng trôi.

Giờ đây Carrie đã tới, một lần nữa ông lại trên con đường hạnh phúc. Tối tối, ông thích thú đến khu thương mại. Trong những ngày ngắn ngủi, lúc ông đi bộ, đèn đường lấp lánh vui tươi. Ông bắt đầu trải nghiệm cảm giác hầu như lãng quên, bàn chân của người tình bước gấp. Khi ngắm quần áo sang trọng của mình, ông nhìn chúng theo cách đánh giá của cô, và cái nhìn của cô thật trẻ trung.

Đang trong những tình cảm dạt dào như thế, ông nghe thấy tiếng vợ, những đòi hỏi dai dẳng của cuộc sống vợ chồng rút ông khỏi giấc mơ và trở về thói quen nhàm chán, làm ông tức điên. Lúc đó, ông hiểu rằng đây là xiềng xích trói chân ông.

- George, - bà Hurstwood nói, trong tâm trí ông, từ lâu trong âm sắc của giọng nói ấy luôn gắn với những đòi hỏi, - mẹ con em muốn mình mua cho một vé mùa^[20] xem các cuộc đua ngựa.

- Mình muốn xem tất cả các cuộc đó sao? - Ông nói, cao giọng.

- Vâng, - bà trả lời.

Những cuộc đua nói trên sắp mở tại Công viên Washington ở South Side, được coi là hoạt động xã hội của những người không bị ảnh hưởng tính bảo thủ của tôn giáo. Trước kia bà Hurstwood chưa bao giờ đòi hỏi một tấm vé cả mùa, nhưng năm nay có những lý do nhất định khiến bà đòi hỏi một lô. Trước hết là, một trong những hàng xóm của bà, ông bà Ramsey, vốn sẵn tiền vì kinh doanh than đã làm việc đó. Sau nữa, ông Beale, vị bác sĩ được bà sủng ái, là một quý ông mê ngựa và cá cược, đã nói với bà ý định đăng ký một con ngựa hai tuổi vào The Derby^[21]. Lý do thứ ba là, bà muốn trưng Jessica đã trưởng thành và xinh đẹp, đang mơ ước lấy một tấm chồng ra trò. Khao khát của bà loanh quanh những việc như thế và phô trương giữa những người quen biết hoặc đám đông, vốn được khích lệ nhiều như nhau.

Hurstwood ngẫm nghĩ lời gợi ý ấy vài khoảnh khắc và không trả lời. Họ đang ở trong phòng khách tầng hai, đợi bữa tối. Đó chính là tối ông hẹn Carrie và Drouet đi xem *Hợp đồng giao kèo*, nên ông về nhà để lựa chọn trang phục.

- Mình chắc là các vé tách riêng sẽ không hại gì chứ? - Ông hỏi, ngại nói ra những lời chối tai.

- Không, - bà đáp, nôn nóng.

- Kìa, - ông nói, méch lòng vì thái độ của bà, - mình không cần phải nói điên lên vì việc đó. Tôi chỉ hỏi mình thôi.

- Em không điên, - bà cúi kính. - Em chỉ xin mình một tấm vé mùa.

- Và tôi đang nói với mình, - ông trả miếng, xoáy cái nhìn rõ ràng và bình tĩnh vào bà, - rằng đấy là thứ không dễ kiếm. Tôi không dám chắc người quản lý sẽ đồng ý cho tôi.

Ông nghĩ lúc nào ông cũng phải “ghìm cương” với các yếu

nhân trên đường đua.

- Lúc đó chúng ta có thể mua, - bà kêu the thé.

- Mình nói dễ thế, - ông nói. - Một vé mùa cho gia đình giá một trăm năm mươi đôla đấy.

- Em không cãi vã với mình, - bà đáp lại, quả quyết. - Em muốn có vé và tất cả chỉ có thế.

Bà đứng dậy, và giậm dữ bước ra khỏi phòng.

- Được, rồi mình sẽ có, - ông nói dứt khoát, tuy giọng đã dịu hẳn.

Như thường lệ, tối hôm đó thiếu hẳn những người ngồi quanh bàn.

Sáng hôm sau ông đã nguôi đi nhiều, và sau đó tấm vé đã đến đúng lúc, tuy nó không hòa dịu được tình hình. Ông không phản đối cho gia đình một phần công bằng trong mọi thứ ông kiếm được, nhưng ông không thích bị ép buộc, chống lại ý muốn của ông.

- Mẹ có biết là, - hôm sau nữa, Jessica nói, - nhà Spencer sắp đi xa không?

- Không. Mà đi đâu vậy?

- Châu Âu, - Jessica nói. - Hôm qua con mới gặp Georgine và nó kể với con. Nó càng ra vẻ ta đây hơn vì việc đó.

- Nó nói là bao giờ?

- Con nghĩ là thứ Hai. Họ sẽ đăng tin trên báo lần nữa, họ hay làm thế mà.

- Chẳng sao đâu, - bà Hurstwood nói, an ủi, - rồi có ngày chúng ta sẽ đi.

Hurstwood từ từ ngược mắt lên trên tờ báo, nhưng không nói gì.

- “Chúng tôi sẽ đi tàu thủy từ New York đến Liverpool”, - Jessica kêu lên, nhại giọng người cô quen. - “Mong rằng sẽ trải qua phần lớn mùa hè ở Pháp”, rõ thật kiêu ngạo. Cứ làm như đi châu Âu là nhất ấy.

- Chắc hẳn con phải ty nạn với nó rất nhiều, - Hurstwood xen vào.

- Anh George đi rồi hở mẹ? - Hôm sau, Jessica hỏi mẹ, theo kiểu cho thấy Hurstwood chẳng biết tin gì hết.

- Nó đi đâu? - Ông hỏi và ngược nhìn. Trước kia ông chưa bao giờ mù tịt về các chuyến đi.

- Anh ấy đến Wheaton^[22] - Jessica nói, không để ý đến vẻ coi nhẹ của bố.

- Ở đấy có gì vậy? - Ông hỏi, thâm cẩu và bẽ mặt vì phải dò hỏi tin tức theo kiểu này.

- Một cuộc thi tennis, - Jessica nói.

- Nó không nói gì với bố, - Hurstwood kết luận, thấy khó mà giấu được sắc thái cay đắng.

- Em cho là nó quên, - vợ ông nói, ôn tồn.

Trước kia, ông luôn xứng đáng được kính trọng ở mức độ nhất định, một thứ phức hợp của tôn trọng và kính sợ. Sự thân mật suồng sã phần nào vẫn tồn tại giữa ông và con gái mà ông đã từng ve vãn. Thật ra, nó không đi quá những lời tán tỉnh. Sắc thái luôn vừa phải. Dù bất kể là gì đi nữa, thiếu sự thương yêu và hiện giờ ông thấy ông đang mất hút dấu vết hành vi của họ. Ông hiểu là sự thân mật không còn nữa. Có lúc ông nhìn thấy họ bên bàn

ăn, có lúc không. Đôi khi ông nghe được việc họ đang làm, nhưng thường là không hay biết. Một số ngày, ông hoang mang vì những chuyện họ bàn tán, những việc họ đã thu xếp để làm hoặc đã làm trong lúc vắng mặt ông. Chạnh lòng hơn là cảm giác ông không được nghe nhiều việc vặt vãnh đang diễn ra. Jessica bắt đầu thấy những chuyện yêu đương là của riêng cô. Còn George Jr. hình như dương dương tự đắc đã là một người đàn ông hoàn toàn và cần phải có những chuyện riêng tư. Hurstwood nhìn thấy mọi việc này, nó để lại dấu vết trong tình cảm, vì ông đã quen cân nhắc kỹ càng - ít nhất là ở địa vị tại nơi làm việc, - vì cảm thấy tầm quan trọng của ông bắt đầu mất dần ở nhà. U ám hơn cả, ông thấy sự lãnh đạm và độc lập đang phát triển ở vợ ông, trong lúc ông chỉ đứng nhìn và thanh toán mọi hóa đơn.

Tuy vậy, ông tự an ủi rằng rất cuộc, ông không thiếu tình yêu. Ở nhà, mọi việc có thể diễn ra như thế, nhưng ở bên ngoài, ông đã có Carrie. Với khả năng tưởng tượng, ông ngắm nghía căn phòng dễ chịu của Carrie ở Ogden Place, nơi ông đã trải qua vài tối thỏa mãn, và nghĩ sẽ đáng mê biết bao nếu Drouet bị tổng khừ hoàn toàn và tối tối, cô đợi ông trong căn hộ xinh xắn, ấm cúng này. Drouet chưa cho Carrie biết gì về tình trạng hôn nhân của ông, và ông cảm thấy đầy hy vọng. Sự việc diễn ra êm ả đến mức ông tin rằng sẽ không thay đổi. Ông đã thuyết phục Carrie rằng mọi sự sẽ rất vừa ý.

Sau ngày họ đi xem hát, ông bắt đầu viết thư cho cô thường xuyên, mỗi sáng một thư, và nài nỉ cô cũng làm như thế với ông. Ông không giỏi văn chương, nhưng trải đời và tình yêu đang lớn mạnh tạo cho ông một phong cách riêng. Ông mua một cái hộp màu sắc tinh tế đựng giấy viết thơm có chữ lồng, khóa lại và cất trong ngăn kéo. Giờ đây, các bạn ông đều ngạc nhiên vì địa vị cũng như diện mạo như mục sư và rất trịnh trọng của ông. Năm

bồi rượu trông nom các việc cụ thể để không phải gọi một người bạn bậu công việc bàn giấy và mả viết lách như ông.

Hurstwood ngạc nhiên vì cách viết trôi chảy của mình. Nhờ quy luật tự nhiên ảnh hưởng đến mọi sự nỗ lực, những điều ông viết đã tác động trở lại con người ông. Ông bắt đầu cảm nhận được sự tinh tế mà chữ nghĩa thể hiện. Mỗi lần diễn đạt lại tăng thêm các ý niệm. Những xúc động trong thâm tâm lại tìm ra lời lẽ thể hiện. Ông nghĩ Carrie xứng đáng với mọi yêu thương mà ông có thể biểu lộ.

Carrie rất xứng được âu yếm đắm thắm, nếu như tuổi trẻ và sự duyên dáng là dấu hiệu được đời công nhận đang trong lúc bùng nổ. Trải nghiệm không làm mất đi sự tươi trẻ của tinh thần vốn là sức quyến rũ của thân thể. Cặp mắt dịu dàng, trong trẻo của cô không vẩn chút chán ngán. Cô từng bận tâm vì nghi ngại và khao khát, nhưng những thứ đó không gây ấn tượng sâu sắc hơn thấy một cái liếc nhìn và lời nói băng khuâng. Khuôn miệng cô biểu cảm trong mọi lúc, cả lúc nói chuyện lẫn lúc nghỉ ngơi, ngay cả trong lúc gằn như phát khóc. Cách phát âm từng âm tiết khiến môi cô tạo hình rất đặc biệt, vừa kêu gọi vừa cảm động như một áng văn thống thiết.

Cung cách của cô không có chút nào liều lĩnh. Cuộc sống đã không dạy cô biết sức chi phối, sự kiêu kỳ của vẻ yêu kiều là sức mạnh đầy quyền uy của một số phụ nữ. Sự khát khao được đền bù của cô chưa đủ mạnh xúi cô đòi hỏi. Ngay cả bây giờ cô vẫn thiếu tự tin, dù những trải nghiệm khiến cô đỡ nhút nhát hơn. Cô thèm khoái lạc, thèm địa vị, song vẫn bối rối khi có thể có những thứ này. Mỗi giờ đầy sắc màu biến ảo của tình yêu phủ một vẻ rực rỡ huy hoàng càng khiến cô thêm khao khát mọi thứ. Thay lô xem hát và vài thứ khác trở thành một việc đẹp đẽ và

hoàn hảo.

Về mặt tinh thần, cô phong phú hơn trong cảm xúc cũng như sức sống dồi dào hơn. Nỗi buồn trong cô bị khuấy động vì nhiều hình ảnh - một sự thôi thúc tự nhiên, tiếc thương cho cảnh yếu đuối và bơ vơ. Cô đau đớn khôn nguôi khi nhìn thấy những người mặt mũi xanh mét, ăn mặc tả tơi, thất thần vì khổ sở lộ bị bõm gần cô. Cô thương xót tận đáy lòng những cô gái quần áo xoàng xĩnh, mệt đút hơi chiều chiều từ phân xưởng nào đó ở West Side vội vã về nhà, đi qua cửa sổ của cô. Cô đứng và căn môi lúc họ đi qua, lắc mái đầu nhỏ nhắn và bần khoản. Họ tội nghiệp quá, cô nghĩ. Họ mới rách rưới và nghèo khổ làm sao. Những bộ quần áo bạc màu, lưng thùng khiến mắt cô nhức nhối.

“Họ làm việc mới vất vả làm sao!” là lời bình luận duy nhất của cô.

Thỉnh thoảng, cô nhìn thấy những người đàn ông Ailen làm việc trên đường phố bằng cuộc chim, những công nhân xúc than, những người Mỹ bận rộn làm những công việc cơ bắp thường khiến cô tủi lòng. Hiện giờ, cô đã thoát cảnh lao động nặng nhọc, hình như nó càng trở nên khổ sở hơn khi cô còn là một phần trong đó. Cô nhìn cảnh đó qua màn sương mờ tưởng tượng, tranh tối tranh sáng, nhợt nhạt, vốn là tinh chất cho cảm xúc đầy chất thơ. Đôi khi, một gương mặt trong cửa sổ nào đó gợi cho cô nhớ đến người cha già của cô, trong bộ quần áo thợ cối xay dính đầy bột mì. Một thợ giày gõ nhát búa cuối cùng, một thợ rèn nhìn thấy qua cửa sổ hẹp tầng hầm, nơi sắt đang nóng chảy, một thợ mộc trong một cửa sổ cao chót vót, không áo khoác, tay áo xắn cao, tất cả những hình ảnh ấy đưa trí tưởng tượng của cô trở về với những chi tiết của xưởng nghiền bột mì. Cô cảm thấy, tuy hiếm khi lộ ra, những ý nghĩ buồn bã bao phủ cảnh an nhàn hiện

nay. Sự cảm thông của cô với những người làm việc cực nhọc xuất phát từ chỗ cô vừa thoát khỏi, và cô hiểu rất rõ.

Tuy Hurstwood không biết, song ông đang giao du với một trong những người có xúc cảm dịu dàng và tế nhị như Carrie. Ông không hiểu, nhưng những cảm xúc nội tâm của cô lôi cuốn ông. Chưa bao giờ ông thử phân tích bản chất sự yêu mến của ông. Sự dịu dàng trong mắt cô, sự yếu đuối trong thái độ của cô, sự đôn hậu và hy vọng trong suy nghĩ của cô là đủ rồi. Ông bị cuốn đến gần bông hoa sen này, thấm nhuần vẻ đẹp mềm mại và hương thơm từ sâu dưới nước mà ông chưa bao giờ biết đến từ bùn và đất mà ông không thể hiểu nổi. Ông bị thu hút vì vẻ mịn màng và tươi mát. Nó làm dịu đi những cảm nghĩ của ông về bản thân. Nó làm cho buổi sáng trở nên thú vị.

Về phương diện cơ thể, cô đã đẹp lên rất nhiều. Sự vụng về của cô hầu như đã tan biến, nếu còn lại chỉ là một chút hay hay, thú vị như một sự duyên dáng hoàn hảo. Đôi giày xinh xắn của cô giờ gót cao, rất hợp với sự khéo léo của cô. Cô đã hiểu biết nhiều về ren và những thứ khăn quàng, cổ áo tao nhã, bổ sung cho diện mạo của người phụ nữ. Thân hình cô nở nang đến mức đầy đặn đáng ngưỡng mộ.

Một sáng, Hurstwood viết thư, hẹn gặp cô ở Công viên Jefferson, phố Monroe. Ông không ghé thăm nữa, ngay cả khi Drouet có nhà.

Một giờ trưa hôm sau, ông đã ở trong công viên nhỏ xinh đẹp, và thấy một chiếc ghế dài bằng gỗ thô sơ dưới tán lá xanh tươi của bụi tử đinh hương viền lối đi. Đây là mùa trong năm đầy khí xuân, không còn gì tàn tạ. Bọn trẻ con ăn mặc sạch sẽ đi những con thuyền buồm trắng muốt. Trong bóng cái quán xanh tươi, một sĩ quan cảnh sát đang nghỉ ngơi, cánh tay khoanh lại, cái dùi

cui đeo thư thái ở thắt lưng. Người làm vườn già đang trên bãi cỏ, dùng cặp kéo lớn xén tỉa mấy bụi cây. Tít trên cao là bầu trời xanh trong trẻo của đầu hè, trong tán lá cây xanh muốt, sáng bóng dày đặc, những con chim sẻ ríu rít nháy nhót và hót líu lo.

Sáng hôm ấy lúc ra khỏi nhà, Hurstwood cảm thấy nỗi phiền muộn cũ đeo đẳng. Ở nhà hàng, ông rất nhàn rỗi, không cần viết lách gì. Ông bỏ đi, đến nơi này với trái tim nhẹ nhõm, đặc điểm của những người gạt sự buồn chán lại đằng sau. Giờ đây, trong bóng cây mát mẻ, xanh tươi, ông nhìn quanh với trí tưởng tượng của một người đang yêu. Ông nghe thấy tiếng những chiếc xe ngựa ì ạch lết đi trên các đường phố, nhưng chúng ở xa, và tai ông chỉ nghe thấy tiếng rì rầm. Tiếng rền của thành phố bao quanh nghe văng vẳng, tiếng một quả chuông thỉnh thoảng kêu lanh lảnh như tiếng nhạc. Ông ngắm nhìn và mơ một giấc mơ thú vị, không gắn gì đến hiện tại. Trong mơ, ông trở lại là Hurstwood trước đây, chưa lấy vợ và cũng không có địa vị vững vàng trong đời. Ông nhớ lại tâm trạng nồng nổi trong cái thời theo đuổi các cô gái, ông đã khiêu vũ ra sao, thắp từng họ về nhà rồi trèo qua cổng nhà họ như thế nào. Gần như ông mơ ước trở lại thời đó lần nữa, và ở nơi đây, trong mùi thơm dễ chịu này, ông cảm thấy dường như ông hoàn toàn tự do.

Đến hai giờ, Carrie hồng hào và xinh tươi tản bộ theo con đường đến thẳng chỗ ông. Cô mới may chiếc mũ thủy thủ cho mùa, buộc dải ruy băng màu xanh lơ đốm trắng đẹp mắt. Váy cô màu xanh lơ lộng lẫy, sơ-mi rất hợp màu, kẻ sọc xanh lơ trên nền trắng như tuyết, những đường kẻ sọc mảnh như sợi tóc. Đôi giày nâu của cô thỉnh thoảng lộ ra dưới tà váy. Bàn tay cô đi găng.

Hurstwood mãi nguyện ngược nhìn cô.

- Em yêu quý nhất, em đã tới, - ông hân hoan nói, đứng dậy và

cầm lấy tay cô.

- Tất nhiên rồi, - cô mỉm cười nói. - anh tưởng em không đến ư?

- Anh không biết, - ông đáp.

Ông nhìn trán cô ẩm ướt vì đi bộ nhanh. Rồi ông rút chiếc khăn mùi soa bằng lụa mềm mại, thơm phức, chấm chấm trên mặt cô.

- Giờ thì ổn rồi, - ông nói trìu mến.

Được ở bên nhau gần gũi, nhìn vào mắt nhau, họ rất hạnh phúc. Cuối cùng, khi cơn thỏa nguyện dài đã dịu, ông nói:

- Bao giờ Charlie lại đi vắng?

- Em không biết, - cô trả lời. - Anh ấy bảo hiện giờ có một số việc phải làm cho ngôi nhà.

Hurstwood nghiêm trang hơn và rơi vào trầm ngâm. Lát sau, ông ngược nhìn và nói:

- Em hãy ra đi và bỏ anh ta.

Ông quay nhìn những cậu trai trên thuyền, như thể lời yêu cầu ít ý nghĩa.

- Chúng ta sẽ đi đâu? - Cô hỏi cũng với cung cách ấy, vừa cuộn tròn đôi găng vừa nhìn vào cái cây gần đó.

- Vậy em muốn đi đâu? - Ông hỏi.

Trong giọng ông có một cái gì đó khiến cô cảm thấy dường như phải nhớ lại cảm nghĩ chống lại các ngôi nhà ở địa phương.

- Chúng ta không thể ở lại Chicago, - cô đáp.

Ông không ngờ cô nghĩ thế, khi gợi ý chuyển nhà.

- Sao lại không? - Ông hỏi mềm mòng.

-Ồ, vì, - cô nói, - em không muốn thế.

Ông lắng nghe và lơ mờ cảm nhận được ý nghĩa của câu đó. Nghe như có vẻ không nghiêm túc. Câu hỏi cũng không đòi trả lời ngay lập tức.

- Anh sẽ phải từ bỏ cương vị của mình, - ông nói.

Ông dùng giọng khiến cho vấn đề trở nên nhẹ nhõm hơn nhiều. Carrie suy nghĩ một chút, trong lúc khoan khoái hít thở hương thơm.

- Em không thích sống ở Chicago và anh ấy ở đây, - cô nói và nghĩ đến Drouet.

- Đây là một thành phố lớn mà, em yêu, - Hurstwood đáp. - Có thể chuyển đến phần khác trong thành phố cũng tốt, như đến South Side chẳng hạn.

Ông chọn khu này như một mục tiêu.

- Hơn nữa, - Carrie nói, - em sẽ không thể lấy chồng trong chừng mực anh ta còn ở đây. Em không muốn chạy trốn.

Lời gợi ý đến hôn nhân đập mạnh vào tâm trí Hurstwood. Ông thấy rõ đây là ý tưởng của cô, và cảm thấy không dễ dàng bác bỏ được. Trong chốc lát, ý nghĩ vi phạm luật một vợ một chồng lóe sáng những ý nghĩ mờ ảo của ông. Ông tự hỏi sao ông không tìm cách thoát khỏi mọi thứ. Có lẽ ông không thấy là ông đang làm mọi thứ để giữ được sự quý trọng của cô. Giờ đây nhìn cô, ông nghĩ cô thật xinh đẹp. Thật bổ công làm cô phải yêu ông, dẫu nó đang rối bời! Trong mắt ông, cô tăng thêm giá trị vì sự phản đối của cô. Cô là thứ phải đấu tranh để giành lấy, và là tất cả. Khác xa với những người đàn bà sẵn sàng chịu thua! Ông đã quét sạch họ

khỏi tâm trí ông.

- Em không biết khi nào anh ta đi ư? - Hurstwood hỏi khẽ.

Cô lắc đầu.

Ông thở dài:

- Em là một tiểu thư bé bỏng kiên quyết, em biết không? - Lát sau, ông nói và ngược nhìn vào mắt cô.

Cô cảm thấy một làn sóng tình cảm quét qua cô. Thật hạnh diện được ông ngưỡng mộ và cảm mến người đàn ông cảm nhận được việc này liên quan đến cô.

- Không ạ, - cô bẽn lễn nói, - nhưng em thì có thể làm được gì?

Ông lại chấp tay và quay nhìn qua bãi cỏ vào phố.

- Anh ước gì, - ông nói, thống thiết, - em sẽ ra đi với anh. Anh không thích ở xa em như thế này. Đợi chờ thì có gì hay đâu? Em không hạnh phúc hơn, phải không em?

- Hạnh phúc hơn ư! - Cô kêu khẽ, - anh thừa biết rồi còn gì.

- Chúng ta đang ở đây, - ông nói tiếp cũng với giọng đó, - phí phạm những ngày tháng của chúng ta. Nếu em không hạnh phúc, em tưởng là anh có ư? Phần lớn thời gian, anh ngồi và viết thư cho em. Anh phải nói với em rằng, Carrie, - ông kêu lên, bất ngờ biểu lộ sức mạnh trong âm sắc và nhìn xoáy vào mắt cô, - anh không thể sống thiếu em, và tất cả là thế. Bây giờ, anh sẽ làm gì đây? - Ông kết luận, xòe lòng một bàn tay trắng trẻo ra để chấm dứt, vẻ bơ vơ.

Với Carrie, sự thay đổi chủ đề này thật hấp dẫn. Vẻ ngoài buồn phiền mà không nặng nề làm xúc động trái tim người phụ nữ.

- Anh không thể đợi một thời gian sao? - Cô dụ dằng hỏi. - Em

sẽ cố tìm hiểu khi nào anh ấy đi vắng.

- Việc ấy thì có gì hay ho nào? - Ông hỏi, giữ vẻ căng thẳng.

- Vậy chúng ta có thể thu xếp đi đâu đó.

Thực ra, cô chẳng thấy gì sáng sủa hơn trước, nhưng cô sắp rơi vào tâm trạng cảm thông của một người phụ nữ cam chịu.

Hurstwood không hiểu. Ông đang tự hỏi làm thế nào để thuyết phục được cô, khẩn khoản ra sao để cô mủi lòng và bỏ rơi Drouet. Ông băn khoăn không biết cô còn vương vấn tư lòng với cậu ta đến chừng nào. Ông nghĩ đến một số câu hỏi buộc cô phải tiết lộ.

Cuối cùng, ông nắm được một trong những lời xác nhận mơ hồ thường che đậy những thềm muốn, trong khi ta hiểu những khó khăn mà người khác gây ra cho mình, và thế là tìm ra một cách. Nó không phải là liên hệ mong manh nhất với mọi dự định của ông, và chỉ ngẫu nhiên buột miệng trước khi ông có thời gian suy nghĩ chín chắn.

- Carrie, - ông nói, nhìn vào mặt cô và lấy lại vẻ nghiêm túc mà ông không cảm thấy, - già sử tuần sau hoặc tuần này anh đến với em, như tối nay chẳng hạn, bảo em phải ra đi vì anh không thể ở lại thêm phút nào nữa và sẽ không quay lại, em có đi cùng anh không?

Người tình của ông liếc nhìn ông với vẻ trù mến nhất, câu trả lời của cô đã sẵn sàng trước khi lời lẽ thoát khỏi miệng cô.

- Có, - cô nói.

- Em sẽ không ở lại để tranh cãi hoặc dàn xếp chứ?

- Không, nếu anh không thể đợi.

Ông mỉm cười khi thấy cô hiểu ý ông một cách nghiêm túc và

ông nghĩ đây là cơ hội cho một cuộc vui chơi độ một hoặc hai tuần lễ. Ông định bảo cô rằng ông đùa và cô hãy bỏ ngay về nghiêm túc kia đi, nhưng hiệu quả của nó quá thú vị. Ông cứ để nguyên.

- Giả sử chúng ta không có thời gian để cưới ở đây? - Ông nói thêm, một ý nghĩ nảy ra quá muộn khiến ông giật mình.

- Nếu chúng ta cưới ngay khi kết thúc chuyến đi thì hay quá.

- Anh cũng định thế, - ông nói.

- Vâng.

Lúc này, buổi sáng với ông dường như đặc biệt rạng rỡ. Ông không biết cái gì đã đưa ý nghĩ ấy vào đầu ông. Không hiểu nổi, song ông không khỏi mỉm cười vì sự thân tình của nó. Nó chứng tỏ cô yêu ông. Lúc này ông không còn ngờ vực gì nữa, và ông sẽ tìm ra cách giành được cô.

- Vậy thì, - ông nói, trêu đùa, - một tối nào đấy, anh sẽ tới và cuỗm em đi, - rồi ông cười vang.

- Tuy vậy, em sẽ không ở với anh nếu anh không cưới em, - Carrie nói thêm, nghĩ ngợi.

- Anh không muốn em nghĩ thế đâu, - ông âu yếm nói và cầm tay cô.

Lúc này cô quá vui vì đã hiểu. Cô càng yêu ông hơn khi nghĩ ông sẽ giải thoát cho cô. Về phần ông, từ “kết hôn” không ở lâu trong đầu ông. Ông cho rằng với tình yêu như thế, sẽ không có một trở ngại nào cho hạnh phúc cuối cùng của ông.

- Chúng mình đi nào, - ông nói hớn hở, rồi đứng dậy và ngắm nghĩa khắp công viên đẹp đẽ.

- Vâng ạ, - Carrie nói.

Họ đi qua cậu thanh niên Ailen, cậu ta nhìn theo họ với ánh mắt thèm muốn.

“Cặp này sung sướng quá, - cậu ta tự nhủ. - Chắc họ giàu lắm”.

XVI

Một Aladdin ngọc nghềch

Trong suốt thời gian lưu lại Chicago, Drouet ít chú ý đến loại bí mật mà anh liên quan. Trong chuyến đi cuối cùng, anh có một hiểu biết mới về tầm quan trọng của nó.

- Tôi nói cho cậu biết nhé, - một người chào hàng khác nói với Drouet, - đây là một việc quan trọng. Nhìn Hazenstab mà xem. Hẳn ta chẳng có lấy một tí tẹo khôn ngoan nào. Đương nhiên hẳn có một gia đình dòng dõi ủng hộ, nhưng thế cũng chưa ăn nhằm gì. Để tôi nói cho cậu biết trình độ của hẳn nhé. Hẳn là một hội viên hội Tam điểm cừ khôi, nhưng chỉ thế thì còn lâu mới nên chuyện. Hẳn kiếm được một biểu hiện bí mật chống lại cái gì đó.

Ngay lúc ấy, Drouet quyết định phải chú ý hơn những việc như thế. Vì thế khi trở về Chicago, Drouet năng lui tới trụ sở hội Tam Điểm của địa phương.

- Drouet này, - ông Harry Quincel, một nhân vật xuất chúng của chi nhánh Elk^[23] ở địa phương nói, - nghe nói anh là người có thể giúp chúng tôi vượt qua tình huống khó khăn.

Lúc ấy là sau cuộc gặp công việc và mọi sự đang tiến triển suôn sẻ. Drouet đang lượn quanh, chuyện phiếm và cười đùa với nhiều người quen biết.

- Ông muốn nói gì vậy? - Anh thân mật hỏi và quay bộ mặt tươi tỉnh về phía người anh em bí ẩn.

- Chúng tôi đang thử dựng một số buổi diễn trong hai tuần lễ

kể từ hôm nay, và muốn hỏi xem anh có biết cô gái nào có thể nhận một vai, một vai dễ thôi.

- Chắc là có, - Drouet nói, mà vai gì vậy? - Anh chẳng buồn nhớ rằng mình không biết một ai để nhắm vào việc này. Song vốn là người tốt bụng bẩm sinh, anh tán thành ngay.

- Ờ, tôi sẽ nói cho anh biết chúng tôi đang cố làm gì, - ông Quincel nói tiếp. - Chúng tôi đang cố trang bị đồ gỗ mới cho nhà trọ. Hiện nay ngân sách không đủ tiền, nên chúng tôi nghĩ phải quyên góp bằng một buổi diễn nho nhỏ.

- Hay quá, - Drouet ngắt lời, - một ý tưởng hay đấy.

- Quanh đây có vài anh chàng có tài. Có Harry Burbeck đóng vai người da đen rất cừ. Mac Lewis đóng được các vai bi. Anh đã nghe cậu ta đọc *Vượt những quả đồi*^[24] chưa?

- Chưa bao giờ.

- Ờ, thế thì phải nói để anh biết, cậu ta đọc hay lắm.

- Ông muốn tôi tìm một phụ nữ ư? - Drouet hỏi, muốn chấm dứt chủ đề này và chuyển sang chủ đề khác. - Các vị sẽ diễn vở gì vậy?

- *Dưới ánh đèn khí*^[25] - ông Quincel nói, nhắc đến vở kịch nổi tiếng của Augustin Daly, từ một vở diễn thành công vang dội xuống một nhà hát nghiệp dư đã gặp rất nhiều rắc rối và cắt bỏ, các nhân vật trong vở giảm thành con số có thể nhỏ nhất.

Trước kia, Drouet đã xem vở này vài lần.

- Thế ư? Một vở hay đấy. Nó sẽ thành công thôi. Hẳn là các vị sẽ kiếm được khối tiền.

- Chúng tôi cho rằng sẽ làm tốt - ông Quincel đáp. - Anh đừng quên nhé, ông kết luận, khi thấy Drouet có vẻ bồn chồn, - một

phụ nữ trẻ đóng vai Laura.

- Được, tôi sẽ để tâm.

Drouet bỏ đi, và lúc ông Quincel nói xong, anh đã quên bằng hầu hết sự việc. Thậm chí, anh chẳng buồn hỏi thời gian và địa điểm.

Một hoặc hai ngày sau, một bức thư nhắc Drouet lời đã hứa, thông báo cuộc diễn tập đầu tiên ấn định vào tối thứ Sáu, và giục anh làm ơn chuyển địa chỉ của cô gái ngay lập tức, để họ có thể cung cấp kịch bản cho cô.

- “Giờ biết tìm ai đây?” - Anh chàng chào hàng trầm ngâm hỏi, vừa gãi cái tai hồng hào. - “Mình chẳng quen biết ai hiểu về sân khấu nghiệp dư hết.”

Anh ta lục trong trí nhớ tên một số phụ nữ quen biết, và cuối cùng chọn một cô, chủ yếu vì địa chỉ nhà cô ta thuận tiện, ở ngay West Side, và tự hứa rằng ngay tối hôm đó sẽ ra ngoài gặp cô ta. Tuy nhiên, khi lên xe khởi hành về hướng Tây anh ta lại quên biến, và chỉ nhớ ra sự chệnh mảng của mình khi đọc mẩu tin ba dòng đăng trên tờ *Evening News*, công bố Custer Lodge của Elk sẽ tổ chức diễn vở *Dưới ánh đèn khí* vào ngày 16 tại Avery Hall.

- Chết cha! - Drouet kêu lên - anh quên bằng mất.

- Gì vậy? - Carrie hỏi.

Họ đang ngồi bên chiếc bàn nhỏ trong căn phòng dùng làm bếp, nơi thỉnh thoảng Carrie dọn bữa. Tối nay trông cô thật thu hút, và cái bàn nhỏ bày sẵn một bữa ăn ngon lành.

- Chao ôi, cuộc biểu diễn ở nhà trọ của anh. Người ta sắp diễn kịch, họ nhờ anh tìm cô gái đóng một vai.

- Họ định diễn vở gì?

- Dưới ánh đèn khí.

- Bao giờ?

- Ngày 16.

- Sao anh không tìm đi? - Carrie hỏi.

- Anh chẳng quen một ai, - anh đáp.

Bất đồ Drouet ngược nhìn.

- Này, - anh nói, - em có thích nhận vai này không?

- Em ư? - Carrie nói. - Em không thể diễn được.

- Sao em biết? - Drouet hỏi, vẻ nghĩ ngợi.

- Vì em chưa diễn kịch lần nào, - Carrie trả lời.

Dẫu sao, cô cũng hài lòng vì Drouet đề nghị. Mắt cô rạng ngời, vì nếu có thứ giành được tình cảm của cô, đó chính là nghệ thuật sân khấu.

Đúng với bản chất, Drouet bám lấy ý nghĩ này như một lối thoát dễ dàng.

- Không sao đâu. Em diễn được mà, và việc em phải làm là đến đây.

- Không, em không thể, - Carrie nói yếu ớt, cô bị lời gợi ý lôi cuốn nhưng vẫn ngần ngại.

- Có chứ, em có thể. Mà tại sao em không diễn được kia chứ? Họ cần một người, và việc này sẽ làm em rất vui.

-Ồ không, không được đâu ạ, - Carrie nói nghiêm trang.

- Em vẫn thích biểu diễn. Anh biết là thế mà. Anh đã nhìn thấy em khiêu vũ ở đây và bắt chước, chính vì thế anh mới mời em. Em thông minh, thế là tốt rồi.

- Không, em không diễn đâu, - Carrie bẽn lễn nói.

- Giờ anh sẽ bảo em phải làm gì nhé. Em xuống đó rồi liệu. Em sẽ rất vui cho mà xem. Những người trong nhóm không phải ai cũng cừ. Họ không có kinh nghiệm đâu. Họ thì biết gì về sân khấu kia chứ?

Anh ta nhăn mặt khi nói đến sự dốt nát của họ.

- Đưa cà phê cho anh, - Drouet nói thêm.

- Em không tin mình có thể biểu diễn được, Charlie ạ, - Carrie hờn dỗi nói. - Anh cho là em làm được sao?

- Nhất định rồi. Anh đánh cược là em sẽ thành công. Bây giờ em muốn đi, anh biết mà. Anh đã biết thế khi anh về nhà. Chính vì thế anh mới yêu cầu em.

- Anh nói vở kịch gì ấy nhỉ?

- *Dưới ánh đèn khí.*

- Người ta muốn em đóng vai gì?

- Ờ, một trong các vai nữ, anh không rõ.

- Vở kịch ấy thuộc loại gì?

- À, - Drouet nói, trí nhớ của anh ta về những việc này không tốt lắm, - về một cô gái bị một cặp vợ chồng lừa đảo sống trong khu ổ chuột bắt cóc. Cô ta có tiền hoặc thứ gì đó mà cặp kia muốn tước đoạt. Anh không biết tả chính xác đâu.

- Anh không biết em sẽ phải đóng vai nào sao?

- Không, nói thật là anh không biết. - Drouet nghĩ một lát. - A có, anh cũng biết. Vai Laura, em sẽ đóng vai Laura.

- Anh không thể nhớ vai ấy như thế nào ư?

- Tha cho anh đi, Cad, anh không thể, - anh ta trả lời. - Lẽ ra anh nên nhớ, anh đã xem vở này đủ rồi mà. Trong đó có một cô gái bị lấy trộm từ lúc sơ sinh, hay nhặt được trên phố, hoặc đại loại thế, và đó chính là cô gái bị hai kẻ tội phạm già săn lùng mà anh đã kể với em. - Anh ta dừng lại, miệng đẩy bánh nướng, cái nĩa giơ ra trước mặt. - Cô ta suýt bị chìm chết, à không, không phải thế. Anh sẽ bảo em anh làm gì nhé, - anh ta kết thúc một cách tuyệt vọng. - anh sẽ đưa cho em cuốn sách. Giờ anh không thể nhớ ra cả đời anh nữa kia.

- Em không biết nữa, - Carrie nói lúc anh ta kết thúc, sự hào hứng và khao khát tỏa sáng đột ngột chững lại tính nhút nhát để giành ưu thế trong cô. - Em có thể đi nếu anh thấy em diễn được.

- Lẽ tất nhiên là em diễn được mà, - Drouet nói, ra sức tán tụng Carrie và bản thân anh ta cũng thích thú. - Em tưởng anh về nhà và giục em làm một việc mà anh nghĩ là em không thành công ư? Em có thể diễn rất đạt. Nó là việc rất hứa hẹn cho em.

- Khi nào em phải đi? - Carrie nói, ngẫm nghĩ.

- Buổi diễn tập đầu tiên vào tối thứ Sáu. Tối nay anh sẽ lấy vai ấy cho em.

- Vâng, - Carrie nói, cam chịu, - em sẽ đóng, nhưng nếu em thất bại thì là lỗi của anh đấy.

- Em sẽ không thất bại đâu, - Drouet đoán chắc - Cứ diễn như em ở đây vậy. Thật tự nhiên. Em sẽ ổn mà. Anh thường nghĩ em sẽ trở thành một nữ diễn viên tài ba.

- Anh nghĩ thế thật sao? - Carrie hỏi.

- Đúng vậy, - anh chàng chào hàng nói.

Drouet không biết rằng tối hôm ấy lúc ra khỏi nhà, anh đã

nhẹn nhóm trong lòng cô gái một ngọn lửa bí ẩn. Bản tính Carrie vốn nhạy cảm và dễ bị ảnh hưởng của loại hình phát triển nhất mang ánh hào quang của kịch nghệ. Cô sinh ra là người thụ động, luôn là hình ảnh trung thực của xã hội năng động. Cô có khiếu bắt chước bẩm sinh và trí thông minh không tầm thường. Dù không được rèn luyện, đôi khi trước tấm gương, cô có thể tái tạo một tình huống kịch đã xem, thể hiện nhiều bộ mặt khác nhau trong cảnh. Cô thích uốn giọng theo lối truyền thống của một nhân vật nữ khốn cùng và nhắc lại những đoạn cảm động, lâm ly thống thiết mà cô đồng cảm nhất. Gần đây, chứng kiến vẻ duyên dáng uyển chuyển của *các cô gái ngây thơ* trong vài vở kịch khéo dựng, cô xúc động đến mức thỉnh thoảng trong phòng riêng, cô mê mải, ngấm ngấm bắt chước những động tác và biểu hiện của cơ thể. Vài lần, Drouet bắt gặp cô mê mải ngấm mình, anh ngỡ cô làm một việc vô tích sự là soi gương để nhớ lại những nét duyên dáng, xinh xinh của khuôn miệng hoặc cái nhìn mà cô đã chứng kiến ở người khác. Cô hiểu nhầm những lời buộc tội hời hợt của anh là phù phiếm và nhận lời trách móc với cảm giác có lỗi mơ hồ, tuy trong thực tế, nó chẳng là gì ngoài sự bùng nổ đầu tiên của một tài năng nghệ thuật đang gắng sức tái tạo chân dung hoàn hảo của một nhan sắc trong một lúc nào đó khiến cô mê mẩn. Trong những khuynh hướng còn chưa rõ rệt ấy, sự trau dồi niềm khát khao mô phỏng cuộc sống được coi là nền tảng của mọi nghệ thuật kịch.

Giờ đây, nghe Drouet tán dương khả năng diễn xuất của cô, toàn thân cô náo nức vì thỏa mãn. Giống như ngọn lửa hàn các phần lỏng lẻo thành một khối vững chắc, những lời của Drouet hợp nhất các cảm nghĩ bấp bênh mà cô cảm thấy nhưng chưa bao giờ tin, với khả năng của cô và làm chúng thành một mảnh hy vọng lòe loẹt. Như tất cả mọi người, cô có chút hảo huyền. Cô

cảm thấy mình có thể làm được nhiều việc nếu có cơ hội. Biết bao lần cô ngắm các nữ diễn viên ăn diện đom đàng trên sân khấu và tự hỏi trông cô sẽ ra sao và sẽ toại nguyện biết chừng nào nếu cô được thế chỗ của họ. Trạng thái căng thẳng, mê hoặc, những bộ trang phục rực rỡ, tiếng vỗ tay tán thưởng, tất cả những thứ đó cám dỗ cho đến lúc cô cảm thấy mình cũng có thể diễn và được công nhận tài năng. Giờ đây được bảo là cô thực sự có tài, rằng những việc nho nhỏ mà cô đã làm ở nhà khiến Drouet cũng cảm nhận được khả năng diễn xuất của cô. Cảm giác thật mãn nguyện lúc nó còn kéo dài.

Khi Drouet đi rồi, cô ngồi trên ghế bập bênh cạnh cửa sổ và suy nghĩ. Như thường lệ, trí tưởng tượng phóng đại những khả năng dành cho cô. Giống như anh đặt năm mươi xu vào tay, và cô phải tập nghĩ là một ngàn đôla. Cô thấy mình trong những tình huống hết sức không thỏa đáng, trong đó cô phải có giọng nói run run và thái độ khố khổ. Cô thích thú những nơi xa hoa và lịch sự, với những tình huống mà cô là trung tâm chú ý của mọi con mắt, là người nắm toàn quyền mọi số phận. Đu đưa tới, lui, cô cảm nhận nỗi đau dữ dội khi bị bỏ rơi, sự phẫn nộ ghê gớm vì những mưu mẹo xảo trá, nỗi buồn tê tái sau khi thất bại. Những ý nghĩ của mọi phụ nữ hấp dẫn cô đã từng xem trong các vở kịch - mọi mê thích nhất thời, mọi ảo tưởng cô nghĩ về sân khấu - giờ trở lại như ngọn triều dâng sau khi rút. Cô vun đắp những cảm nghĩ và quyết tâm mà không cần lý do.

Khi vào khu thương mại, Drouet ghé vào nhà trọ và khoác lác tùm lum rất điệu bộ lúc Quincel gặp anh ta.

- Cô gái anh tìm giúp chúng tôi đâu? - Ông Quincel hỏi.
- Tôi đã tìm ra cô ta, - Drouet nói.
- Thế sao? - Quincel nói, khá ngạc nhiên vì sự mau mắn của

anh, - tốt quá. Địa chỉ cô ấy như thế nào? - Ông rút sổ tay ra để có thể gửi phần vai cho cô.

- Ông muốn gửi vai kịch cho cô ấy? - Anh chàng chào hàng hỏi.

- Phải.

- Vậy tôi chuyển cho. Buổi sáng tôi sẽ mang đến thẳng nhà cô ấy cho.

- Anh cho biết địa chỉ cô ấy, phòng khi chúng tôi có thông tin gì gửi cô ấy.

- Số 29 Ogden Place.

- Cô ấy tên gì?

- Carrie Madenda, - anh chàng nói bừa. Các thành viên trong nhà trọ đều biết anh ta độc thân.

- Nghe chừng là người có thể biểu diễn được phải không? - Quincel nói.

- Phải, đúng vậy.

Anh cầm kịch bản về nhà và đưa cho Carrie với thái độ của người ban ơn.

- Ông ta bảo đây là vai hay nhất. Em nghĩ có thể đóng được không?

- Em không biết, để em xem kỹ đã. Anh biết là em sợ mà, bây giờ thì em nói là sẽ đóng.

- Kìa, cứ đóng đi chứ. Em sợ gì nào? Đây là một nhóm loàng xoàng thôi mà. Những người kia không cừ bằng em đâu.

- Vâng, em sẽ xem, - Carrie nói, hài lòng đã có vai vì cô vẫn nghi ngại.

Anh ta lượn quanh, chải chuốt và hồi hả trước khi có nhận xét tiếp theo:

- Họ sẽ in chương trình, - anh ta nói, - và anh báo với họ tên em là Carrie Madenda. Tên ấy đẹp chứ?

- Vâng, em nghĩ thế, - Carrie đáp và ngược nhìn anh. Cô nghĩ việc này hơi là lạ.

- Phòng khi em không thành công, - anh ta tiếp.

- Ồ vâng, - cô trả lời, khá hài lòng vì sự thận trọng của anh chàng. Đây là sự tử tế của Drouet.

- Anh không muốn giới thiệu em là vợ anh, vì nhờ có gì trực trực, em sẽ cảm thấy khó xử. Tất cả bọn họ đều biết rõ anh. Nhưng em sẽ ổn thôi. Đảng nào thì chắc chắn là em sẽ không gặp lại bất kỳ người nào trong nhóm.

- Ồ, em không quan tâm, - Carrie nói liều. Giờ cô đã quyết tâm trong trò chơi hấp dẫn này.

Drouet thở dài một hơi, nhẹ người. Anh ta sợ bị dồn đến một cuộc nói chuyện nữa về việc kết hôn.

Bắt đầu xem, Carrie đã thấy Laura là một vai đau khổ và dầm nước mắt. Như ông Daly phác họa, nó đích thực là truyền thống thiêng liêng nhất của một vở kịch ủy mị, khi ông bắt đầu sự nghiệp. Trong đó có mọi thứ: thái độ âu sầu, tiếng nhạc não nuột, lời giải thích dài dòng, những câu tán tỉnh chồng chất, đủ thứ.

- Anh chàng tội nghiệp, - Carrie đọc, tham khảo kịch bản và khai thác chất giọng lâm ly của cô. - Martin, mang cho anh ấy cốc vang trước khi ra đi.

Cô ngạc nhiên vì sự vắn tắt của cả vai kịch, cô không biết sẽ

phải làm gì trên sân khấu trong lúc những người khác trò chuyện, lại còn phải giữ cho hài hòa bằng động tác kịch trong các cảnh.

- Tuy nhiên, em nghĩ là em có thể diễn được, - cô kết luận.

Tối hôm sau, khi Drouet tới, cô rất mãn nguyện với những nghiên cứu trong ngày.

- Công việc thế nào rồi, Caddie? - Anh hỏi.

- Tốt ạ, - cô cười, nói. - Em cho là em gần như thuộc lòng vai.

- Thế thì tốt, - Drouet nói. - Chúng mình nghe một đoạn nào đó đi.

- Chao ôi, em không biết liệu em có thể đứng dậy và nói lên ở đây không, - cô e thẹn nói.

- Kìa, anh không hiểu vì sao lại không cơ chứ. Ở đây còn dễ hơn ở đằng kia.

- Em không nghĩ thế, - cô trả lời.

Cuối cùng, cô diễn một cảnh trong phòng khiêu vũ, rất xúc động, quên bằng Drouet, dường như cô đắm sâu hơn vào cảnh và nâng lên trạng thái tinh tế của cảm xúc.

- Hay, - Drouet nói, - hay quá, tuyệt vời! Em diễn đạt quá, Caddie ạ.

Drouet thực sự xúc động vì cách diễn đạt xuất sắc của cô và dáng vẻ nói chung của thân hình xinh xắn, thống thiết lúc đứng đưa rồi cuối cùng, lả ngất xuống sàn. Anh nhảy vọt lên đỡ, rồi ôm cô trong tay và cười vang.

- Em không sợ bị thương à? - Drouet hỏi.

- Không một chút nào.

- Tốt lắm, em thật phi thường. Anh chưa bao giờ biết em có thể làm được những việc như thế này.

- Chính em cũng không biết, - Carrie vui vẻ nói, mặt cô rạng rỡ vì hài lòng.

- Anh có thể cược là em rất ổn, - Drouet nói. - Em có thể tin lời anh. Em sẽ không thất bại đâu.

XVII

Thoáng nhìn qua cổng

Với Carrie, buổi diễn ở Avery rất ý nghĩa, dù thế nào nó cũng trở nên đáng ghi nhớ hơn lương trước. Đúng vào buổi sáng kịch bản đưa đến cho cô, cô học sinh kịch bé bỏng đã viết cho Hurstwood rằng cô sắp đóng một vai trong đó.

“Em sẽ diễn thực sự, - cô viết và cảm thấy có khi ông coi đây là một trò đùa, - hiện giờ em đã nhận vai rồi, em nói thật đấy”.

Đọc thư này, Hurstwood mỉm cười bao dung.

“Anh tự hỏi vở đó như thế nào đây? Anh phải đi xem mới được”.

Ông trả lời ngay lập tức, vui vẻ nhắc đến năng lực của cô. “Anh không mảy may ngờ vực em sẽ thành công. Ngày mai, em phải đến công viên và kể hết mọi chuyện cho anh biết nhé”.

Carrie vui sướng làm theo, và kể lể mọi chi tiết công việc đã nhận theo như cô hiểu.

- Hay lắm, - ông nói. - Anh rất mừng. Lẽ tất nhiên em sẽ diễn tốt, em vốn thông minh mà.

Trước đây, chưa bao giờ ông thấy cô hăng hái đến thế. Lúc này, xu hướng khám phá nỗi buồn của cô đã tan biến. Khi nói, mắt cô sáng ngời, má ửng hồng. Cô bộc lộ rất nhiều niềm vui mà việc ấy đem lại. Tuy vẫn còn nghi ngại - nhiều như những khoảnh khắc trong ngày - cô vẫn vui. Người quan sát bình thường cũng thấy cô không nén được hài lòng khi làm một việc

nhỏ và chẳng có gì quan trọng như thế.

Hurstwood lấy làm vui thích vì thấy cô gái có nhiều khả năng. Chẳng gì trên đời dễ gây cảm hứng bằng một tham vọng chính đáng, dù mới chớm nở. Nó đem lại màu sắc, sức mạnh và vẻ đẹp cho người sở hữu.

Lúc này Carrie bừng sáng vì một linh cảm thiêng liêng. Cô được cả hai người hâm mộ khen ngợi - những người cô không muốn mà có. Lẽ đương nhiên, tình cảm của họ đã làm hiểu thêm việc cô đang cố gắng và sự chấp thuận của họ. Sự non nớt đã giữ cho trí tưởng tượng của cô phong phú, tha hồ tung hoành với từng cơ hội nhỏ nhoi, tạo nên cái đĩa thần mở ra kho báu cho đời.

- Xem nào, - Hurstwood nói, - chắc là anh quen biết một số người ở nhà trọ. Bản thân anh cũng là một hội viên Elk.

- Ôi, anh đừng để anh ấy biết em kể với anh.

- Vậy cứ thế nhé, - viên quản lý nói.

- Em muốn anh đến đó nếu anh muốn, nhưng em không biết làm cách nào anh đến được, trừ khi anh ấy mời anh.

- Anh sẽ đến đấy, - Hurstwood trù mển nói. - Anh có thể thu xếp để cậu ta không biết là em đã kể với anh. Em cứ để việc ấy cho anh.

Sự quan tâm của viên quản lý là một sự kiện lớn cho buổi diễn, vì ông có vị thế đáng nể trong tổ chức Elk. Ông đã nghĩ đến việc giành một lô cho ông và bạn bè, rồi hoa tặng Carrie. Ông sẽ khoác cho chuyện tình của ông bộ cánh huy hoàng và cho cô gái bé bỏng của ông một cơ hội. Trong vòng một hoặc hai ngày, Drouet ghé vào khách sạn phố Adams và bị Hurstwood bí mật theo dõi ngay lập tức. Đó là khoảng năm giờ chiều, nơi này đầy những

thương nhân, nghệ sĩ, quản lý, chính khách, một hội đầy những người hồng hào béo tốt, mũ lụa, ngực áo hồ cứng, đeo nhẫn và ăn uống với sở thích của ông hoàng. Võ sĩ quyền Anh chuyên nghiệp John L. Sullivan^[26] ở một đầu quây sáng lấp lánh, vây quanh là một nhóm các nhà thể thao âm ỉ, trò chuyện sôi nổi nhất. Drouet băng qua sàn với dáng đi vui tươi, đôi giày da màu nâu mới tinh phát ra tiếng khi anh ta bước.

- Chào cậu, - Hurstwood nói. - tôi đang tự hỏi cậu ra sao rồi. tôi tưởng cậu lại ra khỏi thành phố.

Drouet cười to.

- Nếu cậu không có mặt thường xuyên hơn, chúng tôi sẽ phải cắt cậu khỏi danh sách thôi.

- Xin đừng làm thế, - anh chàng chào hàng nói, - tôi bận quá mà.

Họ sải bước đến quây rượu giữa một đám những nhân vật quyền thế ồn ào và biến động. Trong vài phút, viên quản lý ăn vận sang trọng đã bắt tay tới ba lần.

- Nghe nói nhà trọ của cậu sắp có buổi biểu diễn, - Hurstwood nói với thái độ thản nhiên nhất đời.

- Vâng, ai nói với ông vậy?

- Chẳng ai hết, - Hurstwood nói. - Họ gửi cho tôi vài cái vé và tôi phải trả hai đôla. Có gì hay ho không?

- Tôi không rõ, - người chào hàng nói. - Họ đã nhờ tôi tìm hộ một phụ nữ nhận đóng một vai.

- Tôi không có ý định đến đấy, - viên quản lý nói thoải mái, - song tất nhiên tôi sẽ quyên góp. Công việc ở đấy ra sao rồi?

- Ổn cả. Họ sẽ trang bị một số đồ đạc từ số tiền thu được.

- Thế à, - viên quản lý nói, - tôi mong họ thành công. Còn gì nữa không?

Drouet không định nói gì thêm. Lúc này, nếu xuất hiện giữa đám bạn bè, anh có thể nói anh bị giục giã đi cùng. Drouet có một khao khát quét sạch mọi thứ nhảm lẫn.

- Tôi nghĩ đến cô gái sắp đóng một vai trong đó, - Drouet bỗng nói, sau một lát suy nghĩ.

- Cậu đừng nói thế! Có chuyện gì vậy?

- Họ thiếu người và nhờ tôi tìm cho họ một người nào đó. Tôi đã bảo Carrie, và hình như cô ấy muốn thử.

- Thế cũng hay cho cô ấy, - viên quản lý nói. - Đó là một việc thú vị. Và cũng tốt cho cô ấy. Cô ấy đã từng có kinh nghiệm gì chưa?

- Không một chút nào.

-Ồ, không có gì nghiêm trọng lắm.

- Tuy vậy, cô ấy là người thông minh, - Drouet nói, gạt bỏ mọi lời chông lại năng lực của Carrie. - Cô ấy nhập vai đủ nhanh.

- Cậu đừng nói thế! - Viên quản lý nói.

- Có đấy, thưa ông. Tối hôm vừa rồi, cô ấy khiến tôi sửng sốt. Trời đất ơi, giá cô ấy không làm thế.

- Chúng ta phải tổ chức một hành động nho nhỏ cho cô ấy mới được, - viên quản lý nói. - Tôi sẽ lo chuyện hoa hoét.

Drouet mỉm cười vì sự tốt bụng của ông ta.

- Sau buổi diễn, các vị phải đi cùng tôi, chúng ta sẽ ăn bữa tối nhẹ nhàng.

- Tôi cho là cô ấy sẽ diễn tốt, - Drouet nói.

- Tôi muốn xem cô ấy diễn. Cô ấy sẽ làm tốt mà. Chúng ta sẽ hiểu cô ấy, - viên quản lý thoáng mỉm nụ cười nghiêm khắc, kết hợp giữa lòng tốt và sự khôn ngoan của ông.

Trong khi đó, Carrie tham gia cuộc diễn tập đầu tiên. Ông Quincel điều khiển buổi tập này, có Millice trợ giúp. Anh ta là một thanh niên có khả năng chuyên môn nhất định và có kinh nghiệm trong quá khứ mà chưa người nào hiểu chính xác. Vốn là người từng trải và thạo việc, song Millice gần như là người gay gắt, vì không nhớ rằng những người mà anh cố hướng dẫn là các tay chơi tình nguyện và không được hưởng lương.

- Cô Madenda, - anh nói với Carrie, cô đang loay hoay không biết cử động ra sao, - cô đừng đứng đờ ra như thế. Hãy thể hiện ra nét mặt. Nhớ rằng cô đang hoảng hốt vì bị người lạ đột nhập. Đi nào, - rồi Millice băng qua sân khấu Avery với thái độ ủ rũ nhất.

Carrie không hình dung chính xác lời gợi ý, nhưng sự mới mẻ của tình huống, sự có mặt của những người xa lạ, ít nhiều đều căng thẳng, và mong muốn làm mọi việc hơn là bị thất bại khiến cô trở nên rụt rè. Cô đi, bắt chước người hướng dẫn như yêu cầu, thâm tâm cảm thấy có gì đó thật ngây ngô.

- Bà Morgan, - vị đạo diễn nói với thiếu phụ đóng vai Pearl, - bà ngồi đây. Bây giờ, ông Bamberger, ông đứng chỗ này, thế. Ông sẽ nói gì đây?

- Hãy giải thích, - ông Bamberger nói yếu ớt. Ông đóng vai Ray, người tình của Laura, một nhân vật thượng lưu đang dao động vì ý định cưới cô, khi khám phá ra rằng cô là một đứa trẻ bị bỏ rơi, không biết cha mẹ là ai.

- Thế nào, lời thoại của ông là gì?

- Hãy giải thích, - ông Bamberger nhắc lại, và nhìn chăm chặp

vào lời thoại.

- Phải, nhưng nó cũng nói lên rằng - đạo diễn nhận xét, - trông ông rất sững sốt. Giờ ông nói lại lần nữa, nếu ông không thể sững sốt nổi.

- Hãy giải thích! - Ông Bamberger đòi hỏi, mạnh mẽ.

- Không, không, không phải thế! Hãy nói như thế này, - *hãy giải thích đi.*

- Hãy giải thích đi, - ông Bamberger nói, điệu giọng bắt chước.

- Tốt hơn rồi đấy. Bây giờ tập tiếp.

- Một đêm kia, - bà Morgan là người nói tiếp, kể, - người cha và người mẹ đi xem hát. Khi họ băng qua Broadways, như thường lệ, một đám đông trẻ con xáp đến gần họ xin tiền...

- Dừng lại, - đạo diễn nói và lao tới, cánh tay dang rộng. - Hãy đặt nhiều tình cảm hơn vào lời bà đang nói.

Bà Morgan nhìn anh ta dường như sợ bị hành hung. Cái nhìn của bà sáng lóe phần nộ.

- Bà Morgan, bà hãy nhớ rằng, - Millice nói thêm, phớt lờ ánh mắt, nhưng thái độ của anh điệu hơn, - bà đang kể chi tiết một câu chuyện cảm động. Lúc này, bà phải coi như đang kể một chuyện thương tâm của chính bà. Nó đòi hỏi tình cảm, sự kìm nén, ví như câu: “như thường lệ, một đám đông trẻ con xáp đến gần họ xin tiền”.

- Được thôi, - bà Morgan nói.

- Tập tiếp nào.

- Lúc người mẹ thọc tay vào túi tìm ít tiền lẻ, những ngón tay của bà chạm phải một thứ lạnh toát và một bàn tay run rẩy nắm

chặt lấy ví của bà.

- Rất tốt, - đạo diễn ngắt lời, và gạt đầu trình trọng.

- Thằng móc túi! Hả! - Ông Bamberger kêu to, thoai những dòng tiếp theo của ông.

- Không, không được, ông Bamberger, - đạo diễn nói và đến gần, - không nói thế được. “Một thằng móc túi - hả?”, như thế. Đây là một ý nghĩ.

- Anh không nghĩ rằng sẽ hay hơn nếu chúng tôi chỉ đọc các dòng của mình để xem có hiểu hết không? Chúng ta có thể chọn ra một số chi tiết. - Carrie nói yếu ớt, lưu ý rằng không những mọi người còn chưa biết hết lời của vai, nói gì đến các chi tiết biểu cảm.

- Ý cô rất sáng suốt, cô Madenda, - ông Quincel nói, ông đang ngồi bên rìa sân khấu, bình thản theo dõi những ý kiến đóng góp mà đạo diễn không chú ý.

- Được, - đạo diễn nói, có phần lúng túng, - có lẽ làm thế hay hơn. Rồi anh ta tươi nét mặt, chứng tỏ uy quyền. - Cứ cho là chúng ta đọc hết, cố biểu cảm hết mức có thể.

- Tốt, - ông Quincel nói.

- Bàn tay này, - bà Morgan nói tiếp, ngược nhìn ông Bamberger rồi nhìn xuống cuốn sách của bà, đọc tiếp những dòng sau, - mẹ tôi đã nắm chặt lấy trong tay bà, chặt đến mức giọng nói nhỏ, yếu ớt phải buột ra một tiếng kêu đau. Mẹ tôi nhìn xuống và thấy cạnh bà là một cô bé rách tả tơi.

- Rất tốt, - đạo diễn nhận xét, giờ nhàn rồi một cách tuyện vọng.

- Kẻ cắp! - Ông Bamberger gào to.

- To hơn nữa, - đạo diễn xen vào, thấy gần như không thể giữ yên bàn tay.

- Kẻ cắp! - Ông Bamberger tội nghiệp găm lên.

- Phải, nhưng là một kẻ cắp mới lên sáu, với bộ mặt như của thiên thần.

- Dừng lại, mẹ tôi nói: “Cháu đang làm gì đấy?”

- Đang cố lấy trộm, - đứa bé nói.

- Cháu không biết làm thế là xấu lắm hay sao? - Cha tôi hỏi.

- Không, - con bé nói, chỉ vào một người đàn bà bán thủ trên ngưỡng cửa đối diện, người đó bỗng lao xuống đường phố. - Đây là mẹ già Judas, - con bé nói.

Bà Morgan đọc đoạn này khá đơn điệu, và đạo diễn thất vọng. Anh ta bồn chồn, rồi tiến đến chỗ ông Quincel.

- Ông nghĩ thế nào về họ? - Anh ta hỏi.

- Ồ, tôi cho rằng chúng ta có khả năng uốn nắn họ, - ông Quincel nói với vẻ vững tin.

- Tôi không biết nữa, - đạo diễn nói. - Tôi có cảm tưởng ông Bamberger đóng vai tình nhân khá khó khăn.

- Chúng tôi chỉ kiếm được anh ta thôi, - Quincel nói và ngược mắt. - Harrison trở lại chỗ tôi vào phút cuối cùng. Chúng tôi còn biết tìm ai đây?

- Tôi không biết, - đạo diễn nói. - Tôi e rằng ông ta sẽ không bao giờ diễn được.

Đúng lúc đó, Bamberger kêu to:

- Pearl, cô đang giễu tôi.

- Nhìn kìa, - đạo diễn nói và che bàn tay, thì thào. - Trời ạ! Ông có thể làm gì với một người đàn ông mà nói lè nhè câu ấy?

- Anh có thể làm cho thành hay nhất, - Quincel an ủi.

Diễn xuất cứ thế, theo kiểu kinh nghiệm cho đến lúc Carrie - là Laura - vào phòng để giải thích cho Ray, sau khi nghe lời trình bày của Pearl về sự ra đời của cô, đã viết thư khước từ cô song chưa kịp gửi. Bamberger đang nói nốt những lời của Ray:

- Mình phải đi trước khi cô ấy quay lại. Tiếng chân cô ấy kìa! Muộn quá mất rồi! - Rồi nhét vội bức thư vào túi lúc cô gọi, ngọt ngào:

- Ray!

- Cô... cô Courtland, - Bamberger khẽ áp úng.

Carrie nhìn ông ta một lát và quên bằng sự hiện diện của cả nhóm. Cô bắt đầu nhập vai, môi nở nụ cười và quay người đúng như được hướng dẫn, đến gần cửa sổ, dường như ông ta không có mặt. Cô làm việc đó rất duyên dáng và ngược nhìn đầy lôi cuốn.

- Cô ta là ai thế? - Đạo diễn vừa hỏi vừa quan sát Carrie trong một cảnh ngắn với Bamberger.

- Cô Madenda, - Quincel nói.

- Tôi biết tên cô ta, - đạo diễn nói, - nhưng cô ta làm nghề gì?

- Tôi không biết, - Quincel nói. - Cô ấy là bạn của một trong các hội viên của chúng tôi.

- Ờ, cô ấy lanh lợi hơn bất cứ người nào tôi đã gặp ở đây, hình như cô ấy thích việc mình làm.

- Và xinh đẹp nữa chứ? - Quincel nói.

Đạo diễn bỏ đi, không trả lời.

Ở cảnh thứ hai, nơi cô đối mặt với cả nhóm trong phòng khiêu vũ, cô còn diễn hay hơn, khiến đạo diễn bất giác mỉm cười vì vẻ quyến rũ của cô, anh ta tiến tới và hỏi chuyện cô.

- Cô đã từng lên sân khấu chưa? - Anh ta hỏi, gần xa.

- Chưa ạ, - Carrie nói.

- Cô diễn tốt đến nỗi tôi tưởng cô đã có kinh nghiệm nhất định.

Carrie chỉ mỉm cười, đầy chủ ý.

Anh ta bỏ đi nghe vai Bamberger đang yếu ớt phun ra một lời nồng nàn.

Bà Morgan nhìn thấy diễn biến của sự việc, bà chiếu cái nhìn tị nạnh lên Carrie và khép cặp mắt nham hiểm.

“Cô ả là một tay nhà nghề rẻ tiền”, bà tự mãn nghĩ, rồi tỏ vẻ khinh miệt và căm ghét cho phù hợp.

Buổi diễn tập mất tròn một ngày, và Carrie về nhà, hài lòng vì đã làm tròn bốn phận. Những lời nói của đạo diễn ngân vang trong tai cô, và cô thèm có dịp thuật lại với Hurstwood. Cô muốn ông biết cô diễn hay ra sao. Drouet cũng là người để cô tâm sự. Cô khó mà đợi đến lúc anh hỏi, và kể lại không hề kiêu căng. Song le, tối nay Drouet đang mải nghĩ việc khác, và trải nghiệm nho nhỏ của cô không được anh ta coi trọng. Anh bỏ qua câu chuyện, dù cô đã chọn cách kể lể nhưng không níu kéo, và Carrie không thạo việc này. Drouet coi việc cô đang làm rất tốt là điều hiển nhiên và nhẹ người vì không phải băn khoăn gì nữa. Bởi vậy, anh dồn Carrie vào tình trạng bị ức chế và bực bội. Cô thấm thía sự thờ ơ của Drouet và mong mỗi gặp Hurstwood. Dường như lúc này, ông là người bạn duy nhất trong đời cô. Sáng hôm sau Drouet lại niềm nở, nhưng sự thiệt hại thì đã rồi.

Carrie nhận được bức thư thú vị của viên quản lý, dặn thời gian ông đợi cô trong công viên. Khi cô đến, ông tươi tắn với cô như ánh mặt trời buổi sáng.

- Em yêu, - ông hỏi, - em tập ra sao?

- Đủ tốt ạ, - cô nói, vẫn còn mất hứng vì Drouet.

- Kể cho anh nghe em diễn như thế nào đi. Thú vị chứ?

Carrie thuật lại những tình tiết trong buổi tập, càng nói càng sôi nổi.

- Thú vị thật, - Hurstwood nói. - Anh rất mừng. Anh phải đến đó xem em diễn mới được. Bao giờ đến buổi tập sau?

- Hôm thứ Ba, - Carrie nói, - nhưng người ta không cho khách vào.

- Anh hình dung là anh có thể vào được, - Hurstwood nói đầy ý nghĩa.

Cô đã hoàn toàn tươi tỉnh và hài lòng vì sự ân cần của ông, nhưng cô bắt ông hứa không đến đó.

- Vậy em phải cố gắng hết sức để anh vui lòng nhé, - ông nói, khích lệ. - Hãy nhớ là anh luôn muốn em thành công. Chúng ta sẽ làm cho buổi diễn trở nên thú vị. Giờ thì em đang làm thế.

- Em sẽ cố, - Carrie nói, tràn trề yêu thương và nhiệt tình.

- Thế mới ra dáng chứ, - Hurstwood âu yếm nói. Ông triu mền dứ một ngón tay với cô, - Hãy nhớ em là người cừ khôi nhất.

- Nhất định là thế, - cô trả lời và ngoái nhìn lại.

Sáng hôm ấy, trái đất tràn ngập ánh mặt trời. Cô nhẹ bước dạo chơi, bầu trời trong trẻo rót màu xanh tươi sáng vào tâm hồn cô. Ôi, may mắn thay những đứa con nỏ lực trên trái đất này, họ

đang cố gắng và tràn đầy hy vọng. Và, cầu Chúa ban cho họ sự hiểu biết, nụ cười và sự chấp thuận.

XVIII

Vượt qua ranh giới

Tối ngày Mười sáu, sự tham gia tinh tế của Hurstwood đã rõ ràng rành rành. Ông thông báo với bè bạn, - mà họ thì rất nhiều và có thể lực - rằng có một sự kiện họ nên tham dự, rốt cuộc ông Quincel thay mặt cho nhà trọ đã bán được hết vé. Những thông báo bốn dòng xuất hiện trên khắp các báo hàng ngày. Ông đã thu xếp để một trong những bạn bè của ông trong giới báo chí là ông Harry McGarren, chủ bút tờ Times nhận giúp việc này.

- Này Harry, - một buổi tối, Hurstwood nói khi ông này đang đứng uống rượu bên quầy trước khi thủng thủng về nhà, - tôi cho rằng anh có thể giúp cho nhiều người ra mắt.

- Chuyện gì vậy? - McGreen hài lòng vì được viên quản lý nổi tiếng hỏi ý kiến.

- Nhà trọ Custer sắp có một buổi giải trí nho nhỏ để quyên góp, và họ muốn có một thông cáo báo chí ngắn. Anh thừa hiểu ý tôi rồi, một mẫu tin hoặc vài dòng về việc sắp diễn ra.

- Được thôi, - McGreen nói, - tôi có thể làm việc này vì anh, George ạ.

Trong lúc đó, Hurstwood giấu mình hoàn toàn sau hậu trường. Các thành viên trong nhà trọ không hiểu vì sao sự việc nho nhỏ của họ lại suôn sẻ đến thế. Ông Harry Quincel được coi như một ngôi sao vì sự kiện này.

Ngày Mười sáu tối, bạn bè của Hurstwood tấp nập đến dự như

dân chúng La Mã nghe lời hiệu triệu của vị nguyên lão nghị viên. Ông cho rằng một nhóm khán giả ăn mặc sang trọng, hiền hậu và sẵn sàng dâng bốc sẽ trợ giúp Carrie.

Cô học trò nhỏ bé đã hoàn toàn làm chủ được vai diễn của mình, tuy có run khi phải đối mặt với đám đông, dưới ánh sáng chói lóa của những ngọn đèn chiếu trên sân khấu. Cô cố tự an ủi, có biết bao người khác, cả nam lẫn nữ cũng run khi nghĩ đến kết quả cho những cố gắng của họ, nhưng cô không thể phân tích mối nguy hiểm chung vì trách nhiệm riêng của cô. Cô sợ sẽ quên lời, sợ không làm chủ được tình cảm cũng như động tác trong vở diễn. Nhiều lúc, cô ước giá như cô không tham gia việc này, nhiều lúc cô lo sẽ đờ ra vì sợ và mặt trắng bệch, thở hổn hển, không biết nói gì và sẽ làm hỏng cả buổi diễn.

Một việc nữa với cả nhóm, ông Bamberger đã biến mất. Một tấm gương vô vọng đã sụp đổ vì những lời chỉ trích của đạo diễn. Bà Morgan vẫn có mặt, nhưng vốn đồ kị và quả quyết, nên chẳng làm gì hơn là thù hận, ít ra là với Carrie. Một diễn viên nhà nghề rồi việc được mời vào vai Ray, và trong lúc bản thân đóng cứng đờ đờ, anh ta chẳng buồn động tâm vì những người chưa bao giờ đối mặt với khán giả. Anh ta huênh hoang (nạt nộ, tuy vai mình phải giữ im lặng) với thái độ tự tin như thể muốn cho mọi người thấy rằng sự có mặt của anh ta là một bằng chứng bất ngờ rất có ý nghĩa.

- Dễ thôi mà, - anh ta nói với bà Morgan bằng một giọng giả tạo rất kịch. - Khán giả sẽ là thứ cuối cùng làm phiền ta. Cô biết không, tinh thần của vai mới là khó.

Carrie không thích phong thái của anh ta, nhưng cô hiểu quá rõ rằng một nữ diễn viên dù không nuốt nổi tính khí song vẫn phải chịu đựng tình yêu tưởng tượng của anh ta suốt buổi tối.

Sáu giờ, cô đã sẵn sàng ra đi. Đồ dùng biểu diễn đã thu xếp đầy đủ. Cô đã tập hóa trang từ sáng, đã tập dượt và sửa soạn đồ đạc từ lúc một giờ chiều, đã về nhà để xem lại vai mình lần cuối, và đợi buổi tối.

Nhân dịp này, nhà trọ cử đến một chiếc xe. Drouet cùng đi với cô đến cửa, rồi loanh quanh đến mấy cửa hàng tìm xì gà ngon. Cô diễn viên bé bỏng căng thẳng bước vào phòng thay quần áo và bối rối vì việc hóa trang đã biến cô, một thiếu nữ giản dị thành Laura, một hoa khôi thượng lưu.

Những ngọn đèn khí chói lóa, những vali mở toang gợi đến chuyến đi và trưng bày, những thứ trong hộp trang điểm rải đầy đó: phấn hồng, phấn trắng, kem làm trắng da, li-e đốt thành than, mực nho, bút chì kẻ mắt, tóc giả, kéo, gương soi, quần áo xếp nếp, tóm lại, đủ thứ đồ không tên của nghệ thuật hóa trang, gây nên một không khí riêng, khác thường. Từ ngày đến thành phố, nhiều thứ đã ảnh hưởng đến cô, nhưng luôn xa cách. Không khí mới này thân thiện hơn nhiều. Nó hoàn toàn không giống với những toà lâu đài nguy nga rực rỡ, lạnh lùng xưa cô đi, chỉ cho phép cô kính sợ và ngạc nhiên từ xa. Nó như một người ân cần cầm tay cô và nói: “Bạn thân mến, cứ vào đi”. Nó tự cởi mở với cô. Cô sửng sốt vì những tên tuổi quan trọng trên yết thị, ngạc nhiên vì những thông báo dài trên báo, vẻ đẹp của những trang phục sân khấu, không khí của xe cộ, hoa và sự tao nhã. Đây không hề là ảo ảnh. Đây là cánh cửa mở toang để nhìn thấy mọi thứ đó. Cô bắt gặp nó như một người tình cờ thấy một hành lang bí mật, và ngắm nghía, rồi thấy mình trong một căn phòng đầy những thứ lóng lánh như kim cương và thích thú!

Lúc Carrie xao xuyên thay trang phục trong phòng hóa trang nhỏ, cô nghe thấy nhiều giọng nói bên ngoài, thấy ông Quincel

tất tả chạy đây chạy đó, lưu ý bà Morgan và bà Hoagland vì sự chuẩn bị bực dọc của họ, nhìn thấy khoảng hai chục người có nhiệm vụ xếp đặt đi đi lại lại, lo không biết kết quả ra sao, cô không khỏi cảm thấy việc này thật thú vị nếu nó kéo dài, nếu bây giờ cô diễn tốt sẽ hoàn hảo biết bao, rồi sau một thời gian cô sẽ dành được chỗ đứng như một nữ diễn viên thực thụ. Ý nghĩ ấy choán lấy cô thật lạ lùng. Nó ngân nga trong tai cô như giai điệu của một bài hát cũ. Nếu không có sự quan tâm của Hurstwood, tiền sảnh nhỏ chắc cũng đầy người, vì những khách trọ tham gia một cách vừa phải phúc lợi của họ. Song le, những lời của Hurstwood đã lan đi nhiều vòng. Nó là một sự vụ đầy đủ. Bốn lô đã kín người. Bác sĩ Norman McNeill Hale và vợ chiếm một lô. Đây là một quảng cáo đắt giá. C.R. Walker, một thương nhân buôn bán đồ khô và sở hữu ít nhất hai trăm ngàn đôla, chiếm lô khác; Một thương nhân nổi tiếng ngành than ở lô thứ ba; còn Hurstwood và bạn bè ông ở lô thứ tư. Drouet ở trong số đó. Nói chung, những người đổ đến đây nếu không là người danh tiếng cũng là người có máu mặt. Họ là sinh khí của một giới nhất định - giới nhiều tiền và biểu hiện của một tôn ti trật tự bí mật. Các quý ông Elk biết rõ vị trí của nhau. Họ được kính trọng vì có khả năng tích lũy tiền của, sở hữu nhà đẹp, xe đẹp, ăn vận sang trọng, và có địa vị quan trọng trên thương trường. Lẽ đương nhiên, Hurstwood là một nhân vật có trí tuệ cao hơn chút ít, được thừa nhận là một hình ảnh hoàn hảo, ông khôn ngoan và luôn thể hiện tư thế đàng hoàng, giữ địa vị đường bệ và quyền thế, điều khiển tình bạn bằng sự khéo léo trực giác khi xử lý với con người. Nói chung, ông nổi tiếng hơn đa số những người khác trong cùng giới, được coi là người biết giấu kín thế lực và sự phát đạt về tài chính của mình.

Tối nay ông ở đúng môi trường của mình. Ông cùng vài người

bạn từ Rector dong xe đến thẳng đây. Trong hành lang, ông gặp Drouet vừa mua xì gà về. Cả năm người nhập bọn và chuyện trò thân mật về khách khứa hiện tại và sự thay đổi nói chung trong công việc ở nhà trọ.

- Ai thế này? - Hurstwood nói lúc đi vào nhà hát, nơi các ngọn đèn héch ngược và một nhóm các quý ông đang cười và trò chuyện trong chỗ trống đằng sau ghế.

- Ông Hurstwood, ông khỏe chứ? - Người đầu tiên nhận ra ông, hỏi.

- Rất mừng được gặp ông, - Ông nói và siết nhẹ tay người đó.

- Có vẻ ra trò đấy, nhỉ?

- Vâng, đúng vậy, - viên quản lý nói.

- Hình như Custer có nhiều người ủng hộ, - người bạn nhận xét.

- Cũng nên thế, - Vị quản lý khôn ngoan nói. - Thấy thế tôi cũng mừng.

- Ủa, George, - người khác nói oang oang, ông ta to béo đến mức ngực áo sơmi hồ cứng căng ra đáng ngại, - công việc của ông ra sao?

- Tuyệt vời, - viên quản lý nói.

- Ngọn gió nào đưa ông đến đây vậy? Ông không phải là thành viên của Custer mà.

- Vì thiện chí, - viên quản lý đáp lại. - Thích gặp gỡ các bạn thân thôi.

- Bà nhà có đến không?

- Tối nay nhà tôi không đến. Bà ấy không được khoẻ.

- Rất tiếc, tôi mong là không có gì nghiêm trọng.

- Không sao, nhà tôi chỉ mệt chút ít thôi.

- Tôi nhớ bà Hurstwood khi bà ấy đến St. Joe cùng ông... - một người mới đến nhớ lại, và bị mấy người bạn khác tới, giới hạn đoạn hồi tưởng.

- Kìa George, ông khỏe không? - Một chính khách vui tính của West Side và thành viên hội Tam điểm nói. - Chà chà, tôi rất mừng gặp lại ông; Công việc ra sao rồi?

- Rất ổn. Tôi thấy các vị đã xong việc bổ nhiệm Ủy viên Hội đồng thành phố.

- Phải, chúng tôi đã tổng họ vào đây mà không gặp rắc rối gì nhiều.

- Ông có biết Henessy hiện giờ làm gì không?

- Ồ, ông ta đã trở lại nghề làm gạch. Ông có biết ông ta có một nhà máy gạch không?

- Tôi không biết, - viên quản lý nói. - Tôi thấy hơi đau lòng vì ông ấy thua cuộc.

- Có lẽ thế, - người kia nói và nháy mắt ranh mãnh.

Lúc này, một vài người bạn thân thiết mà ông mời bắt đầu xuất hiện. Họ bước vào, trịnh trọng thể hiện trong những bộ trang phục lộng lẫy, rành rành mẫn nguyện và quan trọng.

- Chúng ta ở đây cả rồi, - Hurstwood nói, quay sang một người trong nhóm mà ông đang nói chuyện.

- Đúng vậy, - người mới đến, một quý ông phong nhã trạc bốn năm tuổi đáp lại.

- Nghe này, - ông ta thì thào vui vẻ và kéo vai Hurstwood để có

thể nói thắm vào tai, - nếu buổi diễn không ra gì, tôi sẽ táng vào đầu anh đấy.

- Hẳn là anh muốn gặp các bạn cũ của anh. Nghĩ đến buổi diễn làm gì!

Người khác hỏi:

- Nó có hay ho thật không đây?

Viên quản lý đáp:

- Tôi không biết. Tôi chưa chắc lắm. - Rồi, ông ngẩng đầu duyên dáng, - vì hội Tam điểm thôi.

- Nhiều người vẫn ở ngoài nhỉ?

- Phải, anh tìm Shanahan đi. Anh ấy mới hỏi anh lúc trước.

Nhà hát nhỏ rộn ràng những giọng nói thành công, tiếng quần áo sột soạt, những chuyện tâm phào cũ rích, phần lớn tuân theo người đàn ông này. Trong vòng nửa giờ trước lúc kéo màn, nhìn ông ta lúc nào cũng là thành viên của một nhóm xuất sắc, gồm năm hoặc sáu người mập mập, ngực áo trắng muốt, những chiếc kim gài lấp lánh chứng tỏ sự thành đạt của họ. Các quý ông đưa vợ theo gọi ông ra ngoài bắt tay. Ghế ngồi lách cách, những người dẫn chỗ cúi đầu trong lúc ông dịu dàng nhìn. Hiển nhiên ông là tinh túy trong số họ, phản chiếu tham vọng trong cá tính của những người chào hỏi ông. Ông được chào hỏi, bợ đỡ theo kiểu đón tiếp danh nhân. Thông qua đó, người ta có thể thấy địa vị của một người. Nó cao quý ở mặt này và tầm thường ở mặt khác.

XIX

Một giờ trên đất yêu tinh

Cuối cùng, màn đã sẵn sàng kéo lên. Mọi chi tiết hóa trang đã hoàn tất, cả nhóm ngồi yên trong lúc nhạc trưởng của dàn nhạc nhỏ gõ cây gậy đầy ý nghĩa vào bản nhạc, và tấm màn mềm mại bắt đầu cuốn lên. Hurstwood ngừng nói chuyện, cùng Drouet và ông bạn Sagar Morrison vào lô.

- Giờ chúng ta sẽ xem cô bé diễn, - ông nói với Drouet bằng giọng không để người khác nghe thấy.

Trên sân khấu, sáu người đã xuất hiện trong cảnh một phòng khách mở. Chỉ liếc nhìn, Drouet và Hurstwood đã thấy Carrie không ở trong số đó, và họ lại tiếp tục thì thầm trò chuyện. Bà Morgan, bà Hoagland và diễn viên đóng thay vai Bamberger - đóng các vai chính trong cảnh này. Diễn viên chuyên nghiệp tên là Patton chắc là đã dặn dò họ ở bên ngoài, nhưng lúc này rõ ràng là cần tư vấn thêm. Bà Morgan trong vai Pearl, cứng đờ vì sợ. Bà Hoagland nói khàn khàn. Cả nhóm thiếu dũng cảm đến mức chỉ nói được lời và không thể làm gì hơn. Nó lấy mất mọi hy vọng và lòng tốt không chỉ trích của khán giả, tránh được sự thương hại hiển nhiên, lo lắng sẽ là niềm thống khổ khi thất bại.

Hurstwood hoàn toàn đứng đưng. Ông cho đương nhiên cuộc biểu diễn này là vớ vẩn. Ông chỉ nhắm nhắm vào việc chịu đựng để sau đó khoe khoang và chúc mừng.

Tuy nhiên, sau một hồi sợ hãi, các diễn viên đã khắc phục được cơ nguy suy sụp. Họ nói năng yếu ớt, gần như mất hẳn mọi

ý định thể hiện khi Carrie vào cảnh.

Vừa liếc nhìn cô, cả Hurstwood và Drouet đã thấy ngay cô không thể đứng vững. Cô vừa nhút nhát đi qua sân khấu, vừa nói:

- Ông ở đây ư, thưa ông, chúng tôi đã tìm ông từ lúc tám giờ, - nhưng sắc thái yếu ớt và giọng nói run run khiến vô cùng chán.

- Cô ấy sợ quá, - Drouet thì thầm với Hurstwood.

Viên quản lý không nói gì.

Ngay sau đó, cô có một lời thoại bị coi là khôi hài:

- Vâng, có thể nói rằng tôi có cuộc đời khá cay đắng.

Song câu đó nói đều đều, và trở thành tẻ nhạt chết người. Drouet cựa quậy liên tục. Hurstwood không hề nhúc nhích một ngón chân.

Đến một cảnh khác, Laura đứng lên và cảm thấy tai họa đang lơ lửng, cô buồn bã nói:

- Giá như bà không nói câu đó, Pearl. Bà có biết câu thành ngữ cổ này không: “Gọi một thiếu nữ bằng tên chồng”.

Câu này thiếu cảm xúc đến buồn cười. Carrie không truyền tải được điều gì. Cô nói như trong cơn mơ. Hình như cô biết chắc chắn là sẽ thất bại cay đắng. Cô kém hơn bà Morgan, dù sao bà ta cũng trấn tĩnh lại đôi chút, và ít ra lúc này lời thoại của bà cũng rõ ràng. Drouet ngoảnh khỏi sân khấu và nhìn vào khán giả. Cử tọa lạng lẽ chịu đựng, và lẽ tất nhiên đều mong có sự thay đổi. Hurstwood nhìn xoáy vào Carrie, dường như muốn thôi miên cô phải diễn tốt hơn. Ông đang truyền quyết tâm của mình về phía cô. Ông thông cảm với cô.

Trong vài phút, cô bắt đầu đọc bức thư của kẻ lừa đảo xa lạ gửi

đến. Khán giả hơi nhãng đi vì câu chuyện giữa diễn viên chuyên nghiệp và một nhân vật tên là Snorky do một người Mỹ bé nhỏ, thấp lùn thủ vai, anh ta thực sự phát triển được sự hài hước, biến người lính hơi điên, cụt tay thành người đưa thư sinh động. Anh ta nói oang oang, bất chấp đến mức họ không có ý định đùa song rất khôi hài. Song lúc anh ta đi khỏi, cảnh diễn trở lại bi ai với Carrie là nhân vật chính. Cô không trấn tĩnh nổi. Trong suốt cảnh giữa cô và kẻ lừa đảo, cô đi thơ thẩn làm khán giả mệt mỏi chịu đựng, cuối cùng cô đi ra khiến họ nhẹ nhõm hẳn.

- Cô ấy quá căng thẳng, - Drouet nói, linh cảm được nhận xét nhẹ nhàng mà anh ta nói lúc trước.

- Tốt hơn hết là cậu trở lại và động viên cô ấy.

Drouet mừng rỡ làm mọi thứ để cứu viện. Anh ta bươn bả vòng ra lối cửa ngách, và được người gác cửa thân thiện cho vào. Carrie đang đứng trong cánh gà, yếu ớt đợi lần ra tiếp theo, mất hết nhiệt tình và can đảm.

- Cad này, - Drouet nhìn cô và nói, - em đừng căng thẳng thế. Trấn tĩnh lên nào. Những người kia ra sân khấu rồi cuộc cũng thế cả. Em sợ gì nào?

- Em không biết, - Carrie nói. - Hình như em không có khả năng diễn xuất.

Tuy vậy, cô rất cảm kích vì sự hiện diện của người tình. Cô thấy cả nhóm căng thẳng đến mức sức lực của cô tan biến cả.

- Bình tĩnh nhé, - Drouet nói. - Can đảm lên nào. Em sợ gì kia chứ? Giờ cứ ra sân khấu và em sẽ làm tốt thôi mà. Em lo gì?

Carrie phấn chấn lên đôi chút vì sự khuyến khích của anh chàng chào hàng.

- Em diễn dở lắm phải không?

- Không một chút nào. Em chỉ cần hăng hái hơn một chút nữa thôi. Cứ diễn như em đã làm cho anh xem vậy. Nhớ hát đầu như tối hôm trước nhé.

Carrie nhớ lại niềm hân hoan của cô trong phòng. Cô cố nghĩ mình sẽ làm như thế.

- Cảnh nào tiếp theo? - Drouet hỏi và nhìn vào phần vai mà cô đang xem.

- Cảnh giữa Ray và em, lúc em từ chối anh ta.

- Bây giờ em sẽ diễn thật sinh động nhé, - Drouet nói. - Hăng hái lên, thế thôi. Cứ diễn như không ấy.

- Đến lượt cô, cô Madenda, - người nhắc vở nói.

- Vâng, - Carrie nói.

- Em mà sợ là ngốc đấy, - Drouet nói. - Giờ thì ra đi, can đảm lên. Anh sẽ quan sát em từ chỗ này.

- Anh ư? - Carrie nói.

- Ừ, ra đi em. Đừng sợ.

Người nhắc vở ra hiệu cho cô.

Cô dậm bước, vẫn yếu đuối, nhưng đột nhiên dũng khí của cô phần nào trở lại. Cô nghĩ đến Drouet đang nhìn mình.

- Ray, - cô nói dịu dàng, giọng cô bình tĩnh hơn cảnh vừa qua rất nhiều. Đây là cảnh đạo diễn ưng ý nhất trong buổi diễn tập.

- Cô ấy thoải mái hơn rồi, - Hurstwood thầm nghĩ.

Cô không vào vai như trong buổi diễn tập, nhưng diễn tốt hơn nhiều. ít nhất thì khán giả không bực dọc. Sự tiến bộ của cả

nhóm chiếm trọn khả năng quan sát của cô. Họ đang rất tiến bộ, và lúc này vở kịch dường như tạm tạm, chỉ ít là các vai đều cố gắng.

Carrie rời sân khấu, sôi nổi và căng thẳng.

- Có khá hơn chút nào không? - Cô nói và nhìn Drouet.

- Anh đã bảo mà. Cứ thế nhé. Đưa sinh khí vào vai diễn. Em sẽ làm cho nó hay hơn một ngàn phần trăm. Đạt hơn cảnh khác nhiều. Giờ diễn tiếp đi và bùng sáng nhé. Em có thể làm được mà. Em sẽ chinh phục họ.

- Có thật là khá hơn không, anh?

- Khá hơn, anh nói rồi. Cảnh tiếp theo là gì?

- Cảnh phòng khiêu vũ.

- Em có thể diễn rất tốt, - anh ta nói.

- Em không biết nữa, - Carrie trả lời.

- Này em, - Drouet kêu lên, - em đã diễn cảnh đó cho anh xem rồi! Giờ em bước ra và diễn đi. Nó sẽ làm em vui lên. Cứ diễn như em đã làm trong phòng. Nếu em xoay tròn như thế, anh đánh cược là em sẽ thành công lớn. Em định cược gì nào?

Anh chàng thường cho phép sự sôi nổi của mình thể hiện tốt hơn lời nói. Anh ta thực sự cho rằng Carrie diễn cảnh này rất hay, và muốn cô lặp lại trước công chúng. Sự nhiệt tình của anh ta đã đem lại nghị lực trong dịp này.

Khi đến lúc, anh ta đã làm cho Carrie phấn chấn có hiệu quả nhất. Anh ta khiến cô cảm thấy mình diễn rất đạt. Sự sâu muộn cũ của niềm khao khát bắt đầu trở lại khi anh ta nói chuyện với cô, và tình thế xoay chuyển, cô hào hứng trong cảm xúc.

- Em nghĩ là em có thể làm được.

- Chắc chắn thế rồi. Giờ em tiến lên và sẽ thấy.

Trên sân khấu, bà Van Dam đang bóng gió bôi nhọ Laura.

Carrie lắng nghe, và nhiệm phải một cái gì đó, cô không biết là gì, Lỗ mũi cô hơi phập phồng.

- Như thế có nghĩa là, - diễn viên chuyên nghiệp đóng vai Ray nói, - tầng lớp thượng lưu là người báo thù sự nhục mạ rất khùng khiếp. Bà đã từng nghe đến lũ sói Siberia chưa? Khi một con trong đàn bị ốm, những con khác ăn tươi nuốt sống nó. So sánh này không tao nhã cho lắm, nhưng trong giới thượng lưu có một thứ rất tàn ác. Laura đã nhạo báng nó bằng tính tự phụ, còn tầng lớp thượng lưu vốn sẵn tính đó, sẽ phản nộ gay gắt vì bị coi thường.

Có tiếng gọi nghệ danh của Carrie lên sân khấu. Cô bắt đầu cảm thấy sự gay gắt của hoàn cảnh. Cảm giác là người bị bỏ rơi bao trùm lấy cô. Cô cheo leo trên rìa cánh, ngây ngất trong ý nghĩ thăng hoa. Cô không còn nghe thấy gì nữa, ngoài sự sôi sục của mình.

- Nào, các cô gái, - bà Van Dam nói, trang nghiêm, - hãy để chúng tôi soát các đồ vật của các cô. Chúng sẽ không còn an toàn khi một tên trộm cừ khôi như thế lọt vào.

- Vào, - người nhắc vở nói, tới gần cô, nhưng cô không nghe thấy. Cô tiến lên trước với vẻ duyên dáng điềm tĩnh, bắt nguồn từ cảm xúc. Cô xuất hiện trước khán giả, xinh đẹp và tự hào, thay đổi hẳn do hoàn cảnh bắt buộc, thành một người lạnh lùng, vô tội, bơ vơ khi những người thượng lưu khinh bỉ tránh xa cô.

Hurstwood chớp mắt và hiểu ngay cơ sự. Những làn sóng tỏa ra của tình cảm và sự chân thành đã đập vào những bức tường

xa nhất của căn phòng. Ma lực của niềm đam mê ngay tại đây sẽ làm tan rã cả thế giới.

Nó cũng là sự chú ý đầy lôi cuốn, là sự mê hoặc của tình cảm cho đến nay vẫn còn lạc hướng.

- Ray! Ray! Tại sao cậu không trở về với cô ấy? - là tiếng kêu của Pearl.

Mọi con mắt đổ dồn vào Carrie, vẫn kiêu hãnh và đầy khinh miệt. Họ xúc động y hệt cô. Mắt họ theo cái nhìn của cô.

Bà Morgan - vai Pearl - sáp đến gần cô.

- Chúng ta về nhà đi, - bà nói.

- Không, - Carrie trả lời, lần đầu tiên giọng cô ngạo mạn, the thé một âm sắc chưa từng thấy. - Hãy ở lại với anh ta!

Cô chỉ bàn tay gần như buộc tội vào người yêu của cô. Rồi, với cảm xúc mãnh liệt khiến cả khán phòng choáng váng vì sự đơn giản vô cùng:

- Anh ta sẽ không chịu đựng được lâu đâu.

Hurstwood hiểu rằng ông đã tìm được một thứ tốt đẹp phi thường. Ý nghĩ ấy càng mạnh mẽ thêm vì tiếng vỗ tay của khán giả khi cánh màn từ từ hạ và thực tế đó là nhờ Carrie. Lúc này, ông thấy cô tuyệt đẹp. Cô đã làm một việc vượt tầm ảnh hưởng của ông. Ông mãn nguyện sâu sắc khi nhận thức được cô là của ông.

- Hay, - ông nói, rồi bị cơn bốc đồng chiếm lĩnh, ông đứng dậy và đi tới cửa sân khấu.

Lúc ông tới, Carrie vẫn ở đó với Drouet. Tình cảm của ông dành cho cô hầu như chan chứa. Ông gần như bị cuốn đi vì sức mạnh và tình cảm mà cô biểu lộ. Ông thèm được trút những lời

ca ngợi với tình cảm vô bờ bến của một người tình, nhưng Drouet đang ở đây, sự yêu mến của anh ta nhanh chóng được khơi lại. Anh ta vốn dễ say đắm hơn Hurstwood. Chỉ ít thì trong bản chất của hoàn cảnh, nó là một hình thái khỏe khoắn hơn.

- Chà chà, - Drouet nói, - em diễn thật vượt tầm. Anh biết là em có thể làm được mà. Chao ôi, em là một bông cúc xinh xắn!

Mắt Carrie rạng ngời ánh sáng thành công.

- Em diễn tốt chứ?

- Em ư? Anh cho là đạt. Em không nghe thấy tiếng vỗ tay sao?

Vẫn còn vài tiếng vỗ tay yếu ớt.

- Em cho là em đã làm được thứ mình thích... Em cảm thấy thế.

Đúng lúc đó Hurstwood vào. Theo bản năng, ông cảm thấy sự thay đổi trong con người Drouet. Ông thấy anh chàng chào hàng đứng sát Carrie, và nổi ghen tuông bùng cháy trong ngực ông. Trong suy nghĩ nhanh như chớp, ông tự trách mình đã bảo anh ta quay lại. Ông cũng căm ghét Drouet như một kẻ đột nhập. Ông không thể hạ mình xuống chúc mừng Carrie như một người bạn. Dẫu sao, ông cũng làm chủ được mình và đó là một thắng lợi lớn. Ông hầu như dập tắt ánh sáng tinh tế trong mắt.

- Cô Drouet, tôi đến để nói rằng cô diễn rất đạt. Thật thú vị. - Ông nói và nhìn Carrie.

Carrie hiểu lời ám chỉ và đáp:

- Cảm ơn ông.

- Tôi đang nói với cô ấy, - Drouet xen vào, hài lòng vì thứ mình sở hữu, - rằng tôi nghĩ là cô ấy đã diễn tốt.

- Cô đã diễn rất đạt, - Hurstwood nói, và mắt Carrie sáng lên vì cô hiểu nhiều hơn lời nói.

Carrie cười rạng rỡ.

- Nếu cô diễn tốt hết phần còn lại của vở, cô sẽ làm tất cả chúng tôi nghĩ cô là một nghệ sĩ bẩm sinh.

Carrie lại mỉm cười. Cô cảm nhận sự nhạy cảm trong vị thế của Hurstwood, và mong ước có thể được ở một mình với ông, nhưng cô không hiểu sự thay đổi trong con người Drouet. Hurstwood thấy anh ta có thể trò chuyện và kiềm chế như ông, phần uất với Drouet từng khoảnh khắc anh ta có mặt, ông đành cúi chào để đi ra với vẻ thanh nhã tuyệt vời. Ra đến ngoài, ông nghiêng rặng vì đổ kỵ.

- Khốn kiếp! - Ông nói, - hẳn luôn như thế sao? - Ông ử rử trở về lô, và không thể trò chuyện vì nghĩ đến tình cảnh thảm hại của mình.

Lúc màn kéo lên cho hồi sau, Drouet trở lại chỗ. Anh ta tươi tỉnh lên nhiều và muốn thì thầm, nhưng Hurstwood chỉ giả vờ mải xem. Ông dán mắt lên sân khấu dù không có Carrie, đang diễn một khúc hài kịch ngắn trước khi cô vào. Tuy nhiên, ông không hiểu đang diễn ra chuyện gì. Ông chìm vào suy tư và mọi ý nghĩ đều tệ hại.

Sự tiến bộ của vở diễn không làm ông vui lên. Từ lúc này trở đi, Carrie dễ dàng trở thành trung tâm chú ý. Khán giả thấy chẳng có gì hay ho sau ấn tượng ảm đạm ban đầu, giờ chuyển sang thái cực khác hẳn. Cảm tình chung đã tác động tới Carrie. Cô diễn vai mình khá đạt, tuy không có gì giống như xúc cảm mãnh liệt đã khuấy động được tình cảm như cuối hồi thứ nhất khá dài.

Cả Hurstwood lẫn Drouet đều quan sát thân hình xinh đẹp cùng những cảm xúc đang lên của cô. Thực ra khả năng ấy trong cô tự bộc lộ, còn họ chỉ nhìn thấy nó xuất hiện trong những hoàn cảnh phù hợp, gần như đóng khung trong những thứ vàng son lộng lẫy và tỏa sáng vì ánh sáng riêng của sự đa cảm và tính cách, càng tăng thêm phần quyến rũ với họ. Drouet thấy cô hơn hẳn Carrie cũ rất nhiều. Anh thềm được ở nhà cùng cô, để trò chuyện với cô. Drouet sốt ruột đợi đến lúc kết thúc, khi chỉ có riêng họ được về nhà với nhau.

Ngược lại, trong tình huống khó chịu của mình, Hurstwood nhìn thấy sức hấp dẫn mới mẻ, mạnh mẽ của cô. Ông muốn đổ tội cho người đàn ông cạnh mình. Trời ạ, ông không thể hoan nghênh đúng với tình cảm như ông muốn. Lần này ông phải giả vờ trong khi dư vị đắng cay đọng mãi trong miệng ông.

Trong hồi cuối, Carrie mê hoặc những người yêu mến cô đến mức được thừa nhận là diễn viên đóng đạt nhất.

Hurstwood lắng nghe vở diễn, tự hỏi khi nào Carrie mới xuất hiện. Ông không phải đợi lâu. Tác giả đã dùng kĩ xảo đưa cả nhóm ngà ngà say lên xe, và lúc này Carrie bước vào một mình. Lần đầu tiên Hurstwood có dịp nhìn thấy cô đối diện với khán giả, hoàn toàn đơn độc, vì ở mọi cảnh khác cô luôn có nhiều người làm nền. Lúc cô vào, ông bất chợt cảm thấy sức mạnh cũ của cô trở lại - sức mạnh đã ghi lấy ông ở cuối hồi một. - Hình như cô đã đạt tới cảm xúc lúc vở kịch sắp khép màn và cơ hội để diễn đang qua.

- Tội nghiệp Pearl, - cô nói, thống thiết rất tự nhiên. - Thật đáng buồn khi đau khổ vì thiếu hạnh phúc, nhưng cũng thật kinh khủng khi thấy người khác dò dẫm mù quáng tìm kiếm nó, khi nó gần như đã ở trong tầm tay.

Cô buồn bã nhìn đăm đăm ra biển khơi, cánh tay cô thờ thẫn tựa vào trụ cửa bóng loáng.

Hurstwood thấy thương cảm sâu sắc cho cô và cho mình. Hầu như ông cảm thấy cô đang nói chuyện với ông. Trong tình trạng vừa xúc cảm vừa rối rắm, ông gần như bị lừa vì giọng nói và phong thái ấy, giống một giai điệu lâm ly được coi là vừa riêng tư vừa thân tình. Sự bi ai có nét đặc biệt của nó, dường như dành riêng cho con người đơn độc.

- Hơn nữa, cô ấy có thể rất hạnh phúc với chàng, - nữ diễn viên xinh xắn nói tiếp. - Tính tình vui vẻ, gương mặt rạng rỡ của cô ấy sẽ làm mọi ngôi nhà bừng sáng.

Cô từ từ quay lại khán giả mà không nhìn thấy gì. Các động tác của cô giản dị đến mức cô có vẻ như hoàn toàn cô đơn. Rồi cô tìm một chỗ ngồi bên bàn, lật vài cuốn sách và suy nghĩ cùng chúng.

- Mình không còn khát khao gì nữa, - cô thì thầm, gần như thở dài, - sự sống sót của mình được giữ kín, trừ hai người trong thế giới rộng lớn này, tạo cho mình niềm vui vì cô gái ngây thơ đó nhất định sẽ trở thành vợ chàng.

Hurstwood thấy tiếc khi một nhân vật - được biết là Peach Blossom - ngắt lời cô. Ông bực bội cự quây, vì muốn cô tiếp tục. Ông bị mê hoặc vì gương mặt xanh xao, dáng người uyển chuyển trong bộ váy áo xếp nếp màu xám lóng lánh như ngọc trai, chuỗi ngọc trai quấn quanh cổ. Carrie có dáng điệu của một người yếu đuối và cần che chở, và bị hấp dẫn trong một khoảnh khắc không thật, ông đứng dậy, cảm động, sẵn sàng lao đến chỗ cô, an ủi cô khỏi đau khổ và tăng thêm sự mãn nguyện của riêng ông.

Trong giây lát, Carrie lại chỉ còn một mình, và cô nói, hào hứng:

- Tôi phải trở về thành phố, dù ở đây có thể ẩn náu nhiều nguy cơ. Tôi phải đi, kín đáo nếu có thể và công khai nếu phải thế.

Bên ngoài có tiếng móng ngựa, rồi tiếng Ray:

- Không, tôi sẽ không cười lần nữa đâu. Mang nó đi.

Chàng bước vào, rồi bắt đầu một cảnh đã tạo ra bi kịch trong tình yêu của Hurstwood cũng như mọi thứ trong sự nghiệp khác thường và phức tạp của ông. Carrie đã quyết làm một cái gì đó trong cảnh này, và khi được ra hiệu, cảm xúc choán ngập cô. Cả Hurstwood và Drouet đều nhận thấy cảm xúc dâng trào lúc cô xuất hiện.

- Em tưởng anh đi với Pearl rồi, - cô nói với người yêu.

- Anh đã đi một phần quãng đường, nhưng anh đã rời bữa tiệc cách đây một dặm.

- Anh và Pearl không bắt hòa đây chứ?

- Không, à có; nghĩa là chúng tôi thường bắt hòa. Phong vũ biểu chỉ quan hệ thân thiện của chúng tôi hay dừng ở chỗ “đầy mây” hoặc “u ám”.

- Vậy là lỗi của ai? - Cô nói, rành rẽ.

- Không phải của anh, - anh ta trả lời, dằn dỗi. - Anh biết mình đã làm mọi việc có thể... anh muốn nói là mọi việc anh có thể làm... nhưng cô ấy...

Patton nói câu này khá vụng về, nhưng Carrie đã cứu nguy bằng vẻ duyên dáng đầy cảm hứng.

- Nhưng cô ấy là vợ anh, - cô nói, dồn hết chú ý vào người diễn viên cứng nhắc và mềm giọng cho đến khi nó khe khẽ và thánh thót. - Ray thân mến ơi, thời gian tìm hiểu là nguyên bản mà toàn bộ bài thuyết giáo về cuộc sống vợ chồng lấy làm chủ đề.

Đừng để cuộc hôn nhân của hai người bất mãn và không hạnh phúc.

Cô chấp đôi bàn tay nhỏ nhắn và ép lại rất gợi cảm.

Hurstwood nhìn chăm chặp, đôi môi hơi hé ra. Drouet tựa quây thỏa mãn.

- Vâng, cô ấy là vợ anh, - người diễn viên vẫn tiếp tục theo kiểu yếu kém nếu so sánh, nhưng lúc này nó không thể làm hỏng bầu không khí nhân hậu mà Carrie đã tạo ra và gìn giữ. Hình như cô không cảm thấy anh ta đau khổ. Cô phải làm xong hầu như với một khúc gỗ. Những thứ cô cần đều trong khả năng sáng tạo của cô. Diễn xuất của những người khác không thể ảnh hưởng đến cô.

- Anh hối tiếc ư? - Cô hỏi, từ tốn.

- Anh đã mất em, - anh ta nói và nắm bàn tay nhỏ nhắn của cô, - và anh phó mặc cho bất cứ người nào liếc mắt đưa tình với anh. Em thừa biết là lỗi của anh, tại sao em bỏ anh?

Carrie chậm rãi ngoảnh đi, dường như lặng lẽ kiểm chế cơn thôi thúc. Rồi cô quay lại.

- Ray à, - cô nói, - niềm hạnh phúc lớn nhất em từng có là nghĩ rằng mọi tình thương mến của anh đã hiến dâng vĩnh viễn cho một phụ nữ đoan chính, cho khả năng của anh trong gia đình, sự thịnh vượng và tài năng. Bây giờ anh lại tiết lộ với em như thế ư! Cái gì xui khiến anh xung đột liên tiếp với hạnh phúc của anh vậy?

Câu cuối cùng được hỏi mộc mạc đến mức đi thẳng vào lòng khán giả và người yêu như một lời trực tiếp.

Rốt cuộc, nó khiến cho người cô yêu kêu lên:

- Hầy là người như trước kia với anh đi.

Carrie trả lời, vẻ dịu dàng trìu mến:

- Em không thể là thế với anh, nhưng em có thể nói bằng tâm trạng của Laura, người đã chết vĩnh viễn với anh.

- Em nhất định phải là thế, - Patton nói.

Hurstwood ngả về phía trước. Toàn bộ khán giả lặng ngắt và chăm chú.

- Để xem anh coi phụ nữ là khôn ngoan hay rỗng tuếch, - Carrie nói, cái nhìn của cô buồn bã trùm lên người yêu đã lún sâu vào trong ghế, - đẹp hay xấu, giàu hoặc nghèo, nhưng cô ấy có trái tim là thứ có thể cho hoặc từ chối thực sự.

Drouet cảm thấy cổ họng như bị cào.

- Cô ấy có thể bán rẻ cho anh nhan sắc, trí thông minh, tài năng của mình, nhưng tình yêu của cô ấy là một kho báu, không tiền bạc và giá cả nào sánh được.

Viên quản lý nghe câu này như một lời khẩn khoản dành riêng. Nó đến với ông dường như chỉ có hai người, và ông không thể kìm nổi những giọt nước mắt, buồn thương cho nỗi vô vọng, thống thiết và cho người phụ nữ dễ thương, quyến rũ mà ông yêu. Drouet cũng không tự chủ được. Anh quyết đối xử với Carrie như một người chưa từng có trước kia. Trời ạ, anh sẽ cưới cô! Cô xứng đáng được thế.

- Đáp lại, cô ấy chỉ đòi hỏi, - Carrie nói, chỉ nghe thấy tiếng đáp lại nho nhỏ, định sẵn của người yêu, và cô hòa với giai điệu ai oán của dàn nhạc, - khi xét đoán cô ấy, cái nhìn của anh nói lên sự thành tâm, khi nói với cô ấy, giọng anh dịu dàng, âu yếm và ân cần, rằng anh không coi thường cô ấy vì không hiểu ngay

những suy nghĩ mạnh mẽ và những ý định đầy hoài bão của anh. Khi rủi ro và tai họa đánh bại những mục tiêu cao quý của anh, tình yêu của cô ấy vẫn an ủi anh. Nhìn lên các cây kia, - cô nói tiếp, trong lúc Hurstwood cố hết sức nén tình cảm lại, - anh thấy sức mạnh và vẻ hùng vĩ, xin đừng coi thường những bông hoa vì chúng chỉ cho mùi thơm. - Cô dịu dàng kết luận, và nói bằng giọng ngọt ngào lạ lùng. - Hãy nhớ rằng tình yêu là tất cả những gì một người phụ nữ đem cho, nhưng đó cũng là thứ duy nhất mà Thượng đế cho phép chúng ta mang sang thế giới bên kia.

Hai người đàn ông ở trong tình trạng yêu thương khổ sở nhất. Hầu như họ không nghe thấy những lời còn lại kết thúc cảnh. Họ chỉ thấy thần tượng của họ, đi lại với vẻ uyển chuyển đầy quyến rũ, đầy tài năng như một sự tiết lộ với họ.

Hurstwood quyết định một ngàn việc, Drouet cũng thế. Họ cùng vỗ tay nhiệt liệt, gọi Carrie ra chào. Drouet đập cho đến khi hai bàn tay đau nhức. Lúc đó, anh ta bật dậy và lao ra ngoài. Khi anh đi rồi, Carrie bước ra chào và thấy một lẵng hoa lộng lẫy đang vội vã chuyển giữa hai hàng ghế tới chỗ cô, cô đợi. Hoa của Hurstwood. Cô nhìn thẳng lên lô của viên quản lý, bắt gặp cái nhìn của ông và mỉm cười. Ông sẽ lao khỏi lô và ôm lấy cô. Ông quên bằng sự thận trọng mà tình trạng hôn nhân của ông buộc phải theo. Ông hầu như quên rằng ông vừa ngồi cùng lô với Drouet, và có nhiều người biết ông. Lạy Chúa, ông phải có cô gái đáng yêu ấy dù nó lấy đi tất cả của ông. Ông sẽ hành động ngay lập tức. Quyết định này là kết cục của Drouet, và không được quên. Ông sẽ không đợi đến ngày khác. Anh chàng chào hàng không thể có cô.

Ông phấn khích đến mức không thể ở lại trong lô. Ông ra hành lang, rồi ra phố và suy nghĩ. Drouet không quay lại. Trong

ít phút màn cuối chấm dứt, anh thềm đến phát điên được ở một mình với Carrie. Drouet nguyên rửa vận may buộc anh phải cười, cúi chào, vờ vẩn trong lúc anh chỉ muốn nói với Carrie rằng anh yêu cô, chỉ muốn được thì thầm với mình cô. Anh rên lên khi thấy hy vọng tiêu tan. Anh phải giả vờ đưa cô đi ăn tối. Cuối cùng, Drouet cố len tới và hỏi cô có thể đi cùng không. Các diễn viên đang thay đồ, trò chuyện và vội vã. Drouet nói huyên thuyên vì phấn khởi và đắm đuối. Viên quản lý cố hết sức tự chủ.

- Lẽ tất nhiên là chúng ta sẽ đi ăn tối, - ông nói, với giọng giễu cợt tình cảm của ông.

-Ồ vâng, - Carrie nói và mỉm cười.

Cô diễn viên xinh xắn hơn hở. Lúc này cô nhận ra rằng cô được cưng chiều. Cô được ngưỡng mộ và săn tìm. Lúc này riêng sự thành công làm cho buổi diễn đầu tiên mờ nhạt hẳn. Ưu thế đã thay đổi, cô nhìn xuống người tình hơn là ngược lên. Cô chưa nhận thức được rõ rệt, nhưng có một cái gì đó trong cử chỉ hạ mình với cô dễ chịu vô cùng. Lúc cô đã sẵn sàng, họ lên chiếc xe ngựa đợi sẵn và vào trung tâm thành phố. Chỉ có một lần cô tìm được cơ hội thể hiện tình cảm, là khi viên quản lý bước lên xe trước Drouet và ngồi xuống cạnh cô. Trước khi Drouet vào hẳn, cô siết chặt bàn tay Hurstwood với thái độ dịu dàng và hấp tấp. Vị quản lý không tự chủ nổi vì yêu. Ông có thể bán cả linh hồn để được chung sống với cô. “Chao ôi” - ông nghĩ, - “bi thảm làm sao”.

Drouet thản nhiên tưởng mình là nhất. Bữa tối hồng hẳn vì sự hăng hái của anh ta. Hurstwood về nhà, cảm thấy có thể chết nếu không tìm ra cách giải thoát cho tình yêu. Ông đắm đuối thì thầm “mai nhé” với Carrie, và cô hiểu. Ông tránh Drouet và mong ước của ông lúc chia tay là có thể giết chết anh ta mà không ân hận. Carrie cũng cảm thấy khổ sở.

- Chúc ngủ ngon, - ông nói, giả vờ thân thiện, thoải mái.

- Chúc ngủ ngon, - cô diễn viên bé bỏng nói, dịu dàng.

- Thằng hề! - Ông nói, lần này căm hận Drouet. - Thằng ngu! Tao sẽ cho mày biết tay, và nhanh thôi! Ngày mai, chúng ta sẽ biết.

- Thấy chưa, em thật là kỳ diệu, - Drouet nói, khoái chí và siết cánh tay Carrie. - Em là cô bé hạng nhất trên đời.

XX

Sự quyến rũ của tâm hồn

Sự mê đắm trong một người tính khí như Hurstwood có dạng rất mãnh liệt. Nó không mơ mộng, hảo huyền. Chẳng có cái kiểu hát bên ngoài cửa sổ nhà người trong mộng, héo mòn và bực dọc khi đối mặt với trở ngại. Ban đêm trần trọc vì suy nghĩ quá nhiều và thức dậy rất sớm, đầu óc luẩn quẩn nghĩ đến người yêu quý và mãnh liệt theo đuổi. Ông không khỏe và rối loạn về tinh thần, vì không hài lòng với cung cách mới mẻ trong con người Carrie hay vì Drouet ngáng đường? Ông chưa bao giờ khó chịu hơn khi nghĩ đến người yêu của ông đang trong vòng tay của anh chàng chào hàng hân hoan, hớn hở. Với ông, dường như ông sẵn sàng cho đi hết thảy để chấm dứt sự rắc rối này, Carrie phải mặc nhận sự thu xếp, vứt bỏ Drouet dứt khoát và mãi mãi.

Làm gì đây? Ông vừa mặc quần áo vừa suy nghĩ. Ông loanh quanh trong cùng một căn phòng với vợ, không chú ý đến sự có mặt của bà.

Ông điếm tâm không hề ngon miệng. Miếng thịt mời ông vẫn nguyên trên đĩa, ông không đụng đến. Tách cà phê của ông nguội ngắt, trong lúc ông thờ ơ liếc qua tờ báo. Ông đọc lung tung, nhưng không nhớ được tí gì. Jessica vẫn chưa xuống. Vợ ông ngồi ở đầu kia bàn, lặng lẽ và mãi mê nghĩ ngợi. Một người hầu mới thuê quên khăn ăn. Vì thế, sự im lặng bị phá vỡ một cách cáu kỉnh vì những câu trách mắng.

- Tôi đã dặn cô từ trước rồi, Maggie! - bà Hurstwood nói. - Tôi

sẽ không nói lại lần nữa.

Hurstwood liếc nhìn vợ. Bà đang cau có. Lúc này, thái độ của bà chọc tức ông quá mức. Nhận xét tiếp theo của bà là nhằm vào ông.

- Mình đã quyết định chưa George, bao giờ mình nghỉ phép?

Vào mùa này trong năm, họ đã thành lệ bàn đến cuộc nghỉ hè thông thường.

- Chưa, - ông nói, - dạo này tôi quá bận.

- Nếu chúng ta định đi, mình phải quyết định sớm đi chứ? - Bà đáp lại.

- Tôi nghĩ chúng ta vẫn còn vài ngày, - ông nói.

- Hừm, - bà đập lại. - Không đợi đến hết mùa cho xong.

Buông câu đó, bà làm ông tức thêm.

- Mình lại thế rồi, - ông nhận xét. - Cái kiểu bắt đầu của mình, người ta sẽ nghĩ tôi chẳng bao giờ làm việc gì.

- Ờ, tôi muốn biết vậy thôi, - bà nhắc lại.

- Mình vẫn còn vài ngày nữa, - ông khẳng khẳng. - Mình sẽ không muốn bắt đầu trước khi các cuộc đua chấm dứt.

Ông cúi kính nghĩ việc này được nêu ra lúc ông đang muốn nghĩ đến các ý định khác.

- Mẹ con tôi mong thế. Jessica không muốn ở lại đến hết các cuộc đua.

- Thế sao mình lại muốn có vé mùa, hả?

- Hừ! - Bà nói, dùng một thán từ thể hiện sự phẫn nộ. - Tôi sẽ không cãi vã với mình, - rồi bà đứng dậy rời bàn ăn.

- Này mình, - ông nói và đứng dậy, vẻ kiên quyết trong giọng ông khiến bà phải dừng lại, - gần đây mình bị sao thế? Không thể nói chuyện thêm với tôi được sao?

- Được chứ, mình có thể nói chuyện với tôi, - bà đáp, nhấn mạnh vào từ đó.

- Nhân thế, mình không nên nghĩ như thế. Mình muốn biết bao giờ tôi sẵn sàng, vậy thì phải một tháng nữa. Có khi lúc đó cũng chưa được.

- Mẹ con tôi sẽ ra đi vắng mình.

- Thế ư? - Ông cười khẩy.

- Phải, nhất định thế.

Ông sửng sốt trước quyết tâm của người đàn bà, nhưng chỉ càng khiến ông thêm tức.

- Thôi được, chúng ta sẽ xem xét việc đó. Tôi thấy gần đây mình đang cố làm nhiều việc khá cao tay. Mình nói như thể mình dàn xếp công việc hộ tôi vậy. Song, mình không thể. Mình không thể chỉnh đốn bất cứ việc gì liên quan đến tôi. Nếu mẹ con mình muốn đi thì cứ đi, nhưng mình đừng hối thúc tôi bằng bất kỳ câu chuyện nào như thế này nữa.

Lúc này ông đã kích động cao độ. Cặp mắt đen của ông chớp chớp, ông vò nhàu tờ báo kêu soàn soạt lúc để nó xuống. Bà Hurstwood không nói gì thêm. Ông vừa nói xong, bà đã quay gót rồi đi ra tiền sảnh và lên gác. Ông ngừng một lát dường như lưỡng lự, sau đó ngồi xuống và nhấp ít cà phê, rồi đứng dậy, đi lấy mũ và găng trên tầng chính.

Vợ ông thực sự không lường được một loạt đặc tính này. Bà xuống ăn sáng và cảm thấy một số thứ không vừa ý, bà nghĩ đi

nghĩ lại một âm mưu đã có trong đầu. Jessica đã lưu ý bà rằng các cuộc đua ngựa không phải là thứ họ cần lắm. Năm nay, họ không nên có mặt ở nhiều sự kiện xã hội. Cô gái xinh đẹp thấy ngày nào cũng đi là một việc nhàm tẻ. Năm nay, người ta đi sớm hơn đến vùng có suối nước khoáng và châu Âu. Trong số những người quen biết của cô có vài thanh niên cô thích đã đến Waukesna. Cô thấy cũng muốn đi, và mẹ cô đồng ý.

Vì vậy, bà Hurstwood quyết định nói đến việc này. Lúc xuống bàn ăn, bà đã suy nghĩ kỹ càng, nhưng vì lý do nào đó sự việc lại hỏng bét. Sau đó, bà không biết chắc sự rắc rối bắt đầu ra sao. Tuy nhiên, bà quyết cho rằng chồng bà là kẻ tàn bạo, và dù bất cứ hoàn cảnh nào, bà sẽ để mặc việc này trong tình trạng chưa giải quyết. Bà sẽ phải cư xử ra dáng quý bà hơn hoặc sẽ biết vì sao.

Về phía ông, Hurstwood nặng trĩu nỗi lo về cuộc tranh cãi mới, cho đến lúc tới công ty và đến đó gặp Carrie. Sau đó là bao sự phức tạp khác của tình yêu, nỗi thèm muốn và đối lập choán lấy ông. Ý nghĩ của ông bay bổng. Ông khó mà đợi đến lúc gặp Carrie mặt đối mặt. Sau rốt, ban đêm đã vắng cô, còn ban ngày là gì? Cô phải và sẽ là của ông.

Còn Carrie, từ lúc rời ông đêm hôm trước, cô đã trải qua vô số tưởng tượng và tình cảm. Cô lắng nghe những lời huyền thuyên nồng nhiệt của Drouet, coi là liên quan đến cô và giả bộ cảm động. Cô giữ anh ta ở lâu hết mức có thể, vì ý nghĩ của cô còn mãi mê với thắng lợi. Cô cảm thấy sự say mê của Hurstwood như một nền tảng thú vị cho thành công của cô, và cô tự hỏi ông sẽ nói gì đây. Cô cũng thấy thương ông, và nỗi thất vọng khác thường đó bổ sung cho nỗi đau của người khác. Lúc này, cô trải qua những sắc thái đầu tiên của sự thay đổi tế nhị đưa một người từ hàng ngũ những người van xin vào hàng ngũ những người phân phát

từ thiện. Nói chung, cô quá ư hạnh phúc.

Song, đến ngày hôm sau, trên báo chí chẳng còn gì liên quan đến sự kiện này, và do dòng chảy chung của các sự việc hàng ngày, hiện giờ không còn bóng dáng sự sôi nổi của đêm trước. Drouet không nói nhiều về những việc định làm vì cô. Theo bản năng, Drouet cảm thấy vì lý do này hoặc khác, anh cần xem xét lại sự quan tâm đến cô.

- Anh nghĩ, - sáng hôm sau, anh ta chải chuốt trong phòng ngủ của họ, chuẩn bị đến khu thương mại, - rằng tháng này anh sẽ giải quyết xong công việc lật vật và chúng ta sẽ kết hôn. Hôm qua, anh đã nói với Mosher về chuyện đó.

- Không, anh đừng, - Carrie nói, cô cảm thấy yếu hản không còn sức để đùa với anh chàng chào hàng.

- Nhất định anh sẽ làm, - anh ta tuyên bố bằng giọng của người bào chữa, xúc động hơn thường lệ, - Em không tin lời anh nói sao?

Carrie hơi cười.

- Tất nhiên là em tin, - cô trả lời.

Sự quả quyết của Drouet lúc này khiến chính anh ta nghi ngại. Nông cạn vốn là đặc tính tinh thần của anh ta, vì thế trong những việc xảy ra, Drouet rất ít có khả năng phân tích. Carrie vẫn ở cùng anh ta, nhưng không còn bơ vơ và nài xin nữa. Lúc này, trong giọng cô có sắc thái du dương thật mới mẻ. Cô không còn nhìn anh ta với cặp mắt phụ thuộc nữa. Drouet cảm thấy bóng dáng một thứ gì đó sắp tới. Nó đổi màu tình cảm của Drouet, khiến anh ta càng chú ý lật vật và nói năng những lời tầm thường để chặn trước mối nguy.

Drouet vừa rời đi, Carrie chuẩn bị đi gặp Hurstwood. Cô vội vã

vào buồng tắm, trang điểm thật nhanh và hấp tấp xuống cầu thang. Cô đi ngang qua Drouet ở góc phố, nhưng họ không nhìn thấy nhau.

Anh chàng chào hàng bỏ quên một số tờ quảng cáo và phải đổi hướng, trở về nhà ngay. Anh ta vội vàng lên gác và ào vào phòng, nhưng chỉ thấy cô hầu đang lau dọn.

- Chào cô, - Drouet nói và nửa như nói với mình, - Carrie đi rồi sao?

- Vợ anh ư? Vâng, chị ấy mới ra khỏi nhà vài phút trước.

- Lạ thật, - Drouet ngẫm nghĩ. - Cô ấy không nói với tôi lời nào. Tôi không biết cô ấy đi đâu?

Drouet cuống quýt lục lọi trong va-li tìm thứ mình cần, rồi bỏ vào túi. Rồi chú ý đến cô gái tóc vàng hoe, diện mạo dễ coi và sẵn lòng bắt chuyện với anh ta.

- Cô đang làm gì thế? - Anh ta nói và mỉm cười.

- Chỉ lau dọn thôi ạ, - cô ta đáp và dừng lại, xoắn cái khăn lau quanh bàn tay.

- Cô có mệt không?

- Không mệt lắm ạ.

- Để tôi cho cô xem cái này nhé, - anh ta nói, niềm nở, và rút trong túi ra tờ quảng cáo của một công ty bán buôn thuốc lá. Trên đó in hình một cô gái đẹp, cầm một cái ô kẻ sọc, màu sắc có thể thay đổi bằng cách quay tròn cái đĩa ở đằng sau, các màu đỏ, vàng, xanh lá cây và xanh lơ lọt qua các khe hở nhỏ làm nền cho chóp ô.

- Thông minh không? - Anh ta nói và đưa nó cho cô, rồi chỉ cho cô ta cách làm. - Cô không bao giờ nhìn thấy thứ gì giống

như thế ở đằng trước.

- Nó không đẹp sao? - Cô ta hỏi.

- Cô có thể giữ nó nếu cô muốn, - anh ta nói.

- Cô có cái nhẫn xinh quá, - Drouet nói và chạm vào món đồ trang điểm trên bàn tay giơ ra nhận tờ quảng cáo anh ta đưa.

- Anh nghĩ thế à?

- Đúng vậy, - anh ta trả lời, lợi dụng vờ kiểm tra xem nó có chắc trên ngón tay cô ta. - Đẹp đấy.

Sự lạnh nhạt đã tan, anh ta dần vào quan sát xa hơn, giả tảng quên những ngón tay cô vẫn nằm trong tay mình. Song, cô ta rút tay ra và lùi lại vài bước, dựa vào bậu cửa sổ.

- Đã lâu tôi không gặp anh, - cô ta nói, đờm dáng, đẩy lùi một trong những mảnh ve vãn của anh ta. - Chắc anh đi vắng.

- Đúng thế, - Drouet nói.

- Anh đi xa à?

- Phải, khá xa.

- Anh có thích thế không?

- Ồ, không thích lắm. Sau một thời gian là chán thôi.

- Tôi ước gì được đi du lịch, - cô gái nói, nhìn đăm đăm, lười biếng qua cửa sổ. Ông bạn Hurstwood của anh thế nào rồi ạ? - Cô ta bất chợt hỏi, nhớ ra viên quản lý không còn trong tầm theo dõi của cô, dường như nén lại một chuyện đầy hứa hẹn.

- Ông ấy ở trong thành phố này. Sao cô lại hỏi ông ta?

- Không có gì ạ, chỉ vì từ ngày anh về, ông ấy không đến đây nữa.

- Sao cô biết ông ấy?

- Tháng vừa qua, tôi chẳng báo tên ông ấy hàng chục lần sao?

- Đâu có, - anh chàng chào hàng nói, hơi hợt, - từ khi chúng tôi ở đây, ông ấy chỉ ghé chơi khoảng dăm, sáu lần.

- Thế ạ? - Cô gái nói và cười mỉm. - Đây là những lần anh biết thôi.

Drouet nhận ra mức độ nghiêm trọng hơn. Anh vẫn chưa biết chắc cô ta đùa hay không.

- Cô đùa, - anh ta nói, - sao cô lại cười kiểu ấy?

- Ồ, không có gì đâu ạ.

- Gần đây cô có gặp ông ấy không?

- Không ạ, kể từ khi anh trở về, - cô ta cười to.

- Còn trước đó?

- Chắc chắn là có ạ.

- Bao nhiêu lần?

- Gần như hàng ngày.

Cô ta là người ngồi lê đôi mách tinh quái, và sắc sảo xem tác động của những lời ấy ra sao.

- Ông ấy đến gặp ai? - Drouet hỏi, hoài nghi.

- Chị Drouet.

Câu trả lời này khiến Drouet đâm ngớ ngẩn, rồi cố tự bào chữa mình không thể bị lừa.

- Ờ, - anh nói, - thế thì sao?

- Không sao ạ, - cô gái nói, nghiêng đầu về một bên, đỏng dắn.

- Ông ấy là một người bạn thân, - anh ta nói tiếp, dần sâu thêm vào vũng lầy.

Drouet sẽ còn tiếp tục cuộc ve vãn nho nhỏ này thêm nữa, nhưng tạm thời mất hứng. Anh nhẹ hẫng người khi bên dưới có tiếng gọi tên cô gái.

- Tôi đi đây ạ, - cô ta nói, đồng đánh rời xa anh ta.

- Tôi sẽ gặp cô sau, - Drouet nói, giả vờ bực mình vì bị xen ngang.

Khi cô ta đi rồi, Drouet thể hiện tình cảm thoải mái hơn. Anh ta chưa bao giờ dễ dàng điều khiển nét mặt, nay tha hồ biểu lộ mọi vẻ bối rối và xáo trộn mà anh ta cảm thấy. Lẽ nào Carrie tiếp nhiều cuộc thăm hỏi như thế mà vẫn không nói gì? Hurstwood lừa dối chăng? Dù thế nào đi nữa, cô hầu muốn ám chỉ gì? Đồng thời, Drouet cũng nghĩ đến cung cách là lạ trong thái độ của Carrie. Tại sao trông Carrie lúng túng đến thế khi mình hỏi Hurstwood đã đến bao nhiêu lần? Trời đất ơi! Bây giờ Drouet mới nhớ ra. Trong toàn bộ chuyện này có gì rất lạ.

Drouet ngồi xuống ghế bập bênh, vấp một chân lên đầu gối bên kia và hết sức lo lắng. Đầu óc anh quay cuồng, bấn loạn.

Carrie quả là hành động không bình thường. Trời ạ, có lẽ nào cô đang lừa dối anh. Cô không thể hành động như thế. Ngay tối qua, cô cư xử với ông ấy thân thiện rất phải phép, và Hurstwood cũng vậy. Nhìn xem họ hành động ra sao chứ! Drouet không thể tin họ đang lừa gạt mình.

Suy nghĩ của anh buột ra thành lời.

- Nhiều lần cô ấy đã hành động hơi khang khác. Như sáng nay cô ấy ăn vận chải chuốt và ra ngoài mà không hề nói lời nào.

Drouet vò đầu bút tai và sửa soạn đến khu thương mại. Anh vẫn còn cau có. Lúc vào tiền sảnh, Drouet chạm trán cô gái đang dọn dẹp cho phòng khác. Dưới cái mũ trắng che bụi, gương mặt bầu bĩnh của cô ta sáng lên đôn hậu. Drouet suýt quên nỗi lo vì cô ta đang mỉm cười với anh. Anh thân thiện đặt tay lên vai cô, như chào lúc đi qua.

- Anh hết điên chưa? - Cô ta nói, vẫn tinh nghịch.

- Tôi không điên, - Drouet trả lời.

- Tôi thì nghĩ là có, - cô ta nói và nhoẻn cười.

- Thôi cái trò ngớ ngẩn của cô đi, - anh ta nói, quá tự nhiên. - Cô nghiêm túc chứ?

- Nhất định rồi, - cô ta trả lời. Rồi, với thái độ của người không định gây rắc rối. - Ông ấy đến nhiều lần. Tôi cứ tưởng anh biết.

Ý đồ lừa gạt đã rõ ràng với Drouet. Anh ta không cố giả vờ thờ ơ nữa.

- Ông ta có ở lại đêm không? - Anh hỏi.

- Thỉnh thoảng. Có khi họ ra ngoài.

- Vào buổi tối?

- Vâng. Thế nhưng anh đừng nổi điên lên đấy.

- Không đâu, - anh nói. - Có ai nhìn thấy ông ấy không?

- Tất nhiên là có, - cô gái nói, như thể, rốt cuộc, chuyện này chẳng có gì đặc biệt.

- Chuyện này xảy ra bao lâu rồi?

- Ngay trước khi anh đến.

Người chào hàng mím môi căng thẳng.

- Cô đừng nói gì hết, nhé? - Anh đề nghị và nhẹ nhàng bóp cánh tay cô gái.

- Chắc chắn là không rồi, - cô ta đáp. - Tôi chẳng bận tâm làm gì.

- Tốt lắm, - Drouet nói rồi đi, lần này suy ngẫm một cách nghiêm túc, song vẫn không ý thức được rằng anh đã gây cho cô hầu phòng ấn tượng sâu sắc nhất.

“Mình sẽ gặp cô ấy về việc này,” - anh tự nhủ, mãnh liệt, cảm thấy mình đã sai lầm nghiêm trọng. - “Mình sẽ khám phá ra. Trời ạ, xem liệu cô ta có dám thế hay không”.

XXI

Sự quyến rũ của tâm hồn

Lúc Carrie tới, Hurstwood đã đợi nhiều phút. Máu ông sục sôi, thần kinh ông căng thẳng. Ông khắc khoải muốn gặp người phụ nữ đêm qua đã khuấy động ông sâu sắc đến thế.

- Em đây rồi, - ông nói, khổ sở vì kìm nén, cảm thấy chân tay nảy lên và một sự phấn chấn mà trong lòng bi thảm.

- Vâng, - Carrie nói.

Họ đi, dường như tới một mục tiêu nào đó, trong lúc Hurstwood ngắm nhìn say sưa vẻ rực rỡ của cô. Với ông, tiếng váy áo sột soạt của cô giống như tiếng nhạc.

- Em có hài lòng không? - Ông hỏi và nghĩ tới qua cô đã diễn hay biết chừng nào.

- Còn anh?

Ông nắm chặt các ngón tay lúc nhìn thấy nụ cười cô tặng ông.

- Thật tuyệt vời.

Carrie cười, ngây ngất.

- Đó là một trong những điều tốt đẹp nhất anh được thấy trong một thời gian dài, - ông nói thêm.

Ông nhắc đi nhắc lại sự lôi cuốn của cô mà ông cảm nhận được ở tối hôm trước, hòa trộn với niềm xúc động vì sự hiện diện của cô gây ra lúc này.

Carrie đắm trong bầu không khí mà người đàn ông này đã tạo

ra cho cô. Cô phấn chấn và tỏa sáng. Cô cảm thấy từng âm thanh trong giọng ông đều hướng tới cô.

- Những bông hoa anh gửi cho em thật dễ thương, - lát sau, cô nói. - Chúng rất đẹp.

- Anh vui vì em thích, - ông trả lời, giản dị.

Lúc nào ông cũng nghĩ đến niềm khát khao của ông đang bị trì hoãn. Ông lo xoay câu chuyện vào tình cảm riêng của ông. Mọi sự đã chín muồi. Carrie của ông đã ở bên ông. Ông muốn lao vào và âu yếm cô, song vẫn tìm lời và tình cảm để thực hiện.

- Em về nhà ổn chứ, - ông ử rử nói, chậm bước và nhìn xoáy vào cô.

- Vâng, - Carrie nói, rành rẽ.

Ông chăm chú nhìn cô một lát, chậm bước và dăm dăm nhìn vào mắt cô.

Cô cảm nhận được tình yêu chan chứa.

- Còn anh thì sao? - Ông hỏi.

Câu này làm Carrie vô cùng bối rối, vì hiểu rằng ông đang trút bỏ nỗi lòng. Cô không biết nên trả lời ra sao.

- Em không biết ạ, - cô trả lời.

Ông cắn môi dưới một lát, rồi nhả ra. Ông dừng lại bên lề và đưa đầu ngón chân đá cỏ. Ông ngắm gương mặt cô bằng cái liếc nhìn dịu dàng, van lơn.

- Em sẽ không bỏ anh ta ư? - Ông hỏi, dữ dội.

- Em không biết, - Carrie đáp, vẫn thụ động phi lý và không tìm ra thứ gì để bầu víu.

Thực ra mà nói, cô đang trong tình huống khó xử nhất. Đây là

người đàn ông cô rất thích, người có ảnh hưởng đến cô gần như đủ để cô tin rằng ông ta đang say đắm cô thất điên bát đảo. Cô vẫn là nạn nhân của cái nhìn mãnh liệt, cung cách tinh tế và trang phục sang trọng của ông. Cô nhìn và thấy trước mặt mình là người đàn ông duyên dáng và cảm thông nhất đang nghiêng về cô với vẻ hài lòng được quan sát. Cô không thể cưỡng lại khí chất sôi nổi, ánh rục sáng của mắt ông. Cô không thể tránh được cảm xúc của ông.

Và cô cũng không thể thiếu những ý nghĩ xáo động. Ông đã biết những gì? Drouet đã kể gì với ông? Trong mắt ông, cô là vợ anh ta hay là gì? Ông có cưới cô không? Ngay cả trong lúc ông trò chuyện và cô đi, mắt cô sáng lên âu yếm, cô vẫn băn khoăn liệu Drouet có kể với ông là họ chưa kết hôn? Chưa bao giờ, chẳng có gì cho cô biết Drouet đã kể về những gì.

Cô cũng không tiếc nuôi vì tình yêu của Hurstwood. Dù ông biết gì đi nữa, ông vẫn không hề gay gắt chút nào. Ông chân thành một cách hiển nhiên. Sự say đắm của ông là thật và nồng nhiệt. Trong lời ông nói ẩn chứa sức mạnh. Cô sẽ làm gì đây? Cô nghĩ đến điều này, trả lời ông mơ hồ, uể oải một cách triu mến, nói chung là thụ động, cho đến khi cô đã ở ven bờ biển cả suy đoán vô biên.

- Sao em không bỏ đi? - Ông nói, dịu dàng. - Anh sẽ lo toan mọi thứ cho em...

- Ôi, không, - Carrie nói.

- Không cái gì? - Ông hỏi. - Ý em là sao?

Mặt cô lộ vẻ bối rối và đau đớn. Cô tự hỏi vì sao cứ phải đưa ý nghĩ khốn khổ này vào. Cô đã bị thương vì lưỡi kiếm của cảnh dự phòng khốn khổ, đứng ngoài hàng rào hôn nhân.

Chính ông cũng nhận thấy bị kéo vào cảnh bất hạnh. Ông muốn biết sức nặng của tầm ảnh hưởng mà vẫn chưa thể thấy. Ông tiếp tục bồi thêm, xúc động vì sự hiện diện của cô, nhận thức rõ ràng và tranh thủ ráo riết trong kế hoạch của ông.

- Em không đi ư? - Ông nói, mở đầu với cảm xúc kính cẩn hơn.
- Em có biết anh không thể làm gì nếu thiếu em... không thể cứ thế này mãi được... phải không em?

- Em biết, - Carrie nói.

- Anh sẽ không đòi hỏi nếu anh... Anh sẽ không tranh cãi với em nếu anh có thể làm khác. Hãy nhìn anh đây, Carrie. Em hãy đặt em vào địa vị anh. Em không muốn giữ khoảng cách với anh đấy chứ?

Cô lắc đầu, dường như đang suy nghĩ sâu xa.

- Vậy tại sao không giải quyết mọi chuyện, một lần cho mãi mãi?

- Em không biết, - Carrie nói.

- Không biết ư! Chà, Carrie, sao em lại nói thế? Đừng hành hạ anh. Nghiêm túc đi nào.

- Em đang nghiêm túc đây ạ, - Carrie nói mềm mỏng.

- Em yêu, em không thể nghiêm túc mà nói thế. Không, khi em thừa biết anh yêu em. Hãy nhìn lại tối qua đi.

Thái độ của ông lúc nói câu này hòa nhã hết mức tưởng tượng.

Gương mặt và thân hình ông hoàn toàn bình tĩnh. Chỉ có cặp mắt của ông chuyển động, chúng rục rịch sáng một ánh lửa quý quyết không sao dập tắt nổi. Trong đó là toàn bộ xúc cảm mãnh liệt của bản tính người đàn ông ngưng đọng lại.

Carrie không trả lời.

- Làm sao em có thể hành động như thế này, em yêu quý nhất?

- lát sau, ông căn vặn. - Em có yêu anh không?

Ông lắc cô với một tình cảm dữ dội đến mức cô hoàn toàn bị áp đảo. Trong chốc lát, mọi nghi ngờ tan biến.

- Có, - cô trả lời, thành thật và dịu dàng.

- Vậy em sẽ đi chứ, ngay tối nay?

Carrie lắc đầu mặc dù đang mệt lả.

- Anh không thể đợi lâu hơn nữa, - Hurstwood giục giã. - Nếu thế là quá sớm, thì đi vào hôm thứ Bảy.

- Vậy khi nào chúng ta kết hôn? - Cô rụt rè hỏi, quên rằng cô đang trong tình trạng khó xử là mong ông coi cô là vợ Drouet.

Viên quản lý giật mình, vấp phải một thế cờ còn khó khăn hơn của cô nhiều. Trong đầu ông, chưa hề lóe lên ý nghĩ này.

- Bất cứ khi nào em bảo, - ông nói thoải mái, không muốn vấn đề khốn khổ đó hoen ố sự mãn nguyện hiện tại.

- Thứ Bảy nhé? - Carrie hỏi.

Ông gật đầu.

- Nếu hôm đó anh cưới em, em sẽ ra đi. - Cô nói.

Viên quản lý ngắm chiến lợi phẩm đáng yêu của mình, diễm lệ đến thế, quyến rũ đến thế, khó giành được đến thế, và ra ngay nhiều quyết định kỳ lạ. Niềm mê đắm của ông đã đến giai đoạn không còn giấu giếm được lâu hơn nữa. Ông không ngại ngần vượt qua những chướng ngại nhỏ trước vẻ yêu kiều nhường ấy. Ông sẽ chấp nhận hoàn cảnh với mọi khó khăn của nó. Ông sẽ không cố đáp lại những bất bình mà sự thật lạnh lùng trút lên

đầu ông. Ông sẽ hứa hẹn mọi điều, bất cứ điều gì và hy vọng số phận sẽ gỡ rối cho ông. Ông sẽ làm một cuộc thử tới Thiên đường, dù kết quả có thể là bất cứ thứ gì. Trời ạ, ông sẽ là người hạnh phúc, nếu nó đáng giá mọi sự thành thật của lời tuyên bố, tất cả tự do của sự thật.

Carrie âu yếm nhìn ông. Cô ngả đầu lên vai ông, toại nguyện như mọi người khi làm thế.

- Vậy, em sẽ cố và sẵn sàng vào lúc đó, - cô nói.

Hurstwood nhìn gương mặt kiêu diễm thoáng bóng băn khoăn và e sợ của cô, trầm nghĩ chưa bao giờ ông thấy thú đáng yêu hơn.

- Ngày mai, anh sẽ gặp lại em, - ông nói, hân hoan, - và chúng ta sẽ bàn cách tiến hành.

Ông tiếp tục đi cùng cô, hoan hỉ không tả xiết, sung sướng vì đã đạt kết quả. Ông đã gây ấn tượng sâu sắc với cô vì những lời nói dối đáng kể về sự vui sướng và tình cảm yêu thương, dù tỉnh thoảng mới thốt một lời. Sau nửa giờ, ông nhận thấy cuộc gặp phải kết thúc, thế mới đúng là cuộc đời.

- Ngày mai nhé, - ông nói lúc chia tay, vẻ tươi vui trong cung cách bổ sung tuyệt vời cho thái độ dửng dưng của ông.

- Vâng, - Carrie nói, bước đi thoăn thoắt, hân hoan.

Sự hăng hái mãnh liệt đến thế khiến cô càng tin tưởng sâu sắc vào tình yêu. Cô thở dài lúc nghĩ đến người hâm mộ điển trai của mình. Phải, cô sẽ sẵn sàng cho hôm thứ Bảy. Cô sẽ ra đi, và họ sẽ hạnh phúc.

XXII

Bùi nhùi bùng cháy

Nỗi bất hạnh trong gia đình Hurstwood nảy sinh vì ghen tuông không hề giảm sút. Bà Hurstwood giữ nguyên tình trạng này và ảnh hưởng tiếp theo có thể chuyển thành thù hận. Về mặt thể xác, thực ra Hurstwood vẫn thương người vợ một thời dâng hiến cho ông, nhưng về mặt xã hội ông cảm thấy thiếu thốn. Khả năng âu yếm của ông với bà đã tàn lụi, và với một người phụ nữ, điều này còn lớn hơn cả tội ác hiển hiện với người khác. Lòng tự ái của chúng ta sai khiến việc đánh giá xấu, tốt của người khác. Với bà Hurstwood, nó đã làm hoen ố sắc thái trong bản tính lãnh đạm của chồng bà. Bà nhìn ra ý đồ trong các việc làm và lời nói, chỉ do không còn coi trọng sự hiện diện của bà.

Hậu quả là, bà phần nộ và nghi ngờ. Sự ghen tuông xúi bà quan sát từ việc ông mất hẳn những hứng thú nho nhỏ trong quan hệ vợ chồng, khiến bà càng chú ý đến sự duyên dáng vui vẻ mà ông vẫn xử sự với mọi người. Bà thấy sự quan tâm cực kỳ kỹ lưỡng cho bề ngoài của cá nhân ông trong các dịp vui thú trên đời không hề giảm sút tí tẹo nào. Từng cử chỉ, từng cái liếc nhìn đượm chút vui sướng ông cảm thấy ở Carrie, sự say mê trong cuộc theo đuổi mới mẻ tăng thêm niềm vui cho ngày tháng của ông. Bà Hurstwood cảm thấy một thứ gì đó, bà đánh hơi thấy sự thay đổi, như con thú cảm thấy nguy hiểm từ xa.

Cảm giác này tăng thêm vì những hành động thẳng thừng và khả năng ân ái của Hurstwood mạnh hơn. Chúng ta đã thấy ông bực dọc né tránh những bốn phận lật vạt mà ông không còn

thích thú hoặc hài lòng, và gần nhất, ông phần nộ vì lời căn nhắc không hề che giấu, những dần vật bực tức của bà. Những cuộc cãi vã nho nhỏ kiểu này ngày càng nhiều vì bầu không khí đã chồng chất thêm bất đồng. Nó sẽ là trận mưa rào với bầu trời nặng trĩu mây giông đen kịt, chắc chắn là không có lời bình luận nào xứng đáng. Thế là, sau khi rời bàn ăn sáng hôm ấy, trong lòng giận dữ vì ông thẳng thừng công khai thái độ thờ ơ với kế hoạch của bà, bà Hurstwood bắt gặp Jessica trong phòng thay quần áo, đang chải tóc rất ung dung. Ông Hurstwood đã ra khỏi nhà.

- Mẹ mong con đừng xuống ăn sáng muộn như thế, - bà nói với Jessica, trong lúc bận với rổ kim móc của bà. - Giờ thì mọi thứ nguội ngắt cả rồi, con không nên ăn nữa.

Sự điềm tĩnh tự nhiên của bà bị xáo trộn đáng buồn, và Jessica phải hứng chịu đầu thừa đuôi thẹo của cơn giông bão.

- Con không đói, - cô trả lời.

- Tại sao lúc đó con không nói để con hầu cất đi, đỡ bắt nó đợi cả buổi sáng?

- Cô ta không phiền gì đâu. - Jessica trả lời nhạt nhẽo.

- Nếu nó không phiền thì mẹ có đấy, - người mẹ đáp lại, - dù thế nào đi nữa, mẹ không thích con nói năng kiểu đó với mẹ. Con còn quá trẻ để ra vẻ ta đây với mẹ.

- Kìa mẹ, đừng cãi nhau nữa, - Jessica trả lời. - Sáng nay có chuyện gì phải không ạ?

- Không có chuyện gì, và mẹ không cãi nhau. Con không được nghĩ vì mẹ cho phép con tùy ý trong một số việc mà có thể bắt mọi người chờ đợi. Mẹ không muốn thế.

- Con không bắt ai phải đợi hết, - Jessica đáp lại gay gắt, chuyển từ thái độ đứng đưng bất cần đạo lý sang phòng ngự ráo riết. - Con đã nói là con không đói. Con không muốn ăn sáng tí nào.

- Sao cô không nói thẳng với tôi, thưa cô. Tôi không cho phép như thế. Bây giờ hãy nghe lời tôi, tôi sẽ không cho phép như thế!

Jessica nghe câu này lúc ra khỏi phòng, cô hát đầu và búng tà váy đẹp đẽ, ra ý độc lập và không quan tâm. Cô không muốn cãi nhau.

Những cuộc tranh cãi lặt vặt như thế quá thường xuyên, kết quả của sự hình thành tính cách phần lớn là độc lập và ích kỷ. George Jr. còn chứng tỏ tính tự ái lớn hơn và phóng đại các quyền cá nhân của cậu, cố thử mọi thứ cảm xúc vì cậu là đàn ông và có mọi đặc quyền, làm ra vẻ ở độ tuổi mười chín, mọi thứ đều là vu vơ và vô dụng nhất hạng.

Hurstwood là người quyền thế và tình cảm tinh tế, ông quá ư bực dọc thấy mình ngày càng bị bao vây bởi những người ông không điều khiển nổi và ngày càng ít hiểu họ.

Bây giờ, những việc nhỏ như đề nghị đi Waukesha sớm hơn được nêu ra, họ phớt lờ địa vị của ông. Ông là người đi theo, chứ không phải là người lãnh đạo. Thêm vào đó, thể hiện một tính cách sắc sảo, đánh bật trách nhiệm khỏi quyền lực của ông, bổ sung vào sự phản kháng theo kiểu trí thức như một cái nhếch mép hay nụ cười nhạo báng, khiến ông không sao giữ được bình tĩnh. Ông đã lao vào cuộc mê đắm khổ sở, và thậm ước xóa sạch toàn bộ gia đình. Dường như nó tác động mạnh mẽ nhất đến toàn bộ khao khát và cơ hội của ông.

Trong toàn bộ chuyện này, ông vẫn giữ vẻ lãnh đạo và điều

khiến bề ngoài, dẫu vợ ông ra sức chống lại. Sự căm giận hiển hiện và chống đối công khai của bà chẳng có cơ sở nào hơn là cảm giác bà có thể làm được điều đó. Bà không có chứng cứ đặc biệt để xét đoán - hiểu biết rõ ràng sẽ cho bà uy quyền và lý do. Song lẽ bà thiếu hẳn mọi lý do cho một nền tảng vững chắc, nên dường như nó chỉ là sự bất mãn vô căn cứ. Bằng chứng rõ ràng của một hành động công khai sẽ là luồng gió cần thiết, biến đám mây ngờ vực tối sẫm thành cơn mưa rào phần nộ.

Một hành động nghi nghi hoặc hoặc và không đúng lúc của Hurstwood đã đến. Vài ngày sau khi Hurstwood và Carrie dong xe trên con đường phía Tây đại lộ Washington, bác sĩ Beale - một bác sĩ nội trú điển trai - gặp bà Hurstwood ngay tại ngưỡng cửa nhà bà. Bác sĩ Beale đi từ phía đông chính con đường đó và nhận ra Hurstwood, nhưng chưa kịp gọi thì xe đã vụt qua. Ông ta không biết Carrie, và không chắc đấy là vợ hay con gái ông Hurstwood.

- Bà không nói chuyện với bạn bè lúc gặp trên đường sao, thưa bà? - Ông ta vui nhộn nói với bà Hurstwood.

- Nếu gặp họ, tôi sẽ nói chứ. Mà tôi ở đâu vậy?

- Trên đại lộ Washington, - ông ta trả lời, mong mắt bà sáng lên vì nhớ ra.

Bà lắc đầu.

- Vâng, ngay gần đại lộ Hoyne. Bà đi cùng ông nhà.

- Tôi chắc ông nhầm, - bà trả lời. Rồi, liên tưởng chồng bà đang dánh dập đến một vụ trắng hoa, ngay lập tức bà trở thành nạn nhân của mối nghi ngờ mới mẻ, song bà không tỏ ra dấu hiệu gì.

- Tôi biết là đã gặp ông nhà, - ông ta nói. - Nhưng tôi không chắc là bà. Có lẽ là con gái bà.

- Có lẽ thế, - bà Hurstwood nói tuy thừa biết là không phải thế, vì nhiều tuần lễ nay, Jessica luôn cặp kè với bà.

Bà đủ tự chủ để mong biết chi tiết.

- Vào buổi chiều phải không ạ? - Bà hỏi, ra vẻ rất quen với việc này.

- Vâng, khoảng hai hoặc ba giờ.

- Thế thì chắc là Jessica rồi, - bà Hurstwood nói, mong là sự việc bất ngờ này không gắn với ý nghĩa nào.

Ông bác sĩ thoảng phân vân, nhưng gạt chuyện đó đi như một thứ không đáng để bàn tiếp, ít nhất về phần ông ta.

Bà Hurstwood suy nghĩ rất lung suốt mấy giờ liền, thậm chí nhiều ngày sau về mẩu tin này. Bà coi việc ông bác sĩ gặp chồng bà đang dong xe, rất có thể với một người phụ nữ khác, sau khi tuyên bố rất bận với bà, là một chứng cứ hiển nhiên. Kết quả là, cơn giận bốc lên khi bà nhớ lại, nhiều lần ông đã từ chối đi cùng bà đến mọi nơi, cùng đi thăm hoặc tham gia những sự kiện xã hội thú vị, giải trí cho cách sống của bà. Ông đã bị nhìn thấy ở nhà hát với những người mà ông gọi là bạn bè của Moy, giờ ông lại bị gặp dong xe, và rất có thể lại có cơ ngay cho việc đó. Có khi bà chưa nghe đến nhiều người khác, hoặc vì sao gần đây ông bận rộn đến thế, hững hờ đến thế? Trong sáu tuần vừa qua, ông trở nên dễ cáu, nhưng hễ lên xe ra ngoài là thỏa mãn lạ lùng, dù mọi việc trong nhà đúng hoặc sai. Tại sao lại thế?

Với sự nhạy cảm tinh tế hơn, bà nhớ lại ông không còn nhìn bà với ánh mắt cũ, hài lòng và chấp nhận nữa. Rõ ràng là, cùng với nhiều việc khác, ông đang coi bà là già cỗi và không thú vị. Có lẽ ông đã nhìn thấy những nếp nhăn của bà. Bà đang tàn phai, trong khi ông vẫn chải chuốt, thanh lịch và trẻ trung. Ông vẫn là

một nhân tố thú vị trong những dịp hội hè đình đám của xã hội, trong lúc bà... Nhưng bà không muốn nghĩ tiếp. Bà chỉ thấy toàn bộ tình trạng thật cay đắng và vô cùng hận ông.

Không có chuyện gì xảy ra với sự việc bất ngờ đó, vì thực ra nó không đủ thuyết phục cho bất cứ cuộc bàn bạc nào. Chỉ có bầu không khí không tin cậy và ác ý tăng lên, mỗi lúc một đẩy nhanh thêm những bất hòa nho nhỏ trong các cuộc trò chuyện bực tức, lóe sáng những tia phản nộ. Chuyến đi Waukesha chỉ tiếp tục nhiều sự việc khác cùng một loại.

Ngay hôm sau khi Carrie xuất hiện trên sân khấu Avery, bà Hurstwood cùng Jessica và cậu Bart Taylor, con trai ông chủ xưởng đồ nội thất, một người quen của cô đến cuộc đua ngựa. Họ đi từ sớm, và tình cờ gặp vài người bạn của ông Hurstwood, tất cả đều là hội viên Elk, hai người trong số đó đã xem buổi diễn tối hôm trước. Vô cùng tình cờ, chủ đề về buổi diễn chưa bao giờ được nhắc tới khiến Jessica không chiếm được sự chú ý của người đồng hành trẻ tuổi, tuy chiếm nhiều thời gian hết mức. Người này để bà Hurstwood trong tâm trạng chào hỏi qua loa vài người quen biết trong những cuộc chuyện trò ngắn ngủi, và những câu chuyện ngắn của bạn bè thành chuyện dài. Một trong những người định chào hỏi bà chiếu lệ đã đem tới tin tức thú vị này.

Người đó mặc đồ thể thao kiểu hấp dẫn nhất, vai đeo ống nhòm nói:

- Tôi thấy tối qua bà không đến xem buổi biểu diễn nhỏ của chúng tôi.

- Không, - bà Hurstwood nói, tò mò và tự hỏi vì sao ông ta lại dùng cái giọng lưu ý tới sự kiện bà không hề hay biết.

Bà vừa hỏi:

- Mà là cuộc gì vậy?

Người đó nói thêm:

- Tôi đã gặp chồng bà.

Sự băn khoăn của bà ngay lập tức thay thế bằng sự nghi ngờ nhạy cảm hơn nhiều.

- Vâng, - bà thận trọng nói, - có thú vị không ạ? Nhà tôi không kể nhiều lắm.

- Rất thú vị. Thực sự là một trong những buổi diễn tư nhân hay nhất tôi từng xem. Có một nữ diễn viên khiến tất cả chúng tôi sửng sốt.

- Thế ư? - Bà Hurstwood nói.

- Thật tiếc là bà không thể đến xem. Tôi rất tiếc nghe tin bà không được khỏe.

Không được khỏe! Bà Hurstwood có thể nghe thấy tiếng vang của những từ ấy sau khi người kia mở miệng. Nó đã giải thoát cho bà sự thôi thúc phủ nhận và hỏi han, và bà nói, gần như khó chịu:

- Vâng, nhưng không có gì quá tệ.

- Trông có vẻ hôm nay sẽ có một đám đông kéo tới đây, nhỉ? - Người quen ấy nhận xét, chuyển sang chủ đề khác.

Vợ ông quản lý định hỏi thêm, nhưng bà thấy không còn cơ hội. Bà hoang mang mất một lúc, ngẫm nghĩ một mình và tự hỏi đây có phải là vụ lừa gạt mới khiến ông nói bà ốm trong khi bà khỏe. Bà quyết tìm hiểu thêm.

- Tối qua ông có đến xem biểu diễn không? - Bà hỏi người bạn

tiếp theo của Hurstwood đến chào bà, lúc bà đã ngồi trong lô.

- Có. Bà không đến ư?

- Không, - bà trả lời. - Tôi thấy không được khỏe lắm.

- Ông nhà cũng bảo tôi thế, - ông ta trả lời. - Buổi diễn thực sự thú vị. Hay hơn tôi nghĩ.

- Có nhiều người xem không?

- Khán phòng đầy ắp. Một đêm hoàn toàn của Elk. Tôi nhìn thấy một số bạn của bà: bà Harrison, bà Barnes, bà Collins.

- Một cuộc hội họp xã hội mà.

- Đúng vậy. Nhà tôi rất thích thú.

Bà Hurstwood cắn môi.

“Ra thế, - bà nghĩ, - ông ta đã làm như thế. Bảo với bạn bè là mình ốm và không thể đến được”.

Bà không biết cái gì đã xui khiến ông đi một mình. Đằng sau chuyện này nhất định có một cái gì đó. Bà vắt óc tìm nguyên nhân.

Buổi tối, khi Hurstwood về đến nhà, bà đã nghiên ngẫm trong tâm trạng ủ ê, muốn được giải thích và trả thù. Bà muốn biết ý nghĩa hành động đặc biệt này của ông. Bà chắc chắn rằng có chuyện gì đó đằng sau mọi điều bà nghe được, bà tò mò ghê gớm trộn lẫn ngờ vực và tàn dư phần nộ của buổi sáng. Cảm thấy tai họa sắp xảy đến, bà đi dạo, bóng tối âm u trong mắt và sức lực phôi thai định trả thù hằn những nếp hà khắc quanh miệng bà.

Mặt khác, như chúng ta có thể tin, viên quản lý về nhà trong tâm trạng vui vẻ nhất. Cuộc trò chuyện và thỏa thuận với Carrie khiến ông phần chần đến mức trong tâm trạng của một người ca

hát hân hoan. Ông tự đắc vì mình, tự hào vì thành công và hãnh diện vì Carrie. Ông có thể thân ái với toàn thế giới, và không hề oán giận vợ. Ông định sẽ vui vẻ, quên sự có mặt của bà, sống trong không khí trẻ trung và thú vị đã trở lại với ông.

Trong tâm trí ông, lúc này ngôi nhà có diện mạo dễ chịu và thoải mái nhất. Ông thấy tờ báo buổi chiều trong tiền sảnh do cô hầu để đó và bà Hurstwood quên băng. Trong phòng ăn, bàn sạch sẽ, phủ khăn lạnh, khăn ăn, cốc và đồ sứ sáng bóng. Qua cánh cửa mở rộng, ông nhìn vào bếp thấy ngọn lửa lách tách trong lò, bữa tối đã dọn đâu vào đấy. Trong mảnh sân nhỏ đằng sau, George Jr. đang chơi đùa với con chó con cậu vừa mua, còn Jessica đang chơi dương cầm trong phòng khách, âm thanh của bản vanxơ vui tươi tràn ngập khắp xó xỉnh của căn nhà đầy đủ tiện nghi. Mọi người cũng như ông, hình như đều trở lại tâm trạng vui vẻ, đồng cảm với tuổi trẻ và vẻ đẹp, thiên về vui sướng và hội hè đình đám. Ông cảm thấy có thể nói một lời tốt đẹp với tất cả những gì quanh ông, và liếc cái nhìn thân ái nhất vào bàn ăn thịnh soạn, và tử búyp phê bóng loáng trước khi lên gác đọc báo trong cái ghế bành thoải mái ở phòng ngồi chơi, nhìn qua cửa sổ ra phố. Song lúc vào đó, ông thấy vợ đang chải tóc và trầm ngâm một mình.

Ông nhẹ nhàng bước vào, mong làm dịu mọi cảm xúc có lẽ vẫn còn bằng một lời ân cần và lời hứa dễ dàng, nhưng bà Hurstwood lặng thinh. Ông ngồi vào chiếc ghế bành rộng rãi, hơi cựa quậy cho thoải mái, mở tờ báo và bắt đầu đọc. Có lúc ông mỉm cười vì bài tường thuật rất dí dỏm cuộc thi đấu giữa hai đội bóng chày Chicago và Detroit.

Trong lúc đó, bà Hurstwood chốc chốc lại quan sát ông qua tấm gương trước mặt bà. Bà chú ý đến vẻ thú vị và hài lòng của

ông, sự duyên dáng thanh thơi và hài hước vui vẻ của ông càng làm bà tức thêm. Bà tự hỏi sao ông có thể như thế trước mặt bà, sau thái độ nhạo báng, lãnh đạm và bỏ lơ bà lúc trước và vẫn tiếp tục thể hiện trong chùng mực bà còn cam chịu. Bà nghĩ cách nói cho ông biết, căng thẳng và nhấn giọng ra sao để tăng thêm sự khẳng định của bà, lái về vụ ngoại tình này cho đến lúc bà thỏa lòng. Thực ra, lưỡi gươm thịnh nộ của bà đã mài sáng bóng nhưng treo yếu ớt bằng sợi dây suy nghĩ.

Trong lúc Hurstwood bắt gặp một tin hài hước liên quan đến một người xa lạ vừa tới thành phố và bị trấn lột ở nơi hẻo lánh. Nó làm ông thích thú, ít nhất ông cũng cựa quậy và cười khúc khích một mình. Giá ông có thể lôi kéo được vợ chú ý và đọc cho bà nghe.

- Ha ha, - ông nói khẽ, gằn như một mình, - buồn cười thật.

Bà Hurstwood vẫn vấn tóc, không buồn hạ cổ liếc nhìn.

Ông lại cựa quậy và đọc tiếp sang mục khác. Rốt cuộc, ông cảm thấy sự vui vẻ phải tìm được lối thoát. Julia chắc chắn vẫn không vui vì vụ buổi sáng, nhưng có thể dễ dàng uốn nắn được. Thực ra là bà sai, nhưng ông không cần. Càng sớm càng tốt. Ông sẽ nói chuyện với bà ngay khi có dịp, và toàn bộ nỗi bực bõ sẽ qua đi.

- Mình có chú ý, - cuối cùng ông nói, tuôn ra một tin khác liên quan mà ông tìm thấy, - là người ta bắt đầu ép Illinois Ventral dọn sạch đảng trước hồ không, Julia? - Ông hỏi.

Bà hầu như không muốn trả lời, nhưng cố nói: “Không”, chói tai.

Hurstwood đỏng tai lên. Trong giọng bà có một âm sắc vẫn rung ngân.

- Nếu làm được thế thì hay quá, - ông nói tiếp, nửa với mình, nửa với vợ, tuy ông cảm thấy bà có gì đó rất không ổn. Ông rất thận trọng chăm chú vào tờ báo, thậm chí lắng nghe từng âm thanh nho nhỏ có thể cho biết chuyện gì.

Trên thực tế, không người đàn ông thông minh nào như Hurstwood - hay quan sát và nhạy cảm với bầu không khí nhiều loại, nhất là những suy nghĩ của riêng mình - lại mắc sai lầm như ông đã làm với vợ, gieo rắc rối loạn cho bà, mà vẫn không hề bận tâm về những suy nghĩ rất khác. Nếu không vì ảnh hưởng của Carrie, hoan hỉ vì lời hứa của cô khuấy động lòng ông, kéo dài mãi, ông sẽ không thấy ngôi nhà trong tâm trạng dễ chịu như thế. Tối nay nó quá ư rạng rỡ và vui tươi. Ông đã nhầm lẫn quá nhiều và sẽ phải mất nhiều công sức đối phó mới về nhà trong tình trạng bình thường.

Sau khi đọc kỹ tờ báo lâu hơn, ông cảm thấy nên làm dịu mọi chuyện bằng cách này hoặc cách khác. Rõ ràng vợ ông không chịu giải quyết qua loa ngay lập tức. Thế nên, ông nói:

- George kiểm tra ra con chó ở sân sau vậy?

- Tôi không biết, - bà cắn cẩu.

Ông để tờ báo lên đầu gối và lười biếng nhìn đăm đăm ra cửa sổ. Ông không muốn mất bình tĩnh, chỉ bền bỉ và dễ thương hỏi vài câu đem lại sự hiểu biết ôn hòa.

- Tại sao mình cứ bực mãi vì chuyện sáng nay? - Cuối cùng, ông hỏi. - Chúng mình chẳng cần cãi vã về việc đó. Mình biết là mình có thể đi Waukesha nếu mình muốn kia mà.

- Để ông có thể ở lại đây đủ đởn với người khác, hả? - Bà kêu lên, quay sang ông với vẻ mặt kiên quyết, kéo theo những lời châm chọc gay gắt và phẫn nộ.

Ông ngừng lại, như thế bị đập vào mặt. Ngay lập tức, cách cư xử hòa hoãn, có sức thuyết phục của ông biến mất. Trong chớp mắt, ông giữ thế thủ và nghĩ lời đáp lại.

- Mình định nói gì? – Cuối cùng ông nói, thẳng người lên nhìn trừng trừng vào con người lạnh lùng, kiên quyết trước mắt ông, bà vẫn chẳng buồn chú ý và tiếp tục chải chuốt trước gương.

- Ông thừa hiểu ý tôi rồi, - rất cuộc bà nói, dường như bà vẫn giữ kín cả kho thông tin dự phòng, mà không cần nói ra.

- Tôi không hiểu, - ông nói, không chịu nhượng bộ, vẫn căng thẳng và cảnh giác xem tiếp theo xảy ra sự gì. Tính chất dứt khoát trong thái độ người đàn bà đã lấy đi ưu thế của ông trong trận chiến.

Bà không trả lời.

- Hừm! - Ông lăm bắm, ngoảnh đầu sang một bên. Đây là động tác kém cỏi nhất ông làm. Nó hoàn toàn không quả quyết.

Bà Hurstwood chú ý đến sự thiếu khí sắc đó. Bà hăm hè với ông như một con thú, có thể tấn công một đòn thứ hai đầy hiệu quả.

- Tôi muốn ngay sáng mai có tiền đi Waukesha, - bà nói.

Ông nhìn bà kinh ngạc. Trước kia ông chưa bao giờ thấy vẻ kiên quyết lạnh lùng, sắt đá, một vẻ lãnh đạm tàn nhẫn đến thế trong mắt bà. Hình như bà hoàn toàn làm chủ tâm trạng, rất tự tin và kiên quyết giành lấy quyền kiểm soát mọi thứ khỏi tay ông.

- Ý mình là gì? - Ông nói và bật dậy. - Mình muốn ư! Tôi muốn biết tối nay mình sao vậy?

- Chẳng sao hết, - bà bùng lên. - Tôi muốn có số tiền đó. Rồi sau

đó ông tha hồ nghênh ngang vênh váo.

- Nghênh ngang, hử! Cái gì! Bà sẽ lấy hết mọi thứ của tôi! Bà định bóng gió điều gì, hả?

- Tối qua ông ở đâu? - Bà trả lời. Từng từ nóng bỏng lúc thốt ra.
- Ông dong xe với ai ở đại lộ Washington? Ông đi với ai đến nhà hát lúc George nhìn thấy ông? Ông ngỡ tôi là con cóc để ông lừa bịp chắc? Ông tưởng tôi cứ ngồi nhà chịu cảnh “quá bận” và “không thể đi được” của ông, trong lúc ông lượn quanh và bịa đặt là tôi không thể đến được? Tôi muốn ông biết rằng những bộ dạng quý tộc của ông phải chấm dứt nếu tôi muốn. Ông không thể sai khiến tôi cũng như các con tôi. Tôi nhìn thấu tâm can ông.

- Nói điêu, - ông nói, bị dồn vào thế bí và biết không còn cơ nào khác.

- Nói điêu, hả? - Bà nói, dữ dội, nhưng với vẻ dè dặt hẳn, - ông có thể gọi thế là nói điêu nếu ông muốn, nhưng tôi biết.

- Tôi nói với bà, đây là nói điêu, - ông nói, khế và sắc sảo. - Nhiều tháng nay bà tìm tòi lục lọi một lời buộc tội ti tiện, và bây giờ bà ngỡ là đã có. Bà tưởng bà sẽ bật lên chiếm thế thượng phong. Được, tôi nói cho bà biết, bà không thể. Chừng nào tôi còn là chủ gia đình này, bà hoặc bất kỳ ai khác không thể ra lệnh cho tôi, bà nghe chưa?

Ông làm bà sồn gáy vì ánh mắt ông như một điềm gở. Trong thái độ của người đàn bà có một cái gì đó nhạt nhẽo, cay độc, ưu thế như bà đã làm chủ, trong chốc lát gây cho ông cảm giác có thể bóp cổ bà.

Bà trừng trừng nhìn ông như một cô hồn.

- Tôi không ra lệnh cho ông, - bà đập lại, - tôi chỉ nói với ông

tôi muốn gì.

Câu trả lời vô cùng điềm tĩnh, vô cùng hiên ngang làm ông nhụt chí. Ông không thể tấn công bà, không thể đòi bà đưa ra bằng chứng. Dù thế nào đi nữa, ông cảm thấy chứng cứ, luật định, toàn bộ tài sản của ông đều đứng tên bà, sáng lên trong cái liếc nhìn của bà. Ông như một con thuyền lớn, đầy sức mạnh và nguy hiểm nhưng không có buồm, đang quay tròn và loạng choạng.

- Còn tôi đang nói với bà những gì bà sẽ không có, - cuối cùng ông nói, hơi trấn tĩnh lại.

- Chúng ta sẽ hỏi xem, - bà nói. - Tôi sẽ tìm ra tôi có những quyền lợi gì. Có lẽ ông nên nói chuyện với một luật sư nếu ông không muốn để tôi hỏi.

Đấy là một cuộc chơi rất hiểm, có những hiệu lực của nó. Hurstwood cảm thấy bị đánh ngã ngựa. Giờ thì ông biết rằng ông phải đấu tranh, hơn là nói dối. Ông cảm thấy đang mặt đối mặt với một vấn đề ảm đạm. Ông không biết nói gì. Mọi thứ hơn hờ trong ngày đã tan biến. Ông bối rối, khổ sở, bực bội và phẫn uất. Ông sẽ làm gì đây?

- Bà làm gì tùy ý, - cuối cùng, ông nói. - Tôi sẽ không làm gì hơn cho bà, - rồi ông rảo bước ra khỏi phòng.

XXIII

Một tâm hồn đau khổ

Khi Carrie về đến phòng riêng, cô lại rơi vào tình trạng nghi ngại và lo âu, những thứ từng là kết quả của sự thiếu quả quyết. Cô không thể tự thuyết phục mình lời hứa ấy là khôn ngoan, hoặc bây giờ đã hứa rồi, cô có nên giữ lời hay không. Khi vắng mặt Hurstwood, cô suy nghĩ cặn kẽ và phát hiện ra nhiều bất bình nhỏ không xảy ra vì những lý lẽ nồng nhiệt của ông quản lý. Cô xem xét bản thân dưới góc độ đặc biệt, ấy là cô đồng ý cưới trong khi cô vẫn được coi là đã có chồng. Cô nhớ lại vài sự việc Drouet đã làm, và lúc này bỏ anh ta mà đi không nói một lời, cô cảm thấy dường như đang làm một việc sai trái. Lúc này, ở trong hoàn cảnh thoải mái, với một người ít nhiều e sợ thế giới, đây là một vấn đề khẩn cấp, người đưa ra những lý lẽ lạ lùng, không đáng tin. “Cô không biết điều gì sẽ đến đâu. Bên ngoài có nhiều thứ khốn khổ. Bao nhiêu người đi ăn xin. Phụ nữ lại càng khổ. Có thể nói, cô không bao giờ biết sẽ xảy ra chuyện gì. Hãy nhớ lại thời cô đói khát. Hãy trung thành với những gì cô đang có”.

Thật lạ lùng, vì cô có phần ngả về phía Hurstwood, ông ta đã nắm được sự thông cảm của cô. Cô đã lắng nghe, mỉm cười, bằng lòng tuy vẫn chưa đi đến sự thỏa thuận cuối cùng. Về phía Drouet, do thiếu khả năng, thiếu sự say đắm nồng nàn khiến con người mất cả khôn ngoan, làm tan chảy mọi luận cứ và lý thuyết thành một mớ lộn xộn, và phá hủy sức mạnh lý trí hiện tại. Gần như mỗi người đàn ông đều sở hữu sự say đắm nồng nàn ấy một lần trong đời, thông thường đó là một thuộc tính của tuổi trẻ và

dẫn đến sự kết đôi thành công đầu tiên.

Hurstwood là người lớn tuổi hơn, có thể nói hầu như không còn giữ được ngọn lửa của tuổi trẻ, tuy ông say đắm nồng nhiệt và phi lý. Tình cảm ấy đủ mạnh để thuyết phục Carrie ngã về phía ông, như chúng ta đã thấy. Người ta có thể nói cô hay tưởng tượng trong tình yêu, khi cô không thể. Phụ nữ thường làm như vậy. Nó xuất phát từ thực tế mỗi người có một xu hướng yêu thương, một khao khát niềm vui được yêu. Thèm được che chở, được cảm thông và tốt đẹp hơn lên là một trong những đặc điểm của giới tính. Nó kết hợp với tình cảm và xu hướng cảm xúc tự nhiên, thường tạo nên sự khó mà từ chối. Nó khiến con người tin rằng họ đang yêu.

Lúc ở nhà, cô thay quần áo và tự xếp dọn các phòng cho ngăn nắp. Trong việc sắp xếp đồ đạc, cô chưa bao giờ theo ý cô hầu. Cô gái đó lúc nào cũng để một trong những ghế bập bênh vào góc phòng, còn Carrie hay lôi nó ra ngoài. Hôm nay Carrie hầu như không để ý nó để sai chỗ, vì đang mãi suy nghĩ. Cô cứ loay quanh trong phòng cho đến lúc Drouet xuất hiện thì đã năm giờ. Anh chàng chào hàng rất xúc động và quyết tâm muốn biết mọi điều về quan hệ của cô với Hurstwood. Tuy nhiên, sau khi suy đi nghĩ lại suốt cả ngày, anh ta khá chán và muốn kết thúc. Drouet không đoán trước được các hậu quả nghiêm trọng và vẫn khá ngập ngừng để bắt đầu. Lúc anh ta vào, Carrie đang ngồi bên cửa sổ, đu đưa và nhìn ra ngoài.

- Kìa anh, - cô nói một cách ngây thơ, cô đã chán tự tranh luận và ngạc nhiên vì vẻ hấp tấp và kích động khó che giấu của Drouet, - sao anh vội vàng thế?

Drouet do dự, lúc này trước mặt cô, anh không biết chắc phải nói năng ra sao. Anh không có tài ngoại giao. Cũng không có tài

đoán biết và nhìn nhận.

- Em về nhà lúc nào? - Anh hỏi ngỡ ngàng.

- Khoảng một giờ trước. Sao anh lại hỏi thế?

- Sáng nay lúc anh về, em không ở nhà, - Drouet nói, - và anh tưởng em đã ra ngoài.

- Em có đi, - Carrie nói giản dị. - Em đi dạo.

Drouet nhìn cô, phân vân. Vốn thiếu hẳn thái độ chững chạc trong những việc như vậy, anh không biết bắt đầu ra sao. Anh nhìn cô trùng trùng với thái độ gầy gò nhất, cho đến lúc cuối cùng, cô nói:

- Sao anh nhìn em chăm chặp vậy? Có chuyện gì thế?

- Không có gì, - anh trả lời. - Anh chỉ đang suy nghĩ.

- Suy nghĩ việc gì vậy? - Cô tươi cười đáp lại, lúng túng vì thái độ của Drouet.

- Ồ, không có gì, không có gì nhiều.

- Nhưng sao trông anh lạ thế?

Drouet đứng cạnh bàn phấn, chăm chăm nhìn cô với bộ dạng khô hài. Anh đã bỏ mũ và găng, lúc này đang nghịch nghịch mấy thứ đồ trang điểm xinh xắn gần tầm tay nhất. Drouet không muốn tin người phụ nữ xinh đẹp trước mặt lại dính dấp đến việc không hay ho với mình. Sau rốt, anh rất muốn cho rằng mọi chuyện đều ổn thỏa. Tin tức do cô hầu phòng cho biết cứ day dứt mãi trong tâm trí Drouet. Anh muốn lao vào một nhận xét thẳng thừng, nhưng không biết nói gì.

- Sáng nay em đi đâu? - Cuối cùng, Drouet hỏi yếu ớt.

- Kìa anh, em đi dạo mà, - Carrie nói.

- Em chắc thế chứ? - Anh ta hỏi.

- Vâng, nhưng sao anh lại hỏi thế?

Lúc này, cô hiểu rằng Drouet đã ngờ ngợ một điều gì đó. Ngay lập tức, cô rút vào vị trí phòng thủ. Má cô hơi tái đi.

- Anh cho rằng có khi em không làm thế, - Drouet nói vòng vo với thái độ vô dụng nhất.

Carrie chăm chú nhìn anh, và sự can đảm đang tàn của cô chững lại. Cô thấy anh đang lưỡng lự, và với trực giác đàn bà, cô hiểu rằng không lý gì phải sợ.

- Sao anh lại nói chuyện kiểu đó? - Cô hỏi, vâng trán xinh đẹp cau lại. - Tối nay anh là lạ thế nào ấy.

- Anh cảm thấy lạ mà, - anh trả lời.

Họ nhìn nhau một lát, rồi Drouet liều lĩnh tiếp tục:

- Em với Hurstwood thế nào rồi? - Anh hỏi.

- Em với Hurstwood, ý anh định nói gì vậy?

- Trong lúc anh đi vắng, ông ấy đến đây nhiều lần phải không?

- Nhiều lần, - Carrie nhắc lại, với vẻ có lỗi. - Không, nhưng anh định ám chỉ gì vậy?

- Có người nói với anh rằng em đã đi chơi với ông ta bằng xe ngựa, và tối nào ông ấy cũng đến đây.

- Không có việc đó đâu, - Carrie trả lời. - Không đúng. Ai nói thế với anh?

Cô đỏ bừng đến tận chân tóc, nhưng Drouet không bắt được đầy đủ sắc thái trên mặt cô, nhờ ánh sáng dịu trong phòng. Anh ta lấy lại lòng tin khi Carrie phủ nhận để tự vệ.

- Ờ, có người nói. Em chắc chắn là không làm thế chứ?

- Chắc chắn, - Carrie nói. - Anh thừa biết ông ấy đến bao nhiêu lần mà.

Drouet ngừng một lát và nghĩ ngợi.

- Anh biết những gì em nói, - cuối cùng, anh nói.

Drouet bồn chồn đi lại, trong khi Carrie nhìn anh ta, lúng túng.

- Vâng, em biết là em đã không kể với anh việc đó, - Carrie đã trấn tĩnh, cô nói.

- Nếu anh là em, - Drouet nói tiếp, phớt lờ nhận xét cuối cùng của cô, - anh sẽ không làm bất cứ việc gì với ông ấy. Em biết đấy, ông ta đã có vợ.

- Ai... Ai kia? - Carrie nói, lắp bắp.

- Hurstwood chứ ai, - Drouet nói, nhận ra hiệu quả và cảm thấy đã giáng một đòn đích đáng.

- Hurstwood! - Carrie kêu lên và đứng dậy. Từ lời tuyên bố này, mặt cô biến đổi vài sắc thái. Cô nhìn ngược ngó xuôi, gần như mê mụ.

- Ai bảo anh thế? - Cô hỏi, quên bẵng rằng sự chú ý của cô vượt ra ngoài phép tắc và dễ bị buộc tội.

- Kìa, anh biết mà. Anh lúc nào chẳng biết tin đó, - Drouet nói.

Carrie dò tìm một suy nghĩ đúng đắn. Cô đang tìm một chứng cứ khốn khổ nhất, và những xúc cảm nảy sinh trong lòng cô chẳng còn gì, ngoài tính nhút nhát đang vỡ vụn.

- Anh tưởng anh đã nói với em, - Drouet bồi thêm.

- Chưa, anh chưa nói, - cô cãi, giọng cô bỗng hồi lại. - Anh

không nói bất cứ điều gì thuộc loại đó hết.

Drouet sững sốt lắng nghe cô. Điều này thật mới mẻ.

- Anh tưởng đã nói rồi, - anh nói.

Carrie nhìn quanh rất khoan thai, rồi đến gần cửa sổ.

- Em không nên làm bất cứ việc gì với ông ta, - Drouet nói với giọng tỏ ra méch lòng, - sau mọi việc anh đã làm cho em.

- Anh, - Carrie nói, - anh ư! Anh đã làm những gì cho em?

Đầu óc nhỏ nhen của cô trào lên những tình cảm trái ngược: xấu hổ vì bị phơi bày, nhục vì sự xảo trá của Hurstwood, giận dữ vì mưu mẹo của Drouet, anh ta đã giễu cợt cô. Lúc này, một ý nghĩ sáng rõ chợt đến trong đầu cô. Drouet lầm. Không còn nghi ngờ gì nữa. Tại sao anh lại nêu Hurstwood ra, Hurstwood là người đã có vợ, và chưa bao giờ nói với cô một lời? Lúc này, cô không bận tâm vì trò xảo trá của Hurstwood nữa, tại sao Drouet lại làm điều này? Tại sao anh không báo trước cho cô? Bây giờ anh đứng đó, có lỗi vì vi phạm lòng tin khốn khổ này và kể lể đến những việc đã làm cho cô!

- Anh thích thế, - Drouet kêu lên, hơi nhận ra sự xúc động mạnh mẽ do lời nói của mình gây ra. - Anh nghĩ là anh đã làm được nhiều việc.

- Anh đã làm ư? - Cô trả lời. - Anh đã làm em thất vọng, đó chính là việc anh làm. Anh đã rước các ông bạn cũ đến đây để giở trò lừa đảo. Anh thử xem em làm gì. Chao ôi, - cô nói câu này bằng giọng nghẹn ngào và chấp đôi tay nhỏ nhắn lại rất thảm thương.

- Anh không thấy mình đã làm những việc như thế, - anh chàng chào hàng nói với vẻ lạ lùng.

- Không ư, - cô trả lời, tỉnh trí lại và nghiêng chặt răng. - Không, lẽ tất nhiên là anh không nhìn thấy. Anh không thấy gì hết. Trước hết, anh không kể gì với tôi, đúng không? Anh vạch ra sai lầm của tôi khi đã quá muộn. Bây giờ anh lại lén lút gieo rắc tin tức của anh và kể lể những việc anh đã làm.

Drouet chưa bao giờ ngờ đến khía cạnh này trong bản tính của Carrie. Cô chan chứa xúc động, mắt cô nhắm nghiền, môi cô run run, toàn thân cô thể hiện sự tổn thương và phẫn nộ cùng cực.

- Ai lén lút? - Anh ta hỏi, lơ mờ cảm thấy mình sai sót, và chắc chắn là anh đã dối xử bất công.

- Là anh, - Carrie giậm chân. - Anh thật là quá quắt, hèn nhát và kiêu ngạo, anh là như thế đấy. Nếu anh có bất cứ nam tính nào trong người, anh không nên nghĩ làm bất cứ việc nào như thế.

Anh chàng chào hàng nhìn trân trân.

- Anh không phải là thằng hèn, - Drouet nói. - Em nghĩ gì mà đi chơi với những người đàn ông khác?

- Những người đàn ông khác! - Carrie kêu lên. - Những người đàn ông khác, anh biết rõ hơn đấy. Tôi đã đi với Hurstwood, nhưng đấy là lỗi của ai? Chẳng phải chính anh đưa ông ta tới đây sao? Anh đã bảo ông ta đến đây chơi và nên đưa tôi ra ngoài. Bây giờ, mọi chuyện qua rồi, anh lại đến bảo tôi rằng tôi không nên đi chơi với ông ta và ông ta đã có vợ.

Cô ngậm ngừng ở hai từ cuối và vò đầu bứt tai. Nhận ra sự xảo trá của Hurstwood khiến cô đau đớn như bị đâm một nhát dao.

- Ôi, - cô nức nở, cực kỳ kiềm chế và giữ cho mắt khô khốc.

- Chao ôi!

- Anh không ngờ em lại rong chơi với ông ta lúc anh đi vắng, - Drouet khẳng khẳng.

- Không ngờ ư! - Carrie nói, giận điên lên vì thái độ khác thường của Drouet. - Lẽ tất nhiên là không rồi. Anh chỉ nghĩ đến thứ làm anh thỏa mãn. Anh chỉ coi tôi như một thứ đồ chơi, một thú tiêu khiển. Được, tôi sẽ cho anh thấy thứ anh không ngờ. Tôi sẽ chẳng có gì phải làm hơn với anh nữa. Anh có thể nhận lại những món đồ cũ của anh và giữ lấy, - cô tháo cái kim gài Drouet đã tặng cô, ném mạnh lên sàn và bắt đầu đi đi lại lại, làm như thu nhặt đồ đạc thuộc về cô.

Đến lúc này, Drouet không chỉ cáu tiết mà còn bị mê hoặc thêm. Anh ta nhìn cô kinh ngạc, cuối cùng mới nói:

- Anh không biết vì sao em lại nổi cơn thịnh nộ. Anh có quyền về việc này. Em không nên làm bất cứ việc gì không đúng đắn, sau mọi việc anh đã làm cho em.

- Anh đã làm gì cho tôi, hở? - Carrie hỏi, nổi cơn tam bành, đầu cô ngửa ra sau, môi cô hé ra.

- Anh nghĩ là đã làm nhiều thứ, - anh chàng chào hàng nói và nhìn quanh. - Anh đã mua cho em mọi thứ quần áo em muốn, đúng không? Anh đã đưa em đến mọi nơi em thích. Em có đủ thứ như anh, thậm chí còn nhiều hơn.

Dù Carrie có thể nào đi nữa, song cô không phải là người bạc bẽo. Trong chừng mực đầu óc cô có thể phân tích, cô hiểu những lợi lộc đã nhận. Cô hầu như không biết trả lời câu này ra sao, vì cơn giận vẫn chưa nguôi. Cô cảm thấy Drouet đã xúc phạm cô, không sao sửa chữa nổi.

- Tôi có xin xỏ anh đâu? - Cô vắn.

- Phải, anh đã làm, và em đã nhận, - Drouet nói.

- Anh nói cứ như tôi thuyết phục anh vậy, - Carrie trả lời. - Anh đứng đó và xoắn ra đã làm những gì cho tôi. Tôi không muốn những món đồ cũ của anh nữa. Tôi sẽ không giữ chúng. Tôi sẽ không ở lại đây thêm một phút nào nữa.

- Hay thật! - Drouet trả lời, lúc này anh trở nên giận dữ vì cảm thấy sắp mất hết. - Dừng đủ mọi thứ và lạm dụng tôi rồi cuốn xéo. Thế mới đúng là đàn bà. Tôi nhận cô khi cô bơ vơ, tay trắng, rồi lúc có người cặp kè, hóa ra tôi lại chẳng ra gì. Tôi luôn nghĩ sự thể rồi sẽ lộ ra theo kiểu đó.

Anh cảm thấy đau thực sự khi nghĩ đến cách xử sự của mình, và trông như thể không biết cách nào giành lại sự công bằng.

- Không phải thế, - Carrie nói, - và tôi không đi với ai. Anh là người đáng thương và nhỏ nhen đúng như con người anh. Tôi đã nói rồi, tôi hận anh, và sẽ không sống với anh thêm một phút nào nữa. Anh là người khoác lác, xác xơ - đến đây cô lưỡng lự và không nói thêm từ nào nữa - hoặc anh sẽ không nói chuyện kiểu đó.

Cô cài mũ, mặc vội áo khoác trùm lên bộ dạ phục xinh xắn. Vài lọn tóc lượn sóng tuột khỏi ruy-băng ở một bên đầu và xoa trên đôi má hồng nóng bừng của cô. Cô giận dữ, xấu hổ và kiệt sức vì đau buồn. Cặp mắt to của cô đầy những giọt nước khổ não, nhưng mi mắt cô vẫn không ướt. Cô ngập ngừng và bối rối, cô đang quyết định và làm những việc không mục đích hoặc không có hồi kết, và cô không mảy may ý thức được toàn bộ những khó khăn này sẽ chấm dứt ra sao.

- Ồ, một kết thúc hay ho đây, - Drouet nói. - Gói ghém rồi rút, hở? Cô chiếm giải nhất đấy. Tôi đánh cược cô đã có lúc buông thả với Hurstwood, nếu không cô đã không hành động như thế. Tôi không muốn ở các căn phòng cũ nữa. Cô không cần ra đi vì tôi.

Cô có thể giữ chúng vì tôi đã lo cho rồi, nhưng Trời ạ, cô sẽ không cần dính dáng gì đến tôi nữa.

- Tôi sẽ không sống với anh, - Carrie nói. - Tôi không muốn sống cùng anh. Từ khi ở đây, anh chẳng làm được gì ngoài việc khoe khoang khoác lác.

- Chà chà, tôi chẳng khoác lác gì hết, - anh trả lời.

Carrie đi ra cửa.

- Cô đi đâu đấy? - Drouet hỏi và tiến tới, chặn cô lại.

- Để tôi đi, - cô nói.

- Cô định đi đâu? - Anh nhắc lại.

Hơn hết thấy, Drouet là người dễ xúc cảm, bất chấp mối bất bình của anh, cảnh tượng Carrie lang thang, không biết đến nơi nào khiến anh mủi lòng.

Carrie vừa kéo cánh cửa.

Dù thế nào đi nữa, tình hình cũng quá căng thẳng với cô. Cô đã làm một việc vô ích, rồi òa khóc.

- Thôi thôi, biết điều chút nào, Cad, - Drouet dịu dàng nói. - Cái gì khiến em muốn bỏ đi như thế này? Em chẳng có nơi nào mà đi. Sao em không ở lại đây và bình tĩnh lại? Anh sẽ không làm phiền em. Anh không muốn ở lại đây nữa.

Carrie vừa nức nở vừa đi từ cửa ra vào đến cửa sổ. Cô kiệt sức và không thể thốt nên lời.

- Giờ hãy biết điều đi nào, - anh nói. - Anh không muốn giam giữ em. Em có thể đi nếu em muốn, nhưng sao em không nghĩ cho kỹ đã? Có Chúa biết, anh không muốn ngăn cản em.

Anh không nhận được trả lời. Tuy nhiên, Carrie đã dịu lại vì lời

năn nỉ của anh.

- Giờ em ở lại đây, còn anh sẽ đi, - cuối cùng, Drouet nói.

Carrie nghe câu này với bao cảm xúc lẫn lộn. Tâm trí cô xáo động mơ hồ vì những lập luận ràng buộc tâm thường. Cô bị khuấy động vì ý nghĩ này, và tức giận vì sự bất công của cô, của Hurstwood, của Drouet, đức tính ân cần và thiện ý của họ, sự đe dọa của thế giới bên ngoài, trước kia cô đã từng thất bại ở đó, điều không thể xảy ra của tình trạng này, nơi các phòng ngủ không còn là của riêng cô, tác động của cuộc cãi vã lên thần kinh cô, tất cả hợp lại thành một đồng lộn xộn om sòm, một con tàu nhỏ lênh đênh, bị mưa đập gió vùi chằng còn làm được gì hơn là trôi giạt.

- Này, - lát sau Drouet nói, tiến tới chỗ cô và đặt tay lên tay cô.

- Đứng! - Carrie nói, tránh ra nhưng không bỏ khăn mù soa khỏi mắt.

- Đứng bạn tâm đến cuộc tranh cãi này nữa. Hãy để nó qua đi. Em cứ ở lại đây đến hết tháng, rồi lúc đó hãy nói em muốn làm gì tốt hơn. Được không?

Carrie không trả lời.

- Tốt hơn hết là em hãy làm như thế, - anh nói. - Đừng gói ghém hành lý lúc này. Em không thể đi đâu được.

Vẫn không có một tiếng trả lời.

- Nếu em làm thế, hiện giờ chúng ta sẽ đình việc này lại và anh sẽ ra ngoài ở.

Carrie hơi hạ cái khăn xuống và nhìn ra ngoài cửa sổ.

- Em sẽ làm như thế nhé? - Drouet hỏi.

Vẫn không có trả lời.

- Em nhé? - Anh nhắc lại.

Cô chỉ lơ đãng nhìn ra đường phố.

- Chà, nói đi, - anh nói. - Nói cho anh biết đi. Em sẽ thế nhé?

- Em không biết, - Carrie gượng trả lời, khe khẽ nói.

- Hãy hứa với anh là em sẽ làm thế, - Drouet nói, - và chúng ta sẽ không nói đến chuyện này nữa. Đây là điều tốt nhất cho em.

Carrie nghe, nhưng không thể ép mình trả lời cho có lý. Cô cảm thấy người đàn ông này thật dịu dàng, sự quan tâm của anh với cô không giảm, và lòng cô nhói đau vì ân hận. Cô đang trong cảnh ngộ tuyệt vọng nhất.

Về phần Drouet, thái độ của anh là của một người tình ghen tuông. Tình cảm của anh lúc này trộn lẫn nổi giận vì bị lừa dối, đau buồn vì mất Carrie, khổ sở vì là kẻ thất bại. Anh muốn có quyền lợi về mặt này hoặc mặt khác, kể cả giữ được Carrie, làm cho cô cảm nhận được lỗi lầm của mình.

- Thế nhé? - Anh gặng.

- Được, để em xem, - Carrie nói.

Câu này để ngỏ vấn đề như trước kia, nhưng vẫn vương vướng. Dường như cuộc cãi vã sẽ qua, nếu họ tìm ra cách nói chuyện với nhau. Carrie xấu hổ, còn Drouet phiền lòng. Anh giả bộ tiếp tục xếp dọn vài thứ trong vali.

Lúc này, Carrie liếc nhìn anh, một âm thanh nào đó đến trong đầu. Đúng là anh sai, nhưng cô đã làm gì nhỉ? Anh ta ân cần và tốt bụng theo kiểu ích kỷ của mình. Suốt cuộc cãi vã này, Drouet không nói gì quá khó nghe. Vả lại, Hurstwood còn lừa gạt ghê gớm hơn Drouet nhiều. Ông ta đã giả vờ suốt cuộc tình này, suốt

sự mê đắm này, ông ta đã nói dối cô tuốt tuột. Chao ôi, sự xảo trá của đàn ông! Còn cô đã yêu ông. Trong quý đó, đáng lẽ không nên xảy ra chuyện gì hơn. Cô sẽ không gặp Hurstwood nữa. Cô sẽ viết thư cho ông, để ông biết cô nghĩ gì. Rồi sau đó cô sẽ làm gì? Lại còn những căn phòng ở đây nữa. Drouet đã năn nỉ cô ở lại đây. Rõ ràng là ở đây, mọi việc sẽ tiếp tục như trước kia, nếu như được dàn xếp ổn thỏa. Nó sẽ tốt hơn là đường phố, nơi cô chẳng có chỗ mà ngã đầu.

Cô nghĩ đến mọi điều này lúc Drouet lục các ngăn kéo tìm cổ áo và loay hoay rất lâu, cẩn thận tìm chiếc khuy măng sét cho sơmi. Anh chẳng vội vàng làm gấp việc này. Anh cảm thấy sức hút của Carrie không hề giảm. Drouet không nghĩ nếu anh bước ra khỏi phòng, sự việc sẽ kết thúc. Ất là phải có một cách đi vòng, một cách nào đó làm Carrie thấy anh đúng và cô sai, để dàn hòa và loại trừ Hurstwood mãi mãi. Chao ôi, sao ông ta có thể trở thành gã đàn ông lá mặt lá trái vô liêm sỉ.

- Em có nghĩ là, - sau một lúc im lặng, anh nói, - em sẽ thử và lên sân khấu?

Anh tự hỏi cô đang dự định gì.

- Em chưa biết sẽ làm gì, - Carrie nói.

- Nếu em muốn, anh có thể giúp. Anh có nhiều bạn bè trong giới này.

Cô không trả lời.

- Đừng đi và lang thang nay đây mai đó mà không có tiền nong. Hãy để anh giúp em, - anh nói. - Xoay xử một mình ở đây không phải là việc dễ dàng.

Carrie chỉ đu đưa tới lui trong ghế.

- Anh không muốn em chống chọi trong trò chơi gian khổ theo kiểu ấy.

Anh hăng hái miêu tả một số chi tiết khác và Carrie vẫn tiếp tục đưa.

- Tại sao em không kể tất cả chuyện này với anh, - lát sau, Drouet nói, - và chúng ta sẽ cho qua? Em không thực sự quan tâm đến Hurstwood đấy chứ?

- Tại sao anh lại muốn khơi lên lần nữa? - Carrie nói. - Anh thật đáng trách.

- Không, anh không đáng trách, - anh trả lời.

- Có đấy, - Carrie nói. - Lẽ ra, anh không nên nói chuyện đó với em.

- Nhưng em không làm nhiều thứ với ông ta chứ? - Drouet nói tiếp, lo lắng sự thanh thản của mình sẽ vấp phải lời phủ nhận thẳng thừng của cô.

- Em không nói chuyện này nữa, - Carrie nói, khổ sở vì vòng xoay kỳ quặc để thiết lập tình trạng hòa bình.

- Hành động như thế có lợi gì đâu, Cad? - Anh chàng chào hàng khăng khăng một mực, ngừng việc đang làm và giơ bàn tay lên, biểu cảm. - Ít ra em cũng có thể cho anh biết ý em chứ.

- Em sẽ không thể, - Carrie nói, cảm thấy không nơi ẩn náu ngoài nỗi giận dữ. - Dù xảy ra chuyện gì đều là lỗi của anh.

- Vậy em vẫn quan tâm đến ông ta? - Drouet nói, ngừng hẳn việc và xúc cảm dồn lên đột ngột.

- Thôi đi! - Carrie nói.

- Được, anh sẽ không làm một thằng ngốc đâu, - Drouet kêu to.

- Em có thể đùa giỡn với ông ta nếu em muốn, nhưng không thể dắt mũi anh. Em có thể kể với anh hoặc không tùy em, nhưng anh sẽ không bị lừa phỉnh hơn nữa đâu!

Anh nhồi vài thứ còn lại cuối cùng vào vali và hậm hực đóng sập lại. Rồi vớ lấy áo khoác đã cởi ra lúc làm việc, anh nhặt đôi găng và đi ra.

- Cô có thể chơi trò hai mặt với tôi, - anh nói lúc đến cửa. - Anh không phải là thằng khờ, - anh giật cửa và đóng sập lại mạnh như nhau.

Carrie lắng nghe lúc nhìn qua cửa sổ, cảm xúc mạnh mẽ đột ngột dâng trào trong Drouet khiến cô sửng sốt hơn hết thảy. Cô không tin vào giác quan của mình, vì anh ta vốn là người đôn hậu và dễ bảo. Cô chưa nhìn thấy suối nguồn cảm xúc mãnh liệt của con người. Ngọn lửa thực sự của tình yêu là một thứ quý quý. Nó cháy sáng như ma trời, nhảy múa về phía trước đến chốn thiên tiên đầy mẫn nguyện. Nó gầm réo như một lò nung. Ghen tuông quá thường xuyên sẽ hủy hoại thứ nó nuôi dưỡng.

XXIV

Tro tàn của mớ bụi nhùi

Hurstwood ở lại khu thương mại cả đêm hôm ấy, đến Palmer House ngủ sau khi xong việc. Tâm trạng ông bồn chồn, vì hành động của vợ ông có ảnh hưởng xấu, đe dọa bao trùm toàn bộ tương lai của ông. Trong lúc chưa biết rõ mối đe dọa ấy kèm theo ý nghĩa gì, ông biết chắc rằng nếu còn kéo dài, thái độ của bà sẽ gây cho ông những phiền toái vô hạn. Bà đã quyết tâm và đã đánh bại ông trong một cuộc tỉ thí rất quan trọng. Từ nay trở đi sẽ ra sao đây? Ông đi lại trên sàn trong văn phòng nhỏ, rồi sau đó trong phòng ông, ghép việc này với việc kia vào với nhau nhưng không hiệu quả.

Ngược lại, bà Hurstwood cứ ì ra, quyết không để mất lợi thế của mình. Giờ đây, khi đã thực sự dọa ông, bà sẽ tiếp tục đòi hỏi, biết rằng trong tương lai, nó sẽ khiến cho lời của bà là luật. Bây giờ, ông sẽ phải trả tiền cho những đòi hỏi đều đặn của bà, nếu không sẽ gặp rắc rối. Không phải vấn đề là ông đã làm gì. Bà thực sự không quan tâm ông có về nhà nữa hay không. Thiếu ông, gia đình càng dễ chịu hơn, bà có thể muốn gì làm nấy mà không phải hỏi ý kiến ai. Bà đã tham khảo ý kiến của luật sư và thuê một thám tử. Bà sẽ tìm ra ngay lập tức những ưu thế mà bà có thể giành được.

Hurstwood đi lại trên sàn, thầm sắp xếp những điểm chính trong tình trạng hiện tại của ông. “Bà ấy có tài sản mang tên bà, - ông nói một mình. - Một mẹo lừa đảo. Thật đáng nguyên rủa! Một nước cờ ngu ngốc”.

Ông cũng nghĩ đến địa vị quản lý của ông. “Nếu bà ấy gây sự, mình sẽ mất vị trí này. Họ sẽ không muốn có mình, nếu tên mình bị bêu lên báo. Bạn bè cũng sẽ lờ mình!”. Ông càng giận hơn khi nghĩ đến tin đồn về bất cứ hành động nào mà bà tạo ra. Liệu báo chí sẽ viết như thế nào về chuyện này? Mọi người ông quen sẽ ngạc nhiên. Ông sẽ phải giải thích, phủ nhận và thành một mục tiêu chung. Rồi Moy sẽ đến, hội ý với ông và thế là phải trả giá cho sự om sòm.

Nhiều nếp nhăn nhú lại giữa hai mắt và trán ông ảm ướm lúc ông suy tính chuyện này. Ông xem xét các giải pháp cho mọi tình huống, và không bỏ sót kẽ hở nào.

Hình ảnh Carrie và cuộc tình vào thứ Bảy sắp tới lóe sáng trước mắt ông, xuyên suốt mọi suy nghĩ này. Ông không lo mọi việc đang rối bời nhiều lắm. Nó là thứ dễ chịu trong tất cả mớ phiền phức này. Ông có thể sắp xếp ổn thỏa, để Carrie vui lòng chờ đợi nếu cần. Ngày mai, ông sẽ xem sự việc tiến triển ra sao rồi sẽ kể với cô. Họ sẽ gặp nhau như thường lệ. Ông chỉ nhìn thấy gương mặt kiêu diễm và thân hình thon thả của cô, rồi tự hỏi sao cuộc đời không thu xếp để niềm vui mà ông đã tìm thấy với cô có thể duy trì bền vững. Nó sẽ thú vị biết chừng nào. Rồi khi nhớ đến sự đe dọa của vợ, những nếp nhăn và mồ hôi rịn trở lại.

Trong buổi sáng ông rời khách sạn và mở thư từ, không có gì ngoài những hoạt động thông thường. Không hiểu sao ông cứ cảm thấy sẽ có một cái gì đó đến qua đường bưu điện, và nhẹ người khi lướt qua các phong bì, không thấy gì đáng ngờ. Trước khi đến nơi làm việc, ông bắt đầu cảm thấy thèm thứ mình thiếu, và trước khi đến công viên gặp Carrie, ông quyết định tạt vào Grand Pacific, gọi một bình cà phê và vài cái bánh cuộn. Trong lúc mỗi nguy giảm dần và không còn hiển hiện, với ông không có

tin nào là tốt đẹp. Nếu có nhiều thời gian suy nghĩ, có lẽ ông sẽ nghĩ ra điều gì đó. Chắc chắn sự việc này sẽ không bị đẩy đến một thảm họa và ông chưa tìm ra cách thoát.

Tuy nhiên, tinh thần ông suy sụp khi tới công viên, ông đợi và đợi mãi mà Carrie vẫn không tới. Ông giữ chỗ ưa thích suốt một giờ liền hoặc hơn, rồi đứng dậy và bắt đầu đi loanh quanh, rất bồn chồn. Có việc gì xảy ra ở đó giữ cô lại chẳng? Hay vợ ông đã tới gặp cô? Chắc là không. Ông ít nghĩ đến Drouet, vì chưa bao giờ lo anh ta phát hiện ra. Càng nghĩ ông càng lo lắng, rồi sau đó cho rằng có lẽ không xảy ra chuyện gì. Sáng nay, cô không thể ra đi. Chính vì thế không có thư từ báo tin cho ông. Hôm nay, chắc ông sẽ nhận được. Có khi nó đã ở trên bàn lúc ông trở về. Ông sẽ tìm nó ngay lập tức.

Một lúc sau, ông không đợi nữa và ủ rũ ra xe Madison. Thêm vào tai họa cho ông, bầu trời xanh lơ sáng sửa trở nên u ám, nhiều đám mây nhỏ, xộp che kín mặt trời. Gió trở hướng Đông, và lúc ông đến văn phòng, thời tiết đe dọa sẽ mưa phùn suốt chiều.

Ông vào và kiểm tra thư từ, nhưng không có tin gì của Carrie.

May thay, cũng không có tin gì của vợ ông. Ông cảm ơn sao chiếu mệnh vì không phải đối đầu với một vấn đề phải giải quyết ngay, trong lúc ông đang rất cần suy nghĩ. Ông đi lại trên sàn, giả bộ như trong tâm trạng bình thường nhưng thầm phiền muộn, không nói nên lời.

Lúc một rưỡi, ông đến Rector ăn trưa và khi trở về, một người đưa tin đang đợi ông. Ông nhìn thẳng bé, ngờ vực.

- Cháu sẽ mang thư trả lời về, - cậu bé nói.

Hurstwood nhận ra nét chữ của vợ. Ông xé phong bì và đọc,

không lộ vẻ gì. Bức thư bắt đầu theo đúng nghi thức nhất, gay gắt và lạnh lùng từ đầu chí cuối.

“Tôi muốn ông gửi ngay lập tức số tiền tôi yêu cầu. Tôi cần nó để thực hiện các dự định của mình. Ông có thể giữ khoảng cách nếu ông muốn. Điều đó hoàn toàn không hề gì. Nhưng tôi phải có tiền. Vì thế đừng trì hoãn, và gửi ngay cho cậu bé này cầm về”.

Đọc xong, ông vẫn giữ nguyên bức thư trong tay. Sự trơ tráo của nó làm ông kinh ngạc. Nó cũng khuấy động cơn giận dữ - là yếu tố chán ghét sâu sắc nhất trong ông. Sự thôi thúc đầu tiên của ông là chỉ viết trả lời bốn chữ: “Quý tha ma bắt!”, nhưng ông thỏa hiệp bằng cách bảo cậu bé là không có trả lời. Rồi ông ngồi xuống ghế và nhìn trân trân mà chẳng thấy gì, ngẫm nghĩ đến kết quả của việc ông làm. Bà ta sẽ làm gì nữa? Con mụ xấu xa chết tiệt! Bà ta sẽ cố hăm dọa buộc ông khuất phục? Ông sẽ vùng lên và thoát khỏi tay bà, nhất định ông sẽ làm thế. Bà ta đã đẩy sự việc đi quá xa. Đây là những ý nghĩ đầu tiên của ông.

Tuy nhiên, sau đó, sự suy xét chín chắn cũ của ông trở lại. Phải làm một việc gì đó. Sắp đến đỉnh điểm và bà ta sẽ không ngồi yên. Ông đủ hiểu bà để biết rằng khi đã quyết định một kế hoạch, bà sẽ theo đuổi đến cùng. Có lẽ các việc này sẽ giao cho luật sư ngay lập tức.

- Mụ khốn! - Ông nói khẽ, hàm răng nghiến chặt. - Nếu mụ gây rắc rối cho ta, ta sẽ cho mụ biết tay. Ta sẽ bắt mụ đổi giọng nếu phải dùng đến võ lực!

Ông đứng dậy khỏi ghế và đi, rồi nhìn ra đường phố. Đã bắt đầu trận mưa phùn dây dưa. Khách bộ hành lật cổ áo và xắn cao gấu quần. Những bàn tay thọc vào trong bao đựng ô. Ô giương lên. Đường phố trông như một biển những vòm tròn bằng vải màu đen, quanh co, nhấp nhô, chuyển động. Xe ba gác, xe cút kít

lúc lắng thành một dòng ồn ào, con người ở mọi chỗ tự che chắn hết mức. Ông chỉ chú ý đến cảnh ngộ. Ông vĩnh viễn đối đầu với vợ, đòi bà thay đổi thái độ với ông trước khi ông gây tổn hại đến thân thể bà.

Đến bốn giờ, một bức thư nữa tới, chỉ viết rằng đến tối nếu không có tiền, ngày mai sự việc sẽ phơi ra trước Fitzferald & Moy, sau đó sẽ tiến hành các bước khác nữa.

Hurstwood suýt hét lên vì sự khảng định của bức thư này. Phải, ông sẽ gửi tiền cho bà. Ngay lập tức, ông thỏa thuận là sẽ đến đó và nói chuyện với bà.

Ông đội mũ và nhìn quanh tìm ô. Ông sẽ dàn xếp việc này.

Ông gọi xe và chạy trong màn mưa ảm đạm tới North Side. Dọc đường, cơn cău của ông dịu đi lúc ông nghĩ đến các chi tiết của sự việc. Bà đã biết những gì? Bà đã làm những gì? Có lẽ bà hoặc Drouet đã biết điều bí mật của Carrie. Có khi bà đã có chứng cứ thật, và chuẩn bị quật ngã ông như một người rời ổ phục kích bí mật và hành động. Bà vốn là người đánh đá. Tại sao bà trêu chọc ông kiểu này, nếu bà không có lý do vững chắc?

Ông bắt đầu mong thỏa hiệp bằng cách này hay cách khác. Ông sẽ gửi tiền cho bà. Có khi ông làm việc đó ở ngay đây. Ông sẽ đến và gặp bà. Ông không muốn cãi vã.

Lúc gần đến phố nhà ông, ông đã nhận thức sâu sắc những khó khăn trong tình cảnh của ông, và mong ước - hết lần này đến lần khác - tìm ra giải pháp nào đấy, để ông có thể thấy lối thoát. Ông xuống xe và bước lên các bậc tới cửa trước, tim ông đập dồn vì căng thẳng. Ông rút chìa khóa và cố cắm vào ổ, nhưng bên trong đã cắm sẵn chìa khác. Ông lay quả đấm, nhưng cửa vẫn khóa chặt. Lúc đó, ông đành bấm chuông. Không có trả lời. Ông

lại bấm chuông, lần này mạnh hơn. Vẫn không trả lời. Ông bấm chuông inh ỏi vài lần liên tiếp, nhưng vẫn vô hiệu. Ông đành đi xuống.

Bên dưới các bậc có một cánh cửa mở vào bếp, chắn bằng tấm lưới sắt chống trộm. Lúc đến gần cửa này, ông nhận ra nó đã bị chốt chặt và các cửa sổ nhà bếp đã hạ xuống. Việc này có ý gì đây? Ông lại bấm chuông và đợi. Cuối cùng, thấy không ai ra, ông đành quay người và trở ra xe.

- Tôi đoán họ đi vắng cả rồi, - ông nói vẻ xin lỗi với người xà ích đang giấu bộ mặt đỏ bầm vào chiếc áo mưa bằng vải dầu rộng lưng thùng.

- Tôi nhìn thấy một cô gái ở chỗ cầu thang cuốn trên kia kia, - người đánh xe đáp lại.

Hurstwood nhìn, nhưng lúc này không còn bộ mặt nào. Ông tư lự trèo vào xe, vừa khuấy khóa vừa đau đớn.

Đây là một ý đồ chằng? Không cho ông vào và bắt ông nộp tiền. Trời đất ơi, nó đã đập tan tành mọi sự!

XXV

Nói lòng dây nẻo

Khi Hurstwood trở lại văn phòng, ông rơi vào tình thế khó xử hơn bao giờ hết. Trời ơi là Trời, ông nghĩ, ông đã lâm vào tình cảnh gì đây? Làm sao sự việc lại có thể xoay trở dữ dội đến thế, nhanh chóng đến thế? Ông hầu như không hiểu nổi vì sao mọi việc lại diễn ra như vậy. Hình như một hoàn cảnh góm guốc, quái đản, không thể chấp nhận đã bất ngờ đổ ụp lên đầu ông mà không gặp trở ngại gì.

Trong lúc đó, đôi lúc ông nghĩ đến Carrie. Ở đây có gặp chuyện rắc rối gì không? Không thư từ, không một lời, cho dù chiều muộn hôm đó cô đã thỏa thuận sẽ gặp ông vào sáng hôm nay. Ngày mai họ phải gặp nhau và bỏ đi... Mà đi đâu? Ông đã nhìn nhận sự việc trong nỗi phẫn khích, nên đã không nghĩ đến một kế hoạch cụ thể. Ông đã liều lĩnh trong tình yêu, và đã có nhiều cơ hội thuận lợi để giành được cô trong những tình huống thông thường, nhưng lúc này... Lúc này thì sao? Nhờ cô đã phát hiện ra điều gì đó? Nếu cô cũng viết cho ông, nói rằng cô đã biết tất cả, rằng cô chẳng còn việc gì để làm với ông? Chỉ có như thế mới có thể xảy ra những việc hiện giờ. Trong lúc ấy, ông đã không gửi tiền.

Ông đi lên đi xuống trên sàn đánh bóng trong khách sạn, tay thọc vào túi, trán cau, miệng mím. Ông tìm niềm an ủi mơ hồ trong miếng xì gà ngon, nhưng không loại thuốc bách bệnh nào chữa khỏi cho ông. Thỉnh thoảng, ông nắm chặt các ngón tay và gõ nhẹ bàn chân, những dấu hiệu cho thấy trạng thái tinh thần

xáo động mà ông phải chịu đựng. Toàn bộ bản tính sôi nổi và mạnh mẽ của ông thức tỉnh, và ông tìm ra giới hạn mà tâm trí ông phải chịu. Ông đã uống brandy pha soda nhiều hơn mọi tối trong tháng. Nói chung, ông là điển hình của sự xáo trộn tinh thần cao độ.

Cả buổi tối ông chẳng làm được gì ngoài việc gửi tiền. Đây là sự chống đối lớn, sau hai hoặc ba giờ thăm khảng định vì phủ nhận khẩn thiết nhất, ít ra ông cũng lấy cái phong bì, cho vào đó số tiền yêu cầu rồi chậm rãi niêm phong.

Sau đó ông gọi Harry, người chạy việc vặt ở đó.

- Cậu đưa đến địa chỉ này, - ông nói và đưa phong bì cho cậu ta, - và trao cho bà Hurstwood.

- Vâng, thưa ông, - cậu ta nói.

- Nếu bà ấy không có nhà, cậu mang về đây.

- Vâng, thưa ông.

- Cậu đã gặp vợ tôi chưa nhỉ? - Ông nói, như một biện pháp để phòng lúc cậu ta quay người đi.

- Rồi ạ, thưa ông. Tôi có biết bà nhà.

- Vậy thì tốt. Mau trở về nhé.

- Có đợi trả lời không ạ?

- Tôi cho là không.

Cậu ta vội vã ra đi, và viên quản lý lại rơi vào trầm ngâm. Giờ ông đã làm xong. Ngẫm nghĩ mãi chẳng ích gì. Tối nay ông mệt lử và chỉ làm được việc đó là tốt nhất. Nhưng than ôi, bị ép buộc kiểu này thật khốn khổ! Ông như nhìn thấy bà gặp cậu bé ở cửa và mỉm cười nhạo báng. Nếu ông nhận được trả lại, ông sẽ không

gửi nữa. Ông thở nặng nhọc và lau hơi ẩm trên mặt.

Nhẹ người, ông đứng dậy và nhập vào trò chuyện với vài người bạn đang uống. Ông cố nói chuyện thú vị, nhưng không thành. Suốt thời gian đó, đầu óc ông cứ nghĩ về nhà và nhìn thấy cảnh diễn ra ở đó. Ông băn khoăn liệu bà nói gì khi cậu ta đưa chiếc phong bì.

Khoảng bốn năm phút sau, cậu ta trở lại. Rõ ràng là cậu ta đã chuyển gói quà, và lúc cậu ta tới gần, không có dấu hiệu cậu ta rút từ trong túi ra.

- Thế nào? - Hurstwood hỏi.

- Tôi đã chuyển cho bà ấy.

- Cho vợ tôi chứ?

- Vâng, thưa ông.

- Có trả lời không?

- Bà ấy bảo đang bận.

Hurstwood giận dữ vô cùng.

Thế là đêm hôm ấy, ông chẳng làm được gì hơn. Ông rầu rĩ về tình hình của mình đến tận nửa đêm, rồi ông lại tới Palmer House. Ông tự hỏi buổi sáng sẽ có chuyện gì, rồi ngủ không ngon chút nào.

Ngày hôm sau ông đến văn phòng và mở thư từ, nghi ngại và hy vọng. Không có chữ nào của Carrie. Không có gì từ vợ ông, thật dễ chịu.

Ông đã gửi tiền và bà đã nhận được, khiến ông thoải mái khi nghĩ mình đã làm cho tình hình dịu đi, ông đỡ phiền muộn và hy vọng vào sự hòa hoãn tăng lên. Lúc ngồi vào bàn, ông hình dung

trong một hoặc hai tuần tới, sẽ chẳng có gì nhiều phải làm. Ông sẽ có nhiều thời gian để suy nghĩ.

Ý nghĩ của ông trở lại với Carrie và việc ông muốn thu xếp để cô rời bỏ Drouet. Bây giờ như thế nào nhỉ? Ông đau khổ vì cô không gặp ông hoặc viết cho ông, sự đau khổ tăng nhanh chóng lúc ông chỉ nghĩ đến việc này. Ông quyết định viết cho cô, nhờ bưu điện West Side chuyển và đề nghị cô giải thích, cũng như đến gặp ông. Cứ nghĩ thư này không thể đến tay cô trước thứ Hai càng làm ông bức tức hơn. Ông phải dùng cách nào nhanh chóng hơn, nhưng cách nào đây?

Ông suy nghĩ suốt nửa giờ, không định gửi người đưa tin hoặc xe đến thẳng nhà, ngại lộ chuyện, nhưng thấy thời gian cứ trôi qua vô ích, ông viết một bức thư rồi lại bắt đầu ngẫm nghĩ.

Nhiều giờ trôi qua, và ông cứ nghĩ mãi đến khả năng gặp gỡ. Ông nghĩ lúc này được gặp Carrie, được kết hợp sự thích thú của cô với của ông sẽ vui sướng biết bao, và đây sẽ là một buổi chiều không gì sánh bằng. Ba giờ, bốn, năm rồi sáu giờ đã qua mà vẫn không có thư. Viên quản lý vô vọng đi tới đi lui và nghiêng răng cam chịu sự thất bại u ám. Ông thấy ngày thứ Bảy bận bịu tàn dần, ngày nghỉ ngơi và thờ phụng Chúa đang tới mà vẫn chẳng làm được gì. Quầy rượu đóng cửa suốt ngày, ông ủ ê suy ngẫm một mình, tách biệt khỏi gia đình, khỏi sự nhộn nhịp của khách sạn, khỏi Carrie, và không hề có mảy may khả năng thay đổi tình thế. Đó là ngày thứ Bảy tồi tệ nhất trong đời ông.

Hôm thứ Hai, bức thư thứ hai ông đựng phải sắc mùi pháp lý, khiến ông phải chú ý mất một lúc. Thư mang dấu văn phòng luật McGregor, James và Hay, mở đầu rất trang trọng: “Thưa ông,” và “Chúng tôi xin trân trọng trình bày,” rồi sau đó thông báo vắn tắt rằng họ được bà Julia Hurstwood thuê điều chỉnh một số vấn đề

liên quan đến khoản nuôi dưỡng và quyền lợi về tài sản của bà, xin ông vui lòng đến gặp họ ngay lập tức.

Ông đọc cẩn thận vài lần, sau đó chỉ biết lắc đầu. Dường như những rắc rối của gia đình ông mới chỉ bắt đầu.

- Được! - Lát sau ông nói, rành mạch, - vậy mà mình không biết.

Rồi ông gấp bức thư và đút vào túi.

Thêm vào nỗi khổ của ông, không có một chữ nào của Carrie. Giờ thì ông tin chắc là cô biết ông đã có vợ và giận sự lừa gạt của ông. Sự tổn thất của ông lúc này dường như càng cay đắng bội phần vì ông cần cô hơn hết thảy. Ông định sẽ ra ngoài và nhất định gặp cô, nếu cô không sớm nhắn gửi cho ông một lời. Ông khổ sở vô cùng vì sự ruồng bỏ này. Ông yêu cô đủ tha thiết, và bây giờ khả năng mất cô sờ sờ trước mắt, hình như cô càng hấp dẫn nhiều hơn. Ông khao khát mong chờ một lời, và ngóng cô mòn con mắt, đăm chiêu buồn bã vô cùng. Ông không nghĩ đến bị mất cô, dù cô nghĩ thế nào đi nữa. Dầu xảy ra sự gì, ông cũng sẽ sớm dàn xếp vấn đề này. Ông sẽ đến gặp cô và kể hết những điều phức tạp trong gia đình ông. Ông sẽ giải thích để cô biết quan điểm của ông và ông cần cô biết chừng nào. Lẽ nào cô không trở lại với ông lúc này? Không thể như thế được. Ông sẽ năn nỉ, nài xin cho đến lúc cơn giận của cô tan chảy, cho đến khi cô tha thứ cho ông.

Bất chợt, ông nghĩ: “Nhờ cô ấy không còn ở đây nữa? Nhờ cô ấy đã đi rồi?”

Ông buộc phải đi thôi. Có quá nhiều điều phải nghĩ và không thể ngồi yên một chỗ.

Dù sao mặc lòng, sự kích động cũng chẳng giúp gì cho ông.

Ngày thứ Ba vẫn y nguyên tình trạng ấy. Ông quyết đến gặp Carrie, nhưng khi đến Ogden Place ông tưởng như nhìn thấy một người đang theo dõi ông và lảng đi. Ông không đi vào khu nhà ấy nữa.

Một trong những khó chịu trong chuyến viếng thăm này là khi trở lại chiếc xe đợi sẵn trên phố Randolph, ông không để ý hầu như nó đảo đổi diện với hãng buôn mà con trai ông làm việc. Nó khiến ông buốt nhói trong lòng. Ông đã ghé thăm con vài lần. Giờ đây, cậu ta không buồn nói với ông một lời. Hình như chẳng đứa con nào chú ý đến sự vắng mặt của ông. Phải, số phận đang chơi xỏ ông. Ông trở lại văn phòng và tham gia vào các câu chuyện của bạn bè. Hình như trò chuyện vu vơ giảm nhẹ cảm giác khổ sở của ông.

Đêm hôm đó, ông ăn tối ở Rector rồi trở lại ngay văn phòng. Sự hối hả và bề ngoài của bữa ăn là niềm khuây khỏa duy nhất của ông. Ông bực mình vì nhiều chi tiết vặt vãnh và kiểu trò chuyện chiếu lệ với mọi người. Sau khi tất cả đã ra về, ông còn ở lại bên bàn rất lâu, và chỉ rời đi khi người gác đêm kéo cửa trước xem đã khóa an toàn chưa.

Hôm thứ Tư, ông nhận được một lá thư lịch sự nữa của McGregor, James và Hay. Thư viết:

Thưa ông,

Chúng tôi xin trân trọng báo với ông rằng chúng tôi được chỉ thị đợi đến một giờ ngày mai (thứ Năm), trước khi đệ đơn kiện ông nhân danh bà Julia Hurstwood về việc ly dị và khoản tiền cấp dưỡng sau khi ly hôn. Nếu cho đến thời điểm đó, chúng tôi không được tin gì của ông, chúng tôi sẽ coi rằng ông không muốn dàn xếp theo cách thông thường, và sẽ có hành động phù hợp.

Rất chân thành...

- Dàn xếp ư! - Hurstwood kêu lên chua chát. - Dàn xếp!

Ông lại lắc đầu.

Sự việc đã mở ra rõ ràng trước mắt ông, và giờ đây ông đã hiểu phải trông đợi gì. Nếu ông không đi gặp họ, họ sẽ kiện ông ngay lập tức. Nếu ông đi, họ sẽ đưa ra những điều khoản khiến máu ông sôi sùng sục. Ông gấp lá thư và cho vào túi cùng lá trước. Rồi ông đội mũ và đi một vòng quanh khu nhà.

XXVI

Đại sứ mất chức

Drouet để Carrie lại một mình, cô lắng nghe tiếng bước chân anh ra đi và hầu như không nhận thức được việc xảy ra. Cô biết Drouet đã nổi trận lôi đình. Đây là khoảnh khắc trước khi cô hỏi anh có quay lại, không phải vào lúc này mà vào bất cứ lúc nào. Cô nhìn khắp các căn phòng, vì ánh chiều đang tắt, và ngạc nhiên vì cô không cảm thấy như mọi khi. Cô đến bàn phấn và bật một que diêm, châm ngọn đèn khí. Rồi cô trở lại cái ghế bập bênh và nghỉ ngơi.

Mất một khoảng thời gian, cô mới tập trung tư tưởng được, và lúc đó mới choáng váng vì tầm quan trọng của thực tế này. Cô hoàn toàn lẻ loi. Nhỡ Drouet không trở lại? Nhỡ cô không bao giờ nghe tin về anh nữa? Những căn phòng được sắp xếp đẹp đẽ này sẽ không kéo dài lâu. Cô ắt phải rời bỏ chúng.

Phải nói rằng, với tình hình này, cô không còn trông mong vào Hurstwood. Mới chỉ đến gần con người đó cô đã thất vọng và ân hận. Thực ra, cô khá sững sốt và hoảng sợ vì bằng chứng đỗi bại của con người. Ông ta đã lừa gạt cô hết sức thản nhiên. Cô sẽ bị đẩy vào một hoàn cảnh mới hơn và xấu hơn. Cô chưa thể gạt bỏ những hình ảnh về diện mạo và phong thái của ông. Chỉ riêng hành vi này là xa lạ và tệ hại. Nó trái ngược hẳn với những gì cô cảm thấy và biết về con người này.

Nhưng cô đơn độc. Hiện tại, đó là ý nghĩ to lớn hơn. Rồi sẽ ra sao đây? Liệu cô có đi làm lại không? Cô sẽ bắt đầu nhìn ngó khắp

khu thương mại? Còn sên khấu! Ô, phải rồi. Drouet đã nói về việc đó. Liệu có chút hy vọng gì không? Nhiều phút trôi qua, cô vẫn đu đưa tới lui, suy nghĩ rất lung và màn đêm đã buông. Cô chưa ăn gì và vẫn ngồi đó, suy nghĩ triền miên.

Chợt nhớ ra đang đói, cô đến tủ bếp nhỏ ở gian sau, nơi cất những thứ còn lại của bữa sáng. Cô nhìn những thứ này với sự lo âu nhất định. Trầm tư nhìn đồ ăn có ý nghĩa nhiều hơn thường lệ.

Vừa ăn cô vừa tự hỏi mình còn bao nhiêu tiền. Tiền nong quá ư quan trọng với cô, và cô tìm ví ngay, không chân chừ. Ví để trên bàn phấn, bên trong có bảy đôla và ít tiền lẻ. Cô hoảng hốt vì số tiền ít ỏi và mừng vì tiền nhà đã trả đến cuối tháng. Cô cũng bắt đầu nghĩ sẽ làm gì nếu phải ra đường và khởi sự. Nghĩ đến khía cạnh này của hoàn cảnh, cô thấy hiện tại có vẻ dễ chịu. Cô còn ít thời gian, rồi sau đó, có lẽ mọi việc sẽ không còn yên ổn nữa.

Drouet đã ra đi, nhưng thế thì sao? Hình như anh không có vẻ quá giận. Anh chỉ hành động vì phát khùng. Rồi anh sẽ trở lại, lẽ tất nhiên anh ta sẽ làm thế. Cây batoong của anh vẫn để ở góc phòng. Còn đây là một trong những cổ áo của Drouet. Anh vẫn để chiếc áo khoác nhẹ trong tủ. Cô nhìn quanh và cố tự an ủi với hàng chục chi tiết như thế, nhưng than ôi, một ý nghĩ thứ hai chợt đến. Nhớ anh không trở về. Lúc đó thì sao? Còn một vấn đề khác, nếu không phải là hoàn toàn thì cũng gần như xáo động. Cô phải nói chuyện và giải thích với anh. Drouet muốn cô công nhận là anh đúng. Như thế thì, cô không thể chung sống cùng anh nữa.

Đến thứ Sáu, Carrie nhớ ra cuộc hẹn với Hurstwood, nhưng tai họa xảy ra với cô còn quá mới và hiển hiện. Trong tâm trạng bồn

chôn và căng thẳng, cô thấy cần hành động, rồi mặc bộ áo đạo phố màu nâu, và lúc mười một giờ cô khởi hành đến khu thương mại lần nữa. Cô phải đi tìm việc.

Mười hai giờ trưa, trời đe dọa và lúc một giờ bắt đầu mưa khiến cô lùi bước và vẫn ở lại trong các tòa nhà, càng làm tinh thần Carrie suy sụp và trải qua một ngày khổ sở.

Hôm sau là ngày thứ Bảy, nhiều cơ sở kinh doanh nghỉ nửa ngày, hơn nữa là một ngày êm dịu, sáng sủa, cây cỏ xanh tươi sau trận mưa đêm trước. Lúc cô ra phố, những con chim sẻ đồng thanh hót líu lo vui vẻ. Lúc ngắm nhìn công viên xinh đẹp, cô không khỏi cảm thấy cuộc đời thật vui tươi với những người không cần lo nghĩ, và cô ước ao lúc này có một sự gì đó can thiệp, duy trì tình trạng đủ tiện nghi hiện tại. Lúc nghĩ vậy, cô không muốn có Drouet hoặc tiền của anh, cũng không muốn làm bất cứ điều gì hơn với Hurstwood, mà chỉ tạm bằng lòng và lắng dịu với những gì trải qua, nghĩ cho cùng, ít ra cô đã hạnh phúc, hạnh phúc hơn lúc này, khi cô phải đối mặt với hoàn cảnh khiến cô lủi thủi một mình.

Khi cô đến khu thương mại đã mười một giờ, các cơ sở không còn hoạt động mấy nữa. Ban đầu cô không nhận ra điều này, vẫn bị ảnh hưởng vì tình trạng mệt lả, kết quả của việc may rủi hôm trước khi vào khu vực đòi hỏi cố gắng và nỗ lực mạnh mẽ này. Cô đi thơ thẩn, tự an ủi rằng cô đang quyết định tìm kiếm một cái gì đó, đồng thời lại cảm thấy có lẽ chưa cần phải vội vàng cho lắm. Hoàn cảnh thật khó gặp phải, và cô chỉ còn vài ngày. Ngoài ra, cô không chắc sẽ mặt đối mặt với một vấn đề gay gắt là tự nuôi thân. Dù thế nào đi nữa, có một sự biến đổi khá hơn. Cô biết mình đã xinh đẹp lên nhiều. Phong cách của cô cũng thay đổi rất lớn. Cô ăn vận hợp thời, và những người đàn ông ăn mặc sang

trọng trước kia hờ hững nhìn cô từ sau các rào chắn đánh bóng và những bức ngăn văn phòng đường bệ của họ, nay chăm chú nhìn vào mặt cô với ánh mắt thiện cảm. Về mặt nào đó, cô cảm thấy sức mạnh và hài lòng, nhưng nó không an ủi cô hoàn toàn. Cô không thấy chút gì an toàn đến một cách hợp pháp mà không cần đến vẻ bề ngoài được ưa thích đặc biệt. Cô thành thật coi việc kiếm sống là mục đích.

“Cửa hiệu này đóng cửa lúc một giờ các ngày Chủ nhật” là thông báo dễ chịu và vừa ý gắn trên các cánh cửa mà cô thấy nên vào xin việc. Nó cho cô một cái cứ, và sau khi gặp một số trong đó, cô nhận thấy đã mười hai giờ mười lăm, nên biết hôm nay có tìm nữa cũng vô ích, cô lên xe và đến công viên Lincoln. Ở đó lúc nào cũng có thứ để xem như hoa lá, các con thú, hồ, và cô hy vọng rằng hôm thứ Hai, cô sẽ đến sớm và tìm kiếm. Hơn nữa, từ bây giờ đến thứ Hai có thể xảy ra nhiều việc.

Ngày Chủ nhật trôi qua đầy những nghi ngại, lo âu, tự tin tương tự, và có Trời mới biết những thay đổi đột ngột ấy là gì. Cứ nửa giờ trong ngày lại một ý nghĩ đến với cô rất bất chợt, giống đầu ngọn roi quất vun vút, tác động tức thời của nó thật cấp bách. Những lúc khác cô nhìn quanh và quả quyết rằng sự việc không đến nỗi tồi, chắc chắn cô sẽ thoát an toàn và lành lặn. Những lúc đó, cô nghĩ đến lời khuyên của Drouet về việc lên sân khấu, và muốn tìm cơ hội nào đó về mặt này. Cô quyết định ngày mai sẽ chớp lấy thời cơ đó.

Vì vậy, sáng thứ Hai cô dậy sớm và ăn vận thật tươi tắn. Cô không biết làm đơn ra sao, nên cứ quyết đến thẳng các nhà hát. Việc phải làm là xin gặp người quản lý nhà hát và xin việc. Có khi cô nhận được việc nào đó, hoặc chí ít ông ta có thể bảo cô cách làm.

Cô chưa hề có kinh nghiệm gì với bất cứ ai thuộc tầng lớp này, và chưa hề biết cái tính dâm ô và hài hước của giới sân khấu. Cô chỉ biết địa vị của ông Hale, nhưng hơn hết thảy, cô không mong muốn gặp nhân vật có vai vế này vì quen thân với vợ ông ta.

Tuy nhiên, vào thời gian này, nhà hát Chicago Opera House rất được hâm mộ trong mắt công chúng, quản lý nhà hát là David A. Henderson nổi tiếng tốt trong vùng. Carrie đã xem một hoặc hai buổi diễn công phu ở đó và nghe nói về vài cuộc khác. Cô không biết gì về Henderson cũng như các phương pháp được áp dụng, nhưng theo bản năng cô cảm thấy nhà hát này là nơi phù hợp, vì thế cô đi vào khu vực ấy. Cô đủ can đảm để tới lối vào phô trương, hành lang tao nhã và sang trọng, treo nhiều bức chân dung của các nghệ sĩ đương thời được hâm mộ, dẫn đến phòng bán vé yên lặng, nhưng cô không thể đi xa hơn. Tuần lễ đó đang diễn một vở hài kịch có tiếng, và không khí khác biệt, thành công khiến cô quá ư kính nể. Cô không thể hình dung cái nơi cao quý với vợ này lại có việc gì cho cô. Cô gần như lo sợ sự liều lĩnh có thể dẫn cô đến bị từ chối quyết liệt. Cô có thể nghe thấy tiếng tim đập lúc nhìn các bức chân dung, rồi sau đó bỏ đi. Cô thấy mình đã làm một cuộc chạy trốn tuyệt vời và thật điên rồ khi dám nghĩ đến việc mon men đến nơi này lần nữa.

Trải nghiệm nho nhỏ này khiến cô mất một ngày săn tìm. Cô nhìn ngó đó đây, nhưng chỉ dám ở bên ngoài. Cô đến vài nhà hát đã thăm chọn - nhất là Grand Opera House và McVickers, cả hai đều rất lôi cuốn - rồi lại bỏ đi. Tinh thần cô suy sụp là chính, vì gần đây mới hồi phục cảm giác về sự trọng đại của những mối quan tâm to lớn và mong muốn tầm thường của cô với tầng lớp thượng lưu, sau khi cô đã hiểu họ.

Tối hôm đó, bà Hale đến thăm cô, bà ta chuyện phiếm và ở lại

rất lâu, không để cô có thời gian thấm thía tình thế khó khăn của cô hoặc sự may rủi trong ngày. Tuy vậy, trước khi ngủ, cô ngồi và ngẫm nghĩ, chìm đắm trong những dự đoán ảm đạm nhất. Drouet không hứa hẹn xuất hiện. Cô không có một lời về nguồn giúp đỡ nào, cô đã phải chi một đôla trong số tiền quý giá của cô để mua đồ ăn và trả tiền xe. Rõ ràng là cô không thể cầm cự được lâu dài. Hơn nữa, cô phát hiện ra mình chẳng tháo vát gì.

Trong tình cảnh này, ý nghĩ của cô trôi đến với người chị ở phố Van Buren mà từ đêm bỏ trốn cô chưa hề gặp lại, và đến gia đình cô ở thành phố Columbia, lúc này dường như là một phần mà cô không thể trở lại. Cô tìm về hướng ấy nhưng không có nơi ẩn náu. Chẳng có gì đến với cô ngoài nỗi buồn khi nghĩ đến Hurstwood. Việc ông ta chọn cách lừa cô bằng thái độ ngọt ngào sẵn có dường như là một hành động tàn ác.

Ngày thứ Ba tới, cùng với sự do dự và suy đoán thích đáng. Sau thất bại của ngày hôm trước, cô chẳng còn lòng dạ nào hấp tấp trong mục tiêu tìm việc, và cô tự trách mình đã tỏ ra yếu kém. Và thế, cô khởi đầu bằng việc lại đến Chicago Opera House, nhưng hầu như không đủ can đảm đến gần.

Tuy vậy, cô cố hỏi thăm ở phòng bán vé.

- Cô muốn gặp ông bầu của đoàn kịch hay quản lý nhà hát? - Người đàn ông bán vé ăn mặc lịch sự hỏi. Diện mạo của Carrie gây cho anh ta ấn tượng dễ chịu.

- Tôi không rõ, - Carrie nói, lúng túng vì câu hỏi.

- Hôm nay cô không thể gặp được quản lý nhà hát. Ông ấy ra khỏi thành phố rồi, - người thanh niên sốt sắng nói.

Nhận thấy vẻ hoang mang của cô, anh ta nói tiếp:

- Cô muốn gặp về việc gì vậy?

- Tôi muốn tìm việc làm, - cô trả lời.

- Vậy cô gặp ông bầu của đoàn kịch thì hay hơn, - anh ta đáp lại, - nhưng hiện giờ ông ấy không ở đây.

- Khi nào ông ấy có mặt? - Carrie hỏi, dù sao cũng nhẹ người vì thông tin này.

- Ờ, cô có thể tìm ông ấy vào khoảng từ mười một đến mười hai giờ. Sau hai tiếng đồng hồ nữa, ông ấy sẽ ở đây.

Carrie cảm ơn anh ta và bước vội ra ngoài, trong lúc anh chàng nhìn chăm chặp theo cô qua một trong những ô cửa ngách mạ vàng.

- Xinh quá, - anh ta tự nhủ, và hãnh diện khi nhớ đến thái độ nhún nhường của cô.

Một trong các đoàn kịch chính thời đó đang diễn ở Grand Opera House. Carrie xin gặp ông bầu của đoàn, cô hơi biết người này quyền hạn chỉ vừa phải, hoặc có một chỗ trống của diễn viên từ New York cử tới đang cần được lấp đầy.

- Văn phòng ông ấy ở trên gác, - người bán vé nói.

Trong văn phòng ông bầu có vài người, hai người thơ thẩn gần cửa sổ, một người khác đang nói chuyện với ông bầu ngồi bên cái bàn có nắp cuộn. Carrie căng thẳng liếc nhìn và bắt đầu sợ phải khấn khoản trước cả nhóm này, hai người ở gần cửa sổ đang chăm chú quan sát cô.

- Tôi không thể làm được đâu, - ông bầu nói, - đây là quy định của ông Frohman, không bao giờ cho phép khách khứa ở hậu trường. Không, không được!

Carrie bẽn lễn đứng đợi. Ghế thì nhiều, song không ai ra hiệu mời cô ngồi. Người đó tiu nghỉu đi ra. Ông bầu chăm chú nhìn

giấy tờ trước mặt, như thế chúng là mới quan tâm lớn nhất.

- Sáng nay anh đã đọc về Nat Goodwin trên tờ Herald chưa, Harris?

- Chưa, - người được hỏi nói. - Có tin gì vậy?

- Làm hẳn một bài diễn văn ở Hooley tối qua. Tốt hơn hết là xem đi đã.

Harris với qua bàn và bắt đầu tìm tờ Herald.

- Cô có việc gì thế? - Ông bầu nói với Carrie, rõ ràng là lần đầu tiên nhận ra cô. Ông tưởng sắp có vé mời.

Carrie cố gắng thu hết can đảm. Cô hiểu rằng mình là người chưa có kinh nghiệm, và dường như bị khước từ là điều chắc chắn. Vì thế, lúc này cô chỉ mong giả vờ được gọi đến để khuyến bảo.

- Ông có thể nói cho tôi biết đi lại trên sân khấu ra sao không?

Đây là cách tốt nhất sau tất cả những điều phải nói về việc này. Cung cách của cô khiến người ngồi trên ghế chú ý, sự hồn nhiên trong câu hỏi và thái độ của cô làm ông ưng ý. Ông và những người khác trong phòng đều mỉm cười, tuy họ cố giấu vẻ hài hước.

- Tôi không biết, - ông ta trả lời, nhìn ngấm khắp người cô một cách trân trọng. - Cô đã có kinh nghiệm gì về sân khấu chưa?

- Một chút thôi ạ, - Carrie trả lời. - Tôi đã được nhận vai trong các buổi biểu diễn nghiệp dư.

Cô cho là phải tỏ ra biết chút ít về biểu diễn để duy trì sự chú ý của ông ta.

- Cô chưa bao giờ học về sân khấu sao? - Ông ta hỏi, làm ra vẻ

chú ý, gây ấn tượng với các bạn của ông ta cũng như Carrie bằng vẻ quyết đoán của mình.

- Chưa, thưa ông.

- Ồ, tôi không biết đấy, - ông ta trả lời, lười biếng ngả vào lưng ghế trong lúc cô đứng trước mặt. - Điều gì khiến cô muốn lên sân khấu?

Cô thấy luống cuống vì sự trơ tráo của người đàn ông, nhưng chỉ có thể mỉm cười đáp lại nụ cười tự mãn, cảm dỗ của ông ta và nói:

- Tôi cần kiếm sống.

- Ồ, - ông ta trả lời, khá sững sốt vì diện mạo thanh tú của cô, và cảm thấy có thể tranh thủ làm quen với cô. - Đây là một lý do tốt, phải không? Nhưng Chicago không phải là nơi thích hợp cho nguyện vọng của cô. Cô nên đến New York. Ở đây có nhiều cơ hội hơn. Cô khó lòng mong khởi nghiệp ở đây.

Carrie mỉm cười cởi mở, cảm kích vì ông ta đã hạ cố khuyên bảo cô. Ông bầu chú ý đến nụ cười và hiểu hơi khác. Ông ta ngỡ đã nhìn thấy một cơ hội dễ dãi để tán tỉnh.

- Mời cô ngồi, - ông ta nói và kéo ghế bên cạnh, rồi hạ giọng để hai người đàn ông trong phòng không nghe thấy. Cả hai nháy mắt với nhau, ngờ vực.

- Tôi đi đây, Barney, - một người bỏ đi và nói với ông bầu. - Hẹn gặp anh chiều nay.

- Đồng ý, - ông bầu nói.

Người còn lại vợ lấy tờ báo ra vẻ đọc.

- Cô có ý tưởng gì về loại vai cô thích đóng không? - Ông bầu hỏi, mềm mỏng.

- Không ạ, - Carrie nói. - Bắt đầu thì tôi sẽ nhận bất cứ vai gì.

- Tôi hiểu, - ông ta nói. - Cô sống trong thành phố ư?

- Vâng, thưa ông.

Ông bầu mỉm cười, dịu dàng loại nhất.

- Cô đã thử vào dàn đồng ca bao giờ chưa? - Ông ta hỏi, càng ra vẻ tâm sự.

Carrie bắt đầu cảm thấy thái độ của ông ta quá đổi tình cảm và không bình thường.

- Chưa, - cô nói.

- Đây là cách bắt đầu của phần lớn các cô gái, - ông ta nói tiếp, - muốn lên sân khấu. Đây là phương pháp tốt để trải nghiệm.

Ông ta chiếu lên cô cái nhìn làm thân với thái độ thuyết phục.

- Tôi chưa biết thế ạ, - Carrie nói.

- Đây là một việc khó, - ông ta nói tiếp, - nhưng lúc nào cũng có một cơ hội. - Rồi, như thể chợt nhớ ra, ông ta lấy đồng hồ và xem. - Tôi có hẹn vào lúc hai giờ, - ông ta nói, - còn bây giờ tôi đi ăn trưa. Cô có vui lòng đi ăn cùng tôi không? Chúng ta có thể nói chuyện ở đó.

- Ồ không ạ, - Carrie nói, ngay lập tức toàn bộ động cơ của người đàn ông vụt lóe sáng trước mắt cô. - Tôi cũng có cuộc hẹn.

- Tệ quá, - ông ta nói, hiểu rằng đã trót mời mọc quá sớm và cô sắp bỏ đi. - Sau đó cô trở lại vậy. Có khi tôi có tin gì đó.

- Cảm ơn ông, - cô trả lời, hơi bối rối rồi đi ra.

- Cô ta xinh thật, nhỉ? - Người bạn của ông bầu nói, ông ta không nắm được mọi chi tiết của cuộc chơi này.

- Ừ, về mặt nào đó, - người kia nói, tức tối khi nghĩ trò chơi đã bị lỡ. - Song cô ta chưa bao giờ là diễn viên. Chỉ thêm một cô gái trong dàn đồng ca, vậy thôi.

Trải nghiệm nhỏ này suýt phá vỡ mong muốn gặp ông bầu ở Chicago Opera House, nhưng một lát sau cô quyết định cứ đến. Ông ta có vẻ điềm đạm hơn. Ông ta nói ngay là không còn chỗ trống nào, và hình như coi cuộc tìm kiếm của cô là ngớ ngẩn.

- Chicago không phải là nơi để khởi nghiệp, - ông ta nói. - Cô nên đến New York.

Vẫn quyết chí, cô đến McVickar's, và không thể tìm được ai. Ở đó đang diễn vở Trại cũ nhưng người cô muốn tìm gặp thì không thấy.

Những cuộc thám hiểm nhỏ này chiếm thời gian của cô đến tận bốn giờ, cô đã đủ mệt để về nhà. Cô thấy dường như nên tiếp tục đi xin việc ở nơi nào khác, nhưng cho đến lúc này, mọi kết quả quá chán nản. Cô lên xe về đến Ogden Place mất bốn mươi năm phút, nhưng quyết định đi tiếp đến chi nhánh bưu điện West Side, nơi cô thường nhận thư của Hurstwood. Có một bức thư viết ngày thứ Bảy, cô bóc thư và đọc với nhiều cảm xúc lẫn lộn. Trong thư có nhiều lời rất thấm thiết, và than phiền căng thẳng vì cô không đến gặp ông cùng sự im lặng sau đó, rồi cô khá coi thường ông. Rằng ông yêu cô là điều hiển nhiên. Rằng ông mong ước và dám làm như thế, vì với một người đã có vợ như ông, đấy là một tai họa. Cô cảm thấy bức thư đáng trả lời, cuối cùng cô quyết định sẽ viết để ông hiểu cô đã biết tình trạng hôn nhân và nổi giận vì mảnh khoe lừa gạt của ông. Cô sẽ bảo ông là chuyện giữa họ đã chấm dứt.

Về phòng riêng, mất một lúc tìm cách diễn đạt, rồi cô bắt tay vào viết ngay. Đây là việc khó nhất.

Ông không cần tôi phải giải thích vì sao tôi không đến gặp ông, - cô viết trong một đoạn. - Sao ông có thể lừa gạt tôi đến thế? Ông không thể mong tôi làm gì hơn với ông. Tôi sẽ không làm gì hết, dù trong bất cứ hoàn cảnh nào. Chao ôi, sao ông có thể hành động như thế? - Cô thêm vào những cảm xúc đột ngột. - Ông đã gây cho tôi nhiều đau khổ hơn ông nghĩ. Tôi mong ông chấm dứt sự mê đắm ông dành cho tôi. Chúng ta sẽ không gặp nhau nữa. Tạm biệt.

Sáng hôm sau, cô cầm bức thư và miễn cưỡng bỏ vào thùng, trong lòng vẫn phân vân không biết có nên làm thế hay không. Rồi cô lên xe vào khu thương mại.

Đây là mùa ế ẩm của các cửa hàng bách hóa, nhưng cô nghe đồn những phụ nữ trẻ đi xin việc có diện mạo xinh xắn và hấp dẫn như cô sẽ được chú ý nhiều hơn thông thường. Cô được hỏi những câu cũ đã quen thuộc.

- Cô có thể làm được gì? Trước kia cô đã từng làm việc trong một cửa hàng bán lẻ chưa? Cô có kinh nghiệm không?

Tại The Fair, See và Công ty và ở tất cả các cửa hàng lớn đều diễn ra tương tự. Đang mùa ế hàng, cô có thể đến sau, có khi họ sẽ có việc gì đó cho cô.

Cuối ngày, mệt mỏi và ngả lòng, lúc về đến nhà cô phát hiện ra Drouet đã đến đấy. Ô và áo khoác nhẹ của anh không còn. Cô nghĩ mất nhiều thứ khác nữa, nhưng không dám chắc. Mọi thứ không bị lấy đi thứ gì.

Cuộc ra đi của Drouet kết lại thành sự chằng nén. Cô biết làm gì bây giờ? Chỉ trong vòng một hoặc hai ngày nữa, cô sẽ phải đối mặt với cuộc đời y như cũ. Quần áo của cô sẽ dần tàn tạ. Cô chấp hai bàn tay và ép chặt các ngón tay theo lối thể hiện thông thường. Những giọt nước lớn đọng đầy trong mắt cô và trào ra

nóng hổi trên má. Cô lẻ loi, vô cùng lẻ loi.

Drouet ghé qua nhà thật, nhưng rất khác với Carrie hình dung. Anh mong gặp cô, định thanh minh rằng trở về để lấy đồ đạc còn lại trong tủ áo, và trước khi lại ra đi, sẽ hòa giải đôi bên.

Vì thế khi tới, Drouet thất vọng thấy Carrie đã đi ra ngoài. Anh loanh quanh, hy vọng cô đi đâu gần đó và sẽ về sớm. Anh không ngừng lắng nghe, mong mỗi thấy tiếng bước chân cô trên cầu thang.

Lúc làm thế, anh định cho cô tin rằng chỉ tạt qua vì bức mình bị bắt gặp. Rồi anh sẽ giải thích là cần quần áo và tìm đồ.

Song, đợi mãi Carrie vẫn chưa về. Thờ thần mãi giữa các tủ, hy vọng cô sẽ về trong chốc lát, Drouet thay đổi, nhìn qua cửa sổ rồi ngồi xuống ghế bập bênh. Vẫn chẳng thấy bóng dáng Carrie. Anh bắt đầu sốt ruột và châm điếu xì gà. Sau đó, đi lại trên sàn. Rồi nhìn qua cửa sổ, Drouet thấy những đám mây đang vùn vủ. Anh nhớ đến cuộc hẹn lúc ba giờ. Cho rằng đợi mãi cũng vô ích, Drouet cầm ô và chiếc áo khoác nhẹ, chẳng cần những thứ này và ra đi. Anh hy vọng sẽ làm cô sợ. Ngày mai, Drouet sẽ trở lại lấy những thứ khác. Anh sẽ biết sự việc đến đâu.

Lúc bắt đầu đi, Drouet thấy thực sự tiếc nuối vì đã mất cô. Trên tường treo bức chân dung nhỏ của Carrie, chụp cô mặc chiếc áo khoác xinh xắn anh mua cho cô hôm đầu, gương mặt cô có vẻ băng khuâng hơn thời gian gần đây. Tấm ảnh khiến Drouet cảm động thực sự, và nhìn vào mắt cô với một tình cảm khá hiếm hoi với anh.

“Em đã hành động không phải với anh, Cad ạ”, Drouet nói như đang nói với cô bằng xương bằng thịt.

Rồi tiến ra cửa, anh nhìn khắp xung quanh và ra ngoài.

XXVII

Khi bị nhấn chìm, chúng ta vươn tới số phận

Trở về từ chuyến đi dạo phố đầy phiền muộn sau khi nhận được bức thư kiên quyết của McGregor, James và Hay, Hutstwood thấy thư của Carrie viết cho ông sáng nay. Ông run cả người khi nhận ra nét chữ, và vội vàng bóc thư.

“Có thể chứ, - ông nghĩ, - cô ấy yêu hay không yêu, rốt cuộc đã viết thư cho mình”.

Ngay từ giây phút đầu tiên, ông đã hơi thất vọng vì giọng điệu bức thư, nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh. “Cô ấy sẽ không viết lấy một chữ nếu không còn quan tâm đến mình”.

Ý nghĩ này là nguồn cơn chống lại sự phiền muộn choán giữ ông. Ông có thể chiết ra chút ít từ lời lẽ trong thư, nhưng ông cho rằng đã hiểu được tinh thần.

Trong bản chất của ông có thứ quá ư tính người - nếu không nói là thống thiết nên ông nhẹ người khi bị trách mắng ra lời. Từ lâu nay, ông vốn hoàn toàn tự mãn, giờ nhìn ra bên ngoài bản thân tìm sự an ủi và đó chính là nguồn cơn. Những sợi dây yêu thương thật huyền bí! Chúng trói buộc tất cả chúng ta.

Má ông hồng trở lại. Trong khoảnh khắc, ông quên bằng lá thư của McGregor, James và Hay. Giá như ông chỉ có Carrie, có lẽ ông có thể thoát khỏi mơ rối rắm này, có lẽ nó chẳng có vấn đề gì. Vợ ông muốn làm gì cũng được, miễn là ông không mất Carrie. Ông đứng dậy và đi lại, mơ một giấc mơ thú vị, được sống tiếp với chủ nhân đáng yêu của trái tim ông.

Song chẳng mấy chốc, nỗi lo cũ trở lại với sự chán ngán biết chừng nào! Ông nghĩ đến ngày mai và lời thỉnh cầu. Ông chẳng làm được gì, và buổi chiều trôi qua. Lúc này là bốn giờ mười lăm. Đến năm giờ, các luật sư sẽ về nhà. Ông vẫn còn đến trưa mai. Ngay lúc ông nghĩ thế, đã năm giờ kém mười lăm. Rồi ông quyết hôm ấy không nghĩ đến họ nữa và chỉ nghĩ đến Carrie.

Người ta đã nhận xét rằng đàn ông không tự xét đoán được bản thân. Ông chẳng bận tâm về điều đó. Ông chỉ nghĩ đến khả năng thuyết phục Carrie. Chẳng có gì sai trái trong việc này hết. Ông yêu cô tha thiết. Hạnh phúc chung của họ tùy thuộc vào nó. Chỉ cần Drouet vắng mặt!

Trong lúc ông hân hoan nghĩ thế, ông nhớ ra sáng mai ông cần một bộ đồ lạnh sạch sẽ.

Ông mua một bộ cùng nửa tá cà-vạt rồi đến Palmer House. Lúc bước vào, ông tưởng như nhìn thấy Drouet cầm chìa khóa đang trèo lên cầu thang. Chắc chắn không phải Drouet! Rồi ông nghĩ, có khi họ tạm thời thay đổi chỗ ở. Ông đến thẳng bàn lễ tân.

- Có phải ông Drouet nghỉ ở đây không? - Ông hỏi người trực.

- Tôi nghĩ là đúng, - người kia nói và tra cứu danh sách đăng ký. - Vâng.

- Thế ư? - Hurstwood kêu lên, che giấu sự sửng sốt. - Một mình sao? - Ông nói thêm.

- Vâng, - nhân viên trực nói.

Hurstwood quay đi, mím chặt môi cố nén và che giấu tình cảm. “Sao lại thế nhỉ?” - Ông nghĩ. - “Chắc họ cãi nhau”.

Ông vội vã về phòng, tinh thần phấn chấn và thay bộ đồ lạnh.

Thay đồ xong, ông đã quyết chí phải tìm cho ra Carrie ở một mình hay đã đi nơi khác. Ông quyết định ghé đến ngay lập tức.

“Mình biết phải làm gì”, - ông nghĩ, - “Mình sẽ đến cửa và hỏi ông Drouet có nhà không. Như thế sẽ biết ngay anh ta còn ở đây không và Carrie hiện ở đâu”.

Nghĩ đến đó, ông xúc động gần như đến từng thớ thịt. Ông quyết định sau bữa tối sẽ đi ngay.

Sáu giờ, ông rời phòng và nhìn ngó cẩn thận xem Drouet có mặt hay đã ra ngoài đi ăn. Tuy vậy, ông hầu như không ăn được gì vì quá lo lắng về mục đích của ông. Trước khi đi, ông nghĩ tốt hơn hết là biết Drouet ở phòng nào, và ông trở lại khách sạn.

- Ông Drouet ra ngoài rồi ư? - Ông hỏi người trực.

- Không ạ, - người kia trả lời. - Ông ấy đang trong phòng. Ông có muốn gửi danh thiếp lên không ạ?

- Không, tôi sẽ ghé đến sau, - Hurstwood trả lời và đi ra.

Ông lên xe và đến thẳng Ogden Place, lần này liều lĩnh đi bộ đến thẳng cửa. Cô hầu phòng trả lời tiếng gõ cửa của ông.

- Ông Drouet có nhà không? - Hurstwood nói, ôn tồn.

- Ông ấy ra khỏi thành phố rồi ạ, - cô gái đáp, cô ta đã nghe lỏm Carrie nói thế với bà Hale.

- Bà Drouet có nhà không?

- Không ạ, bà ấy đi xem hát.

- Vậy sao? - Hurstwood nói, rất sững sốt, dường như có việc rất quan trọng, - cô có biết nhà hát nào không?

Thực ra, cô gái không biết Carrie đi đâu, nhưng cô ta không ưa Hurstwood nên muốn làm khó dễ cho ông, bèn trả lời:

- Có ạ, nhà hát Hooley's.

- Cảm ơn cô, - viên quản lý đáp lại và hơi nhấc mũ chào, rồi đi.

- Mình sẽ tạt vào Hooley's, - ông nghĩ, nhưng thực tế ông không đến đấy. Chưa đến trung tâm thành phố, ông đã nghĩ kỹ toàn bộ sự việc và cho rằng làm thế là vô ích. Tuy tha thiết muốn gặp Carrie, song ông hiểu rằng cô sẽ đi cùng ai đó và không muốn xông vào nài xin. Sau này, đến sáng chẳng hạn, ông có thể làm thế. Nhưng trong buổi sáng, việc gặp luật sư lại sờ sờ trước mắt ông.

Cuộc đi ngắn này khiến ông cụt hứng hẳn. Chẳng mấy chốc ông lại rơi vào tình trạng lo lắng cũ, và ông về khách sạn, nóng lòng được thư giãn. Một nhóm các quý ông đang chuyện trò, làm nơi này sống đông hẳn lên. Một nhóm chính khách ở quận Cook đang hội ý quanh cái bàn tròn bành gỗ anh đào tận cuối phòng. Vài thanh niên đến dự hội hè chuyện phiếm ở quầy trước khi đến nhà hát muộn. Một nhân vật quý phái rộm, có cái mũi đỏ và mũ cao cũ kỹ, lẻ loi ở một đầu quầy, lặng lẽ uống từng ngụm bia. Hurstwood gật đầu chào các chính khách rồi về phòng làm việc.

Khoảng mười giờ, một người bạn của ông là Frank L. Taintor, một nhà thể thao và tay đua của địa phương tạt vào thăm, thấy Hurstwood một mình trong phòng.

- Chào George! - Ông ta kêu to.

- Anh khỏe không, Frank? - Hurstwood nói, dù sao cũng nhẹ người khi nhìn thấy bạn. - Mời ngồi, - ông ra hiệu vào một trong những chiếc ghế trong căn phòng nhỏ.

- Có việc gì thế, George? - Taintor hỏi. - Trông anh hơi rầu rĩ. Sao lại mất hút thế?

- Tôi nay tôi không được khỏe. Tôi bị nhiễm lạnh hôm qua.

- Uống whiskey vào, George, - Taintor nói. - Anh phải biết điều đó chứ.

Hurstwood mỉm cười.

Trong lúc họ trò chuyện, vài người bạn khác của Hurstwood vào, và quá mười một giờ một chút, các nhà hát giải tán, một số diễn viên ghé vào, trong đó có một vài người nổi tiếng.

Rồi bắt đầu một trong những câu chuyện thân hữu vu vơ, rất phổ biến ở các khách sạn Mỹ, nơi những người hy vọng trở nên giàu có có xóa sạch nước sơn hào nhoáng khỏi những người đã thừa mứa. Nếu Hurstwood có một xu hướng, thì đó là quan hệ với những người tai mắt. Ông cho rằng dù ở bất cứ nơi đâu, ông cũng thuộc trong số họ. Ông quá kiêu hãnh nên không sợ đỡ, quá sắc sảo để không tuân thủ nghiêm ngặt chỗ đứng của ông, khi những người có mặt không còn đánh giá ông cao, nhưng trong những tình huống như hiện nay, ông có thể tỏa sáng như một quý ông, được tiếp nhận như một người bạn và một người tài giỏi ngang hàng, không kèm theo những lời nước đôi, và ông rất mãn nguyện. Chắc chắn rằng, trong những dịp như thế, ông sẽ “lợi dụng được cái gì đó”. Khi quan hệ đủ thân hữu, ông còn xuê xòa đến mức chén chú chén anh với cả hội, rất chú ý đến lượt ông trả tiền như thể ông là một người ngoài như những người khác. Nếu gần say - hoặc khá sôi nổi và thoải mái đến nỗi sắp lâm vào cảnh bệ rạc - những người như thế này sẽ vây quanh ông, vì ông là một trong những người nổi danh là hay chuyện. Tối nay, đang lúc buồn phiền, ông nhẹ người thấy cả hội những người tiếng tăm đã tụ tập, và ông gạt mọi nỗi phiền muộn sang một bên, tham gia rất vui vẻ.

Chẳng mấy nổi, cuộc nhậu nhẹt bắt đầu có tác dụng. Nhiều câu chuyện bung ra bất ngờ, những câu chuyện dai dẳng, khô

hài là phần chủ yếu của các cuộc trò chuyện giữa cánh mày râu Mỹ ở bất cứ hoàn cảnh nào.

Đến mười hai giờ, giờ đóng cửa, cả hội mới ra về. Hurstwood bắt tay họ rất thân mật. Về mặt thể chất, ông rất lạc quan. Ông đã đạt tới tình trạng đầu óc ông hoàn toàn nồng nhiệt trong những tưởng tượng. Ông cảm thấy những phiền muộn trong lòng chẳng quá nghiêm trọng. Vào văn phòng, ông giở qua các bản kê khai, đợi các bồi rượu và thu ngân ra về.

Đây là nhiệm vụ của quản lý cũng như thói quen của ông, sau khi mọi việc đã hoàn tất, mọi sự khép lại một đêm an toàn. Theo quy định, số tiền mặt nhận vào sau giờ làm việc của ngân hàng được để tại chỗ, người thu ngân khóa két sắt cùng các chủ nhân biết mã số bí mật, nhưng dù thế nào đi nữa, để phòng xa, đêm nào Hurstwood cũng kiểm tra các ngăn kéo đựng tiền và xem két đã khóa chắc chắn chưa. Sau đó, ông khóa phòng làm việc nhỏ của mình và để một ngọn đèn sáng rất đúng cách thức gần kết, rồi mới ra về.

Theo kinh nghiệm của ông, chưa bao giờ ông tìm ra điều gì không đúng thủ tục, nhưng tối nay, sau khi đóng cửa phòng làm việc, ông ra ngoài kiểm tra két. Tình cảnh của ông tạo nên một sức hút đột ngột. Lần này cánh cửa phản ứng lại. Ông hơi ngạc nhiên, và nhìn vào thấy các hộp tiền mặt vẫn để lại như lúc ban ngày, rành rành không được bảo vệ. Lẽ tất nhiên, ý nghĩ đầu tiên của ông là kiểm tra các ngăn kéo và đóng cửa két lại.

“Ngày mai, mình phải bảo Mayhew sự cố này”, ông nghĩ.

Chắc chắn Mayhew đã ra ngoài từ nửa giờ trước, lúc ông xoay quả đấm cửa để bật khóa. Trước kia, ông ta chưa bao giờ quên làm thế. Nhưng tối nay chắc Mayhev còn mãi nghĩ nhiều việc khác. Ông ta còn bận bịu với việc riêng.

“Mình thử nhìn qua xem”, - viên quản lý nghĩ và kéo các ngăn dừng tiền. Ông không biết vì sao ông lại muốn nhìn vào đó. Đây là một hành động hoàn toàn không cần thiết, vào lúc khác có lẽ đã không xảy ra.

Lúc nhìn vào, mắt ông bắt gặp một tập tiền mặt trong từng gói một ngàn một như các ngân hàng phát hành. Ông không thể nói là bao nhiêu, nhưng ông dừng lại để nhìn. Rồi ông kéo ngăn thứ hai. Ngăn dừng các hóa đơn trong ngày.

“Mình không biết Fitzferald & Moy lại để tiền kiểu này”, - ông tự nhủ. - “Chắc họ quên”.

Ông nhìn ngăn kia và lại ngập ngừng.

“Đếm đi”, một tiếng nói thẽ thọt vào tai ông.

Ông đặt tay lên hộp đầu tiên và nhắc cả chồng, để các gói rời rơi xuống. Những tờ bạc năm chục và một trăm đôla đóng thành từng gói một ngàn. Ông cho là đếm được mười gói như thế.

“Sao mình không đóng kết lại?” - Ông tự nhủ, chần chừ. - “Cái gì khiến mình cứ nấn ná ở đây vậy?”.

Những lời xa lạ nhất đáp lại:

- Đã bao giờ ông có sẵn mười ngàn đôla như thế này chưa?

Trời ạ, viên quản lý nhớ ra rằng ông chưa bao giờ có nhiều tiền như thế. Tất cả tài sản của ông được tích góp dần dần, và giờ đây vợ ông sở hữu tất. Ông có cả thảy hơn bốn chục ngàn, nhưng vợ ông sẽ chiếm hết.

Ông bối rối lúc nghĩ đến những việc này, rồi ông đẩy các ngăn vào và đóng cửa, bàn tay ông ngập ngừng trên quả đấm, có thể khóa lại dễ dàng, vượt qua mọi cảm dỗ. Ông vẫn lưỡng lự. Cuối cùng, ông đến bên cửa sổ và vén rèm. Rồi thử cửa ra vào ông đã

khóa từ trước. Việc này là gì đây, biến ông thành kẻ ám muội ư? Tại sao ông lại cứ loanh quanh, lặng lẽ như vậy? Ông trở lại đầu quầy, làm như để chống tay mà nghĩ. Rồi ông đi, mở khóa phòng làm việc nhỏ của ông và bật đèn. Ông cũng mở bàn làm việc và ngồi trước bàn, chỉ nghĩ đến những ý tưởng lạ lùng.

“Két đang mở đấy, - giọng đó nói. - Chí ít cũng có một kẽ nứt nho nhỏ trong đó. Khóa đã không bật lên”.

Người quản lý chao đảo giữa một núi những ý nghĩ rối như mớ bông bong. Lúc này, mọi sự rối rắm ban ngày trở lại. Một ý nghĩ chợt đến, đây chính là một giải pháp. Số tiền đó sẽ được việc. Giá ông có nó và Carrie. Ông bật dậy và đứng không nhúc nhích, nhìn trần trần xuống sàn.

“Sao thế?” lương tâm ông cắn vụn, và ông từ từ đưa bàn tay lên gãi đầu.

Hurstwood không phải là kẻ ngốc, bị ý kiến sai lầm ấy dẫn dắt một cách mù quáng, nhưng hoàn cảnh của ông thật đặc biệt. Rượu vang chảy rần rật trong mạch máu ông. Nó len lõi lên đầu ông và đem lại cho ông cách nhìn dễ chịu về hoàn cảnh. Nó cũng tô đậm thêm những khả năng của mười ngàn đôla cho ông. Ông nhìn thấy những cơ hội to lớn với số tiền ấy. Ông có thể giành được Carrie. Ôi, phải rồi, ông có thể! Ông có thể tống khứ vợ. Cả bức thư dang dở bàn bạc vào sáng ngày mai. Ông sẽ không cần trả lời nó nữa. Ông trở lại két và đặt bàn tay lên quả đấm. Rồi ông kéo cánh cửa và lấy ngăn đựng tiền ra.

Lúc số tiền đã nằm yên trước mặt ông, hình như việc trả nó lại là ngu ngốc. Chắc chắn là thế. Ông có thể sống êm đềm với Carrie trong nhiều năm.

Chúa ơi! Cái gì thế này? Lần đầu tiên ông căng thẳng, dường

như có một bàn tay cứng rắn đặt lên vai ông. Ông sợ hãi nhìn quanh. Lúc này không có ai ở đây. Không một tiếng động. Có người nào đó đang lê bước trên hè. Ông cầm cái hộp cùng số tiền và đặt trở lại két. Rồi ông lại khép hờ cánh cửa.

Với những người lương tâm chưa bao giờ dao động, tình thế khó xử của một người tâm trí đang không được khỏe khoắn, đang run rẩy trên cán cân giữa bốn phận và thèm muốn hầu như không đáng kể, trừ khi vẽ bằng biểu đồ. Những người đó chưa bao giờ nghe thấy tiếng nói trang nghiêm của chiếc đồng hồ ma quái đang tích tắc từng tiếng rành rọt đến khủng khiếp: “mi sẽ làm”, “mi sẽ không làm”, “mi sẽ làm”, “mi sẽ không làm”, không có vị trí xét đoán. Không chỉ ở những người bản chất nhạy cảm, có tính tổ chức cao mới có mâu thuẫn tinh thần như thế. Những người thuộc loại trì độn nhất, khi bị dục vọng cuốn đến tội ác, cũng được ý thức đúng đắn nhắc nhở, nó cân xứng trong nội lực và sức mạnh với xu hướng xấu xa. Chúng ta phải nhớ rằng người ta có thể không am hiểu về thiện, ác, vì không kiến thức nào về điều thiện khẳng định sự lùi lại bản năng của con người trước cái ác. Con người vẫn bị bản năng dẫn dắt trước khi họ được tri thức điều chỉnh. Đây là bản năng gợi nhớ đến tội phạm, đây là bản năng (nơi thiếu hẳn hành động có ý thức tổ chức cao) đem lại cho kẻ phạm tội cảm giác nguy hiểm, sợ hãi vì sai trái.

Ở mỗi cuộc mạo hiểm đầu tiên vào một sai phạm chưa được thử thách, ý định rất dao động. Chiếc đồng hồ suy nghĩ phát ra sự mong muốn và phủ nhận. Với những người chưa bao giờ trải qua tình thế tinh thần khó xử như thế, việc tiếp theo là bị cuốn đến lý do đơn giản đã để lộ.

Khi Hurstwood trả lại số tiền, bản tính của ông hồi phục lại sự dễ dàng và táo bạo. Không ai theo dõi ông. Ông chỉ có một mình.

Không ai có thể nói ông muốn làm gì. Ông có thể làm việc này cho mình.

Lượng rượu ông uống lúc tối vẫn chưa tan. Trán ông ẩm mồ hôi, bàn tay ông run rẩy tuân theo nỗi sợ không tên, sắc mặt ông vẫn ửng đỏ vì hơi men. Ông không chú ý đến thời gian đang trôi. Ông xem xét kỹ lưỡng tình hình của ông lần nữa, mắt ông luôn nhìn thấy cả mớ tiền, tâm trí ông luôn thấy việc phải làm. Ông vào văn phòng nhỏ của mình, rời ra cửa và lại đến chỗ két lần nữa. Ông đặt bàn tay lên quả nắm cửa két và mở ra. Bao nhiêu là tiền! Chắc chắn là nhìn thì chẳng hại gì!

Ông lại rút ngăn kéo ra và nhấc từng tệp tiền. Chúng trơn mịn, chắc nịch, có thể mang theo. Vả lại, chúng thật gọn gàng. Ông quyết định lấy chúng. Phải, ông sẽ lấy. Ông sẽ đút vào túi ông. Rồi ông xem xét cái túi và thấy cho tiền vào đó không ổn. Cái cặp xách tay của ông! Chắc rồi, cặp xách tay của ông. Có thể nhét tất cả số tiền vào trong đó, tất cả. Sẽ không ai nghĩ đến nó. Ông vào văn phòng nhỏ và lấy cái cặp trên giá ở góc phòng. Giờ ông để cặp lên bàn và đến thẳng két. Không hiểu sao, ông không muốn nhét đầy tiền trong căn phòng rộng lớn.

Ông mang tiền trước rồi tháo bỏ hóa đơn trong ngày. Ông sẽ mang đi tất. Ông đặt cái ngăn rỗng lại và đẩy cánh cửa sắt gần nhất, rồi đứng cạnh, trù tính.

Tâm tư xao động ở bất cứ hoàn cảnh nào là thứ gần như không giải thích được, và nó hoàn toàn là thực. Hurstwood không thể buộc mình hành động dứt khoát. Ông muốn suy nghĩ, cân nhắc và quyết định xem thế nào là tốt nhất. Ông đã bị lôi cuốn vì thèm muốn Carrie mãnh liệt, bị sự rối loạn của cuộc tình chèo lái đến mức ông không ngừng suy nghĩ đến khả năng tốt đẹp nhất, và ông nao núng. Ông không biết hành động sai trái này sẽ đem lại

kết quả gì cho ông, bao lâu nữa ông sẽ gặp tai họa. Những nguyên tắc xử thế đúng đắn trong một hoàn cảnh chưa từng xảy ra với ông, trước kia và sẽ không bao giờ, dù ở bất cứ tình huống nào.

Sau khi nhét tất cả số tiền vào túi xách, cảm giác khiếp sợ choán lấy ông. Ông sẽ không làm việc này đâu, không! Nghĩ đến nó sẽ gây ra chuyện bê bối biết chừng nào. Cảnh sát! Họ sẽ tìm ông. Ông sẽ phải trốn chạy, nhưng trốn đi đâu? Chao ôi, là kẻ trốn tránh công lý thật kinh hoàng! Ông rút hai cái hộp ra và trả lại tất cả số tiền. Trong tình trạng kích động, ông quên bản thân mình đang làm gì, và đặt tiền vào sai hộp. Lúc khép cửa két, ông nhớ ra mình đã làm sai và lại mở ra. Hai cái hộp lẫn lộn.

Ông rút chúng ra và sắp xếp lại cho ngăn nắp, lúc này nỗi kinh hoàng đã tiêu tan. Tại sao lại sợ kia chứ?

Lúc tiền vẫn trong tay ông, ổ khóa kêu cách. Lò xo đã bật! Ông làm gì đây? Ông vồ lấy quả đấm cửa và kéo hết sức. Cửa đã đóng chặt. Trời ơi! Giờ thì ông chết chắc.

Lúc nhận ra két đã khóa chắc, mồ hôi túa ra trên trán ông và ông run bần bật. Ông nhìn quanh và quyết định ngay lập tức. Lúc này không thể trì hoãn được nữa.

- Nếu mình để tiền trên nóc két, - ông nói, - và bỏ đi, họ sẽ biết ai lấy. Mình là người cuối cùng ở gần. Hơn nữa, nhiều việc khác sẽ xảy ra.

Ngay tức khắc, ông trở thành con người hành động.

“Mình phải ra khỏi nơi này”, - ông nghĩ.

Ông vội vàng vào căn phòng nhỏ, lấy áo khoác nhẹ và mũ, khóa bàn làm việc rồi vồ lấy cái cặp. Rồi ông dốc hết mọi thứ ra trừ bao diêm và mở cửa. Ông cố lấy lại dáng điệu quả quyết cũ,

nhưng nó hầu như đã mất hẳn. Ông nhanh chóng thấy ân hận.

- Ước gì mình chưa làm việc đó, - ông nói. - Đây là một sai lầm.

Ông đều bước xuống phố, chào người gác đêm mà ông biết đang kiểm tra các cửa. Ông phải ra khỏi thành phố, và thật nhanh.

“Không biết các chuyến tàu chạy giờ nào?” - ông nghĩ.

Ngay lập tức, ông rút đồng hồ ra xem. Đã gần một rưỡi.

Ông dừng lại ở hiệu thuốc đầu tiên, xem bên trong có điện thoại đường dài không. Đây là hiệu thuốc nổi tiếng, và là nơi đặt một trong những trạm điện thoại tư nhân đầu tiên.

- Tôi muốn dùng điện thoại một chút, - ông nói với người trực đêm.

Người này gạt đầu.

- Quay cho tôi số 1643, - ông gọi đến trung tâm, sau khi ngược nhìn số của ga xe lửa Trung tâm Michigan. Ông gọi được người bán vé.

- Các chuyến tàu đi Detroit từ đây chạy lúc nào? - Ông hỏi.

Người đó giải thích giờ giấc.

- Tối nay không còn chuyến nào sao?

- Không còn chuyến có toa giường ngủ. À, có đây ạ, - người đó nói thêm. - Có một chuyến tàu thư chạy từ đây lúc ba giờ sáng.

- Tốt, - Hurstwood nói. - Khi nào đến Detroit?

Ông nghĩ chỉ cần đến được đó và băng qua sông vào Canada, ông có thể kịp đến Montreal. Ông yên lòng khi được biết tàu sẽ đến đó vào buổi trưa.

“Mayhew không mở két trước chín giờ, - ông nghĩ. - Họ không thể theo vết mình trước buổi trưa”.

Rồi ông nghĩ đến Carrie. Vội đến đâu ông cũng phải có cô, nếu như ông tìm được cô. Cô phải đi cùng ông. Ông nhảy lên chiếc xe đồ gỗ gần nhất.

- Đến Ogden Place, - ông nói rành mạch. - Tôi sẽ thưởng thêm một đôla nếu anh đến kịp.

Xà ích vút roi, ra vẻ cho ngựa phi gần như nước đại, tuy khá nhanh. Dọc đường, Hurstwood nghĩ đến việc phải làm. Đến số nhà, ông nhảy vội lên các bậc và không quên rung chuông đánh thức người hầu.

- Bà Drouet có nhà không? - Ông hỏi.

- Có ạ, - cô gái sững sốt.

- Nói với bà ấy mặc quần áo và xuống cửa ngay lập tức. Chồng bà ấy đang trong bệnh viện, bị thương và muốn gặp bà ấy.

Cô hầu tất tả lên gác, bị thái độ căng thẳng và dứt khoát của người đàn ông thuyết phục.

- Gì thế? - Carrie nói, bật ngọn đèn khí và tìm quần áo.

- Ông Drouet bị thương và nằm viện. Ông ấy muốn gặp bà. Xe đang đợi dưới nhà.

Carrie ăn vận rất nhanh và sớm xuất hiện ở dưới, quên bằng mọi thứ cần thiết.

- Drouet bị thương, - Hurstwood nói nhanh. - Cậu ấy muốn gặp cô. Nhanh lên.

Carrie hoang mang đến mức tin ngay câu chuyện.

- Vào đi, - Hurstwood nói, đỡ cô lên xe và nhảy vào theo.

Xà ích bắt đầu vòng xe lại.

- Đến ga Michigan, - ông nói, đứng dậy và nói khẽ đến mức Carrie không thể nghe thấy, - nhanh hết mức có thể nhé.

XXVIII

Một người hành hương, sống ngoài vòng pháp luật

Xe chạy được một đoạn ngắn, Carrie đã yên vị và tỉnh hẳn vì không khí ban đêm, cô hỏi:

- Có chuyện gì với anh ấy thế ? Anh ấy bị thương có nặng không?

- Không có gì nghiêm trọng lắm, - Hurstwood nói, nghiêm nghị. Ông đang rối beng vì hoàn cảnh riêng, và giờ có Carrie ở bên, ông chỉ muốn thoát khỏi vòng pháp luật cho an toàn. Vì thế, ông không còn lòng dạ nào tìm lời giải thích kỹ càng những dự định của ông.

Carrie không quên giữa cô và Hurstwood có chuyện cần giải quyết, nhưng tưởng bị bỏ lơ khiến cô lo âu. Có điều phải chấm dứt chuyến đi kỳ lạ này.

- Anh ấy ở đâu?

- Trên đường về South Side, - Hurstwood nói. - Chúng ta sẽ đi xe lửa. Đây là cách nhanh nhất.

Carrie lặng thinh, và con ngựa tiếp tục phi. Sự huyền bí của thành phố ban đêm khiến cô chú ý. Cô nhìn những dãy dài các ngọn đèn đang xa dần, và ngắm những ngôi nhà tối tăm, im lìm.

- Anh ấy bị thương như thế nào? - Cô hỏi, ý muốn biết trạng thái tổn thương của Drouet. Hurstwood hiểu. Ông ghét nói dối thêm dù là cần thiết, và không muốn xác nhận cho đến khi ông thoát khỏi vòng nguy hiểm.

- Tôi không biết chính xác, - ông nói. - Người ta chỉ nhờ tôi tìm cô và đưa cô đến. Họ nói đừng hoảng hốt, nhưng nếu không thể thì sẽ không đưa được cô đi.

Thái độ nghiêm túc của người đàn ông khiến Carrie tin, và cô im lặng, bần khoản.

Hurstwood xem đồng hồ và giục xà ích chạy nhanh hơn. Ông là người quá ư điềm tĩnh trong một tình thế nhạy cảm như vậy. Ông chỉ nghĩ đến việc cần là bắt kịp tàu và lặng lẽ ra đi. Carrie có vẻ dễ bảo, và ông lấy làm tự hào.

Họ đến ga xe lửa đúng giờ, sau khi đỡ cô xuống xe, ông đưa cho xà ích năm đôla và hấp tấp đi ngay.

- Cô đợi ở đây, - ông nói với Carrie lúc họ tới phòng đợi, - trong lúc tôi mua vé nhé.

Ông hỏi người bán vé:

- Tôi còn bao lâu để lên tàu đi Detroit?

- Bốn phút, - người đó nói.

Ông trả tiền hai vé, thận trọng hết mức.

- Có xa không? - Carrie hỏi lúc ông hồi hải quay lại.

- Không xa lắm, - ông nói. - Chúng ta phải lên tàu ngay.

Ở cổng, Hurstwood đẩy cô lên trước, ông đứng giữa cô và người soát vé trong lúc người đó bấm vé, để cô không thể nhìn thấy, rồi vội vã chạy theo.

Một chuỗi dài toa vận tải và chở khách tốc hành, hàng ngày chỉ có một hoặc hai toa hành khách thường. Vì xe lửa gần đây mới có và ít khách, nên chỉ có một hoặc hai người gác phanh đang đợi. Họ vào toa hành khách cuối và ngồi xuống. Gần như

ngay lập tức, bên ngoài có tiếng hô “Tất cả đã lên tàu”, và đoàn tàu chuyển bánh.

Carrie bắt đầu thấy chuyến đi này hơi lạ lùng - đến một ga xe lửa nhưng không nói gì. Toàn bộ sự việc bất ngờ này bất thường đến mức cô không gán quá nhiều ý nghĩa cho mọi việc.

- Cô khỏe không? - Hurstwood hỏi dịu dàng, vì lúc này đã dễ thở hơn.

- Rất khỏe, - Carrie nói, cô lúng túng đến mức không thể có thái độ phù hợp cho tình cảnh này. Cô vẫn lo gặp Drouet và xem sự thể ra sao. Hurstwood ngắm cô và cảm thấy thế. Ông không còn lo rồi sẽ ra sao. Ông không phiền lòng vì cô xúc động thật dễ thương. Đây là một trong những phẩm chất của cô khiến ông vô cùng hài lòng. Ông chỉ bận tâm phải giải thích ra sao. Tuy nhiên, ngay cả việc này cũng không phải là quá đổi nghiêm trọng. Việc ông làm và cuộc chạy trốn hiện tại là những bóng đen to lớn đè nặng lên ông.

“Mình làm việc đó mới ngu làm sao, - ông nhắc đi nhắc lại. - Thật sai lầm!”

Trong những lúc tỉnh táo, chắc chắn ông không hiểu việc đã làm. Ông không thể bắt đầu cảm thấy ông là người trốn tránh pháp luật.

Ông thường đọc về những việc như thế này, và nghĩ chúng thật khủng khiếp, nhưng lúc sự việc xảy ra với ông, ông chỉ ngồi và nhìn lại quá khứ. Tương lai là thứ liên quan đến họ hàng ở Canada. Ông muốn tới đó. Còn lại, ông xem xét những hành động của mình trong đêm ấy, coi chúng là những phần cấu thành một lỗi lầm to lớn.

- Tuy vậy, - ông nói, - mình có thể làm gì?

Sau đó ông quyết định làm phần tốt nhất và lại bắt đầu bằng toàn bộ cuộc thẩm vấn. Đây là một vòng tròn thất bại, phiền não, để ông phải giải quyết vấn đề trong tâm trạng kỳ quặc, với sự hiện diện của Carrie.

Đoàn tàu lách cách chạy qua những bãi chăn nuôi dọc phía trước hồ, và chạy khá chậm đến phố Hai mươi bốn. Không nhìn thấy phanh và đèn tín hiệu. Đầu máy hú từng hồi còi ngắn, và chuông reo liên tục. Vài người gác phanh đi qua, xách theo đèn lồng. Họ khóa hành lang và sắp xếp các toa đầu vào đây cho một cuộc hành trình dài.

Ngay sau đó, đoàn tàu tăng tốc và Carrie thấy những đường phố im lìm vụt hiện lên liên tiếp. Đầu tàu hú những hồi còi bốn tiếng, báo hiệu nguy hiểm ở những điểm giao cắt quan trọng.

- Sao xa thế? - Carrie hỏi.

- Không xa lắm đâu, - Hurstwood nói. Ông khó kìm được nụ cười vì sự chất phác của cô. Ông muốn giải thích và giảng hòa với cô, nhưng cũng muốn ra khỏi Chicago đã.

Khoảng nửa giờ sau, Carrie thấy rõ ràng ông đang đưa cô chạy trốn đến một nơi nào đó.

- Nó ở Chicago ư? - Cô lo lắng hỏi. Lúc này họ đã vượt qua ranh giới thành phố, và đoàn tàu chạy nhanh qua tuyến Indiana.

- Không, - ông nói, - không phải nơi chúng ta sắp đến.

Cách ông nói câu này có một cái gì đó khiến cô giật mình ngay lập tức.

Vàng trán xinh đẹp của cô bắt đầu cau lại.

- Chúng ta đi thăm Charlie kia mà? - Cô hỏi.

Ông cảm thấy đã đến lúc. Giải thích lúc này tốt hơn để muộn.

Vì thế, ông lắc đầu với vẻ phủ nhận dịu dàng nhất.

- Sao cơ? - Carrie nói. Cô sống sót vì triển vọng của việc này khác hẳn với điều cô nghĩ.

Ông chỉ nhìn cô với vẻ ân cần và xoa dịu nhất.

- Ông đưa tôi đi đâu vậy? - Cô hỏi, giọng cô đượm màu sợ hãi.

- Tôi sẽ nói với em, Carrie, khi nào em bình tĩnh lại. Tôi muốn em đi cùng tôi đến một thành phố khác.

-Ồ, - Carrie nói, giọng cô cao lên thành một tiếng kêu yếu ớt. - Xin hãy để tôi xuống. Tôi không muốn đi cùng ông.

Cô thất kinh vì sự căm giận của người đàn ông này. Đây là việc chưa bao giờ đến trong đầu cô, dù chỉ thoáng trong khoảnh khắc. Ý nghĩ duy nhất của cô lúc này là xuống tàu và bỏ đi. Nếu có thể dừng đoàn tàu đang lao vùn vụt này lại, trò gian trá kinh khủng sẽ thay đổi.

Cô đứng dậy và cố lao ra hành lang nào đó. Cô biết mình phải làm việc gì đó. Hurstwood dịu dàng đặt một bàn tay lên người cô.

- Ngồi yên nào, Carrie, - ông nói. - Ngồi yên. Đứng lên ở đây sẽ không có gì hay cho em đâu. Hãy nghe tôi và tôi sẽ kể tôi định làm gì. Gượng đã.

Cô huých đầu gối ông, nhưng ông chỉ kéo cô lại. Không ai nhìn thấy cuộc xô xát nhỏ này, vì trong toa rất ít người, và họ đang thiu thiu ngủ.

- Không, - Carrie nói, tuy vậy, cô tuân theo ngoài ý muốn. - Để tôi đi, - cô nói. - Sao ông dám thế? - Rồi những giọt lệ dâng đầy mắt cô.

Lúc này Hurstwood hoàn toàn bối rối vì khó khăn tức thời, không còn nghĩ đến hoàn cảnh của riêng mình. Ông phải làm gì

đó với cô gái này, hoặc cô sẽ gây phiền phức cho ông. Ông thử dùng đủ kiểu thuyết phục bằng mọi cách.

- Nghe này, Carrie, - ông nói, - em đừng hành động như thế. Tôi không hề có ý xúc phạm tình cảm của em. Tôi không muốn làm bất cứ điều gì để em cảm thấy tồi tệ.

- Ôi, - Carrie nức nở, - ôi... ôi... ôi...!

- Thôi thôi, nín đi, em. Em có nghe tôi không nào? Nghe tôi một phút thôi, và tôi sẽ kể vì sao tôi làm việc này. Tôi không thể làm khác được, tôi cam đoan với em như thế. Em có nghe tôi không?

Những tiếng thốn thức của cô làm ông bối rối đến mức ông tin chắc cô không nghe ông lấy một lời.

- Em không nghe thấy sao? - Ông hỏi.

- Không, tôi không muốn nghe, - Carrie nói, nổi giận bùng bùng. - Tôi muốn ông đưa tôi ra khỏi nơi này, hoặc tôi sẽ gọi trưởng tàu. Tôi sẽ không đi với ông. Thật xấu hổ, - rồi những tiếng nức nở hoảng sợ làm tắt ngóm mong muốn giải bày của cô.

Hurstwood lắng nghe, hơi ngỡ ngàng. Ông cảm thấy cô chỉ là nguyên nhân cho những cảm xúc như cô đã làm, và ông mong có thể nhanh chóng giải quyết việc này. Chẳng mấy nữa, người soát vé sẽ đến kiểm tra. Ông không muốn làm ồn, không muốn rắc rối. Trước hết, ông phải làm cô yên lặng đã.

- Em không thể xuống, cho đến khi tàu đỗ ở ga sau, - Hurstwood nói. - Chúng ta sẽ tới ga sau, không lâu lắm đâu. Em có thể xuống tàu nếu em muốn. Tôi sẽ không cản em. Tôi chỉ muốn em lắng nghe tôi một chút. Em sẽ để tôi kể chứ?

Hình như Carrie không nghe. Cô chỉ quay đầu ra cửa sổ, bên

ngoài tối om. Đoàn tàu tăng tốc và chạy đều đều qua những cánh đồng, xuyên qua nhiều cánh rừng. Những hồi còi dài rúc lên buồn bã, vang lên lúc đến gần những vùng rừng rú hiu quạnh.

Lúc này người soát vé vào toa, kiểm tra một hoặc hai hành khách bổ sung ở Chicago. Người đó đến gần Hurstwood, ông chìa vé ra. Carrie không nhúc nhích, lấy lại tư thế đĩnh đạc. Cô không nhìn quanh.

Khi người soát vé đi rồi, Hurstwood nhẹ cả người.

- Em giận tôi vì tôi đã lừa dối em, - ông nói. - Tôi không muốn làm thế, Carrie. Vì đây là chuyện sống còn. Tôi không thể làm khác được. Sau lần đầu tiên gặp em, tôi không thể giữ được khoảng cách với em.

Ông phớt lờ việc lừa gạt cuối cùng để cô lên tàu. Ông muốn thuyết phục cô rằng vợ ông không còn là một nhân tố trong quan hệ của họ nữa. Ông cố gạt khoản tiền đã lấy cắp ra khỏi tâm trí.

- Đừng nói thế với tôi, - Carrie nói, - tôi căm ghét ông. Tôi muốn ông xa tôi ra. Tôi sẽ xuống tàu ở ga tới.

Lúc nói, cô run cả người vì kích động và chống đối.

- Được thôi, - ông nói, - nhưng xin em nghe tôi đến hết đã, nhé? Sau tất cả những lời em đã nói yêu tôi, em có thể nghe tôi. Tôi không muốn làm hại gì em. Tôi chỉ muốn nói với em thôi, Carrie. Em không thể ngăn cản tôi yêu em, dù em nghĩ gì đi nữa.

Ông nhìn cô âu yếm, nhưng cô không đáp lại.

- Em cho rằng tôi đã lừa gạt em rất tệ, nhưng không phải thế đâu. Tôi không tự nguyện làm việc đó. Tôi đã từ bỏ vợ. Bà ấy không còn quyền gì với tôi. Tôi sẽ không bao giờ gặp bà ấy nữa.

Chính vì thế, tôi ở đây tối nay. Chính vì thế tôi đã đến để giành lấy em.

- Ông nói Charlie bị thương, - Carrie nói, giận dữ. - Ông lừa tôi. Ông đã lừa tôi suốt một thời gian, và bây giờ ông lại muốn ép tôi chạy trốn cùng ông.

Cô bị kích động đến mức đứng phắt dậy và cố chống chọi với ông lần nữa. Ông để mặc cô, và cô ngồi sang ghế khác. Sau đó, ông theo cô.

- Đừng tránh xa tôi, Carrie, - ông nói, trù mến. - Hãy cho tôi giải thích đã. Nếu em chịu khó nghe từ đầu chí cuối, em sẽ hiểu hoàn cảnh của tôi. Tôi đã nói vợ tôi không là gì với tôi. Bà ấy đã không là gì trong nhiều năm, nếu không tôi đã không đến gần em. Tôi sắp ly dị, sớm hết mức có thể. Tôi sẽ không bao giờ gặp bà ấy nữa. Tôi đã làm mọi thủ tục. Em là người duy nhất tôi muốn có. Nếu tôi có em, tôi sẽ không nghĩ đến bất cứ người phụ nữ nào khác.

Carrie nghe toàn bộ chuyện này với tâm trạng xáo động. Nó có vẻ đủ chân thành, bất chấp mọi việc ông làm. Giọng nói và thái độ của Hurstwood có vẻ căng thẳng, và đã có tác dụng nhất định. Cô không muốn làm bất cứ việc gì cùng ông. Ông đã có vợ, đã từng lừa dối cô, và bây giờ lại thế, cô thấy ông ta thật kinh khủng. Song sự căm giận và mạnh mẽ ấy vẫn có sức lôi cuốn phụ nữ, nhất là người phụ nữ ấy được gợi ý để cảm nhận rằng tất cả những việc này là do yêu cô mà ra.

Đoàn tàu vẫn chạy, giúp nhiều cho việc tìm giải pháp thoát khỏi tình trạng khó khăn này. Các bánh xe lăn nhanh và miền quê biến dần, đẩy Chicago xa hơn, xa mãi lại đằng sau. Carrie cảm thấy cô đã đi một quãng đường dài, con tàu đang chạy tới một thành phố xa xôi nào đó. Nhiều lúc, cô cảm thấy có thể òa

khóc và gậy gõ cái cọ để có người đến giúp cô, còn nhiều lúc khác, cô lại thấy việc đó là vô ích, cô sẽ chẳng được trợ giúp gì, cô làm gì cũng chẳng ai động tâm.

Trong lúc đó, Hurstwood cố gắng giải bày, năn nỉ cầu xin rằng sẽ xóa bỏ gia đình và mong cô thông cảm với ông.

- Tôi chỉ đến một nơi mà vẫn chưa biết làm gì nữa.

Carrie không tỏ ý nghe thấy câu này.

- Khi tôi thấy em không đến, trừ khi tôi có thể kết hôn với em, tôi đã quyết gạt mọi thứ lại đằng sau và đưa em đi cùng tôi. Giờ đây tôi đang trốn đến một thành phố khác, tôi muốn đến Montreal một thời gian, rồi sau đó đến bất cứ nơi nào em muốn. Chúng ta sẽ đến sống ở New York, nếu em đồng ý.

- Tôi sẽ không làm bất cứ việc gì với ông, - Carrie nói. - Tôi muốn xuống khỏi con tàu này. Chúng ta sắp đến đâu vậy?

- Detroit, - Hurstwood nói.

- Ô! - Carrie nói, bừng lên đau đớn. Một nơi xa xôi và rõ ràng như thế hình như càng khó khăn thêm.

- Em không muốn đi cùng tôi ư? - Ông nói, dường như có một mối nguy lớn mà cô không biết. - Em không cần làm gì ngoài đi cùng tôi. Tôi sẽ không làm phiền gì em hết. Em có thể nhìn ngắm Montreal và New York, rồi sau đó nếu không muốn ở lại, em có thể trở về. Như thế sẽ hay hơn là cố quay lại ngay tối nay.

Trong lời nói này với Carrie, sáng lên tia công bằng đầu tiên. Hình như đây là một việc hợp lý nên làm, tuy cô sợ nếu cô cố thực hiện sẽ vấp phải sự chống đối của ông. Montreal và New York! Lúc này đây, cô đang lao tới những miền đất xa lạ, huy hoàng đó, và có thể xem xét chúng kỹ lưỡng nếu cô thích. Cô suy

nghĩ, nhưng không để lộ.

Hurstwood tưởng chừng đã thấy bóng dáng ưng thuận trong thái độ này. Nhiệt tình của ông tăng gấp đôi.

- Em thử nghĩ xem tôi đã từ bỏ những gì, - ông nói. - Tôi không thể trở lại Chicago nữa. Hiện giờ tôi phải giữ một khoảng cách và sống lẻ loi, nếu em không đi cùng tôi. Em sẽ không chống lại tôi hoàn toàn chứ, Carrie?

- Tôi không muốn ông nói chuyện với tôi, - cô trả lời mạnh mẽ.

Hurstwood im lặng một lúc.

Carrie cảm thấy đoàn tàu chậm dần. Đây là lúc hành động nếu cô muốn. Cô ngọ nguậy bút rút.

- Đừng nghĩ đến việc đi nữa, Carrie, - Hurstwood nói. - Nếu em còn quan tâm đến tôi một chút, xin hãy đi cùng tôi và chúng ta sẽ khởi đầu đúng đắn. Tôi sẽ làm bất cứ việc gì em nói. Tôi sẽ cưới em, hoặc để em trở về. Tôi cho em thời gian suy nghĩ việc này thấu đáo. Tôi không muốn em đi cùng nếu không yêu em. Trước Chúa Trời, tôi khăng định với em rằng tôi không thể sống thiếu em. Tôi không thể!

Sự căng thẳng mãnh liệt trong lời khẩn cầu của người đàn ông này thu hút sự thương cảm sâu sắc của cô. Lúc này, sự xúc động bùng cháy, kích thích ông. Ông yêu cô quá mãnh liệt nên không thể nghĩ đến việc từ bỏ cô trong thời khắc khốn cùng này của ông.

Ông lo lắng giữ chặt bàn tay cô và ép nó bằng cả sức mạnh của lời khẩn khoản.

Đoàn tàu bắt đầu dừng. Vài toa đang chạy ở đường ray bên cạnh. Mọi vật bên ngoài tối tăm và buồn thảm. Vài giọt nước trên

cửa kính cho biết trời đang mưa. Carrie rơi vào tình thế khó xử, lưỡng lự giữa kiên quyết và bơ vơ. Lúc này tàu đã dừng, còn cô đang nghe lời năn nỉ của ông. Đầu tàu giạt lùi một chút và cả đoàn tàu đổ hẳn.

Cô nao núng, hoàn toàn không thể nhúc nhích. Hết phút này đến phút kia trôi qua, cô vẫn do dự, ông vẫn nài xin.

- Ông sẽ để tôi trở về nếu tôi muốn chứ? - Cô hỏi, dường như lúc này cô đã thắng thế và người đồng hành của cô hoàn toàn khuất phục.

- Tất nhiên rồi, - ông trả lời, - em biết là tôi sẽ làm thế mà.

Carrie chỉ lắng nghe, như một người được lệnh ân xá tạm thời.

Cô bắt đầu cảm thấy dường như cơ hội hoàn toàn trong tay cô.

Đoàn tàu lại nhanh chóng chuyển động. Hurstwood thay đổi chủ đề.

- Em mệt lắm phải không? - Ông nói.

- Không, - cô trả lời.

- Em có muốn tôi kiếm cho em một giường trong toa nằm không?

Cô lắc đầu, mặc dù cảnh hiem nghèo của cô và thủ đoạn quỷ quyệt của ông, cô vẫn nhận thấy điều cô luôn cảm thấy - sự chu đáo của ông.

-Ồ, có chứ, - ông nói, - em sẽ cảm thấy khá hơn nhiều.

Cô lắc đầu.

- Dù thế nào cũng để tôi xếp áo khoác của tôi cho em, - ông đứng dậy và xếp gọn chiếc áo khoác nhẹ ở vị trí thoải mái cho cô dựa đầu.

- Thế, - ông âu yếm nói, - giờ xem em có thể nghỉ ngơi một lát được không. - Ông có thể làm lành với cô vì sự ưng thuận của cô. Ông ngồi xuống ghế cạnh cô và nghỉ một lát.

- Tôi tin rằng chúng ta đang đi trong cơn mưa nặng hạt, - ông nói.

- Có vẻ thế, - Carrie nói, thần kinh của cô dịu lại trong tiếng mưa rơi được luồng gió mạnh đưa đi, lúc đoàn tàu lao điên cuồng qua bóng tối tới một cõi thế mới mẻ hơn.

Trong chùng mực nào đó, sự thực đã xoa dịu được Carrie và là nguồn cơn thỏa mãn cho Hurstwood, nhưng nó chỉ làm ông nhẹ nhõm nhất thời. Lúc này, sự chống đối của cô đã nguôi, ông dành toàn bộ thời gian cân nhắc lỗi lầm của mình.

Hoàn cảnh của ông vô cùng quyết liệt, vì ông không muốn có số tiền khốn nạn ông đã lấy cắp. Ông không muốn là một tên trộm. Khoản tiền đó hoặc bất cứ khoản nào khác không bao giờ có thể đền bù cho vị thế mà ông đã vứt bỏ một cách ngu xuẩn. Nó không thể trả lại cho ông bạn bè, tên tuổi, nhà cửa, gia đình, và cả Carrie, khi ông muốn có cô. Ông đã bị loại khỏi Chicago và tình trạng ung dung, thoải mái. Ông đã tự tước đoạt phẩm giá của mình, những cuộc gặp vui vẻ, những buổi tối dễ chịu. Vì cái gì kia chứ? Càng nghĩ ông càng không chịu nổi. Ông bắt đầu nghĩ ông sẽ cố khôi phục tình trạng cũ của ông. Ông sẽ trả lại những thứ khốn nạn đã lấy trộm trong đêm và giải thích. Có lẽ Moy sẽ hiểu. Có lẽ họ sẽ tha thứ cho ông và để ông trở về.

Đến trưa, đoàn tàu lăn bánh vào Detroit và ông cảm thấy quá hoảng sợ. Lúc này chắc cảnh sát đã theo vết ông. Chắc hẳn họ đã thông báo cho cảnh sát của các thành phố lớn và nhiều thám tử đang tìm ông. Ông nhớ lại những trường hợp người bỏ trốn bị bắt giữ. Cho nên, ông thở nặng nhọc và xanh xám mặt mày. Bàn

tay ông thấy cần phải làm gì đó. Ông giả vờ chú ý đến phong cảnh bên ngoài mà chẳng cảm nhận được gì. Ông giậm chân liên tục lên sàn.

Carrie nhận ra tâm trạng bồn chồn của ông nhưng không nói gì. Cô không biết nó có ý nghĩa gì hoặc có tầm quan trọng ra sao.

Lúc này, ông tự hỏi sao không hỏi xem chuyến tàu này có chạy đến Montreal hoặc một địa điểm nào đó của Canada không. Có lẽ ông có thể tiết kiệm được thời gian. Ông đứng dậy và tìm trưởng tàu.

- Đoàn tàu này có toa nào chạy đến Montreal không? - Ông hỏi.

- Có, toa giường nằm ở đằng sau.

Ông muốn tìm hiểu thêm, nhưng thấy thế là không khôn ngoan, nên quyết định hỏi thăm ở ga.

Đoàn tàu lăn bánh vào sân ga, hú lên lanh lảnh và phụt khói.

- Tôi nghĩ tốt hơn hết chúng ta nên đến thẳng Montreal, - ông nói với Carrie. - Tôi sẽ xem chuyến nối khi chúng ta xuống tàu.

Ông quá đổi căng thẳng, nhưng vẫn cố giữ vẻ bề ngoài bình tĩnh. Carrie chỉ nhìn ông bằng cặp mắt to, bản khoăn. Tinh thần cô vật vờ, không sao bắt mình làm gì được.

Đoàn tàu dừng hẳn và Hurstwood dẫn đường ra ngoài. Ông thận trọng nhìn quanh, giả tảng chăm sóc Carrie. Thấy không có dấu hiệu gì bị theo dõi, ông đến thẳng phòng bán vé.

- Chuyến tiếp theo đi Montreal khởi hành lúc nào? - Ông hỏi.

- Hai mươi phút nữa, - người bán vé nói.

Ông mua hai vé giường nằm ở toa hạng sang. Rồi ông vội vã trở lại với Carrie.

- Chúng ta phải đi ngay, - ông nói, hầu như không nhận thấy trông Carrie mệt mỏi và chán nản.

- Ước gì tôi thoát mọi chuyện này, - cô rầu rĩ nói.

- Đến Montreal em sẽ thấy khá hơn, - ông nói.

- Tôi chẳng có một thứ gì hết, - Carrie nói, - chẳng có đến một chiếc khăn tay.

- Em có thể mua bất cứ thứ gì em muốn, ngay khi tới đó, em yêu ạ, - ông giảng giải. - Em có thể ghé vào hiệu may ngay lập tức.

Lúc này có tiếng người rao tàu đã sẵn sàng và họ lên tàu. Lúc tàu chuyển bánh, Hurstwood thở phào nhẹ nhõm. Chạy một quãng ngắn là đến sông, và họ phải đi phà sang.

- Giờ thì không còn quá xa nữa, - ông nói, nhẹ nhõm nhắc cô. - Việc đầu tiên là chúng ta sẽ tới đó vào lúc sáng.

Carrie không buồn đáp lại.

- Để tôi đi xem có toa ăn không, - ông nói thêm. - Tôi đói rồi.

XXIX

Niềm an ủi của chuyến đi

Với người chưa từng đi đây đi đó nhiều, một miền đất khác so với những cây thạch nam quen thuộc lúc nào cũng hấp dẫn. Đây là thứ an ủi, thích thú gần như tình yêu. Nhiều thứ mới mẻ, quá nhiều ý nghĩa không thể bỏ qua, còn tâm trí chỉ mãi suy ngẫm những ấn tượng nhạy bén, nhường cho những sự việc ào ạt. Và thế là, những người tình bị lãng quên, nỗi buồn gặt sang một bên, cái chết khuất tầm nhìn. Có một cõi thế chất chống cảm xúc ẩn sau thành ngữ rất kịch, sáo mòn: “Tôi sắp ra đi”.

Lúc nhìn ra phong cảnh trôi vùn vụt, cô gần như quên bằng đã bị lừa vào cuộc hành trình dài dặc này, ngược với ý định của cô và cô không có một món đồ cần thiết nào cho chuyến đi. Nhiều lúc cô quên cả sự có mặt của Hurstwood, và ngoảnh nhìn những ngôi nhà nông trại giản dị, những mái nhà tranh ấm cúng của làng quê bằng cái nhìn ngạc nhiên. Đây là một thế giới thú vị với cô. Cuộc sống của cô chỉ mới bắt đầu. Cô không cảm thấy thất bại chút nào. Cô không tiêu tan hy vọng. Thành phố lớn có nhiều thứ lôi cuốn. Có khi cô sẽ thoát khỏi cảnh lệ thuộc và tự do, ai mà biết được? Biết đâu cô sẽ hạnh phúc. Những ý nghĩ này nâng cô lên trên mức vợ vắn. Cô chìm trong hy vọng.

Sáng hôm sau, đoàn tàu vào Montreal an toàn và họ xuống, Hurstwood mừng vì thoát cơn nguy hiểm, Carrie kinh ngạc vì không khí mới lạ của thành phố phương Bắc. Trước đó rất lâu, Hurstwood từng đến đây, ông nhớ tên khách sạn mà ông đã ở. Lúc họ rời lối chính của ga, ông nghe thấy người tài xế xe buýt hô

cái tên đó lần nữa.

- Chúng ta sẽ tới đó và thuê phòng, - ông nói.

Tại phòng đón tiếp, Hurstwood làm thủ tục đăng ký trong lúc người thư ký đứng đó. Ông nghĩ sẽ ghi tên là gì. Ông thấy không thể ngáp ngừng trước mặt người trực. Một cái tên ông nhìn thấy qua cửa xe vụt đến với ông. Nó đủ dễ chịu. Ông ung dung viết: "G.W. Murdock và vợ". Đây là sự nhượng bộ lớn nhất mà ông nghĩ ra do hoàn cảnh bắt buộc. Ông không thể để dành những chữ đầu tên ông.

Khi lên phòng của họ, Carrie thấy ngay ông đã dành cho cô một căn phòng đáng yêu.

- Em có một buồng tắm ở kia, - ông nói. - Giờ em có thể sửa soạn gọn ghẽ tùy ý.

Carrie đi qua và nhìn ra ngoài cửa sổ, trong lúc Hurstwood ngắm mình trong gương. Ông cảm thấy bụi bặm và bẩn thỉu. Ông không có va-li, không thay đồ lạnh, thậm chí không có lấy một cái lược.

- Tôi sẽ gọi mang cho em xà phòng, khăn mặt và lược, - ông nói.

- Sau đó, em đi tắm và chuẩn bị ăn điểm tâm. Tôi sẽ đi cạo râu rồi trở lại đón em, rồi chúng ta ra ngoài tìm mua quần áo cho em.

Ông mỉm cười ân cần lúc nói câu này.

- Được thôi, - Carrie nói.

Cô ngồi xuống ghế bập bênh, trong lúc Hurstwood đợi người hầu, chẳng mấy chốc đã gõ cửa.

- Xà phòng, khăn mặt và một bình nước đá.

- Vâng, thưa ông.

- Giờ tôi đi đây, - ông nói với Carrie, tiến tới chỗ cô và giơ tay ra, nhưng cô không nắm lấy.

- Em không bực tôi đấy chứ? ! Ông mềm mỏng hỏi.

-Ồ, không! - Cô trả lời, khá hờ hững.

- Không quan tâm đến tôi chút nào ư?

Cô không trả lời, chỉ bình thản nhìn ra ngoài cửa sổ.

- Em không nghĩ có thể yêu tôi một chút sao? - Ông năn nỉ, cầm một bàn tay cô và cô gắng rút ra. - Trước kia em đã nói là có mà.

- Tại sao ông lại lừa gạt tôi như thế? - Carrie hỏi.

- Tôi không thể làm khác, - ông nói, - tôi muốn có em quá nhiều.

- Ông không có quyền gì mà muốn có tôi, - cô trả lời, tấn công vào chuyện gia đình yên ổn.

- Ôi Carrie, - ông trả lời. - Tôi đang ở đây. Giờ đã quá muộn rồi. Em không thử chăm sóc tôi một chút sao?

Trông ông khá mệt mỗi lúc đứng trước cô, đầy suy tư.

Cô lắc đầu từ chối.

- Hãy cho tôi bắt đầu mọi chuyện một lần nữa. Hãy làm vợ tôi, từ hôm nay trở đi, nhé.

Carrie đứng dậy như để tránh ra, ông bèn nắm bàn tay cô. Rồi ông vòng cánh tay quanh người cô còn cô vùng vẫy, nhưng vô hiệu. Ông ôm cô rất chặt. Ngay lập tức ngọn lửa dục vọng bị đè nén trong người ông bùng cháy. Tình yêu của ông mang vẻ nồng nàn.

- Buông tôi ra, - Carrie nói, cô đang bị ông ôm sát.

- Em không yêu tôi sao? - Ông nói. - Từ nay em chẳng là của tôi ư?

Carrie chưa bao giờ xử sự không lợi cho ông. Mới lúc trước, cô đã hơi tự mãn lắng nghe, nhớ lại tình yêu cũ dành cho ông. Ông mới điển trai và táo bạo làm sao!

Song giờ đây, tình cảm này đã thay đổi với đối phương, ông đứng lên yếu đuối. Nó khống chế cô giây lát, giữ chặt và bắt đầu tàn. Trong con người cô có một cái gì đó. Người đàn ông này thật cường tráng, ông ta say đắm, ông ta yêu cô, còn cô lẻ loi. Nếu cô không chống lại ông ta - chấp nhận tình yêu của ông ta - liệu cô còn nơi nào mà đi? Sự kháng cự của cô tan rã nửa chừng trong dòng tình cảm mãnh liệt, cuộn cuộn của ông.

Cô thấy ông nâng đầu cô lên và nhìn vào mắt cô. Một sức hấp dẫn mà cô chưa bao giờ biết tới. Tuy ông có nhiều lầm lỗi, song tất cả đã quên trong phút chốc.

Ông ép cô chặt hơn và hôn cô, và cô thấy chống lại thêm là vô ích.

- Anh sẽ cưới em chứ? - Cô hỏi và quên bằng là bằng cách nào.

- Ngay hôm nay, - ông nói, vô cùng mãn nguyện.

Lúc đó, người trực tầng đâm thình thình vào cửa, và ông tiếc rỏ rơi lỏng vòng ôm trên người cô.

- Giờ em đã sẵn sàng chưa, - ông nói, - ngay bây giờ?

- Rồi ạ, - cô trả lời.

- Bốn mươi năm phút nữa anh sẽ về.

Carrie mặt đỏ bừng và phấn khởi, dịch ra xa lúc ông cho cậu

bồi vào.

Dưới tầng hầm, ông dừng lại tìm hiệu cắt tóc. Trong giây lát, ông đã chải chuốt xong. Thắng lợi vừa qua với Carrie hình như đền bù nhiều thứ ông đã chịu đựng trong mấy ngày vừa qua. Hình như rất thoải mái để đấu tranh giành cuộc sống. Cuộc chạy trốn về phía Đông này, thoát khỏi mọi thứ thông thường và gán bó đường như có niềm hạnh phúc dành sẵn. Cầu vồng đã hiện sau giông bão, và ở cuối có thể là một hũ vàng.

Ông sắp đi qua cái then chắn sọc đỏ-trắng, gấn chặt vào cạnh một cánh cửa thì một giọng nói quen thuộc chào ông. Ngay tức khắc, tim ông như rụng xuống.

- Chào ông bạn George! - Giọng đó nói. - Anh làm gì ở đây thế?

Hurstwood đã sẵn sàng đối phó thì nhận ra ông bạn Kenny, người

môi giới chứng khoán.

- Chỉ là một việc riêng nho nhỏ thôi, - ông trả lời, đầu óc ông làm việc như một bảng chuyển mạch của tổng đài điện thoại. Người này rõ ràng là không hay biết tí gì, ông ta chưa đọc báo.

- Ờ, nhìn thấy anh ở đây tôi thấy lạ quá, - ông Kenny nói, cởi mở. - Anh nghỉ ở đây ư?

- Vâng, - Hurstwood nói, bút rút, nghĩ đến nét chữ của ông trong sổ đăng ký.

- Anh ở thành phố này lâu không?

- Không, chỉ một ngày thôi.

- Thế à? Anh ăn điểm tâm chưa?

- Rồi, - Hurstwood nói dối, rất nhã nhặn. - Tôi sắp đi cắt tóc.

- Anh đến uống một cốc nhé?

- Không, để sau vậy, - ông cựu quản lý nói. - Tôi sẽ gặp anh sau nhé. Anh cũng nghỉ ở đây?

- Vâng, - ông Kenny nói, rồi đổi chủ đề, ông ta thêm, - Công việc ở Chicago ra sao rồi?

- Vẫn như mọi khi, - Hurstwood nói và mỉm cười thân ái.

- Chị nhà có đi cùng anh không?

- Không.

- Chắc hôm nay tôi còn gặp anh nữa. Tôi đến đây ăn sáng. Vừa vào thì anh đi qua.

- Hẹn sẽ gặp, - Hurstwood nói rồi bỏ đi. Toàn bộ cuộc nói chuyện là một thử thách cho ông. Dường như từng lời nói thêm vào những rắc rối. Người này gợi nhớ đến bao nhiêu kỷ niệm. Ông ta là hiện thân của mọi thứ mà Hurstwood rời bỏ. Chicago, vợ ông, khách sạn thanh lịch, tất cả hiện lên, chào mừng và chất vấn. Ông ta lại ở cùng khách sạn, mong trò chuyện với ông, và chắc chắn muốn có thời gian vui vẻ cùng ông. Chẳng mấy nữa báo chí của Chicago sẽ tới. Báo chí địa phương nói đến họ hàng ngày. Ông quên hẳn thắng lợi với Carrie vì sắp tới mọi chuyện có thể vỡ lở, trong mắt người đàn ông này ông là một tên phá két. Ông gần như rên lên lúc vào hiệu cắt tóc. Ông quyết trốn và tìm một khách sạn tách biệt hơn.

Vì vậy, lúc ra ngoài, ông mừng vì hành lang vắng tanh, và hấp tấp đến chỗ cầu thang. Ông sẽ tìm Carrie và đi ra bằng lối dành cho phụ nữ. Họ sẽ ăn sáng ở một nơi kín đáo.

Tuy vậy, lúc qua hành lang, một người khác đang quan sát ông. Ông ta thuộc loại người Ailen bình thường, vóc người nhỏ

bé, ăn vận xoàng xĩnh, có cái đầu hình như là bản sao nhỏ hơn của một chính khách to lớn nào đó. Người này rõ ràng là đang nói chuyện với nhân viên lễ tân, nhưng lúc này quan sát vị cựu quản lý một cách sắc sảo.

Hurstwood cảm nhận được loại kiểm tra và nhận biết từ xa. Theo bản năng, ông cảm thấy người này là một thám tử, và ông là người bị theo dõi. Ông vội vàng đi qua, giả vờ không chú ý, nhưng đầu ông ngổn ngang bao ý nghĩ. Bây giờ sẽ xảy ra chuyện gì đây? Những người ấy có thể làm gì? Ông bắt đầu lo đến luật dẫn độ. Ông không hiểu kỹ luật này. Có khi ông sẽ bị bắt giữ. Ôi, nếu Carrie phát hiện ra! Montreal quá nguy hiểm với ông. Ông bắt đầu mong mỏi thoát khỏi nơi này.

Carrie đã tắm xong và đang đợi ông. Trông cô tươi tắn, quyến rũ hơn bao giờ hết, nhưng dè dặt. Từ lúc ông đi, cô có phần lấy lại thái độ lạnh lùng với ông. Tình yêu không bùng cháy trong lòng cô. Ông nhận thấy ngay, và những phiền muộn của ông càng tăng. Ông không thể ôm cô trong vòng tay, thậm chí ông không dám thử. Có một cái gì đó trong cô ngăn cản ông. Ý kiến của ông một phần là kết quả những điều vừa trải qua và suy ngẫm ở tầng hầm.

- Em sẵn sàng rồi chứ? - Ông hỏi, ân cần.

- Vâng, - cô trả lời.

- Chúng ta sẽ ra ngoài ăn sáng. Nơi này không hấp dẫn tôi nhiều lắm.

- Được thôi, - Carrie nói.

Họ đi ra, và người Ailen bình thường kia vẫn đứng ở góc, nhìn ông chăm chú. Hurstwood gần như không nén được lộ ra rằng ông biết sự có mặt của gã này. Sự xác lác trong cái nhìn của con

người này khiến ông khó chịu. Họ vẫn đi qua, và ông giải thích cho Carrie những điều liên quan đến thành phố. Cách đây không xa có một khách sạn khác, và họ bước vào.

- Thành phố này lạ lùng thế nào ấy, - Carrie nói, cô ngạc nhiên chỉ vì nó không giống Chicago.

- Nó không sôi nổi như Chicago, - Hurstwood nói. - Em không thích nó à?

- Không, - Carrie nói, tình cảm của cô đã đặt vào thành phố to lớn ở phía Tây kia rồi.

- Ờ, đến đây không phải vì thú vị, - Hurstwood nói.

- Ở đây có những gì? - Carrie hỏi, băn khoăn vì ông chọn thành phố này.

- Không có gì nhiều, - Hurstwood đáp. - Nó có một khu nghỉ dưỡng. Vài phong cảnh đẹp.

Carrie lắng nghe, nhưng cảm thấy bồn chồn. Trong tình trạng của cô, có nhiều thứ hủy hoại khả năng thưởng thức.

- Chúng ta sẽ không ở đây lâu, - Hurstwood nói, ông thực sự vui mừng thấy cô không hài lòng. - Ăn sáng xong, em đi chọn quần áo rồi chúng ta sẽ đi New York ngay. Em sẽ thích nơi ấy. Đây là một thành phố có nhiều thú hơn bất cứ nơi nào ngoài Chicago.

Ông dự định lên đi và biến luôn. Ông thấy các thám tử này sẽ làm gì, cái gì xúi các ông chủ của ông thuê họ - lúc đó ông đã lần đi rồi, xuống New York, một nơi ẩn náu dễ dàng. Ông biết thành phố này đủ để hiểu những bí mật và khả năng đánh lừa của nó là vô hạn.

Tuy nhiên, càng nghĩ ông càng thấy hoàn cảnh của mình thật

khốn khổ. Ông thấy đến đây chưa chắc đã xóa sạch được nguồn cơn. Chắc hẳn công ty sẽ thuê thám tử theo dõi ông - các nhân viên Pinkerton^[27] - hoặc mật vụ của Mooney và Boland. Họ có thể bắt giữ ông lúc ông cố đi khỏi Canada. Vì thế có khi ông buộc phải ở lại đây nhiều tháng, trong tình trạng này!

Trở lại khách sạn, Hurstwood lo lắng và vẫn sợ hãi thấy các báo buổi sáng. Ông muốn biết tin tức về hành động phạm tội của ông đã lan xa đến đâu. Vì thế ông bảo Carrie lát nữa ông sẽ lên, rồi ông đến một chỗ an toàn và lướt qua các báo. Nhiều gương mặt không quen và khả nghi, khiến ông ngại đọc trong hành lang, vì thế ông tìm hành lang chính ở tầng trên, rồi ngồi cạnh cửa sổ và xem kỹ. Tội tương tự của ông được viết rất ít, thỉnh thoảng mới có từ “tham ô” giữa những kẻ có thành tích bất hảo, những vụ giết người, tai nạn, các cuộc kết hôn và nhiều tin khác. Nửa buồn bã, ông ao ước xóa đi tất cả. Từng khoảnh khắc trong thời gian ở nơi xa xôi tuy an toàn nhưng lại tăng thêm cảm giác ông đã gây nên một sai lầm to lớn. Giá như ông biết cách thoát dễ dàng hơn.

Ông để báo lại trước khi lên phòng, cho rằng bằng cách đó sẽ giữ chúng khỏi tay Carrie.

- Em thấy thế nào? - Ông hỏi Carrie. Cô đang mãi nhìn ra ngoài cửa sổ.

- Ổn cả, - cô trả lời.

Ông bước tới, định nói chuyện với cô thì có tiếng gõ cửa.

- Có khi đó là một trong những gói hàng của em, - Carrle nói.

Hurstwood mở cửa, một người rất đáng ngờ đứng bên ngoài.

- Ông là ông Hurswood? - Người đó nói, với âm lượng cố làm ra vẻ khôn ngoan và quả quyết.

- Phải, - Hurstwood bình tĩnh nói. Ông biết loại người này quá rõ, đến mức sự dũng dưng quen thuộc của ông đã trở lại. Những người như thế này thuộc tầng lớp thấp nhất được chào đón ở khách sạn. Ông bước ra và khép cửa lại.

- Chắc ông biết tôi đến đây vì việc gì chứ? - Người đàn ông nói, tin cậy.

- Tôi có thể đoán ra, - Hurstwood nói nhẹ nhàng.

- Vậy ông định thủ và giữ riêng số tiền?

- Đây là việc của tôi, - Hurstwood nói dứt khoát.

- Ông thừa biết là ông không thể làm thế, - viên thám tử nói, nhìn ông lạnh lẽo.

- Nghe này, ông bạn, - Hurstwood nói hách dịch, - ông không hiểu gì về vụ này, và tôi không thể giải thích cho ông. Tôi định làm gì tôi sẽ làm, không cần đến sự khuyên nhủ ở bên ngoài. Ông phải thú lỗi cho tôi thôi.

- Thật vô ích nếu ông nói năng kiểu ấy, - người đó nói, - khi ông đã ở trong tay cảnh sát. Chúng tôi có thể gây nhiều rắc rối cho ông nếu chúng tôi muốn. Ông không đăng ký hợp thức ở khách sạn này, ông không mang vợ đi cùng, và báo chí hãy còn chưa biết ông ở đây. Ông hãy biết điều một chút.

- Ông muốn biết gì? - Hurstwood hỏi.

- Liệu ông có trả lại số tiền đó hay không?

Hurstwood lưỡng lự và nhìn xuống sàn.

- Giải thích cho ông việc này cũng vô ích, - cuối cùng, ông nói.
- Ông căn vặn tôi cũng vô ích nốt. Ông biết đấy, tôi không ngu. Tôi biết ông có thể và không thể làm gì. Ông có thể gây ra nhiều rắc rối nếu ông muốn. Tôi thừa biết thế, nhưng nó sẽ không giúp

ông lấy lại tiền. Hiện giờ, tôi quyết định việc mình làm. Tôi đã viết thư gửi Fitzferald & Moy, vì thế tôi không thể nói gì hơn. Ông hãy đợi, cho đến khi ông nghe thêm tin tức từ họ.

Trong lúc nói, ông dịch dần ra xa cửa, xuống hành lang, ra khỏi tầm nghe của Carrie. Lúc này, họ đã ở gần cuối hành lang mở ra phòng khách chung, rộng lớn.

- Ông không từ bỏ số tiền đó? - Người đàn ông hỏi.

Lời nói làm Hurstwood tức điên. Máu nóng dồn lên đầu ông. Nhiều ý nghĩ tự hình thành. Ông không phải là kẻ trộm. Ông không muốn có tiền. Nếu ông có thể giải thích cho Fitzferald & Moy, có khi sự việc sẽ trở lại ổn thỏa.

- Xem này, - ông nói, - thật vô ích nếu tôi nói về chuyện này mãi. Tôi tôn trọng quyền năng của ông, nhưng tôi phải giải quyết với những người hiểu biết.

- Ông không thể ra khỏi Canada với số tiền đó, - viên thám tử nói.

- Tôi chưa muốn đi, - Hurstwood nói. - Lúc nào tôi chuẩn bị sẵn sàng, chẳng có gì ngăn được tôi.

Ông quay lưng, và viên thám tử quan sát ông thật kỹ. Hình như là một việc quá quái. Ông vẫn đi rồi vào phòng.

- Ai thế? - Carrie hỏi.

- Một người bạn của anh ở Chicago.

Toàn bộ cuộc nói chuyện này thật choáng váng, lại đến sau tất cả những lo lắng khác trong suốt tuần qua, đủ gây nên sự u ám sâu xa và thay đổi phẩm hạnh trong Hurstwood. Điều làm ông đau đớn nhất là thực tế ông đang bị truy nã như một tên trộm. Ông bắt đầu nhìn thấy sự bất công của xã hội, chỉ nhìn nhận sự

việc phiến diện, thường chỉ là một thời điểm trong cả một bi kịch dài. Mọi loại báo chí chỉ nêu một việc là ông lấy tiền. Còn vì sao và lấy thế nào chỉ nói qua loa. Mọi sự rắc rối dẫn đến sự việc đó thì chẳng ai hay biết. Ông bị buộc tội mà không được thấu hiểu.

Trong ngày hôm đó, ngồi trong phòng với Carrie, ông quyết định trả lại số tiền. Ông sẽ viết thư gửi Fitzferald & Moy, giải thích toàn bộ sự việc, rồi gửi hỏa tốc. Có lẽ họ sẽ tha thứ cho ông. Có khi họ còn đề nghị ông trở về. Ông sẽ lập một báo cáo giả mà ông bịa ra để viết gửi họ. Rồi sau đó, ông sẽ rời thành phố khác thường này.

Ông suy nghĩ kỹ càng suốt một giờ bản báo cáo về trạng thái phức tạp cho hợp lý. Ông muốn thuật lại với họ về vợ ông, nhưng không thể. Cuối cùng, ông thu ngắn lại thành một lời xác nhận ông đã hành động nông nổi vì những người bạn thú vị, thấy kết mở, ông đã lấy tiền ra, ngẫu nhiên cửa kết sập lại. Ông vô cùng ân hận vì hành động này. Ông rất lấy làm tiếc đã đẩy họ vào một chuyện rắc rối như thế. Ông xin sửa chữa bằng cách gửi trả phần lớn số tiền đó. Phần còn lại ông sẽ trả ngay khi có thể. Liệu có cơ may nào cho ông được phục hồi không? Ông chỉ gợi ý mơ hồ đến việc này.

Tình trạng rắc rối của người đàn ông có thể được đánh giá qua cách giải thích của bức thư này. Vào lúc này, ông quên bằng rằng nếu có được phục hồi vị trí cũ, ông sẽ đau khổ biết chừng nào. Ông quên rằng mình đã tự cắt đứt với quá khứ bằng một lưỡi gươm, và nếu ông cố xoay xử bằng cách nào đấy để tái hợp, vết cắt khép lại lởm chởm sẽ luôn luôn hiện rõ. Ông luôn quên một điều gì đó - vợ ông, Carrie, ông cần tiền, tình trạng hiện tại, - và đấy cố nhiên không phải là lý do. Dù sao mặc lòng, ông đã gửi thư, và ông đợi trả lời rồi mới gửi tiền.

Trong lúc đó, ông chấp nhận hoàn cảnh hiện tại với Carrie, tận hưởng niềm vui.

Giữa trưa, mặt trời lên cao và rót dòng lũ vàng óng qua cửa sổ mở rộng phòng họ. Chim sẻ hót ríu rít. Có tiếng cười và tiếng hát trong không gian. Hurstwood không thể rời mắt khỏi Carrie. Cô như tia nắng trong toàn bộ tình trạng bất an của ông. Chao ôi, nếu như cô chỉ yêu ông trọn vẹn, chỉ quàng tay quanh người ông, dạt dào hạnh phúc như ông đã thấy cô trong công viên nho nhỏ ở Chicago, ông sẽ sung sướng biết chừng nào! Nó sẽ đền bù cho ông, cho ông thấy ông không mất hết. Ông sẽ không cần gì hơn.

- Carrie, - ông nói lúc đứng lên và tiến đến chỗ cô, - từ nay trở đi, em sẽ ở bên tôi chứ?

Cô nhìn ông hơi chế nhạo, nhưng mũi lòng vì thương cảm lúc nhìn mặt ông ép lên mặt cô. Đây chính là tình yêu, dữ dội và mãnh liệt, tình yêu được đề cao vì khó khăn và lo lắng. Cô không khỏi mỉm cười.

- Từ nay, hãy để tôi là tất cả của em nhé, - ông nói. - Đừng bắt tôi lo âu thêm nữa. Tôi sẽ chân thành với em. Chúng ta sẽ đến New York và mua một căn hộ xinh đẹp. Tôi sẽ đi làm, và chúng ta sẽ hạnh phúc. Em sẽ là của tôi nhé?

Carrie nghiêm nghị lắng nghe. Trong lòng cô không say mê nồng nàn, nhưng ý nghĩa của các sự việc và sự gắn gũi của người đàn ông này tạo nên một thứ giống như cảm giác ưa thích. Cô cảm thấy khá tiếc cho ông, sự nuối tiếc nảy sinh từ một thứ mới gần đây còn là sự ngưỡng mộ vô cùng. Cô chưa bao giờ cảm thấy yêu ông thực sự. Cô sẽ hiểu nếu như cô có thể phân tích tình cảm của mình, nhưng lúc này cô cảm thấy xúc động nồng nàn của ông đã đập đổ những rào chắn giữa họ.

- Em sẽ ở lại với anh chứ? - Ông hỏi.

- Vâng, - cô nói và gật đầu.

Ông kéo cô vào sát mình, hôn tới tấp lên môi, lên má cô.

- Thế nhưng, anh phải cưới em, - cô nói.

- Anh sẽ đi đăng ký ngay hôm nay, - ông trả lời.

- Bằng cách nào? - Cô hỏi.

- Dùng tên giả, - ông đáp. - Anh sẽ lấy một cái tên mới và sống một cuộc đời mới. Từ nay trở đi, anh sẽ lấy tên là Murdock.

- Ôi, anh đừng lấy tên ấy, - Carrie nói.

- Sao lại không? - Ông nói.

- Em không thích tên ấy.

- Vậy anh nên lấy tên gì nào? - Ông hỏi.

- Bất cứ tên gì, trừ cái tên kia.

Ông nghĩ một lúc, vẫn ôm cô trong vòng tay, rồi nói:

- Thế Wheeler thì sao?

- Được ạ, - Carrie nói.

- Vậy là Wheeler nhé, - ông nói. - chiều nay anh sẽ làm giấy đăng ký.

Một mục sư dòng Baptist làm lễ cưới cho họ, họ thấy thoải mái với sự thiêng liêng đầu tiên này.

Cuối cùng, thư trả lời của công ty ở Chicago tới. Thư do ông Moy viết. Ông ta rất ngạc nhiên vì Hurstwood đã làm việc này, rất lấy làm tiếc sự thể lại ra nông nỗi ấy. Nếu số tiền được trả lại, họ sẽ không khởi tố ông và thực sự tiếc vì ông đã thiếu ý chí. Còn việc ông trở lại hoặc phục hồi cương vị cũ cho ông, họ chưa biết

chắc sẽ tác động ra sao. Họ sẽ suy nghĩ thấu đáo và sau này sẽ trao đổi với ông qua thư, có lẽ phải mất một thời gian nữa, vân vân và vân vân.

Tóm lại, cốt lõi vấn đề là không hy vọng gì, và họ muốn có số tiền ấy để đỡ rắc rối nhất. Hurstwood đọc lời phán quyết cuối cùng. Ông quyết định trả lại chín ngàn rưỡi đôla cho người đại diện mà họ nói sẽ phái đến, và giữ lại một ngàn ba trăm đôla để sử dụng. Ông đánh điện trả lời ưng thuận, giải thích với người đại diện ghé đến khách sạn cùng ngày hôm ấy, lấy giấy chứng nhận thanh toán, rồi bảo Carrie gói ghém hành lý. Lúc bắt đầu cuộc di chuyển mới này, ông hơi ngã lòng nhưng dần dần bình tĩnh lại. Thậm chí ông còn sợ có thể bị bắt và đưa trở về, vì thế ông cố che giấu các động thái, nhưng không thể được. Ông dặn đưa hành lý của Carrie ra ga xe lửa và gửi nhanh đến New York. Hình như không ai theo dõi ông, nhưng ông ra đi vào lúc ban đêm. Ông rất lo lắng, sợ rằng đến ga đầu tiên qua biên giới hoặc ở ga New York, một sĩ quan cảnh sát đang chờ ông.

Carrie hoàn toàn không hay biết về vụ trộm và nỗi sợ của ông, cô thích thú đến sáng sẽ tới New York. Nhiều quả đồi tròn, xanh tươi canh gác cho dòng sông Hudson khiến cô chú ý vì vẻ đẹp của chúng, nối tiếp nhau thành hàng ven sông. Cô đã nghe nói về con sông Hudson, về thành phố New York đồ sộ, và lúc này nhìn ra ngoài, tâm trí cô ngập tràn ngạc nhiên.

Lúc đoàn tàu rẽ hướng Đông ở Spuyten Duyvil và chạy dọc bờ Đông của sông Harlem, Hurstwood bồn chồn bảo cô chú ý vì họ đã ở rìa thành phố. Sau những trải nghiệm ở Chicago, cô tưởng sẽ có nhiều dòng xe cộ - một đường cái to dành cho các đường ray - và nhận thấy khác hẳn. Cảnh tượng vài con tàu trên sông Harlem và nhiều hơn trên dòng sông Đông khiến trái tim trẻ

trung của cô náo nức. Đây là dấu hiệu đầu tiên của biến cả mệnh mông. Tiếp đến là một đường phố bằng phẳng có những căn nhà bằng gạch năm tầng, rồi đoàn tàu chui vào đường hầm.

- Ga Trung tâm! - Một nhân viên tàu hô lên, rồi sau vài phút tối tăm và khói mù mịt, ánh sáng ban ngày lại xuất hiện. Hurstwood đứng dậy và cầm cái túi du lịch nhỏ của ông lên. Ông hết sức căng thẳng. Ông cùng Carrie đợi bên cửa rồi xuống tàu. Không ai đến gần ông, nhưng ông lén liếc ngược xuôi lối ra phố. Ông bối rối đến mức quên cả Carrie bị rớt lại sau, và ngạc nhiên vì chỉ quan tâm tới mình. Lúc ông đi qua ga, sự căng thẳng của ông lên tới cực điểm rồi giảm dần. Trong chớp mắt ông đã ở trên hè, và không ai ngoài những người xà ích réo gọi ông. Ông thở phào và quay người, chợt nhớ đến Carrie.

- Em tưởng anh bỏ chạy và trốn em rồi, - cô nói.

- Anh đang cố nhớ lại xe nào đưa chúng ta tới Gilsey^[28], - ông trả lời.

Carrie không lắng nghe ông, cô thích thú vì đường phố tấp nập.

- New York lớn chừng nào? - Cô hỏi.

- Ờ, khoảng một triệu dân hoặc hơn^[29], - Hurstwood nói.

Ông nhìn quanh và vẫy một chiếc xe, nhưng ông làm bằng một động tác đã thay đổi.

Lần đầu tiên trong nhiều năm, ý nghĩ phải tính toán đến việc chi tiêu dè xẻn lóe lên trong trí ông. Một việc thật khó chịu.

Ông quyết định không mất thời gian sống trong khách sạn mà sẽ thuê một căn hộ. Ông nói thế với Carrie, và cô ưng thuận ngay.

- Hôm nay chúng ta sẽ xem, nếu anh muốn, - cô nói.

Ông chợt nhớ đến việc trải qua ở Montreal. Ở các khách sạn lớn, chắc chắn ông sẽ gặp nhiều người Chicago mà ông quen biết. Ông đứng dậy và bảo xà ích:

- Đưa tôi đến Belfort, - ông nói, biết đó là nơi đỡ gặp phải người quen nhất. Rồi ông ngồi xuống.

- Khu dân cư ở đâu hở anh? - Carrie hỏi, cô không biết những bức tường cao năm tầng ở hai bên đường kia là chỗ ở của nhiều gia đình.

- Ở khắp mọi nơi, - Hurstwood nói, ông biết thành phố khá rõ.
- Ở New York không có các bãi cỏ đâu. Tất cả những chỗ kia đều là nhà.

- Thế thì em chẳng thích, - Carrie nói, cô bắt đầu có ý kiến của riêng mình.

XXX

Vương quốc cao thượng

Một người như Hurstwood có thể là nhân vật nổi tiếng ở Chicago, song rõ ràng chỉ là một giọt nước trong đại dương khi sống ở New York. Ở Chicago, dân số mới khoảng năm trăm ngàn người, các triệu phú chưa nhiều. Người giàu không lộ lộ đến mức chìm chết tất thấy những người thu nhập khiêm tốn vào cảnh tối tăm. Sự chú ý của dân chúng không bị sao nhãng vì những nhân vật có tiếng trong các lĩnh vực nghệ thuật, xã hội và tôn giáo, cũng như loại trừ một người có địa vị khỏi tầm mắt. Ở Chicago chỉ có hai cách để nổi bật là chính trị và thương mại. Ở New York, có đến năm chục cách, và mỗi cách có tới hàng trăm người cần mẫn theo đuổi, vì thế có nhiều người nổi tiếng. Biển cả đầy những cá voi. Một con cá tầm thường ắt phải biến khỏi tầm nhìn, giữ nguyên tình trạng vô hình. Nói cách khác, Hurstwood chẳng là gì.

Trong một hoàn cảnh như thế, có một hậu quả tế nhị, tuy không phải lúc nào cũng được chiếu cố, dẫn đến nhiều bi kịch trên đời. Nó tạo nên một không khí tác động mạnh đến những con người bình thường. Bầu không khí này có thể cảm thấy dễ dàng và nhanh chóng. Dạo chơi giữa các tòa nhà nguy nga, những cỗ xe lộng lẫy, những cửa hiệu, nhà hàng và khách sạn sang trọng đủ loại; mùi thơm của hoa, của lụa là, của rượu vang; tiếng cười của những con người mãn nguyện và xa hoa, của những cái liếc nhìn lóe lên, sáng như ngọn giáo thách thức; cảm thấy chất lượng của những nụ cười sắc ngọt như lưỡi kiếm lấp

lánh, của nền nếp nhờ địa vị, và bạn sẽ hiểu cái không khí vô cùng kiêu ngạo ấy là gì. Chẳng cần phải tranh cãi đây có phải là vương quốc cao thượng không, miễn là cõi trần vẫn bị nó thu hút và trái tim con người vẫn là lĩnh vực đáng để tranh giành, với điều kiện trái tim đó giữ nguyên sự cao quý. Bầu không khí của vương quốc này sẽ tạo ra những kết quả khủng khiếp trong tâm hồn con người. Nó giống như một loại thuốc thử. Một ngày của nó như một giọt thuốc thử, sẽ ảnh hưởng và biến màu các quan điểm, mục tiêu và nỗi khao khát trí tuệ, và nó sẽ giữ nguyên màu nhuộm mãi mãi. Với người chưa có kinh nghiệm, một ngày của nó giống như thuốc phiện với người chưa được thử. Sự thèm muốn nếu được thỏa nguyện, sẽ là kết quả vĩnh viễn trong các giấc mơ và cái chết. Chao ôi! Những giấc mơ chưa thành sẽ day dứt, dễ dàng, là những bóng ma lơ lửng, ra hiệu và dẫn đi, ra hiệu và dẫn đi cho đến lúc chết, làm tan biến sức mạnh của chúng và trả lại cho chúng ta sự mù quáng vốn là bản chất của trái tim.

Một người ở độ tuổi và khí chất như Hurstwood không tránh khỏi ảo tưởng và những khao khát cháy bỏng của tuổi trẻ, nhưng không có sức mạnh của hy vọng, tràn trề như nguồn nước lúc đang trai tráng. Bầu không khí như thế không thể khuấy động trong ông những hoài bão của một chàng trai mười tám, nhưng chúng cũng bị kích thích tuy thiếu hy vọng làm chúng trở nên quyết liệt. Ông không thể không chú ý đến những dấu hiệu giàu có và xa hoa trên từng người. Trước kia ông đã từng ở New York và biết những cuộc tiêu khiển điên rồ của nó. Với ông, thành phố này có phần là một nơi kinh hoàng, vì nó tập hợp mọi thứ ông kính trọng nhất trên đời này - sự giàu có, địa vị và danh tiếng. Trong thời hưng thịnh, còn là một quản lý, ông đã từng chạm cốc với phần lớn các nhân vật tai mắt, do đó ông coi mình là trung tâm và có địa vị hàng đầu. Những câu chuyện lôi cuốn

nhất về khoái lạc và xa hoa mà ông kể đều về các địa điểm và con người ở đây. Ông hiểu rằng một cách vô ý thức, ông đã chạm phải vận may suốt ngày đêm, một trăm hoặc năm trăm ngàn chẳng cho người ta đặc ân để sống lâu hơn là phong lưu ở một nơi giàu sang như thế. Tập tục phong lưu và sự phù hoa đòi hỏi những khoản tiền phong phú hơn nhiều, vì thế người nghèo chẳng có chỗ dung thân. Ông hiểu rõ sự tình này, hiện giờ càng trở nên gay gắt khi ông đương đầu với thành phố, cắt đứt khỏi bạn bè, bị tước đoạt số của cải vừa phải, thậm chí cả tên tuổi của ông, và buộc phải bắt đầu trận chiến để một lần nữa, giành lại vị trí và sự sung túc. Ông chưa già, cũng không ngu dần nên cảm thấy phải sớm bắt tay vào việc. Bất thành linh, cuộc chiến vì quần áo sang trọng, địa vị và quyền lực mang một ý nghĩa đặc biệt. Nó càng nổi bật vì trái ngược hẳn với tình cảnh gieo neo của riêng ông.

Mà nó gieo neo thật. Ông sớm phát hiện ra rằng thoát khỏi nỗi sợ bị bắt chẳng phải là điều kiện thiết yếu cho sự tồn tại của ông. Rằng mối nguy hiểm đã qua, cảnh túng thiếu tiếp theo trở thành một thứ đau khổ. Số tiền nhỏ mọn một ngàn ba trăm đôla cùng với ít tiền lẻ phải trang trải cho đủ thứ nhu cầu: thuê nhà, quần áo, đồ ăn thức uống và giải trí cho nhiều năm sắp tới là cảnh phải tính toán chi li trong con người vốn quen mỗi năm chi tiêu gấp năm lần tổng số đó. Trong mấy ngày đầu tiên ở New York, ông suy nghĩ về chủ đề này khá kỹ càng và quyết định phải hành động nhanh chóng. Thế là, ông tham khảo cơ hội kinh doanh đăng trên các báo buổi sáng và bắt đầu nghiên cứu cẩn thận.

Tuy nhiên, trước hết ông phải ổn định đã. Carrie và ông đi tìm nhà như đã thỏa thuận, và tìm được một căn trên phố Bảy mươi tám, gần đại lộ Amsterdam. Đó là một ngôi nhà năm tầng, và căn hộ của họ ở tầng ba. Vì thực tế đường phố chưa xây dựng xong,

nên có thể nhìn thấy những ngọn cây xanh tươi trong công viên Trung tâm ở phía Đông, mặt nước mênh mông của sông Hudson ở phía Tây, một ý niệm lơ mờ qua các cửa sổ đằng Tây. Với ưu thế có sáu phòng và một buồng tắm chạy thành một đường thẳng, họ buộc phải trả ba mươi năm đôla một tháng, một giá trung bình thuê nhà thời ấy, song vẫn là giá cắt cổ. Carrie chú ý đến kích thước khác nhau của phòng ở đây với ở Chicago, và nói đến điều đó.

- Em sẽ không tìm ra nhà nào tốt hơn đâu, em yêu ạ, - Hurstwood nói, - trừ phi em vào một trong các ngôi nhà kiểu cổ, và lúc đó sẽ không có bất cứ một tiện nghi nào.

Carrie chọn nơi ở mới này vì nó mới và đồ gỗ sáng sủa. Đây là một trong các ngôi nhà rất mới có hệ thống sưởi bằng hơi nước, và đó là một thuận lợi lớn. Bếp lò cố định, có nước nóng và lạnh, xe đưa đồ ăn, ống nói và chuông gọi người trông nom nhà cửa khiến cô rất ưng ý. Cô đủ bản năng của người nội trợ để hài lòng với những thứ này.

Hurstwood dàn xếp với một trong các ngôi nhà trả góp và họ trang bị đồ đạc trọn vẹn cho căn hộ, đồng ý giảm năm chục đôla và mỗi tháng mười đôla. Ông đặt một tấm biển nhỏ mang tên G.W. Wheeler và gắn trên thùng thư ở tiền sảnh. Carrie thấy quá kỳ quặc khi nghe người quản gia gọi cô là bà Wheeler, nhưng cô kịp quen ngay và coi như cái tên ấy là của mình.

Các chi tiết trong nhà đã ổn, Hurstwood đến thăm một số cơ hội đăng trên quảng cáo để mua cổ phần của một quán rượu nào đó đang phát đạt ở khu thương mại. Sau khách sạn nguy nga ở phố Adams, ông không còn lòng dạ nào với những quán rượu tầm thường trên các thông báo. Ông mất nhiều ngày tìm kiếm và thấy chúng thật khó ưa. Tuy vậy, nhờ các cuộc trò chuyện, ông

thu được những hiểu biết đáng kể vì phát hiện ra ảnh hưởng của Tammany Hall^[30] và giá trị của cảnh sát trong tổ chức đó. Ông biết rằng những nơi làm ăn lời lãi và phát đạt nhất đều được quản lý như một cơ sở kinh doanh hợp pháp, kiểu như Fitzferald & Moy điều hành. Những căn phòng phụ thanh lịch và những phòng uống kín đáo trên tầng hai thường là những thứ phụ thuộc của chính những nơi làm ăn có lãi. Ông nhìn thấy trên ngực sơ-mi của các viên quản lý bộ vệ những viên kim cương lớn, quần áo của họ cắt may tuyệt khéo và việc kinh doanh rượu ở đây mang lại lợi nhuận vàng.

Chí ít ông đã tìm ra một người có khách sạn trên phố Warren có vẻ là người mạo hiểm xuất sắc. Khách sạn ở vị trí đẹp và được cải tiến kha khá. Chủ nhân khẳng định công việc làm ăn rất thuận lợi và trông cũng có vẻ như thế.

- Chúng tôi giao du với một tầng lớp rất chọn lọc, - ông ta nói với Hurstwood. - Các thương nhân, người bán hàng và những tay nhà nghề. Đây là tầng lớp ăn mặc thanh lịch. Không có kẻ vô công rồi nghề. Chúng tôi không cho phép bọn chúng tới nơi này.

Hurstwood lắng nghe tiếng chuông gọi người thu ngân, và quan sát việc buôn bán một lát.

- Nó sinh lời đủ cho hai nơi, nhỉ? - Ông hỏi.

- Tự ông thấy nếu ông biết đánh giá việc kinh doanh rượu, - ông chủ nói. - Đây chỉ là một trong hai nơi tôi có. Quán kia trên phố Nassau. Mình tôi không thể trông nom xuể cả hai. Nếu tôi có một người nữa thạo kinh doanh, tôi sẽ không ngần ngại chung quán kia và để người đó quản lý.

- Tôi có đủ kinh nghiệm, - Hurstwood nói, ôn tồn, nhưng ông cảm thấy hơi thiếu tự tin khi nhắc tới Fitzferald & Moy.

- Vậy ông có thể tùy ý, ông Wheeler ạ, - người chủ nói.

Ông ta gợi ý chia một phần ba tiền lãi cố phần, tài sản cố định và đặc quyền kế nghiệp, đáp lại người chung vốn sẽ góp một ngàn đôla và khả năng quản lý. Không bao gồm đất đai nhà cửa, vì ông chủ quán rượu chỉ cho thuê cơ ngơi này.

Lời đề nghị đủ chân thành, nhưng có một vấn đề khiến Hurstwood băn khoăn là chỉ được hưởng một phần ba tiền lãi, mà ở đây mỗi tháng phải kiếm được một trăm rưỡi đôla mới đủ trang trải cho mọi chi tiêu thông thường trong gia đình và sống đầy đủ. Tuy nhiên, sau nhiều thất bại tìm nơi ông muốn, đây không phải là lúc do dự. Hiện thời, xem chừng mỗi tháng sẽ chỉ được trả một trăm đôla. Nhờ quản lý sáng suốt và cải tiến, có thể sẽ được nhiều hơn. Vì thế ông đồng ý hùn vốn và dành một ngàn đôla, chuẩn bị sẵn sàng cho ngày hôm sau sẽ tham gia.

Cảm nghĩ đầu tiên của ông là hoan hỉ và ông thổ lộ với Carrie rằng ông đã có một sự sắp xếp tuyệt vời. Song lẽ, thời gian đầu cho phép ông suy nghĩ kỹ càng. Ông thấy đối tác của ông rất khó chịu. Ông ta thường xuyên say khướt và trở nên gắt gỏng. Đây là điều mà Hurstwood không thể quen trong kinh doanh. Ngoài ra, còn nhiều bất đồng trong công việc. Khách quen ở đây chẳng có gì giống với ở Chicago. Ông thấy phải mất một thời gian dài mới có thể kết bạn được. Những người này chỉ vội vàng ra, vào, chẳng màng đến tìm kiếm tình bạn. Quán rượu cũng không có chỗ tụ tập hoặc đi thơ thẩn. Nhiều ngày, rồi nhiều tuần lễ trôi qua mà chưa hề có một lời chào hỏi thân tình như ông đã quen hàng ngày ở Chicago.

Một việc nữa, Hurstwood thiếu vắng những con người danh tiếng, - những nhân vật ăn vận sang trọng, quý phái tăng thêm vẻ phong nhã cho các quán rượu, mang đến những tin tức nóng

hỏi từ xa và những nhóm chọn lọc. Suốt một tháng trời, ông chưa gặp một người nào như thế. Tối tối, khi vẫn còn tại vị, thỉnh thoảng ông đọc những sự kiện liên quan tới các nhân vật tai mắt mà ông quen biết, những người ông đã nhiều lần nâng cốc với họ. Ở Chicago, họ đến thăm một quán rượu như Fitzferald & Moy hoặc Hoffman House^[31] ở khu phố trên, nhưng ông biết họ sẽ chẳng bao giờ xuống chốn này.

Thêm nữa, công việc làm ăn không tốt đẹp như ông tưởng. Nó có tăng lên chút ít, nhưng ông thấy vẫn phải dè xẻn chi tiêu cho gia đình, và thật bẽ mặt.

Ban đầu, ban đêm về nhà khuya và nhìn thấy Carrie là một điều thích thú. Ông cố xoay sở để ăn tối với Carrie vào khoảng từ sáu đến bảy giờ, và ở nhà cho đến chín giờ sáng, nhưng sau một thời gian, sự mới lạ này tan dần, và ông bắt đầu cảm thấy là một bốn phận kéo dài.

Tháng đầu tiên vừa qua, Carrie nói rất tự nhiên:

- Em định tuần này xuống phố và mua một bộ váy áo.

- Loại nào hở em? - Hurstwood nói.

-Ồ, loại đi dạo phố.

- Được thôi, - ông mỉm cười trả lời, tuy ông thầm nghĩ nếu cô không mua sẽ dễ chịu hơn với tình hình tài chính của ông. Ngày hôm sau chẳng có gì để nói, nhưng đến sáng hôm sau nữa, ông hỏi:

- Em đã mua áo chưa?

- Chưa ạ, - Carrie nói.

Ông dừng một lát, ngẫm nghĩ rồi nói:

- Em hoãn lại vài ngày liệu có phiền không?

- Không ạ, - Carrie đáp, không hiểu sự lưu ý của ông. Cô chưa bao giờ nghĩ ông liên quan với những rắc rối về tiền nong trước kia. - Vì sao kia?

- Ồ, rồi anh sẽ nói, - Hurstwood nói. - Hiện nay, việc đầu tư của anh vốn rất nhiều tiền. Anh mong thu hồi lại trong một thời gian ngắn, nhưng bây giờ mới đến gần đích.

- Ồ! - Carrie trả lời. - Được thôi ạ, anh yêu. Sao anh không bảo em trước?

- Vì không cần thiết, - Hurstwood nói.

Cô bằng lòng mọi thứ, nhưng trong cách nói của Hurstwood có một cái gì đó làm Carrie nhớ đến Drouet và việc làm ăn nhỏ của anh mà lúc nào cũng nói sắp thắng lợi. Trong cô có một ý nghĩ mới về Hurstwood.

Tiếp theo là thỉnh thoảng có những việc khác, những việc nhỏ nhỏ tương tự, ấn tượng của chúng cứ chồng chất để rồi cuối cùng sẽ vỡ lở. Carrie không phải là kẻ đần. Hai con người không thể chung sống dài lâu nếu không hiểu nhau. Những khó khăn về tinh thần của một người sẽ tự lộ ra dù người đó có tự nguyện thú nhận hay không. Những nỗi phiền toái len lỏi trong không khí và góp phần u ám, tự nói nên lời. Hurstwood vẫn sành mặc như thường lệ, nhưng chúng là những bộ ông đã có khi ở Canada. Carrie nhận thấy ông không lấp đặt một tủ áo lớn tuy mọi thứ của ông đều to cả. Cô cũng nhận ra rằng ông không hề gợi ý gì đến các trò tiêu khiển, không nói gì đến những thứ cụ thể liên quan đến công việc của ông. Đây không phải là Hurstwood phong lưu ở Chicago, không phải là Hurstwood hào phóng, sang trọng mà cô đã biết. Sự thay đổi quá hiển nhiên, khó thoát khỏi bị phát hiện.

Đến lúc cô bắt đầu cảm thấy sự thay đổi sắp đến và cô không còn là người tri kỷ của ông nữa. Hiển nhiên là ông hay giấu giếm và giữ kín những ý định của mình. Cô phải hỏi xin ông những thứ vật vãnh. Đây là một tình thế khó chịu cho một người đàn bà. Rất yêu làm nó dường như là hợp lý, đôi khi đáng tin, nhưng không bao giờ vừa ý. Khi không yêu lắm, kết cục càng rõ ràng bao nhiêu càng ít thỏa mãn bấy nhiêu.

Về phần Hurstwood, ông đang ra sức chống lại những khó khăn trong một hoàn cảnh đã thay đổi. Ông quá khôn ngoan nên không thể không nhận thức được lỗi lầm to lớn ông đã phạm và thấm thía rằng ông đã thu hoạch rất khá ở nơi trước kia, rồi hết giờ này sang giờ khác, hết ngày này sang ngày khác, ông không thể không đối chiếu tình cảnh ngày trước trái ngược với hiện nay của ông.

Ngoài ra, ông sợ gặp bạn bè thời xưa, một nỗi sợ rất khó chịu, vì đến thành phố này chưa được bao lâu, ông đã bất ngờ chạm trán với một người, ở Broadtway, ông nhìn thấy một người ông quen tiến đến gần. Không còn thời gian để giả vờ không nhận ra. Những cái liếc nhìn quá sắc, nhận ra nhau quá rõ. Vì thế người bạn, một khách quen thuộc một trong các hãng bán buôn ở Chicago thấy cần phải dừng lại.

- Ông khỏe không? - Ông ta nói và chìa tay ra, rành rành là với tình cảm lẫn lộn với sự không quan tâm thành thật.

- Rất khỏe, - Hurstwood nói, cũng bối rối. - Còn ông?

- Tôi ổn, tôi xuống đây vì việc buôn bán. Giờ ông ở đây à?

- Vâng, - Hurstwood nói, - tôi có nhà ở phố Warren.

- Vậy ư? - Người bạn nói. - Rất mừng nghe tin đó. Tôi sẽ đến thăm ông.

- Vàng, - Hurstwood nói.

- Tạm biệt, - người đó nói, mỉm cười lịch sự và đi thẳng.

“Hắn chẳng buồn hỏi thăm số nhà mình, - Hurstwood nghĩ, - hắn chẳng nghĩ đến việc sẽ đến”. Ông lau trán đã dâm dấp mồ hôi, và thành thật mong không bao giờ gặp ai nữa.

Những việc như thế ảnh hưởng đến sự đôn hậu của ông. Hy vọng duy nhất của ông là sự việc tiền nong sẽ khấm khá hơn. Ông đã có Carrie. Ông đã trả xong tiền đồ đạc. Ông vẫn có địa vị của mình. Giờ đây, ông sẽ phải đem lại cho Carrie những trò giải trí. Chắc chắn ông giữ được tính tự phụ đủ lâu, bù lại không cần phô trương, rồi mọi sự sẽ ổn thỏa. Ông thất bại chính là không tính đến điểm yếu trong bản chất của con người - những khó khăn trong cuộc sống vợ chồng. Carrie trẻ trung. Với ông và với cô, sự khác biệt về tinh thần là thông thường. Bên bàn ăn, bất cứ lúc nào, những thái cực tình cảm cũng có thể trở thành đối cực. Việc này thường xảy ra trong các gia đình biết điều chỉnh nhất. Những bất đồng lật vạt lộ ra trong những dịp như thế cần một tình yêu lớn lao để xóa tan. Không có tình yêu, cả đôi bên đều tính đếm và sau một thời gian là thành chuyện.

XXXI

Con cưng của số phận

Với Carrie, ảnh hưởng của thành phố và tình hình riêng của Hurstwood diễn ra tương đương nhau, cô vui vẻ tiếp nhận mọi thứ mà số phận mang lại. Mặc dù ban đầu cô không ưa New York, chỉ ít lâu sau cô rất thích nó. Không khí thành phố trong trẻo, phố xá đông người hơn, và sự thờ ơ đặc biệt gây cho cô ấn tượng rất mạnh. Cô chưa bao giờ thấy một căn hộ nhỏ như của cô, và chẳng mấy chốc nó đã chiếm được tình cảm của cô. Nội thất mới tinh tạo ấn tượng nổi bật, tủ buýp phê do chính Hurstwood sắp xếp sáng lấp lánh. Đồ đạc trong từng phòng rất phù hợp, trong phòng khách cũng như phòng đằng trước đều đặt dương cầm, vì Carrie nói muốn học đàn. Cô có một người hầu và nhanh chóng phát triển các mưu kế và cách cung cấp thông tin trong nhà. Lần đầu tiên trong đời cô cảm thấy ổn định, và dù sao cũng đàng hoàng trong cái nhìn của xã hội đúng như cô quan niệm. Ý nghĩ của cô đủ vui vẻ và ngây thơ. Trong một thời gian dài cô chỉ bận tâm đến việc sắp xếp căn hộ ở New York, và ngạc nhiên vì mười gia đình cùng sống trong một tòa nhà mà vẫn xa lạ và đứng đưng với nhau. Cô cũng kinh ngạc vì tiếng còi của hàng trăm con tàu trong cảng, những hồi còi dài và trầm của các tàu chạy bằng hơi nước và phà khi có sương mù. Những con tàu này dường như nói lên rằng biển cả khiến chúng trở nên đáng thán phục. Từ các cửa sổ phía tây, Carrie ngắm nhìn Hudson và thành phố phát triển nhanh chóng ở bờ bên kia. Nó có nhiều thứ để suy ngẫm và đủ giải trí cho cô hơn một năm mà chưa chán.

Thêm nữa, Hurstwood quá quan tâm đến tình yêu dành cho cô. Tuy rất lo lắng, song ông chưa bao giờ lộ ra những khó khăn với cô. Ông xử sự với vẻ tự cao tự đại, ung dung nhận cương vị mới vì đã quen việc và hãnh diện vì các xu hướng và thành công của Carrie. Tối tối ông về ăn cơm rất đúng giờ và thấy trong phòng ăn xinh xắn một cảnh tượng hấp dẫn. Về mặt nào đấy, sự nhỏ bé của căn phòng tăng thêm sự xa hoa cho nó. Trông nó tròn vẹn và đầy đủ. Bàn ăn trải khăn trắng muốt, bày các đĩa xinh xắn, cây đèn bốn ngọn nến chiếu sáng, mỗi ngọn có một cái chụp màu đỏ. Những miếng cá, thịt hoặc sườn nướng để giữa Carrie và cô hầu, còn đồ hộp tạm thời không đụng đến. Carrie học cách làm bánh quy, và sớm đạt đến trình độ có thể trưng ra một đĩa những miếng bánh nhẹ nhàng, ngon lành nhờ công sức của cô.

Tháng thứ hai, thứ ba và thứ tư qua đi như thế. Mùa đông đã đến, cùng với cảm giác ở nhà là hơn cả, vì thế việc đi xem hát không nhắc đến nhiều. Hurstwood rất cố gắng trang trải mọi chi tiêu mà không lộ ra vẻ này, khác. Ông giả vờ đang tái đầu tư tiền nong để củng cố công việc làm ăn cho những hồi kết huy hoàng hơn trong tương lai. Ông tạm bằng lòng khoản chi quần áo cho ông rất ít ỏi, và hiếm khi đề nghị mua bất cứ cái gì cho Carrie. Mùa đông đầu tiên đã trôi qua như thế.

Trong năm thứ hai, công việc Hurstwood điều hành có phần phát đạt hơn. Hàng tháng, ông thường xuyên được một trăm rưỡi đôla như ông lương trước. Thật không may, dạo này Carrie đã rút ra những kết luận chắc chắn, và ông đã cãi cọ với vài người quen.

Vốn là người thụ động, dễ tiếp thu hơn là năng động và tháo vát, Carrie chấp nhận hoàn cảnh. Tình trạng của cô dường như đủ hài lòng. thỉnh thoảng họ đi xem hát cùng nhau, đôi khi

trong mùa nghỉ, họ đến bãi biển và nhiều nơi khác nhau trong thành phố, nhưng họ chọn không gặp người quen. Lẽ tất nhiên Hurstwood đã không còn thể hiện các cung cách khéo léo với cô và giảm bớt một trong những thói quen. Không có những hiểu lầm, không có những khác biệt hiển nhiên về quan điểm. Trên thực tế, không hề có tiền hoặc bạn bè tới thăm, ông kéo dài một cuộc sống không thể khuấy động ghen tuông hoặc bình luận. Carrie khá cảm thông với những cố gắng của ông và không để tâm đến việc thiếu những trò giải trí như cô từng hưởng hời ở Chicago. New York như một thực thể liên hợp và căn hộ của cô tạm thời đủ dùng.

Tuy nhiên, khi công việc làm ăn của Hurstwood phát đạt, ông bắt đầu lựa chọn những người quen biết, như một thông lệ. Ông cũng tự cho phép mình may mắn nhiều hơn. Ông tự thuyết phục rằng cuộc sống gia đình rất quý giá với ông, nhưng thỉnh thoảng phải được phép không ăn tối ở nhà. Lần đầu tiên làm thế, ông nhận về là ông bị giữ chân. Carrie ăn một mình, và mong việc đó sẽ không xảy ra lần nữa. Lần thứ hai cũng thế, ông nhận về, nhưng vào lúc cuối cùng. Lần thứ ba ông quên bằng và sau đó mới giải thích. Những sự kiện này tách rời trong nhiều tháng.

- Anh đã ở đâu vậy, George? - Carrie hỏi, sau lần vắng mặt thứ nhất.

- Anh bị giữ lại nơi làm việc, - ông ân cần nói. - Có vài việc anh phải uốn nắn.

- Em tiếc vì anh không thể về nhà, - cô cởi mở nói. - Em đã làm một bữa ngon đến thế.

Lần thứ hai ông nại có tương tự, nhưng lần thứ ba khiến Carrie cảm thấy nó hơi không bình thường.

- Anh không thể về nhà, - tối hôm sau, ông nói. - Anh bận quá.

- Anh không thể nhắn cho em biết được ư? - Carrie hỏi.

- Anh cũng định thế, - ông nói. - nhưng anh quên khuấy, cho đến khi muộn quá chẳng làm gì được nữa.

- Còn em đã có một bữa tối ngon lành! - Carrie nói.

Lúc này, từ những quan sát của ông về Carrie, ông hình dung cô là loại chỉ thích quanh quẩn ở nhà. Sau một năm, ông thực lòng cho rằng những thể hiện tình cảm chủ yếu của cô trong cuộc sống là tìm thấy bản chất tự nhiên trong các công việc nội trợ. Tuy ông đã xem cô diễn kịch ở Chicago, nhưng suốt một năm qua, ông chỉ thấy cô giới hạn trong những mối quan hệ với căn hộ của cô và ông, do tình trạng ông tạo ra, cô không hề có bất cứ người bạn hoặc hội hè nào, ông đã rút ra kết luận khác thường này. Ông mãi nguyện có một người vợ hài lòng với tình trạng như thế, và sự mãi nguyện này đã tạo nên kết quả tự nhiên của nó. Vì ông tưởng cô toại nguyện, ông cảm thấy chỉ cần cho những thứ như thế là đủ góp phần vào sự thỏa mãn ấy. Ông đã cung cấp đồ đạc, đồ trang trí, đồ ăn thức uống và quần áo cần thiết. Ý nghĩ làm cô vui, đưa cô vào cuộc sống huyền ảo và phô trương ngày càng ít dần. Ông cảm thấy thế giới bên ngoài đầy lôi cuốn, nhưng không còn nghĩ cô muốn đi cùng. Có lần ông đi xem hát một mình. Lần khác ông nhập bọn với vài người bạn mới trong một buổi tối chơi bài pôkơ. Từ khi tiền nong khấm khá trở lại, ông thấy thích ăn mặc chải chuốt. Tuy nhiên, tất cả không còn cung cách đường bệ như thói quen của ông ở Chicago nữa. Ông tránh những nơi vui vẻ vì dễ gặp những người biết ông.

Carrie bắt đầu cảm thấy chuyện này theo nhiều cách nhạy cảm khác nhau. Cô không thuộc loại phiền lòng lắm vì những hành động của ông. Không yêu ông thắm thiết, nên cô không

ghen theo kiểu làm rối tung lên. Thực ra, cô không ghen tí nào. Hurstwood khiến cô hài lòng vì thái độ thích đáng, khi ông còn coi trọng việc đó. Lúc ông không về nhà, cô thấy cũng chẳng có gì khủng khiếp. Cô tán thành việc ông có những cảm dỗ thông thường của đàn ông - những người ông trò chuyện, những nơi ông ghé đến, các bạn bè cùng trao đổi. Cô rất sẵn lòng để ông tiêu khiển theo cách của ông, nhưng cô không thích bị bỏ lơ. Tuy nhiên, tình hình của cô xem chừng vẫn khá hợp lý. Cô chỉ nhận thấy Hurstwood có phần khang khác.

Trong năm thứ hai ở phố Bảy mươi tám, một phụ nữ trẻ rất đẹp cùng chồng dọn đến căn hộ bỏ trống, đối diện với tiền sảnh của họ. Sau này, cả hai làm quen với Carrie. Việc này xảy ra chỉ vì sự bố trí của các căn hộ ở cùng một nơi, do cái giá đưa đồ ăn. Loại thang máy tiện lợi này dùng đưa chất đốt, các đồ tạp phẩm từ dưới tầng hầm lên và chở rác cùng các loại phế thải xuống, cho hai nhà cùng tầng dùng chung, mỗi căn hộ có một cửa nhỏ mở thông vào giá.

Nếu các cư dân của cả hai căn hộ đáp lại tiếng còi của người trông nom nhà cùng một lúc, họ sẽ đứng đối diện khi mở cửa giá. Một buổi sáng, khi Carrie đến lấy báo, người mới đến, một phụ nữ xinh đẹp da nâu trạc hai mươi ba tuổi cũng đến đó với mục đích tương tự.

Cô ta mặc áo ngủ và áo choàng, đầu tóc rối bù, nhưng trông xinh đẹp và niềm nở đến mức Carrie thấy mến ngay lập tức. Người đó chỉ mỉm cười bẽn lễn, nhưng thế là đủ. Carrie thấy muốn làm quen, và một cảm giác tương tự cũng khuấy động trong người kia, cô ta thán phục gương mặt thánh thiện của Carrie.

- Người phụ nữ mới dọn đến nhà bên cạnh rất xinh đẹp, -

Carrie kể với Hurstwood bên bàn ăn.

- Họ là ai vậy? - Hurstwood hỏi.

- Em không biết, - Carrie nói. - Tên đề trên quả chuông là Vance. Có ai ở đằng ấy chơi đàn rất hay. Em đoán là cô ta.

- Ờ, trong thành phố này em đừng bao giờ kể lể này nọ về những người ở nhà bên cạnh, nhớ chưa? - Hurstwood nói, nhấn mạnh quan niệm thông thường của New York về hàng xóm.

- Anh nghĩ xem, - Carrie nói, - em ở đây với chín gia đình khác đã hơn một năm mà em chưa quen biết người nào. Những người này ở đây đã hơn một tháng mà đến sáng nay em mới nhìn thấy một người.

- Thế càng hay, - Hurstwood nói. - Em không bao giờ biết là sẽ giao du với ai đâu. Có khi những người này lại là bạn tốt.

- Em mong thế, - Carrie nói, tán thành.

Câu chuyện xoay sang chủ đề khác, và Carrie không nghĩ đến việc này nữa cho đến một, hai ngày sau, cô đi chợ thì chạm trán với cô Vance. Cô ta nhận ra Carrie và gật đầu chào, Carrie mỉm cười đáp lại. Việc này tạo khả năng làm quen. Nếu lần này không nhận ra nhau, chắc sẽ không có sự giao thiệp sau này.

Suốt vài tuần, Carrie chưa nhìn thấy cô Vance, nhưng đã nghe cô ta chơi đàn qua bức tường mỏng ngăn phòng đằng trước của các căn hộ, và thích sự lựa chọn thú vị các tác phẩm và sự tài hoa trong diễn xuất của họ. Bản thân Carrie chỉ có thể chơi ở mức độ rất xoàng, nên khi cô Vance thể hiện đa dạng, Carrie thấy gần như một tài năng lớn. Mọi thứ cô nhìn thấy và nghe thấy - tuy chỉ là những mảnh nhỏ và hình bóng - cho thấy trong một tiêu chuẩn nào đấy, những người này rất tao nhã và sống dư dật. Vì thế Carrie sẵn sàng mở rộng quan hệ bạn bè nếu được phép.

Một hôm chuông nhà Carrie reo và người hầu đang trong bếp, ấn nút ở lối vào chung tầng trệt để mở chốt bằng điện. Khi Carrie đợi bên cửa tầng ba xem ai gọi, thì cô Vance xuất hiện.

- Xin cô tha lỗi, - cô ta nói. - Tôi ra đi lúc nãy và quên mang theo chìa khóa ngoài, nên đành bấm nhờ chuông nhà cô vậy.

Đây là mảnh chung của các cư dân trong tòa nhà mỗi khi quên chìa khóa ngoài. Song họ thường không xin lỗi.

- Không sao, - Carrie nói. - Tôi mừng vì chị đã làm thế. Thỉnh thoảng tôi cũng làm vậy.

- Thời tiết hôm nay không dễ chịu lắm, nhỉ? - Cô Vance nói và ngập ngừng giây lát.

Thế là, sau vài lời mở đầu, quan hệ thăm hỏi đã hình thành, cả cô Vance lẫn Carrie đều tìm thấy một tình bạn dễ chịu.

Thỉnh thoảng, Carrie sang thăm cô ta và được cô ta đáp lễ. Cả hai căn hộ đều đẹp, tuy nhà Vance có phần sang trọng hơn.

- Tối nay, tôi muốn cô đến chơi và gặp chồng tôi, - không lâu sau khi quen biết, cô Vance nói. - Anh ấy muốn gặp cô. Cô biết chơi bài chứ?

- Tôi chỉ biết một chút thôi, - Carrie nói.

- Vậy chúng ta sẽ chơi bài. Nếu chồng cô về, mời anh ấy đến chơi luôn thế.

- Tối nay anh ấy không về ăn cơm, - Carrie nói.

- Vậy khi nào anh ấy về, chúng tôi sẽ mời luôn.

Carrie ưng thuận và tối hôm đó cô gặp Vance, một người đầy đà, trẻ hơn Hurstwood vài tuổi, nhìn bề ngoài anh ta có cuộc sống vợ chồng ấm cúng, tiền nong dư dật hơn là vẻ đẹp con

người. Ngay từ cái liếc nhìn đầu tiên, anh đã có thiện cảm với Carrie và đối xử thân ái, dạy cô chơi bài kiểu mới và trò chuyện với cô về New York cùng những thú vui của nó. Cô Vance chơi vài bài dương cầm, và cuối cùng Hurstwood đến.

- Rất vui được gặp cô, - ông nói với cô Vance khi Carrie giới thiệu, ông thể hiện vẻ duyên dáng xưa đã quyến rũ được Carrie.

- Ông có nghĩ là vợ ông bỏ trốn không? - Vance nói và chìa tay ra giới thiệu.

- Tôi không biết liệu cô ấy có thể tìm được người chồng nào tốt hơn không, - Hurstwood nói.

Ông chú ý đến cô Vance, và trong giây lát Carrie lại nhìn thấy điều cô đã mất trong con người Hurstwood - sự khéo léo và tăng bốc mà ông rất thạo. Cô cũng thấy cô ăn vận không sang trọng như cô Vance, còn lâu mới bằng. Những ý nghĩ mơ hồ này kéo dài không lâu. Tình cảnh của cô đã rõ ràng. Cô thấy cuộc sống của cô đang trở nên buồn chán, và lần này cô cảm nhận được căn nguyên nỗi buồn. Nỗi u sầu cũ đầy thôi thúc, mong muốn là người có ích đã trỗi dậy. Carrie luôn khao khát được thì thầm nhỏ to liên quan đến những khả năng của cô.

Kết quả của nhận thức này không xảy ra ngay lập tức, vì Carrie ít chủ động. Nhưng dù sao cô cũng có khả năng hiểu bản thân trong xu thế thay đổi khiến cô dễ chịu đựng. Hurstwood không nhận thấy gì. Ông không ý thức được những điều tương phản mà Carrie đã quan sát thấy. Thậm chí ông chẳng hề nhận thấy bóng dáng u buồn đọng trong mắt cô. Tệ hơn cả, lúc này cô bắt đầu cảm thấy lẻ loi trong nhà và tìm kiếm, bầu bạn với cô Vance, người quá ưa thích cô.

Một buổi sáng, cô Vance vào nhà Carrie, vẫn khoác áo ngủ

mềm màu hồng mặc từ lúc dậy. Hurstwood và Vance đã ai đi đường nấy từ một giờ trước đó.

- Chiều nay chúng ta đi xem hát đi, - cô Vance nói.

- Được thôi, - Carrie nói, nhận ra vẻ được cưng chiều và ăn vận đẹp đẽ trong diện mạo nói chung của cô Vance. Trông cô như thể rất được yêu quý và chiều chuộng từng mong muốn nho nhỏ. - Chúng ta sẽ xem gì đây?

-Ồ, tôi muốn xem Nat Goodwin, - cô Vance nói. - Tôi nghĩ anh ta là diễn viên thú vị nhất đấy. Báo chí nói đây là một vở hay.

- Chúng ta phải đi lúc mấy giờ? - Carrie hỏi.

- Khởi hành lúc một giờ và đi bộ xuống Broaway từ phố Ba mươi tư, - cô Vance nói. - Đây là một chuyến tản bộ thú vị. Anh ta ở Madison Square.

- Tôi rất sẵn lòng, - Carrie nói. - Chúng ta phải trả tiền vé bao nhiêu?

- Không quá một đôla, - cô Vance nói.

Cô ta đi ra, và lúc đồng hồ điểm một giờ lại xuất hiện, lộng lẫy trong trang phục dạo chơi màu xanh sẫm, với chiếc mũ sang trọng phù hợp. Carrie đã tô điểm đủ đẹp, nhưng người phụ nữ này làm cô đau đớn vì sự tương phản. Hình như cô ta có nhiều món đồ xinh đẹp, cầu kỳ mà Carrie không có. Những đồ nữ trang bằng vàng, cái ví da màu xanh lá cây thanh lịch khắc chữ đầu tên cô, cái mũ soa đẹp, họa tiết phong phú, và đại loại thế. Carrie cảm thấy cần nhiều quần áo hơn và đẹp hơn so với người phụ nữ này, vì nếu có ai nhìn hai người sẽ chọn ngay cô Vance chỉ vì y phục. Đây là một ý nghĩ khó chịu tuy khá bất công, vì hiện giờ thân hình Carrie đã nảy nở đẹp đẽ và duyên dáng, cô thuộc tuýp phụ nữ vô cùng hấp dẫn vì sắc thái nhan sắc của mình. Trang phục

của hai người rất khác biệt, cả chất liệu và thời đại, nhưng sự khác biệt này không dễ nhận thấy. Tuy nhiên, nó tăng thêm sự bất mãn của Carrie với tình trạng của mình.

Dạo chơi xuống Broadway là một trong những nét đặc biệt nổi bật của thành phố hồi đó. Tập hợp tại đó trước và sau buổi diễn không chỉ toàn bộ các phụ nữ đẹp thích dạo phố phô trương, mà cả đám mày râu thích nhìn ngắm và ngưỡng mộ họ. Đây là cuộc diễu hành rất ấn tượng của các gương mặt kiêu diễm và áo quần rực rỡ. Phụ nữ diện mũ, giày, găng đẹp nhất, bước đi tay khoác tay đến những cửa hiệu sang trọng hoặc các nhà hát chạy dài từ phố Mười bốn đến phố Ba mươi tư. Đàn ông cũng đi diễu trong những bộ cánh mới nhất. Thợ may phải bảo đảm những dấu vết trên kích thước bộ comple, thợ giày ở cốt giày và màu sắc thích hợp, thợ làm mũ trên mũ. Thật vậy, nếu một người mê thích thời trang muốn bảo đảm cho một bộ đồ mới, chắc chắn là trước hết phải đi dạo ở Broadway. Hiểu rõ và chính xác thực tế này, vài năm sau có một bài hát rất phổ biến tên là *Chàng có ở Broadway không*^[32] rất hợp thời tại các nhà hát trong thành phố, miêu tả tỉ mỉ những sự việc liên quan đến cuộc dạo chơi buổi chiều trong những ngày có suất diễn.

Suốt thời gian ở New York, Carrie chưa bao giờ nghe về cuộc diễu hành hào nhoáng này, chưa bao giờ có mặt ở Broadway khi việc đó diễn ra. Song, đây là một việc quen thuộc với cô Vance, cô ta chỉ không hiểu nó như một thực thể, nhưng thường xuyên có mặt, chủ tâm đi để nhìn ngắm và được ngắm nhìn, gây náo động vì nhan sắc của mình và xua tan mọi khuynh hướng trưng diện bằng cách bản thân cô tương phản với vẻ đẹp và thời trang của tỉnh lẻ.

Sau khi họ xuống xe trên phố Ba mươi tư, Carrie bước đi khá

ung dung, nhưng chẳng mấy chốc cô đã dồn con mắt vào đám đông thú vị lúc họ dạo chơi. Cô bỗng nhận ra cung cách của cô Vance khá cứng nhắc dưới cái nhìn chăm chú của cánh mày râu và các quý bà quý cô ăn vận thanh lịch, những cái liếc nhìn của họ không thay đổi vì mọi phép tắc đúng mực nào. Nhìn chăm chăm hình như là một việc phù hợp và tự nhiên. Carrie nhìn chăm chú và cũng bị nhìn hau háu. Nam giới mặc áo bành tô hoàn mỹ, đội mũ cao, vừa bước đi vừa vung can đầu bịt bạc và nhìn bằng con mắt rất có ý thức. Phụ nữ sột soạt váy áo cứng nhắc, lan tỏa những nụ cười và hương thơm giả tạo. Carrie nhận thấy trong những thứ đó rất ít tinh túy và rất nhiều sự xấu xa. Má đỏ phấn và môi thắm son, mái tóc thơm phức, những cặp mắt to, mờ mịt và yếu đuối là phổ biến. Cô giật mình nhận ra rằng cô đang trong một đám đông thời trang, đang dạo chơi ở một nơi phô trương và hào nhoáng đến thế! Rất nhiều tủ kính bày nữ trang, châu báu sáng lấp lánh trong các cửa hiệu dọc phố. Những cửa hàng bán hoa, lông thú, đồ lót nam giới, bánh mứt kẹo... nối nhau liên tiếp. Đường phố đầy xe cộ. Những người gác cửa trịnh trọng mặc chế phục lộng lẫy, thắt lưng và khuy áo bằng đồng sáng chói, đợi ở đằng trước các phòng bán đấu giá xa hoa. Xà ích đi ủng màu vàng nâu, quần bó màu trắng và áo khoác xanh lơ, khúm núm đợi các nữ chủ nhân đang mua sắm. Toàn bộ con phố phảng phất hương vị giàu sang và phô trương, còn Carrie cảm thấy cô không có gì hết. Cuộc sống của cô không cho phép có thái độ và vẻ sang trọng của cô Vance, người được chu toàn mọi thứ cho nhan sắc của mình. Carrie hình dung rằng nhiều người sẽ nghĩ là rành rành trong hai người, cô ăn mặc kém đẹp hẳn. Nó làm cô tổn thương rất nhanh, và cô quyết định rằng sẽ không đến đây lần nữa, cho đến khi nào trông cô đẹp đẽ hơn. Đồng thời, cô ước mong được cảm thấy sung sướng dạo chơi ở

đây như một người bình đẳng.

XXXII

Bữa tiệc Belshazzar^[33]

Cuộc dạo chơi này đã nảy sinh trong lòng Carrie nhiều cảm xúc, khiến tâm trạng cô xốn xang quá mức vì những tình tiết bi ai trong vở kịch tiếp theo. Người nghệ sĩ mà họ xem rất được mến mộ vì trình diễn một vở hài kịch nhẹ nhàng, trong đó nổi buồn lúc đầu đủ tương phản và làm nhẹ tính hài hước. Chúng ta đã biết, sân khấu có sức hút rất lớn với Carrie. Cô không bao giờ quên cô đã thành công ở Chicago. Nó đọng lại trong trí cô và chiếm giữ ý thức của cô trong nhiều buổi chiều dài lê thê đu đưa trên ghế bập bênh, chỉ có cuốn tiểu thuyết mới nhất góp phần vào niềm vui duy nhất trong hoàn cảnh của cô. Cô chưa lần nào xem một vở kịch mà thiếu khả năng nhận thức sinh động. Có vài cảnh khiến cô ao ước được đóng một vai, được thể hiện trong vai diễn những tình cảm mà cô cảm nhận. Gần như lúc nào cũng thế, cô bị trí tưởng tượng mạnh mẽ cuốn đi và ngẫm nghĩ một mình cả ngày hôm sau. Cô sống trong những sự kiện đó cũng như trong thực tại, tạo nên cuộc sống hàng ngày của cô.

Không ít lần đi xem kịch, thực tại khuấy động tận đáy tâm can cô. Hôm nay, một bài hát khe khẽ về nỗi khát khao cứ ngân nga mãi trong lòng cô và vẻ đẹp lộng lẫy, vui tươi mà cô đã thấy. Chao ôi, những người đàn bà đó đi lướt qua cô, sôi nổi gấp trăm lần, họ là ai vậy? Những bộ quần áo lộng lẫy, thanh lịch, những cái khuy màu sắc đáng kinh ngạc, những đồ trang sức bằng bạc và vàng ấy từ đâu mà ra? Những con người xinh đẹp ấy ở đâu vậy? Họ đi lại giữa những đồ đạc tao nhã và chạm khắc, những

bức tường trang trí, những tấm thảm tinh tế ư? Những ngôi nhà giàu có của họ, tổn bao tiền của mới tậu được, ở đâu vậy? Những con ngựa bóng mượt, khỏe khoắn, gặm cỏ rào rào trong chuồng nào và đóng vào những cỗ xe huy hoàng? Những người hầu ăn vận tề chỉnh, chải chuốt vợ vẫn nơi nào? Chao ôi, những tòa lâu đài, những ngọn chúc đài, nước hoa, những khuê phòng sang trọng và những bàn ăn nặng trĩu! New York chắc phải đầy những tòa nhà như thế, hoặc không thể có những con người đẹp đẽ, kiêu kỳ và xác xược đó. Những nhà kính nào chứa họ. Cô nói lòng biết rằng cô không phải là người trong số đó, - than ôi, cô đã mơ một giấc và nó không trở thành hiện thực. Cô ngạc nhiên vì tình cảnh cô đơn của mình suốt hai năm vừa qua, vì sự thờ ơ với thực tế là chưa bao giờ đạt được thứ cô mong đợi.

Vở kịch là một trong những vở dựng dành riêng cho phòng khách, các quý bà và quý ông ăn vận quá ư lộng lẫy trải qua những dần vật, đau khổ vì tình hoặc ghen tuông giữa những đồ đạc tráng lệ vây quanh. Những nhận xét dí dỏm cảm dỗ những con người suốt ngày thèm muốn vật chất xung quanh và chưa bao giờ hài lòng vì chúng. Họ say mê thể hiện nỗi đau trong các hoàn cảnh tưởng tượng.

Ai mà không đau lòng trên chiếc ghế mạ vàng? Ai mà không đau đớn giữa những tấm thảm thêu thơm phức, đồ đạc bọc đệm và người hầu bận chế phục? Sầu khổ trong những hoàn cảnh như thế trở thành một việc hấp dẫn. Carrie thèm được như thế. Cô muốn thử nghiệm những nỗi đau dù là bất cứ thứ gì trong cõi trần ai, nếu không chí ít cũng tái tạo chúng trong điều kiện mê hôn trên sân khấu. Đầu óc cô bị những thứ nhìn thấy tác động, và lúc này vở kịch dường như là một thứ quá ư đẹp đẽ. Chẳng mấy nổi, cô lạc trong cuộc sống mà nó thể hiện, và ao ước không bao giờ trở về. Giữa các màn, cô nghiên cứu các nhóm khán giả ở

các hàng ghế và lô đằng trước, và nảy ra ý tưởng mới về khả năng ở New York. Cô tin chắc rằng chưa được nhìn thấy nó toàn diện, rằng thành phố là một hoạt động quay cuồng trong lạc thú và khoái cảm.

Dự các cuộc vui, chính Broadway dạy cô một bài học nhảy bén hơn. Quang cảnh cô chứng kiến lúc này như càng mở rộng thêm và lên đến cực điểm. Biết bao thú lộng lẫy và những hành động điên rồ cô chưa bao giờ thấy. Nó xác nhận nhận thức của cô về tình trạng hiện tại. Cô không sống, không thể đòi hỏi được sống, cho tới khi một thứ như thế này đến trong đời cô. Đàn bà tiêu tiền như nước, cô nhìn thấy trong các cửa hiệu lúc đi qua. Hoa, kẹo, nữ trang hình như là những thứ quan trọng, rất được chú ý đối với giới phụ nữ tao nhã. Còn cô, cô không đủ tiền tiêu vặt để thỏa mãn những cuộc đi chơi như thế vài lần trong tháng.

Đêm hôm ấy, căn hộ nhỏ xinh xắn dường như là nơi tâm thường. Nó không phải là nơi ở của cái thế giới thú vị kia. Cô nhìn người hầu làm bữa với con mắt hờ hững. Những cảnh trong vở kịch hiện ra trong trí cô. Phần vì cô nhớ đến một nữ diễn viên xinh đẹp, đóng vai người tình được tán tỉnh và tranh giành. Vẻ duyên dáng của cô ta đã chinh phục trái tim Carrie. Trang phục của cô ta là mọi thứ mà nghệ thuật nghĩ ra, nổi đau khổ của cô ta rất thật. Carrie có thể cảm nhận nỗi khổ mà cô ta thể hiện. Nó là thứ mà Carrie có thể diễn. Thậm chí có nhiều chỗ cô còn có thể diễn hay hơn. Vì thế, cô nhắm lại lời thoại. Ôi, nếu như cô được đóng vai ấy, đời cô sẽ khoáng đạt biết bao! Cô cũng có thể diễn xuất rất đạt.

Khi Hurstwood về nhà, Carrie rất ủ rũ. Cô ngồi, đu đưa và nghĩ ngợi, và không để ý đến những tưởng tượng của mình bị đứt đoạn; cô nói ít hoặc lặng thinh.

- Em sao thế, Carrie? - Lát sau Hurstwood hỏi, chú ý đến trạng thái lặng lẽ, gần như buồn bã của cô.

- Không có gì ạ, - Carrie nói. - Tối nay em thấy không được khỏe.

- Em không ốm chứ? - Ông hỏi và tiến đến sát cô.

- Ồ không, - cô nói, gần như dằn dỗi, - em chỉ cảm thấy không khỏe thôi.

- Thế thì tệ quá, - ông nói và sửa lại áo khoác sau khi hơi cúi xuống. - Anh đang định tối nay chúng ta đi xem hát.

- Em không muốn đi, - Carrie nói, bực mình vì những cảnh tượng huy hoàng của cô bị phá vỡ và biến mất. - Chiều nay em đi xem rồi.

- Thế ư? - Hurstwood nói. - Vỡ gì vậy?

- *Mở vàng*^[34].

- Có hay không?

- Khá hay, - Carrie nói.

- Em không muốn xem lại tối nay sao?

- Em không nghĩ thế, - cô nói.

Song, lúc đã thoát khỏi cảnh u sầu và đến bên bàn ăn, cô thay đổi ý nghĩ. Một ít thức ăn trong bụng đã làm nên điều kỳ diệu. Cô đi xem lần nữa, và tạm thời lấy lại bình tĩnh. Tuy vậy, cú đòn thức tỉnh đã phóng. Nhiều lần cô thoát khỏi những ý nghĩ bất mãn, song hiện giờ chúng lại đến lần nữa. Thời gian và sự tái diễn mới kỳ diệu làm sao! Nước chảy, rồi cuối cùng đá cũng phải mòn!

Sau cuộc đi xem trên độ một tháng, cô Vance mời Carrie đi

xem hát buổi tối với vợ chồng họ. Cô đã nghe Carrie nói Hurstwood không về nhà ăn tối.

- Sao cô không đi cùng chúng tôi? Đừng ăn tối thui thủi một mình. Chúng ta sẽ xuống Sherry^[35] ăn tối rồi sau đó đến Lyceum^[36]. Cô đi cùng chúng tôi nhé.

- Tôi chắc là sẽ đi, - Carrie trả lời.

Cô bắt đầu ăn vận từ lúc ba giờ để năm rưỡi khởi hành đến nhà hàng danh tiếng, chen vai thích cánh giành vị thế trong tầng lớp thượng lưu. Trong bộ áo này, Carrie muốn thể hiện ảnh hưởng của sự giao du với cô Vance trưng diện. Cô liên tục chú ý đến những thứ mới mẻ trong mọi thứ hợp với trang phục của người phụ nữ này.

“Cô định đội cái mũ kia ư?” hoặc “Cô có thấy đôi găng mới có khuy ngọc trai hình trái xoan kia không?” là những cách nói tiêu biểu cho những lựa chọn.

- Lần sau cô mua đôi giày có khuy, đế dày và mũi da sơn nhé, bạn thân mến, - cô Vance nói.

- Nhất định rồi, - Carrie đáp.

- Cô đã nhìn thấy các áo bờ-lu nữ ở Altman chưa? Họ có một số mẫu đẹp nhất đấy. Tôi đã thấy một chiếc mà tôi biết là cô mặc vào sẽ vô cùng lộng lẫy. Tôi đã nói thế khi nhìn thấy nó.

Carrie lắng nghe rất chăm chú, vì chúng ám chỉ đến sự thân mật hơn sự thương tình giữa những người đàn bà đẹp. Cô Vance thích sự hiền hậu cố hữu của Carrie đến mức cô thích thú gợi ý đến những thứ hàng mới nhất.

- Sao cô không mua cho mình những chiếc váy đẹp bằng hàng séc bán ở Lord & Taylor? - Một hôm, cô Vance nói. - Chúng theo

phong cách lượn tròn, và sẽ thịnh hành từ nay trở đi. Cô mặc chiếc màu lơ sẫm sẽ rất đẹp.

Carrie háo hức lắng nghe. Những lời đó chẳng bao giờ đến giữa cô và Hurstwood. Tuy vậy, cô bắt đầu gợi ý thứ này thứ khác, Hurstwood đồng ý mà chẳng phát biểu gì. Ông nhận ra xu hướng mới của Carrie, rồi cuối cùng, nghe quá nhiều về cô Vance và cung cách thú vị của cô ta, ông ngờ đấy là nguồn gốc thay đổi của vợ. Ông không định sớm nói những lời phản đối dù nhẹ nhất, nhưng ông cảm thấy nhu cầu của Carrie đang tăng nhanh. Ông không thích điều này, đúng hơn là ông chăm sóc cô theo kiểu của mình, và giữ vững quan điểm. Mặc dù vậy, trong các vụ giao dịch có những chi tiết gây cho Carrie cảm giác ông không hài lòng những đòi hỏi của cô. Ông không tán dương những thứ mua được. Nó làm cô tin rằng cô bị bỏ lơ và một vết rạn nho nhỏ đã chen vào giữa họ.

Tuy vậy, một trong những kết quả những gợi ý của cô Vance là trong dịp này, Carrie hài lòng vì cách ăn vận. Cô mặc bộ đẹp nhất, và sung sướng nghĩ nếu cô mặc bộ đồ đẹp nhất ắt nó phải trang nhã và vừa vặn. Cô Vance tán tụng trông Carrie đúng là một phụ nữ hai mươi mốt tuổi ăn mặc đẹp, làm đôi má Carrie ửng hồng, cặp mắt to của cô long lanh. Trời sắp mưa, và Vance đã gọi xe ngựa theo yêu cầu của vợ.

- Chồng cô không đến sao? - Vance ám chỉ, lúc gặp Carrie trong phòng khách nhỏ nhà mình.

- Không ạ, anh ấy bảo không về nhà ăn tối.

- Tốt hơn hết là cô để lại một bức thư ngắn, báo với anh ấy chúng ta ở đâu. Có khi anh ấy lại đến.

- Vâng, - Carrie nói, lúc trước cô không nghĩ ra việc này.

- Nhấn anh ấy chúng ta ở Sherry đến tám giờ. Song, tôi đoán là anh ấy biết.

Carrie đi qua phòng khách, váy áo sột soạt, và nguệch ngoạc mấy dòng, tay vẫn đi găng. Lúc cô trở lại, trong nhà Vance có một người mới đến.

- Cô Wheeler, để tôi giới thiệu anh Ames, anh họ tôi, - cô Vance nói. - Anh ấy sẽ đi cùng chúng ta, phải không Bob?

- Rất vui được gặp cô, - Ames nói và lịch sự cúi chào Carrie.

Carrie liếc nhìn con người có vóc dáng rất cường tráng. Cô cũng thấy anh ta điển trai, râu ria cạo nhẵn và trẻ trung, nhưng không có gì hơn.

- Anh Ames vừa đến New York vài ngày, - Vance xen vào, - và chúng tôi cố gắng đưa anh ấy đi xem đây đó.

- Ô, thế ạ? - Carrie nói và nhận một cái liếc nhìn nữa của người mới đến.

- Vâng, tôi mới từ Indianapolis^[37] đến khoảng một tuần, - Ames nói, ngồi lên mép ghế đợi cô Vance hoàn tất việc trang điểm.

- Tôi đoán anh thấy New York là một nơi đáng xem, phải không ạ? - Carrie nói, đánh bạo tránh sự im lặng.

- Nó khá rộng để đi loanh quanh suốt một tuần, - Ames trả lời, vui vẻ. Chàng thanh niên này quá ư vui tính và hoàn toàn không điệu bộ, màu mè. Với Carrie, dường như anh là người duy nhất vượt qua được những dấu vết bẽn lễn cuối cùng của tuổi trẻ. Hình như Ames không giỏi trò chuyện, nhưng xứng đáng là người ăn mặc đẹp và dũng cảm. Carrie cảm thấy nói chuyện với anh không đến nỗi khó khăn.

- Tôi cho rằng bây giờ chúng ta đã sẵn sàng rồi. Xe đang chờ bên ngoài.

- Đi nào, mọi người, - Vance nói, tươi tắn mỉm cười. - Bob này, anh sẽ phải chăm sóc bà Wheeler đấy nhé.

- Tôi sẽ cố gắng, - Bob cười đáp và tiến đến gần Carrie hơn. - Cô sẽ không cần trông nom nhiều chứ, thưa cô? - Anh ta sốt sắng, có phần lấy lòng và cầu cạnh.

- Tôi mong là không nhiều lắm, - Carrie nói.

Họ xuống cầu thang, cô Vance mời và trèo vào xe đã mở cửa sẵn.

- Ổn rồi, - Vance nói và sập cánh cửa, rồi xe lăn bánh.

- Chúng ta sẽ xem gì đây? - Ames hỏi.

- Sothern, - Vance nói, - trong vở *Ngài Chumpley*^[38].

- Ông ấy diễn hay lắm! - Cô Vance nói. - Ông ấy là người khôi hài nhất hạng.

- Tôi thấy báo chí ca ngợi thế, - Ames nói.

- Tôi không nghi ngờ gì, - Vance xen vào, - nhưng chúng ta sẽ rất thích vở đó.

Ames bị xếp ngồi cạnh Carrie, nên anh buộc phải chú ý ít nhiều đến cô. Anh thích thú thấy cô trẻ như thế, xinh đẹp như thế mà đã là vợ, tuy đó chỉ là sự thích thú đầy tôn trọng. Không hề có chút gì vương vấn của người đàn ông với một phụ nữ trung diện bảnh bao. Anh tôn trọng tình trạng hôn nhân, và nghĩ ở Indianapolis chỉ có một số ít cô gái xinh đẹp có thể kết hôn.

- Cô sinh trưởng ở New York ư? - Ames hỏi Carrie.

-Ồ không, tôi mới đến đây được hai năm.

- Vậy thì cô đã có thời gian để ngắm nhìn nhiều thứ.

- Không hẳn thế, - Carrie trả lời. - Lần đầu tiên đến đây, tôi thấy thành phố thật lạ lùng.

- Cô không phải người miền Tây sao?

- Vâng. Tôi từ Wisconsin đến, - cô trả lời.

- Hình như dân cư ở thành phố này phần lớn chưa ở đây lâu. Tôi nghe nói trong lĩnh vực của tôi có nhiều người Indiana đang ở đây.

- Lĩnh vực của anh là gì vậy? - Carrie hỏi.

- Tôi thuộc một công ty điện lực, - chàng trai nói.

Carrie tiếp tục câu chuyện linh tinh này, thỉnh thoảng vợ chồng Vance lại xen vào. Vài lần, câu chuyện trở nên chung chung và dí dỏm vô tư, và họ đến khách sạn theo kiểu đó.

Carrie chú ý đến vẻ hoan hỉ và đam mê lạc thú trên các phố họ đi qua. Rất nhiều xe ngựa, nhiều khách bộ hành, và trên phố Năm mươi chín tấp nập xe cộ. Ở phố Năm mươi chín và đại lộ Năm, những ngọn đèn sáng chói từ vài khách sạn mới viền quanh Plaza Square gợi nên sinh hoạt của một khách sạn xa hoa. Đại lộ Năm là nơi giàu sang, tấp nập ngựa xe và các quý ông mặc dạ phục. Tại Sherry, một người gác cửa trịnh trọng mở cửa xe và đỡ họ bước ra. Cậu Ames đỡ khuỷu tay Carrie lúc giúp cô bước lên bậc. Họ vào hành lang đầy những khách quen, và sau khi bỏ áo khoác ngoài, họ vào một phòng ăn sang trọng.

Trong mọi trải nghiệm của Carrie, cô chưa bao giờ nhìn thấy nơi nào như ở đây. Suốt thời gian ở New York, hoàn cảnh của Hurstwood đã thay đổi, không cho phép ông đưa cô đến nơi nào như thế này. Một không khí gần như mơ hồ thuyết phục người

mới đến rằng đây mới là thứ đích thực. Đây là nơi mà việc chi tiêu giới hạn trong đám khách quen thuộc tầng lớp sẵn tiền và ưa khoái lạc. Carrie đã đọc về việc này nhiều lần trên tờ Morning và Evening World. Cô đã xem nhiều thông báo về vũ hội, tiệc tùng và những bữa ăn tối ở Sherry. Các tiểu thư này, khác tổ chức tiệc vào tối thứ Tư ở Sherry. Các công tử nọ kia tiếp đãi bạn bè tại các bữa tiệc riêng vào ngày Mười sáu ở Sherry. Những thông báo chiếu lệ về hoạt động của tầng lớp thượng lưu mà cô không thể không liếc qua hàng ngày, đã cho cô một khái niệm rõ ràng về sự tráng lệ, xa hoa của thánh đường sành ăn tuyệt vời này. Cuối cùng thì, lúc này cô đã ở trong đó. Cô bước lên các bậc hùngh vĩ, cô đã nhìn thấy hành lang, được người gác cửa to lớn và trịnh trọng canh giữ; nhiều cậu trai vận đồng phục đồ can, áo khoác, và các thứ. Đây là một phòng ăn nguy nga, mọi thứ đều được trang hoàng và ngời sáng, là nơi những người giàu có ăn uống. Cô Vance có điểm phúc làm sao! Trẻ, đẹp, lại giàu có, ít ra cũng đủ để được dong xe ngựa đến đây. Là người giàu thật tuyệt diệu.

Vance dẫn đường, xuyên qua những dãy bàn bóng lộn, từng nhóm ba, bốn, năm hoặc sáu người ngồi, vẻ tự tin và thái độ đường hoàng rất dễ nhận thấy với người mới đến. Những ngọn đèn sáng rực, phản chiếu ánh sáng trong các tấm gương tao nhã, ánh mạ vàng rực rỡ hắt lên tường, kết hợp thành một sắc thái ánh sáng đòi hỏi nhiều phút quan sát mê mẩn để tách rời và tiếp nhận các dấu vết. Vật trước áo sơmi trắng muốt của các quý ông, trang phục rạng rỡ của các quý bà, kim cương, châu báu, những chiếc lông cài mũ cầu kỳ, tạt thảy đều lồ lộ, đập vào mắt.

Carrie bước đi với dáng điệu tương xứng với cô Vance và nhận chỗ mà người hầu bàn trưởng xếp. Rất nhạy bén, cô nhận thức được mọi thứ nhỏ nhỏ - sự quy luy và chăm sóc của những người

hầu mà dân Mỹ bỏ tiền ra mua. Cung cách của những người phục vụ kéo từng cái ghế, giơ tay ra hiệu mời họ ngồi xứng với vài đôla thưởng cho họ.

Khi họ đã yên vị, bắt đầu cuộc trưng bày nghệ thuật sành ăn phô trương, hoang phí và chẳng bỏ ích gì mà những người Mỹ giàu có rất thành thạo, là một kỳ công và đáng sửng sốt với nền văn minh thực sự và chân giá trị trên khắp thế giới. Những tờ bạc lớn trả cho việc trưng bày các món ăn đủ nuôi cả một đội quân, vượt xa mọi giá cả chi tiêu hợp lý như một điều không thể đến nỗi bịch, một bát súp giá năm mươi xu hoặc một đôla, mà có tới hàng chục loại để chọn; sò có tới bốn chục loại, giá sáu chục xu nửa tá; món khai vị, cá, thịt giá bằng cả một gia đình qua đêm ở khách sạn loại trung bình. Một đôla rưỡi hoặc hai đôla hình như là con số chung nhất, in rất trang nhã trên hóa đơn thanh toán.

Carrie nhận ra điều này và nhìn lướt giá món gà giò khiến cô nhà lại tờ hóa đơn thanh toán trong một dịp khác, lần đầu tiên cô ngồi với Drouet trong một khách sạn loại khá ở Chicago. Ý nghĩ ấy chỉ thoáng trong giây lát, như nốt nhạc buồn lạc điệu trong một bài hát cũ, rồi tan biến. Nhưng trong ánh chớp ấy, lóe lên hình ảnh một Carrie khác - nghèo khổ, đói khát, trôi giạt vô phương, toàn bộ Chicago như một cõi nhân gian lạnh lùng và khép kín mà cô không thể bước vào vì không sao tìm được việc làm.

Họa tiết trên tường là những chấm vuông vẫn màu xanh lơ đóng khung mạ vàng lộng lẫy, ở góc các đường gờ tinh tế là hoa, quả và các thần ái tình mũm mĩm bay lượn với vẻ thanh thoi của thiên thần. Trần nhà là những mảng họa tiết rực rỡ, lộng lẫy hơn, dẫn đến trung tâm là ngọn chùy đài - những chao đèn hình

cầu sáng chói lẫn với các chao lẳng trụ lấp lánh và những tua cuốn bằng vữa x-tu-cô mạ vàng. Sàn nhà màu hoe hoe đỏ, đánh sáp bóng lộn, phía nào cũng có gương, những tấm gương cao, nổi bật, gờ xiên, phản chiếu đi phản chiếu lại những hình dáng, gương mặt, ngọn chúc dài ở trung tâm hàng trăm lần.

Các bàn ăn cũng khác thường không kém, khăn ăn in dấu Sherry, tên Tiffany trên đồ bạc, tên Haviland trên đồ sứ, và khắp nơi là ánh lấp lánh của các chao đèn xinh xắn màu đỏ, sắc thái của tường phản chiếu trên trang phục và các bộ mặt, khiến tất cả dường như nổi bật. Mỗi người hầu bổ sung vẻ riêng biệt và thanh lịch nhờ cách cúi chào, lau, dọn như múa với các đồ vật. Anh ta dành sự chăm chú riêng cho từng người, đứng cúi nửa chừng, nghiêng tai, khuỷu tay khuỳnh ra sau, nói: “Súp rùa xanh, vâng. Một suất ạ, vâng - Sò, dạ có, nửa tá, vâng. Măng tây. Ôliu - vâng”.

Với ai cũng vậy, Vance cố gọi món hộ, khuyên mời và gợi ý. Carrie quan sát cả hội bằng cặp mắt mở to. Đây là cuộc sống xa hoa ở New York. Ngày và đêm của tầng lớp giàu có như thế này đây. Trí tuệ tầm thường, tội nghiệp của cô không thể vươn cao hơn từng cảnh với xã hội thượng lưu. Mỗi quý bà thanh lịch ắt phải có mặt trong đám đông ở Broadway buổi chiều, trong nhà hát, trong xe ngựa và phòng ăn ban đêm. Khắp nơi ắt phải lấp lánh và sáng ngời, xe cộ đợi sẵn, người hầu có mặt, còn cô ở ngoài mọi thứ đó. Suốt hai năm trời, cô chưa bao giờ đặt chân đến một nơi như thế này.

Tại đây, Vance như cá gặp nước, y hệt Hurstwood thời trước kia. Anh ta thoải mái gọi súp, sò, thịt nướng, món ăn thêm, vài chai vang được mang tới, đặt cạnh bàn trong cái giỏ liểu đan.

Ames ngoảnh nhìn đám đông khá lơ đãng và phô nét mặt nhìn nghiêng hấp dẫn với Carrie. Trán Ames cao, mũi khá to và

rõ nét, cầm đẹp vừa phải. Miệng anh ta tươi, rộng, hình dáng đẹp, mái tóc nâu sẫm rẽ đường ngôi lệch. Carrie thấy Ames rất ít tính trẻ con và đã là một người đàn ông trưởng thành đầy đủ.

- Cô biết không, - anh ta quay sang Carrie và nói, sau một lát ngẫm nghĩ, - thỉnh thoảng tôi nghĩ thật xấu hổ cho những người tiêu tiền kiểu này.

Carrie nhìn Ames trong chốc lát, hơi ngạc nhiên vì vẻ nghiêm túc của anh. Hình như Ames đã suy nghĩ kỹ càng điều mà cô chưa bao giờ nghĩ tới.

- Anh nghĩ thế sao? - Carrie hỏi, quan tâm.

- Vâng, - Ames nói, - họ trả cho những thứ này nhiều hơn giá trị đáng có. Họ phô trương quá nhiều.

- Tôi không hiểu tại sao người ta không tiêu khi có tiền nhỉ, - cô Vance nói.

- Nó có gì hại đâu, - Vance nói, vẫn chăm soi giá tiền tuy đã gọi món.

Ames lại ngoảnh đi, và Carrie lại nhìn vằng trán anh. Cô thấy anh đang nghĩ những điều lạ lùng. Lúc quan sát đám đông, cái nhìn của Ames dụi hần.

- Nhìn bộ áo của người phụ nữ đằng kia kìa, - Ames nói và quay sang Carrie, hất đầu về một hướng.

- Ở đâu? - Carrie hỏi và nhìn theo mắt Ames.

- Ở đằng kia, trong góc phòng. Cô có thấy cái kim cài không?

- Nó không to chứ? - Carrie hỏi.

- Một trong những cụm nữ trang lớn nhất mà tôi từng thấy, - Ames nói.

- Thế ư? - Carrie nói. Cô cảm thấy có vẻ hợp với chàng thanh niên này, và thoáng có ý nghĩ cậu ta được dạy dỗ tử tế hơn cô nhiều, trí tuệ cũng khá hơn. Hình như Ames đọc được ý nghĩ ấy, nó bù đắp cho những thiếu hụt của Carrie khiến cô hiểu rằng con người có thể thông minh hơn. Cô đã thấy một số người trên đời nhắc cô nhớ đến thứ cô mơ hồ nghĩ đến như một học giả. Chàng thanh niên cường tráng ngồi cạnh cô này, với diện mạo tự nhiên, sáng sủa, hình như ẩn chứa nhiều điều mà cô không hiểu hết, nhưng tán thành. Cô coi Ames là người dễ chịu.

Câu chuyện chuyển sang một cuốn sách đang được hâm mộ hồi đó, *Tính tình trinh nữ* của Albert Ross. Cô Vance đã đọc cuốn này. Vance cũng đọc bình luận trên vài tờ báo.

- Một người viết nên cuốn sách có văn phong khác thường, - Vance nói. - Tôi nhận thấy cái gã Ross này được nói tới nhiều quá, - anh ta nhìn Carrie lúc nói.

- Tôi chưa nghe nói về ông ta, - Carrie thật thà nói.

- Còn tôi thì có, - cô Vance nói. - Ông ta viết nhiều lắm. Truyện cuối cùng này khá hay.

- Thực ra ông ta cũng chẳng là gì lắm, - Ames nói.

Carrie hướng cái nhìn vào Ames như với một người có uy tín.

- Tác phẩm của ông ấy dở gần như *Dora Thome* vậy, - Ames kết luận.

Carrie cảm thấy đây chỉ là lời chỉ trích cá nhân. Cô đã đọc *Dora Thome*, hoặc trong quá khứ đã đọc nhiều. Cô chỉ thấy nó kha khá, nhưng cô cho rằng nhiều người coi là rất hay. Giờ đây anh chàng có cặp mắt tinh tường, trí tuệ sắc sảo, trông như một sinh viên này lôi nó ra làm trò đùa. Anh ta thấy nó tội nghiệp, không đáng đọc. Cô nhìn xuống và lần đầu tiên cảm thấy đau đớn vì

không hiểu biết.

Trong cách nói của Ames, không hề có chút gì chế nhạo hoặc khinh người. Trong con người anh, có rất ít tính ấy. Carrie cảm thấy đây chỉ là một suy nghĩ chân thành của một người cao thượng, một việc đúng đắn để nghĩ và cô tự hỏi theo anh, còn những gì là đúng. Hình như Ames nhận thấy cô chăm chú lắng nghe và khá thông cảm với anh, từ đó trở đi anh nói chuyện với cô là chính.

Người hầu bàn cúi chào và dọn dẹp, chạm tay vào các đĩa thức ăn xem có đủ nóng không, mang thìa và đĩa tới, làm mọi việc chăm sóc lật vạt đầy tính toán để gây ấn tượng về sự xa hoa của bữa ăn, Ames hơi nghiêng về một bên và kể cho cô nghe về Indianapolis bằng cách thông minh. Anh rất sắc sảo, phát hiện ra sự tiến triển chính trong kiến thức về điện. Tuy vậy, anh đồng cảm rất nhanh và sôi nổi với các dạng kiến thức khác và các loại người. Ánh lấp lánh màu đỏ bên trên tạo cho đầu anh một mẫu đỏ hoe và làm mắt anh ngời sáng. Carrie nhận thấy mọi nét này lúc Ames ngả về phía cô, và cảm thấy quá ư trẻ trung. Chàng thanh niên này vượt cô quá xa. Hình như anh thông minh hơn Hurstwood, đầu óc lạnh mạnh và tươi tắn hơn Drouet. Anh có vẻ trong trắng và toàn vẹn, và cô thấy anh quá ư dễ chịu. Cô cũng thấy Ames quá chú ý đến cô. Cô không ở trong cuộc đời anh, cũng không hề động chạm gì đến đời anh, song lúc này, khi anh nói chuyện với cô về những điều đó, chúng rất lôi cuốn cô.

- Tôi chẳng cần là người giàu có, - Ames nói với cô lúc bữa ăn tiếp tục và thay món, - đừng giàu để chi tiền kiểu này.

- Vậy anh không thích giàu sao? - Carrie nói, thái độ mới mẻ này tác động mạnh mẽ đến cô lần đầu tiên.

- Không, - Ames nói. - Giàu sang có gì tốt đâu? Người ta không

cần những thứ này vẫn hạnh phúc.

Carrie suy nghĩ một cách hồ nghi, nhưng lời nói của anh có ảnh hưởng tới cô.

- Chắc Ames là người hạnh phúc, - cô tự nhủ, - dù chỉ có một mình. Anh ta mạnh mẽ thế mà.

Vợ chồng Vance vẫn hăng hái xen vào, và những suy nghĩ sâu sắc của Ames trở thành cọc cạch. Tuy vậy, chúng đủ để chàng thanh niên gây ấn tượng với Carrie không cần lời lẽ. Trong con người hoặc trong thế giới Ames sống có một cái gì đó hấp dẫn cô. Anh làm cô nhớ tới những cảnh đã xem trên sân khấu, những nỗi buồn, sự hy sinh luôn đi kèm với thứ cô chưa biết là gì. Ames đã xóa đi sự tương phản gay gắt giữa cuộc sống này với cuộc sống của cô bằng sự thờ ơ điềm tĩnh mà chỉ anh mới có.

Lúc họ đi ra, Ames nắm cánh tay Carrie và giúp cô vào xe, rồi họ đến xem biểu diễn.

Trong các màn diễn, Carrie chăm chú lắng nghe anh. Ames nói đến nhiều điều trong vở kịch và cô tán thành hầu hết, những điều tác động đến cô sâu sắc.

- Anh có nghĩ làm diễn viên khá thú vị không? - Cô hỏi.

- Có, - Ames nói, - tôi nghĩ đó là một nghề hay. Tôi cho nhà hát là một thứ vĩ đại.

Chỉ một điều tán thành nho nhỏ này làm tim Carrie rộn ràng. Chà, giá cô được là diễn viên, làm một nghề tốt đẹp! Người đàn ông này thật thông minh, anh hiểu và tán thành nó. Nếu cô là một diễn viên có tài, những người đàn ông như anh ta sẽ tán thành cô. Cô cảm thấy Ames thật tốt bụng khi nói thế, tuy nó chẳng liên quan đến cô tí nào. Cô không biết vì sao lại cảm thấy như vậy.

Khi buổi diễn kết thúc, cô đột nhiên vỡ lẽ rằng Ames không về cùng họ.

-Ồ, anh không về ư? - Carrie hỏi, ngỡ ngàng.

- Không, - Ames nói, - tôi ở ngay gần đây, trên phố Ba mươi ba.

Carrie không thể nói gì thêm, nhưng không hiểu sao cô thấy sửng sốt. Cô tiếc buổi tối dễ chịu đã tàn, giá như nó kéo dài thêm nửa giờ nữa. Ôi, nửa giờ thôi, những giây phút cảm dỗ, những đau khổ và buồn thương đang ùa đến với họ!

Cô chào tạm biệt với vẻ đứng đưng giả tạo. Nó có gây nên gì đâu? Ấy thế mà, cỗ xe dường như trở nên quạnh vắng.

Lúc vào nhà, cô lại nghĩ đến Ames. Cô không biết liệu có còn gặp người ấy nữa không. Mà thế thì có gì khác đâu, thế thì có gì khác đâu?

Hurstwood đã về và đi nằm. Quần áo ông vứt lung tung đây đó. Carrie đến cửa và quan sát ông, rồi rút lui. Trong giây lát, cô vẫn chưa muốn vào. Cô muốn suy nghĩ. Cô thấy khó chịu.

Cô trở lại phòng ăn, ngồi trên ghế bập bênh và đu đưa. Đôi bàn tay nhỏ nhắn của cô nắm chặt lúc nghĩ ngợi. Cô bắt đầu mường tượng, hoang mang vì những khao khát mãnh liệt và mâu thuẫn. Chao ôi, biết bao hy vọng và thương xót, buồn bã và đớn đau! Cô vẫn đu đưa và bắt đầu hiểu ra.

XXXIII

Bên ngoài thành phố

Việc này không có ảnh hưởng gì trước mắt. Hậu quả của những việc như thế thường phát triển từ từ. Buổi sáng mang đến sự thay đổi cảm xúc. Hoàn cảnh hiện tại lúc nào cũng tự bào chữa cho mình. Chỉ trong những lúc rảnh rỗi, chúng ta mới thoáng thấy nỗi đau của sự việc. Trái tim thấu hiểu khi phải đương đầu với cảnh trái ngược. Gạt bỏ được chúng, sự nhức nhối sẽ giảm.

Sau đó sáu tháng hoặc hơn, Carrie vẫn tiếp tục cuộc sống đó. Cô không gặp Ames nữa. Anh có ghé thăm nhà Vance, nhưng cô chỉ nghe tin qua người vợ trẻ. Sau đó Ames về miền Tây, và sự lồi cuồn của anh dần lắng xuống. Tuy nhiên, ảnh hưởng về mặt tinh thần của việc này không hết, và không bao giờ hết hẳn. Carrie có một ý nghĩ trái ngược về đàn ông, nhất là những người đàn ông gần gũi với cô.

Trong suốt thời gian này, - gần ba năm trời - Hurstwood tiến trên con đường bằng phẳng. Không trượt dốc rõ rệt, và cũng không thăng tiến đặc biệt. Nhưng về mặt tâm lý có sự chuyển biến đủ ghi dấu rõ ràng đến tương lai. Nó chỉ là sự tạm dừng công việc ông đã có từ hồi ở Chicago. Sự phát triển về tài sản hoặc vật chất của con người rất giống với sự trưởng thành về thể chất. Hoặc là mạnh mẽ hơn, phát đạt hơn, khôn ngoan hơn khi tuổi trẻ tiến gần đến lúc trưởng thành, hoặc yếu đuối hơn, già cỗi hơn, tinh thần ít sắc sảo hơn khi con người gần đến tuổi già. Không thể có tình trạng nào khác. Thường ở giữa lúc chấm dứt

sự phát triển trẻ trung và xé chiều là giai đoạn dừng lại của tuổi trung niên, có xu hướng suy tàn khi hai quá trình kia đã cân bằng hoàn hảo và hơi lệch về một bên. Khi đủ thời gian, sự cân bằng nghiêng hẳn về phía cái chết. Ban đầu nó chậm rãi, rồi với đà vừa phải, cuối cùng đến nghĩa địa là khúc ngoặt trọn vẹn. Nó thường đi kèm với số phận con người. Nếu quá trình phát triển không bao giờ dừng lại, nếu không bao giờ đạt tới giai đoạn cân bằng, sẽ không có đỉnh điểm. Trong những ngày này, người giàu thường muốn thoát khỏi sự tàn tạ của số phận bằng cách thuê mượn những người giỏi giang trẻ hơn. Những người trẻ hơn này coi lợi tức như của chính họ, vì thế sự tiến triển vẫn đều đặn và không gián đoạn. Nếu một cá nhân hoàn toàn rời bỏ sự nghiệp của chính mình, và đủ thời gian phát triển sự già cỗi thái quá, vận mệnh sẽ tàn lụi như ý chí và sức khỏe người đó vậy. Rồi người đó và mọi thứ vốn có sẽ tan rã và rải rác khắp bốn phương trời.

Nhưng lúc này nên nhìn nhận sự thay đổi ở khía cạnh tương đương. Số phận giống như con người, là một tổ chức có sức hút trí tuệ và các sức mạnh khác hơn là sự có sẵn trong người sáng lập. Ngoài việc thu hút những trí tuệ trẻ trung bằng tiền lương, nó còn liên kết với sức trẻ, tạo nên sự tồn tại của nó ngay cả khi sức khỏe và sự thông tuệ của người sáng lập tàn dần. Nó có thể được bảo tồn nhờ sức mạnh của cộng đồng hoặc chính quyền. Nó có thể kéo theo nguồn cung nếu có cầu. Nó có thể bị xóa sạch ngay lập tức ngoài sự quan tâm đặc biệt của người sáng lập. Trong tình trạng ấy, nó không cần lo xa quá nhiều bằng sự điều khiển. Con người lúc hết thời, thiếu sự tiếp nối hoặc phát triển, và của cải rơi vào tay người có thể kế tục. Vì thế, một số người không bao giờ nhận thức được sự đổi hướng khả năng của mình. Chỉ trong những trường hợp tình cờ, họ cố giành lấy thời vận

hoặc cơ hội thành công mà thiếu hẳn năng lực làm việc trước kia, sự thể mới trở thành hiển nhiên. Hurstwood bị đặt vào hoàn cảnh mới, ở một vị thế để thấy rằng ông không còn trẻ nữa. Nếu như ông không nhận ra là nhờ ông cân bằng tốt đến mức sự thay đổi xấu đi không diễn ra.

Không được huấn luyện để lập luận hoặc tự xem xét nội tâm, ông không thể phân tích sự biến đổi trong trí óc, và sau đó là thân thể, nhưng ông cảm thấy sự sút kém. Sự so sánh không ngừng giữa tình trạng cũ và mới của ông cho thấy cán cân đã lệch về chiều hướng xấu đi, nảy sinh tình trạng buồn rầu triền miên hoặc ít ra là trì trệ. Giờ đây, nhiều thực nghiệm cho thấy sự suy giảm trí tuệ triền miên sản sinh ra nhiều độc tố trong máu, chỉ những xúc cảm tốt lành như niềm vui và toại nguyện mới sinh ra những hóa chất có ích gọi là chất chuyển hóa nội bào. Các chất độc sinh ra đối kháng với cơ thể, dần dần làm thể chất sa sút rõ rệt. Hurstwood là người trong tình trạng như thế.

Suốt thời gian này, nó ảnh hưởng đến tính tình của ông. Cái nhìn của ông không còn vẻ sôi nổi, thông minh, tinh tế vốn là đặc điểm nổi bật như hồi ở phố Adams nữa. Bước chân ông không còn mạnh mẽ và vững chãi. Ông có thói quen suy nghĩ, suy nghĩ và suy nghĩ. Những người bạn mới của ông không phải là người danh tiếng. Họ thuộc loại ti tiện hơn, dâm dăng hơn và thô lỗ hơn. Giữa đám người này, ông chẳng thích thú như đối với các khách quen ở Chicago. Ông lại rơi vào cảnh suy nghĩ ủ ê.

Dần dà, quá ư chậm rãi, sự mong muốn chào mừng, thu phục, mời những người này đến chỗ làm trên phố Warren của ông cứ nhạt dần. Ý nghĩa của lãnh địa mà ông đã rời bỏ càng ngày càng trở nên rõ ràng. Khi ông còn ở đó, dường như nó không phải là tuyệt diệu. Dường như nó rất dễ chịu cho bất kỳ người nào thức

giấc ở đó, có dư dật y phục và tiền nong để tiêu, nhưng hiện giờ ông đã ra khỏi nơi đó, nó trở nên xa vời biết chừng nào. Ông bắt đầu như một người nhìn thấy thành phố có bức tường bao quanh. Đàn ông được bố trí đứng bên cổng. Ông không thể vào trong. Những người bên trong không quan tâm ra ngoài xem ông là ai. Họ ở trong, vui vẻ đến mức mọi người bên ngoài đều bị quên lãng, và ông là người đang ở bên ngoài.

Hàng ngày, ông có thể đọc trên các tờ báo chiều những biến cố trong thành phố có tường bao quanh đó. Trong thông báo các hành khách đi châu Âu, ông đọc tên các khách quen, xuất chúng thuộc khách sạn cũ của ông. Thỉnh thoảng, trên cột mục sân khấu, xuất hiện thông báo về những thành công mới nhất của những người ông quen biết. Ông biết rằng họ đang có những cuộc ăn chơi đình đám. Những toa Pullman chở họ đi khắp đó đây, báo chí chào mừng họ bằng những lời hay ho, hành lang thanh lịch của các khách sạn và ánh lấp lánh của các phòng ăn sáng ngồi giữ họ ở trong thành phố có tường bao quanh. Những người ông quen biết, những người ông đã nâng cốc, những người giàu có ấy, còn ông bị lãng quên! Ông Wheeler là ai kia chứ? Quán rượu trên phố Warren là gì kia chứ? Chà chà!

Nếu có người cho rằng những ý nghĩ như thế không đến với loại đầu óc bình thường, mà đòi hỏi loại trí tuệ phát triển cao hơn, tôi sẽ giục họ xem lại thực tế rằng chính loại trí tuệ phát triển cao mới luôn vương vấn những ý nghĩ như thế. Chính loại trí tuệ phát triển cao hơn tạo nên triết lý sống và sự dũng cảm chịu đựng ấy không chịu dừng lại những việc như thế, khước từ chịu đựng vì những cân nhắc của chúng. Loại trí tuệ thông thường quá sắc bén với mọi vấn đề liên quan đến lợi ích vật chất. Một người keo kiệt, không tài trí sợ toát mồ hôi khi mất một trăm đôla. Epictetus^[39] sẽ mỉm cười khi những dấu vết cuối cùng của

lợi ích vật chất được xóa bỏ.

Thời gian cứ trôi, trong năm thứ ba, sự suy nghĩ này bắt đầu đơn hoa kết trái ở phố Warren. Khách quen giảm đi ít nhiều so với lúc phát đạt nhất từ khi Hurstwood ở đây. Điều đó khiến ông bực bội và lo lắng.

Rồi đến một buổi tối, ông thú thật với Carrie rằng tháng này công việc làm ăn không mấy suôn sẻ so với tháng trước. Chuyện này khiến cô không dám gợi ý đến những món lặt vặt cô muốn mua. Cô không khỏi nhận thấy hình như ông không hề bàn với cô việc mua quần áo cho ông. Lần đầu tiên, nó khiến cô nhận thấy như một thủ đoạn, hoặc ông nói thế để cô không nghĩ đến việc đòi hỏi thứ này thứ khác. Cô đáp lại đủ ôn hòa, nhưng ý nghĩ của cô nổi loạn. Ông không để ý đến cô tí nào. Cô có được niềm vui là nhờ vào vợ chồng Vance.

Bây giờ họ cho biết là sắp đi xa. Mùa xuân đang đến gần, và họ sẽ đi về phương Bắc.

- Ô vâng, - cô Vance nói với Carrie, - có lẽ chúng tôi sẽ trả căn hộ và cất đồ đạc vào kho. Chúng tôi sẽ đi vắng suốt mùa hè, và thuê nhà là chi phí vô ích. Tôi nghĩ khi trở về, chúng tôi sẽ ở hơi xa hơn khu thương mại.

Nghe tin này, lòng Carrie buồn vô cùng. Cô rất thích bầu bạn với cô Vance. Carrie chẳng quen biết ai khác trong ngôi nhà này. Một lần nữa, cô sẽ lại lẻ loi.

Sự rầu rĩ của Hurstwood vì lợi nhuận giảm sút đến cùng với tin vợ chồng Vance ra đi. Vì thế Carrie rất cô đơn, đúng lúc chồng cô cũng có tâm trạng buồn bã. Cô trở nên bồn chồn và bất mãn, không hẳn với Hurstwood mà với cả cuộc đời. Đời là gì vậy? Thực ra là một vòng tuần hoàn tẻ ngắt. Cô có những gì? Chẳng có gì

ngoài một căn hộ bé nhỏ, chật hẹp. Nhà Vance có thể đi du lịch, có thể làm những việc đáng làm, còn cô cứ ở đây. Dù sao thì cô làm vì cái gì? Nhiều ý nghĩ tiếp nhau, rồi những giọt nước mắt, nước mắt hình như là lý do chính đáng, là sự khuây khỏa duy nhất trên đời.

Tình trạng này kéo dài một thời gian nữa, cả hai sống một cuộc đời buồn tẻ, đơn điệu, rồi một sự thay đổi nhỏ làm tình hình tệ hơn. Một buổi tối, Hurstwood sau khi nghĩ cách uốn nắn sự thèm muốn mua sắm của Carrie, nói chung vượt quá khả năng của ông, bèn nói:

- Anh nghĩ mình sẽ không thể làm việc nhiều với Shaughnessy.

- Có chuyện gì thế? - Carrie nói.

- Ôi chào, hẳn ta là một gã Ailen chậm chạp tham lam! Hẳn không nhất trí với bất kỳ cải tiến nào, thậm chí không chịu chi lấy một xu.

- Anh không thể bắt buộc ông ta sao? - Carrie hỏi.

- Không, anh đã thử rồi. Anh thấy một điều duy nhất là nếu muốn cải tiến chỗ này, anh phải nắm giữ một mình thôi.

- Tại sao lại không nhỉ? - Carrie nói.

- Anh phải giữ lại nơi này thôi. Nếu anh có cơ hội dành dụm một thời gian, anh cho là có thể mở một nơi đem lại cho chúng ta nhiều tiền.

- Chúng ta không thể tiết kiệm sao? - Carrie nói?

- Chúng ta phải thử thôi, - ông gợi ý. - Anh nghĩ nếu chúng ta thuê một căn hộ nhỏ hơn ở khu thương mại và sống tằn tiện khoảng một năm, anh sẽ có đủ tiền để đầu tư, mở một chỗ tốt.

Sau đó, chúng ta có thể thu xếp cuộc sống như chúng ta mong muốn.

- Em cho là được đấy, - Carrie nói, dù sao cũng cảm thấy khó nghĩ đến viễn cảnh đó. Nói đến một căn hộ nhỏ hơn dường như một cảnh bản cùng.

- Quanh đại lộ Sáu, dưới phố Mười bốn có nhiều căn hộ nhỏ, xinh xắn. chúng ta có thể kiếm một căn ở đó.

- Em sẽ xem, nếu anh nói vậy, - Carrie nói.

- Anh cho là độ một năm nữa, anh có thể tuyệt giao với gã này, - Hurstwood nói. - Cứ như thế này sẽ chẳng đi đến đâu.

- Em sẽ nhìn ngó đó đây, - Carrie nói, quan sát thấy sự thay đổi dường như là một việc nghiêm túc với ông.

Kết cục chuyện này là sự thay đổi cuối cùng có hiệu quả, không kể đến tâm trạng não nề của Carrie. Nó tác động đến cô nặng nề hơn mọi việc đã xảy ra. Cô bắt đầu coi Hurstwood như một người đàn ông, chứ không phải là một người tình hoặc chồng. Cô cảm thấy ràng buộc với ông như một người vợ, số phận cô đã gộp vào số phận ông, dù có thể là gì đi nữa; nhưng cô bắt đầu thấy ông là người rầu rĩ và lảm lỳ, không phải là người đàn ông trẻ trung, mạnh mẽ và vui tươi. Theo đánh giá của cô, lúc này cô thấy mắt và miệng ông hơi già, nhiều thứ khác đặt ông vào đúng vị trí đích thực. Cô bắt đầu cảm thấy mình sai lầm. Cô cũng bắt đầu nhớ lại sự kiện ông gần như ép cô phải chạy trốn cùng ông.

Căn hộ mới ở phố Mười ba, một nửa khối nhà phía Tây thuộc đại lộ Sáu, và chỉ có bốn phòng. Phong cảnh mới xung quanh không hấp dẫn Carrie nhiều lắm. Ở đây không có cây cối, không có cảnh sống ở phía Tây. Đường phố xây dựng rất vững chãi. Cả

tòa nhà có mười hai gia đình đủ đáng kính, nhưng không giống như gia đình Vance. Những người giàu có hơn đòi hỏi không gian rộng lớn hơn.

Còn lại một mình trong căn hộ nhỏ bé này, Carrie không có người giúp việc. Cô thu xếp nhà ở đủ duyên dáng, nhưng không thể biến nó cho cô hài lòng. Trong thâm tâm, Hurstwood không vui khi nghĩ họ phải thay đổi tình trạng, nhưng ông nại có rằng ông không thể làm gì được. Ông phải sử dụng khía cạnh tốt nhất của sự việc, và để nó trôi qua như thế.

Ông cố chứng tỏ với Carrie rằng không có lý do gì để lo lắng về mặt tài chính, nhưng đến cuối năm, lời chúc mừng duy nhất cho dịp này là đưa cô đi xem hát thường xuyên hơn và đặt sẵn một bàn ăn hậu hĩnh. Việc này chỉ cần thời gian. Ông rơi vào tình trạng muốn cô đơn để được phép suy nghĩ. Ông trở thành nạn nhân của căn bệnh ủ ê suy nghĩ. Chỉ báo chí và những ý nghĩ riêng tư mới thú vị. Khoái cảm yêu đương cũng biến mất. Giờ đây là một hoàn cảnh sống, phải cố hết sức để thoát khỏi một hoàn cảnh rất tầm thường của cuộc đời.

Con đường suy vi có vài chỗ nghỉ và nơi bằng phẳng, chính tình trạng trí tuệ, kèm thêm thân phận của ông đã gây nên mối bất hòa ngày càng rộng giữa ông và người chung vốn. Cuối cùng, người đó bắt đầu mong Hurstwood ra khỏi liên doanh. Tình cờ, một vụ thỏa thuận về bất động sản của ông chủ mảnh đất đã dàn xếp mọi việc còn khéo hơn kẻ ác ý dự định.

- Anh đã xem cái này chưa? - Một buổi sáng, Shaughnessy nói với Hurstwood và chỉ vào mục bất động sản trên tờ Herald ông ta đang cầm.

- Chưa, có gì vậy? - Hurstwood nói và nhìn các mục tin tức.

- Chủ mảnh đất này bán nó.

- Anh nói sao? - Hurstwood nói.

Ông nhìn, và thấy một thông báo. Hôm qua, ông August Viele đã đăng ký chuyển nhượng mảnh đất 8 x 23 mét ở góc phố Warren và phố Hudson cho J.F. Slawson lấy một khoản tiền là 57.000 đôla.

- Bao giờ hợp đồng thuê của chúng ta hết hạn? - Hurstwood nghĩ ngợi, hỏi. - Tháng Hai tới, phải không?

- Đúng thế, - Shaughnessy nói.

- Thông báo không nói rõ chủ mới sẽ làm gì mảnh đất ấy, - Hurstwood nhận xét và xem lại tờ báo.

- Tôi đoán là chúng ta sẽ sớm biết tin thôi, - Shaughnessy nói.

Thế là đủ, sự việc đã tiến triển. Ông Slawson sở hữu mảnh đất bên cạnh và muốn xây dựng một tòa công thự hiện đại. Mảnh đất hiện tại đã bị thanh toán. Chắc khoảng năm rưỡi nữa sẽ lấy nốt mảnh kia.

Tất cả những việc này tiến triển dần dần, còn Hurstwood bắt đầu suy nghĩ quán rượu này sẽ thành cái gì. Một hôm, ông nói chuyện với người hùn vốn.

- Anh có nghĩ sẽ rất hay nếu mở thêm một quán nữa ở gần đây không?

- Để làm gì? - Shaughnessy nói. - Chúng ta không thể chiếm góc phố nữa ở quanh đây.

- Anh có nghĩ là sẽ không phải trả tiền bất kỳ chỗ nào không?

- Tôi không muốn thử đâu, - Shaughnessy nói.

Hurstwood thấy sự thay đổi sắp tới mang một diện mạo

ngghiêm trọng nhất. Giải thể có nghĩa là ông sẽ mất một ngàn đôla, và lúc này ông không thể dành dụm được một ngàn khác. Ông hiểu rằng Shaughnessy đã chán thu xếp, chắc sẽ cho thuê riêng góc phố mới khi đã hoàn tất. Ông lo vì tình cảnh bắt buộc trong mối quan hệ mới và nhìn thấy sự eo hẹp về tài chính đã hiện ra trước mắt, trừ phi có sự gì đó xuất hiện. Nó khiến ông không còn lòng dạ nào vui vầy với Carrie hoặc hưởng thụ căn hộ, bởi vậy sự phiền muộn lan tỏa suốt quý.

Trong lúc đó, ông dành thời gian hết mức để nhìn ngó đó đây, nhưng cơ hội không nhiều. Hơn nữa, ông không còn là người gây được ấn tượng mạnh như hồi mới đến New York. Nhiều ý nghĩ xấu khiến cái nhìn của ông lu mờ, không còn gây được thiện cảm với người khác. Ông cũng không còn một ngàn ba trăm đôla trong tay đi nói chuyện. Khoảng một tháng sau, thấy ông không động tĩnh, Shaughnessy thuật lại rành mạch rằng Slawson sẽ không nới rộng hợp đồng cho thuê.

- Tôi cho rằng công việc này sắp đến hồi kết, - ông ta nói, giả vờ ra vẻ lo lắng.

- Việc phải đến sẽ đến thôi, - Hurstwood trả lời, dứt khoát. Ông không lộ ý định của mình dù là gì đi nữa. Ông sẽ không còn cảm giác hài lòng nữa.

Một hai ngày sau, ông thấy phải nói với Carrie.

- Em biết không, - ông nói, - anh cho là công việc dưới đó sắp đến lúc xấu nhất rồi.

- Sao lại thế? - Carrie hỏi, sửng sốt.

- Chủ nhân mảnh đất đó đã bán, và người chủ mới không cho bọn anh thuê nữa. Công việc có thể chấm dứt.

- Anh không thể bắt đầu ở nơi khác sao?

- Có vẻ chưa tìm ra bất cứ chỗ nào. Shaughnessy không muốn.

- Anh có mất gì trong việc này không?

- Có, - Hurstwood nói, mặt mũi trầm ngâm.

- Không đến nỗi quá tệ chứ? - Carrie hỏi.

- Đây là một mảnh lời, - Hurstwood nói. - Thế thôi. Họ sẽ khởi công một thứ khác ở ngay nơi đó.

Carrie nhìn ông, và cố hiểu nó có nghĩa gì qua thái độ của ông. Đây là một việc nghiêm trọng, rất nghiêm trọng.

- Anh có nghĩ có thể kiếm chút gì không? - Cô đánh liều hỏi, rụt rè.

Hurstwood suy nghĩ một lát. Đây hoàn toàn là trò bịp bợm về tiền nong và đầu tư. Giờ cô có thể thấy ông đã “khánh kiệt”.

- Anh không biết, - ông nghiêm trang nói. - Anh sẽ thử.

XXXIV

Thốt cõi đã quay

Carrie cân nhắc tình trạng này cũng kiên định như Hurstwood, chỉ khi đã sắp xếp xong mọi sự việc trong đầu. Mất mấy ngày cô mới nhận thức đầy đủ rằng nếu công việc làm ăn của chồng bị giải thể, có nghĩa là lại phải vật lộn và thiếu thốn. Tâm trí cô trở lại với cuộc phiêu lưu đến Chicago trước kia của cô, nhà Hanson và căn hộ của họ, trái tim cô bấn loạn. Thật khủng khiếp! Mọi thứ nghèo khó đều kinh khủng. Giá cô biết một đường thoát. Những trải nghiệm mới đây với gia đình Vance khiến cô không nhìn nhận tình trạng riêng của mình với cảm giác thỏa mãn. Sự mê hoặc của cuộc sống phong lưu ở thành phố trong vài trải nghiệm mà những người đó ban cho cô đã chiếm lĩnh cô hoàn toàn. Cô được dạy ăn vận ra sao và được đến nhiều nơi mà không cần có tiền nong dư dật. Giờ đây, những việc này - những cái có thật hiện tại - tràn ngập cái nhìn và tâm trí cô. Hoàn cảnh của cô bị giới hạn bao nhiêu, hình như lối vào nơi khác càng nhiều hơn bấy nhiêu. Lúc này cảnh túng bần sắp đến chiếm lĩnh cô hoàn toàn và xua tan thế giới khác, xa vời như thiên đường với bất cứ người nghèo khổ nào có thể giơ tay cầu khẩn.

Mô hình lý tưởng mà Ames đưa vào đời cô vẫn còn đọng lại. Anh đã đi xa, nhưng những lời giàu có không phải là tất cả vẫn còn đây, rằng trên đời còn có việc cao quý hơn cô biết, rằng sân khấu là tốt đẹp, rằng thứ văn chương mà cô đọc thật đáng thương. Anh là người đàn ông mạnh mẽ và trong trắng, còn mạnh mẽ hơn và tốt đẹp hơn Hurstwood và Drouet nhiều, cô chỉ

thầm nhủ với mình nửa chừng, nhưng sự khác biệt thật đau lòng. Nó là thứ khiến cô sẵn sàng nhắm tịt mắt lại.

Trong ba tháng cuối cùng ở phố Warren, Hurstwood dành nhiều thời gian trong ngày săn tìm, lùng sục các quảng cáo kinh doanh. Đây là một việc ít nhiều chán nản, vì ý nghĩ ông phải sớm tìm được việc gì đó hoặc sẽ phải sống bằng vài trăm đôla đang dành dụm, rồi ông sẽ chẳng còn đồng nào để đầu tư, sẽ phải đi làm thuê như một nhân viên.

Ông tìm một cơ hội trong hàng loạt quảng cáo, và thấy nếu không quá xa hoa lại quá thảm hại. Hơn nữa, mùa đông đang đến, báo chí đều thông báo là rất gay gắt, tất cả đều có cảm giác chung là thời khó khăn, hoặc chí ít là ông nghĩ thế. Trong tình trạng lo nghĩ của ông, nỗi lo của người khác trở thành hiển nhiên. Không tin tức về một hãng phá sản, một gia đình chết đói hoặc một người hấp hối trên phố, giả sử có nạn đói, mà không lôi cuốn cái nhìn của ông lúc lướt qua báo chí buổi sáng. Có lần, tờ *World* ra thông báo về “80.000 người thất nghiệp” trong mùa đông này ở New York, như một con dao đâm thẳng vào tim ông.

- Tám mươi ngàn! - Ông nghĩ. - Thật khủng khiếp.

Đây là một lập luận mới với Hurstwood. Trong những ngày xưa, hình như cõi nhân gian này đủ yên ổn. Ở Chicago, ông từng có thói quen đọc những tin như thế này trên tờ *Daily News*, nhưng không hề chú ý. Bây giờ, chúng như những đám mây xám xịt lớn vờn phía chân trời trong một ngày sáng sủa. Chúng đe dọa bao phủ và làm cho cuộc sống của ông tối tăm vì màu xám lạnh giá. Ông cố gạt đi, cố quên và phấn chấn. Nhiều lúc ông thầm tự nhủ: “Lo lắng thì ích gì? Ta vẫn chưa chết. Ta còn sáu tuần nữa. Ngay trong trường hợp xấu nhất, mình vẫn đủ sống được sáu tháng”.

Thật lạ là trong lúc phiền muộn vì tương lai, thỉnh thoảng ý nghĩ của ông trở lại với vợ và gia đình. Trong suốt ba năm đầu, ông hết sức tránh những ý nghĩ đó. Ông căm ghét bà, và không thể hòa thuận với bà. Hãy quên bà ta đi. Ông sẽ làm việc đủ khấm khá. Song giờ đây, khi ông làm ăn không phát đạt, ông bắt đầu tự hỏi bà đang làm gì, các con ông có hòa thuận không. Ông có thể thấy chúng sống sành điệu như trước, cư ngụ trong ngôi nhà thoải mái và sử dụng tài sản của ông.

“Trời ạ! Thật nhục là họ có tất cả những thứ đó, - thỉnh thoảng, ông thậm tự nhủ. - Mình thì chẳng có gì”.

Lúc này nhìn lại và phân tích hoàn cảnh đẩy ông đến việc lấy tiền, ông bắt đầu nhẹ nhàng tự bào chữa. Ông đã làm gì mà bị cấm cửa kiểu này và chồng chất đủ thứ khó khăn lên đầu? Ông thấy thời ông phong lưu và giàu có như chỉ mới hôm qua. Nhưng hiện giờ, tất cả đã bị giạt khỏi tay ông.

“Chắc chắn là bà ấy không đáng được hưởng mọi thứ của mình. Mình sẽ không mất nhiều đến thế, nếu họ biết điều”.

Ông không hề nghĩ đến việc nên đăng thông báo. Nó chỉ là sự bào chữa về tinh thần mà ông tự tìm kiếm cho mình, một việc khiến ông chịu đựng được tình hình như một người đàn ông đích thực.

Một buổi chiều, năm tuần lễ trước khi quán rượu trên phố Warren đóng cửa, ông rời quán đi thăm ba hoặc bốn nơi đã đọc trên tờ *Herald*. Một chỗ ở phố Gold, ông đến đó nhưng không vào. Nơi này xoàng xĩnh đến mức ông thấy không thể chịu nổi. Một chỗ khác ở Bowery là nơi ông biết có nhiều khách sạn phô trương. Nó ở gần phố Grand, trang bị rất đẹp. Ông nói chuyện vòng vo về việc đầu tư đến bốn mươi năm phút với người chủ, ông ta xác nhận là do sức khỏe kém, vì thế muốn có người chung

vốn.

- Vậy nếu tôi mua một nửa ở đây thì mất bao nhiêu tiền? - Hurstwood nói, trong đầu ông giới hạn đến bảy trăm đôla.

- Ba ngàn, - ông chủ nói.

Hàm Hurstwood trề xuống.

- Ông lấy tiền mặt? - Ông hỏi.

- Tiền mặt.

Ông giả vờ cân nhắc thiệt hơn y như một người muốn mua thật, nhưng mắt ông lộ vẻ buồn. Ông kết thúc bằng cách nói ông sẽ suy nghĩ kỹ, rồi đi. Người chủ lờ mờ cảm nhận được tình hình của ông.

“Mình không nghĩ ông ấy muốn mua, - ông ta tự nhủ. - Ông ấy không nói thẳng ra”.

Buổi chiều xám màu chì và lạnh lẽo. Luồng gió mùa đông giá buốt thổi tới. Lúc năm giờ, Hurstwood đến một chỗ khác, tít tận phía Đông, gần phố Sáu mươi chín và khi ông đến đó, trời đang tối dần. Một người Đức đẩy đà làm chủ nơi này.

- Quảng cáo này là của ông ư? - Hurstwood hỏi, ông khá ghét bề ngoài của địa điểm.

- Ồ, thôi rồi, - người Đức nói. - Bây giờ tôi không bán nữa.

- Vậy sao?

- Phải, không bán gì hết. Việc này thôi rồi.

- Tốt lắm, - ông nói và quay người đi thẳng.

Người Đức đó không chú ý gì đến ông, khiến ông giận dữ.

“Thằng điên! - Ông tự nhủ. - Vậy hẳn đang quảng cáo làm gì?”

Hoàn toàn ngã lòng, ông về phố Mười ba. Nhà ông chỉ có một ngọn đèn trong bếp, nơi Carrie đang làm việc. Ông bật diêm và châm ngọn đèn khí, rồi ngồi xuống bên bàn mà không chào hỏi. Cô đến cửa và nhìn vào.

- Anh phải không? - Cô nói rồi trở lại bếp.

- Phải, - ông trả lời, không rời mắt khỏi tờ báo buổi chiều vừa mua.

Carrie nhìn thấy sự việc của ông chắc là không ổn. Lúc rầu rĩ, trông ông chẳng điển trai chút nào. Những nếp nhăn bên khóe mắt sâu hơn. Nước da ông ngăm đen tự nhiên, vẻ u ám khiến trông ông hơi độc ác. Ông là một dáng vẻ hoàn toàn khó chịu.

Carrie dọn bàn và mang bữa ăn vào.

- Xong bữa rồi đấy ạ, - cô nói và đi qua ông lấy thứ gì đó.

Ông không trả lời, vẫn đọc tiếp.

Cô bước vào và ngồi vào chỗ, cảm thấy quá đỗi khổ sở.

- Anh không ăn bây giờ sao? - Cô hỏi.

Ông gập tờ báo và kéo ghế lại gần, giữ im lặng một lát, chỉ nói "Để mặc anh".

- Hôm nay có chuyện buồn phải không ạ? - Lát sau, Carrie đánh bạo hỏi.

-Ừ. - ông nói.

Ông chỉ ăn cầm chừng.

- Bọn anh vẫn chắc là đóng cửa? - Carrie nói, đánh liều nêu chủ đề mà họ đã thảo luận khá thường xuyên.

- Lẽ tất nhiên rồi, - ông nói, đỡ gay gắt một chút.

Câu trả miếng này làm Carrie phát tức. Bản thân cô cũng có một ngày ảm đạm.

- Anh đừng nói với em như thế, - cô nói.

- Ô! - Ông kêu lên, đẩy ghế ra xa bàn, hình như định nói thêm nhưng lại thôi. Rồi ông cầm tờ báo. Carrie rời khỏi chỗ, chật vật dần lòng. Ông nhìn thấy cô bị xúc phạm.

- Em đừng đi, - ông nói lúc cô dợm bước vào bếp. - Ăn cho xong đĩa.

Cô đi qua, không trả lời.

Ông nhìn tờ báo một lát, rồi đứng dậy và mặc áo khoác.

- Anh xuống khu thương mại đây, Carrie, - ông nói và đi ra ngoài. - Tối nay anh thấy khó ở.

Cô không trả lời.

- Em đừng giận, - ông nói. - Ngày mai sẽ ổn thôi.

Ông nhìn cô, nhưng cô không chú ý đến ông, cặm cùi rửa bát đĩa.

- Tạm biệt! - Cuối cùng, ông nói và đi ra.

Đây là hậu quả nặng nề đầu tiên trong tình hình giữa họ, nhưng càng đến gần ngày làm việc cuối cùng, sự u ám càng trở nên thường xuyên. Hurstwood không thể che giấu cảm xúc về việc này. Carrie không khỏi băn khoăn, không biết mình trôi về đâu. Họ ít trò chuyện hơn thường lệ, không phải vì Hurstwood cảm thấy sự bất bình của Carrie. Mà là Carrie né tránh ông. Ông nhận ra điều này. Ông khó chịu vì cô lãnh đạm với ông. Ông cố ân ái hầu như đã là một việc phi thường, rồi nhận thấy sự bất mãn mà Carrie thêm vào bằng thái độ của cô, và làm cho nó trở thành việc không thể.

Rốt cuộc, ngày cuối cùng đã đến. Khi nó đến thực sự, Hurstwood đã chuẩn bị tinh thần thích ứng với cảnh sấm sét ngang trời, giông bão tả tơi, và ông khá nhẹ nhõm thấy là một ngày bình thường và đơn giản. Mặt trời chiếu sáng, nhiệt độ dễ chịu. Lúc đến bên bàn ăn điểm tâm, ông cảm thấy chẳng có gì ghê gớm.

- Em à, - ông bảo Carrie, - hôm nay là ngày cuối cùng của anh trên trái đất này.

Carrie mỉm cười đáp lại sự hài hước của ông.

Hurstwood liếc nhìn tờ báo, khá vui vẻ. Dường như ông trút được một gánh nặng.

- Anh sẽ xuống đó một lát, - sau bữa điểm tâm, ông nói, - và nhìn ngó đó đây. Ngày mai, anh sẽ đi xem xét cả ngày. Anh cho là sẽ tìm ra gì đó, còn bây giờ việc này ngoài tầm tay anh.

Ông mỉm cười, đến quán rượu. Shaughnessy đã ở đó. Họ đã thỏa thuận chia theo lợi tức. Tuy nhiên, ông ở đó vài giờ và ra về lúc hơn ba giờ. Khi trở về, sự hân hoan của ông đã tàn. Ông không thích quán rượu, nay nó không còn, ông lại thấy buồn. Ông đã mong mọi sự khác hẳn.

Shaughnessy là người thực dụng, lạnh lùng.

Lúc năm giờ, ông ta nói:

- Chúng ta có thể tính toán và chia.

Họ làm thế. Tài sản cố định đã đem bán và số tiền đem chia.

- Tạm biệt, - Hurstwood nói vào lúc cuối cùng, cố tỏ ra thân mật.

- Tạm biệt, - Shaughnessy nói, không hạ cố quan tâm.

Liên doanh ở phố Warren đã chấm dứt vĩnh viễn như thế.

Carrie đã sửa soạn một bữa ăn ngon ở nhà, nhưng sau chuyến xe về, Hurstwood trong tâm trạng không vui và trầm ngâm.

- Thế nào, anh? - Carrie dò hỏi.

- Anh ra khỏi chỗ đó rồi, - ông trả lời và cởi áo khoác.

Carrie nhìn ông, muốn biết tình hình tài chính hiện nay của ông ra sao. Họ ăn cơm và trò chuyện một chút.

- Anh có đủ tiền mua chỗ khác không? - Carrie hỏi.

- Không, - ông nói. - Anh phải kiếm việc gì đó và tần tiện.

- Nếu anh kiếm được một chỗ nào đấy thì hay quá, - Carrie nói, nhắc nhở vì lo âu và hy vọng.

- Anh cũng nghĩ thế, - ông nói, trầm ngâm.

Những ngày sau đó, cứ buổi sáng là ông mặc áo khoác và ra đi. Trong các chuyến mạo hiểm này, trước hết ông tự an ủi với bảy trăm đôla, ông vẫn có thể thu xếp thuận lợi. Ông nghĩ đến nhà máy rượu bia, mà ông biết thường điều khiển các quán rượu họ thuê, và mong họ giúp ông. Sau đó ông nhớ ra sẽ phải trả vài trăm đôla cho tài sản cố định và như thế ông chẳng còn gì để chi tiêu hàng tháng. Mỗi tháng, ông cần xấp xỉ tám chục đôla để sống.

- Không, - ông nói trong những lúc tỉnh táo nhất, - mình không thể làm thế. Mình sẽ kiếm một việc gì đó và sẽ tiết kiệm.

Riêng chuyện tìm việc làm đã là một vấn đề phức tạp, khi nghĩ đến việc ông muốn làm. Quản lý một quán rượu ư? Liệu ông có kiếm ra một nơi như thế không? Trên báo chẳng thấy đăng tìm quản lý. Ông thừa biết những vị trí như thế đòi hỏi phải phục vụ nhiều năm hoặc góp vốn một nửa hoặc một phần ba. Ông không

có tiền để vào một nơi đủ quan trọng, cần một người quản lý như thế.

Dù sao, ông cũng khởi hành. Quần áo của ông rất trang nhã, và diện mạo của ông vẫn lôi cuốn, nhưng nó đòi hỏi phải lừa dối chút ít. Thoạt nhìn ông, người ta hình dung một người trạc tuổi ông, to khỏe và ăn vận sang trọng, ắt phải là người sung túc. Ông có vẻ là chủ nhân của một cơ sở nào đó, điều hành những công việc quan trọng, có thể đang đợi khoản trợ cấp hưu trí hậu hĩ. Hiện giờ ông đã bốn mươi ba tuổi, vóc dáng phong lưu song đi bộ không còn dễ dàng nữa. Nhiều năm nay, ông không quen tập thể dục. Chân ông mỗi nhừ, vai đau nhức, và gần hết ngày là ông đau bàn chân cho dù ông đi xe gàn như ở mọi hướng. Chỉ lên và xuống xe, nhưng nếu kéo dài là ông bị như thế.

Ông thừa hiểu người đời coi ông giàu có hơn thực tế. Ông đau đớn thấy nó làm cho việc tìm kiếm của ông chậm lại. Ông không muốn vẻ ngoài của ông tàn tạ, nhưng ông xấu hổ khi phải chứng tỏ ngược lại vài sự hấp dẫn không phù hợp. Vì thế ông lưỡng lự, phân vân không biết làm gì.

Ông nghĩ đến các khách sạn, nhưng ngay lập tức ông nhớ ra mình không có kinh nghiệm làm nhân viên, và quan trọng hơn cả là ông không có người quen hoặc bạn bè ở đây để nhờ vả. Ông không quen biết một số chủ nhân các khách sạn ở vài thành phố, trong đó có New York, nhưng họ đều biết việc ông làm với Fitzferald & Moy. Ông không thể đến gặp họ để xin việc. Ông nghĩ đến nhiều lĩnh vực khác trong các tòa nhà đồ sộ hoặc kinh doanh mà ông biết - bán buôn tạp phẩm, đồ gia dụng, bảo hiểm và đại loại thế - nhưng ông không có chút kinh nghiệm nào.

Làm thế nào để kiếm được việc gì đó là một ý nghĩ xót xa. Ông sẽ phải đích thân đi và xin xỏ, phải đợi ở ngoài cửa và rồi, với

diện mạo nổi bật và phong lưu, nói rằng ông đang tìm việc để làm ư? Ông căng thẳng, đau khổ khi nghĩ đến điều ấy. Không, ông không thể làm thế.

Ông đi loanh quanh, nghĩ ngợi, và rồi, vì thời tiết giá lạnh, ông bước vào một khách sạn. Ông biết các khách sạn quá rõ để hiểu rằng bất cứ ai có vẻ ngoài tươi tốt đều được mời vào ngồi ghế ở hành lang. Nơi đây thuộc Broadway Central^[40], một trong những khách sạn quan trọng nhất thành phố. Nhận một chỗ ngồi ở đây là điều tui nhục cho ông. Cứ nghĩ ông sẽ đến một nơi như thế này! Ông đã nghe các khách sạn dè bủ những người lang thang là kẻ vô công rồi nghề. Trong thời của ông, ông cũng gọi bọn họ như thế. Nhưng ông đang ở đây, trong một hành lang khách sạn, bất chấp có thể gặp ai đó biết ông, để tránh rét mướt và mệt lử trên đường phố.

“Mình không thể làm như thế này, - ông tự nhủ. - Thật vô ích cứ sáng sáng là ra đi, không cần nghĩ trước là đến nơi nào. Mình sẽ nghĩ đến một số chỗ rồi sau đó mới đến xem sao”.

Ông chợt nghĩ đến vị trí bồi rượu thỉnh thoảng để trống, nhưng vội gạt ngay. Ông, một cựu quản lý mà làm bồi rượu ư?

Ngồi trong hành lang khách sạn càng thấy uể oải, thế là đến bốn giờ, ông về nhà. Ông cố ra vẻ bình thản lúc vào nhà, nhưng chỉ là sự giả tạo mỏng manh. Cái ghế bập bênh trong phòng ăn thật dễ chịu. Ông sung sướng ngồi lún vào đó, và bắt đầu đọc mấy tờ báo mới mua.

Lúc đi ngang qua phòng, chuẩn bị nấu cơm chiều, Carrie nói:

- Hôm nay có người đến thu tiền nhà.

- Ồ, thế ư? - Hurstwood nói.

Ông cau mày khi nhớ ra hôm nay là ngày hai mươi mốt tháng

Hai, thời điểm người đó hay đến. Ông lục túi tìm ví, ném trái lựu đầu chi ra mà không có gì thu vào. Ông nhìn tập tiền màu xanh, mịn màng như một người ốm nhìn liều thuốc có thể cứu mạng. Rồi ông đếm hai mươi tám đôla.

- Tiền đây, em, - ông nói với Carrie lúc cô đi qua lần nữa.

Ông vùi vào mấy tờ báo và đọc. Chao ôi, thế là được nghỉ ngơi, khỏi phải đi bộ và nghĩ ngợi! Tin tức tràn ngập khiến ông quên lãng! Ông quên được phần nào những ưu phiền. Này đây, một phụ nữ trẻ, đẹp – nếu có thể tin vào miêu tả trên báo - kiện đòi ly dị ông chồng giàu có, béo tốt là người sản xuất kẹo ở Brooklyn. Này đây là tin khác, miêu tả một con tàu chìm trong băng tuyết ở vịnh Prince trên đảo Staten. Một bài dài, hấp dẫn, tường thuật những hoạt động của giới sân khấu - những vở kịch được công diễn, các nghệ sĩ ra mắt, các ông bầu tuyên bố này nọ. Nhà hát Fannie Davenport^[41] vừa khai trương ở đại lộ Năm. Nhà hát Daly diễn vở *Vua Lia*. Ông đọc về chuyến lưu diễn sớm đến Florida của đoàn gồm gia đình Vanderbilt và các bạn. Một cuộc săn bắn huyền ảo, thú vị trên núi ở Kentucky. Ông cứ đọc, đọc, đọc mãi, đu đưa gần lò sưởi trong căn phòng ấm áp và đợi dọn bữa.

XXXV

Chấm dứt nỗ lực

Sáng hôm sau, ông lướt qua báo chí, vất vả mãi mới đọc hết danh sách quảng cáo dài dằng dặc và đánh dấu vài cái. Rồi ông trở lại với mục Nam giới cần giúp, nhưng với cảm giác khó chịu. Trước mặt ông là cả một ngày dài để khám phá, và ông phải bắt đầu ra sao đây. Ông liếc qua cả cột báo dài, phần lớn liên quan đến thợ làm bánh, thợ rừng, đầu bếp, thợ sắp chữ, xà ịch, đại loại thế, chỉ có hai thứ khiến ông chú ý. Một là cửa hàng bán buôn đồ nội thất cần người thu ngân, hai là một hãng whiskey cần người bán hàng. Ông chưa bao giờ nghĩ đến việc thứ hai. Ngay lập tức, ông quyết định đi xem.

Đó là hãng Alsbery & Company, môi giới rượu whiskey.

Gần như ông được gặp ngay giám đốc nhờ vẻ ngoài của ông.

- Chào ông, - giám đốc nói, thoạt nhìn ông ta ngỡ là gặp một trong các khách hàng của ông ở nông thôn.

- Chào ông, - Hurstwood nói. - Tôi tin rằng ông đã đăng quảng cáo tìm người bán hàng?

-Ồ, - ông ta nói, thẳng thắn lộ rõ vẻ ngạc nhiên. - Vâng. Vâng, tôi có đăng.

- Tôi nghĩ nhân tiện cứ tạt vào xem, - Hurstwood nói, thái độ đường hoàng. - Tôi có kinh nghiệm nhất định trong lĩnh vực này.

-Ồ, thế ạ? - Ông giám đốc nói. - Ông có kinh nghiệm về việc gì?

- Trong thời của tôi, tôi đã quản lý vài hãng rượu. Gần đây tôi

sở hữu một phần ba tài sản của quán rượu trên phố Warren và Hudson.

- Tôi hiểu, - người đó nói.

Hurstwood ngừng, đợi một lời gợi ý.

- Chúng tôi muốn có một người bán hàng, - ông giám đốc nói. - Tuy vậy, tôi không rõ liệu ông có quan tâm đến vị trí ấy không?

- Tôi hiểu, - Hurstwood nói. - Tôi không ở vào thế được lựa chọn, chí ít là hiện nay. Nếu vị trí ấy còn trống, tôi sẽ vui lòng nhận.

Người đó không vừa lòng với câu “không ở vào vị thế được lựa chọn”. Ông ta muốn có một người không nghĩ đến sự lựa chọn hoặc một thứ tốt hơn. Nhất là không phải một ông già. Ông ta muốn tìm một người trẻ, linh lợi và vui vẻ làm việc tích cực, với một khoản tiền lương khiêm tốn. Hurstwood không làm ông ta hài lòng tí nào. Ông có vẻ ông chủ hơn cả ông giám đốc.

- Thôi được, - ông ta đáp, - chúng tôi vui lòng xem xét đề nghị của ông. Chúng tôi sẽ không quyết định trong vài ngày. Đề nghị ông gửi cho chúng tôi lý lịch và giấy chứng nhận của ông.

- Tôi sẽ gửi, - Hurstwood nói.

Ông gật đầu chào và đi ra. Đến góc phố, ông xem địa chỉ của công ty đồ gỗ và thấy nó ở trên phố Hai mươi ba Tây. Thế là ông đến đó.

Tuy nhiên, nơi đó không đủ rộng rãi. Trông nó vừa phải, người làm trong đó nhàn rỗi và lương thấp. Ông đi qua, liếc nhìn rồi quyết định không vào trong nữa.

- Chắc là họ muốn một cô gái, lương mười đôla một tuần, - ông nói.

Lúc một giờ, ông nghĩ đến ăn và vào nhà hàng ở Madison Square. Ở đó, ông ngắm nghĩ đến những chỗ ông có thể tìm kiếm. Ông đã mệt. Trời lại ngả màu xám. Bên kia đường, qua công viên Madison Square, có nhiều khách sạn đồ sộ, ra vẻ kẻ cả với quang cảnh tấp nập. Ông quyết định vào hành lang một khách sạn và ngồi một lát. Ở đó ấm áp và sáng sủa. Ở Broadway Central, ông không gặp người nào biết ông. Rất có thể ở đây, ông cũng không gặp ai. Tìm được một chỗ trên một trong những đi-văng nhưng màu đỏ gần các cửa sổ lớn nhìn ra đường Broadway huyên náo, ông ngồi trầm ngâm. Ở đây, tình trạng của ông không đến nỗi tệ. Ngồi lặng lẽ và nhìn ra ngoài, ông thấy được an ủi đôi chút vì trong ví còn vài trăm đôla. Trong chùng mực nào đó, ông có thể quên tình trạng buồn chán trên đường phố và những cuộc tìm kiếm mệt mỏi của ông. Song ông vẫn buồn bã và chán nản. Ở đó, thời khắc dường như qua rất chậm. Một giờ trôi qua là khoảng thời gian dài. Nó đủ để ông quan sát và bình luận thầm các vị khách ra, vào khách sạn và các khách bộ hành thành công hơn, cơ may thể hiện trên trang phục và tinh thần lúc họ đi trên đường Broadway bên ngoài. Gần như là lần đầu tiên từ ngày đến thành phố này, ông mới có dịp thảnh thơi thưởng ngoạn quang cảnh. Lúc này là người nhàn rồi, ông ngạc nhiên vì sự tấp nập của người khác. Ông thấy đám thanh niên mới vui tươi làm sao, những người phụ nữ mới xinh đẹp làm sao. Họ vận những bộ quần áo thật tinh tế. Họ mãi đến một nơi nào đấy. Ông nhìn thấy những cái liếc đăm dáng của các cô gái xinh đẹp. Chao ôi, ông thừa hiểu tiền bạc cần được trải qua những thứ như thế biết chừng nào! Bao lâu rồi, kể từ ngày ông có cơ hội làm như thế!

Chuông bên ngoài điểm bốn tiếng. Hơi sớm, nhưng ông nghĩ nên về nhà.

Chuyến về đã nhân đôi ý nghĩ rằng Carrie tưởng ông ngồi

quanh đầu đó quá nhiều nên mới về sớm. Ông hy vọng sẽ không phải thế, nhưng ban ngày trĩu nặng trên bàn tay ông. Ông về nhà là có lý do riêng. Ông có thể ngồi trên ghế bập bênh và đọc. Quang cảnh tấp nập, dễ xao nhãng và gọi bao ý nghĩ này sẽ khép lại. Ông có thể đọc báo. Vì thế, ông về nhà. Carrie đang đọc một mình. Căn hộ khá tối, cửa đóng chặt.

- Em sẽ bị hỏng mắt mất, - ông nói lúc nhìn thấy cô.

Sau khi cởi áo khoác, ông cảm thấy có phận sự thuật lại chút ít về một ngày của ông.

- Anh đã nói chuyện với một hãng bán buôn rượu, - ông nói. - Rồi anh ra đường.

- Anh đừng làm thế có hơn không! - Carrie nói.

- Không đến nỗi tệ lắm đâu, - ông trả lời.

Ông thường mua hai tờ Evening World & Evening Sun của người đàn ông ở góc phố. Vì thế ông chỉ nhặt báo lúc đi ngang qua mà không dừng lại.

Ông kéo ghế gần lò sưởi và châm ngọn đèn khí. Lúc này, lại giống y như tối hôm trước. Những khó khăn tan biến trong các mục ông thích đọc.

Ngày hôm sau còn tệ hơn hôm trước, vì ông không còn biết sẽ đi đâu. Cho đến mười giờ sáng, ông vẫn chưa tìm ra chỗ nào trên báo hấp dẫn ông. Ông thấy nên ra ngoài, song ông chán ngán. Đi đâu, đi đâu được?

- Anh đừng quên để lại tiền tuần này cho em đấy, - Carrie bình thản nói.

Họ đã thỏa thuận hàng tuần ông để mười hai đôla vào tay cô để chi tiêu. Ông thốt ra một tiếng thở dài nhẹ nhõm lúc nghe câu

đó, và rút ví. Ông lại cảm thấy kinh hãi. Ông cứ chi, chi mãi mà chẳng có gì thu về.

- Trời đất ơi! - Ông nói. - Không thể cứ thế này mãi được.

Ông không kể với Carrie bất cứ chuyện gì. Song cô cảm thấy lời đòi hỏi của cô làm phiền ông. Chẳng mấy chốc, đưa tiền cho cô trở thành một việc khổ tâm.

“Mình phải làm gì bây giờ? - Cô nghĩ. - Chao ôi, tại sao mình cứ thấy khó chịu thế nhỉ?”

Hurstwood ra đi, nhằm hướng Broadway. Ông muốn nghĩ đến một nơi nào đó. Tuy vậy, chẳng mấy nổi ông đã tới Grand Hotel trên phố Ba mươi mốt. Ông biết hành lang ấm cúng ở đó. Sau hai chục phút đi bộ qua hai mươi khối nhà, ông ngấm lạnh.

“Mình sẽ vào hiệu cắt tóc của họ và cắt tóc, cạo mặt”, - ông nghĩ.

Rồi sau khi cắt tóc, ông tự bào chữa khi cứ ngồi ở đấy.

Một lần nữa, thời gian trĩu nặng trên tay ông, ông về nhà sớm và cứ tiếp tục như thế trong vài ngày, mỗi ngày nhu cầu tìm kiếm lại làm ông đau đớn, mỗi ngày sự phẫn nộ, ngã lòng và xấu hổ lại đẩy ông vào tình trạng vẩn vơ ở hành lang.

Cuối cùng, sau ba ngày, xảy ra một cơn bão tuyết và ông không ra ngoài nữa. Cuối buổi chiều, tuyết bắt đầu rơi. Những bông tuyết lớn, trắng muốt, mềm mại bay tứ tung. Buổi sáng tuyết rơi cùng gió mạnh, báo đăng tin có bão tuyết. Từ bên ngoài các cửa sổ đằng trước, người ta có thể nhìn thấy một tấm thảm trắng, mềm và sâu.

- Anh nghĩ là hôm nay anh sẽ không ra ngoài, - ông bảo Carrie lúc ăn điểm tâm. - Báo chí đăng tin trời sắp chuyển rất xấu.

- Người ta chưa mang than đến cho em, - Carrie nói, cô đã đặt một thùng than.

- Anh đi xem thế nào nhé, - Hurstwood nói. Đây là lần đầu tiên ông gợi ý làm một việc vặt, vì muốn ở nhà, ông đã nhanh chóng giành lấy đặc ân này.

Tuyết rơi suốt ngày đêm, thành phố bắt đầu khổ vì tắc nghẽn giao thông. Ai cũng chú ý đến những chi tiết về cơn bão tuyết trên báo, nhấn mạnh đến cảnh khốn cùng của người nghèo bằng hàng chữ lớn.

Hurstwood ngồi đọc báo bên lò sưởi trong góc phòng. Ông không cố nghĩ đến cần phải làm việc nữa. Cơn bão này thật khủng khiếp, đình trệ mọi việc, tước đoạt sự cần thiết của ông. Ông thoải mái sưởi ấm bàn chân và toàn thân.

Carrie nghi ngại quan sát sự thanh thản của ông. Cơn bão cuồng nộ khiến cô nghi ngờ sự thoải mái của ông. Ông tiếp nhận hoàn cảnh quá ư thản nhiên.

Song Hurstwood cứ đọc và đọc miết. Ông chẳng mảy may chú ý đến Carrie. Làm xong việc nhà, cô nói chút ít làm ông mất cả yên tĩnh.

Hôm sau tuyết vẫn rơi, và hôm sau nữa trời càng rét hơn.

Hurstwood đọc tin báo nguy trên báo và ngồi im lặng. Lúc này ông tình nguyện làm vài việc vặt khác. Một là ra hàng thịt, hai là đến cửa hàng tạp hóa. Thực ra, ông chẳng coi các việc vặt vãnh này liên quan đến sự quan trọng đích thực của họ. Ông cảm thấy ra phố trong thời tiết này, dường như ông không hoàn toàn vô ích, hoàn toàn có lợi cho gia đình.

Ngày thứ tư, trời quang đãng, ông đọc tin cơn bão đã qua. Song giờ đây, ông ngần ngại khi nghĩ đến các đường phố lộng

bồng nước.

Cuối cùng, đến trưa, ông bỏ tờ báo và lên đường. Vì nhiệt độ hơi tăng lên, các đường phố càng tệ hại. Ông băng qua phố Mười bốn, lên xe và chuyển hướng nam đến Broadway. Ông có một quảng cáo liên quan đến một quán rượu trên phố Pearl. Tuy nhiên, khi đến Broadway Central, ông đổi ý.

“Có ích gì đâu? - Ông nghĩ, nhìn xuống đám bùn loãng vì tuyết. - Mình không thể mua cổ phần của nó. Chắc phải một ngàn, mà mình chẳng có gì. Thôi đi”, - rồi ông bỏ qua. Trong hành lang, ông kiếm một chỗ và đợi, phân vân xem có thể làm gì.

Trong lúc ông ngồi ngẫm nghĩ vấn vợ, hài lòng vì được ở trong nhà, một người đàn ông ăn vận sang trọng đi qua hành lang, dừng lại, nhìn chăm chú dường như không tin vào trí nhớ của mình và đến gần. Hurstwood nhận ra Cargill, chủ nhân của nhiều chuồng ngựa đua lớn ở Chicago mang tên ông ta, người mà ông gặp lần cuối tại Avery Hall, vào đêm Carrie xuất hiện. Hồi ức về người này nhắc đến vợ ông lúc họ bắt tay hôm đó, ngay lập tức trở nên rõ ràng.

Hurstwood vô cùng lúng túng. Mắt ông lộ rõ vẻ khó xử.

- Kìa, ông Hurstwood! - Cargill nói, giờ đã nhớ ra và lấy làm tiếc là không nhận ra Hurstwood đủ nhanh để kịp tránh cuộc gặp này.

- Vâng, - Hurstwood nói. - Ông khỏe không?

- Rất khỏe, - Cargill nói, bần khoăn tìm chuyện để nói. - Ông ở khách sạn này ư?

- Không, - Hurstwood nói. - Chỉ có một cuộc hẹn thôi.

- Tôi biết ông đã rời Chicago. Tôi không biết giờ ông ra sao.

- Ô, giờ tôi ở thành phố này, - Hurstwood trả lời, lo tìm cách bỏ đi.

- Chắc là ổn chứ?

- Tuyệt vời.

- Tôi rất mừng.

Họ nhìn nhau, khá bối rối.

- Tôi có cuộc hẹn với một người bạn ở tầng trên. Tôi phải chia tay ông thôi. Tạm biệt.

Hurstwood gật đầu.

“Khỉ thật, - ông lầm bầm và quay nhìn ra cửa. - Mình biết thế nào cũng có chuyện đấy”.

Ông đi qua vài khối nhà trên phố. Đồng hồ của ông mới chỉ một giờ rưỡi. Ông cố nghĩ ra một nơi nào đó để đến hoặc việc gì đó để làm. Ngày xấu đến mức ông chỉ muốn được ở trong nhà. Cuối cùng, bàn chân ông bắt đầu ướt và lạnh, ông lên xe. Xe đưa ông về phố Năm mươi chín, còn tốt hơn những nơi khác. Xuống xe, ông đi bộ theo đại lộ Bảy nhưng bùn loãng quá nhiều. Nỗi khổ của việc lang thang chẳng biết đi đâu trở nên không chịu đựng nổi. Ông cảm thấy bị nhiễm lạnh.

Dừng ở góc phố, ông vẫy xe đi về hướng Nam. Ông sẽ không ra khỏi xe và về nhà.

Carrie ngạc nhiên thấy mới ba giờ mười lăm ông đã về.

- Hôm nay ra ngoài khủng khiếp thật, - ông chỉ nói thế. Ông cởi áo khoác và thay giày.

Đêm hôm đó, ông rét run bần bật và uống ký sinh. Ông sốt nóng cho đến sáng hôm sau, và hôm sau nữa trong lúc Carrie

phục dịch ông. Ông là một sinh vật bơ vơ trong cơn đau ốm, không đẹp đẽ gì trong chiếc áo choàng tằm màu xám và tóc tai rối bù. Trông ông hốc hác quanh mắt vì rất già. Carrie nhận ra điều này và nó chẳng hấp dẫn cô tí nào. Cô muốn là người tốt bụng và thông cảm, nhưng trong người đàn ông này có một cái gì đó cứ đẩy cô ra xa.

Đến tối, trong ánh đèn yếu ớt trông ông phờ phạc đến nỗi cô gợi ý ông đi nằm.

- Anh ngủ riêng thì tốt hơn, - cô nói, - anh sẽ thấy thoải mái hơn. Em đi dọn giường cho anh bây giờ.

- Được, - ông nói.

Lúc làm những việc này, tâm trạng cô vô cùng chán nản.

“Đời là thế! Đời là thế!”, cô nghĩ.

Lúc trước trong ngày, khi ông ngồi gầy lò sưởi, lom khom và đọc báo, cô đi ngang qua, trán cô nhăn lại. Cô ngồi trong phòng đằng trước và khóc, ở đây không được ấm lắm. Đây là con người đã khống chế cô ư? Sống tù túng trong căn hộ nhỏ với một người không công ăn việc làm, nhàn rỗi, và đứng đưng với cô. Giờ đây với ông, cô chỉ là một người hầu, không hơn.

Khóc lóc khiến mắt cô đỏ hoe, và khi dọn giường cho ông, cô bật ngọn đèn khí đi làm, lúc cô gọi ông vào, ông nhận ra sự thế.

- Em có chuyện gì thế? - Ông hỏi và nhìn mặt cô. Giọng ông khàn khàn và mái đầu rối bù càng tăng thêm cảm giác kinh khủng.

- Không có gì ạ, - Carrie nói, yếu ớt.

- Em đang khóc kìa, - ông nói.

- Không đâu, - cô trả lời.

Ông biết cô khóc không phải vì yêu thương ông.

- Em đừng khóc, - ông nói lúc lên giường. - Sự việc rồi sẽ ổn thôi.

Một, hai ngày sau ông dậy được, nhưng thời tiết khắc nghiệt giữ ông ở lại nhà. Ông bán báo người Ý mang báo buổi sáng đến, và Hurstwood đọc chăm chú. Có vài lần, ông liêu ra ngoài, nhưng gặp một người bạn khác trong thời xưa của ông, ông bắt đầu cảm thấy ngồi trong các hành lang khách sạn rất phiền toái.

Ngày ngày ông về nhà sớm, và đến lúc cuối cùng, ông không giả vờ đi đến đâu nữa. Mùa đông không phải là lúc tìm kiếm bất cứ thứ gì.

Lẽ tất nhiên, quanh quẩn trong nhà, ông chú ý đến cách Carrie làm lụng mọi việc. Cô không là một người nội trợ có phương pháp và tiết kiệm, cái nhìn sắc sảo của ông bắt gặp nhiều sai lầm nhỏ nhỏ của cô về mặt này. Tuy nhiên, trước những đòi hỏi thông thường của cô, không cho cô tiền tiêu vặt trở thành một điều ghê tởm. Ngồi quanh quẩn suốt ngày, nhiều tuần lễ dường như trôi qua rất nhanh. Cứ đến ngày thứ Ba, Carrie hỏi xin tiền của cô.

- Em có nghĩ là chúng ta có thể sống rẻ hơn không? - Một hôm thứ Ba, ông hỏi.

- Em đã cố gắng hết sức rồi, - Carrie nói.

Lúc đó ông không nói gì, nhưng hôm sau ông bảo:

- Em đã đi chợ Gansevoort ở đây bao giờ chưa?

- Em không biết có chợ như thế, - Carrie nói.

- Người ta bảo em có thể mua mọi thứ ở đấy rẻ hơn.

Carrie thờ ơ với lời gợi ý ấy. Cô chẳng muốn những thứ ấy tí

nào.

- Em mua nửa ký thịt này giá bao nhiêu? - Một hôm ông hỏi.

- Ô, giá cả chẳng khác gì nhau đâu, - Carrie nói. - Miếng thăn bò này là hai mươi hai xu.

- Thế là quá đắt, em biết không? - Ông trả lời.

Nhiều ngày trôi qua, ông hỏi nhiều thứ khác cho đến cuối cùng, hình như trở thành nghiện. Ông biết được giá nhiều thứ và rất nhớ.

Khả năng làm việc vặt của ông cũng tiến bộ. Lẽ tất nhiên bắt đầu từ những việc nho nhỏ. Một buổi sáng, Carrie vừa lấy mũ thì ông ngăn lại.

- Em đi đâu thế, Carrie? - Ông hỏi.

- Đến hàng bánh, - cô trả lời.

- Anh sẽ đi thay em, - ông nói.

Cô bằng lòng, và ông ra đi. Chiều chiều, ông ra góc phố mua báo.

- Em có muốn mua gì không? - Ông hay hỏi.

Dần dà, cô bắt đầu sử dụng ông. Tuy nhiên, khi làm việc này, cô mất khoản mười hai đôla mỗi tuần.

- Hôm nay anh chưa cho em tiền, - một hôm thứ Ba, cô nói về việc này.

- Bao nhiêu? - Ông hỏi.

Cô đủ hiểu như thế nghĩa là gì.

- Khoảng năm đôla, - cô trả lời. - Em nợ người bán than.

Hôm ấy, ông nói:

- Ông người Ý ở góc phố kia kia, bán có hai mươi nhăm xu một thùng than. Anh đã nói chuyện với ông ta.

Carrie nghe câu này, hờ hững.

- Được thôi, - cô nói.

Rồi sau đó là:

- Anh George, hôm nay em cần than, - hoặc, - anh phải mua ít thịt để làm bữa tối.

Ông sẽ hiểu cô cần loại gì.

Cùng với cách làm này, dẫn tới tính keo kiệt.

- Anh chỉ mua hai lạng thịt, - một buổi chiều, ông nói lúc đi mua báo. - Hình như chúng ta chưa bao giờ ăn quá nhiều.

Những tiểu tiết khốn khổ này gặm nhấm trái tim Carrie. Chúng làm ngày tháng của cô ảm đạm và buồn lòng. Chao ôi, người đàn ông này thay đổi biết chừng nào! Ông ngồi nhà suốt ngày đọc báo, đọc mãi. Thế giới dường như chẳng có gì lôi cuốn ông. Thỉnh thoảng lúc đẹp trời, ông ra ngoài bốn hoặc năm tiếng, vào giữa mười một giờ đến bốn giờ. Cô chẳng thể làm gì ngoài quan sát ông với sự khinh thường, day dứt.

Cô lãnh đạm với Hurstwood, kết quả của việc ông bất lực, không tìm ra lối thoát. Mỗi tháng, khoản tiền dự trữ của ông lại hao mòn đi một ít. Giờ ông chỉ còn lại năm trăm đôla, ông giữ khư khư số tiền này, dường như ông có thể ngăn chặn hoàn toàn cảnh túng thiếu trong một thời hạn bất định. Ngồi ở nhà, ông quyết định mặc quần áo cũ có sẵn. Việc này đến đầu tiên trong những ngày túng thiếu. Chỉ có một lần, ông nói lúc bắt đầu hàm ý xin lỗi:

- Hôm nay xấu trời quá, anh chỉ mặc những thứ này thôi.

Rốt cuộc, những thứ này thành đồ mặc thường xuyên.

Ông cũng đã quen với việc trả mười lăm xu cho mỗi lần cạo râu, cạo mặt và thưởng mười xu. Trong cảnh khốn cùng bước đầu, ông giảm tiền thưởng xuống năm xu, rồi chẳng có gì. Sau đó, ông thử cắt tóc ở hiệu mười xu và thấy cũng hài lòng, ông bèn lui tới thường xuyên. Sau nữa, ông bỏ cạo mặt cách nhật, rồi cách ba ngày, cứ thế cho đến khi mỗi tuần cạo mặt một lần. Vào những ngày thứ Bảy, trông ông thật tươi mát.

Lẽ tất nhiên, khi tính tự trọng của ông mất, cũng mất luôn phẩm chất tự nhiên của ông trong mắt Carrie. Cô không thể hiểu nổi trong người đàn ông này có những gì. Ông còn một số tiền, ông vẫn còn một bộ chỉnh tề, trông ông không tệ khi ăn vận tươi mát. Cô không quên cuộc vật lộn gay go của mình ở Chicago, nhưng cô cũng không quên cô đã cố gắng không ngừng. Còn ông chưa cố lần nào. Thậm chí ông không buồn tham khảo thêm các quảng cáo trên báo chí nữa.

Cuối cùng, một cảm tưởng rõ ràng vô tình thốt khỏi miệng cô.

- Sao em phết nhiều bơ lên thịt nướng thế? - Một buổi tối, ông đứng loanh quanh trong bếp và hỏi cô.

- Tất nhiên là để cho ngon, - cô trả lời.

- Hôi này bơ đắt khủng khiếp, - ông bóng gió.

- Nếu anh làm món này, anh sẽ không để ý đến điều đó, - cô trả lời.

Sau đó ông im và trở lại vùi đầu vào đọc báo, nhưng câu đối đáp cứ day dứt mãi lòng ông. Đây là lần đầu tiên, cô thốt ra một lời nhận xét gay gắt.

Cũng tối hôm đó, sau khi đọc sách, Carrie ra phòng trước ngủ.

Đây là một việc bất thường. Khi Hurstwood đã mệt, ông quyết định đi nằm, và như thường lệ, không bật đèn. Lúc đó ông mới phát hiện ra sự vắng mặt của Carrie.

- Buồn cười thật, - ông nói, - có khi cô ấy đang tập thể dục.

Ông không nghĩ ngợi thêm, và ngủ thiếp đi. Đến sáng, vẫn không thấy cô ở bên ông. Có điều lạ là việc này qua đi, không một lời bình luận.

Đêm đến gần, Carrie nói với vẻ trò chuyện khá nhẹ nhàng:

- Em nghĩ tối nay em sẽ ngủ một mình. Em bị nhức đầu.

- Được thôi, - Hurstwood nói.

Đêm thứ ba, cô ngủ ở phòng đằng trước mà không hề biện bạch. Đây là một đòn tàn nhẫn với Hurstwood, nhưng ông không bao giờ nhắc đến.

- Được thôi, - ông tự nhủ kèm cái cau mày không thể nén nổi, - cứ để cô ấy ngủ một mình.

XXXVI

Sự thoái hóa tàn nhẫn

Vợ chồng Vance đã trở về thành phố từ dịp Giáng sinh, và họ không quên Carrie. Nhưng họ, nói đúng hơn là cô Vance chưa ghé thăm Carrie lần nào vì một lý do rất đơn giản là cô chưa bao giờ gửi địa chỉ. Đúng với bản tính của Carrie, chùng nào còn ở phố Bảy mươi tám cô còn trao đổi thư từ với cô Vance, nhưng khi buộc phải dọn đến phố Mười ba, cô sợ rằng họ sẽ coi đây là biểu hiện của hoàn cảnh sa sút, khiến cô tìm cách tránh để địa chỉ lại. Không tìm ra cách nào thuận tiện, cô buồn bã bỏ hẳn viết thư cho bạn. Cô Vance ngạc nhiên vì sự im lặng lạ lùng, ngỡ Carrie đã rời thành phố, nên cuối cùng đã mất hẳn liên lạc với cô. Vì thế cô vô cùng kinh ngạc khi chạm trán với Carrie trên phố Mười bốn, nơi cô ta đang mua sắm. Carrie cũng đến đó cùng mục đích.

- Kìa, cô Wheeler, - cô Vance nói và liếc nhìn Carrie, - cô ở đâu vậy? Tại sao không đến thăm tôi? Lúc nào tôi cũng băn khoăn không hiểu cô ra sao. Thực ra, tôi...

- Tôi rất mừng được gặp chị, - Carrie nói, vui thích và vẫn còn lúng túng. Trong mọi lúc mọi nơi, gặp cô Vance là điều tệ hại nhất. - Hiện tôi sống ở khu thương mại. Tôi vẫn định đến thăm anh chị. Giờ anh chị ở đâu?

- Phố Năm mươi tám, - cô Vance nói, - qua đại lộ Bảy, số nhà 218. Sao cô không đến chỗ tôi nhỉ?

- Tôi sẽ đến, - Carrie nói. - Thực ra, tôi muốn đến. Tôi biết là nên thế. Thật là ngượng. Nhưng chị có biết là...

- Số nhà cô bao nhiêu? - Cô Vance hỏi.

- Phố Mười ba, - Carrie miễn cưỡng nói. - Số 112 Tây.

-Ồ, - cô Vance nói, - thế thì gần đây, nhỉ?

- Vâng, - Carrie nói. - Lúc nào chị phải xuống chơi với tôi nhé.

- Vâng, cô vẫn xinh lắm, - cô Vance cười nói, lúc nhận thấy diện mạo Carrie có phần thay đổi, “địa chỉ cũng thế, - cô ta tự nhủ. - Chắc họ phải cháy túi”.

Cô vẫn mến Carrie, đủ để kéo Carrie đi cùng.

- Đi với tôi vào đây một chút đã, - cô nói và quay vào một cửa hàng.

Khi Carrie về nhà, Hurstwood vẫn đang cắm cúi đọc báo như thường lệ. Hình như ông chấp nhận hoàn cảnh vô cùng thờ ơ. Râu ông ít nhất bốn ngày chưa cạo.

“Ôi chao, - Carrie nghĩ, - nếu cô ấy đến đây và nhìn thấy ông ấy?”

Cô lắc đầu, vô cùng khổ sở. Tình cảnh của cô dường như đang trở nên không chịu nổi.

Bị dồn vào cảnh tuyệt vọng, lúc ăn cơm cô hỏi:

- Anh có nghe tin gì của hãng bán buôn ấy không?

- Không, - ông nói. - Họ không muốn thuê người chưa có kinh nghiệm.

Carrie bỏ qua chủ đề ấy và thấy không thể nói gì hơn.

- Chiều nay em gặp chị Vance, - lát sau, Carrie nói.

- Thế à? - Ông trả lời.

- Hiện giờ họ đã trở lại New York, - Carrie nói tiếp. - Trông chị

ấy vẫn thanh lịch như thế.

- Ồ, cô ta có thể như thế lắm, miễn là ông chồng trang trải hết,
- Hurstwood đáp lại. - Anh ta kiếm được công việc dễ dàng.

Hurstwood đang nhìn tờ báo. Ông không thể thấy vẻ chán ngán và bất bình vô biên của Carrie với ông.

- Chị ấy nói một hôm nào đấy sẽ đến đây.

- Cô ấy vẫn đang lượn quanh xem xét đó đây chứ? -
Hurstwood nói, mỉa mai.

- Ồ, em không biết, - Carrie nói, phát tức vì thái độ của chồng. -
Có lẽ em không muốn chị ấy đến đây.

- Cô ấy quá rục rờ, - Hurstwood nói, đầy ẩn ý. - Chẳng ai có thể
theo kịp cô ấy trừ phi có nhiều tiền.

- Nghe chừng anh Vance kiếm tiền không mấy khó khăn.

- Giờ thì không thể đâu, - Hurstwood trả lời gan lì, ông thừa
hiểu cách suy diễn. - Nhưng đời anh ta vẫn còn dài mà. Chưa biết
rồi sẽ xảy ra sự gì. Biết đâu chẳng có lúc gục ngã như bất kỳ ai.

Trong thái độ của ông có vẻ rất xỏ lá. Cái nhìn của ông hình
như hếch lên với ánh lấp lánh vui thích, chờ đợi sự thất bại của
họ. Cứ làm như tình trạng riêng của ông là thứ tách rời, không
đáng quan tâm.

Tật này là tàn tích của sự kiêu ngạo và phong lưu thời xưa của
ông. Ngồi lì ở nhà, đọc về những hoạt động của người khác, thỉnh
thoảng tâm trạng không hề phụ thuộc và không ai thắng nổi lại
bao trùm ông. Quên bằng tình trạng mệt lử trên phố và sự mất
danh giá khi tìm việc, đôi khi ông vênh tai lên. Như thế ông
muốn nói: “Tôi có thể làm được. Tôi vẫn chưa gục đâu. Vẫn còn
khối thú đến với tôi nếu tôi muốn tìm kiếm”.

Trong tâm trạng này, thỉnh thoảng ông ăn vận chỉnh tề, cạo râu và đi găng rồi ra đi rất hăng hái. Song chẳng có mục đích rõ ràng. Nó là một căn bệnh thất thường. Ông cảm thấy phải ra ngoài và làm một việc gì đó.

Trong những dịp như thế, tiền của ông cũng đội nón ra đi. Ông biết vài nơi chơi bài pôkơ ở khu thương mại. Ông có vài người quen trong các khách sạn ở khu này và tòa thị chính. Gặp gỡ họ và trao đổi vài lời tầm thường, thân hữu là một sự thay đổi.

Trước kia, ông từng là một tay chơi bài pôkơ khá cừ. Nhiều cuộc đấu giao hữu ông đã thắng một trăm đôla hoặc hơn, vào cái thời mà số tiền đó chỉ như thêm dấm thêm ớt vào món ăn. Bây giờ, ông nghĩ đến việc chơi bài kiếm tiền.

“Mình có thể thắng vài trăm đôla. Mình chẳng cần luyện tập”.

Nói đúng ra, ý nghĩ này chợt đến với ông vài lần rồi ông mới làm.

Nơi chơi pôkơ đầu tiên ông đến là một phòng khách trên phố West, gần bến phà. Trước kia ông đã đến đây. Vài bàn đang chơi. Ông quan sát một lúc và nhận thấy số tiền tố rất lớn.

- Cho tôi một chân, - ông nói lúc bắt đầu lượt xáo bài mới. Ông kéo ghế và nghiên cứu bài của ông. Những người đang chơi lặng lẽ quan sát ông, kín đáo và luôn thấu suốt.

Lúc đầu ông rất đen. Ông nhận một bộ pha trộn mà không có chuỗi hoặc đôi. Ván bài đã mở.

- Tôi cho qua, - ông nói.

Đang hăng, ông vui lòng mất số tiền tố. Rốt cuộc, ông gặp may và khi ra về ông lãi vài đôla.

Chiều hôm sau ông trở lại, tìm kiếm niềm vui và lời lãi. Lần

này ông chơi ba ván đều thua. Bên kia bàn là một tay cừ hơn nhiều, một thanh niên Ailen hung hăng, kẻ theo đóm ăn tàn về chính trị trong quận họ ở. Hurstwood ngạc nhiên vì sự gan lì của tay này, gã đặt cược với sự bình tĩnh ghê gớm và nếu là trò bịp bợm thì quả là một tay nghệ thuật cao cường. Hurstwood bắt đầu ngờ, nhưng vẫn giữ, hoặc tưởng là giữ được thái độ bình tĩnh mà thời xưa từng lừa được những kẻ nắm vững tâm lý trên bàn chơi bài, dường như đọc được ý nghĩ và tâm trạng hơn là những biểu hiện bên ngoài dù khó thấy đến đâu. Ông không thể chịu nổi ý nghĩ hèn nhất là tay thanh niên kia giỏi giang hơn và sẽ ở lại đến lúc cuối cùng, đút từng đôla cuối cùng của ông vào túi và ông quyết định đi đến hết mức. Ông vẫn hy vọng thắng nhiều, bài của ông rất tốt. Tại sao không nâng tiền tố lên năm đôla nữa?

- Tôi nâng lên ba, - cậu thanh niên nói.

- Tôi lên năm, - Hurstwood nói và đẩy tiền của ông ra.

- Lần nữa, - người thanh niên nói và đẩy ra một chồng nhỏ tiền xu màu đỏ.

- Cho tôi thêm một ít thẻ, - Hurstwood nói với người giữ tiền và rút ra một tờ bạc.

Một nụ cười nhạt bóng làm tươi bộ mặt của anh chàng đối thủ. Khi thẻ bày ra, Hurstwood tố thêm.

- Năm nữa, - người thanh niên nói.

Trán Hurstwood ướt đẫm. Lúc này ông đã ngập sâu, quá sâu mất rồi. Sáu chục đôla - số tiền kiếm được rất khó khăn - đã hết. Thông thường, ông không phải là kẻ hèn nhất, nhưng mất quá nhiều khiến ông do dự. Cuối cùng, ông bỏ cuộc. Ông không còn tin vào sự khéo tay của mình nữa.

- Tôi đặt, - ông nói.

- Toàn đồng Xtua! - Người thanh niên nói và trải bài của anh ta ra.

Bàn tay Hurstwood thõng xuống.

- Tôi tưởng là thắng cậu, - ông nói, yếu ớt.

Cậu ta lấy cào vợ thẻ và Hurstwood bỏ đi, không dừng lại trên cầu thang đếm số tiền mặt còn lại.

- Ba trăm bốn mươi đôla, - cậu ta nói.

Với khoản thua này và những chi tiêu thông thường, ông đã mất quá nhiều.

Về đến nhà, ông quyết định không chơi nữa.

Nhớ đến lời hứa ghé lại của cô Vance, Carrie trao đổi một lời xác nhận nhẹ nhàng. Nó liên quan đến bề ngoài của Hurstwood. Ngày hôm đó, về nhà, ông thay quần áo và vận bộ đồ cũ kỹ rồi ngồi lì.

- Sao lúc nào anh cũng mặc đồ cũ thế? - Carrie hỏi.

- Anh mặc đồ đẹp ở đây thì có ích gì đâu? - Ông hỏi lại.

- Vâng, em tưởng là anh sẽ cảm thấy vui hơn. - Rồi cô nói thêm. - Có thể có người đến chơi.

- Ai vậy? - Ông nói.

- Chị Vance, - Carrie trả lời.

- Cô ấy cần gì gặp anh, - ông trả lời, sững sủa.

Sự thiếu tự hào và quan tâm này khiến Carrie gần như đâm ghét ông.

“Chao ôi, - cô nghĩ, - lại ngồi đây. “Cô ấy cần gì gặp anh”. Mình tưởng ông ta sẽ ngượng vì bản thân chứ”.

Sự cay đắng này càng tăng thêm khi cô Vance ghé thăm. Đây là một trong những vòng mua sắm của cô ta. Leo lên phòng đợi chung, cô ta gõ cửa nhà Carrie. Chẳng may Carrie đi vắng. Hurstwood ra mở, tưởng Carrie gõ cửa. Lần này, ông quá đỗi ngạc nhiên. Ông lạc cả giọng vì sự trẻ trung và kiêu hãnh của cô.

- Kìa, - ông lắp bắp, - chào cô.

- Chào anh, - cô Vance nói, không tin vào mắt mình. Cô hiểu sự nhảm lẫn to lớn của ông. Ông không biết có nên mời cô ta vào hay không.

- Chị ấy có nhà không? - Cô ta hỏi.

- Không, - ông nói. - Cô ấy ra ngoài rồi, nhưng cô không định vào ư? Cô ấy về ngay thôi.

- Khô-ông ạ, - cô Vance nói, nhận thấy mọi sự đã thay đổi. - Tôi đang vội lắm ạ. Tôi nghĩ chạy lên và nhìn vào thôi, chứ không thể lưu lại. Nhờ anh nói giùm với chị ấy nhớ đến chơi với tôi nhé.

- Tôi sẽ nói, - Hurstwood nói và lùi lại, cảm thấy nhẹ bồng cả người khi cô ta đi. Ông ngượng đến mức yếu ớt chấp hai bàn tay lại rồi sau đó ngồi xuống ghế và nghĩ.

Carrie từ hướng khác bước vào, tưởng như nhìn thấy cô Vance rời đi. Cô căng mắt, nhưng không chắc.

- Có người vừa đi phải không? - Cô hỏi Hurstwood.

- Phải, - Hurstwood nói, vẻ có lỗi. - Cô Vance.

- Chị ấy đã nhìn thấy anh ư? - Carrie hỏi, lộ rõ vẻ thất vọng.

Câu này khiến Hurstwood đau đớn như bị roi quất và khiến ông ủ rũ.

- Nếu cô ấy có mặt, thì cô ta nhìn thấy. Anh ra mở cửa mà.

- Ôi, - Carrie nói, nắm chặt bàn tay vì quá ư căng thẳng. - Chị ấy phải nói gì chứ?

- Chẳng có gì, - ông trả lời. - Cô ấy không thể lưu lại.

- Trông anh như thế kia kìa! Carrie nói, quãng sự dè dặt bấy lâu sang một bên.

- Thì sao? - Ông nói, giận dữ. - Anh không biết cô ấy đến, hiểu chưa?

- Anh đã biết là chị ấy có thể đến, - Carrie nói. - Em đã nói với anh chị ấy sắp đến. Em đã đề nghị anh hàng chục lần ăn mặc cho tử tế. Ôi, em thấy việc này thật kinh khủng.

- Thôi thôi, - ông trả lời. - Thì có khác gì đâu? Đằng nào em cũng không thể giao du với cô ấy. Họ có quá nhiều tiền.

- Ai nói em muốn giao du? - Carrie nói, dữ dội.

- Em hành động như thế mà, làm om lên vì bề ngoài của tôi. Em nghĩ là tôi đã phạm...

Carrie ngắt lời:

- Đúng thế, - cô nói. - Nếu em có muốn cũng không thể, nhưng là lỗi của ai? Anh ung dung ngồi nhà và nói về người em có thể giao du. Tại sao anh không ra ngoài tìm việc?

Câu này như một lời dọa nạt trong trại lính.

- Việc gì đến em? - Ông nói và đứng dậy, gần như giận dữ. - Tôi trả tiền thuê nhà kia mà? Tôi trang bị đồ đạc...

- Phải, anh trả tiền thuê nhà, - Carrie nói. - Anh nói như thế trên đời chẳng có gì hơn một cái nhà để ngồi trong đó. Anh không làm gì suốt ba tháng nay, ngoài việc ngồi loanh quanh và xía vào mọi chuyện. Tôi muốn biết anh cưới tôi để làm gì?

- Tôi không cưới cô, - ông nói bằng giọng gâm gù.

- Vậy tôi muốn biết anh đã làm gì ở Montreal? - Cô đập lại.

- Tôi không cưới cô, - ông trả lời. - Cô có thể gạt ý nghĩ ấy ra khỏi đầu đi. Cô nói như thể không biết gì hết.

Carrie trân trân nhìn ông một lát, mắt cô căng phồng. Cô đã tin rằng mọi việc hợp pháp và đủ ràng buộc.

- Vậy là hồi đó anh nói dối tôi? - Cô hỏi, dữ dội. - Anh cưỡng ép tôi chạy trốn cùng anh để làm gì?

Giọng cô gằn như thỏn thức.

- Cưỡng ép ư! - Ông nói, môi cong lên. - Tôi đã cưỡng ép nhiều quá nhỉ!

- Ôi! - Carrie nói, tan nát vì căng thẳng và quay đi. - Ôi, ôi! - Rồi cô vội vã lao ra phòng đằng trước.

Hurstwood lúc này hăng hái và thức tỉnh. Đây là sự thức tỉnh mạnh mẽ cho ông, cả về tinh thần lẫn đạo đức. Ông lau trán lúc nhìn quanh, rồi đi tìm quần áo và mặc. Carrie hoàn toàn lặng thinh, cô đã ngừng thỏn thức lúc nghe thấy tiếng ông vận quần áo. Lúc đầu, cô hơi hoảng hốt, sợ bị bỏ lại không một xu dính túi, chứ không phải vì sợ mất ông đâu, ông có thể ra đi mãi mãi. Cô nghe thấy ông mở ngăn kéo trên cùng của tủ áo và lấy mũ. Rồi cửa phòng ăn đóng lại, và cô biết ông đã đi.

Sau giây lát im lặng, cô đứng dậy, mắt ráo hoảnh và nhìn ra cửa sổ. Hurstrwood từ nhà rảo bước ra phố, nhằm hướng đại lộ Sáu.

Ông đi dọc phố Mười ba và băng qua phố Mười bốn đến Union Square.

“Tìm việc! - Ông tự nhủ. - Đi tìm việc! Cô ấy bảo mình ra ngoài

và đi tìm việc”.

Ông cố che chắn khỏi lời buộc tội của chính mình, nó bảo ông rằng Carrie đúng.

“Dù sao đi nữa, việc cô Vance đến thăm thật đáng nguyên rủa”, - ông nghĩ, “Cô ta đứng đó và nhìn mình từ đầu xuống chân. Mình hiểu cô ta nghĩ gì”.

Ông nhớ lại đã nhìn thấy cô Vance vài lần trên phố Bảy mươi tám. Lúc nào trông cô cũng đẹp đẽ, sang trọng, và trước mặt cô, ông cố làm ra vẻ tương xứng. Giờ đây, nghĩ đến cô ta bắt gặp ông trong bộ dạng như thế này, ông nhăn trán khổ sở.

- Quỷ thật! - Trong một giờ đồng hồ, ông nói thế đến chục lần.

Ông ra khỏi nhà lúc bốn giờ mười lăm. Carrie khóc. Tối hôm ấy không có bữa tối.

- Trời đất hỡi! - Ông nói, thậm huênh hoang để che giấu nỗi xấu hổ với bản thân. - Ta không đến nỗi kém thế đâu. Ta chưa gục ngã.

Ông nhìn khắp quảng trường, thấy vài khách sạn lớn và quyết định vào một nơi ăn tối. Ông sẽ mua báo và thoải mái ngủ ở đó.

Ông trèo lên hành lang sang trọng của Morton House, một trong những khách sạn tốt nhất New York hồi đó và tìm một cái ghế nệm ngồi đọc báo. Ông chẳng bán khoản nhiều đến túi tiền đang vội đi không cho phép ông hoang phí như thế. Giống như người nghiện ma túy, ông trở nên nghiện sự thoải mái, thư giãn. Bất cứ thứ gì làm dịu tinh thần mệt mỏi, thỏa mãn sự thèm khát an nhàn của ông. Ông phải làm được điều đó. Không nghĩ đến ngày mai, ông không thể chịu được phải nghĩ đến bất cứ tai ương nào khác nữa. Giống như cái chết chắc chắn, ông cố gạt nó ra khỏi tâm trí mà không tốn lấy một đôla, ngay khi nó mon men

đến gần.

Các vị khách ăn vận bảnh bao lui tới trên tấm thảm dày khiến ông nhớ tới những ngày xa xưa. Một phụ nữ trẻ, khách của khách sạn, đang chơi dương cầm trong một góc thụt khiến ông thích thú. Ông ngồi đó và đọc báo.

Bữa tối của ông giá một đôla rưỡi. Tám giờ ông ăn xong, và nhìn thấy đám đông đam mê lạc thú ở bên ngoài, ông tự hỏi nên đi đâu. Không về nhà. Carrie sẽ thao thức. Không, ông sẽ không về đó đêm nay. Ông sẽ ở ngoài và ăn chơi vui vẻ như một người sung túc, không bị khánh kiệt. Ông mua một điều xì gà và ra góc bên ngoài, nơi có nhiều người đang thơ thẩn - các nhà môi giới, các tay đua, nam nữ diễn viên - những người gần gũi của riêng ông. Ông đứng đó, nghĩ đến những buổi tối năm xưa ở Chicago, ông đã quen có thể lục với họ ra sao. Ông đã tham gia nhiều trò chơi. Nó đã đưa ông đến với bài pôkơ.

“Mình đã không chơi bài kể từ ngày ấy, - ông nghĩ đến vố thua sáu chục đôla. - Mình không nên do dự. Mình có thể lừa cho thằng cha ấy gục. Mình đang khó ở, thế mới hại”.

Rồi ông ngẫm nghĩ đến các khả năng của ván bài đã chơi, và bắt đầu hình dung ông thắng ra sao ngay từ vài lần ra bài, bằng cách lừa gạt một kẻ rắn hơn.

“Mình đủ già dặn để chơi pôkơ và mọi thứ dính đến bài bạc. Tối nay mình sẽ thử”.

Ảo ảnh về món tiền thắng to tướng bập bênh trước mắt ông. Cứ cho là ông thắng vài trăm, lẽ nào ông không nên chơi? Ông biết nhiều tay chơi sống bằng trò này, và sống khấm khá.

“Họ luôn thắng như mình có thể thắng vậy”, ông nghĩ.

Thế là ông đến một nơi chơi pôkơ ở gần đó, cảm thấy sung sức

như hồi xưa. Trong lúc quên bằng bản thân này, trước tiên là lý luận và được hoàn tất vì bữa tối trong khách sạn, với cocktail và xì gà, ông gần như trở lại là Hurstwood cũ. Không hẳn là Hurstwood cũ, mà chỉ là một người đang tranh luận với một lương tâm đầy mâu thuẫn và bị sự hão huyền cám dỗ.

Phòng chơi pôkơ này giống với những nơi khác, chỉ là một phòng đằng sau trong một quán rượu khá hơn. Hurstwood quan sát một lát, và thấy một ván hay ho, bèn nhập cuộc. Như lần trước, ban đầu ông thắng vài lần dễ dàng và phấn chấn hẳn, rồi mất một khoản lớn khiến ông càng cay cú và quyết gỡ. Cuối cùng, trò chơi hấp dẫn khiến ông mê mải. Ông thích thú với những rủi ro và liều lĩnh, với xấp bài xoàng xĩnh, ông lừa cả hội và được một món kha khá. Ông thắng với cảm giác tự mãn mạnh mẽ và vững chắc.

Lúc đến cao điểm, ông bắt đầu nghĩ mình đang gặp vận. Chưa ai chơi ngon ăn như thế. Giờ gặp một tay vừa phải, ông thử mở quân J lần nữa. Những người khác hầu như đọc được tâm can ông, nên theo dõi sát sao.

“Mình có ba quân cùng loại”, - một trong những tay chơi tự nhủ. - “Mình sẽ đấu với tay này đến cùng”.

Cuộc xướng bài bắt đầu.

- Tôi nâng lên mười.

- Tốt.

- Mười nữa.

- Tốt.

- Lại mười.

- Đồng ý.

Rốt cuộc, Hurstwood đặt lên bảy mươi năm đôla. Gã kia thực ra là tay đáng gờm. Có lẽ Hurstwood thực sự cần một tay cứng rắn.

- Tôi đặt, - ông nói.

Hurstwood xòe bài. Ông thua. Sự thật cay đắng là ông đã mất bảy mươi năm đôla khiến ông liêu mạng.

- Đặt ván nữa, - ông nói dứt khoát.

- Được thôi, - người kia nói.

Vài tay chơi bỏ đi, nhưng nhiều kẻ vợ vẫn tinh mắt đã thế chỗ. Thời gian trôi, sắp đến mười hai giờ đêm. Hurstwood bám chặt, không thắng cũng không thua nhiều. Ông đã mệt lử, và ván cuối cùng ông thua thêm hai chục đôla. Ông đau đớn tận tâm can.

Một giờ mười lăm sáng, ông ra khỏi chỗ đó. Đường phố trở trụi, giá buốt dường như nhạo báng tình trạng của ông. Ông chậm rãi đi về hướng Tây, ít nghĩ đến cuộc cãi vã với Carrie. Ông leo lên cầu thang rơi vào phòng dường như không gặp chuyện rắc rối gì. Sự thiệt hại choán ngập tâm trí ông. Ông ngồi xuống thành giường và bắt đầu đếm tiền. Giờ ông chỉ còn một trăm chín mươi đôla và ít tiền lẻ. Ông cất đi và bắt đầu cởi quần áo.

- Mình không hiểu cái quái gì nhập vào mình? - Ông nói.

Buổi sáng, Carrie không nói năng gì và ông cảm thấy hình như phải ra ngoài lần nữa. Ông đã xử tệ với cô, nhưng ông còn đủ sức đền bù. Hiện giờ nỗi thất vọng chế ngự ông, với một hoặc hai ngày ra ngoài như vậy, ông sống như một quý ông sẵn tiền - hoặc ông tự coi mình là một quý ông. Sự phóng túng này chẳng mấy nổi khiến ông nghèo túng hơn, cả trí tuệ lẫn thể xác, chưa kể túi tiền của ông lại hụt đi ba chục đôla. Rồi ông lại sa vào cảm giác chán nản và cay đắng lần nữa.

- Hôm nay người thu tiền nhà đến, - Ba buổi sáng sau, Carrie lãnh đạm nói với ông.

- Ông ta đến ư?

- Vâng, đây là lần thứ hai, - Carrie trả lời.

Hurstwood cau mày. Rồi ông chán nản rút ví.

- Hình như tiền thuê nhà đắt khủng khiếp, - ông nói.

Ông đã sắp tiêu đến một trăm đôla cuối cùng.

XXXVII

Khí thế bùng dậy

Thật vô ích khi phải giải thích vì sao đến lúc chỉ còn năm chục đôla cuối cùng. Bảy trăm đôla do cách tiêu pha của ông, chỉ chống đỡ cho họ đến tháng Sáu. Trước khi tiêu đến đồng một trăm cuối cùng, ông bắt đầu nói sơ qua về tai họa đang đến gần.

- Anh không hiểu, - một hôm ông vừa nói vừa đưa khoản nhỏ trả tiền thịt, - hình như chúng ta chi tiêu quá nhiều để sống thì phải.

- Với em, hình như chúng ta tiêu không nhiều lắm, - Carrie nói.

- Tiền của anh gần cạn rồi, - ông nói, - và anh không hiểu nó đi đâu.

- Tất cả bảy trăm đôla ư? - Carrie hỏi.

- Trừ một trăm.

Trông ông chán nản đến mức cô đâm hoảng. Cô bắt đầu thấy mình thật bấp bênh. Lúc nào cô cũng cảm thấy thế.

- George, - cô kêu lên, - sao anh không ra ngoài và tìm việc gì đi? Anh có thể tìm được việc gì mà.

- Anh đã để ý rồi, - ông nói. - Em không thể bắt người ta cho em một chỗ làm được.

Cô yếu ớt nhìn ông chăm chăm và nói:

- Vậy anh có nghĩ là sẽ làm gì không? Một trăm đôla chẳng kéo

dài được mấy nữa.

- Anh không biết, ông nói. Anh không thể làm gì hơn là để ý.

Lời tuyên bố này khiến Carrie kinh hãi. Cô nghĩ ngợi ráo riết về việc này. Cô thường coi sân khấu là cánh cửa để cô bước vào tình trạng giàu sang mà cô thèm thuồng. Giờ cũng như hồi ở Chicago, nó trở thành khả năng cuối cùng trong cảnh gieo neo. Phải làm gì đó nếu ông không sớm tìm được việc làm. Có lẽ cô phải ra ngoài và tranh đấu một mình vậy.

Cô tự hỏi người ta sẽ kiếm một chỗ làm ra sao. Kinh nghiệm của cô ở Chicago cho thấy cô đã không đi đúng đường. Phải được người ta - những người sẽ cho bạn cơ hội - lắng nghe và thử thách.

Một hoặc hai buổi sáng sau, họ nói chuyện bên bàn ăn điểm tâm, khi Carrie nêu chủ đề sân khấu bằng cách nói cô đã đọc tin Sarah Bernhardt^[42] đã đến đất nước này. Hurstwood cũng đã đọc tin đó.

- Người ta lên sân khấu ra sao, hử George? - Cuối cùng cô hỏi, ngây thơ.

- Anh không biết, - ông nói. - Chắc phải có các đại lý sân khấu.

Carrie nhấp một ngụm cà phê và không ngước mắt lên.

- Những người bình thường có thể kiếm được một chỗ làm không nhỉ?

- Có, anh nghĩ thế, - ông trả lời.

Bất chợt, cách cô hỏi khiến ông chú ý:

- Em không nghĩ sẽ làm diễn viên đấy chứ? - Ông hỏi.

- Không, - cô trả lời, - em chỉ không biết thôi.

Không có gì rõ rệt, nhưng trong suy nghĩ ấy có gì đó khiến ông khó chịu. Sau ba năm quan sát, ông không tin là Carrie còn muốn làm một việc gì đó trong lĩnh vực này. Hình như cô quá đơn giản, quá hay nhân nhượng. Nghĩ đến nghệ thuật, ông coi là thú khoa trương hơn nhiều. Nếu cô cố lên sân khấu, cô sẽ rơi vào tay một gã quản lý rẻ tiền nào đó và trở thành người giống như bọn họ. Ông có một hình dung tốt lành về thú mà ông định nói về họ. Carrie xinh đẹp. Cô sẽ xoay xử ổn thỏa, nhưng còn ông sẽ ở đâu?

- Nếu anh là em, anh sẽ gạt ý nghĩ ấy ra khỏi đầu. Sẽ khó khăn hơn em tưởng nhiều.

Carrie cảm thấy về mặt nào đó, câu này hàm ý phỉ báng khả năng của cô.

- Hồi ở Chicago, anh nói em diễn tốt mà, - cô cãi.

- Đúng thế, - ông trả lời và thấy sự chống đối dâng lên, - nhưng Chicago không phải là New York, khác nhau nhiều lắm.

Carrie không trả lời. Cô cảm thấy bị xúc phạm.

- Sân khấu, - ông nói tiếp, - sẽ rất ổn nếu em là một trong những người đánh nhanh thắng nhanh, nhưng sẽ chẳng là gì với những người khác. Nó cần một thời gian dài để đi lên.

-Ồ, em không biết đấy, - Carrie nói, hơi xáo động.

Trong chớp mắt, ông tưởng như đã nhìn thấy trước kết quả của việc này. Giờ đây, khi sự tẻ nhạt nhất trong tình trạng của ông đang đến gần, cô sẽ lên sân khấu theo cách rẻ tiền nào đó và bỏ rơi ông. Lạ thay, ông không hình dung rõ ràng năng lực tinh thần của cô. Vì ông không hiểu bản chất của sự cao cả trong xúc cảm. Ông không bao giờ biết rằng một con người có thể rất giàu cảm xúc, thay cho trí tuệ. Avery Hall đã quá xa vời với ông để nhìn lại và nhớ rõ. Ông đã chung sống với người phụ nữ này quá

lâu.

- Còn anh biết, - ông trả lời. - Nếu anh là em, anh sẽ không nghĩ đến việc đó nữa. Không có quá nhiều nghề cho một phụ nữ đâu.

- Nó còn tốt hơn là sắp đói, - Carrie nói. Nếu anh không muốn em làm nghề đó, sao anh không đi làm?

Không có sẵn câu trả lời cho câu hỏi này. Ông vốn quen với lời gợi ý.

- Thôi đi, - ông trả lời.

Kết quả là cô ngấm ngấm quyết thử xem sao. Đây không phải việc của ông. Cô sẽ không để bị lôi vào cảnh nghèo khổ và tệ hại hơn cho hợp với ông. Cô có thể diễn kịch. Cô có thể làm việc gì đó rồi sau đó tiến dần. Lúc đó ông sẽ nói gì đây? Cô tưởng tượng xuất hiện trong một vở diễn hay ho ở Broadway, tối tối đến phòng trang điểm và thay quần áo. Rồi sau đó, ra ngoài lúc mười một giờ và thấy xe ngựa đợi sẵn. Cô có là ngôi sao hay không, không thành vấn đề. Nếu chỉ một lần được hưởng lương kha khá, mặc những thứ cô thích, có tiền mua sắm, đi đây đi đó tùy ý là cô mãn nguyện lắm rồi. Tâm trí cô lướt qua hình ảnh này suốt ngày. Tình cảnh ảm đạm của Hurstwood khiến vẻ đẹp của nó mỗi lúc một thêm sống động.

Lạ thay, ý nghĩ này chẳng mấy chốc nắm giữ Hurstwood. Tiền nong của ông đang tiêu tan khiến ông phải nghĩ ông cần được nuôi dưỡng. Sao Carrie không thể giúp đỡ ông chút ít cho đến lúc ông kiếm được việc?

Mỗi ngày, ý nghĩ này càng ăn sâu vào đầu ông.

- Hôm nay anh gặp John B. Drake, ông nói. Ông ấy sắp khai trương một khách sạn ở đây vào mùa thu. Ông ấy nói lúc đó có

thể dành cho anh một chỗ.

- Ông ấy là ai vậy ? - Carrie hỏi.

- Là người điều hành Grand Pacific ở Chicago.

-Ồ, - Carrie nói.

- Anh sẽ kiếm được một ngàn bốn trăm đôla một năm.

- Thế thì hay quá nhỉ? - Cô nói, đầy thông cảm.

- Nếu anh có thể qua mùa hè này, ông nói thêm, - anh cho là mọi sự sẽ ổn. Anh đang nghe ngóng tin tức của một số bạn.

Carrie tin câu chuyện này với tất cả vẻ đẹp tinh khôi của nó. Cô thành tâm mong ông có thể chịu đựng qua mùa hè. Trông ông tuyệt vọng quá.

- Anh còn bao nhiêu tiền?

- Chỉ còn năm chục đôla.

- Trời ơi, - cô kêu lên, chúng ta sẽ ra sao đây? Chỉ còn hai chục ngày nữa là đến hạn phải trả tiền nhà rồi.

Hurstwood tựa đầu lên bàn tay và đờ đẫn nhìn xuống sàn.

- Có khi em kiếm được việc gì đó trong lĩnh vực sân khấu chẳng? - Ông ôn tồn gợi ý.

- Có lẽ thế, - Carrie nói, vui mừng vì ông đã chấp thuận ý tưởng này.

- Anh sẽ làm bất cứ việc gì có thể, - ông nói lúc nhìn thấy vẻ rạng rỡ của cô. - Anh có thể kiếm được việc gì đó.

Một buổi sáng sau khi ông đi rồi, cô lau dọn mọi thứ rồi ăn vụng chĩnh tẻ trong mức độ tử quần áo của cô cho phép, và lên đường đến Broadway. Cô không biết rõ đường sá lắm. Cô thấy thành

phố này là sự kết hợp của mọi thứ cao cả và phi thường.

Cô quyết định tạt vào nhà hát Madison Square và hỏi thăm cách tìm các đại lý sân khấu. Hình như đây là cách thực tế nhất. Vì vậy, khi đến nhà hát, cô gặp nhân viên ở phòng bán vé.

- Cái gì? - anh ta nói và nhìn ra. - Đại lý kịch ư? Tôi không biết. Song cô có thể tìm trong *Clipper*^[43]. Người ta quảng cáo đủ thứ trong đó.

- Trên báo ư? - Carrie hỏi.

- Phải, - người đó nói ngạc nhiên vì cô hoàn toàn chẳng hay biết gì về một việc thông thường như thế. - Cô có thể mua ở quầy bán sách, - anh ta lịch thiệp nói thêm khi thấy người hỏi xinh đẹp biết chừng nào.

Carrie kiểm một tờ *Clipper* rồi cố tìm các đại lý bằng cách đọc lướt lúc đứng bên quầy. Làm cho xong việc này chẳng mấy dễ dàng. Phố Mười ba là con số xui xẻo, ngoài việc cô trở về, mang theo tờ báo quý giá và tiếc thời gian phí phạm.

Hurstwood đã ở nhà, ngồi đúng chỗ của ông.

- Em đi đâu đấy? - Ông hỏi.

- Em đang cố tìm các đại lý sân khấu.

Ông cảm thấy hơi ngại nếu hỏi han liên quan đến thành công của cô. Cô bắt đầu lướt hết tờ báo khiến ông chú ý.

- Em có tìm thấy gì không? - Ông hỏi.

- Tờ *Clipper*. Người ta bảo em có thể tìm thấy địa chỉ các đại lý ấy ở đây.

- Em đi cả quãng đường đến Broadway để tìm thứ đó sao? Anh có thể bảo em mà.

- Sao anh không nói? - Cô hỏi và không buồn ngược lên.

- Em chẳng bao giờ hỏi anh, - ông đáp lại.

Cô lúng sục vu vơ hết các cột báo dày đặc. Tâm trí cô nhãng đi vì sự dửng dưng của người đàn ông này. Tình thế khó khăn cô đang đối mặt càng tăng thêm vì mọi việc ông làm. Sự thương thân chồng chất trong lòng cô. Nước mắt đọng đầy mi nhưng không rơi. Hurstwood nhận ra điều gì đó.

- Để anh xem cho.

Cô vào phòng đằng trước để trấn tĩnh trong lúc ông tìm. Chẳng mấy chốc cô quay lại. Ông đã cầm bút chì và ghi lên cái phong bì.

- Ở đây có ba đại lý, - ông nói.

Carrie cầm lấy và thấy một cái là bà Bermudez, cái nữa là Marcus Jenks và cái thứ ba là Percy Weil. Cô đứng lại một lát, rồi đi ra cửa.

- Có lẽ em đi ngay bây giờ, - cô nói và không nhìn lại.

Hurstwood nhìn cô ra đi, hơi xấu hổ, nó là thể hiện của người đàn ông đã mất hết hiệu lực. Ông ngồi một lát, rồi thấy thế là quá nhiều. Ông đứng dậy và đội mũ.

“Mình nghĩ là sẽ ra ngoài”, - ông tự nhủ và đi, đi mà chẳng biết đi đâu, nhưng cảm thấy là phải đi.

Carrie đến bà Bermudez trước, vì địa chỉ của bà là gần nhất. Đây là một tòa nhà kiểu cổ biến thành công sở. Văn phòng của bà Bermudez gồm một phòng trước kia là phòng hậu và một phòng ngủ lớn, ghi “Riêng tư”.

Lúc bước vào, Carrie nhận thấy có vài người đàn ông đang thờ thẩn, không nói gì và cũng chẳng làm gì.

Trong lúc cô đợi để được chú ý tới, cửa phòng ngủ lớn bật mở và hai người phụ nữ tướng rất đàn ông đi ra, ăn vận rất chặt, đeo cổ áo và cổ tay áo trắng muốt. Theo sau họ là một bà đẩy đà khoảng bốn mươi năm tuổi, tóc sáng màu, mắt sắc và rõ ràng là tốt bụng. Chí ít thì bà đang mỉm cười.

- Đừng quên việc đó nhé, - một trong hai người phụ nữ giống đàn ông nói.

- Tôi không quên đâu, - bà đẩy đà nói. - Xem nào, tuần đầu tháng Hai cô ở đâu?

- Pittsburg, - người phụ nữ nói.

- Tôi sẽ gửi thư đến đó cho cô.

- Vậy thì tốt, - người kia nói rồi cả hai đi ra.

Ngay lập tức, bộ mặt bà ta trở nên quá ư nghiêm nghị và danh đá. Bà quay sang, xoáy cái nhìn vào Carrie.

- Này cô, tôi có thể giúp gì cô đây?

- Bà là bà Bermudez phải không ạ?

- Phải.

- Vâng, - Carrie nói, ngập ngừng không biết bắt đầu ra sao, - bà có chỗ nào cho người muốn lên sân khấu không ạ?

- Có.

- Bà có thể dành cho tôi một chỗ được không?

- Cô đã có kinh nghiệm gì chưa?

- Rất ít thôi ạ, - Carrie nói.

- Cô đã diễn với ai?

- Không với ai ạ, - Carrie nói. - Chỉ là một buổi diễn ở...

- Ô, tôi hiểu rồi, - bà ta nói và ngắt lời cô. - Không, giờ thì tôi không biết gì hết.

Mặt Carrie xịu xuống.

- Cô muốn có một số kinh nghiệm nào đó ở New York, - bà Bermudez nhã nhặn kết thúc. Chúng tôi sẽ ghi tên cô.

Carrie đứng nhìn trong lúc bà ta rút vào văn phòng.

- Địa chỉ của cô là gì? Cô gái sau quầy vẫn theo dõi cuộc nói chuyện vẫn tắt.

- Bà George Wheeler, - Carrie nói và đến gần nơi cô ta viết. Cô ta ghi lại đầy đủ địa chỉ của Carrie rồi ung dung cho phép cô đi ra.

Carrie bắt gặp cảnh tương tự ở văn phòng ông Jenks, chỉ khác là ông ta nói thân mật:

- Nếu cô đã diễn ở nhà hát nào đó ở địa phương hoặc có tờ chương trình in tên cô, tôi có thể làm gì đó.

Đến nơi thứ ba, người ta hỏi:

- Cô muốn làm việc loại gì?

- Ý ông muốn nói gì ạ? - Carrie hỏi.

- Cô muốn diễn hài kịch, tạp kỹ hay ở trong dàn đồng ca?

- Tôi muốn được nhận một vai trong vở kịch, - Carrie nói.

- Được, - ông ta nói, cô sẽ phải trả giá để làm việc đó đấy.

- Bao nhiêu ạ? - Carrie nói, cô không nghĩ đến việc này từ trước, có vẻ buồn cười.

- Đấy là cô nói nhé, - ông ta trả lời sắc sảo.

Carrie tò mò nhìn ông ta. Cô không biết tiếp tục đòi hỏi này ra sao.

- Ông sẽ phân vai cho tôi nếu tôi trả tiền ư?

- Nhớ là chúng tôi không cho cô lấy lại tiền đâu.

-Ồ, - cô nói.

Người đại lý thấy đang giao dịch với người chưa hề có kinh nghiệm, vì thế nói tiếp:

- Đẳng nào cô cũng phải ký quỹ năm chục đôla. Không đại lý nào cho cô ký ít hơn đâu.

Carrie nhìn thấy một khả năng.

- Cảm ơn ông, - cô nói. - Tôi sẽ suy nghĩ.

Cô dợm bước đi, rồi chợt nhớ ra.

- Liệu tôi có sớm nhận được chỗ không ạ? - Cô hỏi.

- Ờ, khó nói lắm, - ông ta nói. Có thể trong một tuần, có khi một tháng. Cô sẽ nhận được vai đầu tiên mà chúng tôi cho là cô có thể diễn được.

- Tôi hiểu, - Carrie nói và thoáng cười tỏ ra đồng ý, cô đi ra.

Người đại lý ngẫm nghĩ một lát, rồi tự nhủ: “Buồn cười thật, sao có lắm phụ nữ thèm được lên sân khấu thế”.

Carrie suy nghĩ rất lung về khoản năm chục đôla ký quỹ. “Nhờ họ thu tiền của mình rồi không cho mình gì hết”, cô nghĩ. Cô có vài món nữ trang - một nhẫn kim cương, một cái kim gài và vài món khác. Cô sẽ có năm chục đôla, nếu cô đến gặp một chủ hiệu cầm đồ.

Hurstwood đã ở nhà trước cô. Ông chẳng bận tâm vì cô đi tìm việc lâu đến thế.

- Tốt chứ? - Ông hỏi, không dám liếc hỏi tin tức.

- Hôm nay em chẳng tìm được gì, - Carrie nói và tháo găng. - Ở đâu người ta cũng đòi đặt tiền ký quỹ.

- Bao nhiêu? - Hurstwood hỏi.

- Năm chục đôla.

- Họ không muốn bất cứ thứ gì sao?

- Ồ, họ cũng như mọi người thôi. Không thể biết liệu họ có cho thứ gì sau khi đã nộp tiền cho họ.

- Anh sẽ không nộp năm chục đôla trên cơ sở như thế, - Hurstwood nói như thể ông đang quyết định, tiền trong tay ông.

- Em không biết nữa, - Carrie nói. - Em nghĩ em sẽ thử vài ông bầu xem sao.

Nghe câu đó, Hurstwood lặng đi vì kinh hoàng. Ông đu đưa một chút và cắn ngón tay. Trong tình hình bất cứ này, dường như mọi thứ đều rất đương nhiên. Vào giai đoạn sau, ông sẽ làm tốt hơn.

XXXVIII

Ngoài đời hiểm ác

Ngày hôm sau, Carrie tiếp tục cuộc tìm kiếm, khi đến Casino^[44], cô hiểu rằng trong dàn đồng ca của nhà hát cũng như trong các lĩnh vực khác, đều khó mà chen chân. Các cô gái đứng thành một hàng, trông xinh đẹp, đông như những lao động phổ thông, họ đều biết nhảy và búng đàn ghita. Cô thấy không có sự phân biệt giữa những người đến xin việc, phải tuân theo tiêu chuẩn cổ truyền về vẻ đẹp và hình dáng. Quan điểm riêng của họ hoặc hiểu biết khả năng của họ chẳng là gì.

- Tôi có thể tìm ông Gray ở đâu ạ? - Carrie hỏi người gác cửa sưng sĩa ở lối vào sân khấu của Casino.

- Cô không thể gặp được ông ấy bây giờ đâu, ông ấy bận.

- Ông có biết khi nào tôi có thể gặp ông ấy không?

- Cô có hẹn với ông ấy chưa?

- Chưa.

- Cô phải gọi đến văn phòng ông ấy chứ.

- Trời ơi! - Carrie kêu lên. - Văn phòng của ông ấy ở đâu ạ?

Ông ta cho cô số.

Giờ thì cô hiểu chẳng cần gọi đến đó làm gì. Ông ta sẽ không có mặt ở đấy. Chẳng gì còn lại ngoài tận dụng những giờ trong cuộc tìm kiếm.

Những cuộc mạo hiểm buồn thảm ở những nơi khác kể lại

nhanh thôi. Nhà hát Daly^[45] không gặp ai ngoài cuộc hẹn. Carrie đợi một giờ trong văn phòng ảm đạm, bất chấp mọi trở ngại mới biết sự thực này về ông Dorney^[46] thản nhiên và hờ hững.

- Cô phải viết đơn và đề nghị ông ta gặp cô.

Thế là cô đi.

Tại Nhà hát Empire^[47], cô thấy một đám đông những người bơ phờ và đứng đưng lạ thường. Mọi vật được trang hoàng, che phủ, hoàn tất cẩn thận và dè dặt lạ lùng.

Ở Lyceum, cô bước vào một trong những phòng họp kín hẻo lánh dưới gầm cầu thang, lổn nhổn và đóng ván ô, khiến ta cảm thấy sự lớn lao của mọi vị trí quyền lực. Đây là nơi dành riêng cho người bán vé, người gác cửa và người trợ lý hãnh diện vì địa vị tôn quý của họ.

“Chà chà, giờ hãy khúm núm, rất khúm núm nhé. Hãy cho chúng tôi biết cô cần gì. Nói nhanh lên, lo lắng và đừng ra vẻ tự trọng. Đừng băn khoăn gì về chúng tôi, chúng tôi có thể thấy cần phải làm những gì”.

Bầu không khí này của Lyceum là dáng dấp của mọi văn phòng quản trị trong thành phố. Những chủ doanh nghiệp nhỏ này thực sự là chúa tể trong cơ ngơi của họ.

Carrie chán nản rời đi, càng bối rối hơn vì công sức khó nhọc của mình.

Tối hôm đó, Hurstwood nghe mọi chi tiết của cuộc tìm kiếm mệt mỏi và bất thành.

- Em không muốn gặp ai nữa, - Carrie nói. - Em chỉ cuốc bộ, cuốc bộ mãi và đợi thôi.

Hurstwood chỉ nhìn cô.

- Em cho rằng phải có một số bạn bè trước khi bước vào, - cô nói thêm, chán chường.

Hurstwood nhìn thấy sự khó khăn trong việc này, song vẫn thấy hình như nó chưa đến nỗi khủng khiếp thế. Carrie mệt mỏi và ngã lòng, nhưng lúc này cô có thể nghỉ ngơi. Nhìn thế giới từ cái ghế bập bênh của ông, vị đắng của cuộc đời hình như không đến nhanh như thế. Ngày mai sẽ là một ngày khác.

Ngày mai đến, rồi ngày hôm sau, hôm sau nữa.

Carrie gặp ông bầu ở Casino trước kia.

- Ngày đầu tuần tới cô đến nhé. Lúc đó có lẽ sẽ có một số thay đổi.

Ông ta là người to con, béo tốt, thừa thãi quần áo đẹp và ăn ngon, đánh giá đàn bà như một tay sành ngựa. Carrie xinh đẹp và duyên dáng. Có thể đưa cô vào vai phụ dâu cô chẳng mấy may có kinh nghiệm gì. Một trong các ông chủ đã gợi ý dàn đồng ca hơi yếu kém về diện mạo.

Còn vài ngày nữa mới đến ngày đầu của tuần tới. Ngày đầu tháng đang đến gần. Carrie lo lắng vì trước đây chưa bao giờ lo như thế.

- Anh có thực sự tìm kiếm khi ra ngoài không? - Một buổi sáng, cô hỏi Hurstwood vì đây là ý nghĩ đau đớn cực điểm của cô.

- Lẽ tất nhiên là có. - Ông dần dỗi nói, phiền muộn và hơi nhục vì lời nói bóng gió.

- Em hiểu tình hình hiện tại. - Cô nói. - Lại sắp đến ngày đầu tháng tới rồi.

Cô đã thấy cảnh ngộ thất vọng.

Hurstwood bỏ đọc báo và thay quần áo.

“Ông ấy sẽ tìm việc gì đó, - ông nghĩ. - Ông ta sẽ đi xem liệu có quán rượu, bia ở nơi nào đó nhận ông ta. Phải, ông ta sẽ nhận chân bồi rượu nếu có thể được nhận”.

Đây giống như cuộc hành hương trước kia. Một hoặc hai lời khước từ nhẹ nhàng, và sự làm ra vẻ can đảm tan biến.

“Vô ích, - ông nghĩ. - Mình đành về nhà thôi”.

Giờ đây tiền nong gần cạn, ông bắt đầu để ý đến quần áo, dù bộ đẹp nhất của ông trông đã tũn tũn. Thật là một ý nghĩ cay đắng.

Carrie vào sau khi ông về.

- Em đi gặp vài ông bầu các loại đây, - cô nói bâng quơ. - Phải có hành động nào chứ. Chẳng ai muốn người không làm gì.

- Hôm nay anh đã gặp một số người ở nhà máy rượu, - Hurstwood nói. - Một người hứa cố thu xếp cho anh một chỗ trong khoảng hai hoặc ba tuần.

Mặt Carrie quá lo âu nên ông buộc phải diễn, và ông đã làm thế.

Đây là lời tạ lỗi uể oải với người tích cực.

Hôm thứ Hai, Carrie lại đến Casino.

- Tôi đã bảo cô đến hôm nay ư? - Ông bầu nói và nhìn khắp người cô lúc cô đứng trước mặt ông ta.

- Ông nói ngày đầu tuần tới, - Carrie nói, hết sức lúng túng.

- Cô đã có chút kinh nghiệm nào chưa? - Ông ta hỏi lại, gần như khắt khe.

Carrie thú nhận là chẳng có gì.

Ông ta lại nhìn khắp người cô lần nữa lúc lục đồng giấy tờ.

Ông ta thầm ưng người phụ nữ trẻ xinh đẹp và bối rối này.

- Sáng mai, cô đến nhà hát nhé.

Tim Carrie nảy lên tận cổ họng.

- Tôi sẽ đến, - Carrie nói, khó nhọc. Cô có thể thấy ông ta thèm muốn cô, và cô quay đi.

“Có thật ông ta đưa cô vào làm việc không? Ôi, cầu Chúa phù hộ, có thể thế chẳng?”

Tiếng âm âm chói tai của thành phố qua các cửa sổ mở rộng trở nên dễ chịu.

Một giọng nói the thé trả lời chất vấn thầm trong cô, xua đi mọi nỗi sợ trước mắt vì thực tế của cuộc sống.

- Nhớ đến đúng giờ đấy, - ông bầu nói cộc cằn. - Cô sẽ bị bỏ qua nếu không đến.

Carrie hấp tấp bỏ đi. Giờ cô không phàn nàn vì sự lười biếng của Hurstwood nữa. Cô đã có chỗ làm, cô đã có một chỗ! Câu này reo trong tai cô.

Trong trạng thái hài lòng, cô gần như mong muốn kể với Hurstwood. Nhưng trên đường về nhà, cân nhắc sự việc toàn diện hơn, cô bắt đầu nghĩ đến sự tìm được việc của cô trong vài tuần và sự lang thang, lười nhác của ông trong nhiều tháng.

“Tại sao anh ấy không tìm được gì? - Cô thẳng thắn tự nhủ. - Nếu mình có thể, thì chắc chắn anh ta phải tìm được. Với mình không quá khó”.

Cô quên bằng rằng cô có tuổi trẻ và sắc đẹp. Cô hăng hái và có nhận thức, nhưng không bị bất lợi vì tuổi tác.

Tiếng nói thành công bao giờ cũng thế.

Song, cô không thể giữ bí mật được. Cô cố tỏ ra bình thản và thờ ơ, nhưng rõ ràng là giả vờ.

- Thế nào? - Ông nói khi nhìn thấy gương mặt nhẹ nhõm của cô.

- Em có chỗ làm rồi.

- Thế ư? - Ông nói, thở một hơi nhẹ nhõm.

- Vâng.

- Là việc gì vậy? - Ông hỏi, cảm thấy lúc này ông cũng có thể kiểm được việc tử tế.

- Trong dàn đồng ca, - cô trả lời.

- Là việc diễn ở Casino mà em kể với anh ư?

- Vâng, - cô trả lời. - Ngày mai em bắt đầu diễn tập.

Cô sẵn lòng giải thích thêm, vì cô đang vui. Cuối cùng, Hurstwood nói:

- Em có biết sẽ được lĩnh bao nhiêu chưa?

- Chưa, em không muốn hỏi, - Carrie nói. - Em đoán họ sẽ trả mười hai hoặc mười bốn đôla một tuần.

- Anh cũng cho vào khoảng thế, - Hurstwood nói.

Tối hôm ấy trong nhà có một bữa tối vui vẻ, nhờ cắt được sự căng thẳng khủng khiếp. Hurstwood ra ngoài cạo râu và trở về với một miếng thăn bò to hợp lý.

“Ngày mai, - ông nghĩ, - mình sẽ đi nhìn ngó xem”, và hy vọng sống dậy khiến ông không còn nhìn xuống đất nữa.

Hôm sau, Carrie đến đúng giờ và được phân một chỗ trong hàng. Cô thấy nhà hát rộng rãi, vắng vẻ và lờ mờ, vẫn còn thơm

nức mùi nước hoa và trang trí rực rỡ của đêm qua, đáng chú ý vì vẻ tráng lệ và đậm chất phương Đông. Sự kỳ diệu của nó khiến cô kính sợ và thích thú. Diễm phúc thay thực tế lạ lùng này. Bao cố gắng vất vả của cô thật bỏ công. Nó vượt cao hơn hẳn đám đông dung tục, sự biếng nhác, thiếu thốn và tầm thường. Dân chúng đến xem hát trong những trạng phục sang trọng và xe cộ. Nó đúng là trung tâm của ánh sáng và vui vẻ. Mà cô lại thuộc về nơi đây. Chao ôi, ước gì cứ thế này mãi, ngày tháng của cô sẽ hạnh phúc biết chừng nào!

- Tên cô là gì? - Người chỉ đạo buổi tập hỏi.

- Madenda, - cô đáp, ngay lập tức nhớ đến cái tên Drouet đã chọn ở Chicago. - Carrie Madenda.

- Cô Madenda, - ông ta nói rất niềm nở, đúng như Carrie hình dung, - cô đứng vào chỗ kia.

Rồi ông ta gọi một cô gái ở trong nhóm:

- Cô Clark, cô ghép đôi với cô Madenda.

Cô gái tiến lên để Carrie nhìn thấy chỗ nên đến, và buổi diễn tập bắt đầu.

Carrie sớm nhận thấy buổi tập này hơi giống với các buổi diễn tập ở Avery Hall, dáng dấp của ông bầu đã nói lên khá nhiều. Cô ngạc nhiên vì vẻ khăng khăng và hợm hĩnh cùng với sự gần như thô bạo của ông Millice. Trong buổi tập, hình như ông ta giận dữ quá mức với những chuyện vặt và gào to hơn cần thiết. Rõ ràng là ông ta coi thường mọi vẻ tự trọng hoặc ngây thơ của các cô gái này.

- Clark, - ông ta gọi, lẽ tất nhiên là gọi cô Clark, - sao cô không bước kịp đến chỗ kia?

- Bốn người bên phải! Bên phải, tôi đã nói là bên phải! Trời đất ơi, nhúc nhích cái thân xác lên nào! Bên phải! - Lúc nói câu này, ông ta nâng các âm thanh cuối lên thành tiếng gầm dữ dội.

- Maidand! Maitland! - Ông ta gọi một cô.

Một cô gái bé nhỏ, căng thẳng và ăn vận như hài kịch bước ra. Carrie lo thay cho cô ta, bản thân cô rất thông cảm và sợ hãi.

- Dạ, thưa ông? - Cô Maitland nói.

- Tai cô có vấn đề không đấy?

- Không ạ, thưa ông.

- Vậy cô có hiểu “cột bên trái” nghĩa là gì không?

- Có, thưa ông.

- Vậy sao cô lại loạng choạng đi sang bên phải? Cô muốn phá vỡ hàng sao?

- Tôi mới chỉ...

- Không cần biết cô mới chỉ làm gì. Hãy dỏng tai lên mà nghe.

Carrie thương và lo đến lượt mình.

Một cô khác phải chịu nỗi đau vì bị mắng.

- Gượng đã, - ông bầu kêu to và giơ tay lên như thất vọng. Thái độ của ông ta thật hung dữ.

- Elvers, - ông ta quát, - cô ngậm gì trong mồm vậy?

- Không có gì ạ, - cô Elvers nói trong lúc hơi mỉm cười và đứng, bốn chôn.

- Ờ, vậy cô đang nói chuyện?

- Không, thưa ông.

- Vậy hãy im miệng lại. Nào, tất cả làm lần nữa.

Cuối cùng cũng đến lượt Carrie. Vì cô quá lo lắng làm mọi thứ đòi hỏi nên mới gặp rắc rối.

Cô nghe thấy ai đó gọi:

- Mason, - giọng đó nói. - Cô Mason.

Carrie nhìn quanh xem là ai. Cô gái đằng sau đẩy nhẹ cô, nhưng cô không hiểu.

- Cô, là cô! - Ông bầu nói. - Cô không nghe thấy à?

- Ồ, - Carrie nói, suy sụp và đỏ bừng mặt mũi.

- Tên cô là Mason phải không? - Ông bầu hỏi.

- Không, thưa ông, - Carrie nói, - là Madenda.

- Được, bàn chân cô có làm sao không đấy? Cô không thể nhảy múa được ư?

- Có, thưa ông, - Carrie nói, cô đã học khiêu vũ từ lâu.

- Vậy sao lúc này cô không nhảy? Cô đừng lết chân như thể chết rồi thế. Tôi cần những người có sức sống hẳn hoi kia.

Má Carrie đỏ tía và nóng rục. Môi cô run run.

- Vâng, thưa ông, - cô nói.

Suốt ba giờ liền giục giã không ngừng kết hợp với cái kính và hoạt động tích cực. Thân thể Carrie mệt rời rã, nhưng tinh thần cô quá phấn khích nên không nhận thấy điều đó. Cô có ý lúc về nhà sẽ tập quay lượn như quy định. Cô sẽ không mắc lỗi, nếu cô cố tránh.

Lúc cô về đến nhà, Hurstwood không còn ở đó. Cô nghĩ, kỳ diệu thay, ông ra ngoài tìm việc. Cô ăn vội một miếng to rồi tiếp

tục tập luyện, duy trì ảo tưởng thoát khỏi tình cảnh khổ sở vì tài chính. “Âm thanh vinh quang đang ngân reo trong tai cô”.

Lúc Hurstwood trở về, không phấn chấn như lúc ra đi, và cô buộc phải ngừng tập để nấu cơm chiều. Cứ thế này sẽ sớm bực bội. Cô sẽ có công việc và như thế này đây. Cô sẽ vừa diễn kịch vừa trông nom việc nhà ư?

- Sau khi khởi sự, mình sẽ không làm việc này nữa, - cô nói. - Anh ấy có thể ra ăn ngoài.

Sau đó, mỗi ngày lại đưa đến nhiều lo lắng. Cô thấy ở trong dàn đồng ca không phải là việc tuyệt vời, và cô cũng biết mức lương mỗi tuần của cô là mười hai đôla. Sau vài ngày, cô đã chứng kiến cảnh đầu tiên của những con người vô cùng kiêu ngạo đó - các nam, nữ diễn viên đóng vai chính. Cô thấy họ được hưởng đủ thứ đặc ân và chiều chuộng. Cô chẳng là gì, tuyệt đối chẳng là gì hết.

Ở nhà là Hurstwood, hàng ngày khiến cô phải suy nghĩ. Hình như ông chẳng làm gì, lại còn trơ tráo dò hỏi cô xoay xở ra sao. Ông cứ thản nhiên làm thế khiến ai cũng phải nghĩ ông đang đời sống bằng lao động của cô. Giờ cô đã có phương tiện sinh sống rõ ràng, thái độ đó như chọc tức cô. Dường như ông y vào số tiền mười hai đôla ít ỏi của cô.

- Em xoay xở ổn chứ? - Ông hỏi, ôn tồn.

- Ổ, được ạ, - cô trả lời.

- Em có thấy thoải mái không?

- Khi nào đã quen, chắc sẽ ổn thôi.

Lúc đó tờ báo lại thu hút mọi suy nghĩ của ông.

- Anh đã mua ít mỡ lợn, - ông nói thêm, như một ý nghĩ quá

muộn. - Anh nghĩ nhờ em muốn làm ít bánh quy.

Lời gợi ý trơ tráo của người đàn ông khiến cô hơi ngượng, nhất là trong tình trạng gần đây. Sự độc lập ban đầu khiến cô thêm can đảm để quan sát, và cô cảm thấy muốn nói nhiều điều. Cô vẫn không thể nói chuyện với ông như với Drouet. Trong cung cách của Hurstwood có một cái gì đó khiến cô luôn sợ hãi. Hình như ông có sức mạnh vô hình dự trữ.

Một hôm, sau tuần lễ tập dượt đầu tiên, điều cô ngờ vực đã đến.

- Chúng ta sẽ phải tiết kiệm hơn đây, - ông nói lúc để miếng thịt ông vừa mua xuống. - Em sẽ không nhận được số tiền hàng tuần nữa.

- Không, - Carrie nói, cô đang khuấy cái xoong trên bếp.

- Anh chỉ trả tiền nhà và thêm mười ba đôla nữa, - ông bổ sung.

- Ra thế, - cô tự nhủ. - Giờ mình phải dùng tiền của mình.

Ngay lúc ấy, cô chợt nhớ đã hy vọng mua vài thứ mới cho mình.

Cô cần quần áo. Mũ của cô đã quá cũ.

“Mười hai đôla, làm thế nào duy trì được căn hộ này? - Cô nghĩ. - Mình không thể làm được. Sao anh ấy không kiếm việc gì mà làm?”

Đêm quan trọng của buổi công diễn đầu tiên đã đến. Cô không đề nghị Hurstwood đến xem. Ông cũng không nghĩ đến việc đi. Sẽ chỉ lãng phí tiền nong. Cô phải dành một phần nhỏ cho mình.

Quảng cáo đã đăng trên các báo, áp phích đã dán trên bảng. Tên của nữ diễn viên chính và các vai khác đã yết. Carrie chẳng

là gì.

Cũng như hồi ở Chicago, nỗi sợ sân khấu chiếm lĩnh cô đúng vào lúc nhóm múa balê vào, nhưng sau đó cô trấn tĩnh lại. Sự tầm thường hiển nhiên và đau khổ của vai trò xưa tan nỗi sợ của cô. Cô cảm thấy sự vô danh của mình chẳng là gì. May thay, cô không phải mặc quần áo bó. Một nhóm mười hai người được chỉ định mặc váy màu vàng đẹp đẽ, gấu váy trên đầu gối vài phân thành một hàng. Carrie ngẫu nhiên là một trong mười hai người đó.

Lúc đứng quanh sân khấu, bước đi, thỉnh thoảng cao giọng đồng thanh, Carrie có dịp quan sát khán giả và chứng kiến sự thành công lớn của vở diễn. Nhiều tràng vỗ tay, nhưng cô không thể không thấy một số nữ diễn viên vin vào tài năng mới kém cỏi làm sao.

“Mình có thể diễn hay hơn thế”, - Carrie đánh bạo tự nhủ trong vài cảnh. Cô đã đứng khi biết thưởng thức.

Sau khi vở diễn kết thúc, Carrie thay nhanh quần áo và khi ông bầu mắng mỏ mấy người khác và bỏ qua cô, cô hình dung chắc cô được vừa ý. Cô muốn ra ngoài nhanh chóng vì cô quen biết rất ít người, còn các ngôi sao đang chuyện gẫu. Carrie nhìn thấy tất lúc lướt qua. Bên ngoài có nhiều xe ngựa, ai đó đang mắng đám thanh niên ăn mặc bảnh bao và đợi. Chỉ cần chớp lông mi là cô sẽ có ngay một bạn đồng hành. Cô không làm thế.

Dù thế nào cũng có một thanh niên từng trải tình nguyện.

- Không về nhà một mình chứ, cô em? - Cậu ta hỏi.

Carrie chỉ bước vội và lên xe ở đại lộ Sáu. Đầu cô đầy ắp ngạc nhiên rằng cô có thời gian để chẳng làm gì khác.

- Anh đã có tin gì của nhà máy rượu chưa? - Cuối tuần cô hỏi,

hy vọng câu hỏi sẽ khuấy động Hurstwood hành động.

- Chưa, - ông trả lời, - họ chưa sẵn sàng. Anh cho là rồi sự việc sẽ đến.

Cô không nói thêm, cô không thích phải nộp tiền của mình, tuy vẫn cảm thấy trường hợp này phải thế. Hurstwood cảm thấy cơn khủng hoảng và khéo léo khẩn khoản yêu cầu Carrie. Từ lâu, ông đã nhận biết cô là người tốt bụng và giỏi chịu đựng. Ông hơi xấu hổ khi nghĩ phải làm thế, nhưng lại tự bào chữa rằng ông sẽ kiếm được việc gì đó. Ngày nộp tiền thuê nhà đã cho ông một cơ hội. Ông nói lúc đếm tiền:

- Đây là số tiền cuối cùng của anh. Anh sẽ phải kiếm việc gì đó khá sớm.

Carrie nhìn ông ngờ vực, thoáng nghi lời kêu cứu.

- Nếu anh có thể giữ vững thêm ít lâu nữa, anh tin là sẽ kiếm được việc gì đó. Chắc chắn Drake sẽ khai trương một khách sạn ở đây vào tháng Chín.

- Thế sao? - Carrie nói, nghĩ chỉ còn chưa đầy một tháng là đến thời hạn đó.

- Liệu em có thể giúp anh vượt qua tình huống khó khăn cho đến lúc ấy được không? - Ông nói rất gợi cảm. - Sau lúc đó, anh cho là anh sẽ ổn thôi.

- Không, - Carrie nói, cảm thấy buồn vì số phận ngáng trở cô.

- Chúng ta có thể xoay xỏa được nếu chúng ta tiết kiệm. Anh sẽ trả lại cho em.

-Ồ, em sẽ giúp anh, - Carrie nói, cô cảm thấy nhẫn tâm vì ông buộc phải quy lụy khẩn khoản như thế, trong khi nổi khao khát kiếm tiền thúc cô phản đối yếu ớt.

- Sao anh không kiếm việc gì đó tạm thời, George? - Cô nói. - Như thế có gì khác đâu? Có khi, sau một thời gian, anh sẽ tìm được việc tốt hơn.

- Anh sẽ nhận bất cứ việc gì, - ông nói, nhẹ người và nhăn mặt cau mày vì bị trách móc. - Anh chỉ mới ngừng việc tìm tòi trên phố thôi mà. Ở đây chẳng ai biết anh.

- Anh không cần làm thế, - Carrie nói, tê tái vì trắc ẩn. - Nhưng chắc phải có nhiều việc khác nữa.

- Anh sẽ kiếm việc gì đó! - Ông nói, ra vẻ quyết tâm.

Rồi ông lại cúi mũi vào đọc báo.

XXXIX

Ánh sáng và bóng tối

Thứ mà Hurstwood coi như kết quả của quyết tâm này không hơn sự tự tin mà mỗi ngày qua đi là mất một ngày. Cùng lúc đó, Carrie trải qua ba mươi ngày mệt mỏi về tinh thần.

Nhu cầu quần áo của cô - chưa kể đến nỗi thèm đồ trang sức - lớn nhanh vì cô những thứ đó cần cho nghề nghiệp. Sự thông cảm với Hurstwood lúc ông năn nỉ cô giúp ông vượt qua khó khăn đã biến mất cùng những thôi thúc mới hơn của cuộc sống cho hợp phép tắc. Ông không hay nhắc lại đề nghị của ông, nhưng tình yêu sâu khấu cần vẻ ngoài đẹp đẽ. Nó khẳng khẳng đòi và Carrie mong muốn thỏa mãn nó, muốn nhiều hơn và nhiều hơn thứ Hurstwood không có.

Khi sắp tiêu đến mười đôla cuối cùng, Hurstwood lập luận rằng tốt hơn hết là ông giữ ít tiền lẻ trong túi và không bị lệ thuộc vào tiền xe, cạo râu, đại loại thế. Vì thế số tiền này vẫn còn trong tay, ông tự coi mình không một xu dính túi.

- Anh hết sạch tiền rồi, - một buổi chiều, ông nói với Carrie. - Sáng nay anh đã trả tiền than, tất cả là mười hoặc mười lăm xu.

- Trong ví em có tiền đấy.

Hurstwood đến lấy tiền và đi mua một hộp cà chua. Carrie không nhận thấy rằng đây là sự khởi đầu một nền nếp mới. Ông lấy mười lăm xu và mua một hộp cà chua. Sau đó là đủ thứ vật vãnh loại này, cho đến một buổi sáng, Carrie chợt nhớ ra cô không về nhà trước bữa tối.

- Chúng ta hết bột mì rồi, - cô nói, - tốt hơn hết là chiều nay anh mua một ít. Chúng mình cũng hết thịt. Nếu còn gan và thịt xông khói liệu có làm được không?

- Anh thấy được, - Hurstwood nói.

- Mua hai hoặc ba lạng loại đó thì đủ.

- Hai lạng đủ rồi, - Hurstwood nhận.

Cô mở ví và để xuống nửa đôla. Ông giả vờ không để ý đến.

Hurstwood mua bột mì - cùng các thứ tạp phẩm bán trong các gói hai lạng - giá mười ba xu và trả mười lăm xu lấy hai lạng gan và thịt xông khói. Ông để các gói cùng bản thanh toán hai mươi hai xu lên bàn bếp để Carrie nhìn thấy. Cô không thoát được số tiền lẻ chính xác. Rốt cuộc, thật đáng buồn là ông chỉ muốn ở cô thứ gì đó để ăn. Cô cảm thấy những ý nghĩ khát khe ấy là không công bằng. Có lẽ ông sẽ tìm được việc gì đó. Ông không phải là kẻ cư xử vô đạo đức.

Tuy nhiên chiều hôm đó, trên đường đến nhà hát, một cô gái trong dàn đồng ca đi qua cô, diện bộ trang phục lốm đốm rất đẹp, mới tinh và đập vào mắt Carrie. Cô gái cầm một bó hoa tím lộng lẫy và hình như đang phấn chấn. Cô niềm nở mỉm cười với Carrie lúc đi ngang qua, để lộ hàm răng đẹp, đều đặn, và Carrie mỉm cười đáp lại.

“Cô ấy có khả năng ăn mặc đẹp, và mình cũng thế nếu mình giữ được tiền của mình. Mình chẳng có lấy một cái khăn tử tế để quàng”.

Cô giơ bàn chân và nhìn giày, nghĩ ngợi.

“Đằng nào đến thứ Bảy mình cũng phải mua một đôi giày, mặc kệ muốn ra sao thì ra”.

Một trong các cô gái dịu dàng nhất và dễ thông cảm nhất của dàn đồng ca kết bạn với Carrie vì thấy cô không có gì khiến cô ta phải hoảng sợ. Cô ta là một Manon^[*] xinh xắn, phóng đãng, không ý thức được quan niệm ác liệt của xã hội về đạo đức, nhưng dù sao cũng là người tử tế và nhân từ với Carrie.

Dàn đồng ca cho phép phóng túng đôi chút trong vấn đề quan hệ, song có một số người khá mãi mê.

- Tối nay trời ấm nhỉ? - Cô gái này nói, cô mặc bộ quần áo bó sát màu da, đội mũ sắt giả màu vàng. Cô cũng khoác cái khiên sáng ngời.

- Đúng thế, - Carrie nói, vui mừng vì có người trò chuyện với cô.

- Tôi suýt bị nướng chín, - cô gái nói.

Carrie nhìn bộ mặt xinh xắn, cặp mắt to xanh biếc của cô ta và thấy những giọt mồ hôi nhỏ xíu.

- Ở nhà hát này, tôi phải đi nhiều hơn trước kia nhiều, - cô gái nói thêm.

- Cô đã từng ở các nhà hát khác ư? - Carrie hỏi, ngạc nhiên vì sự từng trải của cô ta.

- Nhiều lắm, - cô gái nói, - còn cô thì sao?

- Đây là trải nghiệm đầu tiên của tôi.

-Ồ, thế ư? Tôi tưởng có thời cô đã diễn Nữ hoàng Mate^[*] ở đây.

- Không, - Carrie lắc đầu, - không phải tôi đâu.

Cuộc nói chuyện này bị cắt ngang vì tiếng om sòm của dàn hợp xướng và những ngọn đèn khí xèo xèo trong cánh gà lúc dàn đồng ca bị gọi vào theo lối mới. Không còn dịp để nói chuyện

tiếp, nhưng tôi hôm sau, lúc sập lên sân khấu, cô gái này lại đến cạnh Carrie.

- Người ta bảo tháng sau chương trình này sẽ đi lưu diễn.

- Thế à? - Carrie nói.

- Phải, liệu cô có đi không?

- Tôi không biết. Tôi chắc là có, nếu người ta đưa tôi đi.

-Ồ, họ sẽ đưa cô đi thôi, tôi không đi đâu. Họ sẽ không cho cô thêm gì, và cô sẽ phải trả mọi thứ để kiếm sống. Tôi sẽ không bao giờ rời New York. Ở đây có quá nhiều chương trình.

- Cô dễ nhận được các chương trình khác sao?

- Lúc nào cũng thế. Tháng này sẽ tiếp tục diễn ở Broadway. Tôi sẽ có tham gia nếu chương trình này diễn thật.

Nghe tin này, đầu óc Carrie xáo động. Rõ ràng là không quá khó để sống. Có lẽ cô cũng sẽ kiếm được một chỗ nếu chương trình này đi diễn xa.

- Người ta có trả lương tương đương không? - Cô hỏi.

- Có. Đôi khi nhiều hơn một chút. Chương trình này không trả cao lắm đâu.

- Tôi được mười hai đôla, - Carrie nói.

- Thế ư? - Cô gái nói. - Người ta trả tôi mười lăm, mà cô diễn còn nhiều hơn tôi. Nếu tôi là cô, tôi sẽ không chịu. Họ trả cô ít vì tưởng cô không biết. Lẽ ra cô phải được mười lăm đôla.

- Tôi không biết thật, - Carrie nói.

- Cô sẽ được nhiều hơn ở chỗ sau nếu cô muốn, - cô gái nói tiếp, cô rất ngưỡng mộ Carrie. - Cô diễn khá, và ông bầu thừa biết điều đó.

Nói thật, Carrie không có ý thức đi đi lại lại với điệu bộ bắt mắt và đặc biệt. Mọi thứ là nhờ dáng vẻ tự nhiên của cô và cô không ý thức được về bản thân mình.

- Cô cho là tôi có thể kiếm được nhiều hơn ở Broadway sao?

- Lẽ tất nhiên rồi, - cô gái trả lời. - Bao giờ tôi đi, cô hãy đi cùng tôi. Tôi sẽ nói hộ cho.

Nghe câu này, mặt Carrie ửng hồng vì cảm kích. Cô thích vẻ sôi nổi của cô lính xinh xắn này. Cái mũ kim tuyến và bộ quần áo lính khiến cô ta có vẻ từng trải và tự lực.

“Tương lai của mình chắc là được bảo đảm nếu mình có thể luôn luôn tìm được việc làm kiểu này”, - Carrie nghĩ.

Buổi sáng vẫn thế, cô phải lo việc nhà còn Hurstwood ngồi đó, một gánh nặng hoàn toàn để thưởng ngoạn, số phận cô hình như ảm đạm và tẻ nhạt. Tiền ăn của họ không tốn quá nhiều vì Hurstwood mua bán rất dè sẻn, và có thể đủ cả tiền thuê nhà, nhưng thế thì chẳng còn lại tí gì. Carrie mua giày và vài thứ khác, nên tiền nhà trở thành vấn đề rất nghiêm trọng. Một tuần sau cái ngày định mệnh đó, Carrie chợt hiểu rằng họ sẽ không tồn tại được lâu.

- Em không tin, - lúc ăn sáng, cô kêu lên và nhìn vào ví, - rằng em còn đủ tiền thuê nhà.

- Em có bao nhiêu? - Hurstwood hỏi.

- Em lĩnh hai mươi hai đôla, nhưng còn phải chi mọi thứ cho tuần này, và nếu em dùng hết số tiền lĩnh hôm thứ Bảy thì sẽ chẳng còn gì cho tuần sau. Anh có nghĩ đến người sẽ mở khách sạn trong tháng này không?

Lát sau, Hurstwood nói:

- Đừng lo. Người bán tạp phẩm có thể cho chịu. Ông ta có thể làm thế mà. Chúng ta đã mua ở đây đủ lâu để ông ta tin cậy khoảng một hoặc hai tuần.

- Anh cho là ông ta sẽ cho chịu ư? - Cô hỏi.

- Anh nghĩ thế.

Ngày hôm ấy, Hurstwood đã tính toán kỹ, ông nhìn thẳng vào mắt ông chủ hiệu tạp phẩm lúc gọi nửa ký cà phê và nói:

- Ông có thể ghi vào tài khoản của tôi cho đến cuối mỗi tuần không?

- Không, không sao, ông Wheeler, - ông Oeslogge nói. - Được thôi.

Hurstwood vẫn khéo xử trong cảnh khốn cùng, không nói gì thêm. Hình như việc này thật dễ dàng. Ông nhìn ra cửa rồi cầm gói cà phê và đi thẳng. Trò chơi của một người liều lĩnh đã bắt đầu.

Tiền thuê nhà trả xong, giờ đến ông bán tạp phẩm. Hurstwood xoay xỏa bằng cách trả trong số mười đôla của ông và đến cuối tuần lấy tiền của Carrie. Rồi ông hoãn một ngày của thời hạn sau đã thỏa thuận với ông bán tạp phẩm, nhanh chóng bù vào mười đôla của mình, còn ông Oeslogge được ông trả vào thứ Năm hoặc thứ Sáu cho hóa đơn ngày thứ Bảy tuần trước.

Tình cảnh khó khăn lúng túng này khiến Carrie lo lắng tìm sự thay đổi. Hình như Hurstwood không ý thức được rằng cô có quyền với mọi việc. Ông mưu mô để cô phải trang trải mọi chi tiêu, nhưng bản thân ông không muốn thêm thắt vào chút nào.

“Anh ta nói về việc lo nghĩ, - Carrie nghĩ. - Nếu anh ấy lo thật thì đã chẳng ngồi đó và đợi mình. Phải tìm việc mà làm đi chứ.

Không người nào suốt bảy tháng ròng mà không tìm được gì nếu cố gắng”.

Cảnh tượng lúc nào Hurstwood cũng quanh quẩn, lồi thoi lếch thếch và vẻ mặt rầu rĩ khiến Carrie phải tìm sự khuây khỏa ở những nơi khác. Ở nhà hát mỗi tuần có hai suất diễn chiều, còn Hurstwood ăn qua loa đồ nguội tự làm. Hai ngày khác diễn tập bắt đầu từ mười giờ sáng, thường kéo dài đến một giờ chiều. Carrie còn thêm vào vài cuộc thăm viếng một hoặc hai cô gái trong dàn đồng ca, trong đó có cô lính mắt xanh biếc, đội mũ màu vàng. Cô làm thế vì vui thích và khuây khỏa, thoát khỏi sự tẻ ngắt của căn nhà mà chồng cô ngồi đó, ủ ê suy ngẫm.

Tên cô lính mắt xanh là Osborne, Lola Osborne. Cô ở một khu nhà trên phố Mười chín gần đại lộ Bốn, nay nhượng lại hoàn toàn làm công thự. Cô ta có một căn phòng để chịu ở đằng sau, nhìn xuống các sân sau có nhiều cây tỏa bóng đẹp mắt.

- Cô không có nhà ở New York sao? - Một hôm, Carrie hỏi Lola.

- Có, nhưng tôi không hòa thuận với mọi người trong nhà. Lúc nào họ cũng muốn tôi làm điều họ muốn. Cô sống ở đây ư?

- Vâng, - Carrie nói.

- Với gia đình sao?

Carrie xấu hổ không dám nói cô đã có chồng. Cô đã nói chuyện nhiều về việc được hưởng thêm lương và thú nhận những bản khoản về tương lai, vậy mà hiện giờ, khi câu hỏi nhằm vào thực tế, cô không thể kể lể với cô gái này.

- Với vài người họ hàng, - cô trả lời.

Cô Osborne cho rằng, thời gian của Carrie là của riêng cũng như với cô vậy, và đó là điều đương nhiên. Lola lúc nào cũng đề

ngộ Carrie ở lại, đề xuất những cuộc vui chơi nho nhỏ và nhiều thứ giải trí khác cho đến lúc Carrie bắt đầu sao nhãng giờ ăn tối. Hurstwood nhận thấy điều đó, nhưng cảm thấy không còn thể để tranh cãi với cô. Vài lần Carrie về muộn vì không có lấy một giờ đồng hồ để làm bữa tạm bợ và đến ngay nhà hát.

- Chiều nào em cũng tập à? - Có lần Hurstwood hỏi, gần như che giấu hoàn toàn sự phản đối, hoài nghi và ân hận đã xúi ông hỏi câu đó.

- Không, em đi loanh quanh đến chỗ khác, - Carrie nói.

Cô nói thật, nhưng về mặt nào đó đây chỉ thêm vào cái cơ. Cô Osborne và cô đến văn phòng của ông bầu đang chuẩn bị trình diễn một vở nhạc kịch mới ở Broadway và về thẳng phòng Osborne, rồi họ ở đó từ ba giờ.

Carrie cảm thấy câu hỏi này đã xâm phạm tự do của cô. Cô không nghĩ cô cần tự do làm gì. Chỉ đến bước gần nhất, cái tự do mới mẻ nhất là không được cản vạ.

Hurstwood nhìn nhận sự việc đủ rõ ràng. Ông khôn ngoan theo bản tính, và vẫn còn đủ sự tao nhã của người đàn ông để tự ngăn mình khỏi bất cứ lời phản đối nào gay gắt. Ông gần như hờ hững không giải thích nổi, buông xuôi không hành động trong lúc Carrie tuột khỏi đời ông, chỉ vì ông sẵn sàng uể oải nhìn cơ hội trôi ra ngoài tầm kiểm soát. Ông không thể không bám lấy và phản đối theo kiểu ôn hòa, bực bội và bất lực, song cách đó chỉ dần dần làm cho mối bất hòa mỗi ngày một sâu sắc thêm.

Sự ngăn cách giữa họ càng rộng thêm khi ông bầu nhìn qua cánh gà lên sân khấu sáng rực, nơi dàn đồng ca quay lượn tung bưng, nói với người đứng đầu tốp múa balê:

- Cô gái thứ tư bên phải, đi cuối hàng kia là ai?

- Ô, - nhóm trưởng balê nói, - đây là cô Madenda.

- Xinh quá. Sao anh không để cô ta đứng đầu?

- Tôi sẽ làm thế, - người đó nói.

- Cứ làm thế đi. Cô ta đẹp hơn mọi người phụ nữ anh có.

- Đúng thế. Tôi sẽ làm ngay ạ, - tốp trưởng nói.

Tối hôm sau Carrie bị gọi, như thể cô phạm lỗi.

- Tối nay cô dẫn đầu nhóm, - người chỉ đạo nói.

- Vâng, - Carrie nói.

- Hăng hái lên, - ông ta nói thêm. - Chúng ta phải có lúc xuất thân.

- Vâng, thưa ông, - Carrie đáp.

Sửng sốt vì sự thay đổi này, Carrie ngỡ nhóm trưởng bị ốm, nhưng khi nhìn thấy cô ta trong hàng, vẻ không thiện chí rõ ràng trong mắt, cô nghĩ có lẽ đây là một sự tưởng thưởng công lao.

Carrie đã biết cách hát đầu sang một bên rất hợp thời và thanh lịch, và giơ cánh tay như thể hành động, không hề bỡ phờ. Trước hàng ngũ, động tác này càng thêm hiệu quả.

- Cô kia biết cách tạo dáng, - tối hôm sau, ông bầu nói. Ông ta bắt đầu thấy thích nói chuyện với Carrie. Nếu không phải là người đặt ra lệ không được dính dấp với các cô gái trong dàn đồng ca, ông ta đã quyết tiếp cận cô.

- Để cô ta là trưởng nhóm trắng, - ông gợi ý với tốp trưởng vũ balê.

Nhóm trắng gồm hai chục cô gái, tất cả ăn vận áo flanen trắng như tuyết, trang điểm bằng bạc và màu xanh da trời. Trưởng

nhóm được trang điểm lộng lẫy nhất, tuy cùng màu nhưng được trau chuốt bằng những ngù vai và thắt lưng bằng bạc, một thanh gươm ngắn lủng lẳng bên sườn. Carrie rất hợp với bộ trang phục này, và sau khi xuất hiện vài ngày, cô tự hào với niềm vinh dự mới. Cô đặc biệt hài lòng thấy lương của cô hiện giờ là mười tám đôla thay vì mười hai.

Hurstwood không hay biết gì về việc này.

“Mình sẽ không cho anh ấy phần còn lại của số tiền, - Carrie nói. - Mình cho đủ rồi. Mình sẽ mua thứ gì đó để mặc”.

Là một vấn đề đơn giản, trong tháng thứ hai cô mua sắm cho mình, khinh suất như cô dám làm, coi thường hậu quả. Ngày trả tiền nhà đe dọa phức tạp hơn, và mở rộng thêm khoản mua chịu. Tuy nhiên, cô tự đặt mục tiêu sẽ làm việc tốt hơn.

Việc đầu tiên là cô mua một chiếc áo bờ lu nữ, và sau khi nghiên cứu kỹ càng, cô thấy số tiền của mình mới ít ỏi làm sao. Nếu mua, cô sẽ tiêu hết nhãn tiền. Cô quên rằng là nếu chỉ có một mình, cô cũng phải trả tiền phòng, tiền ăn, và chỉ hình dung mỗi xu của mười tám đôla để mua quần áo và những thứ cô thích.

Cuối cùng cô chọn một thứ, và không chỉ tiêu hết số tiền tăng ngoài mười hai đôla, cô còn tiêu lạm vào khoản đó. Cô biết mình sắp đi quá xa, nhưng cái thú mê thích áo quần lộng lẫy của đàn bà đã thắng thế. Ngày hôm sau, Hurstwood nói:

- Tuần này chúng ta nợ ông bán tạp phẩm năm đôla bốn mươi xu.

- Vậy ư? - Carrie nói, hơi cau mày.

Cô nhìn vào ví và lấy tiền.

- Em chỉ còn tám đôla hai mươi xu.

- Chúng ta nợ ông bán sữa sáu mươi xu, - Hurstwood nói thêm.

- Vâng, và cả người bán than nữa, - Carrie nói.

Hurstwood lặng thinh. Ông đã nhìn thấy những món đồ mới cô mua, cách cô phớt lờ bốn phận gia đình, cứ chiếu chiều là cô lẩn mất và về muộn. Ông cảm thấy cơ sự sắp xảy ra.

Đột nhiên cô nói:

- Em không biết, em không thể làm tất cả được. Em kiếm không đủ sống.

Đây là một thách thức thẳng thừng. Hurstwood phải hiểu điều đó. Ông cố giữ bình tĩnh.

- Anh không muốn em phải làm tất cả, - ông nói. - Anh chỉ muốn một chút đỡ dần cho đến khi anh tìm được việc làm.

- Ồ vâng, - Carrie nói. - Lúc nào cũng cái kiểu ấy. Nó chiếm nhiều hơn em có thể kiếm ra để trả mọi thứ. Em không hiểu rồi sẽ làm gì đây.

- Anh sẽ cố kiếm một việc gì đó, - ông kêu lên. - Em muốn anh làm gì đây?

- Anh không thể cố gắng vất vả đến thế, - Carrie nói. - Em đã kiếm được rồi.

- Phải, anh biết, - ông nói, những từ khó nghe gần như chọc tức ông. - Em không cần thó ra những thành công với anh. Anh chỉ yêu cầu em giúp đỡ chút ít cho đến khi anh tìm được việc làm. Anh vẫn chưa gục ngã đâu. Anh sẽ đứng vững.

Ông cố nói năng điềm đạm, nhưng tiếng ông run run.

Cơn giận của Carrie tan ngay lập tức. Cô thấy xấu hổ.

- Tiền đây, - cô nói và trút ra bàn. - Thực sự là em không có đủ để trang trải hết mọi thứ. Song nếu họ có thể cho chịu đến thứ Bảy, em sẽ có thêm ít nữa.

- Em cứ giữ lấy, - Hurstwood nói, buồn bã. - Anh chỉ muốn có đủ để trả người bán tạp phẩm thôi.

Cô lấy lại tiền, và tiếp tục nấu ăn sớm cho kịp giờ. Hơi ra vẻ can đảm khiến cô cảm thấy nên cải thiện tình hình.

Một lúc sau, những ý nghĩ cũ trở lại với cả hai.

“Cô ấy kiếm được nhiều hơn cô ấy nói”, - Hurstwood nghĩ. - Cô ấy bảo chỉ được lĩnh mười hai đôla, nhưng thế thì không thể đủ để mua những thứ kia. Mình không cần. Cứ để Carrie giữ tiền của cô ấy. Trong những ngày này mình sẽ kiếm việc gì đấy. Rồi cô ấy có thể gặp phải chuyện phiền phức”.

Ông chỉ nói câu này trong lúc giận dữ, nhưng nó báo trước một khả năng hành động và thái độ đủ lạ lùng.

“Mình chẳng cần, - Carrie nghĩ. - Phải nói để anh ta phải đi ra ngoài mà làm gì đó. Không phải lúc để mình giúp anh ta”.

Đạo này, Carrie được giới thiệu với vài thanh niên bạn cô Osborne, tất cả đều thuộc loại mà miêu tả là vui tươi và hớn hờ là đúng nhất. Có lần họ tạt vào đón cô Osborne dong xe đi chơi chiều. Lúc đó Carrie đang ở cùng cô ta.

- Đi với bọn mình đi, - Lola nói.

- Không, tôi không thể, - Carrie nói.

- Có chứ, cứ đi đi. Cô có phải làm gì đâu?

- Tôi phải có mặt ở nhà lúc năm giờ, - Carrie nói.

- Để làm gì?

- Ăn tối.

- Họ sẽ đưa chúng ta đi ăn tối mà, - Lola nói.

- Ồ không, - Carrie nói. - Tôi không đi được đâu. Tôi không thể.

- Cứ đi đi. Họ là những thanh niên dễ thương kinh khủng. Chúng tôi sẽ đưa cô về đúng giờ. Chúng ta chỉ dạo xe trong công viên Trung tâm thôi mà.

Carrie ngẫm nghĩ một lát, rồi cuối cùng đầu hàng.

- Thôi được, nhưng tôi phải về lúc bốn rưỡi đấy, - cô nói.

Câu đó chui vào tai bên này của Lola rồi ra tai bên kia.

Sau Drouet và Hurstwood, thái độ của cô với các chàng trai đượm chút hoài nghi, nhất là với loại thanh niên vui tươi và phù phiếm. Cô cảm thấy mình già giặn hơn họ ít nhiều. Một số lời ca tụng ngọt tai của họ dường như trở thành ngớ ngẩn. Thực ra cô còn trẻ, thể xác và tuổi trẻ vẫn lôi cuốn cô.

- Chúng ta sẽ về đúng giờ, thưa tiểu thư Madenda, - một trong các anh chàng ấy nói và cúi đầu. - Cô đừng lo chúng tôi giữ cô quá giờ, được không nào?

- Tôi không biết nữa, - Carrie nói và mỉm cười.

Họ khởi hành, Carrie quan sát và thấy các chàng thanh niên này thốt ra những câu đùa ngốc nghếch và những lời châm chọc nhạt phèo, được coi là hài hước trong giới làm duyên. Carrie thấy cuộc diễu xe rất phô trương trong công viên rộng lớn, bắt đầu từ lối vào ở phố Năm mươi chín, lượn qua Bảo tàng nghệ thuật đến lối ra ở phố Một trăm, phố Mười và đại lộ Bảy. Lại một lần nữa, cái nhìn của cô tiếp thu thêm những biểu hiện giàu có - những bộ trang phục trau chuốt, những bộ yên cương thanh lịch, những

con ngựa đầy khí thế, và hơn hết thảy là vẻ đẹp. Lại một lần nữa, tai họa của nghèo khổ khiến cô khó chịu, nhưng lúc này cô quên bằng những phiền muộn riêng tư cũng như quên Hurstwood trong chùng mực nào đó. Ông đợi cho đến bốn, năm, thậm chí sáu giờ. Lúc cô xuống xe, trời đang ngã tối.

- Mình cho là cô ấy không về nhà, - ông nói, tàn nhẫn.

“Thế đấy, - ông nghĩ. - Bây giờ cô ta đang khởi đầu. Mình bị loại ra ngoài rồi”.

Mãi đến lúc hơn năm giờ, Carrie mới thực sự phát hiện ra sự chênh mảng của mình, còn cỗ xe đã ở tít đại lộ Bảy, gần dòng sông Harlem.

- Máy giờ rồi? - Cô hỏi. - Tôi phải về đây.

- Năm giờ mười lăm, - người đồng hành với cô nói và giơ chiếc đồng hồ tao nhã, mặt để trần ra xem.

- Trời đất ơi! - Carrie kêu lên. Rồi cô dựa lưng vào ghế và thở dài. - Thôi đừng tiếc rẻ con gà quạ tha nữa, - cô nói. - Quá muộn mất rồi.

- Đúng quá, - một thanh niên nói, cậu ta nhìn thấy cảnh một bữa tối thú vị, và cuộc trò chuyện sôi nổi như thể cuộc họp mặt sau buổi diễn. Cậu ta rất thích Carrie. - Giờ chúng ta sẽ xuôi xuống Delmonico và ăn tối ở đó, Orrin nhé?

- Chắc chắn rồi, - Orrin đáp, vui vẻ.

Carrie nghĩ đến Hurstwood. Trước kia, chưa bao giờ cô bỏ bữa tối mà không có lý do.

Họ quay xe về, và xuống ăn tối lúc sáu giờ mười lăm. Một lần nữa, tình cờ họ đến Sherry, hồi ức về nhà hàng này trở lại khiến Carrie đau đớn. Cô nhớ tới cô Vance và Ames không ghé thăm lần

nào nữa sau cuộc tiếp đón của Hurstwood.

Tâm trí cô từng xao động vì người này. Một ảo ảnh mạnh mẽ và trong sạch. Anh ta thích những cuốn sách hay hơn sách cô đọc, những con người tốt hơn những người cô giao du. Những mô hình lý tưởng của anh ta cháy bỏng trong tim cô.

“Trở thành một nữ diễn viên cừ thật tuyệt vời”, câu ấy trở lại rõ ràng.

Còn cô thuộc loại diễn viên nào đây?

- Cô nghĩ gì thế, cô Madenda? - Người bạn đồng hành vui tính hỏi cô. - Để tôi thử đoán nhé.

-Ồ không, - Carrie nói. - Anh đừng thử.

Carrie gạt ý nghĩ đó và ăn. Cô phần nào quên và đang vui. Tuy vậy, khi bị gạ gẫm sau buổi diễn, cô đã lắc đầu.

- Không, tôi không thể, - cô nói. - Tôi đã có cuộc hẹn trước rồi.

- Bây giờ đi, cô Madenda, - anh chàng năn nỉ.

- Không, - Carrie nói. - Tôi không thể. Anh thật tốt bụng, nhưng xin anh thứ lỗi cho.

Trông cậu ta quá đổi tiu nghỉu.

- Vui lên nào, ông bạn, - bạn cậu ta thì thầm. - Đằng nào chúng mình còn chạy loanh quanh. Cô ấy sẽ đổi ý thôi.

XL

Bất đồng công khai

Tuy nhiên, Carrie không quan tâm đến cuộc vui sau buổi diễn. Trên đường về nhà, cô mãi nghĩ đến sự vắng mặt của mình. Hurstwood đã đi nằm, nhưng nhồm phất dậy lúc nhìn thấy cô đi ngang qua về giường mình.

- Em đấy à? - Ông hỏi.

- Vâng, - cô trả lời.

Sáng hôm sau, trong bữa điểm tâm, cô cảm thấy muốn tạ lỗi.

- Tối qua em không thể về nhà được, - cô nói.

- Chà, Carrie, - ông trả lời, - nói thế còn có ích gì? Anh không quan tâm. Tuy vậy, em không cần nói thế với anh.

- Em không thể, - cô nói, mặt đỏ bừng. - Rồi nhìn thấy vẻ mặt của ông như nói: "Tôi hiểu", cô kêu lên. - Được thôi. Em không cần.

Từ đó trở đi, cô ngày càng hờ hững với căn nhà. Hình như họ chẳng còn lý do chung để trò chuyện với nhau. Cô cứ để bị hỏi đến chi tiêu.

Còn ông ghét phải làm thế. Thà ông phải mua chịu người bán thịt và bán bánh còn hơn. Ông tích hóa đơn mua tạp phẩm với Oeslogge đến mười sáu đôla, dự trữ các mặt hàng chính, để họ không phải mua bất kỳ thứ gì trong một thời gian. Rồi ông đổi cửa hàng tạp phẩm.

Ông cũng làm thế với hàng thịt và vài hàng khác. Carrie không hề nghe biết việc gì trực tiếp từ ông. Ông đòi hỏi những thứ có thể mong muốn, để trượt dài, trượt mãi vào một tình trạng không có hồi kết.

Tháng chín đã trôi qua theo kiểu này.

- Ông Drake không mở khách sạn à? - Carrie đã hỏi vài lần.

- Có. Song ông ấy sẽ không khai trương trước tháng Mười.

Carrie trở nên phần nộ. “Đàn ông như vậy đó”, cô thường tự nhủ.

Cô đi chơi ngày càng nhiều hơn. Cô dùng phần lớn số tiền để dành mua quần áo, vả lại, cũng chẳng ghê gớm gì. Cuối cùng, nhà hát cô đang làm công bố sẽ lưu diễn trong bốn tuần. Các bảng thông cáo và báo chí đăng “Hai tuần cuối thành công của Nhà hát Great Comic Opera...” vân vân, trước khi cô hành động.

- Tôi sẽ không đi lưu diễn, - cô Osborne nói.

Carrie đi cùng cô ta đến gặp ông bầu khác xin việc.

- Cô đã có kinh nghiệm chưa? - là một trong nhiều câu hỏi của ông ta.

- Hiện nay tôi và bạn tôi đang làm ở nhà hát Casino.

- Thế ư? - ông ta nói.

Cuối cuộc trò chuyện này là được tuyển dụng với mức lương hai mươi đôla một tuần.

Carrie hài lòng. Cô bắt đầu cảm thấy mình có chỗ đứng trên đời. Người ta đã nhận ra khả năng của cô.

Tình hình của cô biến đổi đến mức không khí trong nhà trở nên không chịu đựng nổi. Ở nhà là mọi thứ nghèo khổ và phiền

não, hoặc có vẻ như thế, vì nó là gánh nặng phải mang. Nó trở thành một chỗ muốn tránh cho xa. Cô vẫn ngủ ở nhà, vẫn làm một số việc nhà, giữ cho căn nhà ngăn nắp. Đây là nơi để Hurstwood ngồi. Ông ngồi, đu đưa, đu đưa và đọc báo, bị số phận ám đạm bao quanh. Tháng Mười, rồi tháng Mười một trôi qua. Đến giữa mùa đông ông mới hay biết, và ông vẫn ngồi đó.

Ông biết Carrie làm việc tốt hơn nhiều. Quần áo của cô ngày càng đẹp, thậm chí tinh tế. Ông thấy cô đến rồi đi, thỉnh thoảng ông hình dung sự thăng tiến của cô. Ăn ít làm ông có phần gầy đi. Ông ăn không ngon miệng. Quần áo ông mặc là loại của người nghèo. Nói đến việc mua thứ gì đó trở nên quá nhàm và lố bịch với ông. Vì thế ông đành khoanh tay và đợi, đợi gì chính ông không lường trước được.

Tuy nhiên, rốt cuộc, những điều phiền muộn trở nên thái quá. Các chủ nợ sẵn lòng, Carrie thì hờ hững, nhà cửa im lìm, mùa đông đang hiện diện, tất cả ghép lại dồn đến cực điểm. Nó là hiệu quả của việc đích thân Oeslogge đến, lúc Carrie có mặt ở đó.

- Tôi đến vì các hóa đơn của tôi, - ông Oeslogge nói.

Carrie chỉ hơi ngạc nhiên.

- Bao nhiêu tất cả? - Cô hỏi.

- Mười sáu đôla, - ông ta đáp.

- Nhiều thế sao? - Carrie nói. Cô quay sang Hurstwood và hỏi. - Có đúng vậy không?

- Phải, - ông đáp.

- Em chưa bao giờ nghe thấy bất cứ điều gì về việc này.

Cô nhìn như thể đang nghĩ ông đã chi tiêu những thứ không cần thiết.

- Chúng ta đã mua tất cả những thứ đó, - ông trả lời. Rồi ông đi ra cửa. - Hôm nay tôi không thể trả ông bất cứ đồng nào.

- Vậy khi nào ông mới trả? - Người bán tạp phẩm hỏi.

- Không trước thứ Bảy, - Hurstwood nói.

- Hừ! - Ông ta đáp lại. - Đây là tiền bán chịu. Tôi phải có khoản đó. Tôi cần tiền.

Carrie đứng ở xa hơn trong phòng, nghe thấy tất cả câu chuyện. Cô rất đau đớn. Đây là việc tệ hại và cũ rích. Hurstwood cũng thấy khó chịu.

- Bây giờ nói chuyện này cũng vô ích. Nếu ông đến vào ngày thứ Bảy, tôi sẽ trả ông một số trong đó.

Người bán tạp phẩm bỏ đi.

- Chúng ta sẽ thanh toán như thế nào đây? - Carrie hỏi, sừng sốt vì hóa đơn này. - Em không thể trả được.

- Em không phải trả, - ông nói. - Ông ta sẽ không thể có thứ không thể. Ông ta phải đợi thôi.

- Em không biết làm thế nào chúng ta tích lại một hóa đơn như thế này, - Carrie nói.

- Ờ, chúng ta đã ăn hết rồi, - Hurstwood nói.

- Buồn cười thật, - cô đáp lại, vẫn ngờ vực.

- Bây giờ em đứng đó mà nói thì có ích gì? - Ông hỏi. - Em tưởng mình anh ăn sao? Em nói như thể anh lấy đi ấy.

- Dù sao cũng quá nhiều, - Carrie nói. - Em không chắc trả nổi. Bây giờ em không có nhiều hơn để trả đâu.

- Được thôi, - Hurstwood nói và lảng lạng ngồi xuống. Ông đã chán ngấy công việc này.

Carrie đi ra, còn ông ngồi đó, xác định xem nên làm gì.

Trên báo chí vừa đăng tin đồn và yết thị về cuộc đình công đang đến gần trên các tuyến xe ở Brooklyn^[48]. Sự bất mãn chung nổ ra trong việc mong muốn có việc làm việc và tiền lương thích hợp. Như thường lệ - và vì lý do nào đó không giải thích nổi - những người công nhân chọn mùa đông để bắt các ông chủ chấp nhận yêu sách và giải quyết các khó khăn của họ.

Hurstwood đã đọc tin này và băn khoăn sắp tới sẽ xảy ra chuyện gì. Một hoặc hai ngày trước khi xảy ra chuyện rắc rối với Carrie, cuộc đình công nổ ra. Trong buổi chiều lạnh giá, khi mọi vật đều xám xịt và đe dọa có tuyết rơi, báo chí công bố công nhân đã đình công trên tất cả các tuyến đường.

Đang hoàn toàn nhàn rỗi, đầu óc lại đầy rẫy vô số dự báo liên quan đến khan hiếm nhân công trong mùa đông và tình trạng hoang mang của thị trường tài chính, Hurstwood thích thú đọc tin này. Ông chú ý đến yêu sách của những người lái xe điện và người bán vé, nói rằng trong thời gian qua, họ đã quen nhận được hai đôla một ngày, nhưng trong một năm hoặc có nhiều “người chen ngang” hơn mà họ bị cắt giảm một nửa cơ hội sinh kế, tương đương với mười bốn đôla. Những “người chen ngang” này là những người trong các giờ bận rộn và cao điểm, nhận xe để chạy một chuyến. Bồi thường cho một chuyến đi như vậy chỉ phải trả hai mươi năm xu. Khi hết giờ cao điểm, họ bị giãn việc, tệ hơn cả là không ai có thể biết khi nào mình được nhận một xe. Buổi sáng, người đó phải đến nơi để xe và đợi dù thời tiết tốt, xấu, cho đến lúc cần đến. Hai chuyến là phần thưởng trung bình cho số người đợi nhiều đến thế, hơn ba giờ đồng hồ làm việc được năm mươi xu. Giờ chờ đợi không được tính.

Công nhân than phiền rằng phương thức này đang mở rộng,

và cái thời khi một số ít trong bảy ngàn công nhân có khoản lương đều đặn hai đôla một ngày làm việc chưa xa là mấy. Họ yêu cầu hủy bỏ chính sách này và tính mười giờ làm việc là một ngày, loại trừ những trở ngại tất yếu và được trả 2,25 đôla. Họ yêu cầu chấp nhận ngay lập tức những điều khoản này, song các công ty tàu điện đều từ chối.

Lúc đầu Hurstwood thông cảm với đòi hỏi của những người này - thực ra, liệu ông có thông cảm đến cùng không là cả một vấn đề, vì có thể ngược với hành động của ông. Đọc gần hết các tin tức, điều thu hút ông trước hết là các đầu đề giật gân về tình trạng bất an đáng chú ý trên tờ *World*. Ông đọc đầy đủ tên bảy công ty liên quan và số lượng công nhân.

“Họ thật xuẩn ngốc mới đình công trong thời tiết này, - ông thầm nghĩ.

- Tuy vậy, mong cho họ thắng nếu có thể”.

Ngày hôm sau, cuộc đình công còn được quan tâm rộng rãi hơn. Tờ *World* viết “Dân Brooklyn đi bộ”. “Các hiệp sĩ công nhân chặn các tuyến tàu điện qua cầu”. “Tin về bảy ngàn người bãi công”.

Hurstwood đọc và tự giải thích chuyện này sẽ có hậu quả ra sao. Ông là một tín đồ trung thành với sức mạnh của các công ty kinh doanh.

- Họ không thể thắng, - ông nói, ám chỉ những người lao động.
- Họ không một xu dính túi. Cảnh sát sẽ bảo vệ các công ty. Họ sẽ chẳng được gì. Dân chúng phải có xe đi”.

Ông không đồng cảm với các công ty, ngoài sức mạnh của họ. Sở hữu và phục vụ công cộng là thế.

“Những người này không thể thắng”, ông nghĩ.

Trong nhiều tin khác, ông chú ý đến một thông tin do một trong các công ty ban hành:

ATLANTIC AVENUE RAILROAD

Thông cáo đặc biệt

Các lái xe, nhân viên bán vé và các công nhân khác của công ty đột ngột bỏ việc, hiện có cơ hội dành cho toàn thể các công nhân trung thành, đình công trái ý muốn sẽ được phục hồi vị trí cũ, họ có thể nộp đơn lúc mười hai giờ trưa thứ Tư ngày 16 tháng Giêng. Những người được bố trí việc (được bảo đảm an toàn) sẽ theo trình tự: nhận đơn, xếp loại và phân công công việc phù hợp. Nếu không, họ sẽ bị coi là thải hồi, mỗi chỗ khuyết sẽ thay người mới ngay, chỗ làm của người đó sẽ được bảo đảm.

BENJAMIN NORTON

Chủ tịch đã ký

Ông cũng nhận thấy trong số quảng cáo có một cái viết:

Cần - 50 lái xe điện lành nghề, quen với hệ thống Westinghouse, chỉ điều khiển xe chở thư của Mỹ trong thành phố Brooklyn, bảo đảm an toàn."

Ông đặc biệt chú ý đến chữ "*bảo đảm an toàn*". Với ông, nó có ý nghĩa là sức mạnh không thể bác bỏ của các công ty.

"Họ có quân đội đứng cùng phe, - ông nghĩ. - Những người đình công sẽ không thể làm gì được".

Trong khi sự việc này vẫn đang lờn vờn trong đầu ông, lại xảy ra việc rắc rối với Oeslogge và Carrie. Việc kia kích thích ông, song chuyện này dường như còn tệ hơn nhiều. Trước kia, chưa bao giờ Carrie buộc tội ông lấy cắp hoặc gần như thế. Cô nghi ngờ tính tự nhiên của một hóa đơn có nhiều tiền như thế. Ông đã làm

việc khó nhọc để giảm nhẹ chi tiêu. Ông đang “làm việc” với người hàng thịt và hàng bánh để họ không tạt đến cô. Ông ăn rất ít, gần như chẳng ăn gì mấy.

- Khốn kiếp! - Ông nói. - Mình có thể kiếm được việc gì đó. Mình vẫn chưa gục ngã.

Lúc này ông nghĩ thực sự phải làm gì đó. Sau lời bóng gió như thế này, ngồi ì thật đáng khinh. Sau một thời gian, ông sẽ có mọi giá trị.

Ông đứng dậy và nhìn đường phố lạnh lẽo qua cửa sổ. Lúc ông đứng đó, ý nghĩ đến Brooklyn len dần vào đầu ông.

- Sao lại không? - Ý nghĩ ấy nói. - Ai cũng có thể tìm được việc ở đó. Bạn sẽ được lĩnh hai đôla một ngày.

- Còn rủi ro thì sao? - Tiếng ấy nói. - Bạn có thể bị thương.

- Ồ, sẽ không rủi ro lắm đâu, - ông trả lời. - Họ sẽ gọi cảnh sát. Bất cứ ai muốn điều khiển tàu điện đều được bảo đảm an toàn.

- Ông không biết vận hành tàu điện, - giọng nói ấy cãi.

- Tôi không xin làm lái xe, - ông trả lời. - Tôi có thể gọi dây nói cho khách rất thạo.

- Họ muốn tuyển lái xe nhất.

- Tôi biết họ sẽ nhận bất cứ ai.

Suốt vài giờ liền, ông tranh cãi mọi lẽ thuận và chống với vị cố vấn tinh thần của mình, cảm thấy không cần hành động ngay lập tức tuy việc này chắc chắn có lợi.

Buổi sáng, ông mặc bộ tươm tất nhất song cũng đủ tồi tàn, bắt đầu khuấy cháo, gói ít bánh mì và thịt vào tờ báo. Carrie quan sát ông, thích thú động tác mới mẻ này.

- Anh đi đâu đấy? - Cô hỏi.

- Đến Brooklyn, - ông trả lời. Rồi thấy cô vẫn tò mò, ông nói thêm. - Anh nghĩ anh có thể tìm được việc ở đó.

- Trên các tuyến tàu điện ư? - Carrie hỏi, sững sốt.

- Phải, - ông trả lời.

- Anh không sợ à? - Cô hỏi.

- Sợ gì? - Ông trả lời. - Cảnh sát đang bảo vệ họ.

- Báo đăng hôm qua có bốn người bị thương.

- Ừ, - ông đáp lại, - nhưng em đừng tin những thứ báo đăng. Họ sẽ cho xe chạy ổn thỏa.

Lúc này trông ông khá quyết tâm, theo kiểu hơi phiến muộn làm Carrie cảm thấy rất thương. Trong ông già Hurstwood có một cái gì đó, chỉ ít là bóng dáng của một thời sắc sảo và dễ chịu. Bên ngoài, trời đầy mây và gió thổi vài bông tuyết.

“Một ngày như thế này mà đến tận đây”, - Carrie nghĩ.

Hôm nay thật khác thường, ông ra đi trước cô, cuốc bộ về hướng Đông đến phố Mười bốn và đại lộ Sáu, rồi mới lên xe.

Ông đã đọc rất nhiều tin về những người đến các văn phòng thuộc Công ty xe điện Brooklyn nộp đơn và đã được nhận. Ông đi xe ngựa và phà - ông, một người đàn ông da ngăm ngăm và ít nói - đến các văn phòng nói trên. Một quãng đường dài, vì không có tàu điện chạy và ngày lạnh giá, nhưng ông lê bước rất dứt khoát. Ở Brooklyn, ông có thể thấy rõ và cảm thấy cuộc đình công đang tiếp diễn. Dân chúng thể hiện bằng thái độ. Trên các tuyến đường mọi khi nườm nượp xe cộ, nay không còn bóng dáng một chiếc xe chạy. Ở các góc phố và gần các quán rượu, nhiều tốp nhỏ đàn ông đang thơ thẩn. Vài xe ngựa có nhíp chạy qua ông, trang

bị những chiếc ghế gỗ đơn giản, để “Toa trần” hoặc “Công viên toàn cảnh. Giá vé mười xu”. Ông nhận thấy những bộ mặt lạnh lùng, thậm chí âm đạm. Công việc nặng nhọc cũng có cuộc chiến của nó.

Lúc ông đến gần văn phòng nói trên, ông nhìn thấy vài người đàn ông đứng quanh quán và một số cảnh sát. Ở các góc phố xa xa có nhiều người khác - ông hiểu là những người đình công - đang theo dõi. Tất cả các ngôi nhà đều nhỏ và bằng gỗ, đường phố lát sơ sài. Sau New York, Brooklyn trông thật nghèo khổ và khắc nghiệt.

Ông tiến thẳng vào giữa một nhóm nhỏ, bị cả cảnh sát lẫn những người ở đằng kia để mắt. Một trong các cảnh sát hỏi thẳng ông:

- Ông tìm gì?

- Tôi muốn xem liệu có thể kiếm được chỗ làm không.

- Các văn phòng ở trên các bậc kia kìa, - viên cảnh sát nói. Mặt ông không để lộ một suy tính rõ rệt. Trong thâm tâm, ông đồng cảm với những người đình công và căm ghét “những kẻ phá hoại”. Ông cũng cảm nhận được vẻ nghiêm trang và mục đích của lực lượng cảnh sát, được lệnh giữ trật tự. Ông chưa bao giờ mơ tưởng về ý nghĩa xã hội đích thực của nó. Ông chẳng để tâm gì đến thứ đó. Hai tình cảm ấy trộn lẫn với nhau trong ông, trung hòa lẫn nhau và ông. Ông sẽ phải đấu tranh vì người đàn ông này cũng như cho bản thân, trong chừng mực được ra lệnh. Lột bỏ bộ đồng phục khỏi người, chẳng mấy chốc anh ta sẽ chọn đứng về phe nào.

Hurstwood trèo lên những bậc cầu thang bụi bặm và vào một văn phòng nhỏ màu nâu nhạt xỉn, bên trong rào chắn là một cái

bàn dài và vài nhân viên.

- Chào ông, - một người đàn ông trung niên ngồi sau bàn ngược nhìn ông.

- Các ông muốn thuê người phải không? - Hurstwood hỏi.

- Ông là người lái tàu điện?

- Không, tôi chẳng là gì hết, - Hurstwood nói.

Ông không bối rối chút nào vì vị thế của ông. Ông biết họ đang cần người. Nếu người này không nhận ông, người khác sẽ nhận. Người này có thể tiếp nhận hay loại bỏ ông là tùy ý ông ta chọn.

- Lẽ tất nhiên là chúng tôi thích người có kinh nghiệm hơn, - người đó nói. Ông ta ngừng lại trong lúc Hurstwood mỉm cười thờ ơ. Lúc đó ông ta nói thêm. - Song tôi cho rằng ông có thể học được. Tên ông là gì?

- Wheeler, - Hurstwood nói.

Người đó viết tên ông lên một tấm thẻ nhỏ.

- cầm cái này đến nơi để tàu điện của công ty, - ông ta nói, - và đưa cho người đốc công. Ông ta sẽ bày cho ông phải làm gì.

Hurstwood đi xuống và ra ngoài. Ông đến thẳng nơi được chỉ, trong lúc đám cảnh sát nhìn theo.

- Lại một kẻ nữa muốn thử, - cảnh sát Kiely nói với cảnh sát Macey.

- Tôi cho là ông ta sẽ bị ăn đòn thôi, - Macey khẽ đáp.

Trước kia họ đã từng có mặt trong nhiều cuộc bãi công.

XLI

Bãi công

Nơi để tàu điện quá thiếu người, chỉ có ba người quản lý là thực sự hoạt động. Nhiều công nhân xanh xao quanh quẩn, những người đàn ông khả nghi, đói khát, trông cứ như bị các phương kế tuyệt vọng điều khiển. Họ cố tỏ ra sinh động và quyết tâm, nhưng một vẻ thiếu tự tin, buồn bã và ngượng ngập bao trùm nơi này.

Hurstwood vòng ra phía sau, qua nơi để xe và ra ngoài, vào một mảnh đất rộng rãi có rào bao quanh, nơi có nhiều đường ray và đường nhánh. Nửa tá xe nằm đó, các huấn luyện viên đang hướng dẫn, mỗi người có một học trò bên cần lái. Nhiều học trò nữa đang đợi bên một trong các cửa hậu của bãi.

Hurstwood lặng lẽ quan sát cảnh tượng và đợi. Những người cùng cảnh với ông liếc nhìn ông giây lát, tuy họ chẳng quan tâm đến ông nhiều hơn các xe điện. Tuy vậy, trông họ là một nhóm không đàng hoàng. Một, hai người nom rất gầy còm và đói khát. Rất ít người to khỏe. Vài người khác gầy gơ xương và tái xám, dường như họ đã bị mọi loại thời tiết khắc nghiệt hành hạ.

- Anh có xem báo nói họ sắp gọi quân đội đến đàn áp không? -
Hurstwood nghe thấy một người trong bọn bình luận.

- Đào ôi, họ sẽ làm thế thôi, - người kia đáp lại. - Bao giờ chẳng thế.

- Anh nghĩ liệu chúng ta có gặp rắc rối nhiều không? - Một người nữa Hurstwood không nhìn thấy, nói.

- Không nhiều lắm.

- Anh chàng Scotland lái chiếc cuối cùng kia kể đã bị họ ném cả cục than cháy dở vào tai.

Một tiếng cười khẽ, bốn chôn kèm theo câu này.

- Theo báo chí thì một trong những gã trên tuyến đại lộ Năm đã phải chịu một thời gian khốn khổ, - một giọng khác lè nhè. - Họ đập vỡ cửa xe và lôi anh ta ra phố, cảnh sát không kịp ngăn lại.

- Ừ, hôm nay có thêm nhiều cảnh sát nữa, - người khác nói thêm.

Hurstwood lắng nghe, không thấy có những lời bình luận sắc sảo. Những người nói chuyện dường như sợ ông. Những tiếng lấp bắp của họ đẩy về bốn chôn, họ nói để làm dịu đầu óc. Ông nhìn ra sân và đợi.

Có hai người quanh quần rất gần ông, nhưng ở phía đằng sau. Nom họ khá dễ gần, và ông lắng nghe xem họ nói gì.

- Anh là nhân viên đường sắt à? - Một người hỏi.

- Tôi ấy à? Không đâu. Tôi làm việc ở nhà máy giấy.

- Tôi có việc làm cho đến tháng Mười vừa rồi, - người kia đáp, với vẻ thông cảm.

Tiếp đến là những lời trao đổi quá khẽ nên không nghe được. Rồi câu chuyện lại to dần.

- Tôi không đổ lỗi cho những tên đồ tể ấy trong cuộc bãi công, - một người nói. - Họ có quyền làm thế, nhưng tôi phải có việc làm chứ.

- Tôi cũng thế, - người kia nói. - Nếu tôi có việc làm ở Newark,

tôi sẽ không ở đây chầu chực cơ hội như thế này.

- Những ngày này thật khốn nạn, nhỉ ? - Người đó nói. - Người nghèo chẳng biết đi đâu về đâu. Thề có Chúa, anh có thể chết đói ngay trên đường phố mà chẳng có ai cứu giúp.

- Anh nói đúng, - người kia nói. - Tôi mất việc vì nhà máy đóng cửa. Họ hoạt động suốt mùa hè và dự trữ một đồng tương rồi đóng cửa.

Hurstwood hơi chú ý đến câu này. Dù sao, ông cũng thấy mình khá giả hơn hai người này. Ông thấy họ là những người dốt nát và tầm thường, những con cừ tội nghiệp trong tay người dốt.

- Những con người khốn khổ, tội nghiệp, - ông nghĩ, buột nói ra suy nghĩ và cảm giác của một giai đoạn thành đạt đã qua.

- Người tiếp theo, - một huấn luyện viên gọi.

- Anh đấy, - người đứng cạnh nói và chạm vào ông.

Ông bước ra và trèo lên sân ga. Huấn luyện viên cho rằng không cần lời mở đầu là đương nhiên.

- Ông nhìn tay cầm này, - ông ta nói, với tay lên cái ngắt điện buộc chặt vào mui xe. - Cái này để nối hay tắt dòng điện. Nếu ông muốn giữ cho xe chạy, ông quay tay cầm vào đây. Nếu ông muốn xe tiến lên, ông kéo nó vào đây. Nếu muốn ngắt điện, giữ nó ở giữa.

Hurstwood mỉm cười vì kiến thức sơ sài.

- Cái tay cầm này để điều chỉnh tốc độ. Kéo đến đây, - ông ta nói và giơ ngón tay chỉ, - ông đạt bốn dặm một giờ. Đây là tám dặm. Xoay hết vòng là mười bốn dặm một giờ.

Hurstwood yên lặng quan sát ông ta. Trước kia, ông đã thấy

những người lái tàu điện làm việc. Ông biết họ vận hành ra sao và tin chắc mình có thể làm tốt, nếu tập luyện chút ít.

Huấn luyện viên giải thích thêm vài chi tiết, rồi nói:

- Bây giờ chúng ta cho nó chạy lùi.

Hurstwood đứng cạnh, lặng lẽ trong lúc xe chạy lùi vào trong bãi.

- Có điều là anh phải cẩn thận, vì nó sẽ khởi hành dễ dàng. Hãy để thời gian hoạt động nghiêm ngặt rồi mới bắt đầu thao tác khác. Một lỗi mà phần lớn đều mắc là lúc nào họ cũng muốn chạy hết tốc độ. Như thế là dở. Và cũng nguy hiểm nữa. Sẽ mài mòn động cơ. Anh không được làm như thế.

- Tôi hiểu, - Hurstwood nói.

Ông đợi và đợi mãi, trong lúc người đàn ông đó cứ nói.

- Giờ ông làm đi, - cuối cùng, ông ta nói.

Viên cựu quản lý đặt bàn tay lên cái đòn bẩy và ấn nhẹ như ông nghĩ. Nó hoạt động dễ dàng hơn ông hình dung nhiều, song kết quả là cái tàu điện thỉnh thoảng lao về phía trước, quãng ông trở lại, đập vào cửa. Ông ngưng ngưng đứng thẳng dậy, trong lúc huấn luyện viên nhấn phanh kìm nó lại.

- Anh thiếu thận trọng quá, - ông ta chỉ nói thế.

Tuy nhiên, Hurstwood nhận thấy ông không làm chủ được việc điều khiển phanh và chỉnh tốc độ ngay lập tức như ông tưởng. Một hoặc hai lần, ông suýt bị bắn qua hàng rào đằng sau nếu không có bàn tay và lời dặn của người đồng hành. Ông ta khá kiên nhẫn với ông, nhưng không mỉm cười lần nào.

- Ông có thói quen làm việc bằng cả hai cánh tay cùng một lúc, - ông ta nói. - Cần phải rèn luyện một chút.

Đến một giờ trưa, Hurstwood vẫn đang tập trên tàu điện, và bắt đầu thấy đói. Tuyết bắt đầu rơi, và ông thấm rét. Ông mệt lử vì cứ phải chạy tới, lui trên đoạn đường ray.

Họ điều khiển xe đến chỗ cuối và cả hai xuống xe. Hurstwood vào bãi để xe rồi tìm một bậc tàu điện, ông rút bữa trưa bọc giấy báo ra. Không có nước và bánh mì đã khô, nhưng ông ăn ngấu nghiến. Một bữa ăn không hề kiểu cách. Ông nuốt và nhìn quanh, ngẫm nghĩ về sự nặng nhọc buồn tẻ và đơn giản của việc này. Đây là lúc khó chịu - vô cùng khó chịu - trong tất cả các giai đoạn. Không phải vì nó thảm thiết, mà vì khắc nghiệt. Nó sẽ khắc nghiệt với tất cả mọi người, ông nghĩ.

Ăn xong, ông đứng loanh quanh như lúc trước, đợi đến lượt.

Mục đích là tập buổi chiều, nhưng mất phần lớn thời gian chờ đợi.

Rồi buổi tối đến, cùng với cái đói và suy nghĩ chật vật qua đêm ra sao. Đã năm giờ rưỡi. Ông sắp phải ăn. Nếu ông cố về nhà, lại mất hai tiếng rưỡi rét mướt, vừa đi bộ vừa đi xe. Hơn nữa, ông đã được lệnh điểm danh vào bảy giờ sáng hôm sau, nếu về nhà ông buộc phải dậy vào một giờ kinh khủng và khó chịu. Ông chỉ còn một đôla rưỡi trong số tiền của Carrie, định trả tiền than hai tuần, trước khi ý nghĩ hiện giờ chợt đến với ông.

“Chắc quanh đây phải có chỗ nào đó, - ông nghĩ. - Không biết anh chàng Newark ở lại đâu?”

Cuối cùng, ông quyết hỏi. Có một thanh niên đứng gần cửa trong giá rét, đợi đến lượt. Về tuổi tác, cậu ta chỉ là thanh niên, nhưng thân hình gầy gò và cao nhằng vì thiếu thốn. Một cuộc sống khấm khá hơn đôi chút sẽ làm cậu thanh niên này mập mạp và bảnh bao.

- Họ sắp xếp việc này ra sao, nếu một người không có tiền? - Hurstwood dè dặt hỏi.

Cậu ta quay bộ mặt tinh nhanh và thận trọng về phía người hỏi.

- Ông định nói về chuyện ăn uống sao? - Cậu ta đáp.

- Phải, và ngủ nữa. Tôi không thể trở về New York tối nay.

- Ông đốc công sẽ thu xếp nếu ông hỏi ông ấy, tôi đoán thế. Ông ấy đã làm thế với tôi.

- Thế ư?

- Vâng. Tôi chỉ nói với ông ta là tôi chẳng có gì hết. Thế đấy, tôi không thể về nhà. Tôi sống ở tận Hoboken.

Hurstwood chỉ hắng giọng ra điều đã hiểu.

- Họ có chỗ trên gác kia kìa. Tôi không biết loại việc này ra sao. Tôi đoán là khá khắc nghiệt. Trưa nay ông ấy cho tôi một phiếu ăn. Tôi biết là không nhiều.

Hurstwood mỉm cười, còn cậu trai cười to.

- Chẳng có gì buồn cười sao? - Cậu ta hỏi, mong một câu đáp lại vui vẻ.

- Không nhiều, - Hurstwood trả lời.

- Giờ tôi sẽ bàn bạc thẳng thắn với ông ấy, - cậu thanh niên nói. - Ông ấy có thể đi mất.

Hurstwood làm thế.

- Liệu ông có chỗ cho tôi nghỉ lại đây đêm nay được không? - Ông hỏi. - Nếu về New York, tôi e rằng...

- Trên gác có vài cái giường nhỏ, - người đó ngắt lời, - nếu ông

muốn có một cái.

- Tôi sẽ dùng, - ông bằng lòng.

Ông muốn hỏi xin phiếu ăn, nhưng hình như thời điểm đúng lúc không bao giờ đến, và ông quyết định tối nay ông sẽ trả tiền vậy.

“Đến sáng mình sẽ hỏi”, ông nghĩ.

Ông ăn trong một nhà hàng rẻ tiền gần đó, rồi rét mướt và cô đơn, ông tìm căn gác xép nói trên. Công ty không có ý định chạy tàu điện sau khi màn đêm buông. Cảnh sát đã khuyên như thế.

Căn phòng dường như đã biến thành chỗ trọ cho công nhân làm đêm. Ở đây có chín cái giường nhỏ, hai ghế bành bằng gỗ, một hộp xà phòng và cái bếp lò nhỏ, bụng tròn, trong có ngọn lửa đang cháy bập bùng. Một người đã ở đó từ trước, cũng sớm sửa như ông. Người đó ngồi cạnh bếp lò và hơ tay cho ấm.

Hurstwood tiến đến gần và giơ bàn tay trên ngọn lửa. Ông chán ngán vẻ trơ trụi và thiếu thốn của mọi thứ liên quan tới cuộc mạo hiểm của ông, nhưng ông quyết giữ vững. Ông mong ước có thể ở đây một thời gian.

- Rét quá nhỉ? - Vị khách đến trước nói.

- Cũng khá.

Một lúc im lặng dài.

- Không nhiều chỗ để ngủ, ông nhỉ? - Người đó nói.

- Còn hơn chẳng có gì, - Hurstwood đáp lại.

Lại im lặng.

- Tôi nghĩ là sẽ đi ngủ đây, - người đó nói.

Đứng dậy, ông ta đến một cái giường và đuổi người ra, chỉ

tháo giày rồi kéo chặn và cái khăn quàng cũ bản thủ đắp lên, cuốn như một cái bọc. Cảnh tượng ấy làm Hurstwood ghê tởm, nhưng ông không nấn ná lâu, mà nhìn đăm đăm vào bếp lò và nghĩ đến chuyện khác. Chẳng mấy chốc ông quyết định rút lui và chọn một cái giường, cũng tháo giày.

Trong lúc ông làm thế, cậu thanh niên đã khuyên ông đến đây bước vào và nhìn thấy Hurstwood, cậu ta cố tỏ ra thân tình.

- Còn hơn chẳng có gì, - cậu ta nhìn quanh và bình luận.

Hurstwood hiểu câu này không nhằm vào mình. Ông nghĩ nó thể hiện sự thỏa mãn cá nhân, và không cần trả lời. Cậu thanh niên ngỡ ông khó chịu, bèn huýt sáo khe khẽ. Nhìn thấy người kia đã ngủ, cậu thôi ngay và im lặng.

Hurstwood cố hết sức cho mọi thứ đỡ tệ, ông mặc nguyên quần áo và gạt tấm đắp bản thủ khỏi đầu, nhưng cuối cùng ông lơ mơ ngủ vì mệt lử. Tấm đắp mỗi lúc một thoải mái hơn, mùi hôi mốc của nó bị quên hẳn, ông kéo nó lên tận cằm và ngủ thiếp đi.

Buổi sáng, ông tỉnh khỏi giấc mơ dễ chịu vì mấy người đàn ông cựa quậy trong căn phòng lạnh lẽo và ảm đạm. Trong mơ, ông trở lại Chicago, trong ngôi nhà đầy tiện nghi của ông. Jessica sửa soạn đi đâu đó, và ông đang nói chuyện với cô. Câu chuyện rõ ràng trong trí ông đến mức lúc này ông giật mình vì sự trái ngược của căn phòng. Ông ngóc đầu, và thực tại lạnh lùng, cay đắng khiến ông bị chấn động mạnh và tỉnh hẳn.

- Tôi nghĩ tốt hơn hết là tôi dậy thôi, - ông nói.

Trên sàn không có nước. Ông đi giày trong giá lạnh và đứng dậy, rùng mình vì người ông cứng nhắc. Quần áo ông ram ráp, tóc ông bết lại.

- Quỷ thật! - Ông lâu bầu lúc đội mũ.

Các bậc thang xuống dưới lại một phen bị khuấy động.

Ông tìm ra một vòi nước máy với một cái máng trước kia dùng cho ngựa, nhưng ở đây không có khăn mặt, mà khăn mùi soa của ông đã bán từ ngày hôm qua. Ông hài lòng lấy nước lạnh như đá đắp lên mắt. Sau đó, ông tìm thấy viên đốc công đã sẵn sàng.

- Ông có bữa sáng không? - Câu hỏi thật thích hợp.

- Không, - Hurstwood trả lời.

- Vậy thì đi ăn đi, xe của ông chưa có sẵn đâu.

Hurstwood ngập ngừng.

- Ông có thể cho tôi một phiếu ăn được không? - Ông cố lắm mới hỏi được.

- Của ông đây, - viên đốc công nói và đưa cho ông một phiếu.

Ông ăn bữa điểm tâm nghèo nàn như bữa đêm trước, vài mẩu thịt rán và cốc cà phê loãng. Rồi ông trở lại.

- Đây, - viên đốc công nói, ra hiệu lúc ông bước vào. - Ông đưa cái xe này ra trong vài phút.

Hurstwood trèo lên nền bãi đỗ xe tối tăm và đợi tín hiệu. Ông bồn chồn và thấy việc này khiến ông nhẹ nhõm. Bất cứ cái gì cũng tốt hơn là nơi để xe.

Hôm nay là ngày đình công thứ tư, tình hình xem ra xấu hơn. Những người đình công theo lời khuyên của lãnh đạo vì báo chí, đã đấu tranh đủ hòa bình. Sự quá khích chưa có gì lớn. Tàu điện thì đã ngừng hoạt động, và họ tranh cãi. Vài nhóm người bị lôi kéo và đi theo không suy nghĩ, một số cửa sổ bị đập vỡ, một số người nhạo báng và la hét, nhưng không quá dăm, sáu trường

hợp có người bị thương nặng. Những người lãnh đạo không nhận trách nhiệm vì hành vi của những người này.

Tuy vậy, tình trạng ăn không ngồi rồi, cảnh tượng công ty được cảnh sát ủng hộ đang thắng lợi chọc tức những người đình công. Họ thấy mỗi ngày càng thêm nhiều xe hoạt động, mỗi ngày càng thêm nhiều tuyên bố của lãnh đạo công ty rằng sự chống đối hiện nay của những người đình công đã bị phá vỡ. Sự việc này đã đẩy những suy nghĩ thất vọng vào đầu họ. Họ thấy nếu cứ đấu tranh hòa bình mãi, chẳng mấy nữa các công ty sẽ đưa toàn bộ số tàu điện vào hoạt động và yêu sách của họ sẽ bị quên lãng. Các biện pháp ôn hòa sẽ chẳng ích gì với các công ty.

Họ nổi cơn tam bành ngay lập tức, và trong vòng một tuần, bão tố và căng thẳng đã nổ ra. Nhiều xe bị đập vỡ, nhiều người bị tấn công, cảnh sát đàn áp, đường ray bị phá, nhiều tiếng súng nổ, cho đến lúc cuối cùng, những cuộc chiến đấu và phong trào quần chúng trở thành thường xuyên, quân đội phong tỏa thành phố.

Hurstwood chẳng biết gì về sự thay đổi của tình hình.

- Đưa xe của anh ra ngoài, - viên đốc công gọi và vẫy bàn tay mạnh mẽ về phía ông. Một người bán vé mặc đồng phục xanh nháy lên ở đằng sau và rung chuông hai lần, ra hiệu khởi động. Hurstwood quay cần gạt và cho tàu điện chạy qua cổng, vào đường phố trước bãi để xe. Ở đây có hai cảnh sát lực lưỡng leo lên đứng cạnh ông, mỗi người một bên.

Nghe tiếng cổng ở gần cửa bãi để xe, hai tiếng chuông của người bán vé, Hurstwood mở cần gạt.

Hai cảnh sát điềm tĩnh quan sát họ.

- Sáng nay rét quá, - người bên trái nói, giọng Ailen trầm trầm.

- Hôm qua tôi đã ném đủ rồi, - người kia nói. - Tôi không muốn

làm mãi cái nghề này.

- Tôi cũng vậy.

Chẳng ai chú ý mấy may đến Hurstwood đang đứng đối mặt với gió rét khiến ông tê tái toàn thân và nghĩ đến các chỉ thị.

- Phải chạy cho đều đặn, - viên đốc công đã dặn. - Không dừng lại cho bất cứ ai có vẻ không giống hành khách. Dù làm gì, nhớ không dừng xe cho một đám đông.

Hai cảnh sát im lặng một lát.

- Người cuối cùng chắc tiêu hẳn rồi, - viên cảnh sát bên trái nói. - Tôi không nhìn thấy xe của anh ta đâu nữa.

- Có ai ở đằng ấy? - Viên cảnh sát thứ hai hỏi, lẽ tất nhiên là nói đến lực lượng bổ sung cho cảnh sát.

- Schaeffer và Ryan.

Lại một lúc im lặng, chiếc tàu điện chạy êm ru. Phần đường này không có nhiều nhà. Hurstwood cũng không nhìn thấy nhiều người. Ông thấy tình hình không đến nỗi khó chịu. Nếu không rét quá, ông nghĩ ông sẽ làm việc đủ ổn thỏa.

Một chỗ quanh ông không ngờ tới bỗng xuất hiện trước mặt, kéo ông khỏi ý nghĩ này. Ông cắt dòng điện và kéo mạnh phanh, nhưng không tránh được chỗ rẽ ngoặt kịp thời. Nó lắc ông và làm ông cảm thấy vừa bị khiển trách nặng nề, nhưng ông cố nhịn.

- Ông muốn tìm ra những người gây nên việc này chứ gì, - viên cảnh sát bên trái nói, nhún nhường.

- Đúng thế, - Hurstwood then thùng đồng ý.

- Trên đoạn đường này có nhiều người lắm, - viên cảnh sát bên phải nói.

Vòng qua chỗ rẽ là đoạn đường có nhiều dân cư. Đằng trước có một, hai khách bộ hành xuất hiện trong tầm mắt. Một cậu bé xách cái xô thiếc đựng sữa ra khỏi cổng và giáng cho Hurstwood lời phỉ báng đầu tiên:

- Tên phá đình công! - Cậu ta gào tướng lên. - Đồ phá hoại!

Hurstwood nghe thấy, nhưng cố không bình luận dù với chính mình. Ông biết là sẽ bị như thế, có khi còn nhiều hơn thế.

Ở góc phố xa hơn, một người đàn ông đứng bên đường ray và ra hiệu cho tàu điện dừng lại.

- Dừng để ý đến, - một cảnh sát nói. - Hẳn có ý đồ đấy.

Hurstwood tuân theo. Ông đã thấy sự sáng suốt ở ngay góc phố. Ngay lập tức người đó hiểu ông định phớt lờ, anh ta giơ nắm đấm.

- Thằng hèn trời đánh thánh vật kia! - Anh ta hét lên.

Một đám năm, sáu người đàn ông đứng ở góc phố nhao nhao chửi bới và nhạo báng theo chiếc xe đang tăng tốc.

Hurstwood cố không nhăn mặt. Sự việc thực tế đỡ tệ hại hơn ông tưởng.

Lúc chạy tiếp qua ba, bốn khu nhà nữa, trên đường ray có một đồng gì đó.

- Bọn chúng hành sự ở đây rồi, được lắm, - một cảnh sát nói.

- Có lẽ chúng ta không đồng ý, - người kia nói.

Hurstwood cho xe chạy đến gần và dừng lại. Tuy nhiên, ông không dừng hẳn trước khi một đám đông tụ tập. Một phần là các lái xe và người bán vé cùng bạn bè và những người có cảm tình.

- Xuống xe nào, ông bạn, - một người trong bọn nói với giọng

hòa hoãn. - Anh không muốn giật miếng bánh khỏi miệng người khác đấy chứ?

Hurstwood nắm lấy phanh và cần gạt, xanh xám mặt mày và hoang mang không biết làm gì.

- Lùi lại, - một cảnh sát quát và nhòai người trên chấn song bậc lên xuống. - Bây giờ thì giải tán khỏi đây. Hãy cho người này cơ hội làm việc.

- Nghe này ông bạn, - người lãnh đạo nói với Hurstwood và phớt lờ viên cảnh sát. - Tất cả chúng tôi đều là công nhân như ông vậy. Nếu ông là một lái xe chính quy và bị đối xử như chúng tôi phải chịu, ông sẽ không muốn bất cứ ai đến chiếm chỗ của mình, đúng không nào? Ông sẽ không muốn bất kỳ ai lôi ông ra khỏi cơ hội giành quyền lợi của mình chứ?

- Tách khỏi đây, - viên cảnh sát kia giục, thô bạo. - Ra khỏi chỗ này mau, - rồi anh ta nhẩy xuống đám đông và bắt đầu xô đẩy. Ngay lập tức, người cảnh sát kia cũng nhẩy xuống cạnh bạn.

- Lùi lại, - họ quát. - Ra khỏi nơi này ngay. Các người định làm gì hả? Ra khỏi đây, mau!

Giống hệt một đàn ong vỡ tổ.

- Dừng đẩy tôi, - một người bãi công nói, kiên quyết. - Tôi không làm gì hết.

- Ra khỏi chỗ này ngay! - Viên cảnh sát quát và vung dùi cui. - Tao sẽ quật một cái vào chòm đầu mày bây giờ. Lùi lại!

- Đồ chết tiệt! - Một người bãi công khác quát, bị gạt sang đường khác, đồng thời thêm vài lời nguyền rủa tục tũu.

Dùi cui của viên cảnh sát quật đánh *hrắ* vào trán anh ta. Anh ta chớp mắt lia lịa vài lần, chân loạng choạng, giơ tay lên và lảo đảo

lùi lại. Đáp lại, một quả đấm rất nhanh thụi vào cổ viên cảnh sát.

Tức điên lên, viên cảnh sát kia lao hết trái lại phải, dùi cui vung tới tấp, điên cuồng. Anh ta được đồng nghiệp giúp một cách thành thạo và trút những lời chửi rửa vụng về lên đám đông bực tức. Không có gì thiệt hại nghiêm trọng, nhờ những người đình công nhanh nhẹn thoát khỏi tầm với. Lúc này họ đứng trên lề đường và chế giễu.

- Người bán vé đâu rồi? - Một trong hai cảnh sát kêu to, đưa mắt nhìn người đó, ông ta đã lo lắng tiến tới đứng cạnh Hurstwood. Ông chăm chăm nhìn quang cảnh, sững sốt hơn là sợ hãi.

- Sao ông không xuống đây và ném những hòn đá kia ra khỏi đường ray? - Viên cảnh sát hỏi. - Ông đứng đờ ra đấy làm gì? Ông muốn ở đây suốt ngày chắc? Xuống!

Hurstwood thở nặng nhọc vì kích động và nhảy xuống cùng người bán vé đang bồn chồn, như thể chính ông bị gọi.

- Nhanh lên nào, - viên cảnh sát kia nói.

Trời rất lạnh, song những người cảnh sát này đang bùng bùng tức khí. Hurstwood làm việc cùng người bán vé, ném hết hòn đá này đến hòn đá khác, và nóng bùng lên vì công việc.

- Chúng mày là đồ phá hoại! - Đám đông gào to. - Là đồ hèn! Ăn cướp việc làm của người khác! Cướp đoạt của người nghèo, chúng mày là đồ kẻ cắp! Chúng tao sẽ tóm được bọn mày. Cứ đợi đấy.

Không phải một người nói. Nó đến từ chỗ này chỗ kia, kèm theo là những lời chửi rửa mỗi lúc một nhiều thêm.

- Cứ làm đi, bọn dê tiện, - một giọng hét lên. - Cứ làm cái việc

bắn thủ ấy đi. Chúng mày là bọn hút máu hút mỡ, dim dân nghèo xuống!

- Rồi Chúa sẽ làm bọn mày chết đói, - một bà già Ailen mở tung cửa sổ gần đấy và thò đầu ra, quát. - Phải, chính mày, - bà nói thêm lúc bắt gặp cái nhìn của một trong hai viên cảnh sát. - Thằng chết tiệt, đồ giết người! Mày đập vào đầu con tao hả, đồ nhẫn tâm, con quỷ giết người kia!? Mày...

Nhưng viên cảnh sát lờ đi như điếc.

- Quỷ tha ma bắt mụ đi, mụ phù thủy già, - hấn khế lắm bầm lúc nhìn trừng trừng khắp đám người lơ thơ.

Lúc dọn xong đồng đá, Hurstwood về chỗ giữa một dàn đồng thanh những tên gọi đầy ý nhục mạ. Cả hai viên cảnh sát đã lên cạnh ông và người bán vé vừa rung chuông *thì choang!* *choang!* những hòn đá, tảng đá bay qua cửa sổ và cửa ra vào. Một hòn sượt sát đầu Hurstwood. Một hòn khác đập vỡ cửa sổ đằng sau.

- Gạt đòn bẩy hết cỡ, - một cảnh sát gào và vỗ lấy tay cầm.

Hurstwood tuân theo và cái tàu điện lao đi, những hòn đá bay theo rào rào cùng một trận những lời nguyên rủa.

- Thằng ấy... đã đâm vào cổ tôi, - một cảnh sát nói. - Song tôi đã quật một cú trời giáng.

- Tôi nghĩ đáng ra phải để lại nhiều dấu vết trên người bọn chúng, - người kia nói.

- Tôi biết thằng cha cầm đầu đã gọi chúng ta là..., - người đầu tiên nói. - Tôi sẽ bắt hấn vì câu đó.

- Tôi nghĩ chắc là chúng ta sẽ làm thế khi đến đây lần nữa, - người thứ hai nói.

Hurstwood ám người và bị kích động, nhìn chăm chăm về phía trước. Đây là một trải nghiệm kinh dị với ông. Ông đã đọc những tin này, nhưng thực tế dường như là thứ hoàn toàn mới. Ông nghĩ mình không phải là kẻ nhát gan. Thực ra ông đã khổ sở vì việc này nhiều, hiện giờ hành động đã đánh thức trong ông một quyết tâm bình thản, chịu đựng đến cùng. Ông không nghĩ đến việc trở lại New York hoặc về nhà. Chuyến đi này dường như là một thứ ám ảnh.

Họ chạy một mạch vào trung tâm thương mại Brooklyn. Nhiều người nhìn chăm chăm vào cửa sổ vỡ toang của tàu điện và Hurstwood trong bộ thường phục. Thỉnh thoảng có những tiếng gọi “Đồ phá hoại” kèm những cái tên khác, nhưng không có đám đông tấn công xe. Ở khu thương mại cuối tuyến đường, một trong hai viên cảnh sát gọi điện về đồn báo cáo việc rắc rối xảy ra.

- Ở đó có một đám vẫn rình sẵn chúng tôi. Tốt hơn hết là cử người đến đó quét sạch chúng đi.

Chiếc tàu điện chạy về êm ả hơn - bị huýt còi, rình rập, lao tới nhưng không bị tấn công. Hurstwood thở phào khi nhìn thấy bãi đỗ xe.

- Tốt, - ông tự nhận xét, - mình đã thoát khỏi chuyện đó an toàn.

Ông trả xe và tự cho phép mình lười nhác một lát, nhưng sau đó ông lại bị gọi. Lần này là một tốp cảnh sát lên xe. Tự tin hơn một chút, ông cho xe chạy theo những đường phố cũ và dù sao cũng cảm thấy đỡ sợ. Tuy nhiên, về mặt nào đó, ông rất khổ sở. Một ngày vào nghề với tuyết rơi lác đác và gió rít ù ù khiến tất cả dường như khó chịu đến nỗi vì tốc độ của chiếc xe. Quần áo của ông không định dùng cho loại công việc này. Ông rùng mình,

dậm chân và đập đập cánh tay như đã nhìn thấy những người lái tàu điện làm trước kia, nhưng không nói gì. Sự mới mẻ và nguy hiểm của tình hình phần nào làm dịu sự phẫn nộ và cảnh khốn cùng buộc ông phải ở đây, nhưng không đủ ngăn ông khỏi cảm giác ác nghiệt và chua chát. Cuộc đời này khổ như chó, ông nghĩ. Nó là một thứ khó xoi mà phải đến.

Ý nghĩ duy nhất khiến ông mạnh mẽ lên là lời bóng gió đầy lảng mạt của Carrie. Ông chưa gục ngã đến mức phải chấp nhận tất cả như thế, ông nghĩ. Ông có thể làm việc gì đó - thậm chí cả việc này - trong một thời gian. Rồi tình hình sẽ tốt hơn. Ông sẽ dành dụm được chút ít.

Trong lúc ông ngẫm nghĩ, một thanh niên ném một nắm bùn trúng cánh tay ông. Nó làm ông đau điếng và phát cáu hơn bất cứ lúc nào từ sáng tới giờ.

- Thằng ranh con vô lại! - Ông càu nhàu.

- Ông có bị thương không? - Một cảnh sát hỏi.

- Không.

Ở một góc phố, nơi chiếc tàu điện phải chạy chậm lại để rẽ, một người vốn là lái tàu điện đứng trên hè gọi to:

- Ông không ra ngoài để làm một con người ư, ông bạn? Hãy nhớ rằng chúng tôi đang đấu tranh đòi tiền lương đúng mức, thế thôi. Chúng tôi còn phải nuôi gia đình. - Người đó có vẻ ôn hòa nhất.

Hurstwood giả vờ không nhìn thấy ông ta. Ông nhìn thẳng về phía trước và kéo rộng cần gạt. Trong giọng nói ấy có thứ gì đó rất cuốn hút.

Họ chạy xe suốt buổi sáng và kéo đến chiều. Ông đã lái ba

chuyến như thế. Bữa trưa ông không được ở lại vì công việc, và giá rét làm ông kiệt sức. Mỗi lần đến cuối chuyến, ông dừng lại cho đỡ rét, nhưng ông rên rỉ vì khổ sở. Một trong những người coi bãi thương hại, cho ông mượn chiếc mũ lưỡi trai dày và một đôi găng tay da cừu, và ông quá đỗi cảm kích.

Trong chuyến thứ hai của buổi chiều, ông mới chạy được nửa đường thì vấp phải một đám đông chặn xe lại bằng cây cột điện cũ.

- Đẹp thứ ấy khỏi đường ray, - một cảnh sát quát.

- Úi chà chà! - Đám đông gào to. - Mà y xéo đi thì có.

Hai cảnh sát nhảy xuống và Hurstwood định theo.

- Ông ở lại đó, - một người gọi to. - Phải có người cho xe chạy đi chứ.

Giữa một mớ hỗn độn những tiếng nói khác nhau, Hurstwood nghe thấy một tiếng nói gần bên ông:

- Xuống đi ông bạn và hãy là một con người. Đừng chống lại người nghèo. Hãy để việc đó cho các công ty.

Ông thấy chính là người đã gọi ông ở góc phố. Lúc này, ông giả vờ không nghe thấy, y như trước.

- Xuống đi, - người đó nhắc lại, ôn tồn. - Ông đừng chống lại người nghèo. Đừng chống lại. - Đó là người lái tàu bình tĩnh và khôn ngoan nhất.

Một cảnh sát thứ ba từ đâu đó đến nhập bọn với hai người kia và một người nữa chạy đi gọi điện xin thêm cảnh sát. Hurstwood trân trân đứng nhìn, kiên quyết nhưng không khỏi sợ hãi.

Một người đàn ông túm lấy áo khoác của ông.

- Xuống khỏi cái này, - ông ta kêu to, giật mạnh Hurstwood và cố kéo ông qua rào chắn.

- Buông ra, - Hurstwood nói, cúi kính.

- Tao sẽ cho mày biết, mày là đồ phá hoại! - Một thanh niên Ailen kêu to và nhảy phắt lên xe, lao vào táng Hurstwood. - Ông cúi đầu xuống và nhận một đòn vào vai thay vì vào quai hàm.

- Ra khỏi đây, - một cảnh sát hấp tấp đến giải cứu, quát to và lễ tất nhiên, kèm những câu chửi rửa thường lệ.

Hurstwood hồi lại, tái mét và run rẩy. Lúc này, ông thấy tình hình trở nên nghiêm trọng. Dân chúng nhìn lên và cười nhạo ông. Một cô gái nhăn mặt giễu cợt.

Ông bắt đầu nao núng khi một xe chở tù nhân xuất hiện và nhiều cảnh sát đổ xuống. Lúc này đường ray được dọn sạch nhanh chóng và cuộc giải thoát rất hiệu quả.

- Cho tàu chạy, nhanh lên, - một cảnh sát nói và ông lại xuất phát.

Đến đoạn cuối, cách bãi để xe độ một, hai dặm, một đám đông chặn chuyển về của đoàn tàu điện. Đây là một khu nom quá ư nghèo khổ. Ông muốn chạy qua thật nhanh, nhưng đường ray đã bị chặn. Ông nhìn thấy nhiều người đang khuân thứ gì đó lên đường ray, lúc chỉ còn cách độ dăm, sáu khối nhà.

- Lại bọn chúng kia! - Một cảnh sát kêu lên.

- Lần này tôi sẽ cho chúng biết tay, - người thứ hai nói, hết kiên nhẫn. Hurstwood thấy nôn nao khi chiếc xe tù xuất hiện. Giống lúc trước, đám đông bắt đầu huýt còi, nhưng lúc này tàu đã đến khá gần, họ ném đủ thứ. Một, hai cửa sổ bị vỡ và Hurstwood bị trúng một hòn đá.

Hai cảnh sát chạy tới đám đông, nhưng họ đáp lại bằng cách chạy tới tàu điện. Một phụ nữ trong số đó - chính là cô gái vừa nhìn mặt - cầm một cây gậy xù xì. Cô ta quá ư phần nộ và quật Hurstwood đang chạy lắt léo. Ngay sau đó, bạn đồng hành của cô, được cổ vũ đúng lúc, nhảy lên tàu và kéo Hurstwood xuống. Ông không có thời gian để nói hoặc kêu cứu trước khi ngã.

- Buông tôi ra, - ông nói lúc ngã nghiêng.

- Mà y là đồ khờ, - ông nghe thấy tiếng ai đó nói. Những cú đá và đám tới tấp như mưa lên ông. Ông như bị ngạt thở. Rồi hai người kéo lê ông xuống, còn ông cố vùng vẫy để thoát.

- Đứng dậy, - có tiếng nói. - Ông ổn rồi. Đứng dậy.

Ông được buông ra và hồi lại. Lúc này ông nhận ra hai cảnh sát. Ông cảm thấy chóng mặt vì kiệt sức. Cảm ông ươn ướt. Ông đưa bàn tay lên và cảm thấy, rồi mới nhìn. Nó đỏ lòe.

- Chúng chém tôi, - ông nói ngớ ngẩn và lục tìm khăn mùi soa.

- Thôi thôi, - một cảnh sát nói. - Chỉ là một vết xước thôi.

Lúc này, các giác quan của ông dần sáng sủa và ông nhìn quanh. Ông đang đứng trong một cửa hàng nhỏ, nơi họ bỏ ông lại được một lúc. Lúc đứng lau cảm, ông có thể nhìn thấy bên ngoài là đoàn tàu điện và đám đông kích động. Ở đó có một xe chở tù, và cái nữa.

Ông bước tới và nhìn ra ngoài. Đó là xe cứu thương, đã quay lưng lại.

Ông thấy cảnh sát chất gì đó lên và tiến hành cuộc bắt giữ.

- Bây giờ thì đi nào, nếu ông muốn nhận tàu điện của ông, - một cảnh sát nói lúc mở cửa và nhìn vào trong.

Ông đi ra, cảm thấy mình khá thiếu tự tin. Ông lạnh giá và sợ

hãi.

- Người bán vé đâu? - Ông hỏi.

-Ồ, hiện giờ ông ấy không ở đây, - viên cảnh sát nói.

Hurstwood đến chỗ tàu điện và lo lắng trèo lên. Lúc ông vừa lên đó có tiếng súng nổ. Một cái gì đó khiến vai ông đau nhức.

- Ai bắn đấy? - Ông nghe thấy một cảnh sát kêu to. - Lạy Chúa! Ai làm thế này? - Cả hai để ông lại, chạy tuốt đến một tòa nhà. Ông dừng một lát rồi xuống tàu.

- Trời ơi! - Hurstwood nói yếu ớt. - Chuyện này thật quá sức tôi.

Ông bồn chồn đi tới góc phố và vội vã xuôi xuống một phố ngang.

- Ái chà! - Ông nói và thở dốc.

Đi được nửa khối nhà, một cô gái nhỏ nhắn chăm chú nhìn ông.

- Ông trốn là khôn đấy, - cô ta gọi.

Ông trở về nhà trong cơn bão tuyết mù mịt, đến bến phà lúc chạng vạng tối. Các ngăn đầy ắp những người sung túc, họ tò mò ngắm nghía ông. Đầu óc ông vẫn còn quay cuồng đến mức ông cảm thấy lộn xộn. Mọi điều kỳ diệu của những ngọn đèn nhấp nháy trên sông trong cơn bão tuyết chẳng là gì. Ông bèn bỏ lê bước cho tới lúc về đến nhà. Ông bước vào và thấy căn phòng thật ấm áp. Carrie đã đi rồi. Vài tờ báo buổi chiều nằm trên bàn, nơi cô để chúng lại. Ông châm ngọn đèn khí rồi ngồi xuống. Rồi ông đứng dậy, cởi áo kiểm tra vai. Nó chỉ bị xây xước. Ông rửa tay và mặt, rồi như vẫn đang mãi suy nghĩ, ông chải tóc. Sau đó, ông tìm thứ gì để ăn và khi cơn đói đã qua, ông ngồi xuống chiếc

ghế bập bênh thoải mái. Nó là sự thư giãn tuyệt vời.

Ông chống tay lên cằm và trong giây phút, quên hẳn báo chí.

- Ờ, - lát sau ông nói, bản tính của ông đã hồi phục, - ở đằng ấy là một trò chơi khá thô bạo.

Lúc xoay người, ông nhìn thấy những tờ báo. Khẽ thở dài, ông cầm tờ *World* lên.

“Cuộc đình công lan khắp Brooklyn”, ông đọc, “Bạo loạn bùng nổ khắp nơi trong thành phố”.

Ông chỉnh tờ báo cho thoải mái rồi đọc tiếp. Đây là bài ông đọc say sưa nhất.

XLII

Một chút xuân

Những người coi cuộc mạo hiểm đến Brooklyn của Hurstwood như một sự đánh giá sai lầm sẽ không hiểu được tác động tiêu cực của nó đến ông về sự việc ông đã trải nghiệm và thất bại. Carrie cũng hiểu lầm việc đó. Ông ít nói đến mức cô hình dung ông chẳng gặp gì hơn sự thô bạo thông thường, bỏ việc sớm như thể như một chuyện vặt. Chẳng qua ông không muốn làm việc.

Hiện giờ trong màn hai của một vở nhạc kịch vui, cô là một trong các mỹ nhân phương Đông do tế tướng chọn, diễu qua trước mặt kẻ thống trị mới như một kho báu hậu cung của ông ta. Không có lời phân công cho bất cứ ai trong số họ, nhưng trong buổi tối Hurstwood ở lại gác xếp của bãi đỗ xe điện, diễn viên hài hàng đầu và là một ngôi sao trong lúc bông lơn quá mức, đã nói bằng giọng thâm thúy, gây nên một trận cười:

- Vậy cô là ai?

Câu này nói ra đúng lúc Carrie nhún gối cúi chào trước ông. Nó có thể nhằm vào bất cứ người nào khác, miễn là ông ta quan tâm. Ông ta không chờ trả lời và một người chậm hiểu sẽ ngỡ đó là trách mắng. Nhưng nhờ kinh nghiệm và tự tin đã đem lại cho Carrie sự táo bạo, cô trả lời, nhã nhặn một cách duyên dáng:

- Em là kẻ đầy tớ trung thành của ngài.

Đây là một câu nói tầm thường, nhưng cách nói của cô đã lôi cuốn khán giả, khiến họ cười nghiêng ngả vì nhại sự hung tợn của kẻ chuyên quyền trước người phụ nữ trẻ. Người nghệ sĩ hài

thích chí khi nghe thấy tiếng cười.

- Ta ngỡ tên cô là Smith, - ông ta đáp lại, cố giành tiếng cười cuối cùng.

Carrie gần như run rẩy vì sự liêu lĩnh của mình sau khi nói câu này. Cả đoàn kịch đã được căn dặn không được tự ý thêm vào lời nào hoặc ngụ ý “diễn” hay hoặc dở. Cô không biết nghĩ gì.

Lúc cô đứng đúng chỗ trong cánh gà, đợi ra sân khấu lần nữa, nhà nghệ sĩ vĩ đại đi ra, qua chỗ cô và dừng lại khi nhận ra.

- Từ nay trở đi, cô có thể rời bỏ chỗ này, - ông nhận xét khi nhận thấy cô có vẻ rất thông minh. - Tuy nhiên, đừng thêm gì nữa nhé.

- Cảm ơn ngài, - Carrie nói, khiêm nhường. Lúc ông đi rồi, cô run bần bật.

- Cô gặp may đấy, - một cô trong dàn đồng ca nhận xét. - Chưa từng có ai trong chúng tôi được thêm một lời.

Song không thể bác bỏ giá trị của câu này. Mọi người trong đoàn đều nhận thấy cô đã có lợi thế. Carrie thích thú khi tới hôm sau, những lời này được vỗ tay khen ngợi y như thế. Cô hoan hỉ về nhà, biết rằng chẳng mấy chốc việc này sẽ dẫn đến việc khác. Sự có mặt của Hurstwood làm những ý nghĩ vui vẻ của cô tan biến và thay bằng những khao khát mạnh mẽ, kết thúc cảnh khốn cùng.

Ngày hôm sau, cô hỏi thăm ông về cuộc mạo hiểm.

- Người ta không thử chạy bất cứ chuyến tàu nào trừ khi có cảnh sát đi kèm. Hiện giờ họ không muốn tuyển ai nữa, cho đến tuần sau.

Tuần sau đã đến, nhưng Carrie chẳng thấy thay đổi gì. Hình

như Hurstwood còn hờ hững hơn bao giờ hết. Sáng sáng, ông hoàn toàn bình thản nhìn cô đi tập. Ông chỉ đọc và đọc. Vài lần, ông nhìn chăm chặp vào một mục nhưng nghĩ tận đâu đâu. Lần đầu tiên trong những lần nhãng trí, ông nhận ra liên quan đến một bữa tiệc vui vẻ ông từng tham dự ở câu lạc bộ lái xe mà ông là thành viên. Ông ngồi, đăm đăm nhìn xuống, dần dần tưởng tượng nghe thấy những giọng nói cũ và tiếng chạm cốc lạnh canh.

- Anh là nhất hạng, Hurstwood ạ, - ông bạn Walker nói. - Ông lại đứng lên, ăn vận bảnh bao, mỉm cười, hiền hậu, nhận những lời tung hô, đòi kể lại một chuyện thú vị.

Tất cả tan biến khi ông ngược nhìn. Căn phòng im lìm như một bóng ma. Ông nghe thấy tiếng đồng hồ tích tắc rõ ràng rành rành và ngờ rằng ông đã ngủ gật. Tuy nhiên, tờ báo gọn gàng trong tay ông và những mục ông đang đọc ở ngay trước mắt, đến mức ông gạt ngay ý nghĩ đó đi. Hình như nó vẫn là chuyện khác thường. Khi xảy ra lần thứ hai, hình như nó không còn lạ lùng lắm nữa.

Người bán thịt và bán tạp phẩm, người bán bánh và bán than ghé đến - ông không phải giải quyết với cả nhóm, nhưng họ đã tin ông đến hết mức rồi. Ông gặp tất cả bọn họ, nại cố rất khéo léo. Cuối cùng ông trở nên trơ tráo, giả vờ có việc ra ngoài hoặc xua họ đi.

- Họ không thể vắt máu từ củ cải đỏ được, - ông nói. - Nếu anh có tiền, anh đã trả họ rồi.

Lola Osborne, cô lính xinh xắn bạn Carrie đã nhìn thấy thành công và triển vọng của Carrie, bèn biến luôn thành một người tùy tùng. Cô Osborne tâm thường thừa biết bản thân mình chẳng bao giờ thành đạt. Hình như cô ta nhận biết điều đó theo

kiểu của loài mèo và theo bản năng, quyết định bám chặt lấy Carrie bằng những móng vuốt xinh xắn, mềm mại của cô ta.

- Chao ôi, nhất định cô sẽ thành đạt, - cô ta hay nói với Carrie, vẻ ngưỡng mộ. - Cô diễn hay thế kia mà.

Carrie bản tính bền lén song rõ là có năng lực. Sự tin cậy của người khác khiến cô thấy dường như cô phải thành công, và khi bắt buộc phải thế, cô đủ can đảm đương đầu. Kinh nghiệm của cuộc đời và cảnh túng thiếu trở nên có lợi cho cô. Lời lẽ phù phiếm của cánh mày râu không còn làm đầu óc cô ngây ngất nữa. Cô hiểu rằng đàn ông có thể thay đổi và thất bại. Với cô, sự tăng bốc dù dưới dạng khôn khéo nhất đã mất hẳn sức mạnh. Nó đòi hỏi sự tốt đẹp hơn - sự tốt đẹp chân thành của một anh tài như Ames mới làm cô cảm động.

- Tôi không thích các diễn viên trong đoàn, - một hôm, Carrie nói với Lola. - Họ chỉ nghĩ đến bản thân thôi.

- Cô không tính đến sự dễ thương của ngài Bacclay đấy chứ? - Lola hỏi, cô đã nhận được một hoặc hai nụ cười hạ cố của ông ta.

- Ô, ông ấy đủ dễ thương, nhưng không chân thành. - Carrie nói. - Ông ta chỉ ra bộ thế thôi.

Lola tìm cách đầu tiên nắm giữ Carrie như sau:

- Cô đang trả tiền thuê nhà nơi cô ở chứ?

- Nhất định rồi, - Carrie đáp. - Thì sao?

- Tôi biết có thể thuê được một chỗ đẹp nhất, có cả buồng tắm. lại rẻ. Nó quá rộng với tôi, nhưng rất vừa cho hai người, mà tiền nhà cho cả hai chỉ tốn sáu đôla một tuần thôi.

- Ở đâu vậy? - Carrie hỏi.

- Trên phố Mười bảy.

- Tốt quá, nhưng không biết liệu tôi có muốn đổi chỗ không, - Carrie nói, cô đang cân nhắc đến khoản ba đôla trong đầu. Cô nghĩ nếu chỉ có một mình, cô sẽ còn lại mười bảy đôla cho bản thân.

Sẽ không xảy ra chuyện gì nếu không có cuộc mạo hiểm ở Brooklyn của Hurstwood và thành công nói trên của cô. Cô bắt đầu cảm thấy cô phải được tự do. Cô nghĩ đến việc rời Hurstwood và như thế, ông phải tự xoay xỏa lấy, nhưng ông đã bộc lộ những đặc điểm riêng khiến cô e rằng ông có thể cưỡng lại việc bỏ rơi ông. Ông có thể tìm cô ở nơi biểu diễn và sẵn lòng cô ráo riết theo cách đó. Cô không tin hẳn ông sẽ làm thế, nhưng có thể lắm. Cô hiểu sẽ rất khó xử nếu ông làm cho người ta chú ý đến mình theo bất cứ kiểu nào. Nó sẽ gây rất nhiều phiền toái cho cô.

Sự việc được đẩy tới vì lời mời đóng một vai hay hơn. Một trong các nữ diễn viên đóng vai người tình thù mị thông báo bỏ đoàn và Carrie được chọn thế vai.

- Cậu sẽ được trả bao nhiêu? - Cô Osbome hỏi khi nghe tin vui này.

- Mình không hỏi ông ấy, - Carrie đáp.

- Phải tìm hiểu chứ. Trời ạ, cậu sẽ không bao giờ được gì nếu không đòi hỏi. Hãy bảo họ cậu phải được bốn chục đôla.

- Ôi, không, - Carrie nói.

- Phải thế chứ! - Lola kêu lên. - Dù thế nào cũng phải yêu cầu họ.

Carrie không cưỡng nổi lời gợi ý này, song cô đợi cho đến khi ông bầu nhắc cô phải có trang phục phù hợp với vai.

- Vậy tôi sẽ được bao nhiêu? - Cô hỏi.

- Ba mươi năm đôla, - ông ta đáp.

Carrie quá đỗi sửng sốt và hài lòng nghĩ đến việc yêu cầu bốn chục đôla. Cô gần như mừng quỳnh và suýt ôm ghì Lola, cô ta bám chặt lấy cô vì tin này.

- Như thế chưa phải là nhiều lắm đâu, - Lola nói, - nhất là cậu phải mua quần áo.

Carrie giật mình nhớ ra việc này. Kiếm đâu ra tiền bây giờ? Cô chẳng dành dụm được gì phòng khi khẩn cấp. Ngày thu tiền nhà sắp đến.

“Mình sẽ không trả nữa, - cô nói khi nhớ đến cảnh túng bần của mình. - Mình sẽ không thuê căn hộ đó nữa. Lần này mình sẽ không bỏ tiền của mình. Mình sẽ dọn đi.”

Khớp với việc này là Lola Osborne lại khẩn khoản đề nghị, thúc bách hơn bao giờ hết.

- Cậu đến ở với mình chứ? - Cô ta năn nỉ. - Chúng ta có thể có một chỗ ở đáng yêu nhất. Mà như thế cậu chẳng tốn kém gì.

- Mình cũng muốn thế, - Carrie thật thà nói.

- Ồ, thì làm đi, - Lola nói. - chúng ta sẽ chung sống thoải mái.

Carrie suy nghĩ một lát.

- Mình cũng tin thế, - cô nói, rồi nói thêm. - Song mình muốn xem trước đã.

Thế là ý tưởng đó đến, ngày trả tiền nhà đến gần, quần áo thì phải mua ngay, ngay sau đó cô nại cố vì sự uể oải của Hurstwood. Ông ít nói và ủ rũ hơn bao giờ.

Khi ngày thu tiền nhà đến, một ý tưởng lớn lên trong ông. Nó càng mạnh thêm vì các chủ nợ đòi và không thể chống đỡ được

mãi. Hai mươi tám đôla là khoản tiền nhà quá nhiều. “Thật vất vả cho cô ấy, - ông nghĩ. - Chúng ta có thể kiếm một chỗ rẻ hơn”.

Náo nức vì ý tưởng ấy, ông nói bên bàn ăn sáng.

- Em có thấy chúng mình ở phải trả tiền nhà quá nhiều không? - Ông hỏi.

- Thực ra là có, - Carrie nói, không hiểu mục đích của ông.

- Anh nghĩ chúng ta có thể tìm một chỗ nhỏ hơn, - ông gợi ý. - Chúng ta không cần đến bốn phòng.

Sắc mặt của cô - mà ông từng nghiên cứu kỹ lưỡng - lộ rõ vẻ lo âu vì cảm thấy rõ ràng ông quyết ở với cô. Ông chẳng thấy gì khác thường khi đề nghị cô hạ thấp mức sống.

-Ồ, mà em không biết nữa, - cô trả lời, trở nên cảnh giác.

- Chắc quanh đây phải có nhiều chỗ, chúng ta có thể thuê độ hai phòng, như thế cũng tốt chán.

Lòng cô chán ngán. “Không đời nào!” Cô nghĩ. Ai sẽ chi tiền dọn nhà? Nghĩ đến phải ở hai phòng với ông ư! Cô quyết chi ngay tiền mua quần áo, trước khi có sự khủng khiếp xảy ra. Ngày hôm ấy, cô đã làm việc đó. Làm xong, nhưng còn việc nữa phải làm.

- Lola này, - cô nói lúc đến thăm bạn, - mình nghĩ là sẽ đến ở với cậu.

-Ồ, vui quá! - Lola kêu lên.

- Chúng mình có thể đến đó xem ngay không? - Cô hỏi, ám chỉ căn phòng.

- Nhất định rồi, - Lola reo.

Họ đến xem phòng. Carrie để dành được mười đôla tiền chi tiêu, đủ để thuê nhà và tiền ăn. Còn mười ngày nữa cô mới được

tăng lương, cô không còn lĩnh mười bảy đôla nữa. Cô trả luôn ba đôla tiền nhà với bạn.

- Hiện giờ mình chỉ còn đủ tiền đến cuối tuần, - cô giải bày.

- Ô, mình còn một ít, - Lola nói. - Mình còn hai mươi năm đôla, nếu cậu cần tiêu.

- Không, - Carrie nói. - Mình nghĩ là mình sẽ xoay xỏa được thôi.

Họ quyết định thứ Sáu sẽ chuyển đến, chỉ còn hai ngày nữa. Lúc này mọi việc đã quyết, lòng Carrie thấy buồn. Cô cảm thấy trong việc này cô giống như một kẻ tội đồ. Hàng ngày nhìn Hurstwood, cô nhận ra rằng tuy khó chịu vì thái độ của ông, cô vẫn có phần thông cảm.

Tối hôm quyết định ra đi, cô nhìn ông và lúc này ông không có vẻ uơ hèn và vô dụng, nhưng suy sụp vì tình cờ bị đánh đập. Mắt ông không còn tinh, mặt ông đầy nếp nhăn, bàn tay ông nhẽ nhèo. Cô nghĩ tóc ông đã hoa râm. Tất cả vô tình nói lên sự bạc phận của ông, ông đu đưa và đọc báo trong lúc cô liếc nhìn ông.

Biết rằng kết cục đã đến gần, cô trở nên khá quan tâm và lo lắng.

- Anh đi mua ít đào đóng hộp nhé? - Cô hỏi Hurstwood và để tờ hai đôla xuống.

- Được, - ông nói và nhìn số tiền, ngạc nhiên.

- Anh có thể mua ít măng tây ngon, cô nói thêm. - Em sẽ nấu bữa tối.

Hurstwood đứng dậy và cầm tiền, mặc vội áo khoác và đội mũ. Carrie nhận thấy cả hai món đồ này đều cũ và nom tiêu tụy.

Trước kia nó đã đủ xấu rồi, nhưng lúc này nó gây ấn tượng rất mạnh. Rốt cuộc, có lẽ ông không thể làm gì hơn. Ở Chicago, ông đã làm ăn giỏi. Cô nhớ lại phong thái đường bộ của ông, những ngày ông gặp cô trong công viên. Hồi đó ông đầy sức sống, sạch sẽ tinh tươm. Mọi thứ này có phải là lỗi của ông không?

Ông trở về và để tiền lẻ xuống cùng thức ăn.

- Anh cứ cầm thì hơn, - cô nói. - Chúng ta còn cần nhiều thứ khác.

- Không, - ông nói, có phần kiêu hãnh, em giữ lấy.

- Thôi đi, anh cứ giữ lấy, - cô đáp lại, hơi bực mình. - Sẽ còn những thứ khác nữa.

Ông ngạc nhiên vì câu đó, không hiểu rằng trong mắt cô, ông là một hình ảnh thảm bại. Cô phải khó khăn lắm mới kiềm chế khỏi lộ ra giọng cô run run.

Thật ra, đây là thái độ của Carrie trong mọi trường hợp. Nhiều lần nhớ lại cảnh chia tay với Drouet, cô ân hận đã đối xử với anh tệ như thế. Cô hy vọng sẽ không bao giờ gặp lại anh, nhưng cô xấu hổ vì hành vi của mình. Không phải vì cô đã có lựa chọn khác trong lần chia tay cuối cùng. Cô đã tự nguyện đi tìm Drouet, lòng đầy thương cảm khi Hurstwood báo tin anh bị ốm. Có một cái gì tàn nhẫn ở đâu đó, và không thể truy lùng đến tận hang ổ hợp lý của nó, cô kết thúc với cảm giác rằng anh sẽ không bao giờ hiểu việc Hurstwood đã làm và sẽ coi hành động quyết định của cô là tàn nhẫn, và cô xấu hổ vì thế. Cũng không phải cô cần đến anh. Cô không muốn làm bất kỳ ai đã từng đối xử tốt với cô nghĩ xấu đi.

Cô không nhận thấy việc cô đang làm vì nó cho phép những cảm nghĩ này chiếm hữu cô. Hurstwood nhận ra sự tử tế, nên

nghĩ về cô tốt hơn. “Dù sao mặc lòng, Carrie cũng là người từ tâm”, ông nghĩ.

Chiều hôm ấy lúc đến nhà Lola Osborne, Carrie nhận ra cô bạn bé nhỏ đang vừa gói ghém hành lý vừa hát.

- Sao cậu không đến đằng ấy với mình hôm nay? - Cô ta hỏi.

- Ô, mình không thể, - Carrie nói. - Thứ Sáu mình sẽ đến đó. Cậu có thể cho mình vay hai năm đôla như cậu nói không?

- Sao lại không? - Lola nói và đi lấy ví.

- Mình muốn làm một số việc khác, - Carrie nói.

- Ô, không sao mà, - cô gái bé nhỏ trả lời, vui vẻ, lấy làm mừng vì trở nên có ích.

Những ngày đó Hurstwood làm nhiều việc hơn là đến hiệu tạp phẩm hoặc đến quầy báo. Tình trạng buồn chán vì ở trong nhà choán lấy ông - đã hai ngày liền - nhưng thời tiết giá lạnh và xám xịt giữ chân ông. Ngày thứ Sáu, trời đỡ rét và ấm hẳn. Đây là một trong những tín hiệu đáng yêu báo xuân về, như một biểu hiện trong mùa đông thê lương rằng trái đất không từ bỏ hơi ấm và vẻ đẹp. Bầu trời xanh biếc bao quanh quả địa cầu vàng rực, rót xuống ánh sáng ấm áp trong veo như pha lê. Tiếng hót riu rít của bầy chim sẻ cho thấy mọi thứ bên ngoài thật mộc mạc và thanh bình. Carrie nâng các cửa sổ đằng trước lên và cảm thấy ngọn gió Nam đang thổi.

- Hôm nay trời đẹp quá, - cô nhận xét.

- Thế ư? - Hurstwood nói.

Ăn sáng xong, ông thay quần áo khác ngay lập tức.

- Anh sẽ về ăn trưa chứ? - Carrie hỏi, bồn chồn.

- Không, - ông nói.

Ông ra phố và đi lang thang về phía Bắc, dọc theo đại lộ Bảy, lười biếng chọn sông Harlem là mục tiêu. Ông ngắm những con tàu trên sông, thời gian khiến ông nhớ tới những nhà máy rượu bia. Ông tự hỏi lĩnh vực đó phát triển ra sao rồi.

Đi qua phố Năm mươi chín, ông đến phía tây của Công viên Trung tâm rồi theo đó tới phố Bảy mươi tám. Lúc đó ông nhớ ra vùng này và đoán đoán vô số tòa nhà thẳng đứng. Nó đã phát triển rất nhiều. Những khoảng không gian mở rộng đã bị lấp đầy. Trở về, ông qua Công viên đến phố 110 rồi rẽ sang đại lộ Bảy lần nữa, tới dòng sông xinh đẹp lúc một giờ.

Dòng sông uốn khúc trước cái nhìn chăm chú của ông, bừng sáng trong ánh trời trong trẻo, chảy giữa bờ bên phải nhấp nhô và bờ trái phủ đầy cây cao chót vót. Mùa xuân cũng như không khí đánh thức cảm giác về vẻ yêu kiều của nó, và ông đứng ngây ra ngắm hồi lâu, tay chấp sau lưng. Rồi ông quay người, đi men dòng sông về phía Đông, vu vơ tìm những con tàu ông đã nhìn thấy. Bốn giờ trước lúc ngày tàn, nhắc ông một buổi tối lạnh lẽo hơn, giục ông trở về. Ông đói và sẽ rất sung sướng ăn tối trong căn phòng ấm áp.

Lúc về đến nhà đã năm giờ rưỡi, nhà vẫn tối om. Ông biết Carrie không ở nhà, không chỉ vì không có ánh đèn lọt qua ô cửa sổ nhỏ, mà vì những tờ báo buổi chiều vẫn mắc giữa quả đấm bên ngoài và cánh cửa. Ông tra chìa khóa, mở cửa rồi bước vào. Mọi vật vẫn tối tăm. Thắp ngọn đèn khí, ông ngồi xuống, đợi một lát. Dù Carrie về lúc này, bữa ăn cũng đã muộn. Ông đọc báo đến sáu giờ, rồi đứng dậy sửa soạn bữa cho mình.

Lúc làm, ông nhận ra căn phòng có vẻ lạ lùng. Cái gì thế nhỉ? Ông nhìn quanh, như thể ông bỏ quên thứ gì và thấy một cái

phong bì gần nơi ông thường ngồi. Nó đã nói lên tất cả, hầu như không cần ông làm gì thêm.

Ông với tay cầm lấy, một cảm giác ớn lạnh bao trùm lấy ông ngay cả trong lúc với. Tiếng sột soạt của chiếc phong bì trong tay ông sao mà to thế. Trong bức thư kẹp tờ giấy bạc màu xanh mịn màng.

George thân yêu, - ông đọc, tờ tiền lao xạo trong bàn tay ông. - Em đi đây. Em sẽ không về nữa đâu. Thật vô ích khi cố giữ căn hộ này. Em không thể cáng đáng được nữa. Em sẽ không ngại đỡ đàn anh nếu có thể, nhưng em không thể chu cấp cho cả hai chúng ta và trả tiền nhà. Em cần giữ lại một chút để trả tiền quần áo cho em. Em để lại hai chục đôla. Hiện giờ em chỉ còn có thể. Anh có thể tùy ý sử dụng đồ đạc. Em không muốn thứ gì hết. CARRIE.

Ông buông rơi bức thư và lặng lẽ nhìn quanh. Giờ ông đã biết mình thiếu những gì. Đó là chiếc đồng hồ trang sức xinh xắn từng là của cô. Nó đã không còn trên nóc lò sưởi. Ông vào phòng đằng trước, phòng ngủ của ông, phòng khách, thắp đèn lúc đi qua. Trong tủ đựng đồ, thiếu nhiều thứ đồ lặt vặt và bát đĩa bằng bạc. Mặt bàn không trải khăn đàng ten. Ông mở tủ áo, không có quần áo của cô. Va li của cô đã biến khỏi chỗ để quen thuộc. Bộ quần áo cũ của ông đã treo lại trong phòng ông, vì ông để quên. Không thiếu thứ gì nữa.

Ông vào phòng khách và đứng mãi, đờ đẫn nhìn xuống sàn. Sự im lặng tăng lên nặng trĩu. Căn hộ nhỏ dường như cực kỳ hoang vắng.

Ông quên băng đang đói, rằng lúc này là giờ ăn tối. Dường như nó chết hẳn trong đêm.

Ông bỗng nhận thấy tờ tiền vẫn nằm trong bàn tay ông. Hai mươi đôla tất cả, như cô đã nói. Lúc này ông trở lại, để mặc những ngọn đèn sáng chói và cảm thấy căn hộ dường như trống rỗng.

- Mình sẽ thoát khỏi cảnh này, - ông nói một mình.

Lúc đó, tình trạng cô đơn hoàn toàn ào đến, bao phủ ông trọn vẹn.

- Cô ấy đã bỏ mình! - Ông lẩm bẩm và nhắc lại. - Đã bỏ mình!

Căn nhà đã từng thoải mái như thế, nơi ông trải qua nhiều ngày ấm áp, nay chỉ còn là hồi ức. Một thứ lạnh lẽo hơn và giá buốt hơn đe dọa ông. Ông lún sâu vào trong ghế, tựa cằm lên bàn tay, chỉ còn cảm giác choán lấy ông, thiếu hẳn suy nghĩ.

Lúc đó, cảm giác như nhà có tang và thương thân tràn ngập lòng ông.

- Cô ấy không cần bỏ đi, - ông nói. - Mình phải tìm được việc gì đó.

Ông ngồi một lúc lâu không hề đu đưa, và nói to thêm, rất rõ ràng:

- Mình đã cố gắng rồi kia mà!?

Đến nửa đêm, ông vẫn đu đưa và nhìn đăm đăm xuống sàn.

XLIII

Cuộc đời biến thành kẻ nịnh bợ

Ổn định trong căn phòng thoải mái, Carrie tự hỏi Hurstwood tiếp nhận sự ra đi của cô ra sao. Cô vội vã xếp dọn vài món đồ rồi đến nhà hát, hơi ngại chạm trán với ông ở cửa. Không thấy ông, sự kinh hãi của cô tiêu tan và cô cảm thấy ông tốt hơn. Cô quên bằng ông cho đến sau buổi diễn và sắp ra ngoài, khi có thể ông lại ở đó làm cô sợ hãi. Ngày qua ngày, cô không nghe tin tức gì, ý nghĩ sợ ông quấy rầy qua đi. Trong một thời gian ngắn, trừ những ý nghĩ bất chợt, cô hoàn toàn thoát khỏi cảnh buồn bã đã đè nặng cuộc sống của cô ở nhà.

Thật lạ khi nhận thấy con người tiếp nhận nghề nghiệp mới nhanh làm sao. Carrie trở nên hiểu biết trong lĩnh vực sân khấu, nghe được những chuyện ngòi lê đôi mách về cô Lola bé nhỏ. Cô biết rằng các báo chí sân khấu thường công bố nhiều mục về các nữ diễn viên và đại loại thế. Cô bắt đầu đọc các bài trên báo, không chỉ về nhạc kịch mà cô là một bộ phận nhỏ, mà cả nhiều bộ môn khác nữa. Cô thèm nổi tiếng như những người khác, đọc ngẫu nhiên mọi lời bình luận cả ca tụng lẫn phê phán, liên quan đến những đỉnh cao trong nghề. Giới giải trí mà cô thích thú hoàn toàn thu hút cô.

Vào khoảng thời gian này, báo chí bắt đầu chú ý đến việc đưa các mỹ nhân sân khấu lên minh họa, và trở thành cơn sốt. Các tờ báo, đặc biệt là báo Chủ nhật, thi nhau đưa các gương mặt và hình ảnh những nhân vật nổi tiếng của kịch nghệ lên các trang cỡ lớn, kèm danh sách nghệ sĩ. Các tạp chí - ít nhất là một, hai tạp

chí tâm tiến nhất - thỉnh thoảng cũng đăng chân dung những ngôi sao kiêu diễm, đôi khi có cả ảnh các cảnh trong vở kịch. Carrie ngắm nghía, vô cùng háo hức. Bao giờ mới có ảnh của vở nhạc kịch cô đóng trên báo? Bao giờ các tờ báo mới nghĩ ảnh cô là thú vị?

Ngày Chủ nhật trước khi nhận vai mới, cô lướt qua các trang về nhà hát tìm những bài ngắn. Đáp lại với mong mỏi của cô, trong các bài châm biếm ngắn dưới vài mục chủ chốt, có một thông báo nhỏ. Carrie đọc mà toàn thân ngứa ngáy.

“Vai Katisha, một trinh nữ thôn dã trong vở Những bà vợ của Abdul trước đây vẫn do Inez Carew thủ vai, từ nay trở đi sẽ do Carrie Madenda, một trong các diễn viên lành nghề nhất trong dàn đồng ca đóng”.

Carrie vô cùng hài lòng. Chao ôi, chẳng thú vị lắm sao! Rốt cuộc là đây! Trước hết, là niềm hy vọng từ lâu, và một thông báo thú vị! Họ gọi cô là diễn viên lành nghề. Cô không thể nín được cười thật to. Lola đã xem tin này chưa nhỉ?

- Họ đăng thông báo về vai mình đóng tối mai đây này, - Carrie nói với bạn.

- Thích thật! Họ đăng rồi ư? - Lola kêu lên và chạy tới chỗ cô.

- Đúng thế, - cô nói và nhìn. - Giờ thì cậu sẽ được nhiều hơn nếu cậu diễn tốt. Trước kia mình đã có ảnh trên tờ World rồi đấy.

- Thế sao? - Carrie hỏi.

- Ừ, - cô gái bé nhỏ đáp. - Họ còn đóng khung xung quanh nữa kia.

Carrie cười phá.

- Họ chưa đăng ảnh mình lần nào.

- Nhưng nhất định sẽ đăng, - Lola nói. - Cậu sẽ thấy. Cậu diễn hay hơn phần lớn những người được họ chọn hiện giờ.

Carrie cảm kích sâu sắc vì câu này. Cô gần như yêu quý Lola vì cô ta dễ thông cảm và khen ngợi. Nó rất có ích cho cô, gần như cần thiết nữa.

Carrie hoàn thành vai diễn rất đạt, và lại thêm một bài nữa trên báo, viết rằng vai diễn của cô rất đáng hoan nghênh.

Tuần lễ đầu tiên được lĩnh ba mươi năm đôla có vẻ như một khoản tiền lớn. Carrie hết sức mãn nguyện. Cô bắt đầu cho rằng thế gian đang chú ý đến cô. Sau khi trả Lola hai mươi năm đôla, cô vẫn còn bảy đôla. Với bốn đôla còn lại của tuần trước, cả thảy cô có mười một đôla. Cô dành năm đôla trả góp tiền quần áo phải mua. Tuần sau cô còn phải sắm bộ cánh lộng lẫy hơn. Hiện giờ chỉ cần ba đôla trả tiền nhà và năm đôla tiền quần áo. Phần còn lại cô chi cho ăn uống và những ý thích bất chợt.

- Cậu nên dành dụm chút ít cho mùa hè, - Lola báo trước. - Tháng Năm hầu như chúng ta sẽ đóng cửa.

- Mình cũng định thế, - Carrie nói.

Mỗi tuần, ba mươi năm đôla đến đều đặn với một người phải chịu khoản trợ cấp nhỏ giọt suốt mấy năm liền như một thứ phá hoại đạo đức. Carrie thấy ví mình đầy ắp những tờ bạc xanh. Không còn phải nuôi ai nữa, cô bắt đầu mua sắm quần áo đẹp và đồ nữ trang xinh xắn, ăn ngon và trang hoàng căn phòng. Chẳng bao lâu, bạn bè bắt đầu tụ tập. Cô gặp gỡ vài thanh niên là bạn Lola. Các thành viên trong đoàn kịch nhà hát làm quen với cô không cần nghi thức giới thiệu. Một người trong số đó rất mê cô. Vài lần, anh ta tản bộ về nhà cùng cô.

- Chúng ta ghé vào ăn bánh mì nướng phết bơ mát nóng đi, -

anh ta gọi ý lúc nửa đêm.

- Hay quá, - Carrie nói.

Trong nhà hàng màu hồng đầy những cặp tình nhân vui vẻ trong giờ khuy khoắt, cô thầm phê phán người đàn ông này. Anh ta quá khoa trương, quá cố chấp. Anh ta không trò chuyện bất cứ điều gì nâng tầm cô lên trên những chuyện thông thường như quần áo và thành công về vật chất. Khi hết chuyện, anh ta mỉm cười vẻ bao dung nhất:

- Chúng ta về thẳng nhà chứ? - Anh ta nói.

- Phải, - cô trả lời với vẻ thông cảm kín đáo.

“Cô nàng không non nớt như vẻ mặt”, anh ta nghĩ, và từ đó trở đi, sự kính trọng và nhiệt tình của anh ta tăng lên.

Cô không tránh được việc chia sẻ những thú vui của Lola cho thoải mái. Có những ngày họ dong xe đi chơi, nhiều đêm ăn tối sau buổi diễn, những buổi chiều thả bộ dọc Broadway, ăn vận trang nhã. Cô bị cuốn vào vòng xoáy khoái lạc của dân thủ đô.

Rốt cuộc, ảnh cô xuất hiện trên một trong những tờ tuần báo. Cô không biết tin này, và rất kinh ngạc. Ghi chú: “Cô Carrie Madenda”. “Một trong những diễn viên được mến mộ nhất trong vở Những người vợ của Abdul”. Theo lời khuyên của Lola, cô đã có vài bức ảnh do Sarony^[49] chụp. Họ đã đưa một tấm lên. Cô định xuống phố và mua vài tờ báo, nhưng chợt nhớ ra cô chẳng quen biết ai đủ để gửi tặng họ. Rõ ràng là trong cõi đời này chỉ có Lola là quan tâm.

Thủ phủ là nơi các quan hệ xã hội rất lạnh nhạt, và Carrie sớm nhận ra rằng ít tiền sẽ chẳng mang lại cho cô tí gì. Giới giàu sang và xuất chúng càng xa vời hơn bao giờ hết. Cô cảm thấy không hề có tình bạn nồng ấm, cảm thông sau những cuộc vui chơi dễ dãi,

tuy nhiều người đến với cô. Hình như mọi người đều đang tìm sự thích thú riêng, không đếm xỉa tới những hậu quả buồn có thể xảy ra với người khác. Đã có quá nhiều bài học với Hurstwood và Drouet rồi.

Tháng Tư, Carrie được biết vở nhạc kịch chắc chắn sẽ kéo dài tới giữa hoặc cuối tháng Năm, theo số lượng khán giả. Mùa sau sẽ đi lưu diễn. Cô băn khoăn không biết có nên đi cùng không. Như thường lệ, Lola Osborne với tiền lương vừa phải, chắc chắn sẽ ở nhà.

- Họ sẽ diễn một vở mùa hè ở Casino, - cô tuyên bố, nói theo cách ẩn dụ là nắm bắt vấn đề rất nhạy bén. - Chúng ta hãy thử tham gia nhé.

- Mình sẵn sàng, - Carrie nói.

Họ thử đúng lúc và được báo ngày giờ chính xác để tiếp xúc lần nữa. Hôm đó là Mười sáu tháng Năm. Trong khi đó, lịch diễn của họ kết thúc vào ngày mồng Năm tháng Năm.

- Những người muốn đi với chương trình mùa sau, tuần này sẽ phải ký hợp đồng, - ông bầu nói.

- Cậu đừng ký, - Lola khuyên. - Mình sẽ không đi đâu.

- Mình biết. - Carrie nói, - nhưng có khi mình không thể kiếm được gì nữa.

- Mình không đi, - cô gái bé nhỏ nói, cô ta rất có tài xoay xở những người hâm mộ. - Trước kia mình đã đi và đến cuối mùa diễn chẳng kiếm được gì.

Carrie suy nghĩ rất lung việc này. Cô chưa bao giờ đi lưu diễn.

- Chúng ta có thể xoay xở được mà, - Lola nói thêm. - Mình luôn làm được.

Carrie không ký hợp đồng.

Ông bầu đang cho diễn một vở hài kịch mùa hè ở Casino chưa nghe thấy tên Carrie, nhưng cô đã nhận được vài nhận xét, ảnh đã đăng và chương trình có tên cô, gây cho ông ta chút ít ấn tượng. Ông phân cho cô một vai ít nói với thù lao ba mươi đôla một tuần.

- Thấy chưa! - Lola nói. - Chẳng có gì hay ho khi cậu rời New York. Người ta quên ngay mọi thứ về cậu nếu cậu ra đi.

Vì Carrie xinh đẹp, nên những người định cải tiến cách minh họa các buổi diễn trên báo chủ nhật chọn ảnh Carrie cùng những người khác để minh họa cho thông báo. Cô quá xinh đẹp, nên họ dành hẳn vị trí đặc biệt và vẽ các đường trang trí cuộn xung quanh. Carrie rất mãn nguyện. Song, ban quản đốc hình như chưa nhìn thấy gì. Rốt cuộc, cô chẳng được chú ý hơn trước. Đồng thời, hình như vai của cô rất tầm thường. Chỉ là một nữ tín đồ giáo phái Quây - cơ xinh đẹp, lạng lẽ, đứng quanh quần trong phần lớn các cảnh. Tác giả vở hài kịch đã đặt nhiều mong muốn cho vai này nếu giao cho nữ diễn viên thích hợp, nhưng vì vai đó lại bố thí cho Carrie, nên ông ta được phép cắt bớt đi nhiều.

- Đừng thô bạo thế, ông bạn, - ông bầu nhận xét. - Nếu trong tuần đầu không ổn, chúng tôi sẽ cắt hẳn đấy.

Carrie không đề phòng ý định kín đáo này. Cô rầu rĩ tập vai, cảm thấy bị bỏ xó. Lúc diễn tập phục trang, cô rất chán nản.

- Vai ấy không đến nổi tệ đâu, - tác giả nói, ông bầu nhận thấy vai diễn có tác động rõ rệt đến vẻ buồn bã của Carrie. - Bảo cô ta cau mày hơn một chút lúc vợ chồng Sparks khiêu vũ.

Carrie không biết điều này, nhưng chỉ ít những nếp nhăn giữa hai mắt và miệng cô trông rất có duyên.

- Cau mày thêm chút nữa, cô Madenda, - người chỉ đạo sân khấu nói.

Ngay lập tức Carrie tươi lên, tưởng ông ta có ý quở trách.

- Không, cau mày kia, - ông ta nói. - Cau mày như cô làm lúc này.

Carrie nhìn ông ta, sững sốt.

- Tôi định thế đấy, - ông ta nói. - Hãy cau mày thật khắc nghiệt lúc ông bà Sparks khiêu vũ. Tôi muốn nhìn xem trông ra sao.

Làm việc đó khá dễ. Carrie quắc mắt giận dữ. Ngay cả ông bầu cũng bắt ngay được tác động kỳ lạ và khôi hài của nó.

- Quá hay, - ông ta nói. - Nếu cô diễn thế từ đầu chí cuối, tôi cho là sẽ rất hấp dẫn.

Tiến đến gần Carrie, ông ta nói:

- Giả sử cô cố cau mày suốt. Làm thế khó lắm. Trông như điên. Tôi sẽ làm cho vai này thực sự khôi hài.

Rốt cuộc, đêm mở đầu Carrie thấy vai của mình chẳng là gì. Khán giả vui thích, mồm cười nhể nhại, dường như không nhìn thấy cô trong màn đầu tiên. Cô cau mày và cau mày suốt, nhưng chẳng có hiệu quả gì. Mắt cô cau lại, hơn cả các ngôi sao rúng sức công phu.

Trong màn hai, đám đông mệt mỏi vì câu chuyện tẻ nhạt, nhìn khắp sân khấu và thấy cô. Cô đứng đó, vận bộ đồ màu xám, gương mặt dịu dàng, từ tốn nhưng quắc mắt giận dữ. Lúc đầu, ai cũng nghĩ là cô tạm thời tức tối, vẻ mặt ấy là thực và không có gì buồn cười. Cô tiếp tục cau mày, lúc thì nhìn nhân vật chính, lúc lại nhìn người khác, và khán giả bắt đầu cười. Những người đàn ông bệ vệ ở hàng trước bắt đầu cảm thấy cô là một miếng xinh

xắn, ngon lành. Đây là loại cau mày mà họ muốn cưỡng ép để hôn. Mọi đáng mày râu đều thèm muốn cô. Cô thật tuyệt diệu.

Cuối cùng, khi diễn viên hài chính đang hát giữa sân khấu, có tiếng cười khúc khích ở chỗ không ngờ. Rồi tiếng nữa và tiếng nữa. Khi đến chỗ tưởng chừng được vỗ tay to thì chỉ rất vừa phải. Có chuyện gì vậy? Ông ta hiểu rằng đã xảy ra sự gì đó.

Ngay lập tức, sau khi đi ra, ông bắt gặp cảnh tượng của Carrie. Cô đứng một mình trên sân khấu, cau mày giận dữ, còn khán giả vừa cười rúc rích vừa cười to.

“Trời đất ơi, mình không chịu nổi! - Người diễn viên nghĩ. - Mình sẽ không để vai diễn của mình bị kẻ nào khác diệt mất. Hoặc cô ta phải từ bỏ khi đến lượt mình hoặc mình bỏ”.

- Kìa, mọi sự ổn mà, - ông bầu nói khi có sự phản kháng. - Đây là việc cô ta buộc phải làm. Anh không cần để ý đến.

- Nhưng cô ta phá hỏng vai của tôi.

- Không đâu, - ông bầu vỗ về. - Đây chỉ là một trò vui phụ, nhỏ nhỏ thôi.

- Thế ư? - Người diễn viên hài danh tiếng kêu lên. - Cô ta giết chết tài năng của tôi. Tôi không chịu nổi nữa.

- Cứ đợi đến sau buổi diễn đã. Hãy đợi đến mai. Chúng ta sẽ xem có thể làm gì.

Tuy vậy, màn sau đã giải quyết xong mọi chuyện. Carrie trở thành tiêu điểm của vở kịch. Khán giả càng ít biết đến cô bao nhiêu càng tỏ ra hài lòng bấy nhiêu. Mọi vẻ mặt khác đều bị lu mờ cạnh không khí kỳ cục, trêu chọc, thú vị do Carrie góp phần trên sân khấu. Ông bầu và cả đoàn nhận ra cô đã thành công rạng rỡ.

Các nhà phê bình trên các tờ nhật báo đều khen ngợi cô. Nhiều bài dài tung hô trò khôi hài này, nhắc đến Carrie nhiều lần. Sự vui vẻ dễ lây được nhấn mạnh.

“Cô Madenda đã đưa ra một trong những ngón trò thú vị nhất của nhân vật từng diễn trên sân khấu Casino. - Một nhà phê bình già giặn của tờ Sun nhận xét. - Đây là một trò khôi hài kín đáo, khiêm tốn, hâm nóng con người như một loại vang ngon. Rõ ràng vai này không được ưu tiên, vì cô Madenda chưa xuất hiện thường xuyên trên sân khấu, nhưng khán giả với kiểu trái thói đặc trưng của con người, đã tự lựa chọn. Nữ tín đồ Quây - cơ tâm thường đã tạo nên khoảnh khắc được ưa thích nhất từ lúc xuất hiện, và từ đó trở đi dễ dàng nắm giữ sự chú ý và hoan nghênh. Những thay đổi của số phận thực sự lạ lùng”.

Như thường lệ, nhà phê bình của tờ *Evening World* tìm được một câu chốt lan khắp thành phố, kết thúc bằng lời khuyên: “Nếu bạn muốn vui vẻ, hãy xem Carrie nhãn mặt”.

Kết quả thật huyền diệu, liên quan đến vận mệnh của Carrie. Ngay sáng hôm sau, cô nhận được điện chúc mừng của ông bầu.

“Có vẻ như cô đã gây nên giông bão trong thành phố, - ông viết. - Thật thú vị. Tôi rất mừng cho cô và cho cả riêng tôi”.

Tác giả cũng gửi lời chúc mừng.

Tối hôm đó, khi cô bước vào nhà hát, ông bầu đã chào đón cô với thái độ vui vẻ nhất.

- Ông Steven, - ông nói, ám chỉ tác giả, - đang soạn một bài hát ngắn và muốn cô hát vào tuần sau.

- Ôi, tôi không thể hát được, - Carrie đáp.

- Chẳng có gì khó lắm đâu. Nó là việc rất đơn giản mà, - ông ta

nói, - và rất hợp với cô đấy.

- Lẽ tất nhiên là tôi không có ý định thử, - Carrie nói, tinh nghịch.

- Cô có muốn đến phòng bán vé một lát trước khi thay trang phục không? - Ông bầu nói thêm. - Có một vấn đề nhỏ tôi muốn nói với cô.

- Được ạ, - Carrie đáp.

Trong phòng bán vé, ông bầu đưa ra một tờ báo.

- Hiện giờ, - ông ta nói, - đương nhiên chúng tôi muốn công bằng với cô về lương bổng. Hợp đồng của cô ở đây trong ba tháng, mỗi tuần chỉ có ba chục đôla. Vậy một trăm rưỡi đôla một tuần và kéo dài hợp đồng mười hai tháng thì sao?

- Ô, rất tốt ạ, - Carrie nói, không tin vào tai mình.

- Vậy cô ký vào đây.

Carrie nhìn và ngắm bản hợp đồng mới như thể nó lập ra cho người khác, với những con số mới mẻ, đặc biệt về tiền lương và thời gian. Cô ký tên, tay cô run run vì phấn khởi.

“Một trăm rưỡi mỗi tuần!” - Cô lẩm bẩm lúc chỉ còn một mình. Rốt cuộc, cô phát hiện ra cô không nhận thức được ý nghĩa của con số to lớn này trong trạng thái tỉnh táo. Đây chỉ là một nhóm từ lung linh, lấp lánh mà tất cả mọi khả năng đều nằm trong đó.

Trong một khách sạn loại ba trên phố Bleecker, Hurstwood tự lự đọc tin nóng về thành công của Carrie, lúc đầu không nhận ra đấy là ai. Bỗng nhiên, ông hiểu và đọc lại toàn bộ.

- Đúng là cô ấy mà, mình đoán thế, - ông nói.

Rồi ông nhìn khắp hành lang cầu bản, cũ rích.

“Mình đoán cô ấy sẽ tỏa sáng mà”, ông nghĩ, hình ảnh của cuộc đời chói sáng, sang trọng xưa trở về, với những ngọn đèn, đồ trang trí, xe ngựa và hoa. Chà chà, giờ thì cô ấy đang ở trong thành phố có tường vây quanh rồi! Những cái cổng huy hoàng đã mở, đón nhận cô từ bên ngoài lạnh lẽo, thê lương. Cô dường như là một người vô cùng xa cách, giống như những nhân vật nổi tiếng ông đã quen biết.

- Ờ, cứ để cô ấy có nó, - ông nói. - Ta sẽ không quấy rầy cô ấy.

Đây là một quyết định dứt khoát của niềm hãnh diện bị bề cong, kéo lê kéo lết nhưng vẫn không gãy vỡ.

XLIV

Đây không phải mảnh đất của yêu tinh

Khi Carrie trở lại sân khấu, cô thấy chỉ qua một đêm, phòng may trang phục của cô đã thay đổi.

- Cô được dùng phòng này, cô Madenda, - một trong những người phục vụ nói.

Không còn phải trèo mấy đoạn cầu thang lên cái chuồng gà bé tí chung với người khác nữa. Thay vào đó, một căn phòng tương đối rộng và đủ tiện nghi, không còn bị xào rán ngay ở trên đầu. Cô hít thật sâu vì hài lòng. Cảm xúc của cô nặng về thể chất hơn là tinh thần. Thực ra, hầu như cô chẳng nghĩ ngợi gì. Trái tim và thân thể cô có tiếng nói riêng.

Dần dần, sự chiều chuộng và chúc mừng đã cho cô thẩm đánh giá về tình trạng của mình. Cô không còn phải thu xếp, mà đòi hỏi một cách lịch sự. Các diễn viên khác ghen tị nhìn cô xuất hiện trong bộ quần áo cưỡi ngựa giản dị, và cô mặc suốt vở. Tất cả những người vốn được coi là ngang tầm cô và giỏi hơn cô, nay cô mỉm nụ cười thân thiện như muốn nói: “Chúng ta đã từng là bạn bè thân hữu biết chừng nào”, chỉ có ngôi sao hài kịch, người có vai bị tổn thương sâu sắc là giữ vẻ hiên ngang. Nói cho bóng bẩy, ông ta không thể hôn bàn tay đã đánh ông.

Đóng một vai đơn giản, Carrie dần nhận ra ý nghĩa của những tràng vỗ tay dành cho cô, nghe thật dễ chịu. Cô hơi cảm thấy có lỗi, có lẽ là không xứng đáng. Khi các đồng nghiệp tán tỉnh cô trong cánh gà, cô chỉ gượng cười. Tính tự phụ và liều lĩnh của nơi

này không dành cho cô. Ý nghĩ mình là người xuất chúng hoặc kiêu kỳ chưa một lần nào thoáng qua tâm trí Carrie, khác với con người xuất thân của cô. Sau buổi diễn, cô về nhà cùng Lola bằng xe ngựa.

Rồi đến một tuần lễ, quả ngọt thành công đưa đến tận môi cô, hết bát này đến bát khác. Khoản lương hậu hĩnh dù chưa bắt đầu cũng chẳng sao. Hình như cả cõi đời đều thích hứa hẹn. Cô bắt đầu nhận được nhiều thư và thiệp. Một ông Withers nào đó - mà cô không biết mặt mũi ra sao - bằng đủ mọi cách biết được chỗ ở của cô, cúi chào bước vào.

- Cô sẽ là cái cơ cho phép tôi không mời mà đến, - ông ta nói, - nhưng cô có nghĩ đến việc đổi căn hộ không?

- Tôi chưa nghĩ đến điều đó, - Carrie đáp.

- Tôi có quan hệ với Wellington^[50], khách sạn mới ở Broadway. Chắc cô đã xem thông báo về nó trên báo.

Carrie nhận ra tên của một trong các khách sạn mới nhất và đường bộ nhất. Cô đã nghe nói đấy là một nơi nguy nga lộng lẫy.

- Thế đấy, - ông Withers nói tiếp, nhận sự cảm ơn của cô. - Hiện chúng tôi có một số phòng rất tao nhã muốn cô đến xem, nếu cô chưa quyết định ở đâu trong mùa hè. Các căn hộ của chúng tôi tuyệt vời trong mọi chi tiết, có nước nóng lạnh, buồng tắm riêng, tầng nào cũng có phòng phục vụ đặc biệt, thang máy, và đại loại thế. Chắc cô hiểu khách sạn của chúng tôi như thế nào rồi.

Carrie bình thần nhìn ông ta. Cô tự hỏi có lẽ ông ta cho cô là triệu phú chăng.

- Giá cả của các ông ra sao? - Cô hỏi.

- Ô, đây chính là điều tôi đến để nói riêng với cô đây. Giá thông thường của chúng tôi từ ba đến năm chục đôla một ngày.

- Trời ạ! - Carrie ngắt lời. - Tôi không thể thanh toán bất cứ giá nào như thế.

- Tôi biết cô nghĩ gì, - ông Withers kêu lên, ngập ngừng. - Nhưng hãy để tôi giải thích. Tôi đã nói đây là giá thông thường. Tuy nhiên, cũng như các khách sạn khác, chúng tôi có giá đặc biệt. Cô có thể không phải suy nghĩ gì, vì tên tuổi của cô là thứ xứng đáng với chúng tôi.

- Ôi! - Carrie thốt lên và đưa mắt nhìn.

- Tất nhiên là thế ạ. Khách sạn nào cũng tin cậy vào danh tiếng của khách hàng quen. Một nữ nghệ sĩ nổi tiếng như cô, - ông ta cúi chào lịch thiệp trong lúc Carrie mặt đỏ bừng, - sẽ thu hút sự chú ý cho khách sạn, và những người tiếng tăm khác, dù có thể cô chưa tin.

- Ô vâng, - Carrie đáp, đờ đẫn, cố xếp lời đề nghị lạ lùng này vào trong đầu.

- Bây giờ, - ông Withers vừa tiếp tục, vừa xoay nhẹ cái mũ quả dưa và đập một trong hai chiếc giày bóng lộn lên sàn, - tôi muốn thu xếp để nếu có thể, mời cô đến và lưu lại Wellington. Cô không phải băn khoăn về các điều khoản. Thực ra, chúng ta không cần bàn bạc. Cô có thể trả bất cứ giá nào suốt mùa hè - chỉ một con số thôi.

Carrie định ngắt lời nhưng ông ta không cho cô cơ hội.

- Cô có thể đến ngay hôm nay hoặc ngày mai, càng sớm càng tốt, chúng tôi sẽ để cô lựa chọn các phòng phía ngoài đẹp nhất, sáng nhất, sang nhất mà chúng tôi có.

- Ông thật tử tế, - Carrie nói, mỉm lòng vì sự ân cần quá mức của người đại diện. - Tôi rất muốn đến. Song tôi cũng muốn trả đúng mức. Tôi không muốn...

- Cô không phải băn khoăn về việc này, - ông Withers ngắt lời. - Chúng tôi có thể thu xếp để cô hoàn toàn toại nguyện bất cứ lúc nào. Nếu cô ưng ba đôla một ngày, chúng tôi sẽ làm thế. Cô chỉ cần trả khoản tiền đó cho thư ký vào cuối tuần hoặc cuối tháng tùy ý, anh ta sẽ đưa cô biên lai ghi rõ các phòng đó thanh toán theo giá thông thường của chúng tôi.

Ông ta dừng lại.

- Mời cô đi và xem phòng, - ông ta nói thêm.

- Tôi rất sẵn lòng, - Carrie nói, - nhưng sáng nay tôi có buổi diễn tập.

- Tôi không định nói là ngay lập tức đâu ạ, - ông ta đáp. - Bất cứ lúc nào cũng được. Chiều nay liệu có tiện cho cô không?

- Hoàn toàn không, - Carrie nói.

Cô chợt nhớ đến Lola, lúc này đi vắng.

- Tôi có một bạn ở cùng phòng, - Carrie nói thêm, - cô ấy phải đi đến bất cứ nơi nào tôi đến. Tôi quên mất điều đó.

- Ô, không sao ạ, - ông Withers nói, ôn tồn. - Tùy cô mời ai cô thích đi cùng. Như tôi đã nói, mọi việc sẽ thu xếp hoàn toàn thuận tiện cho cô.

Ông ta cúi chào và lùi ra cửa.

- Chúng tôi sẽ chờ các vị lúc bốn giờ, được không?

- Vâng, - Carrie nói.

- Tôi sẽ ở đó để hướng dẫn cô, - và thế là ông Withers rút lui.

Sau buổi tập, Carrie báo tin cho Lola.

- Họ đề nghị thế thật ư? - Lola kêu lên, tưởng Wellington là một nhóm các quản lý. - Thế chẳng hay lắm sao? Chao ôi, thích quá! Tuyệt quá. Đây chính là nơi tối hôm ấy chúng mình đã ăn tối với hai anh chàng Cushing. Cậu có nhớ không?

- Mình nhớ, - Carrie nói.

- Chao ôi, được ở đây thì tuyệt quá.

- Tốt hơn hết là chúng mình đến xem đã, - buổi chiều, Carrie ngỏ ý.

Căn hộ mà ông Whithers mời Carrie và Lola xem gồm ba phòng và buồng tắm, một dãy cùng tầng dịch vụ. Tất cả trần thiết kế một màu sôcôla và đỏ thắm. Thảm, rèm, trướng rất hợp bộ. Ba cửa sổ phía Đông nhìn xuống Broadway náo nhiệt, ba cửa khác nhìn xuống một phố ngách vắng qua. Hai phòng ngủ đẹp, giường bằng đồng thau tráng men trắng muốt, ghế bành thắt ruy-băng trắng, các tủ com-mốt rất xứng hợp. Trong phòng thứ ba, hoặc là phòng khách, có một cây đàn dương cầm, một cây đèn đặt trên đàn, chụp đèn hoa văn lộng lẫy, một bàn đọc sách, vài ghế bập bênh đồ sộ, thoải mái, vài giá sách sát chân tường và một hộp đồ cổ, đầy những thú kỳ dị. Nhiều tranh treo trên tường, gối Thổ Nhĩ Kỳ mềm mại trên đi-văng, ghế để chân bằng nhung lông màu nâu trên sàn. Những phòng ở tiện nghi như thế giá thông thường là một trăm đôla một tuần.

- Chao ôi, đẹp quá! - Lola kêu lên và đi khắp chốn.

- Dễ chịu thật, - Carrie nói, cô vén tấm rèm ren nhìn xuống Broadway đông đúc.

Buồng tắm tuyệt đẹp, lát gạch men trắng muốt, bồn tắm bằng đá rộng rãi, viền màu xanh lơ, các trang trí mạ kền. Rất sáng sủa

và tiện lợi, một tấm gương cạnh xiên gắn trên tường ở một đầu phòng, nhiều ngọn đèn sáng rực bố trí ở ba chỗ.

- Cô có hài lòng với những thứ này không? - Ông Withers quan sát.

- Rất hài lòng, - Carrie trả lời.

- Vậy cô có thể dọn đến bất cứ lúc nào thấy tiện, mọi thứ đã sẵn sàng. Người hầu sẽ đưa chìa khóa cho cô ngay ở cửa.

Carrie chú ý đến tiền sảnh trải thảm và trang hoàng tao nhã, hành lang bằng đá cẩm thạch, phòng khách rất phô trương. Cô vẫn mơ được ở một nơi như thế này.

- Mình nghĩ tốt hơn hết là chúng ta dọn đến ngay, cậu thấy sao? - Cô nhận xét với Lola và nghĩ đến căn phòng tắm thường trên phố Mười bảy.

- Ô, hay quá, - Lola nói.

Ngày hôm sau, các va li của cô đã chuyển đến nơi ở mới.

Sau suất diễn chiều hôm thứ Tư, Carrie đang thay trang phục trong phòng hóa trang thì có tiếng gõ cửa.

Carrie nhìn tấm danh thiếp người hầu mang vào và choáng váng vì ngạc nhiên.

- Nói với bà ấy là tôi ra ngay, - cô mềm mỏng nói. Rồi nhìn tấm thiếp, cô nói thêm, - bà Vance.

- Cô là một kẻ tội đồ xinh xắn, - cô Vance kêu lên lúc nhìn thấy Carrie đi qua sân khấu lúc này vắng tanh đến chỗ cô. - Sao trên đời lại xảy ra chuyện này thế nhỉ?

Carrie cười vui vẻ. Trong thái độ của cô bạn, không hề có dấu vết của sự lúng túng. Bạn sẽ không ngờ rằng cuộc xa cách lâu dài

đã xoay chuyển một cách bất ngờ.

- Tôi không biết, - Carrie nồng nhiệt đáp lại người mệnh phụ trẻ đẹp và vui vẻ, bất chấp cảm giác bối rối lúc đầu.

- Cô biết không, tôi nhìn thấy ảnh cô trên báo Chủ nhật, nhưng tên cô làm tôi lúng túng. Tôi nghĩ chắc là cô hoặc người khác giống hệt cô, và tôi nói: “Ồ, mình cứ đến đó thử xem”. Trong đời, tôi chưa bao giờ ngạc nhiên hơn. Cô khoẻ không?

- Rất khoẻ, - Carrie đáp lại. - Còn chị thì sao?

- Ổn cả. Nhưng chao ôi, chẳng phải cô là người thành công đó sao? Bạn thân mến ơi! Tất cả các báo đều viết về cô. Tôi nghĩ có lẽ cô quá tự hào chẳng nói nên lời. Chiều nay lúc trở lại đây, tôi gần như e ngại.

- Vớ vẩn, - Carrie nói và đỏ mặt. - Chị thừa biết là tôi rất vui được gặp chị.

- Dù sao thì cũng là cô thật rồi. Bây giờ cô có thể đi ăn với tôi được không? Cô đang ở đâu vậy?

- Ở Wellington, - Carrie nói, cho phép mình hãnh diện đôi chút vì việc đó.

-Ồ, thế ư? - Cô Vance kêu lên, sửng sốt với cái tên đầy ấn tượng đó.

Cô Vance khéo léo tránh nhắc đến Hurstwood, song không khỏi nghĩ đến. Chắc hẳn Carrie đã bỏ ông ta. Cô ta phỏng đoán khá nhiều.

-Ồ, tối nay thì không được, - Carrie nói. - Tôi có ít thời gian lắm. Bữa rưỡi tôi phải trở lại đây rồi. Sao chị không đến và đi ăn tối với tôi nhỉ?

- Tôi rất sẵn lòng, nhưng tối nay thì không được, - cô Vance

nói, ngắm kỹ vẻ mặt tươi tắn của Carrie. Vận may của cô dường như làm cô đáng kính trọng và xinh đẹp hơn trong mắt người khác. - Tôi đã hứa chắc chắn sẽ về nhà lúc sáu giờ. - Liếc nhìn chiếc đồng hồ vàng xinh xắn gài ở ngực áo, cô ta nói thêm. - Song nhất định tôi sẽ đến. Hãy cho tôi biết lúc nào tiện cho cô.

- Bất cứ lúc nào chị muốn, - Carrie nói.

- Vậy mai nhé. Hiện giờ, tôi ở Chelsea^[51].

- Lại chuyển chỗ ư? - Carrie nói và cười to.

- Ừ. Cô biết đấy, tôi không thể ở yên một chỗ quá sáu tháng. Tôi vừa chuyển đến thôi. Giờ thì nhớ nhé, năm rưỡi đấy.

- Tôi không quên đâu, - Carrie nói, đưa mắt liếc nhìn lúc cô ta đi. Cô thấy người đàn bà này vẫn xinh tươi, có lẽ còn xinh hơn. Trong vẻ quan tâm và chú ý của cô Vance có một cái gì đó khiến cô cảm thấy mình đang được chiếu cố.

Ngày ngày, người gác cửa ở Casino chuyển thư từ cho cô. Đây là nét đặc biệt mới có từ hôm thứ Hai. Các bức thư có nội dung mà cô thừa biết. Các thư hâm mộ là chuyện cũ, hình thức ôn hòa nhất. Cô nhớ lại đã nhận bức thư đầu tiên từ hồi ở thành phố Columbia. Từ đó trở đi, là cô gái trong dàn đồng ca, cô đã nhận nhiều thư khác, các quý ông khẩn khoản hẹn gặp. Chúng là một trò vui giữa cô và Lola, người cũng nhận được một số thư. Cả hai đều coi thường chúng.

Tuy nhiên, hiện giờ thư từ đến dày đặc và nhanh chóng. Các quý ông giàu có không hề ngạp ngừng cho thấy, ngoài những phẩm hạnh của họ, họ còn có nhiều ngựa và xe. Đây là một bức:

“Tôi hiện sở hữu một triệu. Tôi có thể cho em mọi thứ xa hoa. Không chỉ là mọi thứ em đòi hỏi, vì em không cần làm thế. Nói ra điều này, vì tôi không muốn nói đến tiền bạc, song vì tôi yêu em

và muốn thỏa mãn mọi khao khát của em. Chính tình yêu đó đã thúc giục tôi viết thư này. Em sẽ cho tôi một tiếng rưỡi để tôi có dịp trình bày động cơ của mình chứ?"

Nếu những thư như thế đến trong lúc Carrie vẫn còn ở phố Mười bảy, chúng sẽ được đọc chăm chú - dù chưa bao giờ thích thú - hơn là sau khi cô đã ở một nơi lộng lẫy như Wellington. Ở đó, sự tự kiêu của cô - hoặc tự đánh giá dưới dạng rồ dại hơn được gọi là phù phiếm - chưa đủ làm cô chán ngấy. Sự nịnh nọt mới mẻ dưới mọi hình thức khiến cô hài lòng, chỉ khi đủ khôn ngoan, cô mới phân biệt được hoàn cảnh cũ và mới của mình. Trước kia, cô không có cả danh lẫn tiền. Hiện giờ chúng đã đến. Trước kia, cô không được nịnh bợ và những lời đề nghị âu yếm. Giờ chúng đã đến. Vì sao vậy? Cô mỉm cười khi nghĩ đàn ông đột nhiên thấy cô quá ư hấp dẫn. Chỉ ít, nó cũng xúi cô lãnh đạm và hờ hững.

- Cậu xem này, - cô nhận xét với Lola. - Xem người này nói: "Em chỉ cần rủ lòng thương ban cho tôi một tiếng rưỡi", - cô nhắc lại, bắt chước giọng ẻo ợt. - Ý đồ cả đây mà. Đàn ông có ngớ ngẩn không kia chứ?

- Theo cái kiểu nói, chắc anh chàng phải tốn nhiều tiền lắm, - Lola nhận xét.

- Tất cả bọn họ đều nói năng kiểu ấy hết, - Carrie nói, ngây thơ.

- Sao cậu không gặp anh ta? - Lola gợi ý, - và nghe xem anh ta nói gì?

- Mình thực không muốn, - Carrie nói. - Mình thừa biết anh ta nói gì. Mình không muốn gặp bất cứ người nào kiểu đó.

Lola nhìn cô bằng cặp mắt to, vui vẻ.

- Anh ta không cần cậu đâu mà sợ, - cô ta đáp lại. - Có khi cậu còn vui với anh ta chưa biết chừng.

Carrie lắc đầu.

- Cậu lập dị kinh khủng, - cô lính nhỏ nhắn, mắt xanh đáp lại.

Cứ thế, vận may dồn dập đến. Suốt tuần, dù khoản lương hậu hĩ chưa tới, dường như cả giới đều nghe nói và kỳ vọng vào cô. Không có tiền - hoặc chí ít là một khoản cần thiết - cô vẫn được hưởng đủ thứ xa hoa mà tiền bạc có thể mua được. Cánh cửa của những nơi thanh lịch dường như rộng mở đón cô không cần đòi hỏi. Những căn phòng tráng lệ, tuyệt diệu biết chừng nào đến với cô. Những căn phòng tao nhã này là của cô, đẹp không kém của cô Vance ở Chelsea. Đàn ông gửi hoa, thư tình, dâng hiến của cải. Các giấc mơ của cô vẫn còn lộn xộn. Một trăm rưỡi đôla! Một trăm rưỡi đôla! Hình như nó là cửa hang của Aladdin vậy. Mỗi ngày, đầu óc cô gần như quay cuồng vì những tiến triển, cô tưởng tượng số phận của cô phải dư dật tiền bạc, ngày càng nhiều và sinh sôi nảy nở. Cô hình dung những khoái cảm vẫn chưa có, nhìn thấy những ngọn đèn của niềm vui chưa bao giờ có trên đất liền hoặc biển cả. Cuối cùng, sau nhiều đề phòng, khoản lương một trăm rưỡi đôla đầu tiên đã tới.

Người ta trả cô ba tờ hai mươi đôla, sáu tờ mười đô và sáu tờ năm đô. Tất cả gộp thành một cuộn rất tiện. Đi kèm với nụ cười và lời chào của người thủ quỹ.

- Vâng, - thủ quỹ nói khi Carrie nhận tiền, - cô Madenda một trăm rưỡi đôla. Đúng là biểu diễn thành công làm nên mọi sự.

- Vâng, đúng thế, - Carrie đáp lại.

Ngay sau đó, một trong những diễn viên tầm thường trong đoàn tới, cô nghe thấy giọng điệu của thủ quỹ khác hẳn.

- Bao nhiêu? - Người thủ quỹ nói, gắt gỏng. Người đó giống như cô gần đây, đợi khoản tiền lương khiêm tốn nhất. Nó khiến

cô nhớ lại mấy tuần cô thu nhật - hoặc đúng hơn là nhận - bốn đôla rưỡi một tuần từ người đốc công hách dịch ở nhà máy giày, phát các phong bì với thái độ như một ông hoàng ban phát nhỏ giọt ân huệ cho đám nô lệ cầu xin. Cô biết rằng ngày hôm nay, trong phòng ngủ của nhà máy đó, đầy những cô gái nghèo ăn vận giản dị làm việc ở những dây chuyền dài bên máy móc lách cách, đến trưa, họ ăn bữa trưa đạm bạc trong nửa giờ, rồi cứ đến thứ Bảy, họ tụ tập y như hồi cô là một trong những người ấy, nhận khoản lương còm cho công việc nặng nhọc gấp trăm lần việc cô đang làm hiện nay. Chao ôi, bây giờ công việc mới dễ dàng làm sao! Cuộc đời trải đầy hoa hồng và rạng rỡ. Cô cảm thấy xúc động đến mức cần phải đi bộ về khách sạn để suy nghĩ, tự hỏi nên làm những gì.

Không có tiền một thời gian dài khiến cô hiểu rõ sự bất lực của nó, miễn là những thèm muốn thuộc lĩnh vực tình yêu. Với một trăm rưỡi đôla trong tay, Carrie có thể không cần nghĩ đến phải làm gì một cách đặc biệt. Nó là một thứ hữu hình, hiển nhiên mà cô có thể sờ thấy và nhìn thấy, là thứ làm cô vui sướng trong vài ngày, nhưng chóng qua. Hóa đơn khách sạn của cô không đòi hỏi thanh toán. Quần áo của cô hoàn toàn vừa ý trong một thời gian. Chỉ một hoặc hai ngày nữa, cô sẽ được nhận một trăm rưỡi nữa. Có vẻ như bắt đầu không còn là thứ thiết yếu đáng chú ý để duy trì tình trạng hiện nay của cô nữa. Nếu cô muốn làm việc gì đó giỏi giang hơn hoặc thú vị hơn, ắt cô phải có nhiều hơn, nhiều hơn nữa.

Lúc này, một nhà phê bình đã khuấy động một trong những cuộc phỏng vấn đình đám, nổi bật với những quan sát thông minh, thể hiện tài dí dỏm của mình và phơi bày những ý nghĩ đại dốt của các nhân vật nổi tiếng để giải trí cho công chúng. Anh ta thích Carrie và công khai tuyên bố như thế, song cũng nói

thêm rằng cô chỉ là một cô gái xinh đẹp, vui tươi và may mắn. Sắc như một lưỡi dao. Tờ Herald muốn tạo một cuộc giải trí để gây quỹ ngầm, năn nỉ cô xuất hiện miễn phí cùng các nhân vật danh tiếng. Một tác gia trẻ đến thăm cô, mang theo vở kịch mà anh ta cho là cô rất hợp vai. Than ôi, cô làm sao mà đánh giá nổi. Nó làm cô bị tổn thương khi nghĩ đến. Sau đó, cô nghĩ phải gửi tiền vào nhà băng cho an toàn, và thế là cô đi, cuối cùng đến một nơi cô kinh ngạc nhận ra rằng cánh cửa cho niềm vui trọn vẹn trên đời không mở.

Dần dà, cô bắt đầu cho rằng vì đang là mùa hè, chẳng có nhiều cuộc biểu diễn để cô nổi như một ngôi sao. Đại lộ Năm đóng kín, những người giàu có đã rời dinh thự của họ. Đại lộ Madison khá hơn một chút. Broadway đầy những nam nữ diễn viên thơ thẩn, tìm kiếm những cuộc hẹn cho mùa sau. Toàn bộ thành phố lặng lẽ và đêm đêm, cô còn việc để làm. Vì thế có cảm giác ít việc để làm.

- Không hiểu sao, - một hôm, ngồi trên bậu cửa sổ nhìn xuống Broadway, cô nói với Lola, - mình thấy lẻ loi quá, còn cậu?

- Không, - Lola nói, - mình không hay bị thế. Cậu không chịu đi đâu cả. Đấy mới là vấn đề của cậu.

- Mình thì có thể đi đâu được?

- Kìa, thiếu gì chỗ, - Lola đáp, cô đang nghĩ đến những cuộc đấu trên ngựa vui vẻ của cô với những anh chàng hơn hờ. - Cậu không chịu đi với bất kỳ ai.

- Mình không muốn đi với những người gửi thư cho mình. Mình thừa biết họ là loại gì rồi.

- Cậu không nên thui thủi một mình, - Lola nói và nghĩ đến thành công của Carrie. - Có cả đồng người sẵn sàng quỳ rạp bên

giày của cậu kia mà.

Carrie lại nhìn ra ngoài, ngắm đám đông qua lại.

- Mình chẳng biết nữa, - cô nói.

Vô tình, đôi bàn tay nhàn rỗi của cô bắt đầu mệt mỏi.

XLV

Sự thăng trầm kỳ lạ của người nghèo

Hustwood ủ rũ ngồi một mình trong khách sạn rẻ tiền, nơi ông nướng nấu với bảy chục đôla - tiền bán đồ đạc của ông - nhìn mùa hè nóng nực bên ngoài cái mát mẻ bao trùm bên trong, đọc báo. Ông không dừng dưng hẳn với thực tế là tiền nong của ông cứ đội nón ra đi. Hết năm mươi xu này đến năm mươi xu khác trả cho một ngày ăn ở, ông lo lắng và cuối cùng tìm một phòng rẻ hơn - ba mươi năm xu một ngày - để số tiền ấy kéo dài thêm. Ông hay đọc những bài về Carrie. Ảnh cô đăng tải trên tờ *World* một, hai lần, trên tờ *Herald* cũ, ông thấy thông báo cô xuất hiện với những người khác tại các sự kiện từ thiện, quyên góp cho cái này, cái kia. Ông đọc những tin ấy với nhiều cảm xúc lẫn lộn. Mỗi tin dường như đẩy cô đi xa hơn và xa hơn nữa vào một địa hạt huy hoàng hơn và càng xa ông hơn. Ông cũng nhìn thấy một tờ áp phích dán trên các bảng tin, trưng ảnh cô trong vai *Trinh nữ Quây - cơ e lệ* và xinh xắn. Hơn một lần, ông dừng lại và nhìn những tờ quảng cáo đó, chăm chú và buồn thảm ngắm gương mặt xinh đẹp của cô. Quần áo ông tả tơi, ông là hình ảnh tương phản với mọi thứ là cô hiện giờ.

Bằng cách này hay cách khác, ông biết cô diễn ở Casino tuy ông không bao giờ có ý đến gần cô, song như một cảm giác phụ an ủi ông, rằng ông không hẳn cô đơn. Buổi diễn dường như cố định, sau một hoặc hai tháng, ông tin rằng nó vẫn diễn và coi là điều đương nhiên. Tháng Chín, đoàn kịch đi lưu diễn và ông không chú ý đến nữa.

Khi tiền nong của ông gần cạn, chỉ còn lại hai mươi đôla, ông dọn đến ở một nhà trọ mười lăm xu một ngày ở Bowery, chỉ có một phòng trọ trụi, đầy những bàn, ghế dài và vài cái ghế bành cũ. Tại đây, ông thích nhắm mắt lại và mơ về những ngày xưa, một thói quen ngày càng ngự trị ông. Lúc đầu không phải là ngủ, mà thắm lắng nghe trở lại những cảnh tượng và sự việc trong cuộc sống ở Chicago. Khi hiện tại trở nên đen tối hơn, quá khứ càng sáng rõ hơn, chỉ vì nó làm con người khuây khỏa.

Ông không ý thức được thói quen này đã nhấn chìm ông, cho đến một hôm ông thấy môi mình nhắc đi nhắc lại một câu trả lời cũ, ông đã nói với một trong những người bạn. Họ là người của Fitzferald & Moy. Dường như ông đứng bên cửa văn phòng nhỏ, thanh lịch của ông, ăn vận sang trọng, nói chuyện với Sagar Morrison về giá cả bất động sản ở Nam Chicago mà ông ta định đầu tư.

- Anh có thích đầu tư ở đây với tôi không? - Ông nghe thấy Morrison hỏi.

- Không, - ông trả lời, y như bao năm trước đây. - Tôi có đủ trong tay rồi.

Môi ông cử động khiến ông choàng tỉnh. Ông không biết mình có nói thành tiếng không. Lần sau, ông nhận thấy có nói điều gì thật.

- Sao anh không nhảy, hở đồ ngốc? - Ông nói. - Nhảy đi!

Ông đang kể chuyện vui của Anh cho một nhóm bạn nghệ sĩ.

Ngay giọng nói cũng làm ông nhớ lại, ông mỉm cười. Một cụ già lẩm cẩm, hay gắt gỏng ngồi gần đó dường như bị quấy rầy, rất cuộc, ông lão nhìn trừng trừng theo kiểu khó chịu nhất. Hurstwood thẳng người dậy. Hồi ức dí dỏm biến mất ngay lập

tức, ông cảm thấy xấu hổ. Muốn khuây khỏa, ông rời ghế và lang thang ra phố.

Một hôm, nhìn cột quảng cáo trên tờ *Evening World*, ông thấy một vở kịch mới ở Casino. Ngay lập tức, ông sướng người. Carrie đã đi rồi! Ông nhớ lại mới hôm qua thôi, ông nhìn thấy một tấm áp phích về cô, nhưng chắc nó đã bị các tấm mới phủ lên. Sự tò mò khiến ông thức tỉnh. Ông gằn như thừa nhận rằng dù sao ông vẫn tin cô ở trong thành phố. Nay cô đã đi rồi. Ông băn khoăn sao lại bỏ qua một sự kiện quan trọng nhường ấy. Có Trời mới biết bao giờ cô trở lại. Bị sự sợ hãi, lo lắng thúc ép, ông đứng dậy và ra phòng đợi dơ dáy, đếm số tiền còn lại, không để ai nhìn thấy. Tất cả chỉ còn vển vển mười đôla.

Ông không biết những người cùng trọ với ông làm thế nào mà xoay xỏa nổi. Dường như họ không làm gì. Có lẽ họ đi ăn xin, chắc chắn là thế. Thời còn huy hoàng, ông đã cho những người như thế này một hào. Ông đã nhìn thấy nhiều người xin tiền trên phố. Có lẽ ông cũng phải làm như thế. Ông kinh hoàng vì ý nghĩ này.

Ngồi trong phòng trọ, ông tiêu đến năm mươi xu cuối cùng. Ông đã chắt chiu và tính toán cho đến lúc sức khỏe bị ảnh hưởng. Thân hình chắc khỏe của ông đã rộc đi. Trong bộ quần áo, vẻ bề ngoài của ông cũng tiêu tụy hơn. Giờ ông đã quyết phải làm gì, và đi lang thang, nhìn một ngày nữa trôi qua, ông sẽ tiêu nốt hai mươi xu cuối cùng, không đủ ăn cho ngày mai.

Thu hết can đảm, ông băng qua đường tới Broadway và đến khách sạn Broadway Central. Ông dừng lại cách đó một khối nhà, lưỡng lự. Một người gác cửa to lớn, mặt khó dăm dăm đứng một bên lối vào và nhìn ra. Hurstwood định đến xin ông ta. Đi thẳng tới, ông đến chỗ ông ta trước khi ông ta kịp ngoảnh đi.

- Ông bạn ơi, - Hurstwood nói, ngay trong tình cảnh khốn khó, ông vẫn nhận ra sự thấp kém hơn của người này, - trong khách sạn có việc gì cho tôi làm không?

Người gác cửa nhìn trừng trừng trong lúc ông vẫn nói tiếp:

- Tôi không có việc làm và hết nhẫn tiền nong, tôi đến xin làm việc gì cũng được. Tôi không cần nói tôi đã từng làm gì, song nếu ông bảo tôi cách kiếm được việc làm, tôi sẽ biết ơn ông rất nhiều. Có việc chỉ vài ngày thôi cũng không quan trọng. Tôi phải kiếm được việc gì đó.

Người gác cổng vẫn nhìn đăm đăm, cố ra vẻ lãnh đạm. Rồi khi thấy Hurstwood định bỏ đi, ông ta nói:

- Tôi chẳng có việc gì cho ông làm đâu. Ông phải hỏi ở trong kia kia.

Lạ thay, câu này kích thích Hurstwood dấn thêm.

- Tôi ngỡ ông có thể bảo cho tôi biết.

Người gác cửa lắc đầu bực bội.

Ông cự quản lý bước vào trong và tiến thẳng tới bàn người thư ký trong văn phòng. Tình cờ, một trong các quản lý của khách sạn đang ở đấy. Hurstwood nhìn thẳng vào mắt ông ta.

- Ông có việc gì cho tôi làm vài ngày được không ạ? - Ông nói. - Tôi đang ở một vị thế cần phải có việc làm ngay lập tức.

Viên quản lý bình thản nhìn Hurstwood, dường như muốn nói: "Phải, tôi cũng thấy thế".

- Tôi đến đây, - Hurstwood giải thích, bồn chồn ra mặt, - vì trong thời của tôi, tôi đã từng là quản lý. Về mặt nào đó, tôi đã gặp rủi ro, nhưng tôi không đến đây để kể lể chuyện này. Tôi muốn có việc gì đó để làm, dù chỉ một tuần lễ.

Viên quản lý tưởng như nhìn thấy một ánh lấp lánh xúc động trong mắt người đàn ông xin việc.

- Ông làm quản lý ở khách sạn nào? - Ông ta hỏi.

- Đây không phải là khách sạn, - Hurstwood nói. - Tôi là quản lý ở một nơi gọi là Fitzferald & Moy tại Chicago trong mười lăm năm.

- Vậy sao? - Viên quản lý nói. - Tại sao ông lại rời vị trí đó?

Hình dạng Hurstwood trái ngược với thực tế đó đến mức khá ngạc nhiên.

- Vì một hành động ngu ngốc của tôi. Đây không phải là chuyện để kể trong lúc này. Ông có thể tìm hiểu nếu ông muốn. Hiện giờ tôi đang túng quẫn và nếu ông tin tôi, hôm nay tôi chưa có tí gì vào bụng.

Viên quản lý hơi quan tâm đến chuyện này. Ông chưa thể nói có việc gì cho người đàn ông này làm, song sự thành thật của Hurstwood khiến ông ta muốn làm một việc gì đấy.

- Gọi Olsen, - ông nói và quay sang người thư ký.

Một tiếng chuông đáp lại, người chạy việc biến mất và Olsen, người trưởng nhóm bảo vệ xuất hiện.

- Olsen, - viên quản lý nói, - anh có thể tìm được việc gì đó ở tầng dưới cho người này làm không? Tôi muốn cho ông ta làm.

- Tôi không rõ, thưa ông, - Olsen nói. - Chúng tôi có đủ người giúp việc cần thiết rồi. Song nếu ông muốn, tôi nghĩ là có thể tìm ra việc gì đó, thưa ông.

- Tìm đi. Đưa ông ta vào bếp và bảo Wilson cho ông ấy ăn.

- Vâng, thưa ông, - Olsen nói.

Hurstwood đi theo. Nhờ viên quản lý, thái độ của trưởng nhóm bảo vệ thay đổi hẳn.

- Tôi không biết ở đây có việc quái gì mà làm không, - ông ta nhận xét.

Hurstwood lặng thinh. Với ông, những công việc ăn no vác nặng là chủ đề tầm thường của đám lính tráng.

- Ông cho người này cái gì đó để ăn, - ông ta bảo người đầu bếp.

Người đầu bếp nhìn Hurstwood từ đầu xuống chân, nhận ra vẻ sắc sảo và trí tuệ trong mắt ông, bèn nói:

- Ngồi xuống kia.

Hurstwood được nhận vào Broadway Central như thế đó, nhưng không được lâu. Ông không có sức khỏe và tâm trạng để làm những việc cạo rửa vốn có sẵn ở các khách sạn. Không còn việc gì tốt hơn, ông được phân công phụ việc cho người đốt lò, làm việc vặt ở tầng hầm, làm bất cứ việc gì có thể. Gác cửa, nấu bếp, đốt lò, thư ký, tất tạt đều là cấp trên của ông. Vẻ bề ngoài của ông không làm họ ưng - tính ông quá cô độc - khiến họ không thích.

Tuy vậy, ông chịu đựng mọi thứ với thái độ lầm lì và tuyệt vọng đứng đưng, ngủ ở tầng áp mái, ăn những thứ đầu bếp cho, nhận vài đôla một tuần và cố dành dụm. Thể tạng của ông không phải loại có thể kéo dài.

Một ngày tháng Hai, ông được phái đi làm việc vặt cho văn phòng của một công ty than lớn. Tuyết vừa rơi vừa tan, làm các đường phố lũng bống nhiều vũng bùn loãng. Giày ông ướt sũng trong lúc làm và khi trở về, ông thấy uể oải và kiệt sức. Ngày hôm sau, ông thấy suy nhược khác thường và ngồi bất cứ lúc nào có thể, khiến những người khác - vốn thích sức lực cơ bắp - bực

bội.

Đến chiều, cần dọn dẹp một số thùng, lấy chỗ để những thứ đồ xào nấu mới. Ông được lệnh kéo một cái xe cút kít. Gặp một cái thùng to, ông không thể nhấc nổi.

- Có việc gì ở đây thế? - Người trưởng nhóm khuôn vác hỏi. - Ông không làm được à?

Hurstwood ra sức nhấc nó lên, nhưng đành phải chịu.

- Không, - ông nói, yếu ớt.

Người kia nhìn ông và thấy ông nhợt nhạt như người chết.

- Ông không ốm đấy chứ? - Ông ta hỏi.

- Tôi nghĩ là có, - Hurstwood trả lời.

Ông ốm thật, và mỗi lúc một nặng hơn. Hình như ông chỉ có thể bò về phòng, và ông ở đấy suốt ngày.

- Nhà ông Wheeler ấy bị ốm, - một trong những người hầu báo cáo với nhân viên trực đêm.

- Ông ta bị sao?

- Tôi không biết. Ông ấy sốt cao.

Bác sĩ của khách sạn đến khám cho ông.

- Tốt hơn hết là chuyên ông ấy đến Bellevue^[52] - bác sĩ khuyên.
- Ông ấy bị viêm phổi.

Ông được chở đi bằng xe ngựa.

Trong ba tuần, tình trạng nguy kịch chấm dứt nhưng đến đầu tháng Năm, ông mới đủ khỏe để trở dậy. Sau đó, người ta cho ông ra viện.

Không gì ốm yếu hơn con người lê bước dưới nắng xuân, trước

kia từng là viên quản lý tráng kiện, đầy sức sống. Bao nhiêu cái khỏe khoắn, béo tốt của ông đã tiêu tan. Mặt ông gầy guộc và xanh xao, bàn tay nhợt nhạt, thân hình nhẽ nhèo. Cả người ông với quần áo mới nặng xấp xỉ sáu chục ký. Người ta cho ông một số quần áo cũ: một áo khoác màu nâu rẻ tiền, một cái quần không vừa người. Cả một ít tiền lẻ và lời khuyên. Người ta bảo ông nên đến các tổ chức từ thiện.

Ông lại phải đến nhà trọ Bowery, ủ ê nghiền ngẫm. Tới nơi này đến cảnh ăn mày ăn xin chỉ còn một bước.

- Con người có thể làm được gì? - Ông nói. - Mình không thể chết đói.

Lần đầu tiên ông đi xin ở đại lộ Hai đầy nắng. Một người đàn ông ăn vận bảnh bao từ công viên Stuyvesant lững thững tản bộ tới thẳng chỗ ông. Hurstwood thu hết can đảm và rụt rè đến gần.

- Ông có thể cho tôi mười xu được không? - Hurstwood nói thẳng thắn. - Tôi đang lâm vào cảnh phải hỏi xin ai đó.

Người đó không nhìn ông, nhưng lục túi áo vét và rút ra một hào.

- Đây, - ông ta nói.

- Cảm ơn ông, - Hurstwood nói mềm mỏng, nhưng người kia chẳng chú ý gì đến ông nữa.

Hài lòng vì thành công và vẫn còn ngượng vì tình trạng của mình, ông quyết định sẽ chỉ xin thêm hai mươi năm xu nữa là đủ. Ông đi loanh quanh và thăm dò mọi người, nhưng mãi chưa gặp được gương mặt và trạng thái nào thích hợp. Khi ông xin, đều bị từ chối. Sững sốt, ông mất đến một giờ mới hoàn hồn rồi sau đó xin tiếp. Lần này ông bị ném một mảnh kền. Cố gắng đề phòng nhất, ông kiếm thêm được hai mươi xu nữa, nhưng thật

vất vả.

Ngày hôm sau, ông phải cật đến sự cố gắng ấy, bị từ chối hàng loạt và một, hai lần được ban phát hậu hĩ. Cuối cùng, ông chợt nhớ ra có một khoa nghiên cứu về gương mặt, nếu ông cố, chắc sẽ chọn được một bộ mặt hào phóng.

Song lẽ, ông thấy việc ngăn người qua lại chẳng sung sướng gì. Ông đã nhìn thấy có người bị bắt vì ăn xin, nên lúc này ông lo bị bắt giữ. Dù sao đi nữa, ông vẫn đi, mơ hồ lường trước một cái gì đó không rõ ràng song luôn tốt hơn.

Một buổi sáng, ông hài lòng nhìn thấy thông báo đoàn kịch Casino đã trở về “cùng cô Carrie Madenda”. Trong những ngày qua, ông nghĩ đến cô thường xuyên. Cô thành công biết chừng nào, ắt là cô phải có nhiều tiền lắm! Giờ đây, vận rủi đến dồn dập khiến ông quyết định tìm cô xin giúp. Đói quá, ông nói:

- Mình sẽ hỏi xin cô ấy. Cô ấy sẽ không từ chối mình vài đôla.

Thế là, một buổi chiều ông đến Casino, đi qua đi lại vài lần tìm lối vào sân khấu. Rồi ngồi trong công viên Bryant, cách đó một khu nhà, ông đợi. “Cô ấy không thể từ chối giúp đỡ mình chút ít”, - ông tự nhủ.

Tới sáu giờ rưỡi, ông lảng vảng như một cái bóng gàn lỏi vào trên phố Ba mươi chín, giả vờ như một khách bộ hành vội vã và sợ mất hút đối tượng. Ông hơi lo lắng lúc thời khắc quan trọng ấy đến; nhưng ốm yếu và đói khát, khả năng chịu đựng của ông đã giảm.

Cuối cùng, ông nhìn thấy các diễn viên bắt đầu tới, ông càng căng thẳng hơn, cho đến lúc ông cảm thấy như không thể chịu nổi nữa.

Có lần, ông ngỡ nhìn thấy Carrie và lao tới, chỉ để thấy ông đã

nhằm.

“Cô ấy không thể chậm được”, ông tự nhủ, vừa sợ chạm trán cô vừa thất vọng nghĩ nhớ cô đi lối khác. Bụng ông trống rỗng và quặn thắt.

Hết người này đến người khác đi qua ông, hầu hết đều ăn vận đẹp đẽ và gần như tất cả đều lãnh đạm. Ông nhìn thấy nhiều xe ngựa chạy qua, các quý ông đi cùng các quý bà, quý cô - cuộc vui buổi tối ở khu vực này bắt đầu ở các nhà hát và khách sạn.

Bỗng một xe ngựa chạy tới và xà-ích nhẩy xuống mở cửa. Hurstwood chưa kịp làm gì, hai người phụ nữ đã hối hả băng qua lối đi rộng rãi và biến mất vào cửa sân khấu. Ông ngỡ đã nhìn thấy Carrie, nhưng bất ngờ quá, thanh lịch và xa vời quá khiến ông không nói được lời nào. Ông đợi thêm lúc nữa, mỗi lúc một bồn chồn nóng ruột, thấy cửa sân khấu không còn mở nữa, rồi khán giả vui vẻ tới, ông kết luận chắc hẳn người đó chính là Carrie và quay đi.

- Trời ơi, - ông nói, hấp tấp rời đường phố đến nơi may mắn hơn, - lẽ ra mình đã được chút gì đó.

Vào giờ ấy, khi Broadway có thói quen phô trương những khía cạnh thú vị nhất, một con người kỳ dị luôn giữ chỗ ở góc phố Hai mươi sáu và Broadway, cũng là điểm giao cắt với đại lộ Năm. Đây là giờ các nhà hát bắt đầu nhận khách quen. Biển hiệu^[53] quảng cáo các cuộc vui ban đêm sáng rực khắp mọi phía. Xe ngựa lộp cộp phóng qua, đèn lấp lánh như những con mắt màu vàng. Từng đôi và nhiều nhóm ba hoặc bốn người thoải mái hòa lẫn vào đám đông, hòa vào dòng người đông đúc, cười nói và đùa giỡn. Trên đại lộ Năm có nhiều người đi thơ thẩn, vài người giàu có tản bộ, một quý ông mặc dạ phục khoác tay quý bà, một số hội viên các câu lạc bộ đi từ phòng hút thuốc này đến phòng khác.

Bên kia đường là các khách sạn lớn phô hàng trăm cửa sổ sáng lấp lánh, các hiệu cà phê và phòng chơi bi-a đầy những người phong lưu, nhàn nhã, ăn vận sang trọng và ham vui. Khắp nơi là đêm, rộn ràng bao ý muốn vui vẻ và hồ hởi, sự náo nhiệt đến lạ lùng của thành phố một mực tìm khoái lạc bằng hàng ngàn cách khác nhau.

Chỉ một người duy nhất không hơn gì cựu chiến binh biến thành kẻ cuồng tín, người từng chịu nhiều đòn roi và thiếu thốn thuộc hệ thống xã hội kỳ lạ của chúng ta, mới cho rằng bổn phận của mình với Chúa là giúp đỡ đồng bào. Hình thức giúp đỡ ông ta chọn là tự làm lấy toàn bộ. Nó gồm việc bảo đảm một cái giường cho những người vô gia cư lang thang đến tìm ông ta ở vị trí đặc biệt này, tuy chính ông ta không có tiền cung cấp cho bản thân một nơi trú ngụ ra trò.

Chiếm một chỗ giữa không khí vui vẻ, ông ta đứng, thân hình chắc nịch giấu trong tấm áo khoác không tay, đầu đội mũ mềm vành rộng, đợi những người đến xin xỏ theo nhiều cách khác nhau, vì đã biết bản chất việc làm từ thiện của ông. Ông ta đứng một mình một lát, nhìn chăm chăm y hết mọi kẻ ăn không ngồi rồi ngắm quang cảnh đầy hấp dẫn. Trong buổi tối đó, một cảnh sát đi qua chào ông ta là “đội trưởng”, rất thân hữu. Một thằng nhãi trước kia đã nhìn thấy ông nhiều lần, dừng lại nhìn chăm chú. Những người khác coi ông ta là người lập dị, ngay trong cách ăn mặc, và cho ông là người kỳ quặc, huýt sáo và nhàn rỗi vì trò vui riêng của mình.

Trong nửa giờ đầu tiên uể oải, chắc chắn có nhiều người xuất hiện. Người ta có thể thấy trong đám đông đi qua, thỉnh thoảng, đâu đó có một người thơ thần thích thú mon men đến gần. Một thân hình dài thườn thượt băng qua góc phố đối diện, liếc trộm

về phía ông ta. Người khác từ đại lộ Năm xuống góc phố Hai mươi sáu, quan sát chung chung và tập tễnh đi khỏi. Hai hoặc ba người ở Bowery dễ nhận ra men theo đại lộ Năm, phía quảng trường Madison, nhưng không dám thử. Người lính trong chiếc áo choàng không tay đi tới đi lui một quãng ngắn khoảng ba mét, huýt sáo một cách thờ ơ.

Gần chín giờ, sự huyền ảo của giờ trước đã qua. Không khí của các khách sạn không quá trẻ trung. Không gian cũng lạnh lẽo hơn. Mọi phía, nhiều người tò mò đang di chuyển - những người quan sát và nhìn trộm, không phải là một vòng tròn ảo, song hình như họ ngại bước vào, - tất cả khoảng một tá. Ngay sau đó, một người tiến tới, nhay bén hơn với cảm giác lạnh lẽo. Người đó từ phố Hai mươi sáu, băng qua Broadway tới gần người đang đợi với vẻ ngập ngừng, loanh quanh. Trong động tác có một vẻ thẹn thùng, rụt rè, dường như che giấu ý tưởng dừng lại, cho đến động tác cuối cùng. Rồi bỗng nhiên, người đó đến chỗ dừng, gần người lính.

Viên “đội trưởng” nhận ra ngay, nhưng không chào hỏi đặc biệt. Người mới đến khẽ gật đầu và lẩm bẫm gì đó giống như một người đang đợi quà. Người kia chỉ ra hiệu về phía mép đường.

- Đứng ở chỗ kia, - ông ta nói.

Câu thần chú này bị phá vỡ. Ngay trong lúc người lính tiếp tục quãng đường ngắn, trang trọng của mình, nhiều người khác lê bước tới. Họ không được chào hỏi nhiều như người cầm đầu, nhưng dồn lại thành một, khịt khịt, lê và cọ xát bàn chân.

- Rét quá nhỉ!

- Tôi mừng là mùa đông sắp qua.

- Nom cứ như trời sắp mưa.

Cả đám pha tạp này tăng lên đến mười người. Một, hai người biết nhau và chuyện trò. Những người khác đứng cách ra một chút, không muốn trò chuyện và bị tính gộp vào. Họ hay dãn dỗi, cộc cằn, lặng lẽ, mắt chẳng nhìn vào đâu đặc biệt và ngo ngoậy bàn chân.

Chẳng mấy chốc họ đã chuyện trò, nhưng người lính không cho họ cơ hội. Đếm đủ để bắt đầu, ông ta tiến lên trước.

- Tất cả cần giường ngủ chứ gì?

Tiếng lê chân và lẩm bẩm tán thành.

- Xếp hàng ở đây. Tôi sẽ xem tôi có thể làm gì. Bản thân tôi không có lấy một xu.

Họ thành một hàng ồm yếu, tả tơi. Lúc này, có thể thấy vài đặc điểm tương phản. Trong hàng có một cái chân gỗ. Mũ kéo sụp xuống, cả nhóm ồm yếu tạo thành bộ sưu tập đồ cũ của tầng hầm phố Hester^[54]. Quần xốc xếch, mòn xơ ở mông, áo khoác sờn cũ và bạc màu. Trong ánh sáng rục rờ của các cửa hiệu, một số bộ mặt nom khô quắt và trắng bệch như vôi. Những bộ mặt khác đỏ vì bị sưng tấy, phồng lên ở má và dưới mắt. Một, hai người gầy gơ xương và nhắc ta nhớ tới nhân viên đường sắt. Vài khán giả đến gần, dường như bị nhóm này thu hút, rồi mỗi lúc một đông hơn, và nhanh chóng thành một đám đông chen lấn, mở to mắt mà nhìn. Có ai đó trong hàng bắt đầu nói chuyện.

- Trật tự! - Viên đội trưởng quát. - Thưa các quý ông, những người này không có lấy một cái giường. Họ phải có một chỗ nào đấy để ngủ qua đêm chứ. Họ không thể nằm trên đường phố. Tôi cần mười hai xu cho mỗi người trong bọn họ thuê được một cái giường. Ai sẵn lòng cho tôi nào?

Không có trả lời.

- Thôi được, chúng ta đợi một lát vậy, các bạn, cho đến khi có người cho. Mười hai xu không phải là quá nhiều cho một con người.

- Mười lăm xu đây, - một thanh niên kêu to và ngó tới trước, cái nhìn miễn cưỡng. - Đây là tất cả những gì tôi có thể cho.

- Tốt rồi. Bây giờ tôi có mười lăm xu. Bước ra khỏi hàng, - và nắm lấy vai một người, viên đội trưởng dẫn anh ta cách ra một chút và để anh ta đứng một mình.

Trở lại, ông ta đứng vào chỗ cũ và lại bắt đầu:

- Tôi còn lại ba xu. Những người này phải có giường nằm ở đâu đó. Xem nào, một, hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy, tám, chín, mười, mười một, mười hai người. Chín xu nữa sẽ cho người tiếp theo có giường, hãy cho anh ta một cái giường tử tế, thoải mái qua đêm. Tôi sẽ đi cùng và tự trông nom. Ai sẽ cho tôi chín xu đây?

Một trong những người đứng xem, lần này là một ông trung niên, đưa cho ông ta năm xu.

- Giờ tôi đã có tám xu. Thêm bốn xu nữa là người này được một cái giường. Xin hãy rộng lòng, thưa các quý ông. Tối nay, chúng ta tiến hành quá chậm. Tất cả các ông đều có giường nằm thoải mái. Còn những người này thì sao?

- Đây, - một người xem nói và đặt đồng tiền vào bàn tay ông ta.

Người đội trưởng nhìn đồng tiền và nói:

- Thế là trả được hai cái giường cho hai người, còn lại năm xu cho người sau. Ai sẽ cho tôi thêm bảy xu nữa nào?

- Tôi, - có tiếng nói.

Tối hôm ấy, xuôi xuống đại lộ Sáu, Hurstwood có dịp băng qua phía Đông, qua phố Hai mươi sáu tới đại lộ Ba. Ông vô cùng chán

nản, đói khát, tưởng như sắp chết, kiệt sức và tuyệt vọng. Bây giờ, ông biết tìm Carrie bằng cách nào đây? Mười một giờ buổi diễn mới kết thúc. Nếu cô ấy đến bằng xe, chắc về cũng phải đi xe. Ông cần án ngữ cô, dù tình hình có nguy ngập nhất đi nữa. Tệ hơn cả, ông đói và mệt lử, suốt một ngày cố hết sức, tối nay ông không còn bụng dạ nào cố thêm lần nữa. Ông không có đồ ăn và cũng chẳng có giường nằm.

Lúc đến gần Broadway, ông để ý đến việc tập hợp đám người lang thang của đội trưởng, nhưng tưởng là một cuộc thuyết giáo trên phố hoặc giới thiệu thuốc của một thầy tu khổ hạnh nào đó, và ông định đi qua. Song lúc tắt qua phố tới Công viên Madison Square, ông nhận ra hàng người có giường đã sẵn sàng, chạy dài từ nhóm chính của đám đông. Trong ánh sáng chói chang của ngọn đèn điện gần đó, ông nhận ra loại người như ông - những người ông đã gặp trên phố hoặc trong các nhà trọ, phó mặc cả thể xác lẫn tinh thần y như ông. Ông tự hỏi như thế là gì và quay lưng.

Người đội trưởng vẫn đang nài xin cộc lốc như trước. Ông sửng sốt và nhẹ người khi nghe thấy những lời này được nhắc đi nhắc lại: “Những người này phải có một cái giường”. Trước mặt ông là một hàng người bất hạnh chưa có giường nằm, và thấy một người mới đến lạng lẽ đứng vào cuối hàng, ông quyết định làm theo. Đấu tranh thì có ích gì? Tối nay ông mệt quá rồi. Chí ít thì đây là cách đơn giản để thoát khỏi khó khăn. Có lẽ ngày mai, ông sẽ làm tốt hơn.

Sau lưng ông, có vài người nữa được bảo đảm có giường, một không khí thư giãn thật hiển nhiên. Sự căng thẳng của tình trạng bấp bênh đã tan, ông nghe thấy họ trò chuyện với vẻ xuề xòa vừa phải và có người ngã về trước, thân mật. Chính trị, tôn

giáo, tuyên bố của chính phủ, tin giật gân trên báo chí và những sự kiện nóng bỏng trên khắp thế giới, đều tìm thấy ở đây những cái loa và người nghe. Những giọng nói oang oang và khàn khàn thông báo một cách mạnh mẽ những vấn đề kỳ quặc. Đáp lại là những nhận xét mơ hồ và dông dài.

Những cái nhìn xéo, những cái liếc đều cáng, những cái nhìn chăm chăm như bò của những con người quá đần độn hoặc quá mệt mỏi đang trò chuyện.

Thế đứng cũng nói lên nhiều thứ. Hurstwood đợi chờ và càng mệt mỏi thêm. Ông nghĩ chắc phải bỏ sớm thôi, và không ngừng đổi hết chân nọ đến chân kia. Cuối cùng cũng đến lượt ông. Người đứng trước đã được thanh toán và đi đến hàng người may mắn. Giờ ông là người đầu tiên, và người đội trưởng đang nói hộ ông.

- Mười hai xu thôi, thưa các quý ông, mười hai xu sẽ đặt người đàn ông này lên giường. Ông ấy sẽ không phải đứng đây trong tiết trời giá lạnh nếu có nơi nào để đến.

Hurstwood nuốt một thứ dâng lên cổ ông. Đói khát và ốm yếu đã làm ông thành kẻ hèn nhát.

- Đây, - một người lạ nói và đưa tiền cho người đội trưởng.

Lúc này, ông ta đặt bàn tay ân cần lên vai ông cự quản lý.

- Ông sang hàng kia, - ông ta nói.

Đến đó, ông thở dễ hơn. Ông cảm thấy cuộc đời không bao giờ hoàn toàn tệ bạc với người tốt. Hình như những người khác cũng cảm thấy như ông về việc này.

- Đội trưởng là người đốn cây cừ khôi, nhỉ? - Người đàn ông phía trước nói, ông ta là loại người nhỏ bé, thiếu não, bơ vơ, nom

cứ như ông ta từng bị số phận chế nhạo và đùn đẩy.

- Phải, - Hurstwood nói, hờ hững.

- Hừm, đằng sau còn khối người kia, - một người ở mãi phía trên ngả người và nhìn lại đám người đến xin xỏ.

- Ừ. Tối nay chắc đến hơn một trăm, - người khác nói.

- Nhìn người trong xe kia, - người thứ ba nhận xét.

Một chiếc xe ngựa đỗ lại. Một quý ông mặc da phục chìa một tờ bạc ra cho đội trưởng, ông ta cầm lấy, cảm ơn và quay về hàng. Tất cả đều nghểnh cổ khi món trang sức gắn đá quý trên ngực áo somi trắng muốt lấp lánh và chiếc xe chuyển bánh. Đám đông mở to mắt kính sợ.

- Tối nay bố trí được cho chín người, - đội trưởng nói và đếm xem còn bao nhiêu trong hàng gần ông ta. - Xếp hàng đằng kia. Giờ chỉ còn bảy. Tôi cần mười hai xu.

Tiền đến rất chậm. Mỗi lúc đám đông một vơi, còn một dúm lơ thơ. Đại lộ Năm an toàn cho xe chở khách hoặc khách bộ hành đặc biệt, nay vắng hoe. Broadway vốn ít người đi bộ. Thỉnh thoảng một người lạ đi qua, chú ý đến một nhóm nhỏ, đưa ra một đồng tiền rồi đi, không để ý đến nữa.

Người đội trưởng vẫn thản nhiên và quyết tâm. Ông nói rất chậm rãi, thốt ra những từ ít ỏi nhất, với vẻ đoan chắc dường như ông không thể thất bại.

- Nào, tôi không thể ở đây suốt đêm. Những người này mỗi lúc một mệt và rét hơn. Có ai cho tôi bốn xu nào.

Có lúc ông không nói gì hết. Với số tiền trong tay, cứ mười hai xu ông lại chọn ra một người và tách ra hàng khác. Rồi ông lại đi tới đi lui như trước, nhìn xuống đất.

Các nhà hát đã hết khách. Các biển hiệu đã tắt. Đồng hồ điểm mười một giờ. Nửa giờ nữa, ông ta sẽ đến hai người cuối cùng.

- Bây giờ, - ông ta nói với vài người tò mò đứng xem, - mười tám xu sẽ giải quyết xong cho tất cả mọi người. Mười tám xu. Tôi có sáu xu. Ai đó hãy cho tôi tiền. Xin hãy nhớ rằng tối nay tôi còn phải về Brooklyn. Trước lúc đó, tôi phải thu xếp xong cho những người này và đặt họ vào giường. Mười tám xu thôi.

Không người nào đáp lại. Ông ta đi tới đi lui, nhìn xuống vài phút, thỉnh thoảng nói nhẹ nhàng: “Mười tám xu”. Dường như số tiền nhỏ mọn ấy sẽ trì hoãn cực điểm khao khát lâu hơn mọi thứ những người khác có. Hurstwood hơi phấn khởi vì hàng người của ông dài, cố nén tiếng rên vì ông quá mệt.

Cuối cùng, một quý bà khoác áo choàng đi xem hát, váy áo sột soạt xuống đại lộ Năm, có người đi kèm. Hurstwood mệt mỏi nhìn chăm chăm, nhớ lại ông và Carrie trong cuộc đời mới và cái thời ông thắp từng vợ y như thế.

Trong lúc ông dăm dăm nhìn, cô ta quay lại nhìn nhóm người khác thường và bảo người đi cùng. Anh ta bước tới, cầm một tờ giấy bạc trong tay, thanh lịch và duyên dáng.

- Của ông đây, - anh ta nói.

- Cảm ơn, - đội trưởng nói và quay sang hai người cuối cùng.

- Giờ chúng ta có chút ít cho đêm mai, - ông nói thêm.

Ông ta xếp hai người cuối cùng vào hàng rồi tiến lên đầu, vừa đi vừa đếm.

- Một trăm ba mươi bảy, - ông thông báo. - Bây giờ, xếp hàng vào, các bạn. Thẳng hàng vào. Chúng ta sẽ không còn cảnh này lâu nữa đâu. Hãy bình tĩnh.

Ông ta đứng đầu hàng và hô: “Tiến lên”. Hurstwood đi theo hàng. Cả đoàn dài, uốn khúc, băng qua đại lộ Năm, xuyên qua quảng trường Madison theo những con đường ngoằn ngoèo, rẽ về hướng đông đến phố Hai mươi ba, xuống đại lộ Ba. Nửa đêm, các khách bộ hành và những người đi chơi rông đều dừng lại, chăm chú nhìn đoàn người đi qua. Họ đi đều bước trên đại lộ Ba, quãng đường có vẻ buồn chán, đến phố Tám có nhiều nhà trọ, rõ ràng là đã đóng cửa, để nghỉ đêm. Tuy vậy, họ được đón chờ.

Họ đứng trong bóng tối bên ngoài, trong lúc người cầm đầu thương lượng bên trong. Rồi các cánh cửa bật mở và họ được mời vào: “Cứ bình tĩnh, đừng vội”.

Các phòng đầu đều có người, vì thế phải lấy chìa khóa không chậm trễ. Một nhóc leo lên các bậc thang kêu cọt két, Hurstwood ngoảnh lại và thấy người đội trưởng đang theo dõi; người cuối cùng trong hàng được hưởng sự quan tâm rộng rãi của ông. Rồi ông khoác chiếc áo choàng không tay quanh người và biến vào màn đêm.

- Mình không thể chịu đựng cảnh này hơn nữa, - Hurstwood nói, chân ông đau nhức lúc ông ngồi lên cái giường khốn khổ trong căn buồng nhỏ, không đèn đóm dành cho ông. - Mình phải kiếm cái ăn, hoặc sẽ chết.

XLVI

Khuấy làn nước đục

Một buổi tối trong chuyến về diễn ở New York lần này, Carrie đang chấm nốt những nét trang điểm cuối cùng trước khi ra về, thì nghe thấy tiếng náo loạn gần cửa sân khấu.

- Giờ thì ổn rồi. Tôi muốn gặp cô Madenda.

- Ông phải gửi danh thiệp đến trước.

- Ồ, thôi im đi! Đây.

Nửa đòla đưa ra, và có tiếng gõ vào cửa phòng trang điểm của cô.

Carrie mở cửa.

- Tuyệt, tuyệt quá! - Drouet nói. - Anh thể mà! Sao, em khỏe không? Anh biết đúng là em ngay khi nhìn thấy.

Carrie lùi lại một bước, nghĩ đây là cuộc nói chuyện lúng túng nhất.

- Em không bắt tay anh sao? Ờ, em là tuyệt nhất đấy! Thế là ổn, bắt tay cái nào.

Carrie chìa tay, mỉm cười, không vì mục đích gì hơn sự vui vẻ, hồ hởi của người đàn ông. Tuy có già hơn, song Drouet ít thay đổi. Vẫn quần áo diện, vẫn thân hình chắc nịch, vẫn sắc mặt hồng hào.

- Thằng cha gác cửa không muốn cho anh vào, cho đến khi anh cho hắn tiền. Anh biết đúng là em mà. Nghe nói em có một

chương trình rất tuyệt. Em đóng rất cừ. Anh biết em sẽ thế mà. Tối nay anh chỉ tình cờ đi qua và nghĩ hay là tạt vào vài phút. Anh thấy tên em trên tờ chương trình, nhưng không nhớ ra cho đến lúc em ra sân khấu. Nó làm anh sửng sốt ngay lập tức. Em có thể đánh gục anh chỉ bằng một cái lông hồng. Em vẫn dùng nghệ danh như hồi ở Chicago ư?

- Vâng, - Carrie trả lời nhẹ nhàng, cô bị sự tự tin của người đàn ông áp đảo.

- Lúc nhìn thấy em, anh biết đúng là em mà. Em sống ra sao?

- Rất tốt ạ, - Carrie nói, nấn ná trong phòng trang điểm. Cô khá sung sướng vì cuộc đột nhập. - Còn anh?

- Anh ư?Ồ, tốt. Hiện giờ anh ở đây.

- Thế ư? - Carrie nói.

-Ừ. Anh ở đây sáu tháng rồi. Anh phụ trách một chi nhánh ở đây.

- Hay quá!

- Em diễn kịch từ bao giờ vậy? - Drouet hỏi.

- Khoảng ba năm trước, - Carrie nói.

- Em không nói thế chứ! Đây là lần đầu tiên anh nghe thấy đấy. Tuy vậy, anh biết là em sẽ diễn mà. Anh luôn nói em có thể diễn được kịch, em nhớ không?

Carrie mỉm cười.

- Vâng, anh có nói, - cô nói.

- Ờ, trông em tuyệt quá, - Drouet nói. - Anh chưa bao giờ nhìn thấy ai hoàn thiện hơn như thế này. Em cao hơn phải không?

- Em ấy à? Vâng, có lẽ cao hơn một chút.

Drouet chăm chú ngắm quần áo, mái tóc đội cái mũ rất hợp, rồi nhìn vào mắt cô, cô luôn kiếm có ngoảnh đi. Rõ ràng là anh mong khôi phục lại tình bạn cũ của họ và không hề thay đổi.

- Em này, - Drouet nói khi thấy cô nhặt ví, khăn mùi soa và các thứ lặt vặt, chuẩn bị đi, - anh muốn em đi ăn tối với anh, được không? Anh có một người bạn ở ngoài kia.

- Ô, em không đi được đâu, - Carrie nói. - Không phải tối nay. Ngày mai em có cuộc hẹn sớm.

- Ôi chào, hử đi. Ta đi nào. Anh có thể xua ông bạn đi. Anh muốn nói chuyện với em cho đã.

- Không, không, - Carrie nói, - em không thể đi được. Anh không phải mời em đâu. Em không thích ăn tối muộn.

- Thì cứ đi và nói chuyện vậy.

- Không phải tối nay, - cô nói và lắc đầu. - Lúc khác chúng ta sẽ nói chuyện sau vậy.

Kết quả của câu này, cô nhận thấy một bóng tối lướt qua mặt Drouet, dường như anh bắt đầu hiểu rằng mọi sự đã thay đổi. Sự hiền hậu buộc cô làm một việc tốt hơn cho người luôn yêu mến cô.

- Ngày mai, anh đến khách sạn nhé, - cô nói, có phần ăn năn vì lỗi lầm xưa. - Anh có thể đi ăn tối với em.

- Được thôi, - Drouet nói, tươi tỉnh lên. - Em ở đâu vậy?

- Ở Waldorf, - cô trả lời, nhắc tới một khách sạn sang trọng mới xây.

- Máy giờ?

- Anh đến lúc ba giờ nhé, - Carrie nói, dịu dàng.

Ngày hôm sau Drouet tới, nhưng Carrie không đặc biệt vui vì cuộc hẹn. Tuy vậy, thấy anh vẫn điển trai như trước và vô cùng ân cần, sự nghi ngại của cô về bữa tối khó chịu đã tiêu tan. Drouet trò chuyện liến thoắng như mọi khi.

- Ở đây họ làm bộ làm điệu quá nhỉ? - là nhận xét đầu tiên của anh ta.

- Vâng, đúng thế, - Carrie nói.

Drouet là người vị kỷ vui vẻ, ngay lập tức kể lể chi tiết công việc làm ăn của mình.

- Chẳng bao lâu nữa anh sẽ có cơ sở kinh doanh riêng của mình, - Drouet nói. - Anh sẽ thu về hai trăm ngàn đôla.

Carrie vui vẻ lắng nghe.

- Mà này, Hurstwood hiện giờ ở đâu? - Anh đột ngột nói.

Carrie thoáng đỏ mặt.

- Ở New York, em đoán thế, - cô nói. - Lâu lâu rồi em không gặp.

Drouet dăm chiêu một lát. Cho đến lúc này, anh không chắc viên cựu quản lý có còn ảnh hưởng trong xã hội. Drouet cho rằng không, và thấy nhẹ người. Chắc hẳn Carrie đã bỏ rơi ông rồi, cô nên thế, và cũng không hại gì, Drouet nghĩ.

- Con người hay sai lầm khi chưa bao giờ làm một việc như thế, - anh nhận xét.

- Như thế nào kia? - Carrie nói, không hề biết câu chuyện sắp tới là gì.

- Ô, em biết rồi còn gì, - Drouet nói và xua tay, gạt lời cô.

- Không, em không biết, - cô trả lời. - Ý anh là gì vậy?

- Cái việc ở Chicago ấy, hồi ông ta bỏ đi.

- Em không hiểu anh nói gì, - Carrie nói. Có lẽ nào Drouet ám chỉ sống sượng đến việc Hurstwood bỏ chạy cùng cô?

- Ô hô hô! - Drouet nói, hoài nghi. - Em biết việc ông ấy cuỗm mười ngàn đôla khi bỏ đi không?

- Cái gì? - Carrie kêu lên. - Ý anh là ông ấy ăn cắp ư?

- Ờ, - Drouet nói, lúng túng vì giọng điệu của cô, - em không biết sao?

- Không, - Carrie nói. - Tất nhiên là em không biết.

- Ngộ nhỉ, - Drouet nói. - Ông ấy đã làm thế. Báo chí đều đăng tin mà.

- Anh bảo ông ấy lấy bao nhiêu? - Carrie hỏi.

- Mười ngàn đôla. Song, anh nghe tin sau đó ông ấy trả lại phần lớn số tiền này.

Carrie chờ đợi nhìn xuống sàn nhà trải thảm lộng lẫy. Một tia sáng mới rọi chiếu lên những năm tháng kể từ cuộc chạy trốn ép buộc của cô. Lúc này, cô hồi nhớ lại hàng trăm sự việc cho thấy biết bao điều. Cô cũng cho rằng ông lấy tiền vì cô. Thay vì căm ghét, cô thấy gần như buồn bã. Tội nghiệp ông ấy! Sự việc này lúc nào cũng treo lơ lửng trên đầu ông.

Trong bữa ăn, Drouet trở nên sôi nổi vì ăn, uống và tâm trạng vui lên, tưởng rằng đang thu phục được Carrie nhờ thiện cảm ngày xưa của cô với anh. Anh bắt đầu tưởng tượng sẽ chẳng khó khăn gì lắm để bước vào đời cô lần nữa, dù cô đã là người sang trọng. Chà chà, một chiến lợi phẩm đáng giá! Drouet nghĩ. Nàng mới xinh đẹp, thanh lịch và nổi tiếng biết chừng nào!

Với anh, Carrie là tất cả trong giới sân khấu và khung cảnh của

Waldorf.

- Em có nhớ em đã căng thẳng như thế nào trong đêm ở Avery không? - Drouet hỏi.

Carrie mỉm cười khi nghĩ lại.

- Hôm ấy, anh chưa từng thấy ai diễn hay hơn em, Cad ạ, - anh nói thêm, thậm nữa, lúc chống một khuỷu tay lên bàn, - anh cho rằng anh và em rất hòa thuận trong những ngày tươi đẹp ấy.

- Anh đừng nói chuyện kiểu đó, - Carrie nói, vẻ lạnh lùng và ít xúc động nhất.

- Em không muốn anh kể cho nghe...

- Không, - cô trả lời và đứng dậy. - Vả lại, đến lúc em phải đến nhà hát rồi. Em phải chia tay với anh thôi. Em đi đây.

- Ô, nán lại một phút đã, - Drouet nài nỉ. - Em còn nhiều thời gian mà.

- Không đâu, - Carrie nói, dịu dàng.

Drouet miễn cưỡng rời cái bàn sáng trưng và đi theo. Anh thấy cô đến chỗ thang máy và đứng đó, bèn nói:

- Bao giờ anh gặp lại em?

- Có lẽ lúc nào đấy, - Carrie nói. - Em sẽ ở đây suốt hè. Tạm biệt anh!

Cửa thang máy mở.

- Tạm biệt! - Drouet nói lúc cô vội vã bước vào trong.

Sau đó, Drouet buồn bã xuống tiền sảnh, mọi thềm muốn cũ sống dậy, vì lúc này cô mới xa vời làm sao. Sự màu mè kiểu cách của nơi này đã nói lên tất cả về cô. Anh nghĩ khó mà với tới. Tuy vậy, Carrie có những suy nghĩ khác.

Đó chính là đêm cô đi lướt qua Hurstwood đang đợi cô ở Casino mà không nhận ra ông.

Đêm hôm sau, cô chạm mặt ông lúc đi bộ đến nhà hát. Ông đang đợi, hốc hác chưa từng thấy, quyết gặp cô bằng được, nếu không ông phải nhẫn nại. Lúc đầu cô không nhận ra con người tiêu tụy, quần áo thùng thình kia. Ông làm cô sợ lúc mon men đến gần, một người xa lạ có vẻ đói khát.

- Carrie, - ông thì thào, - tôi có thể nói vài lời với em được không?

Cô quay phắt lại và ngay lập tức nhận ra ông. Nếu trong lòng cô từng ẩn náu bất cứ ý nghĩ nào chống lại ông, lúc này tan biến hết. Cô vẫn nhớ Drouet kể những gì về việc ông lấy trộm tiền.

- George, - cô nói, - anh sao vậy?

- Tôi ốm, - ông trả lời. - Tôi vừa ra viện. Vì Chúa, em cho tôi ít tiền được không?

- Lẽ tất nhiên rồi, - Carrie nói, môi cô run run vì cố hết sức giữ bình tĩnh. - Nhưng đầu sao thì anh gặp chuyện gì vậy?

Cô mở ví và rút hết tiền trong đó ra, có một tờ năm đôla và hai tờ hai đôla.

- Tôi đã nói là bị ốm rồi mà, - ông nói, dần dỗi, gần như không bằng lòng vì sự thương hại rõ rệt của cô. Ông khó mà tiếp nhận điều đó từ cô.

- Đây ạ, - cô nói. - Em chỉ mang theo có thế.

- Tốt rồi, - ông trả lời dịu dàng. - Rồi có ngày, tôi sẽ trả lại em.

Carrie nhìn ông trong lúc những khách bộ hành dăm dăm nhìn cô. Cô cảm thấy sự căng thẳng của công chúng. Hurstwood cũng vậy.

- Sao anh không kể chuyện xảy ra với anh cho em biết? - Cô hỏi, hầu như không biết nên làm gì. - Hiện anh sống ở đâu?

- Ô, tôi có một phòng ở Bowery, - ông trả lời. - Nhưng cố nói chuyện với em ở đây chẳng lợi gì. Giờ tôi ổn rồi.

Hình như những câu hỏi ân cần của cô và số phận chiêu đãi cô nhiều đến thế khiến ông bực bội.

- Em vào đi thì hơn, - ông nói. - Tôi rất cảm ơn, nhưng tôi sẽ không làm phiền em nữa đâu.

Cô cố trả lời, nhưng ông đã quay đi và lê bước về hướng Đông.

Trong nhiều ngày, sự xuất hiện này đè nặng lên tâm trí cô, nặng nề và chán ngắt rồi mới tan dần. Drouet ghé đến lần nữa, nhưng lần này cô không chịu gặp. Sự quan tâm của anh ta dường như không đúng chỗ.

- Nói tôi ra ngoài rồi, - cô trả lời người hầu như vậy.

Thực ra, tâm trạng cô đơn, tự khép kín của cô đặc biệt đến mức cô thành một người thú vị trong con mắt công chúng, cô quá kín đáo và dè dặt.

Không lâu sau đó, ban giám đốc quyết định chuyển cuộc biểu diễn đến London. Biểu diễn thêm một mùa hè thứ hai ở đây hình như không hứa hẹn lắm.

- Cô có muốn chinh phục London không? - Một buổi chiều, ông bầu hỏi Carrie.

- Có lẽ đấy chỉ là một cách khác thôi, - Carrie nói.

- Tôi nghĩ chúng ta sẽ đi vào tháng Sáu, - ông ta trả lời.

Trong chuyến đi vội vã như thế, Hurstwood bị quên hẳn. Cả ông và Drouet bị bỏ lại mới khám phá ra cô đã đi rồi. Drouet ghé

đến lần nữa mới biết tin. Anh đứng trong hành lang, nhấm nhấm đầu ria mép. Cuối cùng, Drouet kết luận rằng những ngày xưa đã vĩnh viễn mất rồi.

- Cô ấy không nên thế, - Drouet nói, nhưng trong thâm tâm anh không tin điều này.

Hurstwood xoay xở để kiếm sống qua mùa hè và mùa thu bằng nhiều cách kỳ dị. Một việc tầm thường như trông nom vũ trường giúp ông sống được một tháng. Hành khất, thỉnh thoảng bị đói, thỉnh thoảng ngủ trong công viên giúp ông sống thêm ít ngày. Phải viện đến những cơ sở từ thiện cá biệt, một vài nơi trong cơn lốc lợi vì đói, ông tình cờ bị những người khác bắt gặp. Gần đến giữa đông, Carrie trở về, xuất hiện ở Broadway trong một vở kịch mới, nhưng ông không biết tin ấy. Trong nhiều tuần lễ, ông lang thang trong thành phố, ăn xin trong lúc đêm đêm, các biển hiệu báo tin buổi diễn của cô sáng chói trên phố giải trí đông đúc. Drouet nhìn thấy, nhưng không dám liêu bước vào.

Đúng thời gian này, Ames trở về New York. Anh đã thành công ít nhiều ở phương Tây, và hiện giờ mở một phòng thí nghiệm trên phố Wooster. Lẽ đương nhiên, anh gặp Carrie thông qua cô Vance, nhưng giữa họ chẳng có sự đáp ứng nhiệt tình. Anh tưởng cô vẫn chung sống với Hurstwood, cho đến khi được thông tin khác đi. Lúc chưa biết sự thực, anh không tỏ ra hiểu ngầm và không bình luận.

Ames đi xem vở mới với cô Vance, và phát biểu ý kiến vừa phải.

- Cô ấy không nên diễn hài kịch, - anh nói. - Anh cho rằng cô ấy còn có thể diễn hay hơn thế.

Một buổi chiều, tình cờ họ gặp nhau ở nhà Vance, và bắt đầu

trò chuyện rất thân tình. Phải khó khăn lắm, cô mới nói vì sao sự quan tâm tha thiết của cô với anh trước kia không còn nữa. Lẽ tất nhiên, vì hồi đó anh là biểu tượng cho những gì cô không có, nhưng cô không hiểu điều này. Thành công đã cho cô cảm giác thoáng qua rằng hiện giờ cô gặp nhiều may mắn và anh sẽ ưng thuận. Thực ra, với Ames, danh tiếng ngấn ngủ trên báo chí của cô chẳng là gì. Anh nghĩ cô có thể diễn hay hơn, tiến xa hơn nhiều.

- Rốt cuộc, cô không diễn kịch mê-lô^[55] ư? - Anh nói, nhớ tới sự quan tâm của cô tới loại hình nghệ thuật này.

- Không, - cô trả lời, - cho đến nay thì chưa.

Anh nhìn cô với vẻ đặc biệt đến mức cô hiểu rằng cô đã quên. Nó xúi cô nói thêm:

- Song, tôi muốn thế.

- Tôi nghĩ cô nên thế, - Ames nói. - Cô có khuynh hướng diễn tốt trong các vở kịch mê-lô.

Cô ngạc nhiên thấy anh nói đến khuynh hướng. Vậy là, hồi đó, cô đã ở trong tâm trí anh sao?

- Tại sao vậy? - Cô hỏi.

- Vì, - anh nói, - tôi nên đánh giá cô hơn là đồng cảm với bản chất của cô.

Carrie mỉm cười và hơi đỏ mặt. Anh thật thà một cách ngây thơ với cô đến mức cuốn cô gần gũi hơn trong tình bạn. Tiếng gọi cũ của lý tưởng đang ngân vang.

- Tôi không biết nữa, - cô trả lời, dù sao cũng hài lòng, khó giấu nổi.

- Tôi đã xem vở kịch của cô, - anh nhận xét. - Rất hay.

- Tôi rất mừng thấy anh thích.

- Thực ra là rất hay với một vở hài kịch, - anh nói.

Họ mới nói đến đây thì bị gián đoạn, nhưng sau đó họ gặp nhau lần nữa. Sau bữa trưa, Ames đang ngồi trong góc phòng, chăm chăm nhìn xuống sàn thì Carrie đến cùng các vị khách khác. Công việc vất vả khiến mặt anh trông mệt mỏi. Carrie không hiểu vì sao vẻ ấy lại lôi cuốn cô.

- Anh có một mình sao? - Cô hỏi.

- Tôi đang nghe nhạc.

- Lát nữa tôi sẽ quay lại, - người đi cùng cô nói, vì chẳng thấy gì hay ho ở nhà phát minh này.

Lúc này, anh ngược nhìn mặt cô, vì cô đứng đó một lúc trong khi anh ngồi.

- Đấy chẳng phải khúc nhạc thống thiết sao? - Anh vừa hỏi vừa lắng nghe.

- Vâng, rất xúc động, - cô đáp lại, cũng lắng nghe, lúc này chú ý thật sự.

- Cô ngồi xuống, - anh nói thêm và kéo ghế bên cạnh mời cô.

Họ lặng lẽ lắng nghe một lúc, xúc động như nhau, riêng tình cảm của cô đã đến với cô thông qua trái tim. Âm nhạc vẫn quyến rũ cô từ những ngày xa xưa.

- Tôi không hiểu biết về âm nhạc, - cô bắt đầu nói, xúc động vì những khao khát không giải thích được thôi thúc trong lòng, - nhưng âm nhạc luôn làm tôi cảm thấy muốn làm một việc gì đó... tôi...

- Đúng, tôi hiểu cô nghĩ gì, - Ames đáp.

Anh bỗng chú ý đến nét khác thường trong tâm tính cô, bộc lộ tình cảm thẳng thắn như thế.

- Cô không nên sầu muộn, - anh nói.

Anh suy nghĩ một lát, rồi bắt đầu một nhận xét có vẻ lạ lùng, song lại hợp với suy nghĩ của họ.

- Cuộc đời đầy những tình thế đáng khát khao, nhưng thật chẳng may, mỗi lần chúng ta chỉ có thể chiếm giữ được một cái. Chẳng ích gì khi chúng ta vò đầu bứt tai vì những việc xa xưa.

Tiếng nhạc ngừng, Ames đứng dậy, lấy một ghế đứng trước cô, dường như nghỉ ngơi.

- Sao cô không tham gia một vở kịch mê-lô? - Anh nói. Lúc này anh nhìn thẳng vào cô, ngắm kỹ gương mặt cô. Cặp mắt to và đầy cảm thông, khuôn miệng giàu cảm xúc của cô lôi cuốn anh như những minh chứng cho sự đánh giá của anh.

- Có lẽ tôi sẽ tham gia, - cô đáp lại.

- Đây mới là lĩnh vực của cô, - anh nói thêm.

- Anh nghĩ thế ư?

- Vâng, - anh nói, - tôi nghĩ thế. Tôi cho rằng cô không nhận thức được điều đó, nhưng mắt cô, miệng cô có một cái gì đó rất phù hợp cho loại công việc này.

Carrie xúc động tiếp nhận ý kiến này một cách nghiêm túc. Trong giây lát, sự cô đơn rời bỏ cô. Đây là lời khen sắc sảo và có phân tích.

- Nó ở trong ánh mắt và khuôn miệng cô, - Ames nói tiếp, lơ đãng. - Tôi nhớ lần đầu tiên nhìn thấy cô, tôi nghĩ khuôn miệng cô thật đặc biệt. Tôi tưởng như cô sắp khóc.

- Kỳ quặc thật, - Carrie nói, ấm lòng vì vui. Đây là thứ mà trái tim cô khao khát.

- Lúc đó tôi nhận ra rằng miệng cô trông rất tự nhiên, và tối nay tôi lại trông thấy lần nữa. Mắt cô cũng thế, tạo cho gương mặt cô vẻ đặc sắc này. Tôi nghĩ đó là do chiều sâu của chúng.

Carrie nhìn thẳng vào gương mặt sôi nổi của anh.

- Chắc cô không nhận ra điều đó, - anh nói thêm.

Cô ngoảnh đi, thích thú vì lời anh nói, và muốn xứng với những tình cảm biểu hiện trên vẻ mặt cô. Nó mở cánh cửa đến niềm khao khát mới mẻ.

Cô suy nghĩ kỹ việc này cho đến khi họ gặp nhau lần nữa, khoảng vài tuần hoặc hơn. Nó chứng tỏ cho cô thấy cô đã bị cuốn khỏi sự tưởng tượng cũ đầy áp trong cô tại phòng hóa trang của sân khấu Avery và từ đó trở đi là cả một thời gian dài.

- Tôi biết cô sẽ thành công, - lần ấy, Ames nói, - nếu cô có một vai gây ấn tượng hơn. Tôi đã nghiên cứu kỹ...

- Gì vậy? - Carrie nói.

- Ờ, - anh nói, như người hài lòng, với vẻ bối rối, - vẻ biểu cảm của cô trên gương mặt là một thứ bắt nguồn từ nhiều điều khác nhau. Cô cũng có vẻ mặt như thế khi nghe một bài ca tha thiết, hoặc bất kỳ bức tranh nào cũng làm cô xúc động sâu sắc. Đây là thứ mà nhân gian muốn nhìn thấy, vì nó là sự thể hiện tự nhiên của những khát khao trong đời.

Carrie nhìn đăm đăm, không hiểu chính xác những điều anh muốn nói.

- Cuộc đời này luôn vật lộn để thể hiện mình, - Ames nói tiếp. - Phần lớn không có khả năng nói lên cảm xúc của mình. Họ phụ

thuộc vào người khác. Cần phải có thiên tư mới làm được. Có người thể hiện những khát khao của mình trong âm nhạc, người khác trong kịch. Đôi khi tạo hóa ban cho thứ đó trên một gương mặt, khiến cho bộ mặt đó thể hiện mọi nỗi khao khát. Đây là thứ tình cờ có trên mặt cô.

Ames nhìn cô với nhiều ngụ ý trong mắt mà cô nắm bắt được. Ít ra, cô cũng hiểu rằng vẻ mặt cô biểu cảm cho sự ham muốn mãnh liệt. Cô hiểu rằng đó là một điều đáng khen, cho đến lúc anh nói:

- Nó đặt lên cô gánh nặng bốn phận. Thật ngẫu nhiên là cô có nó. Nó không tăng thêm uy tín cho cô đâu. Cô có thể không có nó. Cô không phải trả giá gì để có. Nhưng hiện giờ, có nó rồi, cô phải làm gì đó đi.

- Làm gì kia? - Carrie nói.

- Tôi muốn nói là trong lĩnh vực kịch nghệ. Cô có trái tim dễ cảm thông và một giọng nói rất êm tai. Hãy biến chúng thành quý giá với người khác. Nó sẽ làm tài năng của cô tồn tại.

Carrie không hiểu câu cuối cùng. Còn những câu khác cho thấy thành công về hài kịch của cô thật nhỏ bé hoặc chẳng là gì.

- Anh định nói gì vậy? - Cô hỏi.

- Như thế này này. Cô có nét đặc biệt trong cái nhìn, khuôn miệng và trong bản chất. Cô có thể mất nó. Nếu cô ngoảnh mặt làm ngơ với nó và sống thỏa mãn một mình, nó sẽ tan biến đủ nhanh. Cái nhìn ấy sẽ rời bỏ mắt cô. Miệng cô sẽ thay đổi. Khả năng diễn xuất của cô sẽ tiêu ma. Cô có thể cho rằng sẽ không thế, nhưng chúng sẽ thế đấy. Tạo hóa sẽ làm điều đó.

Ames thích thú đẩy mạnh mọi lý do chính đáng khiến đôi khi anh trở nên hăng hái, tìm chỗ trút những lời thuyết giảng. Trong

con người Carrie có một cái gì đó hấp dẫn anh. Anh muốn khuấy động cô.

- Tôi hiểu, - cô nói lơ đãng, hơi cảm thấy có lỗi vì đã thờ ơ.

- Nếu tôi là cô, - anh nói, - tôi sẽ thay đổi.

Tác động của câu này giống như khuấy đục làn nước lặng lẽ. Carrie băn khoăn nghĩ ngợi nhiều ngày trên chiếc bập bênh.

- Mình cho rằng mình chẳng còn diễn hài kịch lâu hơn nữa, -
rốt cuộc, cô thổ lộ với Lola.

-Ồ, sao lại không? - Lola nói.

- Mình nghĩ mình có thể diễn tốt hơn trong một vở nghiêm túc.

- Cái gì đã đẩy ý nghĩ ấy vào đầu cậu thế?

- Không gì hết, - Carrie trả lời, - mình hay nghĩ như thế.

Cô vẫn không làm gì, ngoài đau buồn. Đến một thứ tốt đẹp hơn là cả một quãng đường dài - hoặc có vẻ thế - mà quanh cô toàn sự an nhàn; vì thế, cô không làm gì và chỉ khát khao.

XLVII

Quãng đường tàn tạ

Vào thời gian đó, trong thành phố có một số tổ chức cứu tế về bản chất tương tự như của người đội trưởng mà Hurstwood lui tới luôn, giống như một người khốn khổ. Một nơi là nhà truyền giáo trên phố Mười lăm, một dãy nhà bằng gạch đỏ của các gia đình, trước cửa treo một cái hộp quyên góp bằng gỗ mộc, trên ghi lời công bố rằng đến trưa có bữa ăn miễn phí cho tất cả những người thích hợp và yêu cầu giúp đỡ. Lời tuyên bố giản dị này khiêm nhường hết mực và khi làm thế, tổ chức từ thiện này thật rộng rãi. Ở New York, có rất nhiều tổ chức từ thiện, có nhiều cơ sở không được chú ý bằng những tổ chức ở nơi thoải mái hơn. Nhưng với những người để tâm đến việc này, họ kiểm tra rất kỹ. Trừ phi có người đặc biệt truy tìm việc này mới có thể đứng ở đại lộ Sáu và phố Mười lăm nhiều ngày vào khoảng buổi trưa, không bao giờ bị chú ý và chỉ trong vài giây, một đám đông tràn ra đường phố huyên náo, những con người nặng nề chậm chạp, dải dầu mưa gió, mặt mũi hốc hác và ăn mặc lôi thôi. Song sự việc ấy là thật, và những ngày lạnh lẽo nó càng hiển hiện rõ hơn. Trong nhà truyền giáo thiếu không gian và phòng nấu nướng, buộc phải thu xếp cho khoảng hai mươi năm hoặc ba mươi người ăn một đợt, nên ở ngoài xếp thành một hàng và vào theo thứ tự. Nó tạo nên một quang cảnh thường ngày và trở nên bình thường, tái diễn trong nhiều năm đến mức hiện giờ chẳng ai để ý. Người ta kiên nhẫn đợi như một đàn gia súc, ngay trong thời tiết giá lạnh nhất, đợi tới vài giờ mới có chỗ. Chẳng có câu nào để hỏi và chẳng

có dịch vụ trả lời. Họ ăn rồi đi, một số người trong bọn trở lại đều đặn, ngày này sang ngày khác cho đến hết mùa đông.

Một phụ nữ to lớn, trông như người mẹ lúc nào cũng đứng gác bên cửa trong suốt quá trình hoạt động và đếm số người vào. Những người đàn ông tiến lên, khoan thai, trật tự. Không tỏ ra vội vã, háo hức. Gần như là một cuộc diễu hành lầm lì. Trong thời tiết gay gắt nhất, hàng người này ở đây. Dưới ngọn gió buốt giá, họ xoa tay và dậm chân. Những ngón tay và đường nét trên mặt trông như đông cứng lại vì rét. Một nghiên cứu về những người này cho thấy họ gồm đủ loại. Họ thuộc tầng lớp ngời trên ghé công viên trong những ngày có thể cam chịu, và ngủ trên ghé trong những đêm hè. Họ thường lê vệt gót giày trên các phố Bowery và East Side, nơi những bộ quần áo nghèo khổ và các đường nét teo tóp không bị nhòe ngó tò mò. Họ là những người ở trong các phòng khách nhà trọ những khi thời tiết ảm đạm và rét mướt, tụ tập tại những nơi trọ rẻ tiền hơn chỉ mở cửa lúc sáu giờ trên các phố East Side. Thức ăn đạm bạc, ăn không đều bữa và nhai ngốn ngấu đã tàn phá xương cốt và cơ bắp của họ. Cả bọn đều nhợt nhạt, nhẽo nhèo, mắt sâu hoắm, ngực lép kẹp, trái ngược lại là mắt lóe sáng và môi đỏ ồm yếu. Tóc họ cắt tĩa nửa vời, tai xanh xao vì thiếu máu, giày rách da, mũi và gót mòn vẹt. Họ thuộc tầng lớp sống vật vờ, mỗi đợt sóng người lại cuốn thêm một người, như những con sóng lớn cuốn theo thanh gỗ trôi giạt tấp lên bờ biển khi bão tố.

Gần một phần tư thế kỷ, trong một khu thuộc thành phố, cứ đến nửa đêm, người bán bánh mì Fleischmann lại đem một ổ bánh cho bất cứ người nào đến bên cửa hàng ông ở góc Broadway và phố Mười. Suốt hai chục năm trời, đêm nào cũng có khoảng ba trăm người xếp thành hàng và đi qua cửa vào một giờ nhất định, nhặt một ổ bánh trong cái thùng lớn đặt ngoài cửa, rồi biến vào

đêm tối. Từ hồi đầu đến hiện tại, đặc điểm hoặc số người không mấy thay đổi. Có hai, ba người đã trở thành quen thuộc trong cuộc diễu hành khốn khổ này từ năm này qua năm khác. Hai trong số họ chỉ bỏ lỡ một đêm trong suốt mười lăm năm. Bốn mươi người, hoặc xấp xỉ, là những người đến thường xuyên. Những người còn lại trong hàng là người lạ. Trong những thời hoảng loạn hoặc gian khổ bất thường, thỉnh thoảng số người lên tới hơn ba trăm. Những thời thịnh vượng, ít người thất nghiệp, số người cũng ít khi giảm đi. Vẫn con số ấy, mùa đông cũng như mùa hè, giông bão cũng như lặng gió, trời xấu hay tốt, điểm hẹn nửa đêm u uất này vẫn ở bên thùng bánh mì của Fleischmann.

Trong mùa đông khắc nghiệt hiện tại, Hurstwood là khách thường xuyên của cả hai cơ sở từ thiện này. Trong một ngày đặc biệt giá buốt, thấy không thể đi ăn xin trên các phố, ông đợi đến trưa rồi mới tìm đến nơi phát đồ miễn phí này cho người nghèo. Mười một giờ sáng, vài người như ông đã lê bước rời đại lộ Sáu, quần áo mỏng manh của họ đập phần phật trong gió rét. Họ dựa vào hàng rào sắt bảo vệ các bức tường của Kho vũ khí Trung đoàn Chín, mặt trước ở phố Mười lăm, họ đến sớm, mong là người đầu tiên. Chờ đợi một giờ liền, ban đầu họ nấn ná ở một khoảng cách lễ phép, nhưng khi những người khác tiến tới, họ đến gần hơn nhằm bảo vệ quyền ưu tiên của mình. Hurstwood đi từ phía Tây, rời đại lộ Bảy và dừng lại gần cửa, gần hơn mọi người khác. Những người kia đợi trước ông, nhưng ở xa hơn, giờ kéo đến gần, thái độ phớt lạnh, không nói một lời, tỏ ra họ mới là người đầu tiên.

Nhìn thấy sự chống đối này, Hurstwood rầu rĩ nhìn suốt hàng rồi chuyển xuống đứng vào cuối. Khi trật tự đã phục hồi, cảm giác chống đối hung tợn dịu hẳn.

- Chắc phải gần trưa rồi, - một người đánh bạo nói.
- Chắc thế, - người khác nói. - Tôi đợi gần một tiếng rồi.
- Chà, rét quá!

Họ háo hức gõ vào cửa, nơi tất cả phải vào. Một người bán tạp phẩm dong xe tới, khuân vào mấy sọt đồ ăn. Bắt đầu những lời qua lại về những người bán tạp phẩm và giá cả thực phẩm nói chung.

- Tôi thấy thịt lên giá, - một người nói.
- Nếu có chiến tranh, nó sẽ giúp đất nước này nhiều.

Hàng người đông lên nhanh chóng. Đã có khoảng năm chục người hoặc hơn, và những người đứng đầu rõ ràng mừng vì không phải đợi lâu như những người cuối hàng. Họ ghénh đầu nhìn xuống hàng.

- Tiến lên trước chẳng thành vấn đề, miễn là anh ở trong số hai mươi năm người đầu, “Tất cả vào cùng một lúc”.

- Hừm! - Hurstwood thốt lên, ông bị chiếm chỗ ngon lành.

- Thuế độc thân là một việc, - người khác nói. - Chưa đâu vào đâu, cho đến khi ban hành.

Phần lớn im lặng, những con người gầy hốc hác, bồn chồn, nhìn quanh và đập đập cánh tay.

Cuối cùng cửa mở và bà xơ dáng vẻ như người mẹ xuất hiện. Bà chỉ để ý đến thứ tự. Hàng người chuyển lên chậm chậm, từng người một đi vào, cho đến khi đủ hai mươi năm người. Lúc đó bà giơ cánh tay mập mập ngăn lại, hàng người dừng, có sáu người đã ở trên bậc. Viên cựu quản lý ở trong số này. Thế là đợi, một số người nói chuyện, người than cảnh khổ, người như Hurstwood ủ ê suy nghĩ. Rốt cuộc ông được nhận vào, được ăn

rời đi, gần như giận dữ vì khó nhọc lắm mới được thế.

Mười một giờ đêm hôm khác, có lẽ hai tuần sau, Hurstwood ở chỗ phát bánh mì lúc nửa đêm, kiên nhẫn đợi. Hôm đó là một ngày rủi ro của ông, nhưng bây giờ ông chấp nhận số phận khá bình thản. Nếu ông không có bữa tối, hoặc đói lúc khuya, đây là nơi ông tới. Vài phút trước mười hai giờ, một thùng to bánh mì được đẩy ra, và đúng giờ, một người Đức béo tốt, mặt tròn đứng vào chỗ cạnh đó, hô lên: “Sẵn sàng”. Ngay lập tức, hàng người tiến lên, mỗi người lần lượt nhặt một ổ bánh và rời đi theo đường riêng. Lần này, viên cựu quản lý vừa ăn bánh vừa khó nhọc lê bước qua những đường phố tối tăm, lạng lẽ về giường.

Tháng Giêng, ông kết luận rằng cuộc chơi với ông đã đến lúc chấm dứt. Cuộc sống dường như lúc nào cũng là thứ quý giá, nhưng giờ đây, cảnh túng thiếu triền miên và sức sống giảm sút khiến sức hấp dẫn của cõi trần trở nên khá buồn tẻ và mờ mịt. Vài lần, khi số phận chèn ép khắc nghiệt nhất, ông đã nghĩ đến việc kết thúc những khốn khổ của mình. Nhưng hễ thời tiết thay đổi, xin được hai mươi năm xu hoặc một hào là tâm trạng ông thay đổi, và ông lại đợi.

Hàng ngày, ông tìm từ báo cũ năm lẫn lóc đâu đó và xem có dấu vết của Carrie không, nhưng suốt mùa hè và mùa thu, ông tìm tòi vô ích. Ông nhận thấy mắt ông bắt đầu nhức nhối và nhanh chóng đau thêm, cho đến lúc ông không thể đọc trong những căn phòng tối tăm của nhà trọ được nữa. Ăn uống tồi tệ và thất thường làm lục phủ ngũ tạng của ông ốm yếu. Nguồn trông cậy duy nhất cho phép ông là ngủ gà gật ở nơi phát chẩn và ông có thể kiếm chút tiền để trọ.

Ông bắt đầu nhận thấy rằng, trong bộ quần áo tiêu tụy và thân hình hom hem, người ta coi ông là loại ăn bám và ăn xin rất

khó chịu. Cảnh sát xua đuổi ông, những người gác cửa khách sạn và nhà trọ đuổi ông ngay lúc ông vừa xuất hiện, khách bộ hành tránh xa ông. Ông thấy càng ngày ông càng khó xin được bất cứ thứ gì của người đời.

Cuối cùng, ông thừa nhận với mình rằng cuộc chơi đã hết. Sau hàng loạt những lời năn nỉ, kêu xin khách bộ hành và ông luôn bị từ chối, từ chối liên tục, ai cũng hấp tấp bỏ đi cho nhanh.

- Ông ơi, ông có thể cho tôi chút gì không ạ ? - Ông nói với người cuối cùng. - Lạy Chúa, xin ông đoái thương, tôi đang đói lắm.

- Chà, xéo đi, - người đó nói, tình cờ thuộc loại người như ông trước kia. - Đừng giở trò. Ta sẽ không cho mi gì hết.

Hurstwood thọc đôi bàn tay đỏ bầm vì rét vào túi. Những giọt nước dâng đầy mắt ông.

- Đúng thế, - ông nói. - Giờ tôi sẽ không giở trò nữa. Tôi ổn rồi. Tôi có tiền, tôi sẽ bỏ trò này. - Rồi, lòng chết điếng, ông khởi hành xuống Bowery. Người ta thường bật gas trước và chết, sao ông không làm thế? Ông nhớ tới một nhà trọ, có những phòng nhỏ tí, chật chội, trong có đèn khí, hầu như chuẩn bị sẵn cho việc ông muốn làm, tiền thuê chỉ mười lăm xu. Lúc đó ông chợt nhớ ra không có lấy mười lăm xu.

Dọc đường, ông gặp một người đàn ông mặt mũi trông khoan khoái, vừa từ hiệu cắt tóc ra, râu ria cạo nhẵn.

- Ông có thể cho tôi chút gì không ạ? - Ông liều xin người này.

Người đó nhìn ông từ đầu xuống chân và lục tìm một hào. Trong túi ông ta chỉ có những đồng hai mươi năm xu.

- Đây, - ông ta nói và đưa cho Hurstwood một đồng rồi xua

ông đi. - Giờ thì xéo đi.

Hurstwood đi tiếp, nghĩ ngợi. Đồng tiền xu to, sáng làm ông vui lên chút ít. Ông nhớ mình đang đói và ông có thể kiếm một cái giường với giá mười xu. Với đồng tiền này, ý nghĩ về cái chết qua đi, và lúc này nó ra khỏi đầu ông. Cái chết dường như có ích chỉ khi nào ông không kiếm được gì ngoài những nỗi sỉ nhục.

Một ngày giữa đông, thời tiết giá buốt nhất trong mùa. Ngày đầu tiên, nó xua tan mây xám và lạnh, rồi đến ngày thứ hai tuyết rơi. Vận rủi theo đuổi ông, đến lúc chập tối ông mới chỉ có vụn mười xu và ông dùng mua đồ ăn. Đến tối, ông ở Boulevard và phố Sáu mươi bảy, cuối cùng ông quay mặt về khu làm phúc Bowery. Mệt mỏi rã rời vì lang thang từ sáng, ông lê bàn chân ướt nhoẹt, kéo lê đế giày trên vỉa hè. Tấm áo khoác cũ kỹ, mỏng tang lật lên tận đôi tai đỏ bầm, cái mũ quả dưa nứt nẻ kéo sụp xuống tận tai làm chúng vểnh ra ngoài. Bàn tay ông thọc sâu trong túi.

- Mình sẽ xuống Broadway, - ông nói một mình.

Lúc ông đến phố Bốn mươi hai, những biển hiệu sáng ngời. Đám đông vội vã ăn tối. Qua các cửa kính sáng rực, có thể nhìn thấy những nhóm người vui vẻ ở khắp mọi nơi trong các khách sạn xa xỉ. Xe ngựa, xe kéo bằng dây cáp đông đúc.

Trong tình trạng mệt lử và đói khát, lẽ ra ông không bao giờ nên đến đây. Sự tương phản quá gay gắt. Nó chỉ khiến ông nhớ lại những sự việc tốt đẹp hơn mà thôi.

“Ích gì đâu! - Ông nghĩ. - Mọi sự với mình đã hết rồi. Mình sẽ từ bỏ việc này”.

Dân chúng quay nhìn theo ông, thân hình ông lê lét vụng về. Vài cảnh sát đưa mắt dõi theo, thấy ông không xin ai hết.

Có lúc ông dừng lại theo kiểu vu vơ, nhìn qua cửa kính của

một nhà hàng tráng lệ rồi đến tấm biển hiệu sáng rực, qua những tấm kính lớn có thể thấy những họa tiết trang trí màu đỏ và vàng, những cây cọ, khăn ăn trắng muốt, đồ thủy tinh lấp lánh, và hơn hết thấy là đám đông sung túc. Tâm trí ông mệt mỏi, ông đói thắt ruột thắt gan. Ông dừng lại không nhúc nhích, cái quần sờn xơ ướm đẫm bùn loãng và ngó vào một cách ngớ ngẩn.

- Ăn, - ông lầm bầm. - Đúng rồi, ăn. Chẳng ai muốn gì hơn.

Rồi tiếng ông khẽ hơn, đầu óc ông nửa tỉnh nửa mê, chìm vào tưởng tượng.

- Rét quá, - ông nói. - Rét khủng khiếp.

Ở Broadway và phố Ba mươi chín, tên Carrie sáng rực trên các biển hiệu. “Cô Madenda và đoàn kịch Casino”. Vĩa hè ướt át, đầy tuyết sáng lên vì ánh sáng tỏa ra. Sáng đến mức hút lấy cái nhìn đăm đăm của Hurstwood. Ông ngược nhìn, ảnh Carrie kiều diễm, to bằng người thật trên một tấm quảng cáo lớn, đóng khung mạ vàng.

Hurstwood nhìn chằm chằm một lát, khụt khịt và khom một bên vai, dường như một cái gì đó đang cào xé ông. Song lẽ, ông đã suy sụp đến mức tâm trí không còn minh mẫn.

“Em đấy, - cuối cùng, ông nói với cô. - Tôi chưa đủ tốt với em sao? Hừ!”

Ông nấn ná, cố suy nghĩ cho hợp lý. Nhưng không thể được nữa rồi.

“Cô ấy có, - ông nói, rời rạc, và nghĩ đến tiền. - Bảo cô ấy cho mình một ít”.

Ông bắt đầu vòng sang cửa ngách. Rồi ông quên bég mình

định làm gì và đứng lại, ấn bàn tay vào cổ tay áo ấm áp sâu hơn. Bỗng ý nghĩ trở lại. Cửa vào sân khấu! Nó kia. Ông đến gần và bước vào.

- Này, - người gác cửa nói và nhìn ông trùng trùng. Thấy ông đứng lại, ông ta tới và đẩy ông. - Ra khỏi đây, - ông ta nói.

- Tôi muốn gặp cô Madenda, - ông nói.

- Ông muốn à? - Người kia nói, gần như khoái chí. - Ra khỏi đây, - rồi ông ta lại đẩy ông. Hurstwood không còn sức cưỡng lại.

- Tôi muốn gặp cô Madenda, - ông cố giải thích, ngay cả lúc ông bị xô đẩy. - Tôi ổn mà. Tôi...

Người kia đẩy ông cái cuối cùng rồi đóng sập cửa lại. Hurstwood trượt chân và ngã sòng soài vào tuyết. Ông đau, và cảm giác ngượng ngập mơ hồ trở lại. Ông bắt đầu khóc và nguyên rủa thậm tệ.

- Thằng chó, đồ trời đánh thánh vật! - Ông gào. - Lão già khốn kiếp! - Ông gột bùn loãng trên chiếc áo khoác xấu xí. - Trước kia tao... tao đã thuê những người như mày.

Lúc này, cảm giác chống lại Carrie phun trào sôi sục, chỉ một ý nghĩ dữ dội, giận dữ trước khi tất cả trượt khỏi đầu ông.

- Cô ấy nợ ta thứ gì đó để ăn, - ông nói. - Cô ấy nợ ta.

Tuyết vọng, ông trở lại Broadway lần nữa và lồm bồm tiến lên, ông van xin, khóc lóc, mất dấu vết các ý nghĩ, hết cái này đến cái kia, tâm trí ông rời rã và không thể chấp nối hoặc làm được gì.

Vài hôm sau, một tối lộng gió, một quyết định thầm, kiên quyết đã tới. Lúc bốn giờ, màu sắc ảm đạm của màn đêm đã dày đặc không khí. Tuyết rơi tươi bời, tuyết thanh sạch, vút như roi quất, lao tới trước vì trận cuồng phong thành những dây dài và

mảnh. Phố xá phủ đầy tuyết, thành một tấm thảm mềm mại, lạnh giá, dày mười lăm centimét, bị đám đông xô đẩy và những bàn chân người khuấy tung lên thành màu nâu bẩn thỉu.

Dọc Broadway, những người đàn ông quấn áo khoác to sù và che ô chọn đường đi. Ở Bowery, người ta đi lù đù, cổ áo và mũ kéo sụp tận tai. Trên các đường phố lớn, doanh nhân và du khách đi tới các khách sạn đủ tiện nghi. Tại đó, những người chạy việc vặt chuyển vào các kho hàng bẩn thỉu, ở những chỗ hẻo lánh nhất đèn đóm lập loè. Những ngọn đèn sớm trong các toa xe chạy bằng dây cáp, tiếng lách cách thường lệ đã giảm xuống vì một màn che quanh bánh xe. Toàn bộ thành phố bị bóp nghẹt bởi màn che dày giả mạo này.

Trong căn phòng đầy đủ tiện nghi ở Waldorf, lúc này Carrie đang đọc *Lão Goriot* theo lời khuyên của Ames. Chỉ một lời khuyên của anh đã khuấy động sự quan tâm của cô, mạnh đến mức cô nắm bắt gần như đầy đủ ý nghĩa đồng cảm trong đó. Ngay từ lúc đầu, tác phẩm đã cho cô thấy toàn bộ những thứ cô đọc trước kia mới ngỡ ngẩn và vô giá trị biết bao. Tuy vậy, cô mệt mỏi, ngáp và đến bên cửa sổ, nhìn xuống đoàn xe cộ uốn khúc trên đại lộ Năm.

- Xấu trời quá nhỉ? - Cô nhận xét với Lola.

- Kinh khủng! - Cô tiểu thư bé nhỏ vào hùa với cô. - Mình hy vọng tuyết đủ dày để có thể đi lại bằng xe trượt tuyết.

- Ô, bạn thân mến ơi, - Carrie nói, vẫn đang thấm thía những đau khổ của lão Goriot. - Đây là mọi thứ cậu nghĩ sao? Cậu không thương những người chẳng có gì tối nay ư?

- Dĩ nhiên là có, - Lola nói, - nhưng mình thì làm gì được? Mình chẳng có gì hết.

Carrie cười mỉm.

- Nếu có, cậu cũng không quan tâm, - cô đáp lại.

- Mình quan tâm chứ, - Lola nói. - Nhưng lúc mình cháy túi, có ai cho mình gì đâu.

- Bão khiếp quá nhỉ?! - Carrie nói và ngắm nghĩa cơn bão mùa đông.

- Nhìn người đàn ông ở đằng kia kìa, - Lola cười to, cô bắt gặp cảnh một người ngã. - Trông đàn ông ngã rõ ngượng, nhỉ?

- Tối nay chúng mình phải gọi xe thôi, - Carrie trả lời, lơ đãng.

Trong hành lang của Imperial^[56], Charles Drouet vừa tới, giữ tuyệt khỏi chiếc áo choàng rất bảnh bao. Thời tiết xấu khiến anh về nhà sớm và khuấy động sự ham vui bị trời tuyết và cuộc sống ảm đạm ngăn chặn. Một bữa ăn ngon, bầu bạn với một phụ nữ trẻ, một tối ở nhà hát là những công việc chủ yếu của anh.

- Chào Harry! - Drouet nói với một người nhân rồi trong chiếc ghế ở hành lang đầy tiện nghi. - Cậu khoẻ không?

- Cũng như cậu vậy, - người kia đáp.

- Thời tiết khó chịu quá nhỉ?

- Ừ, mình cũng thấy thế, - người kia nói. - Mình vừa ngồi đây vừa nghĩ nên đi đâu tối nay.

- Đi với mình, - Drouet rủ. - Mình sẽ giới thiệu cho cậu một loại đặc sắc nhất hạng.

- Ai vậy? - Người kia hỏi.

- Ờ, có hai cô gái ở phố Bốn mươi, chúng ta sẽ có một thời gian mê hồn. Mình đang đi tìm cậu đấy.

- Chúng mình đón họ đi ăn tối chứ?

- Nhất định rồi, - Drouet nói. - Đợi mình lên gác thay đồ nhé.

- Còn mình vào hiệu cắt tóc, - người kia nói. - Mình muốn cạo râu.

- Được, - Drouet nói, cót két đôi giày đẹp đến thang máy. Con bướm già vẫn rung rinh đôi cánh như thường.

Trong toa xe Pullman mới tinh, chạy với tốc độ bốn mươi dặm một giờ xuyên qua mưa tuyết buổi tối, có ba người liên quan đến câu chuyện này.

- Mời đến ăn tối ở toa ăn, - người phục vụ toa Pullman mặc áo khoác và tạp dề trắng muốt thông báo, lúc vội vã len qua lối đi.

- Em nghĩ là không muốn chơi nữa, - người trẻ nhất, một mỹ nhân tóc đen, khinh khỉnh vì giàu sang, nói lúc gạt ván bài uơ đi.

- Chúng ta đi ăn tối nhé? - Chồng cô, lúc nào cũng ăn vụng chải chuốt, hỏi.

-Ồ, chưa đâu, - cô trả lời. - Song em không muốn chơi nữa.

- Jessica, - mẹ cô nói, lúc nào bà cũng xem xét kỹ quần áo đẹp có thể được việc cho tuổi tác, - kéo cái kim cài trên khăn của con xuống, nó héch lên kia.

Jessica vâng lời, tình cờ sờ lên mái tóc đẹp của cô và nhìn vào chiếc đồng hồ xinh xắn, mặt nạm đá quý. Chồng cô ngắm cô, vì người đẹp ngay cả lúc lạnh lùng vẫn hấp dẫn từ mọi góc nhìn.

- Chúng ta sẽ không phải chịu thời tiết này nhiều hơn nữa, - anh ta nói. - Chỉ hai tuần là đến Rome thôi.

Bà Hurstwood thoải mái rúc vào một góc và mỉm cười. Thật dễ chịu khi là mẹ vợ một thanh niên giàu có, người có tình trạng tài chính thỏa mãn sự thẩm tra khe khắt của chính bà.

- Anh có chắc tàu ra khơi đúng giờ không? - Jessica hỏi, - nhớ nó ì ra như cái này?

- Ồ, chắc chứ, - chồng cô trả lời. - Tàu này không làm khác được.

Là công tử rất được cưng chiều của ông chủ nhà băng cũng ở Chicago, anh ta vừa đi xuống lối đi vừa khao khát ngắm nhìn người đẹp kiều kỳ này. Thậm chí đến bây giờ, anh ta vẫn không ngần ngại liếc nhìn cô, và cô ý thức được điều đó. Phô trương về hững hờ có sức khêu gợi đặc biệt, cô quay hẳn bộ mặt xinh đẹp đi. Nó chẳng giống sự nhún nhường của người vợ chút nào. Cô rất thỏa mãn vì sự kiêu hãnh của mình.

Vào lúc đó, Hurstwood đứng trước tòa nhà bốn tầng ở một phố ngách gần Bowery, cái áo khoác trước đây màu da bò của ông nay đã sạm vì bám đầy bồ hóng và vì mưa gió. Ông lẫn vào đám đàn ông, một đám đông đã và vẫn tụ tập dần dần.

Bắt đầu là hai hoặc ba người, lảng vảng gần những cánh cửa gỗ khép chặt và dậm dậm chân cho ấm. Họ đội mũ quả dưa bạc màu có hình đập nổi. Những chiếc áo khoác không vừa của họ nặng trĩu vì tuyết tan và cổ áo lật cao. Quần họ chỉ là những cái bị, mòn xơ ở đũng, lưng thùng trên những đôi giày quá to, sưng nước, rách mọi phía và mòn gần như là những mảnh vụn. Họ không cố vào bên trong, nhưng quanh quẩn rất thắm nảo, thọc sâu tay vào túi, liếc nhìn đám đông và những ngọn đèn. Nhiều phút sau, số người đông thêm. Những ông già râu tóc xám xịt, mắt trũng sâu, những người đàn ông tương đối trẻ, đang độ trung niên nhưng teo tóp vì bệnh tật. Không có người nào béo. Giữa đám người ấy có một bộ mặt trắng bệch như một con bê kiệt quệ. Một bộ mặt khác đỏ như gạch. Người vai gầy, người vai tròn, nhiều người có chân bằng gỗ, còn những người khác còm

cõi đến mức quần áo đập phần phật quanh người. Những cái tai to tướng, những cái mũi sừng phồng, môi cứng lại, và hơn hết thảy là những cặp mắt đỏ ngầu, vằn tia máu. Trong cả đám người ấy, không có lấy một bộ mặt bình thường, khỏe mạnh, không một dáng người ngay ngắn, không một cái liếc nhìn thẳng thắn, bình tĩnh.

Họ chen lấn nhau trong gió và mưa tuyết. Những cổ tay không được áo khoác hoặc túi áo che chắn, đỏ bầm vì rét. Những đôi tai che đậy nửa vời bằng một thứ trông giống mũ, cứng quèo và tê buốt. Trong gió tuyết, họ đổi chân liên tục, lúc chân này, lúc chân khác, gần như lắc lư theo cùng một nhịp.

Đám người đông dần quanh cửa, một tiếng rì rầm lan tỏa. Không phải là trò chuyện mà là tiếng bình luận về bất cứ cái gì đó chung chung. Nó là những tiếng nguyên rủa, chửi thề và tiếng lóng.

- Mẹ kiếp, ước gì họ nhanh nhanh lên.
- Nhìn cái thằng cớm kia.
- Giá không phải là mùa đông, nhỉ!
- Tôi ước đang ở trong ngục Sing Sing^[57].

Đúng lúc đó, làn gió rét buốt hơn ào qua, cắt đứt câu chuyện và họ túm tụm vào sát nhau hơn. Họ là một đám đông cẩu kính, mưu mẹo, cố gắng đến cùng. Không một lời giận dữ, van xin, hoặc đe dọa. Tất cả là sự chịu đựng buồn thảm, không được trí thông minh hoặc tình bằng hữu chiếu rọi.

Một cỗ xe rung leng keng chạy qua, có người ngồi dựa trong đó. Một trong những người gần cửa nhất nhìn thấy.

- Nhìn cái thằng cha trong xe kia.

- Hẳn không bị rét nhỉ.

- Này, này, này! - Người khác hét lên, song chiếc xe đã chạy khỏi tầm nghe từ lâu.

Đêm trôi qua, từng tí, từng tí một. Một đám người đang trên đường về nhà. Những người bán hàng, cả nam lẫn nữ bước nhanh. Những xe chở khách qua thành phố đông dân. Những ngọn đèn khí sáng chói, các cửa sổ rực rỡ với ánh sáng đỏ hoe, đều đều. Đám đông vẫn quanh quẩn bên cửa, không nao núng.

- Họ định không mở cửa chắc? - Một giọng khàn khàn thắc mắc, gợi ý.

Câu này dường như nói lại sự quan tâm chung với cánh cửa đóng chặt, và nhiều người nhìn chăm chăm về phía đó. Họ nhìn với cái nhìn hung hãn, lăm lăm, như những con chó vừa cào vừa rên rỉ, nhìn

chăm chăm vào quả đám cửa. Họ đổi chỗ, chớp chớp mắt và càu nhàu, lúc thì nguyên rửa, lúc lại bình luận. Họ vẫn đợi, còn tuyết vẫn xoay tít, quay tròn và quất những bông tuyết buốt giá vào họ. Tuyết đọng thành đám trên những chiếc mũ cũ kỹ và những đôi vai nhọn hoắt của họ. Tuyết tụ lại thành nhiều đống và những đường cong nhỏ mà không ai dọn. Ở giữa đám người, hơi ấm và hơi nước làm tuyết tan, nước chày rỏ giọt ở vành mũ và xuống mũi, các chủ nhân cũng không buồn gạt đi. Ở viền ngoài, nhiều năm tuyết chưa tan. Hurstwood không thể len vào giữa, ông đứng cúi đầu và gập người lại.

Một tia sáng xuất hiện qua cái cửa sổ con bên trên. Nó khiến những người theo dõi hồi hộp. Một tiếng rì rầm nhận biết. Cuối cùng, những chấn song bên trong kêu ken két và đám đông dỏng tai lên. Nhiều tiếng chân lê bên trong và lại có tiếng thì thào. Có

ai đó gọi to: “Đằng kia, chậm lại”, rồi cửa mở. Nó bị đẩy và mắc kẹt một lát, im lặng tàn nhẫn, hung bạo chứng tỏ ưu thế của nó, rồi lặn vào bên trong như những con chó trôi nổi và biến mất. Những cái mũ, những bờ vai ướt nhoẹt, một đám đông rét mướt, teo tóp, cầu nhau ùa vào trong, giữa những bức tường lạnh lẽo. Chỉ mới sáu giờ, và bữa ăn còn in trên mặt những khách bộ hành vội vã. Ở đây không cung cấp bữa ăn, chẳng có gì ngoài cái giường.

Hurstwood đặt mười lăm xu xuống và lê những bước chân ốm yếu đến căn phòng dành cho mình. Nó dơ dáy, bằng gỗ, bụi bặm và thô cứng. Ngọn đèn khí đủ chiếu sáng một góc phòng thăm nảo.

- Hừm! - Ông nói, hắng giọng rồi khóa cửa.

Ông ung dung cởi quần áo, và dừng lại cầm cái áo khoác, ông nhét nó vào khe dưới cửa. Ông nhét chiếc gilê vào cùng chỗ. Ông đặt nhẹ cái mũ rạn nứt, cũ kỹ, ướt nhoẹt lên bàn. Rồi ông cởi giày và nằm xuống.

Hình như ông suy nghĩ một lát, rồi ông đứng dậy và tắt gas, đứng yên lặng trong bóng tối, khuất khỏi tầm nhìn. Lát sau, chẳng cần nhắc mà chỉ do dự, ông bật gas nhưng không châm diêm. Ông đứng đó, náu mình hoàn toàn trong bóng đêm, trong lúc khói dâng cao, tràn ngập căn phòng. Khi mùi gas đầy lỗ mũi, ông bỏ tư thế ấy và dò dẫm đến giường.

- Ích gì đâu! - Ông nói, yếu ớt lúc đuổi người nghỉ ngơi.

Lúc này, Carrie đã giành được những thứ mà ban đầu dường như là mục đích cuộc sống, hoặc ít ra đó là một phần trong những khát khao đầu tiên mà con người mong đạt tới. Giờ đây, cô có thể lựa chọn y phục dạ hội, xe cộ, đồ đạc và tài khoản nhà

băng. Cô có nhiều bạn, như cả giới hiểu - những người cúi chào và mỉm cười, công nhận tài năng và thành công của cô. Đã có thời, cô ước ao những thứ này. Tiếng vỗ tay, được thiên hạ biết đến, cái thời xa vời, những thứ cốt yếu, nhưng giờ đây trở nên tầm thường và hờ hững. Tuy xinh đẹp - vẻ đẹp của cô thuộc loại yêu kiều - song cô vẫn lẻ loi. Những khi không bận việc khác, cô ngồi trên ghế bập bênh, hát và mơ mộng.

Trong đời, từng có trạng thái tự nhiên về trí tuệ và cảm xúc như thế đấy - đó chính là khả năng lập luận và khả năng cảm thụ. Loại khả năng đầu tiên sản sinh ra những con người hành động - các vị tướng và các chính khách; từ loại kia là các nhà thơ và những người mơ mộng, các nghệ sĩ nói chung.

Như những cây đàn hạc rung lên trong gió, những người nghệ sĩ hưởng ứng từng tiếng thì thảo của tưởng tượng, rung ngân thường xuyên trong tâm trạng của họ với mọi cung bậc.

Con người vẫn chưa nhận thức được thấu đáo rằng người mơ mộng thường nhiều hơn là người có lý tưởng. Với người mơ mộng, những phép tắc và phẩm hạnh của cõi nhân gian thường đỡ khe khắt. Từng lắng nghe âm thanh của vẻ đẹp, sức căng của cánh chim xa xa, người đó dõi nhìn theo, bàn chân mệt mỏi trong những chuyến đi. Carrie đã quan sát, dõi theo, đu đưa và hát như thế.

Xin nhớ rằng trong việc này, lý trí chỉ có vai trò rất nhỏ. Cô thấy Chicago lúc rạng đông mờ mịt hơn vẻ đáng yêu của nó mà cô từng biết, và theo bản năng, do sức mạnh của tâm trạng cô đơn, cô bám lấy nó. Con người dường như thỏa mãn trong bộ y phục đẹp và những vật tao nhã vây quanh. Vì thế, cô đã bị cuốn đến gần những thứ này. Chicago, rồi New York, Drouet, Hurstwood, giới thời trang và giới sân khấu, tất cả đều là ngẫu

nhiên. Không phải cô ước mong họ, mà thèm muốn những thứ họ là tiêu biểu. Thời gian đã chứng minh sự hiện thân ấy là giả dối.

Chao ôi, tình trạng rối ren của đời người! Chúng ta vẫn nhìn nó mờ ảo biết chừng nào. Như Carrie đây, thừa ban đầu nghèo khổ, chất phác, dễ xúc động, đang được đáp ứng nỗi khao khát bằng mọi thứ đẹp nhất trên đời, song vẫn thấy mình sững lại bởi một bức tường. Phép tắc nói rằng: “Hãy cảm ơn nếu bạn có thể, bằng mọi thứ đẹp đẽ, nhưng chớ bị cuốn đến gần trừ khi chính đáng”. Tục lệ thì nói: “Bạn sẽ không khá hơn tình hình hiện tại của bạn, ngoài lao động lương thiện”. Nếu lao động lương thiện bị trả công thấp và khó mà chịu nổi, nếu con đường đến với cái đẹp quá dài, dài tới tấp mà không bao giờ tới, ngoài bàn chân và trái tim mệt mỏi, nếu lê lết theo cái đẹp như thế, con người phải từ bỏ biện pháp đáng ngưỡng mộ, thà đi theo đường mòn đáng khinh miệt dẫn tới giấc mơ nhanh chóng, ai sẽ ném hòn đá đầu tiên? Không phải là xấu xa, nhưng sự thèm muốn những thứ đó thường dễ dẫn thẳng đến các bước sai lầm. Không phải là tai họa, nhưng sự hào hiệp thường dễ làm xiêu lòng người nhạy cảm không quen lập luận hơn.

Carrie bước đi, bất hạnh trong trạng thái hào nhoáng và huy hoàng của mình. Khi Drouet chiếm được cô, cô đã nghĩ: “Bây giờ mình được nâng lên mức tốt đẹp hơn”; còn khi Hurstwood mời mọc cô khéo léo hơn, cô nghĩ: “Mình đang hạnh phúc”. Nhưng vì cõi đời không thích hợp cho tất cả những ai không chia sẻ sự điên rồ của nó, giờ đây cô thấy mình rất lẻ loi. Trong các cuộc dạo chơi ở Broadway, cô không còn nghĩ đến sự thanh lịch của những người đi qua nữa. Liệu họ có yên bình và đẹp đẽ hơn những thứ lấp lánh chập chờn xa xa, khi họ làm ta thèm muốn?

Drouet đã thôi đòi hỏi và cô không gặp anh nữa. Cô không hay biết gì về cái chết của Hurstwood. Một con thuyền màu đen, chậm chạp, mỗi tuần một lần khởi hành từ cầu tàu ở phố Hai mươi bảy, chở cái xác vô danh của ông cùng nhiều xác khác đến cánh đồng Potter.

Mọi liên quan thú vị của hai người này với cô như thế là hết. Ảnh hưởng của họ đến đời cô chỉ có thể giải thích bằng bản chất những ham muốn mãnh liệt của cô. Với cô, có thời cả hai đã là hiện thân cho mọi thứ đầy sức thuyết phục nhất trong sự thành công nơi trần thế. Họ là cá nhân tiêu biểu cho trạng thái may mắn nhất có thể đạt được - với danh nghĩa là đại sứ an ủi và yên bình, làm rạng ngời phẩm chất của họ. Lẽ đương nhiên, khi thế gian mà họ đại diện không còn cảm dỗ cô nữa, các đại sứ ấy không còn được tín nhiệm. Dẫu Hurstwood được trả lại vẻ đẹp và danh tiếng ban đầu, giờ đây ông không còn hấp dẫn được cô nữa. Cô đã hiểu rằng trong giới của ông cũng như trong giới hiện tại của cô, không hề có hạnh phúc.

Ngồi một mình, lúc này cô là hình ảnh minh họa cho những con đường vòng vèo mà con người cảm thấy, đúng hơn là suy luận ra, có thể dẫn đến việc theo đuổi, mưu cầu cái đẹp. Dù vỡ mộng nhiều lần, cô vẫn chờ đợi một ngày thanh bình, cô được dẫn tới giữa những giấc mơ trở thành hiện thực. Ames đã vạch ra một bước xa hơn, nhưng luôn luôn ở ngoài tầm với, nếu thực hiện sẽ lừa gạt những người khác vì cô. Nó là cuộc theo đuổi vĩnh viễn ánh hào quang ham thích, phủ màu lên các đỉnh cao xa vời của cõi nhân gian.

Ôi Carrie, Carrie! Chao ôi, những cố gắng mù quáng của trái tim con người! Tiến lên, tiến lên nữa, hãy theo đến nơi cái đẹp dẫn đầu. Dù là tiếng chuông leng keng của một con cừ bơ vơ

trên phong cảnh tĩnh lặng hay vẻ đẹp chập chờn của các vùng rừng rú, hoặc sự bộc lộ tâm hồn trong cái nhìn thoáng qua, trái tim nhận biết và tìm ra câu trả lời để đi theo. Khi bàn chân mỏi mệt và hy vọng dường như hão huyền, những nỗi đau buồn và thèm khát trỗi dậy. Lúc đó, nó không cần biết bạn chán ngấy, cũng chẳng để ý là bạn tạm bằng lòng. Trong chiếc ghế bập bênh của bạn bên cửa sổ, bạn sẽ mơ mộng một mình, rất lâu. Trong chiếc bập bênh bên cửa sổ, bạn sẽ mơ đến niềm hạnh phúc ấy, vì có thể bạn chẳng bao giờ cảm thấy.

-- END --

- [1] Waukesha: Khu nghỉ dưỡng ở phía bắc, cách Chicago năm chục dặm, nổi tiếng vì những suối nước nóng. (Các chú thích của người dịch)
- [2] Huy hiệu của một tổ chức xã hội và từ thiện của nam giới.
- [3] Năm 1880, dân số Chicago là 500.000. Năm 1889, theo điều tra dân số chính thức, là 1.066.213 người.
- [4] Tác giả Dreiser muốn nhắc tới ba cửa hàng bách hóa Marshall Field, The Fair và The Boston Store. Thực ra, các cửa hàng loại này khởi đầu tại miền Đông, nhưng nhanh chóng phát triển ở Chicago.
- [5] Xu (cent): Đồng xu giá trị bằng một phần trăm đôla.
- [6] Joseph Jefferson (1829-1905): Diễn viên kịch lừng danh của Mỹ, nổi tiếng vì đã khắc họa chân dung Rip Van Winkle vô cùng sắc sảo.
- [7] Henry E. Dixie: Diễn viên nổi tiếng, đóng vai chính trong *Adonis*.
- [8] Jules Wallace: Nhà duy linh, khẳng định chữa khỏi bệnh tật. Năm 1898, Dreiser đã viết một loạt bài về ông ta cho tờ *St. Louis Republic*.
- [9] Một trong mười bảy vở hài kịch của Charles Hoyt, công diễn lần đầu ở Chicago năm 1889.
- [10] Rock Island: Thành phố ở tây bắc bang Illinois, trên bờ đông sông Mississippi.
- [11] Sappho: Nữ thi sĩ Hy Lạp lừng danh, sống ở thế kỷ 7 trước Công nguyên.
- [12] Vở hài kịch ngắn, công diễn ở London và New York năm 1885, sớm thành công trên toàn nước Mỹ.
- [13] uơ: Một lối chơi bài của Mỹ.
- [14] Standard: Nhà hát tọa lạc trên các phố Jackson và Halsted.
- [15] Bút danh của Charlotte M. Braeme (1836-1884), tác giả của 68 chuyện tình ủy mị, nổi tiếng nhất là cuốn *Dora Thorne* (1883).

[16] Joseph Jefferson (1829-1905): Diễn viên kịch nổi tiếng của Mỹ, đóng nhiều vai cả cổ điển lẫn đương đại.

[17] Hội chợ thường xuyên, đặt tại khu Triển lãm Công nghiệp Liên bang trên đại lộ Michigan, sưu tập tranh, tượng, vải, len dạ và nhiều sản phẩm khác.

[18] Hiệu ăn trên phố West Adams, gần Fitzferald & Moy, xây dựng năm 1885 theo phong cách Ma-rốc.

[19] Hào: Một phần mười đôla.

[20] Vé cho phép dự bao nhiêu buổi hòa nhạc, xem kịch hoặc xem đua ngựa... tùy ý trong một thời gian nhất định.

[21] Cuộc đua ngựa diễn ra vào mùa xuân, là sự kiện hằng năm ở Chicago từ năm 1884 đến năm 1904.

[22] Một thị trấn cách Chicago hai mươi dặm, về phía Tây.

[23] Một tổ chức xã hội và từ thiện.

[24] Nhắc đến bài thơ nổi tiếng *Vượt những quả đồi đến nhà té bản* của Will Carleton (1875).

[25] Kịch của Augustin Daly (1838-1899), công diễn lần đầu ở New York năm 1867 và thành công lớn suốt hai thập kỷ sau.

[26] John L. Sullivan (1858-1918): Võ sĩ hạng nặng, vô địch thế giới cuối cùng môn Quyền anh tay trần.

[27] Allan Pinkerton (1819-1884) đã thành lập Hãng thám tử Quốc gia ở Chicago, nổi tiếng nhất trong thời gian này.

[28] Khách sạn sang trọng và đắt tiền ở Broadway và phố Hai mươi chín.

[29] Theo cuộc điều tra dân số chính thức năm 1890, dân số New York hồi đó là một triệu rưỡi người.

[30] Tổ chức chính trị thành lập như một hội kín ở New York năm 1789, nhưng dần dần thế kỷ 20 được coi là một tổ chức thao túng chính trị.

- [31] Một khách sạn cổ ở Broadway và phố Hai mươi năm.
- [32] Một bài hát nổi tiếng của Nat Mann và Harry Dillion, ra đời năm 1895.
- [33] Theo Kinh Thánh, Belshazzar là vua Babylon thuộc thế kỷ Sáu trước Công nguyên, được báo trước cái chết trong một câu khắc, xuất hiện rất huyền bí trên tường hoàng cung trong một bữa tiệc.
- [34] Kịch của Brander Matthews và George H. Jessop, công diễn năm 1889.
- [35] Khách sạn Louis Sherry trên đại lộ Năm và phố Ba mươi bảy, là khách sạn sang trọng nhất thành phố New York hồi ấy.
- [36] Nhà hát trên đại lộ Bốn và phố Hai mươi ba.
- [37] Thủ phủ của bang Indiana và là thành phố lớn nhất trong bang.
- [38] E. H. Sothern là nghệ sĩ nổi tiếng, và Ngài Chumpley là một trong những vai được hâm mộ nhất của ông trong vở kịch cùng tên của Belasco và Demille năm 1883.
- [39] Epictetus (60-110): Nhà triết học khắc kỷ của Hy Lạp.
- [40] Một khách sạn lớn ở Broadway và phố Bond, vài khối nhà phía tây trên phố Houston.
- [41] Fannie Davenport (1850-1898): Nữ nghệ sĩ bi kịch danh tiếng, thành lập nhà hát riêng.
- [42] Sarah Bernhardt (1844-1923): Một trong những nữ nghệ sĩ Pháp rất được hoan nghênh, từ năm 1880 đến năm 1917 đã lưu diễn ở Mỹ chín lần.
- [43] Một trong hai tạp chí sân khấu ấn hành ở New York trong những năm 1890.
- [44] Nhà hát ở Broadway và phố Ba mươi chín.
- [45] Nhà hát ở Broadway và phố Hai mươi chín, mang tên chủ nhân là Augustin Daly.

[46] Ông Dorney là giám đốc kinh doanh của nhà hát Daly.

[47] Nhà hát ở Broadway và phố Bốn mươi mốt.

[48] Cuộc đình công này bắt đầu từ ngày 14 tháng Giêng năm 1895, kéo dài gần một tháng.

[49] Napoleon Sarony là nhà nhiếp ảnh sân khấu nổi tiếng trong thập kỷ 1890.

[50] Một trong những khách sạn tốt nhất gần Broadway, tọa lạc trên phố Năm mươi nhăm và đại lộ Bảy.

[51] Khách sạn sang trọng trên phố Hai mươi ba Tây.

[52] Nhà thương làm phúc nổi tiếng, lớn nhất thành phố, ở đại lộ Một và phố Hai mươi sáu.

[53] Lần đầu tiên New York dùng điện để quảng cáo ngoài cửa, năm 1891.

[54] Phố ở bờ Đông, là khu vực mua sắm rẻ tiền của những người di tản (phần lớn là người Do Thái).

[55] Loại kịch tình cảm có nhiều cảnh sụt mướt, ủy mị.

[56] Khách sạn các doanh nhân thành đạt thường lui tới, ở Broadway và phố Ba mươi hai.

[57] Nhà tù của bang, ở Ossining, New York.

[*] Nhân vật nữ trong tiểu thuyết Manon Lescaut của Abebe' Presvost (1731), là cô gái quê ngây thơ rồi sống trụy lạc ở Paris.

[*] Nữ hoàng Mate là vở nhạc kịch nhẹ của Henry Pauiton, công diễn lần đầu năm 1888.